

TRƯỜNG ĐẠ DU HỎA

Mục Thích Lặn Nước

Nhóm dịch: NTm.Group

TRƯỜNG DẠ DƯ HỎA

Tác giả: Mục Thích Lặn Nước

Thể loại: Dị Giới, Khoa Huyền, Huyền Ảo

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM

Trường Dạ Dư Hỏa

Mức Thích Lặn Nước

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Huyền Huyền

Tất cả mọi người trên Đất Xám tin rằng, sâu trong di tích vùi trong nguy hiểm và đói khát có con đường đi tới thế giới mới, chỉ cần có thể tìm được một chiếc chìa khóa đặc biệt, mở ra cánh cửa kia là có thể đi vào thế giới mới.

Ở nơi đó, đất đai màu mỡ phì nhiêu hết như chảy sữa với mật. Mặt trời rực rỡ xán lạn, như thể có khả năng gạt đi rét lạnh và âm u. Bọn họ không phải tiếp tục đối mặt với hoang vu, quái vật, bệnh tật, biến dị và đủ những thứ nguy hiểm khác.

Ở nơi đó, trẻ con là vui vẻ, trưởng thành là hạnh phúc, mọi thứ đều tốt đẹp.

Mỗi một học giả cổ vật, thợ săn di tích và người nghiên cứu lịch sử trên Đất Xám đều biết, nơi đó chính là thế giới mới.

Nghĩa của tên truyện: Tàn Lửa Trong Đêm Dài.

Mục lục

- [Chương 1: Thống Nhất Phân Phối](#)
- [Chương 2: Thống Nhất Phân Phối \(2\)](#)
- [Chương 3: Kiểm Tra Lại \(1\)](#)
- [Chương 4: Kiểm Tra Lại \(2\)](#)
- [Chương 5: Chợ](#)
- [Chương 6: Lời Đồn Đại \(1\)](#)
- [Chương 7: Lời Đồn Đại \(2\)](#)
- [Chương 8: "Quần Tinh" \(1\)](#)
- [Chương 9: "Quần Tinh" \(2\)](#)
- [Chương 10: Cuộc gặp trong đêm](#)
- [Chương 11: Giảng đạo](#)
- [Chương 12: Giảng đạo 2](#)
- [Chương 13: Tiệc thánh](#)
- [Chương 14: Vị trí việc làm \(1\)](#)
- [Chương 15: Vị trí việc làm \(2\)](#)
- [Chương 16: Vị trí việc làm \(3\)](#)
- [Chương 17: "Người được chọn" \(1\)](#)
- [Chương 18: "Người được chọn" \(2\)](#)
- [Chương 19: Đãi ngộ](#)
- [Chương 20: Một ngày phong phú \(1\)](#)
- [Chương 21: Một ngày phong phú \(2\)](#)
- [Chương 22: Có tính nghi thức \(1\)](#)
- [Chương 23: Có tính nghi thức \(2\)](#)
- [Chương 24: Vùng hoang dã Hắc Chiêu \(1\)](#)
- [Chương 25: Vùng hoang dã Hắc Chiêu \(2\)](#)
- [Chương 26: Nghỉ đêm \(1\)](#)
- [Chương 27: Nghỉ đêm \(2\)](#)
- [Chương 28: Khúc đệm \(1\)](#)
- [Chương 29: Khúc đệm \(2\)](#)
- [Chương 30: Trên đường đi](#)
- [Chương 31: Giao dịch bất thành \(1\)](#)
- [Chương 32: Giao dịch bất thành \(2\)](#)
- [Chương 33: Tiếng súng vang \(1\)](#)

- [Chương 34: Tiếng súng vang \(2\)](#)
- [Chương 35: "Thi chạy" \(1\)](#)
- [Chương 36: "Thi chạy" \(2\)](#)
- [Chương 37: Chiến đấu \(1\)](#)
- [Chương 38: Chiến đấu \(2\)](#)
- [Chương 39: Trong vòng mười mét \(1\)](#)
- [Chương 40: Trong vòng mười mét \(2\)](#)
- [Chương 41: Cảm xúc choán hết đầu óc \(1\)](#)
- [Chương 42: Cảm xúc choán hết đầu óc \(2\)](#)
- [Chương 43: Thư \(1\)](#)
- [Chương 44: Thư 2](#)
- [Chương 45: Dọn Dẹp Chiến Trường 1](#)
- [Chương 46: Dọn Dẹp Chiến Trường 2](#)
- [Chương 47: "Bổ túc" 1](#)
- [Chương 48: "Bổ túc" 2](#)
- [Chương 49: Thi trấn Thủy Vi 1](#)
- [Chương 50: Thi trấn Thủy Vi 2](#)
- [Chương 51: Vào Thị Trấn 1](#)
- [Chương 52: Vào Thị Trấn 2](#)
- [Chương 53: Hồi Tưởng Quá Khứ 1](#)
- [Chương 54: Hồi Tưởng Quá Khứ 2](#)
- [Chương 55: "Giao Dịch" Nho Nhỏ 1](#)
- [Chương 56: "Giao Dịch" Nho Nhỏ 2](#)
- [Chương 57: Quá Khứ 1](#)
- [Chương 58: Quá Khứ 2](#)
- [Chương 59: Tự Xét Lại 1](#)
- [Chương 60: Tự Xét Lại 2](#)
- [Chương 61: Địa điểm đầu tiên 1](#)
- [Chương 62: Địa điểm đầu tiên 2](#)
- [Chương 63: "Viên ngói" cũng không còn 1](#)
- [Chương 64: "Viên ngói" cũng không còn 2](#)
- [Chương 65: Kiểu chết kỳ lạ 1](#)
- [Chương 66: Kiểu chết kỳ lạ 2](#)
- [Chương 67: Thầy tu 1](#)
- [Chương 68: Thầy tu 2](#)
- [Chương 69: Một Giấc Mơ 1](#)

- [Chương 70: Một giấc mộng 2](#)
- [Chương 71: Cái Giá Phải Trả 1](#)
- [Chương 72: Cái Giá Phải Trả 2](#)
- [Chương 73: Vẫy Tay Tạm Biệt 1](#)
- [Chương 74: Vẫy Tay Tạm Biệt 2](#)
- [Chương 75: Rượt Đuổi 1](#)
- [Chương 76: Rượt Đuổi 2](#)
- [Chương 77: Phương Án 1](#)
- [Chương 78: Phương Án 2](#)
- [Chương 79: "Kẻ Lừa Đảo" 1](#)
- [Chương 80: "Kẻ Lừa Đảo" 2](#)
- [Chương 81: Lời Mời 1](#)
- [Chương 82: Lời Mời 2](#)
- [Chương 83: Đích Đến Tiếp Theo 1](#)
- [Chương 84: Đích Đến Tiếp Theo 2](#)
- [Chương 85: Buổi Tối Thứ Ba 1](#)
- [Chương 86: Buổi Tối Thứ Ba 2](#)
- [Chương 87: Không Đơn Giản 1](#)
- [Chương 88: Không Đơn Giản 2](#)
- [Chương 89: Thuận Theo Tự Nhiên 1](#)
- [Chương 90: Thuận Theo Tự Nhiên 2](#)
- [Chương 91: Thứ Nhân 1](#)
- [Chương 92: Thứ Nhân 2](#)
- [Chương 93: Hiện Trường 1](#)
- [Chương 94: Hiện Trường 2](#)
- [Chương 95: Manh Mối 1](#)
- [Chương 96: Manh Mối 2](#)
- [Chương 97: Chia Đội 1](#)
- [Chương 98: Chia Đội 2](#)
- [Chương 99: Ôm Cây Đợi Thỏ 1](#)
- [Chương 100: Ôm Cây Đợi Thỏ 2](#)
- [Chương 101: "Linh Cầu" 1](#)
- [Chương 102: "Linh Cầu" 2](#)
- [Chương 103: Cái Tát 1](#)
- [Chương 104: Cái Tát 2](#)
- [Chương 105: Hoài Nghi 1](#)

- [Chương 106: Hoài Nghi 2](#)
- [Chương 107: Hội Hợp 1](#)
- [Chương 108: Hội Hợp 2](#)
- [Chương 109: Trao Đổi Thông Tin 1](#)
- [Chương 110: Trao Đổi Thông Tin 2](#)
- [Chương 111: Nguyên Nhân 1](#)
- [Chương 112: Nguyên Nhân 2](#)
- [Chương 113: "Người Điều Tiết" Bầu Không Khí 1](#)
- [Chương 114: "Người Điều Tiết" Bầu Không Khí 2](#)
- [Chương 115: Hoàn Toàn Ngược Hướng 1](#)
- [Chương 116: Hoàn Toàn Ngược Hướng 2](#)
- [Chương 117: Vẽ Tranh 1](#)
- [Chương 118: Vẽ Tranh 2](#)
- [Chương 119: Đường Hầm 1](#)
- [Chương 120: Đường Hầm 2](#)
- [Chương 121: Thành Phố 1](#)
- [Chương 122: Thành Phố 2](#)
- [Chương 123: Vào Đêm 1](#)
- [Chương 124: Vào Đêm 2](#)
- [Chương 125: Điều Tra Phòng 1](#)
- [Chương 126: Điều Tra Phòng 2](#)
- [Chương 127: Rạng Sáng](#)
- [Chương 128: Thành Phố Trong Đêm 1](#)
- [Chương 129: Thành Phố Trong Đêm 2](#)
- [Chương 130: Kiểm Tra 1](#)
- [Chương 131: Kiểm Tra 2](#)
- [Chương 132: Giao Chiến 1](#)
- [Chương 133: Giao Chiến 2](#)
- [Chương 134: Tin Tức 1](#)
- [Chương 135: Tin Tức 2](#)
- [Chương 136: Nhắc Nhở 1](#)
- [Chương 137: Nhắc Nhở 2](#)
- [Chương 138: Mất Nhuệ Khí 1](#)
- [Chương 139: Mất Nhuệ Khí 2](#)
- [Chương 140: Kẻ Phá Hòng Phong Cách 1](#)
- [Chương 141: Kẻ Phá Hòng Phong Cách 2](#)

- [Chương 142: Hành Lang Dưới Đất 1](#)
- [Chương 143: Hành Lang Dưới Đất 2](#)
- [Chương 144: Người Sắp Sinh](#)
- [Chương 145: Trao Đổi "Ảo Giác" 1](#)
- [Chương 146: Trao Đổi "Ảo Giác" 2](#)
- [Chương 147: Thoát Ly 1](#)
- [Chương 148: Thoát Ly 2](#)
- [Chương 149: Nguồn Gốc Của Ảo Giác 1](#)
- [Chương 150: Nguồn Gốc Của Ảo Giác 2](#)
- [Chương 151: Bạn Bè 1](#)
- [Chương 152: Bạn Bè 2](#)
- [Chương 153: Chặn Đánh 1](#)
- [Chương 154: Chặn Đánh 2](#)
- [Chương 155: Gặp Lại 1](#)
- [Chương 156: Gặp Lại 2](#)
- [Chương 157: Thích Lên Mặt Dạy Đòi 1](#)
- [Chương 158: Thích Lên Mặt Dạy Đòi](#)
- [Chương 159: Thành Phố Sáng Đèn 1](#)
- [Chương 160: Thành Phố Sáng Đèn 2](#)
- [Chương 161: Hình Bóng Thế Giới Cũ 1](#)
- [Chương 162: Hình Bóng Thế Giới Cũ 2](#)
- [Chương 163: Sức Chiến Đấu 1](#)
- [Chương 164: Sức Chiến Đấu 2](#)
- [Chương 165: Lời Nhắc Nhở 1](#)
- [Chương 166: Lời Nhắc Nhở 2](#)
- [Chương 167: Từng Có 1](#)
- [Chương 168: Từng Có 2](#)
- [Chương 169: Kết Khúc 1](#)
- [Chương 170: Kết Khúc 2](#)
- [Chương 171: Về Nhà 1](#)
- [Chương 172: Về Nhà 2](#)
- [Chương 173: "Khảo Nghiệm" Nhỏ 1](#)
- [Chương 174: "Khảo Nghiệm" Nhỏ 2](#)
- [Chương 175: Hình Vẽ 1](#)
- [Chương 176: Hình Vẽ 2](#)
- [Chương 177: Cuộc Sống Quen Thuộc 1](#)

- [Chương 178: Cuộc Sống Quen Thuộc 2](#)
- [Chương 179: Đảo Nhỏ 1](#)
- [Chương 180: Đảo Nhỏ 2](#)
- [Chương 181: Trưng Cầu Ý Kiến 1](#)
- [Chương 182: Trưng Cầu Ý Kiến 2](#)
- [Chương 183: Phản Ứng Của Mỗi Người 1](#)
- [Chương 184: Phản Ứng Của Mỗi Người 2](#)
- [Chương 185: Đối Sách Của Thương Kiến Diệu 1](#)
- [Chương 186: Đối Sách Của Thương Kiến Diệu 2](#)
- [Chương 187: Gừng Càng Già Càng Cay 1](#)
- [Chương 188: Gừng Càng Già Càng Cay 2](#)
- [Chương 189: Nghe Ngóng Tình Huống 1](#)
- [Chương 190: Nghe Ngóng Tình Huống 2](#)
- [Chương 191: Mạnh Mối Trong Các Tin Tức Công Khai](#)
- [Chương 192: Giáo Đoàn Trường Dạ 1](#)
- [Chương 193: Giáo Đoàn Trường Dạ 2](#)
- [Chương 194: Phần Thưởng 1](#)
- [Chương 195: Phần Thưởng 2](#)
- [Chương 196: Bệnh Án 1](#)
- [Chương 197: Bệnh Án 2](#)
- [Chương 198: Huấn Luyện Đặc Biệt 1](#)
- [Chương 199: Huấn Luyện Đặc Biệt 2](#)
- [Chương 200: Vững Vàng Tiến Bước](#)
- [Chương 201: "Tân Nhân Loại"](#)
- [Chương 202: Kỹ Xảo Báo Cáo 1](#)
- [Chương 203: Kỹ Xảo Báo Cáo 2](#)
- [Chương 204: Sai Vào Sai Ra 1](#)
- [Chương 205: Sai Vào Sai Ra 2](#)
- [Chương 206: Một Buổi Tối Không Yên Tĩnh 1](#)
- [Chương 207: Một Buổi Tối Không Yên Tĩnh 2](#)
- [Chương 208: Đứt Đuôi 1](#)
- [Chương 209: Đứt Đuôi 2](#)
- [Chương 210: Điều Khoản Hợp Tác Hữu Nghi 1](#)
- [Chương 211: Điều Khoản Hợp Tác Hữu Nghi 2](#)
- [Chương 212: Chuẩn Bị 1](#)
- [Chương 213: Chuẩn Bị 2](#)

- [Chương 214: Lại Lên Đường 1](#)
- [Chương 215: Lại Lên Đường 2](#)

Chương 1: Thống Nhất Phân Phối

Khu C, tầng 495, Trung tâm Hoạt động với bức tường màu xanh xám bị phủ kín bởi các loại hình vẽ graffiti, sáu bảy cô gái bước vào, người thì phấn khởi, chờ mong, kẻ thì căng thẳng hồi hộp.

Bọn họ ăn mặc khá đơn giản, màu sắc đơn điệu, chủ yếu là các màu xanh lam, đen, trắng và xanh lục. Nhưng cô nào cũng có nhan sắc xinh đẹp, phoir phoir tuổi xuân.

Nhìn màn hình tinh thể long duy nhất trong cả tầng lầu này, cô gái dẫn đầu không nhịn được khẽ nói: "Không biết công ty sẽ phân phối cho tôi người chồng kiểu gì đây?"

"Chủ yếu là xem tính cách thế nào." Cô gái mặc áo màu xanh lục, quần dài màu lam bên cạnh cắn môi dưới, khẽ đáp.

Bọn họ là đời thứ hai của thế hệ được cải tạo gen nhờ dùng thuốc, không phải lo lắng về chiều cao hay khuôn mặt của chồng tương lai, bởi dù sao đều vượt qua tiêu chuẩn cả rồi.

Cô gái dẫn đầu liếc nhìn người đi cùng mình một cái: "Cô quên rồi à? Những người tham gia thống nhất kết hôn, ngoài người ở độ tuổi chúng ta, còn những người có vợ đã qua đời, bọn họ đều bốn năm mươi tuổi rồi, không trải qua giai đoạn cải tạo gen phôi thai, có rất khuyết điểm."

Để cam đoan có đầy đủ trẻ sơ sinh, công ty của các cô gái này đã quy định: "Phàm là người tròn hai mươi tuổi, hoặc tốt nghiệp đại học, lại chưa kết hôn thì đều do công ty thống nhất sắp đặt vợ chồng, kẻ nào không chấp nhận sẽ bị "Bộ phận Giám sát Trật tự" thống nhất xử

phạt. Lần đầu tiên vi phạm, giảm nguồn năng lượng được cung cấp, trừ điểm cống hiến tương ứng. Lần thứ hai vi phạm, đuổi khỏi công ty, cho tự sinh tự diệt trên Đất Xám."

Tương tự, người mất vợ hoặc chồng mà lại chưa dưỡng dục con cháu, sau ba năm ở góa, mà lại chưa đủ sáu mươi tuổi đều bị cưỡng chế tham gia thống nhất phân phối.

"Và lại, cho dù không phải những người này, chẳng lẽ người chồng tương lai mà các cô không chờ mong lại đến từ gia đình cấp M chẳng?" Một cô gái khác tham gia vào cuộc thảo luận bằng một câu nói đùa.

Nội bộ công ty chia làm ba cấp độ: Một là nhân viên cấp D, từ D1 tới D9; Hai là quản lý cấp M, từ giám đốc đại diện cho M1 tới thành viên hội đồng quản trị, nhà khoa học đứng đầu tương ứng với M3; Ba thì không có mã số mang chữ cái, chỉ có một danh xưng duy nhất, đó chính là "Đại lão bản", một người phụ nữ cực kỳ thần bí.

Cô gái mặc áo màu xanh lục và quần màu xanh lam liếc miệng người kia, nói: "Cô nghe nói người của tầng bình thường được phân cho vợ chồng của tầng 346, 347, 348 và 349 hồi nào vậy?"

Tầng 346 tới tầng 349 là chỗ ở của người ở nhóm quản lý cấp M, được cung cấp đầy đủ nguồn năng lượng. Diện tích của căn hộ đều gấp đôi các tầng của công nhân viên bình thường. Và lại bốn tầng lầu này có hệ thống thang máy, nước sạch, thông khí, nước thải và giáo dục riêng biệt. Trong tình huống bình thường, con cái của bọn họ sẽ không tiếp xúc gì với nhân viên bình thường.

Ngoại lệ duy nhất là giai đoạn giáo dục bậc cao, bởi vì toàn bộ công ty chỉ có một trường đại học duy nhất nằm ở tầng 350.

Con cái của các công nhân viên bình thường cần trải qua cuộc sát hạch rồi mới quyết định là bắt đầu làm việc hay vào đại học. Mà con cái của tầng quản lý thì có thể miễn thi, được tuyển thẳng vào đại

học.

Trong công ty, không ai là không muốn trở thành tầng quản lý, cũng chẳng có ai lại không muốn bắc được mối quan hệ với tầng quản lý.

Về phần vị "Đại lão bản" kia, công nhân viên bình thường đừng nói là tiếp xúc, thậm chí còn không biết vị này trông như thế nào. Chỉ mỗi khi đầu năm hoặc cuối năm, hoặc xảy ra sự kiện gì đó quan trọng, bọn họ mới nghe được giọng của cô ta trên đài phát thanh. Cho nên rất ít người ảo tưởng mình sẽ được "Đại lão bản" thưởng thức, từ đó nhảy một phát lên tầng quản lý.

Đương nhiên, rất ít nghĩa là vẫn có, chẳng qua không được nhiều lắm.

Cô gái dẫn đầu nghe vậy bèn cười nói: "Cho nên tôi vẫn luôn để các cô tự do yêu đương trong trường học đấy thôi. Nhìn Trần Bối kia, chồng vừa tốt nghiệp đã được tuyển vào "Bộ phận Quản lý Vật tư", chắc chắn gia thế cũng không vừa!"

"Mạnh Hạ, cô không biết xấu hổ mà nói thế? Sao cô không tự do yêu đương đi?" Mấy cô gái khác đồng loạt giễu cợt.

"Các cô còn không hiểu tôi sao? Thứ tôi am hiểu nhất chính là nói miệng thôi mà." Mạnh Hạ thừa nhận bản thân không có dũng khí kia, hoàn toàn không xấu hổ chút nào.

Bọn họ cười đùa một lúc, rồi cô gái mặc áo lam quần lục tò mò hỏi: "Mạnh Hạ, cô biết nhà chồng của Trần Bối ở cấp bậc nào không? Các cô thân nhau thế mà."

Mạnh Hạ liếc nhìn xung quanh một cái, rồi hạ nhỏ giọng nói: "Nói là giám đốc Hành động Tập thể của Bộ phận An toàn."

"Oa..."

Các cô gái òa lên than thở, đúng lúc này, một nhóm đàn ông trẻ tuổi bước vào cửa của Trung tâm Hoạt động.

Hai nhóm người quan sát nhau vài giây, rồi đều có vẻ hơi ngại ngùng dờn mắt. Dù sao chẳng ai dám khẳng định chồng (hoặc vợ) tương lai của mình có ở phía đối diện hay không.

Một người đàn ông cao chừng 1 mét 75, để đầu đinh gọn gàng mát mẻ liếc nhìn mấy chiếc bàn cùng ghế dài ghế dựa cũ kỹ xung quanh, có vẻ hơi bất an nói với người bên cạnh: "Thương Kiến Diệu, cậu bảo công ty sẽ phân phối người vợ như thế nào cho tôi đây?"

Bạn của anh ta cao chừng 1 mét 85, có hàng mi thẳng, đôi mắt nâu sáng ngời, khuôn mặt góc cạnh với mái tóc đen rơi rối che khuất nửa vầng trán.

Người đàn ông tên là Thương Kiến Diệu này nghiêng đầu nhìn bạn mình rồi nói: "Đầu tiên, cậu phải được phân phối đã, sau đó mới xem người ta như thế nào."

Anh ta mặc hai món đồ màu xanh đậm, cơ bắp gồ lên trên cánh tay, vải dệt bó sát làm nổi lên đường cong trông vừa cương mãnh lại vừa đầy sức mạnh.

"Ài, không xui xẻo thế chứ? Lần này số lượng nam chỉ hơn nữ có hai người mà thôi." Người cao 1 mét 75, khuôn mặt trông khá bình thường kia cười một tiếng.

Về mặt anh ta dần sầm xuống, lải nhải: "Liệu bọn họ có chê tôi không? Đã cải tạo gen rồi mà chỉ cao có mét 75, trông cũng chẳng đẹp trai cho lắm, thành tích các môn đều trung bình..."

Thương Kiến Diệu nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Đây không phải vấn đề, mấu chốt là tên của cậu."

"Tên? Cái tên Long Duyệt Hồng này thì làm sao? Ba tôi họ Long, mà

trong tên của mẹ tôi có một chữ Hồng, rất có ý nghĩa mà." Long Duyệt Hồng lẩm bẩm đầy nghi hoặc: "Cũng đúng, công ty thống nhất phân phối sẽ không xem tôi cao bao nhiêu, trông như thế nào, nghe nói đều là ngẫu nhiên, mà đã loại bỏ người có quan hệ huyết thống... Oái, liệu bọn họ có vì tên mà cho rằng tôi là nữ, sau đó cho tôi một ông chồng không? Vậy thì phải làm sao?"

Chương 2: Thống Nhất Phân Phối (2)

Thương Kiến Diệu nhìn Long Duyệt Hồng từ trên xuống dưới rồi nói: "Ghép cơ quan sinh học, tái tạo thần kinh, tử cung nhân tạo, giải quyết vấn đề quá hoàn hảo rồi."

Long Duyệt Hồng bật cười hai tiếng: "Ha ha, làm sao được chứ? Tôi đang nói là sao bọn họ có khả năng nhầm lẫn được. Mỗi một phần tư liệu về tôi đều ghi là giới tính nam rồi! Ý nghĩ của cậu kỳ quái thật, không phải người bình thường nên nghĩ tới việc đi khiêu nại hay sao?"

Không chờ Thương Kiến Diệu đáp lại, anh ta nói tiếp: "Cho nên, vì sao mấu chốt lại là tên của tôi?"

"Tên đại diện cho vận mệnh của một con người. Phân phối ngẫu nhiên dựa trên chính cái vận mệnh đó." Thương Kiến Diệu trịnh trọng đáp.

Mặt Long Duyệt Hồng đỏ ra hai giây, rồi mới nói: "Tôi biết ngay là cậu chẳng cho tôi được ý tưởng nào mang tính xây dựng cả mà!"

Vừa dứt lời xong, anh ta lại hỏi tiếp: "Thương Kiến Diệu, cậu muốn được phân phối cho cô vợ như thế nào?"

Thương Kiến Diệu ngắc càm, đáp: "Tôi không cần. Công ty không đủ tài nguyên, người trên mặt đất đang phải chịu cảnh nước sôi lửa bỏng. Bóng mờ của nạn đói, bệnh tật, biến dị, hóa thú đang bao trùm lên toàn bộ thế giới, sao tôi có thể kết hôn cho được?"

"..." Long Duyệt Hồng "ha" một tiếng: "Cậu càng lúc càng biết nói

đùa."

Thương Kiến Diệu nhìn anh ta, nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Tôi đã xin từ bỏ lần phân phối thống nhất này rồi."

"Cậu làm thật hả? Không thể nào, sao công ty có thể đồng ý cho cậu từ bỏ lần thống nhất phân phối này chứ! Ha ha, suýt nữa thì tôi tin cậu thật chứ!" Long Duyệt Hồng giật mình kinh sợ, rồi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta vừa dứt lời, chủ quản Trần Hiền Vũ của Trung tâm Hoạt động tầng 496 rời khỏi vị trí của mình, đi tới trước màn hình kia, bắt đầu chạy thử.

Ông già có mái tóc hoa râm, bước chân hơi tập tễnh này từng là một thành viên của Bộ phận An toàn, là nhân viên phụ trách hành động đối ngoại, lên được tới cấp tổ trưởng D7. Nhưng sau đó vì vấn đề tuổi tác, ông ta rời khỏi Bộ phận An toàn, thăng một cấp thành cấp quản lý D8, phụ trách Trung tâm Hoạt động của tầng này.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cảm thấy rất tò mò về những gì ông ta đã trải qua trong quá khứ, nên hai người thường chạy tới Trung tâm Hoạt động hỏi này hỏi nọ. Nhưng Trần Hiền Vũ tuân thủ nghiêm ngặt điều lệ bảo mật, chỉ nhắc những điều mà mọi người đều biết để kể, hết như một nhân viên bình thường được sinh ra lớn lên, đi học, làm việc, trưởng thành, già cả ở "Khu Nội sinh thái", như thế cả đời ông ta chưa từng ra khỏi tòa nhà dưới lòng đất này, nhìn thấy bầu trời chân chính.

"Được rồi, sắp bắt đầu." Trần Hiền Vũ cầm điều khiển, bấm một cái thật mạnh.

Màn hình lập tức chớp nhoáng vài cái, rồi tỏa ra ánh sáng nhạt mờ lung.

Đám người Long Duyệt Hồng, Mạnh Hạ lập tức nín thở, chờ đợi kết

quả phân phối.

Bọn họ không sợ danh sách lướt qua quá nhanh, khiến bản thân không kịp nhìn thấy, bởi vì Trung tâm Hoạt động của tầng nào chỉ thể hiện kết quả của cư dân sinh sống ở tầng đó.

Khi kim giây chiếc đồng hồ treo tường cổ lỗ sĩ có khả năng ngừng chạy bất cứ lúc nào treo trên tường của Trung tâm Hoạt động tích tắc chạy được ba vòng rưỡi, trên màn hình kia cuối cùng cũng xuất hiện những hàng chữ.

Đám người Mạnh Hạ lập tức tìm kiếm tên mình, rồi lần lượt thở phào nhẹ nhõm.

Phần lớn trong bọn họ không đến mức hài lòng hay phấn khởi, nhưng cũng không tỏ vẻ ủ rũ. Với bọn họ mà nói, chuyện này không có gì khác biệt với lúc đi thi, chỉ cần kết quả không quá kém là được. Dù sao ba mẹ, ông bà nội với ông bà ngoại của bọn họ cũng đều như thế này.

Những người còn lại, phần đa là hoài nghi, bởi vì bọn họ không biết đối tượng kết hôn của mình là ai, đến từ tầng nào, cha mẹ thuộc bộ phận nào. Cho dù bọn họ đều vào đại học, được theo học giáo dục bậc cao, nhưng phần lớn người mà bọn họ quen biết đều tập trung vào bạn cùng ngành và "hàng xóm" cùng một tầng lầu.

Long Duyệt Hồng thì cẩn thận nhìn từ trên xuống dưới mấy lần, không tìm được kẻ lắm bầm: "Sao không có tên tôi?"

"Bởi vì tên cậu không tốt." Vẻ mặt của Thương Kiến Diệu bên cạnh anh ta chẳng có gì thay đổi.

"..." Long Duyệt Hồng muốn phản bác, nhưng chợt nhận ra một sự thật đáng buồn là thậm chí chính anh ta cũng có chung kết luận với đối phương.

Số người phù hợp điều kiện, bị cưỡng chế tham gia lần phân phối hôn nhân này phải tới mấy nghìn người, mà số lượng nam giới phải nói là gần như nhiều hơn bên nữ hai người, nếu không phải số mệnh không tốt, tên không tốt, bị vận xui đeo bám thì làm sao mà anh ta lại trở thành một trong hai con người xui xẻo kia?

Long Duyệt Hồng thừ người, rồi bị phần nói: "Cũng đâu có tên của cậu!"

Anh ta không thấy Thương Kiến Diệu ghép đôi thành công với cô gái nào.

Thương Kiến Diệu khẽ nhướn hàng lông mày bên phải: "Không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi đã xin từ bỏ thống nhất hôn phối lần này rồi."

"Điều, điều này, là thật? Công ty làm sao, làm sao lại đồng ý chứ..." Long Duyệt Hồng vừa ngạc nhiên vừa ngớ ngàng, anh ta có cảm giác như thế giới quan đã hoàn toàn bị đảo điên.

Anh ta sống hai mươi mốt năm, lúc trước quả thật có nghe nói về những người phù hợp điều kiện nhưng không tham gia thống nhất hôn phối, có điều tất cả đều có lý do cả: Không phải đang nằm trên giường bệnh, có thể đi về cõi tiên bất cứ lúc nào, thì cũng là tham gia hành động đối ngoại của Bộ phận An toàn, không biết còn có thể trở về được hay không.

Phàm là người phù hợp điều kiện có cơ thể khỏe mạnh, lại ở trong công ty, không ai dám làm trái lại quy định.

Đây là một trong những nghĩa vụ trọng tâm của nhân viên công ty.

Long Duyệt Hồng bị chuyện này đẩy tan cơn đau buồn, nhìn Thương Kiến Diệu rồi hỏi: "Cậu định nhận chấp nhận việc cắt giảm định mức năng lượng sao? Thế cũng tốt, đáng sợ nhất là trừ điểm cống hiến. Cậu hoàn toàn không đủ no đâu! Loại người như chúng ta chỉ được

định là cấp D1, mỗi tháng mới được có một nghìn tám trăm điểm, một tuần mới được ăn một bữa thịt, mỗi lần trừ đi hẳn một phần ba điểm thì là khái niệm gì?"

"Công ty đồng ý rồi, không bị trừ." Thương Kiến Diệu mỉm cười đáp.

"Không, không thể nào, không thể nào..." Long Duyệt Hồng thì thào, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Nếu Thương Kiến Diệu thật sự xin bỏ lần thống nhất hôn phối này, như vậy có nghĩa số lượng nam giới chỉ nhiều hơn nữ có một người.

Chỉ hơn có một người...

Mình... Mình chính là kẻ xui xẻo duy nhất...

Chương 3: Kiểm Tra Lại (1)

Long Duyệt Hồng há hốc mồm, trong lòng bỗng trào dâng nỗi bi thương mãnh liệt.

Lúc này, màn hình bắt đầu sang trang, giới thiệu sơ qua tin tức cơ bản về những người đã ghép đôi thành công cùng tầng lầu, để cho bọn họ tự tìm nhau, rồi tới các "Cục Giám sát Trật tự" trực thuộc "Bộ phận Giám sát Trật tự" đăng ký kết hôn.

"Mạnh Hạ, chồng của cô là người ngoại lai kìa!"

Mọi người nhìn một lúc, bỗng bên phía nữ vang lên tiếng hô đầy kinh ngạc.

Mạnh Hạ có vẻ trầm mặt xuống, đôi mắt thoáng động, khẽ thì thầm:

"Trương Lỗi. Nam. Sinh ra: Dân du cư hoang dã. Tuổi: 25. Ba năm trước được nhận vào công ty, thể hiện khá tốt, cơ thể không có bệnh tật. Nơi ở: Số 192 khu A tầng 622. Cấp độ nhân viên: D4. Số thẻ điện tử: 04311029189..."

"Không ngờ thật sự lại có người tới từ bên ngoài..." Long Duyệt Hồng cũng bị chuyện này thu hút, nghiêng đầu bàn luận với người khác.

Bọn họ đều biết công ty sẽ thu nhận người lưu lạc nơi hoang dã theo định kỳ để bổ sung dân cư, hoàn thiện gen. Nhưng dân cư của các tầng gốc vẫn luôn không coi người tới từ bên ngoài là đồng nghiệp, cũng không có ai kết hôn với bọn họ, cho nên mọi người phần đa đều coi chuyện này thành một tin đồn thú vị mà thôi.

"Mạnh Hạ, thực ra cũng tốt. Tuy rằng trước kia anh ta lưu lạc ngoài kia, nhưng hiện giờ cũng là nhân viên cấp D4 rồi, mới 25 tuổi thôi, thật lợi hại!" Cô gái mặc áo xanh lục, quần màu lam lập tức an ủi bạn tốt.

D4 có nghĩa là nhân viên bình thường biến thành nhân viên thâm niên, nhân viên cao cấp, có thể đảm nhiệm cấp phó của hạng mục nghiên cứu loại nhỏ, đội trưởng nhà xưởng sản xuất, phó tổ trưởng của đội Bộ phận An toàn, người giám sát trật tự của một khu của tầng lầu nào đó. So với D1, đãi ngộ phải tăng lên ít nhất hai nghìn điểm.

"Nhưng sau khi trưởng thành, hiệu quả khi tiếp tục cải thiện gen không còn tốt như trước..." Một người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh Long Duyệt Hồng nói thầm một câu.

Lúc này, hắn thấy thông tin về đối tượng kết hôn của mình:

"Chu Kỳ. Nữ. Sinh ra: Nhân viên nội bộ. Tuổi: 30 tuổi. Từng có một đời chồng, chết năm năm trước, hiện đang nuôi một con nhỏ; Là người chủ động tham gia lần thống nhất hôn phối này. Cơ thể không bệnh tật. Chỗ ở: Số 27 khu B tầng 569. Cấp độ nhân viên: D4. Số thẻ điện tử: 01609052558..."

"Này Dương Trấn Viễn, vợ cậu hơn cậu những mười tuổi kìa..." Long Duyệt Hồng cũng nhìn thấy những thông tin này.

Dương Trấn Viễn cũng giống phần đông bạn cùng lứa tuổi trong công ty, hắn có khuôn mặt trắng nõn, cơ thể cường tráng, khuôn mặt ưa nhìn, chỉ là có vẻ hơi thanh tú nên trông hơi hướng nội.

Nghe Long Duyệt Hồng nói vậy, mặt Dương Trấn Viễn lập tức đỏ bừng, muốn nói gì đó mà lại chẳng thể nói nên lời.

Một lúc sau, mọi người ghi nhớ được thông tin tương ứng, bèn lục tục rời khỏi Trung tâm Hoạt động, chuẩn bị đi tìm đối tượng kết hôn

của mình, hoặc là về nhà chờ người ta tới tìm.

Lúc này chỉ còn lại năm sáu người đứng trong đại sảnh. Đột nhiên, một giọng nói vang lên:

"Ai là Dương Trấn Viễn?"

"Là tôi đây. Có chuyện gì vậy?" Dương Trấn Viễn đang đứng nói chuyện phiếm với Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu nghe vậy, theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa.

Nơi cửa chính đi vào Trung tâm Hoạt động, một người phụ nữ với vóc dáng trưởng thành đầy quyến rũ đứng đó. Tuy cô ta ăn mặc quần áo đơn giản nhằm chán, nhưng hoàn toàn không thể che giấu được dáng người đáng kiêu ngạo của mình.

"Tôi là Chu Kỳ." Người phụ nữ đó liếc nhìn Dương Trấn Viễn một cái, gật đầu hài lòng: "Tới nhà cậu tâm sự nhì?"

Dương Trấn Viễn kinh ngạc chờ người ra, rồi sau đó gật đầu lia lịa: "Vâng, vâng."

"Vậy chúng ta đi luôn chứ?" Chu Kỳ cười tươi như hoa, hỏi.

"Được được." Dương Trấn Viễn vừa nói vừa bước nhanh tới.

Long Duyệt Hồng ngơ ngác nhìn cặp đôi này rời khỏi Trung tâm Hoạt động, không kìm được than thở: "Tiếp theo tôi nên làm gì bây giờ?"

Thương Kiến Diệu nghiêng đầu, nghiêm trang nhìn anh ta: "Sự nghiệp vĩ đại đang chờ cậu đấy."

"..." Cơ trên mặt Long Duyệt Hồng giật giật: "Nói tiếng người!"

Thương Kiến Diệu cười nói: "Chờ lần thống nhất hôn phối sang năm chứ sao."

"Cũng phải." Long Duyệt Hồng thở dài.

"Ôi, không nghĩ chuyện này nữa, hy vọng ngày mai tôi có thể được điều tới một vị trí tốt. À này, Thương Kiến Diệu, tôi cảm thấy cậu càng ngày càng không được bình thường rồi. Ý tôi là đầu óc ấy." Anh ta vừa nói vừa chỉ vào huyệt Thái Dương trên đầu mình.

Chuyện quan trọng nhất mà bọn họ cần quan tâm chính là chờ được phân công công việc, điều này sẽ trực tiếp quyết định cuộc đời mai sau của bọn họ - ngoài những người có sở trường về mặt nào đó, được bộ phận tương ứng nhận trước, những người tốt nghiệp đại học còn lại đều phải chờ phân công nhiệm vụ.

Thương Kiến Diệu còn chưa đáp lại, Long Duyệt Hồng đã thấy chủ quản Trần Hiền Vũ của Trung tâm Hoạt động tắt màn hình, cầm một cốc kim loại hình trụ tròn mà bọn họ khai quật được từ di tích của thế giới cũ, chậm rãi bước tới. Anh ta có chút không yên lòng, bèn hỏi:

"Ông Trần, ông cảm thấy chúng tôi sẽ được điều tới ngành gì?"

Trần Hiền Vũ ho một tiếng:

"Theo tôi biết, những người vừa kết hôn, chuẩn bị sinh con đều được phân công tới những vị trí khá an toàn. Còn người không ghép được đối tượng, tạm thời không cần sinh con thì vị trí công việc có lẽ sẽ khá nguy hiểm."

Long Duyệt Hồng lập tức suy sụp ra mặt: "Tôi, tôi phải trở về báo kết quả hôn phối cho ba mẹ tôi."

Anh ta không chờ Thương Kiến Diệu đáp lại, thế là với cái mặt buồn rười rượi anh ta đi ra khỏi Trung tâm Hoạt động.

"Ba mẹ cậu còn chưa hết giờ làm mà..." Thương Kiến Diệu nói nhỏ một câu, rồi cũng đi theo, ra đến con đường bên ngoài.

Nơi đây là tầng 495 dưới lòng đất, không có bầu trời, chỉ có trần nhà cao bốn mét, trên đó có gắn những đèn ống tuýp với khoảng cách đều nhau, chiếu xuống sáng rực.

Với nhân viên nội bộ công ty mà nói, đèn sáng chính là ban ngày, đèn tắt chính là ban đêm.

Thương Kiến Diệu ngẩng đầu nhìn đèn phía trước, rồi rẽ vào một nơi ở khu C.

Hai bên đường là căn phòng kề nhau san sát, rộng đều chừng có hai mét, hết như những tổ ong trên sách giáo khoa được bày ra trên một mặt bằng.

So với những căn phòng này, Trung tâm Hoạt động rộng rãi hết như quảng trường.

Thương Kiến Diệu đi tới "ngã tư đường", trước mặt hẳn xuất hiện một khu vực khá rộng. Nơi đó có lắp đặt mười hai chiếc thang máy

Chương 4: Kiểm Tra Lại (2)

Đây là thang máy đưa thẳng tới "Khu Nghiên cứu".

Trong tòa nhà dưới lòng đất tới từ thế giới cũ, để đề phòng hỗn loạn và điều bất trắc, thang máy của "Khu Sinh hoạt" thông với "Khu Nhà xưởng", "Khu Nghiên cứu" và "Khu Nội sinh thái" khá chật hẹp được tách riêng biệt, nằm ở một khu vực khác biệt của tầng lầu.

Mà "Khu Quản lý", "Khu Năng lượng" và "Khu Nghiên cứu" thì nằm chung một chỗ, chính là phải quét thẻ điện tử, xác định quyền hạn thì mới có thể tới đó.

Thương Kiến Diệu chờ một lúc, rồi bước vào thang máy ở chính giữa, rồi tiện tay bấm vào nút ghi số "21".

Bởi vì đang trong giờ làm việc, thang máy không ngừng lại mà vững vàng đi xuống.

Trong quá trình này, Thương Kiến Diệu đột nhiên rút thẻ điện tử quét vào khu vực tương ứng.

Sau đó, hần ấ sáng nút kim loại đại diện cho tầng 3.

Thang máy tiếp tục đi xuống, qua một lúc sau mới ngừng lại.

Thương Kiến Diệu đi ra thang máy, rẽ vào phía bên trái, nhìn thấy một chiếc cửa kim loại mở ra hai bên cỡ lớn đang đóng kín. Bên ngoài cửa có bốn nhân viên bảo an vũ trang đầy đủ, mặc trang phục màu rắn mỗi đứng gác, trông hệt như những bộ giáp sống vậy.

Cuối hành lang có vài căn phòng kế tiếp nhau, nhưng đều không có số nhà.

Ánh đèn huỳnh quang trên trần nhà chiếu xuống, Thương Kiến Diệu gõ một cánh cửa ở góc khuất.

"Mời vào." Một giọng nữ dịu dàng vang lên.

Thương Kiến Diệu vặn tay nắm, đẩy cửa bước vào, thấy một người phụ nữ mặc áo khoác trắng.

Cô ta ngồi sau một cái bàn màu gỗ thô, trông tầm ba mươi tuổi, đeo một chiếc kính gọng vàng.

Tóc cô ta cuộn lại gọn gàng, chỉ rủ xuống vài sợi tóc.

"Là cậu à." Cô ta liếc nhìn Thương Kiến Diệu một cái, rồi mỉm cười chỉ vào chiếc ghế bành đối diện bàn: "Ngồi đi."

Thương Kiến Diệu ngồi xuống, cười nói thoải mái hết như về nhà:

"Chào buổi chiều, bác sĩ Lâm."

"Chào buổi chiều, Tiểu Thương." Bác sĩ Lâm gạt góc lên, cầm một tập tài liệu bên cạnh sang rồi mở ra trước mặt.

Sau đó, cô ta ngắm nghía chiếc bút máy màu đen, rồi như tùy ý hỏi:

"Dạo gần đây cảm thấy thế nào?"

"Sức ăn có vẻ nhiều hơn một chút, giấc ngủ bình thường, cơ thể cũng rất khỏe mạnh." Thương Kiến Diệu vừa nói vừa động tác gõ cơ bắp tay.

Bác sĩ Lâm gạt đầu:

"Tôi đã xin từ bỏ thông nhất hôn phối cho cậu rồi, cậu thấy kết quả chưa?"

"Vâng, cảm ơn." Thương Kiến Diệu cười nói: "Tôi có thể hát một bài cảm ơn cô không?"

"Không cần." Bác sĩ Lâm lắc đầu không chút do dự.

Cô ta lập tức chọc chiếc bút máy:

"Thực ra tôi rất tò mò, vì sao cậu nhất định phải từ bỏ thông nhất hôn phối? Tình hình của cậu cũng không coi là quá nghiêm trọng."

Thương Kiến Diệu nghiêm mặt lại, trầm giọng nói:

"Vì cứu vớt nhân loại."

"..." Bác sĩ Lâm nhắc bút máy, khoanh tròn một chỗ trên tập tài liệu kia.

Trong vòng tròn kia có một dòng chữ:

"Rối loạn tâm thần mức độ vừa phải (ngghi ngờ mắc chứng hoang tưởng, chờ quan sát thêm)."

Bác sĩ Lâm khoanh xong, nhắc bút máy lên, nhìn Thương Kiến Diệu rồi cười ha ha nói:

"Đây hình như là sửa đổi dựa trên khẩu hiệu của bên phía "Cứu Thế Quân"?"

Thương Kiến Diệu "ừm" một tiếng, nghiêm túc đáp:

"Bác sĩ Lâm, tôi cảm thấy hình như cô có chút hiểu nhầm về tình trạng của tôi, coi mấy chuyện bình thường thành chứng cứ sinh bệnh."

Bác sĩ Lâm khẽ ngồi thẳng lưng lên, trên khuôn mặt trắng nõn hiện lên ý cười:

"Cậu cảm thấy hiểu nhầm về mặt nào?"

Thương Kiến Diệu im lặng hai ba giây như tổ chức lại câu từ rồi mới đáp:

"Cô không thể hiểu được cái tình cảm sâu sắc đầy cao thượng và thuần túy này, không hiểu rõ thế nào là một người thoát khỏi sự thú vị cấp thấp."

Bác sĩ Lâm mím chặt môi, dường như phải gắng sức lắm mới khiến bản thân cô không phì cười ra tiếng.

Cô ta đẩy chiếc kính gọng vàng trên sống mũi, khẽ hít vào một hơi rồi từ từ thở ra:

"Đúng thế thật. Ở thời đại này, làm gì có không gian cho người theo chủ nghĩa lý tưởng sinh tồn? Ngay cả "Cứu Thế Quân" cũng sa đọa rồi."

Vị bác sĩ này ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Tôi có thể thử việc thấu hiểu cậu, nhưng cậu bắt buộc phải nói cho tôi biết, cậu nảy sinh ra ý tưởng tương tự như thế nào? Là chuyện gì khiến cậu có dạng xúc động như thế này?"

"Không có chuyện gì cả, tôi chỉ nghĩ vậy thôi." Thương Kiến Diệu thờ dãi, nở nụ cười nói: "Bác sĩ Lâm, cô là người phụ nữ dịu dàng nhất, khí chất nhất mà tôi từng gặp, tôi có một câu muốn nói với cô."

Bác sĩ Lâm khẽ nhướng lông mày, nói:

"Tôi có..."

Cô ta còn chưa kịp dứt lời thì Thương Kiến Diệu đã kịp nói tiếp:

"Tôi vốn cảm thấy cô có thể trở thành người mẹ về mặt tinh thần của tôi, nhưng giờ tôi mới phát hiện, tư tưởng của chúng ta nằm ở hai thế giới khác biệt, đúng là một điều đáng nuối tiếc."

"Khụ khụ khụ." Bác sĩ Lâm như bị sặc bởi chính nước bọt của mình.

Cô ta lập tức cầm lấy chiếc cốc sứ bên cạnh, uống hai hớp nước, lẩm bẩm như đang tìm chuyện để nói:

"Haiz, lại uống hết lượng lá trà được phân phối tháng này rồi."

Không chờ Thương Kiến Diệu tiếp tục lên tiếng, cô ta hạ nhỏ giọng hỏi một cách đầy thần bí:

"Gần đây cậu có nghe thấy âm thanh gì mà người khác không nghe thấy, có nhìn thấy thứ gì mà người khác không nhìn thấy không?"

Thương Kiến Diệu lắc đầu đầy dứt khoát: "Không."

Bác sĩ Lâm quan sát nét mặt Thương Kiến Diệu giây, rồi chuyển sang hỏi chuyện khác.

Qua mười mấy phút đồng hồ sau, tất cả các tầng đồng loạt vang lên một giọng nữ ngọt ngào:

"Bây giờ là báo giờ chẵn."

Thời gian hiện tại là sáu giờ chiều."

"Tiếng đài báo thời gian." Chờ khi âm thanh kia lặp đi lặp lại ba lần rồi ngừng, bác sĩ Lâm day day trán: "Hôm nay chúng ta đến đây thôi."

Cô ta suy tư một chút rồi nói tiếp:

"Cậu đã không có vấn đề gì về giấc ngủ, cũng không phát hiện mình nhìn thấy thứ mà người khác không thấy, vậy tôi sẽ không kê đơn thuốc nữa. Bằng giờ này tuần sau tới kiểm tra lại."

"Vâng, bác sĩ Lâm." Thương Kiến Diệu đứng lên, quay người đi ra cửa.

Hắn mở cửa phòng ra xong, đột nhiên xoay người lại nói: "Cảm ơn cô, bác sĩ Lâm."

Bác sĩ Lâm cười đáp lại: "Không cần cảm ơn."

Chờ khi Thương Kiến Diệu ra ngoài, và cũng đã đóng cửa phòng lại, bác sĩ Lâm thở dài, cười cười lẩm bẩm: "Thật là lịch sự."

Chương 5: Chợ

Cô ta vừa cảm thán vừa cầm tập tài liệu trên bàn, lật xem những gì ghi chép bên trong:

Tên: Thương Kiến Diệu.

Tuổi: 21 tuổi.

Ngày sinh: Ngày 28 tháng 9 năm 25 Tân Lịch.

Tình trạng gia đình: Cha Thương Thế An là nhân viên cấp tổ trưởng D7, mất tích cùng toàn bộ "tiểu tổ điều tra cũ" vào năm 37 Tân Lịch. Mẹ Trương Như Hình là nhân viên bình thường D3, giáo viên tiểu học, chết bệnh tháng 10 năm 40 Tân Lịch, nguyên nhân nghi là đau thương quá độ. Tháng 10 năm 40 tới tháng 9 năm 43 Tân Lịch, Thương Kiến Diệu lớn lên tại cô nhi viện tương ứng tầng 495, thi vào đại học ngành điện tử.

Thuyết minh tình huống: Tháng 5 năm 46 Tân Lịch, Thương Kiến Diệu chủ động xin làm người tình nguyện cho thí nghiệm bí mật, tham gia hạng mục "C - 14". Lý do của anh ta là mong qua việc này có thể đạt được sức mạnh to lớn, để điều tra chân tướng sự mất tích của cha.

Kết quả thí nghiệm: Thất bại, so sánh với nhóm đối chiếu, không có thay đổi gì.

Biểu hiện di chứng: Rối loạn logic gián đoạn, làm cho tư duy hiện ra tính nhảy vọt nhất định, còn lại không có gì khác thường.

Hạng mục khác: Kiểm tra gen bình thường...

Phán đoán tổng hợp: Rối loạn tâm thần mức độ vừa phải (ngghi ngờ mắc chứng hoang tưởng, chờ quan sát thêm)...

Bác sĩ Lâm đọc một lúc, cuối cùng viết ở dưới cùng:

"Kết quả kiểm tra lại ngày 10 tháng 7 năm 46 Tân Lịch: Tình trạng bệnh chưa cải thiện, nhưng không nặng thêm, không có khuynh hướng bạo lực, không thể hiện tính công kích, có thể cho là tạm thời vô hại."

...

Sáu giờ chiều là thời gian tan làm mà công ty đã quy định, ngoài những nhóm hạng mục phải tăng ca riêng, hoặc một số vị trí thực hiện theo chế độ luân phiên 24 giờ, tất cả nhân viên đều phải rời khỏi "Khu Quản lý" ở tầng thứ 5, "Khu Nghiên cứu" từ tầng 6 đến tầng 45, "Khu Nhà xưởng" (kiêm khu Bảo vệ) từ tầng 46 đến tầng 145, "Khu Nội sinh thái" từ tầng 146 đến tầng 345, trở về "Khu Sinh hoạt" gồm ba trăm tầng.

Bởi vì hạn mức năng lượng có hạn, cùng với việc cả vợ chồng và phụ huynh trong nhà đều đi làm, cho nên rất nhiều nhân viên lựa chọn ăn uống trong "Thị trường cung ứng vật tư" của mỗi tầng đó.

Nơi đây chia làm hai bộ phận, một bộ phận là khoai lang, khoai tây, gạo, bột mì, các loại thịt rau củ quả được cung cấp bởi "Khu Nội sinh thái", và những vật tư như vải dệt, đường trắng, muối ăn đến từ "Khu Nhà xưởng", một bộ phận khác thì cung cấp các loại thực phẩm chín, được mọi người gọi với cái tên thân thiết là "Căng tin nhân viên".

Đi ăn ở căng tin này tốn kém hơn về nhà tự nấu, mùi vị cũng không ngon cho lắm, nhưng tính thêm hạn mức nguồn năng lượng mỗi người đều thiếu, cùng với sự mệt mỏi khi làm việc cả một ngày trời thì đây dường như lại là lựa chọn tốt nhất.

Và đây cũng là khuynh hướng mà cao tầng của công ty đưa xuống - mong thông qua việc cung cấp bữa ăn đồng bộ để giảm bớt việc tiêu hao năng lượng.

Khi Thương Kiến Diệu trở lại tầng 495 thì cách thời gian căng tin mở cửa lúc 6 giờ 30 là còn chừng hai mươi phút nữa - bởi vì một số vị trí tan ca còn phải dọn dẹp vệ sinh, tiêu độc hoặc có công việc bắt buộc khác, cho nên vì để công bằng, ban giám đốc quy định, thời gian mở cửa căng tin là nửa tiếng sau khi chính thức tan ca.

Đối với những nhân viên phải trở về tầng sinh sống của mình trước 6 giờ 15 phút mà nói, Trung tâm Hoạt động bên cạnh Chợ cung cấp vật tư là nơi để đốt thời gian thừa tốt nhất. Bọn họ có thể ngồi tụ tập với nhau, tán gẫu về đủ mọi chuyện liên quan tới cuộc sống, công việc dưới ánh đèn, cũng mang theo cảm giác ưu việt đầy rõ ràng khi nhắc đến những người đang vật lộn để sống sót ngoài kia.

Một bộ phận nhân viên còn có thể tranh thủ thời gian lấy thứ mà nhà mình không cần nữa để đi bán, đổi lấy nhiều điểm cống hiến hơn. Vì vậy, mỗi khi tới 6 giờ tới 6 giờ 30 phút, 7 giờ tới 8 giờ 30 phút tối, trong đại sảnh của Trung tâm Hoạt động đều xuất hiện những chợ cỡ nhỏ này.

Thương Kiến Diệu vừa bước vào thì đã thấy quản lý Trung tâm Hoạt động, ông Trần Hiền Vũ đang ngồi trên một chiếc ghế đầu thi thoảng lại phát ra tiếng kin kít, trước mặt bày đầy những đồ vật kỳ quái.

"Đây là cái gì?" Thương Kiến Diệu ngồi xổm xuống, cầm lấy một đồ vật hình chữ nhật có màn hình màu đen, vỏ ngoài kim loại.

"Ai biết được? Dù sao rất chắc chắn, có thể lấy ra đập người hoặc chống đạn." Ông Trần chọc vào ngực mình.

"Ở đâu vậy?" Thương Kiến Diệu vừa xem xét vừa hỏi.

Trần Hiền Vũ hăng giọng:

"Con trai của đồng đội tôi hiện đang phục vụ trong "Bộ phận An toàn", lúc trước mới trở về từ một di tích thành phố của thế giới cũ. Ôi, thời gian trôi qua thật nhanh, tôi nhìn nó sinh ra, lại nhìn nó lớn lên..."

Sau một lúc hồi ức, ông Trần mới cười tủm tỉm nói thêm:

"Dù sao đây thứ đã qua sàng chọn, công ty không cần, không phải nộp lên, cho nên nó gửi bán ở chỗ ông già này. Cậu biết đấy, tôi không cần đi căng tin, có người mua cơm cho rồi."

Ông ta quản lý rất nhiều nhân viên.

Thương Kiến Diệu nhìn vết rạn nứt trông giống mạng nhện trên màn hình màu đen của đồ vật kia, suy nghĩ một chút rồi hỏi:

"Bao nhiêu điểm cống hiến?"

"Không đắt không đắt đâu, 500 điểm thôi." Trần Hiền Vũ báo một cái giá.

Thương Kiến Diệu từ tốn đặt đồ vật xuống, lẩm bẩm:

"Mười cân thịt đấy."

Sau khi nói tới từ "thịt" này, cả hấn và Trần Hiền Vũ đều nuốt nước bọt.

Thương Kiến Diệu đảo mắt nhìn qua, lại nhắc một món đồ khác lên:

"Đây là đồng hồ?"

"Đúng rồi, đồng hồ. Bên trong là kết cấu máy móc phức tạp, tới bây giờ vẫn có thể chạy được, chỉ cần sửa một chút là có thể sử dụng." Đôi mắt Trần Hiền Vũ sáng rực, nói: "Thế nào, có muốn suy xét một

chút không? Đến buổi tối, kim và mặt số sẽ tự phát sáng, không cần bật đèn pin cũng thấy rõ. Để ông già này nói cho cậu nghe, trong cả cái công ty này, số người có được một cái đồng hồ đeo tay xịn tuyệt đối không vượt quá một trăm. Nếu cậu mua nó, cậu không phải trông chờ vào đài phát thanh báo giờ nữa, không cần tới chỗ này xem đồng hồ treo tường, cậu sẽ trở thành đối tượng mà cư dân của cả tầng lầu hâm mộ. Có khi mấy cô nhóc còn chủ động tìm cậu yêu đương ấy chứ..."

Chương 6: Lời Đồn Đại (1)

Chiếc đồng hồ đeo tay trong tay Thương Kiến Diệu với phần dây đeo màu bạc đã có nhiều vết nứt, loang lổ màu gỉ sét. Trên mặt đồng hồ màu xanh biếc hết như đá quý, kim giây lúc chạy lúc không, mảnh vỡ thủy tinh vương khắp nơi.

"Bao nhiêu điểm cống hiến?" Thương Kiến Diệu điềm tĩnh hỏi.

Trần Hiền Vũ ngừng một lúc mới đáp: "Sáu mươi nghìn."

Thương Kiến Diệu tức khắc đặt chiếc đồng hồ đeo tay kia xuống, hết như nó cực kỳ bỏng tay vậy.

Với tiền lương một nghìn tám trăm điểm của nhân viên cấp D1, phải tích cóp chừng ba năm không ăn không uống mới đủ.

Trần Hiền Vũ cũng không hy vọng xa vời là Thương Kiến Diệu sẽ mua, ông ta chỉ đùa với chàng trai trẻ tuổi này chút thôi. Ông ta lập tức chỉ vào đồng lon kim loại tròn đặt ở chính giữa, hỏi: "Có mua cái này không? Hàng tốt, đồ quân dụng đấy!"

Thương Kiến Diệu cầm một cái lên xem, thấy lớp màng nhựa bọc ngoài đã rách toạc, chữ viết bên trên trở nên rất nhòe, mang máng nhận ra mấy từ "Thịt bò kho tàu" với "500g".

"Thế nào, có phải nặng tay lắm không? Điều này chứng tỏ nó đủ trọng lượng rồi!" Trần Hiền Vũ nói mà miệng phun đầy mưa xuân: "Để ông già này nói cho cậu nghe, đồ quân dụng này ăn ngon cực kỳ, là mỹ vị mà cả đời tôi không thể nào quên được, còn ngon hơn mấy cái đồ hộp ngâm nước bên "Cứu Thế Quân" nhiều!"

Nếu không phải lần này thằng con ông bạn chiến hữu của tôi đào được hũ một thùng, có lẽ cậu chẳng bao giờ có cơ hội được ăn đâu. Giá nó ấy hũ, 60 điểm cống hiến, rẻ quá còn gì nhỉ? Cậu đi "Chợ cung ứng" mua một cân thịt lợn đã mất 50 điểm rồi, nhưng lại không có gia vị, không ai làm giúp cậu, mà có khi còn chẳng mua được! Còn nữa, khụ, ăn xong thứ này, cậu còn có thể mang vỏ lon giao cho "Bộ phận Quản lý Vật tư" đổi mấy điểm cống hiến, chẳng phải quá lời rồi hay sao?"

Thương Kiến Diệu nhìn ông ta, chờ ông nói xong, hần đột nhiên hỏi:

"Hết hạn sử dụng bao lâu rồi?"

"Hạn sử dụng, làm sao tôi biết được? Tôi có biết cách chuyển đổi năm của thế giới cũ đâu." Ông Trần trợn tròn mắt: "Dù sao Tân Lịch cũng mới được 46 năm, vẫn ăn được, vẫn ăn được."

Dứt lời, trên khuôn mặt ông ta hiện ra vẻ hồi tưởng:

"Lúc trước khi tôi còn ở "Bộ phận An toàn", có lần ra ngoài làm nhiệm vụ, bị mất đồ tiếp viện, suýt nữa thì chết đói. May là tôi tìm được một kho hàng quân dụng, phát hiện ra loại đồ hộp này. Lúc đó, chúng nó đã hết hạn sử dụng không biết bao nhiêu năm, tôi ăn mà có bị làm sao đâu? Mùi vị ngon cực kỳ."

Thương Kiến Diệu cầm trong tay, không trả lời cũng không để xuống.

Vài giây sau, hần mới hỏi: "Nó có biết ca hát không?"

"Hử?" Trần Hiền Vũ sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên ông ta nghi ngờ tai của mình có vấn đề.

Lúc này Long Duyệt Hồng xách hai cặp lồng bằng nhựa màu vàng chạy vào từ bên ngoài Trung tâm Hoạt động, thì nhìn thấy Thương Kiến Diệu. Anh ta lập tức cười tươi gọi:

"Chờ lát nữa cùng ăn cơm nhé!"

"Cậu mời tôi chứ?" Thương Kiến Diệu đặt lon đồ xuống, đứng lên.

Long Duyệt Hồng lắc đầu không chút nghĩ ngợi, nói: "Không biết. Chẳng phải cậu còn có không ít trợ cấp hay sao?"

Tuy cha mẹ Thương Kiến Diệu không để lại di sản gì, nhưng công ty có cấp trợ cấp nhất định. Chờ khi hẵn lên đại học thì thêm một nghìn hai trăm điểm trợ cấp - phần mà mỗi một sinh viên đều được nhận.

Điều này khiến Thương Kiến Diệu tạm duy trì được ấm no.

Mà thời hạn hết trợ cấp là khi sinh viên được phân việc làm, một tháng sau khi chính thức đi làm.

Trên mặt Thương Kiến Diệu không hề hiện lên vẻ xấu hổ khi bị từ chối, hắn cười nói: "Có chuyện vui chẳng phải là nên chia sẻ cho bạn bè hay sao?"

"Cậu muốn nói mời cơm là cách chia sẻ hay nhất hử?" Hai tháng nay Long Duyệt Hồng đã càng ngày càng quen với tư duy nhảy vọt này của Thương Kiến Diệu.

Trần Hiền Vũ nghe hai người nói chuyện, bèn cười hơ hớ nói xen vào:

"Đúng vậy đó, Tiểu Duyệt, hồi chiều cậu còn uể oải như thế, mà tới tối đã vui vẻ thế này, chắc chắn là gặp được chuyện tốt gì rồi."

"Đừng có gọi nhũ danh của tôi..." Long Duyệt Hồng lầu bầu một câu, sau đó tươi cười nói: "Mẹ tôi bảo không cần chờ lần thống nhất hôn phối năm sau, bà với cha tôi có mấy đồng nghiệp mà con gái không thi lên đại học, vừa mới đi làm. Bà đang định giới thiệu cho chúng tôi làm quen, xem có thể tiến lên mối quan hệ yêu đương hay không."

Nhân viên trong công ty chỉ có một cơ hội thi đại học, nếu trượt thì sẽ được phân công việc làm (Chờ khi đi làm, nếu thể hiện xuất sắc, sẽ được một suất đề cử lên đại học). Mà lúc này đây, bọn họ mới được mười tám tuổi, chưa tới độ tuổi cưỡng chế tham gia thống nhất hôn phối.

Thanh niên ở độ tuổi này đều thích tự do yêu đương, dù sao tốt hơn nhiều so với bị phân cho người vợ người chồng ngẫu nhiên, không chỉ đơn thuần dựa vào vận may, mà còn có tình cảm làm nền tảng.

Đương nhiên số người có thể thật sự tự do yêu đương là không nhiều, bởi vì khi bắt đầu làm việc, cứ 7 giờ 30 sáng là đi làm, 6 giờ tối mới tan ca, làm cố định một công việc, trong đó chỉ có một giờ nghỉ trưa cộng thời gian ăn trưa. Mà tới 9 giờ tối, Trung tâm Hoạt động đóng cửa, đèn đường tắt, mọi người không thể không trở về nhà chuẩn bị đi nghỉ, cho nên cơ hội để đám người trẻ tuổi tiếp xúc được người khác phái phù hợp với mình là rất ít, thời gian gặp gỡ cũng có hạn.

So sánh ra thì cho dù là trường học bình thường hay là trong đại học, chuyện yêu đương tự do xuất hiện nhiều hơn hẳn.

Long Duyệt Hồng nói xong, đột nhiên có chút buồn bã: "Không biết bọn họ có thích tôi không nữa, cải tạo gen rồi mà mới được có 1 mét 75, dáng vẻ bình thường, thành tích không được coi là quá tốt, chẳng được bộ phận nào tiếp nhận cả..."

"Hình như bên kia có chuyện gì đó..." Thương Kiến Diệu cắt ngang lời làm nhảm của Long Duyệt Hồng, chỉ vào một chiếc bàn cũ cách đó chừng vài mét.

Ở chỗ đó tụ tập không ít nhân viên, dường như đang thảo luận chuyện gì đó.

Long Duyệt Hồng tò mò, bèn theo Thương Kiến Diệu đi sang bên kia.

Anh ta nhìn lướt một lượt, thấy người quen, tức thì lên tiếng hỏi: "Dì Nhậm, các dì đang nói gì thế?"

Chương 7: Lời Đồn Đại (2)

Dì Nhậm mà anh ta gọi là một người phụ nữ trung niên chừng bốn mươi mấy tuổi, mặc áo sơ mi sợi tổng hợp, khuôn mặt khá xinh đẹp với mái tóc được búi lên đơn giản.

Bà ta tên là Nhậm Khiết, sống ở bên cạnh nhà Long Duyệt Hồng, là nhân viên thuộc bộ phận nằm trong "Ủy ban Chiến lược", chỉ có cấp D3.

Nhậm Khiết liếc Long Duyệt Hồng một cái, thờ dài đáp: "Bọn dì đang nói tới lời đồn đại gần đây nhất."

"Lời đồn đại gì ạ?" Long Duyệt Hồng tò mò hỏi tiếp.

Lúc này ông già Trần Hiền Vũ đã dờn mắt đi, quay về nhìn đồng hồ hộp quân dụng bày trước mặt mình, không kìm được xoa xoa bụng, nuốt nước bọt.

Ông ta như đang hồi tưởng lại cảm giác mở hộp quân dụng tương tự lúc đói khát tới cực điểm ngày trước.

"Nó thật sự biết ca hát đấy... Không, nó làm cho cái bụng và cả linh hồn lão già này cùng ca hát." Trần Hiền Vũ liên tưởng, cảm khái một câu từ tận đáy lòng.

Một bên khác, Nhậm Khiết nhìn quanh một lượt rồi hạ nhỏ giọng đáp: "Nghe nói công ty muốn tước đoạt quyền sinh sản của mọi người."

"Hả?" Đề tài nằm ngoài dự kiến của Long Duyệt Hồng, trong khoảng thời gian ngắn anh ta không cách nào hiểu ý của câu nói này.

Nhậm Khiết nhìn Thương Kiến Diệu, người vẫn đang giữ vững nụ cười mỉm trên môi, tiếp tục nói:

"Có khả năng công ty sẽ làm cho những cặp vợ chồng muốn có con, dưới sự chỉ đạo và trợ giúp của bác sĩ, giao nộp vật liệu sinh học.

Sau đó, thành lập một Trung tâm Sinh sản ở khu Nghiên cứu, tiến hành nuôi cấy ống nghiệm đồng loạt, dựn dục trong tử cung nhân tạo, trợ giúp và can thiệp quá trình em bé phát triển. Tóm lại, chờ khi các cậu đón con mình về, có lẽ chúng nó đều được mấy tuổi rồi.

Ài, bảo là muốn giải phóng nữ giới khỏi quá trình mang thai sinh đẻ, giảm việc thiếu sức lao động cho công ty."

Nhậm Khiết nói tới đây, một cô gái chừng hai mươi tuổi đứng nghe bên cạnh không nhịn được lên tiếng: "Đây chẳng phải là chuyện tốt hay sao?"

"Đây sao có thể gọi là chuyện tốt được?" Nhậm Khiết sầm mặt xuống: "Dựn dục sinh mệnh là quyền lợi thần thánh mà thần linh, à không, ông trời ban cho chúng ta, sao có thể giao cho máy móc được? Đến lúc đó, các cô cậu làm thế nào để tạo sự tình cảm với con của mình?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Một người đàn ông ngồi phía đối diện bà ta gãi đầu, lo lắng nói: "Nghe nói thế giới cũ cũng vì tiến hành một loạt thí nghiệm cấm kỵ không tuân theo luân lý nên cuối cùng mới dẫn tới hủy diệt."

Nhậm Khiết gật đầu lia lịa, lại quay sang nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Tiểu Thương, Tiểu Hồng, hai đứa bây thấy sao? Có phải hai đứa cũng thấy dựn dục sinh mệnh được gọi là điều quan trọng chủ chốt của con người, là quyền lợi thần thánh mà trời cao ban cho không?"

Thương Kiến Diệu gật đầu không chút do dự: "Đúng vậy."

Long Duyệt Hồng thấy dì Nhậm trợn tròn đôi mắt đầy tơ máu nhìn mình chằm chằm, cúi đầu "ặc" một tiếng rồi đáp: "Đúng vậy, đúng vậy."

"Mấy đứa vẫn hiểu rất rõ lý lẽ mà." Nhậm Khiết nở nụ cười thật tươi.

Lúc này, một nhân viên cười nói:

"Hình như mọi người nghiêm túc quá rồi nhỉ? Đây vẫn chỉ là lời đồn thôi mà. Cậu của tôi công tác ở đơn vị trực thuộc hội đồng quản trị mà có nghe nói tới điều này đâu!"

Nhậm Khiết đáp lại rất nghiêm túc: "Đây chỉ là nhắc nhở mọi người một chút thôi. Đến lúc đó nếu người ta trưng cầu ý kiến, mọi người nhất định phải phản đối."

Người thì im lặng, kẻ gật đầu, có người lại liên tưởng này nọ rồi hỏi: "Nếu thực sự thực hiện quy định này, vậy liệu có hủy bỏ hôn nhân, hủy bỏ thống nhất hôn phối không?"

Người đàn ông nhắc tới lời đồn về thế giới cũ ban nãy --- nói:

"Không biết. Quý đồng từng nói rồi, hôn nhân hài hòa yên ấm chính là điều quan trọng để duy trì trạng thái tinh thần ổn định cho nhân viên trong hoàn cảnh hiện tại."

Quý đồng tên là Quý Trạch, thành viên của hội đồng quản trị công ty, phó tổng giám đốc, nhân viên cao cấp M3. Ông ta thường hay phát biểu trên đài phát thanh, đến cuối năm hoặc đầu năm còn chào hỏi mọi người qua màn hình ở Trung tâm Hoạt động.

Trong lúc mọi người bàn tán, phía bên cạnh Trung tâm Hoạt động đột nhiên vang lên tiếng chuông dồn dập:

"Đing đing đing!"

Ngoài một số ít thì tuyệt đại đa số người ở đây hết như nghe thấy tiếng hô xung phong, gần như đồng loạt đứng dậy.

Những tiếng chuông này tới từ Chợ Cung ứng Vật tư, dùng để nhắc mọi người là còn ba phút nữa căng tin sẽ mở cửa.

Thấy hàng xóm bắt đầu di chuyển sang "Căng tin Nhân viên", Long Duyệt Hồng liếc nhìn Thương Kiến Diệu bên người: "Vậy mà cậu lại đồng ý với lời của dì Nhậm."

Thương Kiến Diệu nhìn thẳng phía trước: "Cậu đổi kiểu khác để hỏi đi."

Long Duyệt Hồng nhướn mày, cảm thấy hơi nghi hoặc, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: "Cậu cho rằng chế độ "Trung tâm Sinh sản" giải phóng nữ giới khỏi việc mang thai sinh đẻ sẽ như thế nào?"

Thương Kiến Diệu đáp lời không chút do dự: "Đây chẳng phải là chuyện tốt sao?"

"..." Long Duyệt Hồng không phản bác được.

Trong lúc nói chuyện, hai người đi tới bên ngoài Chợ Cung ứng Vật tư.

Chỗ này không có cửa, người ta có thể nhìn một cái là thấy rõ tình hình bên trong:

Bên trái là chợ có bày đặt những bàn dài với những quầy hàng, rất nhiều nhân viên không muốn ăn ở căng tin đang chọn đồ, yên lặng tính toán ở bên này. Bên phải là "Căng tin nhân viên", có cửa chính cửa sổ, mùi thức ăn tràn hết ra bên ngoài.

Không lâu sau, cửa căng tin mở ra, nhân viên tầng 495, người cầm đồ ăn của mình, kẻ tay không, trật tự xếp hàng đi vào trong.

Thương Kiến Diệu không mang cặp lồng đựng cơm. Hắn vào trong rồi lập tức tách khỏi Long Duyệt Hồng, đi sang bên phải, nhận hai cái bát to làm bằng gỗ và một mâm đựng thức ăn.

Sau đó hắn bưng đồ ăn đi theo vạch chỉ đường cố định, theo những người phía trước đi tới các ô cửa khác nhau.

"Nửa cân cơm khoai lang."

"Một phần cải trắng xào."

"Hai cái bánh bao ngũ cốc."

"Một phần khoai tây luộc."

Thương Kiến Diệu đi qua bốn ô cửa, hai cái bát của hắn đã đựng đầy ú ụ - cải trắng xào bên trên canh khoai tây và hai chiếc bánh bao ngũ cốc màu vàng, cơm khoai lang chất đầy một cái bát, nhìn như sắp rơi rớt cả ra ngoài.

Từng này thế mà ngón mắt 14 điểm cống hiến của Thương Kiến Diệu: Nửa cân cơm khoai lang là 5 điểm, một cái bánh bao ngũ cốc là 2 điểm, một phần khoai tây luộc là 2 điểm, một phần cải trắng xào mỡ là 3 điểm

Chương 8: "Quần Tinh" (1)

Cuối cùng Thương Kiến Diệu đi tới trước ô cửa tỏa ra mùi hương thơm nức mũi nhất.

Đây là ô cửa bán thịt.

Hắn nhìn từ trái sang phải, lại nhìn từ phải sang trái, do dự rồi nói: "Cho tôi một phần thịt kho tàu, nhiều nước kho một chút."

Cô mặc đồng phục màu lam xám đứng ở ô cửa cầm muôi múc ba miếng thịt kho tàu có độ dài bằng ba ngón tay, nửa nạc nửa mỡ với màu sắc mê người rồi đổ vào bát đựng cơm khoai lang của Thương Kiến Diệu.

Nước kho óng ánh màu xì dầu trong muôi nhanh chóng tràn ra, phủ lên non nửa bát cơm.

"May là cháu tới sớm, muộn chút nữa là hết sạch rồi." Cô bán đồ ăn ở cùng "khu phố" với nhà Thương Kiến Diệu, nên rất hiền lành với hắn: "32 điểm."

Thương Kiến Diệu nhìn ba miếng thịt kho tàu to dày, lấy thẻ điện tử của mình ra quét lên trên máy.

Hắn lập tức nói cảm ơn, rồi bưng phần canh súp miễn phí đi tìm khắp nhà ăn một lượt mới thấy Long Duyệt Hồng, rồi ngồi xuống ghế đối diện anh ta.

"Ồa, xa xỉ à nha." Long Duyệt Hồng nhìn bữa tối của hắn, không khỏi khen một câu từ tận đáy lòng.

Thương Kiến Diệu không để ý tới anh ta, đầu tiên là gạt phần cơm khoai lang dính nước kho thịt qua một bên, sau đó gấp một miếng thịt kho tàu lên, khẽ cắn một miếng.

Cảm nhận mùi thịt thơm ngon bùng nổ trong khoang miệng, Thương Kiến Diệu vội vã cúi đầu và cơm khoai lang chưa dính nước kho vào trong miệng.

Hắn càng ăn càng nhanh, chờ khi ăn xong ba miếng thịt thì chỉ còn lại non nửa cơm và cải trắng xào, còn khoai tây luộc với bánh bao ngũ cốc thì không còn chút nào.

Cuối cùng, Thương Kiến Diệu gạt cải trắng xào vào trong tô cơm, trộn với phần cơm pha nước kho thịt còn lại, nhồm nhoàm một hơi ăn sạch.

"Đã quá." Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng phía đối diện cùng buông bát đĩa, thở dài ra tiếng.

Long Duyệt Hồng uống canh suông xong, thuận miệng hỏi: "Đi Trung tâm Hoạt động không?"

Thương Kiến Diệu lắc đầu: "Về nhà nghe đài, rồi nghỉ ngơi sớm chút."

Long Duyệt Hồng há há miệng dường như muốn khuyên bảo:

"... Cũng được."

Thương Kiến Diệu ngồi thêm một lúc rồi bùng mồm thức ăn đi tới chỗ cửa ra, sau đó hắn giao toàn bộ đồ trên tay cho nhân viên căng tin đứng chờ sẵn ở đó.

Bên ngoài Chợ Cung ứng Vật tư, những bóng đèn huỳnh quang lấp giã cách nhau trên trần nhà chiếu sáng con đường đi nơi khác của

tầng lầu. Nhân viên không phân biệt tuổi tác giới tính tụ tập tốp năm tốp ba, nhóm thì đi tới Trung tâm Hoạt động, nhóm thì kết bạn với nhau về nhà, hoặc không thì nhìn lũ trẻ con chạy nhảy chơi đùa.

Thương Kiến Diệu đi xuyên qua bọn họ, nhanh chóng rời khỏi khu C. Hắn đi qua một khu phố với bức tường vẽ graffiti, đi vào khu B có nhiều căn phòng hơn hẳn.

Phần lớn các phần của Khu sinh hoạt dưới lòng đất này không có khái niệm về kiến trúc. Nơi ở của các nhân viên chính là các căn phòng chứ không phải nhà cửa. Rất nhiều người công tác ở khu Nội sinh thái từng thấy tổ ong thật sự thường dùng từ đó để so sánh.

Nhưng lối đi lát hàng gạch màu trắng ngà bóng loáng giữa các phòng lại rất rộng rãi, đủ cho năm sáu người đi song song với nhau.

Đây là quy định bắt buộc của công ty, nghe nói là để ứng phó với những tình huống khẩn cấp, tránh việc đến lúc quan trọng lại xảy ra hỗn loạn.

Thương Kiến Diệu đi một lúc, nhìn thấy căn phòng thuộc về mình.

Phòng của hắn với những căn phòng hai bên và đối diện trông không có gì khác biệt về ngoại hình, tường đều màu đen thuần, có độ phản quang nhất định, thoạt trông có vẻ khá sâu thẳm. Cánh cửa làm bằng gỗ màu nâu đỏ, bên cạnh là bốn ô cửa sổ không lớn cho lắm.

Điều duy nhất có thể khiến Thương Kiến Diệu xác nhận căn phòng đó thuộc về mình là nhờ con số màu trắng trên cửa: "Số 196."

Số 196 khu B tầng 495.

Thương Kiến Diệu thò tay vào trong túi quần lấy một chiếc chìa khóa màu đồng thau, cắm nó vào trong ổ khóa rồi vặn nhẹ.

Tiếng lạch vạch vang lên, Thương Kiến Diệu dùng tay kia ấn tay nắm

cửa rồi mở ra phía sau.

Cửa phòng chỉ mở tới một nửa thì ngừng, bởi vì phía sau nó là bếp của Thương Kiến Diệu.

Đây là một căn phòng rộng hai mét, sâu ba mét, cao bốn mét. Một chiếc giường gỗ chân ngắn gọn gàng gọi là tạm đủ cho Thương Kiến Diệu ngủ được đặt ở tận cùng bên trong phòng, chân giường cách tường chưa tới mười phân. Trong này đương nhiên không thể bày bất cứ đồ đạc nào, nhưng trên tường có gắn ốc vít, treo hai bộ quần áo có kiểu dáng đơn giản, màu sắc đơn điệu.

Bên cạnh chúng, cách một tấm màn nhựa trong suốt là một bồn rửa tay đơn. Bên kia của bồn rửa tay là ống hút khói, bên dưới là bếp dùng làm tủ bát.

Thương Kiến Diệu vẫn khá hài lòng với sự tồn tại của mấy món đồ này, bởi vì không phải phòng nào cũng có.

Tòa nhà dưới lòng đất này thực sự là có quá nhiều tầng, quá nhiều người ở, bất kể là thang máy hay hệ thống thông gió, hệ thống thoát nước hay cung cấp năng lượng đều gặp phải thử thách đáng sợ. Cho nên không chỉ có rất nhiều thang máy phân chia ra các khu, chỉ có thể đi tới các tầng lầu nhất định, hơn nữa hệ thống thông gió, hệ thống thoát nước đều bị chia cắt thành những hệ thống nhỏ, mỗi mười lăm tầng hoặc tầng đặc biệt sẽ cùng chung một hệ thống.

Cứ như vậy, cho dù xảy ra trục trặc thì cũng chỉ ảnh hưởng một bộ phận chứ không khiến vỡ trận toàn thể.

Trong đó, hệ thống thoát nước là ổn định nhất. Công ty xây dựng một lượng lớn phòng sau đó, chỉ có một số ít là được nối ống dẫn nước.

Rất nhiều nhân viên không thể không tới nhà vệ sinh công cộng ở "khu phố" để xếp hàng chờ tắm rửa. Mà ở ban đêm hay sáng sớm, lúc không cung cấp đủ nguồn năng lượng, rất nhiều tầng lầu của Khu

Sinh hoạt cực kỳ lạnh.

Không cần ra ngoài, quần chần ở phòng mà vẫn rửa mặt được là giấc mơ của rất nhiều nhân viên.

Ở bên khác cửa phòng, dưới cửa sổ bốn ô vuông có đặt một chiếc bàn gỗ rắn chắc sơn màu hồng, bên trên là những cuốn sách xếp chồng lên nhau, một cây bút máy bơm mực màu đen và một lọ mực có cùng màu.

Lúc này, ánh "đèn đường" trên trần nhà của con đường bên ngoài xuyên qua cửa sổ, hắt lên trên bàn, có thể mang máng thấy được chữ trên bìa sách.

Nếu không phải phòng này ở giữa hai bóng đèn, hiệu quả chiếu sáng cũng không tệ, Thương Kiến Diệu không cần lãng phí hạn mức năng lượng, thay vào đó hẳn có thể mượn ánh sáng đèn đường để đọc sách.

Chương 9: "Quần Tinh" (2)

Bàn gỗ có ngăn tủ, mặt sau là một bức tranh xi dầu tông màu hồng, có một chiếc ghế bành loang lổ vết tích. Sau ghế bành là hai cái ghế như lỏng lẻo như sắp hỏng tới nơi. Toàn bộ những thứ đó dường như để thể hiện cái gọi là "phòng khách".

Sau "phòng khách" này chính là chiếc giường gỗ đặt ngang.

Thương Kiến Diệu không bật đèn phòng, bởi vì nguồn năng lượng mà hắn được phân phối không nhiều lắm, phải sử dụng tiết kiệm.

Hắn rút chìa khóa, đóng cửa phòng lại, rồi đi qua khu vực được đèn đường chiếu sáng, tới bên chiếc giường trong bóng tối.

Hắn cầm lấy chiếc gối đầu nhồi vỏ ngũ cốc dựng nó dựa vào tường, sau đó leo lên, dựa vào đó mà ngồi.

Nằm với tư thế đó, Thương Kiến Diệu liếc mắt là thấy được chảo điện và nồi cơm điện để trên bếp.

Bề ngoài chúng nó loang lổ vết gỉ sét, dường như đã được sử dụng rất nhiều năm rồi.

Từ khi Thương Kiến Diệu có trí nhớ, chúng nó đã ở trong nhà hắn: Một cái là ba hắn mang về từ di tích một thành phố của thế giới cũ khi tham gia hành động đối ngoại của Bộ phận An toàn, vì lấy được món đồ này mà ông đã bỏ qua chiến lợi phẩm khác mà công ty cấp cho, một cái khác là mẹ Thương Kiến Diệu tích góp điểm cống hiến một thời gian rất lâu sau khi kết hôn, rồi đổi được từ chợ cỡ nhỏ - sản phẩm mới của Chợ Cung ứng Vật tư khá là đắt, thậm chí lúc nào

cũng không đủ nguồn cung.

Căn phòng này không phải là nhà trong trí nhớ của Thương Kiến Diệu. Hắn nhớ căn nhà ban đầu của mình nằm ở số 28 khu A tầng này, bên trong có hai căn phòng một to một nhỏ, còn có một buồng vệ sinh khá chật hẹp.

Nhờ nó mà hồi bé Thương Kiến Diệu không phải đi xếp hàng ở nhà vệ sinh công cộng, không phải ngửi thấy mùi hôi nồng nặc kia.

Thương Kiến Diệu dời mắt nhìn về chiếc bàn gỗ bên cửa sổ.

Hắn từng nghe mẹ nói rằng khi đó bà vừa kết hôn với ba, ông ăn uống tiết kiệm rồi mua gỗ từ Chợ Cung ứng Vật tư về, tự mình đóng cái bàn này.

Bàn gỗ này và ngăn tủ bên dưới có quần áo mà chính tay mẹ Thương Kiến Diệu may, thêm cả thiết bị điện tử kia được cô nhi viện quản lý hộ ba năm, sau đó trả lại cho hắn.

Nhưng Thương Kiến Diệu không còn mặc nổi những bộ đồ treo trong tủ kia nữa.

Hắn nhắm mắt lại, gơ tay phải lên nắn bóp huyết Thái Dương.

Hắn lập tức buông tay xuống, duy trì tư thế hiện tại, không hề động đậy gì.

Cả căn phòng trở nên vô cùng im lặng, cảm giác tối tăm mờ mịt như càng thêm nặng nề.

Thương Kiến Diệu nằm dựa vào tường, như đã chìm vào giấc ngủ say.

...

Thương Kiến Diệu mở mắt ra, không hề bất ngờ khi thấy một đại sảnh rộng lớn trống trải.

Nơi đây còn rộng lớn hơn hẳn cả Chợ Cung ứng Vật tư.

Bốn phía đại sảnh là những bức tường màu đen lấp lóe ánh sáng kim loại, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Bên trên là màu u tối, không nhìn thấy đỉnh, không rõ cao bao nhiêu.

Bên trong khoảng u ám đó là những đốm sáng dày đặc, chúng nó chuyển động rất chậm, dường như hợp thành những con sông mỏng ảo rải đầy kim cương.

Thương Kiến Diệu lại bị cảnh tượng này làm cho chấn động một lần nữa, hẳn không tài nào sử dụng ngôn ngữ để miêu tả tình huống trước mặt.

Hắn chỉ có thể liên tưởng tới hình ảnh bầu trời sao mà thầy giáo đã trình chiếu trên màn hình cho bọn họ xem thời mới vào đại học.

Đó là lần đầu tiên hắn nhìn thấy bầu trời sao.

Còn bây giờ, hắn như đang đặt mình vào giữa các ngôi sao.

Giữa đại sảnh, ánh sao vẩy xuống, ngưng tụ nên một bóng người mơ hồ.

Bóng người này dang tay sang hai bên, duy trì sự đối xứng rất nghiêm ngặt, hết như bắt chước cán cân.

Giọng nói của "người đó" đột nhiên vang lên, vọng khắp đại sảnh, dường như đang truyền đạt gợi ý mà "các ngôi sao" đưa cho:

"Bỏ một cái giá lớn, đổi ba lần ban ơn."

"Bỏ một cái giá lớn, đổi ba lần ban ơn..."

"Bỏ một cái giá lớn, đổi ba lần ban ơn."

Thương Kiến Diệu liếc nhìn chùm sáng hình người này một cái, lướt qua "hắn" cứ thể đi thẳng vào sâu trong đại sảnh.

"Bóng người" kia không hề có chút biến hóa nào, vẫn khiến giọng nói "Bỏ một cái giá lớn, đổi ba lần ban ơn" vang vọng không thôi.

Chừng mấy phút đồng hồ sau, Thương Kiến Diệu đến tận cùng của đại sảnh, nhìn thấy một cánh cửa đá màu xám trắng trông cực kỳ nặng.

Nó được gắn lên bức tường kim loại màu đen, chiếu sáng bởi ánh sáng từ "những ngôi sao", hiển lộ rõ ba chỗ lõm xuống ở ngay ngoài mặt.

Ba chỗ lõm này nằm ở vị trí cao chừng hai mét, một cái trên hai cái dưới, hệt như ba đỉnh của tam giác đều.

Thương Kiến Diệu lẳng lặng nhìn chằm chằm vài giây, trong mắt hắn đột nhiên phản chiếu "quần tinh" rực rỡ.

Hắn lập tức ngả người ra phía trước, đặt hai tay lên cánh cửa đá màu xám trắng này.

Trong hốc lõm trên mặt cửa đá lần lượt sáng lên từng chùm sáng màu trắng, hệt như có "ngôi sao" từ trên cao giáng xuống, đụng vào bên trong hốc.

Trong ba "ngôi sao" này, dòng chữ hư ảo nhanh chóng hiện lên, nhưng lại như đang cuộn cuộn biến hóa theo tư duy vô định của Thương Kiến Diệu, không thể giữ ổn định được.

Cửa đá màu xám trắng mở ra hai bên trông vốn rất nặng này phát ra tiếng kệt kệt, làm cho cửa được mở ra một chút ít.

Thương Kiến Diệu dừng lại, hít vào một hơi thật sâu, sau đó lại ra sức tiếp tục đẩy.

Ba "ngôi sao" trong hốc lõm kia đầu tiên là tối xuống khi hắn dừng lại, sau đó, khi hắn tiếp tục ra sức đẩy cửa, lại phát ra ánh sáng trong trẻo rực rỡ.

Chữ viết hư ảo trong chúng giảm độ quay cuồng, nhưng vẫn không hề ngừng lại.

Cửa đá khẽ rung, nhưng không dờn ra sau được nửa bước.

Thương Kiến Diệu lại tiếp tục dốc sức đẩy cánh cửa đá này. Đến cuối cùng, mạch máu hắn rõ trên trán hắn, khuôn mặt nhăn nhó đầy dữ tợn hết như đã dùng hết sức lực toàn thân, nhưng vẫn chưa tạo ra được hiệu quả tốt hơn.

"Phù."

Hắn thở hắt ra một hơi, dừng lại, đứng thẳng người trước cửa, nhìn ba "ngôi sao" trong hốc lõm kia nhanh chóng tối xuống, rồi biến mất.

Hắn cứ thế lẳng lặng nhìn mọi thứ xảy ra một lúc lâu mà chẳng làm gì cả.

Một lúc sau, Thương Kiến Diệu nở nụ cười, giơ ngón trỏ và ngón giữa của tay phải lên song song đặt vào ấn đường.

Một giây sau, toàn thân hắn dường như trở nên "sâu thẳm" hơn rất nhiều.

Tiếp đó, Thương Kiến Diệu rút tay trái vào trong túi quần, tay phải đưa ra phía trước, ung dung đặt lên cánh cửa đá màu xám trắng.

Chương 10: Cuộc gặp trong đêm

STT chương thay đổi do cách đánh số, chia chương của nguồn sưu tầm, nội dung vẫn đảm bảo liền mạch nhé

Lần này đây, hắn không hề dùng sức, nhưng ảnh phản chiếu của "quần tinh" trong mắt hắn lại càng rõ nét và rực rỡ hơn hẳn.

"Ánh sao" trong ba hốc lõm trên cửa đá lập tức bùng sáng, ngưng tụ thành những quả cầu màu trắng. Những chữ viết mờ ảo lúc trước lại tiếp tục hiện ra, quay cuồng bất định, nhưng tốc độ biến đổi đã chậm dần đi.

Cuối cùng, chúng nó ổn định hẳn.

Từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, dòng chữ viết trong ba quả cầu màu trắng lần lượt là:

"Chú hề trình thám", "Người quái đản", "Thiếu động tác hai tay".

Cửa đá xám trắng khẽ rung rung theo. Trong tiếng kèn kẹt, nó nặng nề lùi ra sau.

Sau khe cửa trở nên rộng hơn, ánh sáng nhạt lấp lóe, một cây cầu thang kim loại màu trắng bạc hướng lên cao lẳng lẳng đứng vững trong bóng tối.

Thương Kiến Diệu định đưa tay qua khe cửa, nhưng không thành công.

Hắn định thò chân vào trong, nhưng không thể.

Hắn dùng cả tay cả chân, đổi đủ mọi tư thế, từ đứng thẳng một chân tới trồng cây chuối cũng chẳng đạt được hiệu quả tốt đẹp nào.

Qua nghiệm chứng, hắn xác định mình chỉ có thể thò đầu ngón tay và chóp mũi qua kẽ hở kia.

Vả lại dù cho hắn có tập trung tinh thần cỡ nào, cánh cửa đá xám trắng kia vẫn không tiếp tục lùi ra sau nữa.

Sau nhiều lần thử đi thử lại, cơ thể Thương Kiến Diệu dần mờ đi.

Hắn rút cuộc ngừng lại, nhìn thân thể mình càng lúc càng mờ nhạt.

Bên trong căn phòng số 196 khu B tầng 495, Thương Kiến Diệu nằm dựa vào tường ở trên giường mở choàng mắt.

Hắn nhìn thấy chiếc cửa sổ bốn ô trong ánh sáng đèn đường, thấy bàn gỗ dưới ánh sáng tối tối, nhìn thấy "phòng khách" nơi ánh sáng dần lặn sang bóng tối, thấy một đầu của chiếc ghế băng dài chìm trong bóng tối cùng mép của chiếc giường cũ.

Xung quanh tĩnh lặng là thế.

Đột nhiên, các loa phóng thanh trên trần của các con đường đột nhiên đồng loạt phát ra giọng nói ngọt ngào nghe có vẻ như hơi trẻ con:

"Chào mọi người, tôi là phát thanh viên Hậu Di của bản tin giờ tròn. Bây giờ là tám giờ tối..."

Năm giờ hai mươi phút chiều, nhà xưởng tầng 102 xảy ra một vụ hỏa hoạn nhỏ, khiến một người chết, ba người bị thương. Ngọn lửa đã được dập tắt ngay lập tức, tổn thất về vật tư đang được thống kê. Ủy viên hội đồng quản trị công ty, phó tổng giám đốc Quý Trạch lại nhấn mạnh một lần nữa: "Lửa cháy vô tình, chuông báo động ngân dài..."

Từ ngày mai, tổ máy lò phản ứng số 2 của Khu Năng lượng chính thức ngừng hoạt động để bảo trì, toàn bộ lượng phân phối năng lượng cho nhân viên sẽ giảm xuống 1/4. Thời gian khôi phục tạm thời chưa rõ...

Nhà khoa học Tôn Sở Từ đứng đầu Sở Nghiên cứu Địa nhiệt nói rằng đã mày mò thành lập được một mô hình sử dụng địa nhiệt tốt hơn, điều này có thể ở tiền đề duy trì điều kiện hoàn cảnh tốt nhất cho bộ phận đồng cỏ trong Khu Nội sinh thái, mang tới sự thay đổi nhất định về nhiệt độ buổi tối cho Khu Sinh hoạt...

Sáu giờ bốn mươi phút tối, Căng tin Nhân viên tầng 577 xảy ra cãi vã. Một nhân viên chỉ trích nhân viên phục vụ căng tin không công bằng, cùng là một phần thịt mà anh ta bị thiếu đi mất một phần mười, cho nên tổ Giám sát Trật tự của tầng đó đã tham gia điều tra...

Bảy giờ hai mươi phút đến ba mươi phút tối, bên trong Trung tâm Hoạt động tầng 414 có hai nhân viên nam đánh nhau, nên tổ Giám sát Trật tự của tầng này đã tham gia điều tra, nguyên nhân cụ thể thì còn chờ thông báo. Theo nhân viên khác có mặt tại hiện trường cho hay, hẳn là có liên quan tới kết quả thông nhất hôn phối...

...

... Tại cuối bản tin vẫn là một ca khúc acappella, mong mọi người đón nhận. Xin cảm ơn.

..."

Thương Kiến Diệu nằm dựa vào bên giường nơi ánh sáng đèn đường không chiếu tới nghe đài phát thanh mà khuôn mặt không chút biểu cảm, cũng chẳng động đậy gì.

Rồi hắn chìm vào giấc ngủ từ lúc nào chẳng hay.

Chờ khi hẩn tỉnh dậy, đèn ngoài đường đã tắt, xung quanh tối om.

Không khí rét lạnh ban đêm tràn ngập trong phòng. Thương Kiến Diệu phát hiện hẩn đã cởi quần áo chui vào chăn từ lúc nào không rõ, nhưng lại đắp lên chăn bằng chiếc áo khoác bông vải dày màu xanh thẫm vốn để bên giường.

Hẩn không có đồng hồ, không biết bây giờ là mấy giờ, chỉ có thể xác định là chưa tới 6 giờ 30 phút sáng, bởi vì đèn đường chưa sáng.

Hẩn nhắm tính, phát hiện tối hôm qua có lẽ chưa đến tám giờ hẩn đã ngủ mất, sớm hơn bình thường hai tiếng, cho nên hẩn cũng tỉnh dậy sớm hơn lúc bình thường.

Cảm nhận bụng dưới trướng trướng, Thương Kiến Diệu với tay cầm một chiếc đèn pin thô kệch với vỏ ngoài là lớp nhựa màu đen từ bên cạnh gối, đẩy công tắc ra phía trước.

Một chùm sáng phát ra, chiếu rọi bồn rửa tay ở phía đối diện.

"Quên rửa mặt đánh răng và ngâm chân rồi..." Thương Kiến Diệu lẩm bẩm một câu, vén chăn lên, xoay người xuống giường.

Trong công ty, ngoài những nhân viên và quản lý thuộc các tầng cao, được phân cho nhà có phòng vệ sinh riêng, những người khác chỉ có thể tới nhà tắm trong Trung tâm Hoạt động để tắm rửa.

Mà những nhân viên thuộc bộ phận đặc thù, cần tắm rửa sáng sớm, tất cả mỗi người được hai lần một ngày, quá thời hạn thì coi như mất, không được tính gộp.

Thương Kiến Diệu xuống giường xong, lập tức khoác lên người chiếc áo khoác bông vải dày màu xanh thẫm, cầm đèn pin rồi vội vàng mở cửa đi thẳng tới nhà vệ sinh công cộng ở cuối con đường này.

Pin trong đèn là một phần của hạn mức năng lượng, hẳn không dám lãng phí. Không ít nhân viên tự chuẩn bị mấy thứ như thùng gỗ, ống nhỏ sẵn trong nhà, chính là để buổi tối không phải ra ngoài. Tiếc rằng mấy thứ kia cũng phải dùng điểm cống hiến để đổi.

Lúc này, nhà vệ sinh công cộng trống không, không một bóng người. Đèn trên trần sáng lên từng chiếc một khi cảm ứng bước chân của Thương Kiến Diệu, khá là lờ mờ tối.

Sau khi giải quyết xong vấn đề sinh lý, Thương Kiến Diệu ra khỏi nhà vệ sinh công cộng, chuẩn bị về phòng.

Đúng lúc này, hẳn thấy một ánh đèn pin rọi tới từ khúc quanh của hàng lang.

Vài giây sau, một người đàn ông khoác cùng loại áo khoác vải bông màu xanh thẫm giống Thương Kiến Diệu bước nhanh tới, rẽ hướng ngược với vị trí nhà vệ sinh công cộng.

Thương Kiến Diệu nhìn theo hai giây, đột nhiên hẳn tắt đèn pin, im lặng chạy theo ánh sáng từ đèn pin mà đối phương tạo ra trong bóng tối.

Chương 11: Giảng đạo

Hắn nhanh chóng tới gần người đàn ông kia, phát hiện đó là Thẩm Độ, một nhân viên trung niên sống ở con đường gần đó, người mà hắn phải gọi là chú.

"Chào chú!" Hắn đột nhiên nhảy ra khỏi "bóng tối", vỗ lên vai đối phương.

Thẩm Độ run tay, suýt nữa thì quăng chiếc đèn pin xuống đất. Ông ta hoảng sợ nhìn về phía Thương Kiến Diệu, rồi thở phào một hơi, nói:

"Tiểu Thương à, cháu làm chú sợ muốn chết! Nửa đêm khuya khoắt, đừng có đột nhiên chạy tới chào hỏi người ta như vậy chứ!"

Thương Kiến Diệu cười tủm tỉm: "Chào buổi tối chú Trần, cháu muốn hỏi bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Vẫn chưa tới sáu giờ." Thẩm Độ vô thức đáp lại.

Bên ngoài nhà ông ta là giao lộ chữ thập, có treo đồng hồ.

"Chú Thẩm định đi đâu vậy?" Thương Kiến Diệu nhìn xung quanh một lượt.

"Chú đi... đi vệ sinh..." Thẩm Độ nói tới đây thì lập tức ngậm chặt miệng.

Phương hướng mà ông ta đang đi rõ ràng càng lúc càng xa nhà vệ sinh công cộng gần nhất kia.

Dưới ánh sáng đèn pin, khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông ta lúc xanh mét lúc tái nhợt, không rõ là do cái lạnh buốt buổi đêm hay do vấn đề gì khác.

Thẩm Độ tổ chức lại từ ngữ, gượng cười nói:

"Chú đi nhà vệ sinh công cộng khu C. Ày, tối qua lúc chơi ở Trung tâm Hoạt động, chú làm rơi đồ bên đó, ban nãy rời giường mới phát hiện, nên định chạy qua đấy tìm xem sao."

Thương Kiến Diệu gật đầu, đôi mắt nâu sậm như bị nhuộm bởi màu đen xung quanh.

Hắn cười ha ha, nói: "Chú Thẩm xem nè, chú mặc áo khoác màu xanh lục, cháu cũng mặc giống chú. Chú là nam, cháu cũng là nam."

Thẩm Độ nghe xong mà mờ mịt, sau đó chợt hiểu ra: "Cfho nên, chúng ta là giáo hữu."

Ông ta trở nên nhiệt tình hơn hẳn: "Cháu cũng đi nghe "Người Dẫn Đường" giảng đạo sao?"

"Đúng vậy." Thương Kiến Diệu cười đáp.

Thẩm Độ tức thì cười nói: "Vậy cùng nhau đi, chú ý né tránh..."

Ông ta không nói hết, mà ngẩng đầu đưa mắt nhìn trần nhà tò ý Thương Kiến Diệu cẩn thận.

Mỗi một tầng lầu của Khu Sinh hoạt đều trang bị camera giám sát, nhưng số lượng không nhiều, chỉ lắp đặt ở những giao lộ quan trọng và khu công cộng.

Tính ra thì bất kể Khu Nội sinh thái hay Khu Nhà xưởng, số lượng camera ở mấy chỗ đó nhiều hơn rất nhiều, nhưng vẫn chưa là gì so với Khu Nghiên cứu và Khu Quản lý.

Thương Kiến Diệu đưa mắt theo ánh mắt Thẩm Độ nhìn ngã tư đường phía trước, cười nói: "Có lẽ nó vốn không mở."

"Cũng phải." Thẩm Độ vậy mà lại đồng ý với ý kiến của Thương Kiến Diệu.

Những tình huống như thế này là chuyện quá đỗi phổ biến trong công ty, thỉnh thoảng lại bùng lên chuyện thiết bị này thiết bị nọ đã hỏng từ lâu, không hề sử dụng được, bình thường chỉ để đó cho có mà thôi.

Nghe nói chuyện này có liên quan tới sự hỗn loạn lúc một bộ phận con người may mắn sống sót vội vàng rút xuống tòa nhà dưới lòng đất này khi thế giới cũ bị hủy diệt.

Hơn nữa, Tân Lịch đã được 46 năm, chuyện một số thiết bị xảy ra hỏng hóc là chuyện rất bình thường. Đường dây sản xuất tương ứng thì có lẽ vì các nguyên nhân như thiếu tài nguyên, làm mất kỹ thuật, không có tư liệu dẫn đến không thể tái sản xuất, cho nên không thể tiến hành thay thế và sửa chữa.

"Nhưng mà chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút, công ty vẫn luôn quản lý mấy chuyện này rất nghiêm." Thẩm Độ dặn dò một câu, rồi cầm đèn pin đi trước dẫn đường.

Đến giao lộ, ông ta tắt đèn, dán sát vào tường, cẩn thận rẽ về bên tay phải.

Thương Kiến Diệu theo sát phía sau ông ta, lại đưa mắt nhìn lên camera trên trần nhà ở ngã tư.

Ở chỗ đó, một chấm đỏ đang chầm chậm lập lòe.

Thương Kiến Diệu nhìn chấm đỏ, đột nhiên giơ hai tay lên bóp hai bên má kéo lên hai bên.

Hắn làm mặt quỷ.

Sau đó, hắn xoa xoa cơ mặt bị đèn pin đè vào, rồi học theo Thẩm Độ dán sát vào tường di chuyển.

Cứ thế vòng rẽ một lúc lâu, Thẩm Độ dừng trước cửa phòng số 35 khu A.

Ngay sau đó ông ta giơ tay trái lên gõ nhẹ ba cái.

"Tân sinh như nhật." Trong phòng truyền ra một giọng nói như cố ý đè thấp giọng xuống.

Thẩm Độ vươn cổ tới phía trước, cũng đáp lại bằng giọng nói trầm trầm:

"Sinh mệnh tối trọng."

Một tiếng kẹt vang lên, cửa được mở ra. Ánh sáng mờ mờ theo cửa sổ tràn ra ngoài, khe khẽ đưa.

"Đây là?" Người phụ nữ mở cửa nhìn thấy Thương Kiến Diệu ở phía sau một bên của Thẩm Độ.

Cô ta chừng ba mươi tuổi, rõ ràng đã tham gia cải tạo gen nên có hàng lông mi đen thẳng, sống mũi cao, khóe mắt xếch lên, vừa xinh đẹp lại vừa có nét riêng.

Thương Kiến Diệu đi lên trước một bước, thành khẩn nói: "Lần đầu tiên tham gia, chú Thẩm dẫn tôi tới đây."

Hàng lông mày khẽ cau của người phụ nữ kia dần giãn ra, cô ta nói như thể có suy nghĩ gì đó: "Hóa ra là giáo hữu mới."

Cô ta liếc nhìn xung quanh rồi nhường đường: "Mau vào đi, đừng để

người khác nhìn thấy."

Thẩm Độ thấy người phụ nữ này nhận ra thân phận của Thương Kiến Diệu, không còn nghi ngờ gì nữa. Ông ta bước vào trong phòng, tiện tay tắt đèn pin đi.

Thương Kiến Diệu theo sau. Hắn nhìn xung quanh, thu hết toàn bộ tình hình căn phòng vào trong mắt.

Căn phòng này lớn hơn phòng hắn đang ở không ít, hơn nữa cuối căn phòng còn có một cánh cửa, chứng tỏ có phòng ngủ, buồng vệ sinh hoặc nhà bếp.

Điều này khiến Thương Kiến Diệu nhớ tới căn nhà trước kia, cũng chứng tỏ chủ nhân căn phòng này có vợ hoặc chồng từ cấp D4 trở lên, hoặc là một người đạt tới cấp tổ trưởng D7.

Gian phòng bên ngoài rộng chừng hai mét rưỡi, sâu vào trong chừng gần năm mét. Ở bức tường trong cùng có đặt một tủ treo quần áo, một tủ đựng bát, cùng với hai món đồ gia dụng, cách một tủ đầu giường là một chiếc giường hai người được đặt ngang phòng, chân giường đặt ở trên lối đi nhỏ vào phòng bên trong.

Bên ngoài giường là ghế bành, ghế vuông, ghế đầu, bàn trà, bàn học cùng với ghế sofa vải tạo nên một phòng khách nhỏ.

Lúc này trên bàn có hai cây nến đang cháy, tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Xung quanh có không ít người đang ngồi, cả nam cả nữ, cả già lẫn trẻ.

Thương Kiến Diệu không đếm kỹ, nhưng nhìn kiểu như ngồi hết chỗ thế này thì ít nhất cũng phải có mười người.

Tiểu Thương, đăng ký trước đã." Người phụ nữ mở cửa kia lấy ra một cuốn sổ bìa mềm từ đâu không rõ.

Chương 12: Giảng đạo 2

Thương Kiến Diệu nhận chiếc bút máy, viết tên mình lên trang giấy trắng mà cô ta đã mở sẵn.

"Cô biết tôi?" Hắc tò mò hỏi.

Cô ta cười đáp: "Lúc ba mẹ cậu vẫn sống ở đây, chúng ta tạm coi như hàng xóm. Nhưng chắc là cậu không nhớ tôi rồi, cậu có thể gọi tôi là dì Lý."

"Vâng, dì Lý." Thương Kiến Diệu không hề khách sáo chút nào.

"Được rồi, mau ngồi xuống đi. "Người Dẫn Đường" sắp bắt đầu giảng đạo rồi." Người phụ nữ họ Lý này chỉ vào một chiếc ghế trống.

"Dì ngồi ở đâu ạ?" Thương Kiến Diệu lễ phép hỏi.

"Dì ngồi bên giường cũng được." Người phụ nữ họ Lý mỉm cười trả lời.

Thương Kiến Diệu không hỏi gì thêm, hắt đi qua bên cạnh vài bước rồi ngồi xuống.

Qua chừng hai ba phút, cửa phòng trong mở ra, một bóng người đi ra.

Thương Kiến Diệu hoàn toàn không lạ lẫm gì bóng người này, chính là dì Nhậm Khiết mà hắc gặp ở Trung tâm Hoạt động hồi chiều tối, nhân viên cấp D3 làm việc ở Ủy ban Chiến lược của công ty.

Lúc này Nhậm Khiết vẫn mặc chiếc áo sơ mi vải tổng hợp hơi chiều tối, nhưng đã thay quần dài màu xám. Trên khuôn mặt xinh đẹp vương chút dấu vết của tháng năm kia hiện rõ vẻ thánh khiết và đoan trang.

Bà ta đi tới vị trí giữa giường, tủ quần áo và tủ bát, nhìn lướt qua mọi người một lượt.

"Tiểu Thương?" Bà ta lập tức nhìn thấy Thương Kiến Diệu đang ngồi.

Thương Kiến Diệu đứng dậy, tiến lên hai bước, nói như đang chào hỏi: "Chào dì Nhậm, cháu vừa đăng ký xong. Chú Thẩm dẫn cháu tới đây."

Nhậm Khiết đảo mắt như đang suy xét gì đó, sau đó bà ta cười tươi: "Hóa ra là vậy. Thế là đã thông qua khảo sát rồi. Ngồi đi!"

Chờ Thương Kiến Diệu ngồi xuống, bà ta nhìn chăm chú vào mọi người, nói: "Đã có giáo hữu mới tham gia, vậy tôi sẽ giới thiệu sơ qua về giáo đoàn này của chúng ta."

Bốp bốp bốp.

Thương Kiến Diệu vỗ tay nhiệt liệt.

Những người khác người quay đầu, kẻ nghiêng người, đều nhìn hẩn với ánh mắt ngỡ ngàng.

Có lẽ Nhậm Khiết đã nghe nói Thương Kiến Diệu là người có tính cách có vẻ sôi nổi, nên bà ta chỉ sững sốt đôi chút rồi bật cười nói: "Không cần phải như vậy, đây có phải hội nghị do công ty mở đâu."

Bà ta ngừng hai giây, sau khi Thương Kiến Diệu ngừng lại, mới trầm giọng nói tiếp:

"Những người đang ngồi ở đây thật ra đều chưa từng rời khỏi công

ty, chưa từng chân chính bước lên trên mặt đất. Những gì chúng ta biết về Đất Xám chỉ đến từ đài phát thanh của công ty, qua sách giáo khoa, hay lời kể của nhân viên Bộ phận An toàn xung quanh, mà những điều đó đều trải qua sàng lọc bảo mật từ trước rồi. Chúng ta không hề thật sự hiểu về Đất Xám, cũng như chúng ta chưa bao giờ thật sự nhìn thấy bầu trời."

Bà ta đảo mắt nhìn xung quanh, rồi dừng trên mặt Thương Kiến Diệu:

"Chúng ta biết rằng, sau khi thế giới cũ bị hủy diệt, trải qua một đoạn thời gian hỗn loạn và phân tranh dài, cuối cùng loài người đã xây dựng lại trật tự ở một phần địa khu, có lịch mới. Chúng ta cũng biết bóng mờ vẫn bao trùm lên Đất Xám, đại khu trật tự cho tới dải đất hỗn loạn, khu không người, các dãy núi hoang, hết như đảo nhỏ cho tới biển rộng trong sách giáo khoa. Ô nhiễm, nhiễu sóng và nạn đói như thủy triều dâng lên từng đợt, không bao giờ ngừng.

Thứ chết chóc nhất chính là bệnh Vô Tâm, cũng chính là bệnh hóa thú trong sách giáo khoa. Mãi cho tới tận hôm nay, chúng ta vẫn không thể nắm rõ cơ chế phát bệnh, hay quy luật truyền nhiễm của nó. Chúng ta và những người bên cạnh chúng ta, có lẽ sau một giấc ngủ là sẽ biến thành "dã thú" chân chính, không biết giao tiếp, chỉ còn bản năng săn mồi."

Nhậm Khiết hít vào một hơi, rồi nói tiếp:

"Đây là những gì chúng ta đã biết. Vậy thứ mà chúng ta không biết sẽ là gì? Là vì sao thế giới mới bị hủy diệt, vì sao trật tự mới lại được xây dựng lại. Ở trên Đất Xám, có một lời đồn đang được lan truyền rộng khắp trong rất nhiều người: Hành vi nào đó của thế giới cũ đã chọc giận thần linh, thế nên đã bị các ngài hủy diệt. Những người may mắn sống sót đã vượt qua thử thách, nên được các ngài cứu vớt.

Lời đồn này, có một phần là đúng, nhưng cũng có một phần là giả.

Thật là trên thế giới này thực sự có thần linh tồn tại, bọn họ cùng cai quản năm tháng, chia nhau quản lý các tháng khác nhau, cho nên được xưng là "Chấp Tuế". Đương nhiên cũng có người gọi bọn họ là "Chí Nhân", "Tuế Thần", "Thương Thần", "Cứu Thần", "Họa Giả Vãng Thế", "Chủ Tế Hiện Thế".

Điều không đúng là không phải các vị "Chấp Tuế" bị làm cho tức giận mới hủy diệt thế giới cũ, đây chỉ là kết quả tất yếu của sự phát triển bình thường. Sinh mệnh tuy cao quý và thần thánh, nhưng đến cuối cùng rồi cũng phải chết. Thế giới cũng là như vậy. Điều này giống như một năm cũ sẽ dần đi tới cuối, chuẩn bị tiến vào một năm mới.

Giáo đoàn này của chúng ta tên là "Sinh Mệnh Tế Lễ", thờ phụng vị thần linh đặc biệt nhất trong các "Chấp Tuế", cai quản tháng Mười Hai, "Tư Mệnh". Người là cuối năm, nhưng lại tượng trưng cho năm mới sắp đến. Người là kẻ kết thúc thế giới cũ, cũng là người mở ra thế giới mới."

Nhậm Khiết nói tới đây, ngoài Thương Kiến Diệu, tất cả những người khác đều giơ hai tay lên làm động tác ôm em bé nhẹ nhàng đựng đưa: "Cuối cùng cũng quay về Tư Mệnh."

Giọng nói của bọn họ trầm trầm nhưng rõ ràng, giao thoa vào nhau tạo thành một chình thể vang vọng trong gian phòng.

Nhậm Khiết nhìn Thương Kiến Diệu, nói tiếp:

"Kỳ thực thế giới mới vẫn chưa tiến đến, hiện giờ chính là giai đoạn các vị thần linh đang thử thách chúng sinh. Chỉ có thành kính tín ngưỡng Tư Mệnh, dùng cách lấy phương thức tế lễ phò thác bản thân cho Tư Mệnh mới có thể bước vào thế giới mới, cũng thoát khỏi sự luân hồi của năm tháng, nhận được vĩnh sinh, không còn đau đớn."

"Ca ngợi sự khoan dung của người!" Đám giáo chúng lại đựng đưa

hai tay, đồng thanh nói.

Thương Kiến Diệu học theo động tác của bọn họ: "Ca ngợi sự khoan dung của người!"

Nhậm Khiết gật đầu hài lòng, lại nói:

"Được rồi, chúng ta chính thức bắt đầu giảng đạo. Giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ của chúng ta tôn thờ sinh mệnh, kính sợ cái chết, cho nên điều mà chúng ta chú trọng nhất là sinh mạng mới và lễ tang. Nội dung của hôm nay chủ yếu về sinh mệnh mới."

Thương Kiến Diệu ngồi thẳng lưng, nghe rất chăm chú y hệt những người xung quanh.

Giọng của Nhậm Khiết dần trở nên dịu dàng, vẻ mặt lại càng trở nên thánh khiết.

"Chúng ta khiến trẻ nằm ngửa khi đi ngủ;

Chúng ta tạo cho trẻ thói quen ngày chơi tối ngủ;

Chúng ta hát ru khi trẻ đi vào giấc ngủ;

Chúng ta nghiêm túc phân biệt tiếng khóc của trẻ;

Ngắn ngủi trầm thấp, lúc cao lúc thấp là đói khát; khóc dữ dội là tức giận; đột nhiên khóc to, chói tai một thời gian dài rồi ngừng, biến thành tiếng rên rỉ nho nhỏ thì là đau đớn...

Chúng ta vỗ nhẹ vào lưng trẻ, làm cho trẻ đẩy ra khí trong bụng...

Chúng ta nâng cổ khi ôm trẻ...

Chúng ta cần phải nuôi nấng trẻ con bằng sữa mẹ..."

Anh mắt Thương Kiến Diệu dần dại ra, miệng hơi há, không thể ngậm lại được.

Chương 13: Tiệc thánh

"Mỗi lần cho bú sữa xong, phải ôm thẳng đứa bé từ 20 đến 30 phút;

Phải cho bú trước khi đứa bé đói khát cực độ...

..."

Giọng giảng đạo êm dịu của Nhậm Khiết vang khắp căn phòng. Đám người Thẩm Độ nghe cực kỳ chăm chú, lại còn thường xuyên lấy giấy bút đã chuẩn bị sẵn từ trước ra ghi chép lại những nội dung mà bọn họ cho là quan trọng.

Thương Kiến Diệu vẫn duy trì tư thế từ ban đầu, nhìn chăm chú vào Nhậm Khiết, chỉ là ánh mắt như mất đi tiêu cự.

Qua hai ba mươi phút sau, Nhậm Khiết dừng lại, đảo mắt nhìn qua mọi người, nói:

"Hôm nay tới đây thôi. Tất cả những điều vừa rồi đều là lời dạy bảo của thần linh."

"Ca ngợi sự khoan dung của ngài!" Đám người Thẩm Độ còn chưa kịp mở miệng, Thương Kiến Diệu đã giơ hai tay ra làm động tác ôm trẻ con nhẹ nhàng đựng đứa bé, trông có vẻ rất tích cực.

"..."

Những giáo chúng còn lại sửng sốt hai giây, cuối cùng cũng học theo Thương Kiến Diệu đưa hai tay ra, gập khuỷu tay lại, khế đựng đứa bé và nói: "Ca ngợi sự khoan dung của ngài!"

Nhậm Khiết miệng ngập ngừng, nhưng cuối cùng không nói gì cả.

Bà ta nhìn chiếc đồng hồ điện tử cũ kỹ đeo trên cổ tay, nói: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cần trở lại nhà của mình trước khi đèn đường sáng trở lại. Tiếp theo là khâu cuối cùng, tiệc thánh lễ."

Dứt lời, bà ta và người phụ nữ họ Lý kia cùng nhau qua lối đi nhỏ tiến vào trong gian phòng kia.

Chưa tới một phút sau, bọn họ một trước một sau đi ra. Một người cầm các loại dụng cụ ăn uống, có bát to bát nhỏ, cũng có cặp lồng nhựa và muôi sứ. Người kia thì cầm một hộp đựng hình trụ bên trong đựng thứ có màu đen tuyền.

Một mùi thơm sực nức nhanh chóng bay vào trong mũi Thương Kiến Diệu, làm cho hắn không nhịn được giơ tay phải lên lau khóe miệng.

Đó là mùi hỗn hợp của vừng và đường!

Những thứ tương tự, kể cả món bánh ngọt bình thường, một cân cũng mất sáu mươi điểm cống hiến, còn đắt hơn cả thịt lợn!

Còn hàng hóa cao cấp hơn thì phải mất chừng bảy trăm hai mươi điểm một cân. Mà bữa sáng hàng ngày Thương Kiến Diệu cũng chỉ dám tiêu từ tám đến mười điểm mà thôi.

Người phụ nữ họ Lý nhanh chóng phân phát bát đĩa cho mọi người. Nhậm Khiết thì một tay ôm hộp nhựa trong suốt, tay kia cầm muôi múc đồ ăn màu đen tuyền vào trong bát, trong cặp lồng của các giáo đồ, mỗi người một muôi.

Mỗi khi múc cho ai, bà ta đều sẽ nói một câu: "Đây là tiệc thánh ngày hôm nay, súp mè đen."

Những người được chia tiệc thánh sẽ đáp lại rất nghiêm trang: "Ca

ngợi sự khoan dung của người!"

Thương Kiến Diệu là thành viên mới gia nhập, nên là người cuối cùng được Nhậm Khiết và người phụ nữ họ Lý kia chia phần. Một muôi đó khá nhiều, gần như đầy cái bát nhỏ trong tay hắn.

"Đây là tiệc thánh ngày hôm nay, súp mè đen." Nhậm Khiết nói

Thương Kiến Diệu đáp lại rất thành kính: "Ca ngợi sự khoan dung của người!"

Ở một mức độ nào đó thì Nhậm Khiết, người phát tiệc thánh, tương đương với hóa thân của "Chấp Tuế" Tư Mệnh, cho nên "người" ở đây là Tư Mệnh chứ không phải Nhậm Khiết.

Người phụ nữ họ Lý quan sát vẻ mặt của Thương Kiến Diệu, mỉm cười hỏi một câu: "Có phải rất cảm động không?"

"Cảm động!" Thương Kiến Diệu một tay bưng bát, tay kia giơ lên lau khóe miệng.

Nhậm Khiết và người phụ nữ họ Lý không nói gì nữa, quay trở lại bên giường, chia nhau phần súp mè đen còn sót lại, khẽ cúi đầu trầm giọng nói: "Ca ngợi sự khoan dung của người."

Mọi người nói theo, sau đó bắt đầu hưởng dụng tiệc thánh.

Dường như món này được chuẩn bị từ trước, đã hơi nguội, nhưng không ảnh hưởng tới mùi vị của nó, thơm đậm đà, ngào ngạt, lại mùi vị đặc biệt của mè đen.

Thương Kiến Diệu cẩn thận nếm thử một ngụm, sau đó tạm dừng, rồi nhanh chóng không ngừng đưa từng thìa súp mè đen vào trong miệng.

Xoèn xoẹt, hắn vét cho thật sạch lớp súp bám trên thành bát, không

bỏ qua dù chỉ chút ít.

Sau khi ăn xong, hắn liếc nhìn xung quanh, rồi dùng mu bàn tay lau miệng.

Chờ khi tiệc thánh kết thúc, mọi người cùng đồng thanh ca ngợi Tư Mệnh cai quản tháng Mười Hai, rồi xếp hàng trả bát thìa lại cho người phụ nữ họ Lý và Nhậm Khiết.

Đến lượt Thương Kiến Diệu, người phụ nữ họ Lý cười hỏi: "Cậu lần đầu tham dự buổi tụ họp, có cảm tưởng gì không?"

Thương Kiến Diệu đáp lại rất nghiêm túc: "Đồ ăn rất ngon."

Cô ta chờ mặt ra, lại hỏi tiếp: "Có đề nghị gì với chúng tôi không? Không cần phải kiêng dè gì cả. Nếu cậu đã gia nhập giáo đoàn, thì mọi người đều là người thân của nhau, có gì mà người thân không thể nói với nhau chứ."

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiệc thánh nên nhiều hơn chút nữa."

"... Còn gì nữa không?" Cô ta cố nặn nụ cười.

Thương Kiến Diệu khẽ đảo mắt, nói tiếp: "Cần đánh răng trước."

Người phụ nữ họ Lý không nhin được ho khụ một tiếng:

"Các vị có thể đi rồi. Thương Kiến Diệu ở lại, "Người Dẫn Đường" có chuyện cần nói với cậu ta."

Đám người Thẩm Độ lần lượt rời đi. Người phụ nữ họ Lý và chồng cô ta cùng ôm bát thìa vào trong gian phòng ở bên trong.

Nhậm Khiết đi tới trước mặt Thương Kiến Diệu, cười dịu dàng nói:

"Cháu vừa gia nhập giáo đoàn, cần phải nhanh chóng nắm giữ tri thức liên quan tới cầu nguyện. Yên tâm, mấy thứ này đơn giản lắm, chủ nhân Tư Mệnh của chúng ta là thần linh cai quản năm tháng, không để ý mấy thứ này, không có lễ rườm rà phức tạp."

Thương Kiến Diệu gật đầu tỏ vẻ mình đang nghe.

Nhậm Khiết dần nói chậm lại:

"Chúng ta không có thời gian cầu nguyện cố định, nhưng thường lựa chọn lúc sáng sớm khi thức dậy, cảm ơn Tư Mệnh cho mình sống sót.

Điều chúng ta coi trọng nhất là sự chào đời của trẻ con và sự rời đi của người chết. Cho nên nghi thức tế lễ chính thức của chúng ta, hay còn gọi là nghi thức tôn giáo, tại trăng tròn của sinh mạng mới hoặc khi người chết được hạ táng, lúc bình thường thì tự giảng đạo, không cố định thời gian.

Ừm, ngày đầu tiên của tháng Mười Hai có lễ tế lớn, nghênh đón chủ nhân Tư Mệnh của chúng ta đến. Mà ngày cuối cùng của tháng Mười Hai cũng có nghi lễ lớn, cầu nguyện cho chủ nhân của chúng ta mở ra cánh cửa đến thế giới mới.

Cháu đã học được cách thi lễ rồi, chính là bắt chước động tác ôm em bé và đứng đưa đống. Ngôn ngữ tương ứng được phân ra ba loại chủ yếu: Khi nhắc đến chủ đề tử vong, từ trần thì nói "Cuối cùng cũng quay về Tư Mệnh"; khi đề cập đến sinh mệnh cao quý, ơn huệ của chủ nhân ta thì dùng "Ca ngợi sự khoan dung của người"; khi nhắc tới sinh mạng mới thì có thể nói "sinh mạng mới như mặt trời", hoặc "Sinh mệnh quan trọng nhất"."

Chương 14: Vị trí việc làm (1)

Cơ bản là những thứ này. Về phần tiệc thánh, mỗi một bữa tiệc thánh đều không giống nhau, có thể là súp mè đen, cũng có thể là sữa, nước trái cây, sữa đậu nành, canh thịt, canh rau, sữa chua. Haha, cháu có phát hiện điểm giống nhau giữa chúng không?"

Thương Kiến Diệu thoáng suy tư rồi đáp: "Đều rất ngon."

"..." Nhậm Khiết cố giữ nụ cười: "Chúng đều là thức ăn lỏng hoặc gần như vậy, mà đồ ăn lỏng chính là thức ăn chủ yếu của sinh mạng mới và người qua đời."

Không chờ Thương Kiến Diệu nói gì, Nhậm Khiết chỉ vào cửa phòng: "Được rồi, cháu có thể về rồi."

Thương Kiến Diệu quay đầu nhìn thoáng qua, không bước đi và hỏi ngược lại: "Dì Nhậm, có tất cả bao nhiêu vị Chấp Tuế vậy?"

"Người bình thường khi biết về định nghĩa Chấp Tuế, đều khẳng định có mười hai người, nhưng thực ra không phải vậy." Nhậm Khiết cười đáp: "Có tổng cộng mười ba vị Chấp Tuế, trong đó có một người đại diện cho tháng nhuận, haha, ở những nơi không có tháng nhuận thì người tượng trưng cho cả năm."

"Tôn xưng của người là?" Thương Kiến Diệu hỏi tiếp.

Nhậm Khiết lắc đầu: "Dì cũng không biết rõ. Vị Chấp Tuế mà chúng ta thờ phụng là Tư Mệnh, không cần biết các Chấp Tuế khác."

Thương Kiến Diệu không hỏi gì thêm, quay người rời khỏi căn phòng

số 35 khu A này.

Hắn nường theo ánh sáng đèn pin theo đường cũ trở về căn phòng số 196 khu B. Mỗi lần tới gần giao lộ, hắn đều học theo Thẩm Độ tắt đèn pin, dán sát tường mà di chuyển.

Về tới nhà, hắn đi tới trước bồn rửa tay, cầm lấy tuýp kem đánh răng đã bẹp dí như chỉ còn một tầng vô cùng mỏng manh, dốc sức chín trâu hai hổ mới nặn ra được chút xiu bôi lên trên bàn chải đánh răng thừa thớt.

Sau khi tập trung đánh răng rửa mặt xong, Thương Kiến Diệu thấy trần nhà vẫn chưa sáng, bèn ngồi xuống trước bàn gỗ, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Hắn giơ tay nắn bóp huyết Thái Dương hai bên, rồi lại buông xuống.

...

Trong đại sảnh rộng lớn bên trên quần tinh dày đặc, bóng dáng Thương Kiến Diệu dần hiện ra.

Hắn nhìn bức tường kim loại tối đen lạnh lẽo gần đó trước, rồi ngửa đầu nhìn lên trời cao.

Những đốm sáng rực rỡ nhiều đếm không xuể hết như những ngôi sao được miêu tả trong sách giáo khoa, hợp thành từng tinh hệ, mà từng tinh hệ lại hợp thành hệ ngân hà hơn.

Những cụm sao hết như "ngân hà" này có tồn tại ranh giới, nhưng không rõ nét như thế.

Thương Kiến Diệu đã đếm xem nơi đây có bao nhiêu "ngân hà" từ trước, lúc này, hắn lại đếm lại một lần nữa:

"Một, hai, ba... Mười một, mười hai, mười ba."

"Mười ba..."

Hắn im lặng, bóng người dần mờ đi, rồi biến mất trong đại sảnh như thâu tóm cả quần tinh.

...

Hắn ngồi chờ thêm một lát, thấy bên ngoài cửa sổ lập tức sáng rực hẳn lên.

Những ống đèn huỳnh quang trên trần nhà của các con đường đồng thời sáng lên.

Tòa nhà dưới lòng đất này chào đón bình minh.

Hắn, vẫn mặc chiếc áo khoác bông vải màu xanh thẫm từ trước trên người, cầm cặp lồng nhựa của mình lên, ra khỏi phòng đi thẳng tới khu C.

Đích đến là Chợ Cung ứng Vật tư.

Trên đường đi, Thương Kiến Diệu gặp Long Duyệt Hồng vốn sống ở cách đây không xa. Rất rõ ràng anh ta dậy sớm, không xếp hàng ở nhà vệ sinh công cộng.

"Hôm nay sẽ có kết quả phân việc..." Long Duyệt Hồng cố ý đứng chờ Thương Kiến Diệu trên con đường này, chính là tìm người để chia sẻ sự căng thẳng trong lòng.

"Đúng vậy." Thương Kiến Diệu nhìn phía trước, thấy một cô gái khẽ dõ đưa bé đang gào khóc trước cửa một căn phòng.

Vẻ mặt hắn thay đổi như đang suy nghĩ điều gì đó, lại toát rõ vẻ mờ mịt.

Long Duyệt Hồng nhìn hẩn một cái, vừa cùng hẩn bước đi vừa hỏi: "Cậu, sao thế? Tối qua mơ thấy ác mộng chẳng?"

Thương Kiến Diệu im lặng hai giây mới đáp:

"Đang nghi ngờ cuộc đời."

nổi, mà cũng chẳng hơi đâu đi hiểu.

Hai người tán gẫu linh tinh, cùng nhau đi tới Chợ Cung ứng Vật tư, chờ khi căng tin nhân viên mở cửa, cả hai đều tự bỏ 8 điểm cống hiến mua một quả trứng gà luộc, kèm hai chiếc bánh bao ngũ cốc và một đĩa dưa chua.

Ăn sáng xong, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng xách cặp lồng đi vào Trung tâm Hoạt động, ngồi vào một góc trong đại sảnh chờ kết quả phân công nhiệm vụ.

Lúc này Trung tâm Hoạt động trống rỗng, chỉ có nhân viên làm việc ở nơi này đang bận rộn lau chùi, dọn dẹp, bày đồ dưới cái nhìn soi mói của ông già Trần Hiền Vũ.

Hội người già tập thể dục hoặc nói chuyện phiếm ở chỗ này vào sáng sớm đã về hết. Người thì đưa đám trẻ con đi trường học, kẻ thì trực tiếp tới chỗ làm.

Công ty quy định, người tròn sáu mươi tuổi có thể được điều tới làm công việc thoải mái hơn, hoặc giảm một nửa lượng công việc. Chờ khi đến bảy mươi lăm tuổi, bọn họ mới có thể thật sự không phải đi làm, mỗi tháng sẽ được trợ cấp dựa theo cấp bậc nhân viên của bản thân.

Nhưng số nhân viên về hưu tròn bảy mươi lăm tuổi, có thể tới Trung tâm Hoạt động chơi đùa là không nhiều, bởi vì mấy thế hệ trước, trong hoàn cảnh chưa phổ biến cải tạo gen, vật tư thiếu thốn và thiếu dinh dưỡng, rất ít người có thể sống tới bảy mươi lăm tuổi.

Long Duyệt Hồng khe khẽ hít vào một hơi, nói như đang gọi chuyện:

"Hôm qua tôi gặp con gái của đồng nghiệp mẹ tôi rồi. Cô ấy vừa tròn mười tám tuổi, làm việc ở trạm phát thanh thuộc Bộ phận Giải trí, cao chừng mét bảy, trông cũng xinh xắn lắm. Cậu nói xem, liệu cô ấy có thích tôi không? Ôi, cái tiến gen rồi mà mới được một mét bảy lăm, trông cũng bình thường, thành tích các môn cũng chỉ thường thường bậc trung, chả có nghề nào nhận vào từ trước..."

Thương Kiến Diệu khẽ nhướn mày, hỏi: "Cô ấy tên là gì?"

Nghe xong câu trả lời của Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng khó có thể hiểu

"Phùng Vân Anh, ha ha, cô ấy không quen Hậu Di, bọn họ không chung tổ." Long Duyệt Hồng còn tưởng Thương Kiến Diệu muốn hỏi về Hậu Di, dù sao rất nhiều nhân viên trong công ty đều là thính giả trung thành của phát thanh viên này.

Thương Kiến Diệu không tỏ ra thất vọng, hỏi tiếp:

"Là khu nào tầng nào? Số nhà bao nhiêu?"

"Cậu hỏi mấy cái này làm gì?" Long Duyệt Hồng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Thương Kiến Diệu liếc anh ta một cái: "Đi tìm cô ta hỏi một câu xem có khả năng thích cậu không."

"..." Long Duyệt Hồng dù non kinh nghiệm đến mấy cũng biết làm thế sẽ hỏng hết chuyện: "Ha ha, đừng đùa."

Anh ta không dám tiếp tục đề tài này nữa: "Thương Kiến Diệu, cậu hy vọng sẽ được vào bộ phận nào?"

Chương 15: Vị trí việc làm (2)

"Bộ phận An toàn." Thương Kiến Diệu đáp lại không chút do dự.

Long Duyệt Hồng suýt nữa thì không khống chế được âm lượng:

"Cậu điên rồi sao? Chỗ đó nguy hiểm lắm! Đừng tưởng thêm bữa cơm là chuyện tốt. Ha ha, cậu lại đùa tôi rồi."

Bộ phận An toàn là một trong những bộ phận không an toàn nhất trong công ty. Tỷ lệ nhân viên tử vong của bộ phận này hàng năm phải gấp mấy lần những bộ phận khác cộng lại.

Điều này là do bọn họ phụ trách rất nhiều hành động đối ngoại, bao gồm nhưng không giới hạn áp tải vật tư số lượng lớn đi qua nơi hoang dã, và chiến đấu với người xâm nhập phạm vi thế lực hoặc quái vật di chuyển tới bên này, bảo vệ trạm canh gác bên ngoài tòa nhà dưới lòng đất, xâm nhập nơi hoang dã tìm kiếm di tích của thế giới cũ, bảo vệ các đội nghiên cứu khoa học hoàn thành các kế hoạch tương ứng.

Những nhiệm vụ này khiến nhân viên của Bộ phận An toàn thường xuyên phải đối mặt với ô nhiễm, bệnh tật, quái vật, người Vô Tâm và mưa bom bão đạn. Chuyện có người bị thương, nhiễm bệnh, xuất hiện nhiều sóng hoặc thậm chí tử vong là không thể tránh khỏi.

Khi Long Duyệt Hồng bị câu trả lời của Thương Kiến Diệu làm cho sợ hãi, đám người Mạnh Hạ lần lượt tiến vào Trung tâm Hoạt động, dựa theo mức độ quen biết mà tìm các khu vực khác nhau để ngồi xuống.

Dương Trấn Viễn có mối quan hệ rất tốt với Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng, lại ở cùng một tầng, cùng thi vào đại học, vào cùng một chuyên ngành nên anh chàng trắng trẻo tuấn tú này nhìn lướt qua một lượt, rồi đi thẳng tới chỗ hai người kia.

"Ô, sao trông cậu như chả có chút sức lực nào vậy? Chưa ăn sáng sao?" Long Duyệt Hồng thấy Dương Trấn Viễn đi tới, bèn hỏi một câu quan tâm.

Khuôn mặt Dương Trấn Viễn đỏ bừng: "Ăn rồi. Chỉ là hơi mệt thôi."

"Sao lại mệt?" Long Duyệt Hồng hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Dương Trấn Viễn không biết nên giải thích thế nào, bèn quay sang nhìn Thương Kiến Diệu, thờ dãi nói: "Hóa ra kết hôn là chuyện mệt mỏi như vậy. Nhưng mà, vẫn rất tốt, các cậu cũng nên nhanh chóng tìm đối tượng đi thôi."

Dứt lời, anh ta vô thức cười thật tươi.

Long Duyệt Hồng cảm thấy mình đã hiểu, không hỏi gì thêm, mà tiếp tục đề tài ban nãy: "Này Dương Trấn Viễn, Thương Kiến Diệu vừa mới giỡn tôi là muốn đi Bộ phận An toàn!"

Dương Trấn Viễn ngẫm nghĩ:

"Nếu như có thể giới hạn ở vị trí hỗ trợ văn phòng, tôi cũng muốn đi, đãi ngộ ở đó thật sự quá ngon."

Tiền lương của nhân viên Bộ phận An toàn không khác các bộ phận khác, đều làm theo quy định của công ty. Nhưng vì bọn họ cần huấn luyện cường độ cao, cho nên mỗi ngày đều được ăn một bữa thịt. Ngày huấn luyện hoặc làm nhiệm vụ đều ăn uống ở căng tin dành riêng cho Bộ phận An toàn, giá rẻ mà lượng đồ ăn lại đủ, bình thường thì còn được phát thêm bữa phụ.

Đây chính là sự hấp dẫn trí mạng dành cho rất nhiều nhân viên trong công ty.

"Đây không phải nói nhảm sao? Nếu chỉ giới hạn ở văn phòng thôi, tất cả mọi người đều muốn đi rồi. À, tất nhiên ngoài tầng quản lý và những người thích làm nghiên cứu." Long Duyệt Hồng nói với giọng điệu khinh thường: "Tiếc thay, công việc văn phòng và thực địa trong Bộ phận An toàn là luân phiên, trừ phi cậu có thể vào được vệ đội dành riêng cho Đại lão bản, đội hành động lệ thuộc trực tiếp tầng quản lý, hoặc đội bảo vệ hạng mục quan trọng."

Thương Kiến Diệu vẫn không nói gì đột nhiên lên tiếng: "Tôi muốn công việc trực bên ngoài."

"..." Long Duyệt Hồng giơ tay vẫy vẫy trước mặt Thương Kiến Diệu: "Đầu óc cậu có vấn đề thật rồi sao? Bên ngoài nguy hiểm cỡ nào, cậu không biết?"

Nhân viên Bộ phận An toàn rất đông, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều quen biết vài người, biết tình hình trên Đất Xám là thế nào, biết bên ngoài kia hỗn loạn vượt quá trật tự.

So sánh ra thì bên trong công ty yên bình, có trật tự, có thể đảm bảo cung cấp các vật tư cơ bản quả thực có thể được gọi là thiên đường.

Chính vì điều đó, cho dù công việc thực địa của Bộ phận An toàn đều có trợ cấp tương ứng, lại còn có thể mang đồ vật trên Đất Xám khi không phải nộp lên cũng không cần tiêu hủy về nhà, cũng chẳng có mấy người thực lòng muốn gia nhập.

Vì cổ vũ mọi người vào Bộ phận An toàn, hội đồng quản trị cực kỳ hào phóng trong việc thăng chức cho nhân viên của bộ phận này. Rất nhiều người ở vị trí việc làm bình thường, có lẽ cố gắng cả đời cũng chỉ được đến D3, không thể trở thành nhân viên thâm niên. Mà nhân viên của Bộ phận An toàn mất có lẽ một năm, thậm chí là nửa năm, là đã lên được tới D4, đồng thời xuất ngũ khỏi Bộ phận An toàn,

quay về công việc bình thường khác đều được tăng một cấp.

Dương Trấn Viễn không cách nào hiểu nổi ý tưởng của Thương Kiến Diệu, nhưng anh ta không phản bác, mà chỉ vạch ra:

"Cơ bản nhân viên của Bộ phận An toàn đều được lựa chọn ở những người đã kết hôn sinh con, rất ít khi tìm người mới kết hôn hoặc chưa."

"Đúng thế, đúng thế." Long Duyệt Hồng cười gật đầu lia lịa.

Anh ta nhìn Thương Kiến Diệu, hỏi: "Vì sao cậu lại muốn làm công việc thực địa?"

"Vì cứu vớt toàn nhân loại." Thương Kiến Diệu không hề thay đổi nét mặt.

"Khụ khụ khụ." Long Duyệt Hồng và Dương Trấn Viễn đồng thời bị sắc nước bọt của chính mình.

Đúng lúc này, hai người mặc đồng phục màu đen từ bên ngoài tiến vào, giao một túi giấy bịt kín cho quản lý Trần Hiền Vũ của Trung tâm Hoạt động.

Đám người Long Duyệt Hồng, Dương Trấn Viễn, Mạnh Hạ đồng loạt đứng lên, ai nấy đều nín thở chờ đợi.

Bên trong túi giấy kia chính là kết quả phân việc lần này.

Khác với thống nhất hôn phối cần công khai, kết quả bố trí công việc vì liên quan tới điều khoản bảo mật cho nên chỉ dùng thư để thông báo cho người phù hợp. Cả quá trình đó, những người khác không thể nào biết được.

Xác nhận túi giấy không bị rách hỏng, sau khi ký tên bàn giao xong, hai nhân viên thuộc "Hội đồng quản trị" lùi ra bên cạnh Trần Hiền Vũ,

giám sát quá trình phát thư tiếp đó.

"Nhanh vậy sao? Xem ra chúng ta là nhóm đầu tiên... Không biết sẽ là vị trí nào..." Long Duyệt Hồng căng thẳng tới mức không nhận được nói chuyện.

Thương Kiến Diệu liếc anh ta một cái: "Cứ giả thiết mình vào Bộ phận An toàn trước đi, như vậy bất kể kết quả cuối cùng là gì, cũng sẽ không đến mức quá tệ."

"Có lý lắm!" Dù sao Long Duyệt Hồng không còn biện pháp nào khác, nên dứt khoát làm theo đề nghị của Thương Kiến Diệu.

Chương 16: Vị trí việc làm (3)

Ông già Trần Hiền Vũ giờ túi giấy cho mọi người chứng kiến, sau đó cắt mép dán, lấy một chồng thư ra.

Tiếp đó, ông ta đọc tên trên phong thư:

"Chung Hiếu Mẫn."

Một cô gái đi tới nhận lấy bức thư, rồi đi nhanh sang bên cạnh bóc thư ra xem.

"Dương Trấn Viễn."

...

"Mạnh Hạ."

...

"Long Duyệt Hồng."

...

"Thương Kiến Diệu."

...

Từng cái tên được đọc lên, từng người đi tới nhận lấy bức thư quyết định vận mệnh của chính mình.

Bọn họ không lảng tránh ai mà cứ thế mở bức thư ngay trong Trung tâm Hoạt động, rút lá thư bên trong ra.

Long Duyệt Hồng đứng cách Trần Hiền Vũ không xa, đôi tay run run mở trang giấy:

"Long Duyệt Hồng, số thẻ điện tử 02511013768: Hãy tới báo danh tại phòng số 14 tầng 647 trước mười hai giờ trưa."

Tầng 647... Đầu Long Duyệt Hồng ong ong, lá thư trong tay nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Anh ta vội nhặt lên xem đi xem lại mấy lần, hy vọng ban nãy mình nhìn nhầm.

Tiếc rằng không phải.

"Thôi xong, xong rồi..." Anh ta thì thào ra tiếng, sắc mặt như tro tàn.

Tòa nhà dưới lòng đất này có 650 tầng, năm tầng gần mặt đất nhất thuộc về Bộ phận An toàn.

Cho nên, tới tầng 647 báo danh có nghĩa là gia nhập Bộ phận An toàn.

Bộ phận Thương Kiến Diệu vỗ lên vai Long Duyệt Hồng.

Long Duyệt Hồng chầm chậm quay người lại, ánh mắt dọi ra:

"Xong rồi, xong rồi..."

Thương Kiến Diệu nói với nụ cười xán lạn trên môi: "Tôi được phân tới Bộ phận An toàn."

"Hả?" Long Duyệt Hồng choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, tức thì giật phắt lá thư của đối phương.

Anh ta nhanh chóng đọc lướt qua, thấy rõ nội dung trên đó:

"Thương Kiến Diệu, số thẻ điện tử 02509083626: Hãy đến báo danh tại phòng 14 tầng 647 trước mười hai giờ trưa."

"Chúng ta được phân cùng một chỗ?" Long Duyệt Hồng hơi bình tĩnh lại.

"Xem ra có vẻ là vậy." Thương Kiến Diệu cười đáp.

"Sao chúng ta lại xui xẻo thế chứ?" Long Duyệt Hồng thấy có bạn đi cùng, không còn mất mát và ủ rũ như trước nữa.

Thương Kiến Diệu khẽ nghiêng đầu đáp: "Tôi tự xin đấy."

"..." Long Duyệt Hồng không nói nên lời.

Lúc này, đám người Mạnh Hạ, Dương Trấn Viễn, Chung Hiểu Mẫn đã thấy được kết quả phân công của mình, người thì vui sướng, phấn khích, kẻ thì suy sụp, buồn bã, nhưng không có ai phản ứng mạnh như Long Duyệt Hồng.

"Thương Kiến Diệu, cậu được điều đi đâu? Tôi đi Sở Nghiên cứu tầng 36." Dương Trấn Viễn cầm lá thư sẵn tới bên này.

Thương Kiến Diệu tươi cười đáp: "Bộ phận An toàn."

Chỉ chớp mắt, đại sảnh Trung tâm Hoạt động trở nên cực kỳ yên tĩnh. Những người vốn buồn bã sa sút ngạc nhiên, ngay sau đó cảm thấy kết quả vị trí việc làm của mình cũng không phải là quá bất bárt.

Long Duyệt Hồng thấy thế, không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, bèn kéo Thương Kiến Diệu, nhỏ giọng nói: "Đi báo danh thôi. Haiz, chỉ có thể báo danh trước vậy."

Đây là kết quả không thể chống đối được, trừ phi muốn bị công ty trục xuất cả nhà.

Cho dù có mối quan hệ, có thể dựa vào đó nhờ vả hay gì thì cũng phải báo danh trước, sau đó thử điều chuyển đi chỗ khác.

Nhưng người có mối quan hệ kiểu đó đã đi theo con đường "định sẵn" rồi.

Thương Kiến Diệu vẫy tay chào Dương Trấn Viễn, cầm hộp cơm cùng Long Duyệt Hồng đi tới một bên khác của khu C.

Chỗ đó có cầu thang đi lên năm tầng trên cùng.

Long Duyệt Hồng im lặng đi theo Thương Kiến Diệu một lúc, bỗng mím môi dưới, hạ giọng nói: "Chí ít, có thể thấy bầu trời bao la chân chính..."

Long Duyệt Hồng cứ tưởng Thương Kiến Diệu sẽ phụ họa hai ba câu an ủi mình, nào ngờ hắn chẳng nói câu gì, cứ thế bước đi thẳng hệt như không nghe thấy những gì anh ta vừa nói.

Long Duyệt Hồng há hốc mồm, muốn nhắc lại lần nữa, nhưng cuối cùng lại không thốt thành lời, chỉ lặng lẽ thở dài một hơi.

Hai người im lặng bước đi một lúc, tới khu thang máy thứ tư nằm ở một góc của khu C.

Trong lúc chờ thang máy, Long Duyệt Hồng thấy thời gian trôi đi quá chậm, mỗi một giây đều khiến anh ta cảm thấy như bị giày vò, làm cho việc hít thở trở nên khó khăn.

Cuối cùng cửa của chiếc thang máy bên trái mở ra.

Sau khi bước vào, Thương Kiến Diệu quẹt thẻ điện tử, bấm sáng nút số 647.

Cửa thang máy lập tức khép lại, thang máy bắt đầu lên trên.

Nhìn chữ số thể hiện số tầng thay đổi, Thương Kiến Diệu đột nhiên nói với giọng trầm thấp:

"Mỗi người đều có sứ mạng của mình."

Long Duyệt Hồng ngẩn ra hai giây, rồi cười đầy chua xót: "Tôi chỉ muốn ở trong công ty, tìm một người vợ tốt, sinh hai đứa con đáng yêu, một trai một gái. Sau đó cố gắng làm việc để vợ con mỗi tuần được ăn ba bữa thịt..."

Giọng anh ta dần nhỏ đi, dường như cảm thấy không thể hoàn thành được mục tiêu đó nữa.

Thương Kiến Diệu không nói gì, Long Duyệt Hồng cũng không biết nên nói gì nữa. Hai người im lặng đứng tại chỗ, khiến cho thời gian trong thang máy như ngừng lại vậy.

Không biết bao lâu sau, thang máy dừng ở tầng 647.

Long Duyệt Hồng vừa bước ra vừa cúi đầu hỏi: "Thương Kiến Diệu, cậu vừa nghĩ gì vậy? Tôi thì nghĩ, may là mình có em trai với em gái."

"Đang ngẩn người." Thương Kiến Diệu nhìn thẳng phía trước.

"... Cậu cũng thoải mái thật nhỉ." Long Duyệt Hồng không nhận được cảm thán một câu.

"Dù sao là tôi tự xin vào mà." Thương Kiến Diệu đưa mắt sang bên phải nhìn số nhà.

"..." Long Duyệt Hồng không phản bác được, cũng tìm phòng số 14.

Khác với tầng 495, tầng 647 không chia làm các con đường, các căn phòng cũng không cách nhau, chỉ rộng rùng hai ba mét.

Nơi đây lấy những sân huấn luyện làm trung tâm, xung quanh là vài căn phòng với diện tích không nhỏ.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng nhanh chóng đi tới bên ngoài căn phòng số 14.

Trên cửa không có biển hiệu gì, làm cho hai người không thể đoán được rốt cuộc chỗ này thuộc đại đội hay tổ hành động nào của Bộ phận An toàn.

Long Duyệt Hồng há mồm hít vào một hơi thật sâu, chuẩn bị điều chỉnh tâm tình, đối mặt với vận mệnh.

Đúng lúc này, Thương Kiến Diệu không chút do dự, giơ tay gõ lên cửa phòng.

Cốc! Cốc! Cốc!

Âm thanh này tới một cách đột ngột, cắt ngang hành động hít sâu của Long Duyệt Hồng.

Anh ta đang định thầm trách Thương Kiến Diệu một câu, từ bên trong truyền ra một giọng nữ có vẻ hơi khàn: "Mời vào."

Thương Kiến Diệu vặn tay nắm cửa, mở cửa phòng ra.

Long Duyệt Hồng lập tức ngó vào trong, liếc mắt nhìn lướt qua một vòng.

Chương 17: "Người được chọn" (1)

Phòng này phải rộng gấp ba lần nhà anh ta, trong cùng có đặt một bàn làm việc quét sơn màu nâu đỏ và hai giá sách khá lớn.

Bên bức tường bên trái ở gần cửa có tất cả ba cái bàn, đều có màu đen, trông khá cũ.

Khu vực giữa phòng và bên phải đảm nhận nhiệm vụ làm "phòng khách", có một bộ sofa vải đầy vết xước rách, một chiếc bàn trà, bốn ghế bành, hai băng ghế dài và bốn ghế đầu.

Lúc này, một người phụ nữ ngồi ở chỗ ghế sofa đơn đứng lên, nhìn ra phía cửa.

Cô ta chừng hai mươi tuổi, cao tầm gần một mét tám, tỉ lệ cơ thể rất chuẩn, làn da màu hơi ngăm đen, buộc tóc đuôi ngựa.

Khác với những cô gái bình thường ở Khu Sinh hoạt, cô ta mặc đồng phục của Bộ phận An toàn, vải có nền màu xám, đính họa tiết nguyệt trang, trông khá là oai phong.

Mà khuôn mặt mày rậm, mắt to trông đầy khí khái của cô ta cũng phù hợp với trang phục như vậy.

"Các anh chính là thành viên mới?" Cô gái này nở nụ cười tươi như ánh sáng mặt trời, nhưng giọng có vẻ hơi to.

"Đúng, đúng vậy." Long Duyệt Hồng thấy cô gái xinh đẹp có khí chất không hề bình thường thế này, nhất thời làm cho anh ta có chút câu nệ.

Cô gái khẽ nhú mày, nói: "Nói to hơn chút."

Giọng cô ta có cảm giác trong vắt khó có thể nói rõ thành lời, hiển nhiên không phải người vừa nói câu "mời vào" ban nãy.

Long Duyệt Hồng giật nảy mình, cho rằng mình không biết sao mà đã đắc tội thủ trưởng rồi.

Thương Kiến Diệu tiến lên một bước, nói to: "Đúng!"

Giọng hân vang vọng khắp căn phòng, truyền ra cả ngoài hành lang.

Cô gái kia lại nở nụ cười, rồi chỉ vào tai mình: "Không phải nói to đến mức đấy đâu, tôi chỉ có chút vấn đề về thính lực, chứ không phải điếc hẳn."

Long Duyệt Hồng nhìn theo ngón tay của cô ta, thấy trong tai cô ta có đeo một đồ vật kim loại màu trắng bạc.

"Ốc tai." Cô gái thản nhiên nói.

Cô ta chợt nghiêm mặt lại, dùng âm lượng lớn hơn người bình thường không ít nói:

"Xin tự giới thiệu, tôi là tổ trưởng của các anh, Trương Bạch Miên. Nói là tổ trưởng, thực ra tôi chưa tới cấp D7, hiện tại mới cấp D6 mà thôi."

"Vâng, tổ trưởng." Long Duyệt Hồng lớn tiếng đáp lại.

"Chào tổ trưởng." Thương Kiến Diệu có vẻ rất vui.

Trương Bạch Miên chỉ vào chỗ ghế sofa dài: "Cô ấy là một thành viên khác của tổ, Bạch Thần."

Bạch Thần cao chừng có mét sáu, tuy cũng mặc đồng phục nền xám họa tiết nguyệt trang, nhưng so với Tường Bạch Miên thì trông cô nhỏ nhắn hơn rất nhiều.

Trên cổ cô ta có quấn một chiếc khăn quàng cũ kỹ, mái tóc đen dài vừa qua tai, khuôn mặt cũng coi như xinh xắn, làn da hơi sần sùi như thường xuyên phải chịu gió táp mưa sa.

Khác với đôi mắt nâu sậm của Tường Bạch Miên, mắt của Bạch Thần càng gần màu nâu nhạt hơn.

"Chào các anh." Bạch Thần chào hỏi bằng giọng nói có vẻ hơi khàn khàn.

"Chào cô." Long Duyệt Hồng vẫn có chút câu nệ.

"Xin chào!" Thương Kiến Diệu vẫn nói rất to như trước.

Tường Bạch Miên chỉ vào bàn trà, nói to: "Tự tìm chỗ ngồi đi, à đúng rồi, tự giới thiệu trước."

"Thương Kiến Diệu!" Tường Bạch Miên vừa nói xong, Thương Kiến Diệu lập tức hô to tên của mình, sau đó tiện tay đóng cửa lại, cầm cặp lồng đi tới ngồi xuống một chiếc ghế bành.

"Tôi là Long Duyệt Hồng, ba tôi họ Long, trong tên mẹ tôi có một chữ Hồng." Long Duyệt Hồng giải thích sự tồn tại của tên mình trong vô thức, tiếp đó anh ta ngồi xuống chiếc ghế bành bên cạnh Thương Kiến Diệu.

Tường Bạch Miên ngồi xuống, nhìn quanh một lượt rồi cười nói: "Nếu người đã tới đủ, vậy tôi sẽ nói sơ qua tình hình tiểu tổ này của chúng ta."

"Đến đủ?" Long Duyệt Hồng bật thốt.

Đây mới có bốn người?

Một tiểu tổ của Bộ phận An toàn dù thế nào cũng phải từ hai mươi người trở lên chứ?

Tường Bạch Miên ngăn ra: "Anh nói gì cơ?"

"Cậu ta bảo là ít người quá!" Thương Kiến Diệu hỗ trợ phiên dịch.

Tường Bạch Miên giãn đôi mày đang nhíu lại, mỉm cười nói:

"Chúng ta không phải tổ tác chiến."

Không phải tổ tác chiến? Long Duyệt Hồng thầm vui vẻ trong lòng.

Tường Bạch Miên nhìn Thương Kiến Diệu rồi nói:

"Nhóm này của chúng ta có tên đầy đủ là "Tổ điều tra nguyên nhân thế giới cũ hủy diệt", gọi tắt là "Tổ điều tra thế giới cũ". Nhưng chúng ta không phải tổ điều tra thế giới cũ duy nhất, bất kể Bộ phận An toàn hay hội đồng quản trị đều có những tổ điều tra khác, chỉ là không biết chi tiết về nhau mà thôi. Nhớ kỹ, đây là hạng mục công việc được bảo mật trọng điểm!

À, thực ra cũng không cần quá lo lắng những vấn đề bị điều tra chồng chéo, tuy chúng tôi không rõ còn tổ điều tra nào không, tiến độ của họ là như thế nào, nhưng bên trên sẽ chia sẻ mạnh mẽ nhất có giá trị nhất cho chúng ta."

Tường Bạch Miên nói tới đây thì tạm ngừng, vẻ mặt trở nên nghiêm túc:

"So với tổ tác chiến bình thường, nguy hiểm mà "tổ điều tra nguyên nhân thế giới cũ hủy diệt" phải đối mặt có lẽ còn lớn hơn nữa. Tại sao lại có nhiều những tổ nhỏ cùng đảm nhận nhiệm vụ giống nhau? Đó là vì trước kia chỉ có một tổ điều tra thế giới cũ, rất đông nhân

viên. Sau đó, trong một lần ra ngoài điều tra, bọn họ mất tích toàn bộ, không một ai quay về, tổn thất là vô cùng nặng nề, khó có thể bù lại."

Long Duyệt Hồng nghe mà sắc mặt tái nhợt:

"Đây... nguy hiểm như vậy..."

"Anh nói gì cơ?" Tường Bạch Miên chỉ thấy miệng Long Duyệt Hồng cử động, gần như không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Long Duyệt Hồng theo bản năng quay sang nhìn Thương Kiến Diệu, phát hiện vẻ mặt hắn nghiêm túc, vẫn giữ im lặng, không có ý định phiên dịch giúp mình.

Long Duyệt Hồng hít vào một hơi, hét to:

"Nguy hiểm thế sao?"

Sau khi hét xong, anh ta phát hiện tâm tình mình trở nên dịu đi không ít.

Tường Bạch Miên gật đầu:

"Tổ điều tra thế giới cũ có lẽ sẽ xâm nhập nơi hoang dã, điều tra phế tích thành phố, cũng có thể đi sang thế lực khác tìm kiếm manh mối. Chúng ta sẽ gặp đủ loại tình huống, đủ loại kẻ địch. Có thể nói thế này, cho dù là nhân viên thâm niên của Bộ phận An toàn cũng không quá sẵn sàng gia nhập tổ điều tra thế giới cũ."

Sắc mặt Long Duyệt Hồng lại càng tái đi:

"Sao chúng ta lại xui xẻo thế chứ?"

Sau khi lẩm bẩm, anh ta thét lên thật to:

"Sao chúng ta lại xui xẻo thế chứ?"

Chương 18: "Người được chọn" (2)

Tưởng Bạch Miên nhìn xung quanh, cảm thấy hơi nghi hoặc:

"Tôi đâu có xui xẻo... Không phải là tôi bị phân công tới đây, tổ điều tra này của chúng ta thực ra là do tôi tự mình xin thành lập."

Cô ta cười rồi bổ sung thêm:

"Tôi luôn cho rằng cần phải biết nguyên nhân thế giới cũ bị hủy diệt, chỉ như vậy chúng ta mới có thể tránh việc mắc phải sai lầm tương tự, mới tìm được nguồn gốc bệnh Vô Tâm, làm cho tất cả mọi người thoát khỏi nỗi sợ hãi của căn bệnh đó."

Và lại các anh cũng nghe người ta đồn ròi, ở sâu trong đồng đồ nát của một thành phố trên Đất Xám kia có cất giấu cánh cửa dẫn tới thế giới mới. Nếu chúng ta không bao giờ đi tìm, vậy chúng ta sẽ vĩnh viễn không vào được thế giới mới, vĩnh viễn sống chung với nạn đói, bệnh tật, dị biến và quái vật.

Đây là giấc mơ của tôi, cho nên tôi chủ động xin cao tăng của Bộ phận An toàn mong muốn được thành lập một tổ điều tra thế giới cũ mới.

Ha ha, tôi cũng thích đào bới lịch sử quá khứ từ các phế tích thành phố cũ, thích quan sát tình hình xã hội của các thế lực khác, tiếp xúc với người và vật ở những nơi và những trạng thái khác biệt."

Bạch Thần vốn im lặng ngồi trên ghế sofa dài đột nhiên lên tiếng:

"Tôi nghe người ta nhắc đến cô. Anh ấy bảo cô là "nhà xã hội học", là

nữ thần của anh ấy."

Tường Bạch Miên cười một tiếng:

"Hờ, cô nói gì cơ? Câu cuối cùng của cô là gì tôi không nghe thấy. Thôi được rồi, cô nói tình huống của mình đi."

Bạch Thần nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng, nói với giọng hơi khàn khàn:

"Tôi chủ động xin gia nhập. Có lẽ các anh cũng nhìn ra, tôi không phải người trong công ty, tôi từng là một dân lang thang ở hoang dã, sau đó được công ty nhận vào, hiện tại vẫn chưa có tư cách nhân viên chính thức. Mà tổ điều tra thế giới cũ có thể giúp tôi nhanh chóng hoàn thành mục tiêu này, nhanh chóng tăng cấp bậc nhân viên, đến lúc đó tôi sẽ có tư cách xin cải tạo gen."

Tường Bạch Miên nghiêng đầu như không nghe thấy rõ những gì Bạch Thần nói.

Cô ta cười hỏi:

"Có phải cô ấy nói xấu tôi sau lưng không? Ha ha, chúng ta chắc chắn sẽ phải thường xuyên hoạt động ở vùn hoang dã, cần một người dẫn đường quen thuộc địa hình, quen biết với nhiều thế lực, nhiều điểm quần cư. Đừng thấy cô ấy ít tuổi, chứ những gì cô ấy trải qua rất phong phú đấy."

Dứt lời, Tường Bạch Miên nhìn Thương Kiến Diệu:

"Tôi đã xem hồ sơ của anh, có thể đoán được đại khái lý do anh xin gia nhập tổ điều tra thế giới cũ. Ngoài sự kiện kia, còn nguyên nhân nào khác không?"

"Vì cứu vớt toàn nhân loại!" Thương Kiến Diệu nói to.

Tường Bạch Miên đờ mặt ra, sau đó giơ tay sờ tai:

"Hả? Anh nói gì cơ? Ha ha, không cần nhắc lại đâu. Long Duyệt Hồng, vì sao anh lại gia nhập tổ này?"

"Tôi bị phân công tới đây... Tôi vừa tốt nghiệp năm nay, chưa kết hôn..." Long Duyệt Hồng nức nở nói.

Dứt lời, anh ta kịp nhớ ra, lại lớn tiếng nhắc lại một lần nữa.

Tường Bạch Miên chớp mắt:

"Trong nhiều người như vậy, anh là người duy nhất không ghép đôi thành công? Trong nhiều sinh viên tốt nghiệp như vậy, anh lại là người duy nhất bị điều đến Bộ phận An toàn, hơn nữa còn là tổ điều tra thế giới cũ?"

Long Duyệt Hồng nặng nề gật đầu.

Tường Bạch Miên ngẫm nghĩ, rồi cười dịu dàng nói: "Những người như anh, chúng tôi thường gọi là "người được chọn"."

Môi Long Duyệt Hồng run run một lúc, anh cười nói như đang tự giấu bản thân:

"Tôi cảm thấy tôi không phải là người được chọn, mà là kẻ xúi quẩy."

Anh ta nói rất nhỏ, lại không nhắc lại, Tường Bạch Miên hơi nghiêng đầu cố gắng lắng nghe, nhưng vẫn không nghe rõ anh ta đang nói cái gì.

Nhưng Tường Bạch Miên không bảo Long Duyệt Hồng nói to hơn, mà cứ thế cười nói:

"Tới đây chúng ta sẽ tham gia các loại huấn luyện, bao gồm nhưng không giới hạn trong bắn súng, học võ, sinh tồn hoang dã, thiết bị "bộ

xương ngoài", và thao tác áo giáp thông minh Bionic. Nếu ai thể hiện không tốt, không đạt được yêu cầu, tôi sẽ đá người đó ra khỏi nhóm điều tra, cho đổi công việc khác."

Mắt Long Duyệt Hồng sáng bừng, cảm giác ủ rũ chợt tan biến.

"Có điều là..." Tường Bạch Miên cố ý không nhìn anh ta, mà đưa mắt nhìn sang Thương Kiến Diệu: "Nếu ai cố ý gây trở ngại khi huấn luyện, không cố gắng hết sức mình, tôi sẽ viết chuyện này vào hồ sơ của người đó. Mọi người hẳn là biết rõ, điều này sẽ dẫn tới hậu quả gì."

Nhân viên công ty một khi có vết đen trong hồ sơ, công việc tiếp theo mà bọn họ được phân cho ắt sẽ không tốt cho lắm. Nếu mắc phải ba lỗi thì sẽ bị đày lên trên Đất Xám.

Thương Kiến Diệu cũng không nhìn sự biến hóa nét mặt của Long Duyệt Hồng, nghiêm túc nói:

"Nếu đến cả huấn luyện mà không đủ tư cách, thì còn cứu vớt thế giới thế nào được nữa?"

Bạch Thần ngồi trên ghế sofa dài không kìm được liếc nhìn thanh niên này một cái, nghi ngờ không biết có phải đối phương có vấn đề về đầu óc không.

Tuy dáng vẻ của Thương Kiến Diệu rất hợp gu cô ta, nhưng cô ta vẫn châm chọc nhắc nhở Tường Bạch Miên:

"Tổ trưởng, sau khi kết thúc toàn bộ chương trình huấn luyện, tốt nhất là nên làm tiếp một bài đánh giá chuyên sâu về trạng thái thân thể và tâm lý. Ở trên Đất Xám, con người rất dễ suy sụp vì đủ loại nguyên nhân, xảy ra bất thường về mặt tinh thần. Điều này sẽ mang tới phiền toái lớn, bắt buộc phải loại trừ tai họa ngầm trước."

"Đề nghị này rất hay." Tường Bạch Miên búng tay vang lên tiếng tách

rõ to: "Vấn đề duy nhất là, cô có thể nói to hơn chút nữa được không? Tôi suýt nữa thì không nghe thấy rõ rồi."

"Rõ, tổ trưởng!" Bạch Thần trả lời thật to với chất giọng khàn khàn của mình.

Tường Bạch Miên hài lòng gật đầu, nói tiếp:

"Tóm lại, người có thể hoàn thành được tất cả các khóa huấn luyện, vượt qua bài khảo sát của tôi, khi tham gia các nhiệm vụ sau này, tỉ lệ sống sót là rất cao. Mà người nào năng lực không đạt yêu cầu, tôi sẽ không để cho người đó ở lại tổ điều tra, đối mặt với nguy hiểm mà anh ta không thể nào xử lý được. Với công ty mà nói, mỗi một sức lao động đều vô cùng đáng quý, trước khi vất kiệt tất cả giá trị của các người, công ty sẽ không dễ dàng từ bỏ các người đâu."

"À..." Long Duyệt Hồng thở phào một hơi, không còn sợ hãi và ủ rũ như trước nữa.

Chương 19: Đãi ngộ

Anh ta vốn định đáp lại một câu, nhưng lại cảm thấy câu cuối cùng của tổ trưởng có vẻ là lạ, làm cho tâm hồn nhỏ bé có chút tổn thương.

Bạch Thần khẽ cau mày, nghi ngờ không biết liệu tổ trưởng có vấn đề về đầu óc như Thương Kiến Diệu hay không, kiểu lời nói thật thế này ai lại nói thẳng ra như thế?

Bốp bốp bốp! Thương Kiến Diệu vỗ tay nhiệt tình:

"Nói rất hay!"

Nụ cười cứng ngắc trên mặt Tưởng Bạch Miên, cô ta lại nói:

"Thương Kiến Diệu, tôi cảm thấy biểu hiện của anh có vẻ khác hẳn người bình thường, liệu anh có phù hợp tham gia tổ điều tra thế giới cũ không?"

"Đây không phải là rất tốt sao? Khi tất cả mọi người sa sút, tiêu cực, tuyệt vọng, vẫn có người giữ vững được nụ cười, tràn trề nhiệt tình, dùng các loại hành vi để khiến mọi người tiêu khiển." Thương Kiến Diệu nở nụ cười tươi.

Tưởng Bạch Miên cảm thấy kinh ngạc: "Lời này của anh nghe rất bình thường đấy nhỉ."

"Tôi vẫn luôn rất bình thường." Thương Kiến Diệu ngồi thẳng lưng, đáp lại.

Tưởng Bạch Miên ừ một tiếng, bỗng cười nói: "Như vậy, anh có thể dùng cách gì để giúp mọi người tiêu khiển?"

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút: "Mặc váy cỏ nhảy lắc hông bờ biển."

"... Chờ mong." Tưởng Bạch Miên đáp một câu cho có: "Đúng rồi, anh học ở đâu?"

"Trong buổi biểu diễn cuối năm do Bộ phận Giải trí tổ chức." Thương Kiến Diệu thản nhiên trả lời.

"Ồ, tôi chưa xem chứ!" Tưởng Bạch Miên vỗ nhẹ hai tay.

Bạch Thần nghe hai người này nói chuyện mà lòng lại càng dao động. Cô cảm thấy có lẽ việc gia nhập tổ này vốn là sai lầm.

Cô đảo mắt nhìn qua, thấy trên mặt Long Duyệt Hồng cũng lộ vẻ ngại ngùng xen lẫn nghi hoặc.

Trong tổ này, người bình thường nhất ngoài mình ra, lại là tên vừa ngu ngốc vừa nhát gan này ư? Bạch Thần kéo khăn quàng cổ như muốn che khuất cả khuôn mặt.

Sau khi hàn huyên tán gẫu xem buổi biểu diễn cuối năm trước có những tiết mục nào, Tưởng Bạch Miên lật cổ tay nhìn chiếc đồng hồ màu đen:

"Cũng hơi muộn rồi, chờ lát nữa còn có huấn luyện, để tôi nói ngắn gọn nội dung chính."

Thấy Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đều nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ đeo tay màu đen của mình, Tưởng Bạch Miên khoát tay nói:

"Đây là thứ tôi dùng hai hộp thịt bò hầm đồ tương đối với một dân du

cư hoang dã. Anh ta cũng nhặt được nó thôi. Lúc đấy nó hồng hân rồi, may là tôi có quen biết viên chủ quản của khu Nhà xưởng, bỏ ít điểm cống hiến tìm một kỹ sư về điện tử sửa giúp.

Ha ha, khỏi cần hâm mộ, các vị cũng sẽ có cơ hội thôi. Chỉ cần ra ngoài công ty, lên Đất Xám là có một đồng cơ hội nhặt ve chai mót rác, đúng không Bạch Thần? Tôi nhớ trước kia cô chính là một thợ săn rác mà nhỉ?"

Tổ trưởng, xin cô đừng sử dụng từ ngữ khó nghe thế chứ... Bạch Thần há to mồm, khẽ thở dài rồi nói:

"Thợ săn di tích. Thực ra tôi không phải thợ săn di tích chân chính, tôi rất ít khi đi vào các phế tích thành thị ở sâu trong hoang dã, những chỗ đó đều quá nguy hiểm. Phần lớn là tôi nhặt những..."

Nói tới đây, cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn này dừng lại hai giây như đang tìm từ ngữ miêu tả tốt hơn, nhưng cuối cùng cô ta vẫn cắn răng nói:

"Rác rơi rớt trên hoang dã! Với cả tôi còn đến những phế tích thành thị đã được loại bỏ hầu hết nguy hiểm, có khoảng cách tương đối gần, tìm nhặt những thứ mà đám thợ săn chê hoặc không phát hiện. Sau đó lái xe đến các điểm tập trung dân cư trao đổi vật tư với bọn họ."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều gật đầu tỏ vẻ mình có thể hiểu được.

Trên giáo trình cơ sở mà bọn họ học có nói khá kỹ về tình hình hiện tại trên Đất Xám, trong đó có một tiết dành riêng để giới thiệu về nghề "Thợ săn di tích" này.

Đây là một nghề mới đang dần phát triển sau khi thế giới cũ bị hủy diệt, mưu sinh bằng việc tìm kiếm phế tích thành phố của thế giới cũ, thu hoạch đồ vật, sách, tài liệu kỹ thuật, tài liệu lịch sử tương ứng và

các loại tài nguyên trong những thành phố đó,

Trải qua nhiều năm hỗn loạn, để trao đổi tin tức và vật tư và chứng minh sự tin tưởng lẫn nhau, đám thợ săn di tích với sự khởi xướng của một vị cao thủ nào đó mà đã thành lập một tổ chức rời rạc, tên là "Công hội Thợ săn".

Tướng Bạch Miên nghe xong, khen ngợi một câu: "Lần này giọng đủ to rồi đấy."

Cô ta lập tức cười nói tiếp:

"Thực ra hiện giờ cũng có đồng hồ điện tử mới được sản xuất, nhưng số lượng cực kỳ ít, cơ bản chỉ gặp được chúng ở "thành Tối Sơ" mà thôi. Ày, không biết bao giờ mới có cơ hội đến thành Tối Sơ."

Thành Tối Sơ là tên của một thành phố, cũng là tên gọi của một thế lực lớn. Tiền nhân đi trước kể lại rằng, sau khi thế giới cũ bị hủy diệt, con người dựa vào đồng hồ nát ban đầu tạo dựng nên thành phố đầu tiên, là thủ đô của hậu nhân. Hiện giờ số lượng hậu nhân trên Đất Xám là nhiều nhất, là thế lực có sức ảnh hưởng lớn nhất.

Nghe thấy tên "thành Tối Sơ" này, nét mặt Bạch Thần trở nên tăm tối hẳn, hệt như cô đang hồi tưởng lại chuyện cũ kinh khủng.

Cô không cắt ngang lời Tướng Bạch Miên, mà chỉ co người dựa vào thành của chiếc ghế sofa dài.

Bốp, Tướng Bạch Miên vỗ lên trán mình một cái:

"Ôi trời, nãy tôi bảo là nói ngắn gọn thôi, thế mà lại lại nhai một đồng. Trọng điểm tiếp theo là vấn đề đãi ngộ! Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng, các anh được định cấp D1, mỗi tháng được một nghìn tám trăm điểm như các vị trí việc làm khác. Nhưng mà, chúng ta còn được thêm cơm."

Phần cơm thêm là như thế này: Hàng tháng được nghỉ bốn ngày, còn lại là các ngày huấn luyện. Trong thời gian huấn luyện, ta sẽ ăn các bữa sáng trưa và tối ở căng tin nhỏ bên cạnh. Mỗi ngày được hai suất thịt đặc biệt, tổng cộng nửa cân. Mỗi suất chỉ mất một điểm cống hiến, các người có thể lựa chọn ăn luôn trong một bữa, hoặc chia làm hai bữa. Ngày nghỉ, mỗi ngày phát thêm 25 điểm cống hiến, tương đương với nửa cân thịt lợn sống, tổng phát thêm là một trăm điểm. Nói cách khác, giai đoạn huấn luyện, à, không bao gồm huấn luyện dã ngoại, mỗi tháng được một nghìn chín trăm điểm.

Khi rời công ty lên Đất Xám huấn luyện thì mỗi ngày không chỉ được tiếp viện miễn phí, mà còn cộng thêm ba mươi điểm trợ cấp làm việc ngoài cơ quan. Nếu bị thương, công ty chi trả toàn bộ chi phí trị liệu, nếu dẫn tới tàn tật, công ty sẽ cung cấp phẫu thuật cấy ghép chân tay giả miễn phí."

Chương 20: Một ngày phong phú (1)

Tướng Bạch Miên nói tới đây, liếc Long Duyệt Hồng một cái:

"Nếu tử vong, chắc chắn có tiền trợ cấp tử tuất, mức tiêu chuẩn là tám mươi tháng lương. Tóm lại, với những cấp từ D7 trở xuống, đãi ngộ của tổ chúng ta cao hơn bất cứ vị trí việc làm nào khác. Chờ khi mọi người hoàn thành tất cả các chương trình huấn luyện, lại vượt qua bài sát hạch là có thể lập tức thăng lên cấp D2. Các vị trí có lẽ cần mất tới một năm, hai năm, thậm chí là lâu hơn mới được."

Long Duyệt Hồng nghe mà đầu tiên lòng hấn trở nên trĩu nặng, nhưng sau đó lại có chút vui vẻ, dù sao nghe thì có vẻ tiền đồ của công việc này khá xán lạn.

Nếu có thể sống sót qua vài hành động của tổ điều tra thế giới cũ, có khi anh ta có thể thăng lên cấp D6, sau đó có thể báo cáo xin rời khỏi vị trí này.

Đến lúc đó, trong đám bạn cùng lứa, anh ta quá nửa là một trong những người có cấp bậc cao nhất, thu nhập nhiều nhất. Chỉ cần không đi tới chỗ đám quản lý ở, thì anh ta có thể ngẩng cao đầu ở bất cứ chỗ nào.

"Về phần cô." Tướng Bạch Miên quay sang nhìn Bạch Thần: "Vì cô chưa phải nhân viên chính thức, nên giữ lại các đãi ngộ hiện tại, không thay đổi, nhưng vẫn có thêm suất ăn và trợ cấp khi ra ngoài làm việc. Chờ khi chương trình huấn luyện kết thúc, vượt qua sát hạch, cô sẽ thành nhân viên chính thức."

Vẻ mặt Bạch Thần dịu xuống, khẽ gật đầu tỏ ý mình đã biết.

Tường Bạch Miên cử động năm ngón tay bên tay trái: "Buổi huấn luyện sáng nay là về làm quen với súng, tháo súng, lắp súng."

"Không phải mấy cái này được học rồi sao?" Long Duyệt Hồng thốt lên.

Đây là một phần của giáo dục căn bản. Ở đại học cũng có các môn bắt buộc như võ thuật hay bắn súng.

Tường Bạch Miên cười nói: "Các anh mới chỉ học về vũ khí do công ty chế tạo. Tiếp theo, tôi sẽ, à không, Bạch Thần sẽ dẫn các anh đi làm quen với các loại vũ khí do các thế lực khác sản xuất, đến từ các phe tích hoang dã khác biệt. Các anh nên biết rằng, chúng ta ra ngoài làm việc sẽ rất xảy ra tình trạng đánh mất vũ khí, hoặc không được tiếp viện kịp thời hiệu quả, đến lúc đó, nhặt được súng gì, biết sửa súng gì, nhặt được đạn nào, biết dùng vũ khí tương ứng, càng nắm được thêm nhiều năng lực về mặt này thì càng có thêm một phần hy vọng sống sót."

"Được rồi." Cô ta vỗ tay: "Mọi người sang nhà tắm bên cạnh thay đồng phục, sau đó chuyển sang phòng số 15."

Cô ta lập tức chỉ tay vào mấy bộ quần áo đặt trên bàn trà.

Thương Kiến Diệu thay xong bộ đồ đồng phục màu xám, đẩy cửa bước vào phòng 15 tầng 647.

Long Duyệt Hồng bước nhanh theo hần, tò mò nhìn bốn phía xung quanh.

Đập vào mắt anh ta là rất nhiều loại vũ khí, có cái dài cái ngắn, có cái màu trắng bạc hoặc màu đen sắt, cái thì đặt trên bàn, cái thì treo trên tường, đủ mọi thể loại, hết như đang mở triển lãm vũ khí nóng vậy.

Nói thẳng ra thì Long Duyệt Hồng chỉ thấy cụm từ "triển lãm" này

trong sách, nghe thầy giảng qua về ý nghĩa của nó, chứ trong cuộc sống hàng ngày anh ta chưa từng gặp bao giờ. Có một hoạt động duy nhất khiến anh ta cảm thấy rất gần với triển lãm chính là "triển lãm các giống thực vật thí nghiệm mới" của Khu Nội sinh thái vào mấy năm trước.

Còn bây giờ, hẳn cảm thấy triển lãm phải giống cảnh hắn đang nhìn trước mặt.

Tường Bạch Miên đứng bên cạnh cửa quan sát Thương Kiến Diệu vài lần, gật đầu khen ngợi: "Ăn mặc toát lên được khí chất, toát lên được phong cách!"

Đồng phục của Bộ phận An toàn vốn được thiết kế khá ổn, coi như cũng ra gì. Mà Thương Kiến Diệu vốn cao ráo, mạnh mẽ, mặc đồ trông khá gầy, toát lên khí chất dương cương, thể hiện rõ nét sự vừa ngầu vừa đẹp của bộ đồ.

"Bộ đồ này không phải là tốt lắm." Thương Kiến Diệu khẽ nhún mày, đáp lại.

"Tại sao?" Bạch Thần ở bên cạnh kinh ngạc hỏi.

Tường Bạch Miên thấy thế, há miệng, thì thầm một câu:

"Tôi cảm thấy đừng để ý đến những lời này của anh ta thì tốt hơn..."

Cùng lúc đó, Thương Kiến Diệu nở nụ cười trả lời câu hỏi của Bạch Thần: "Vì không cách nào nhảy điệu lắc hông váy cỏ bãi biển."

"..." Bạch Thần.

"... Có lúc tôi không rõ là anh đang nói đùa hay đầu óc có vấn đề thật." Tường Bạch Miên cười mắng một câu, sau đó nghiêng đầu nhìn Long Duyệt Hồng: "Đừng ngăn người ra đó, qua bên kia bắt đầu học!"

Cô ta dừng chút, đưa mắt nhìn Long Duyệt Hồng từ trên xuống dưới rồi mỉm cười nói tiếp: "Trông rất nhanh nhẹn, tuấn tú hơn trước đấy."

Ban nãy cả hai cô gái đều chỉ chú ý tới Thương Kiến Diệu, không để mắt đến mình, nay Long Duyệt Hồng nghe vậy, thẳng lưng ưỡn ngực nói:

"Vâng, tổ trưởng!"

Đi tới bên chiếc bàn dài mà Tường Bạch Miên chỉ, Bạch Thần cầm lấy khẩu súng lục có phần màu trắng bạc, chuôi là gỗ chống trơn trượt, nói:

"Đây là một khẩu súng khiến cả thợ săn di tích và đám cướp hoang dã vừa yêu vừa hận. Thấy không? Nòng súng của nó vừa to lại vừa dài, dùng đầu đạn 11.18 mm, cho nên uy lực khá lớn, có thể dùng để săn bắn dã thú có ngoại hình to lớn. Tương tự với nó còn vài loại nữa, chính là bên cạnh, khẩu được gọi là Mãng Xà."

Sức giật của nó khá lớn, người nào không đủ khỏe thì không thể giữ được, ừm, hẳn là các anh đều đã được cải tạo gen, chắc là không có vấn đề gì mấy. Nguyên mẫu của nó tới từ phế tích thành phố của thế giới cũ. Khẩu này là sản phẩm mới nhất của Liên hiệp Công nghiệp. So với các loại súng lục khác, khuyết điểm con này dễ bị kẹt đạn, lúc sử dụng phải chú ý điều đó..."

Bạch Thần nói sơ qua về tình trạng, kết cấu thân súng và kinh nghiệm sử dụng khẩu súng lục "Liên hiệp 202" kia cho Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng.

Sau khi dạy xong về khẩu súng này, Bạch Thần tiện tay cầm một khẩu súng lục màu đen khác trên bàn dài:

"Khẩu súng này dùng đạn 7.62 mm, uy lực rất mạnh, thể tích nhỏ, cầm chắc tay, độ chính xác cao, dễ mang theo, tiện cho việc duy trì,

chỉ là với người có bàn tay to mà nói thì không ổn lắm, với tôi thì lại quá to... Hiện tại hai loại thông dụng trên hoang dã là Ubei 6 và Ubei 7 do Cứu Thế Quân sản xuất. Một trong những điểm khác nhau của chúng là Ubei 6 có vấn đề về thiết kế, có xác suất kẹt giống Liên Hiệp 202, mặt khác...

... Khẩu súng này dùng đạn 14.5 mm, có thể thấy uy lực của nó thế nào. Nó tới từ phế tích thành phố Thiết Sơn, nhưng công ty Quả Quýt có phỏng chế lại, chúng tôi đều gọi nó là "Béo Ú"... Nhưng ở trong các loại súng bắn tỉa, nó không phải loại tốt nhất, tôi thích Mắt Ưng với Mắt Thần hơn, à, chính là ở bên kia...

... Loại súng bắn tỉa tốt nhất phải là súng trường Guass và súng trường plasma, nhưng chúng không có ở đây. Nếu không dùng phải đội ngũ tinh nhuệ của các thế lực lớn như thành Tối Sơ hay Liên hiệp Công nghiệp thì cơ bản là không gặp được chúng nó trên hoang dã.

... Đây là loại súng tự động mà tôi thích nhất, biệt hiệu là Cổ Ngắn..."

Chương 21: Một ngày phong phú (2)

Bạch Thần giới thiệu và giảng giải về từng loại súng một. Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cực kỳ chăm chú lắng nghe, thì thoảng còn cầm lên làm quen.

Tướng Bạch Miên không cắt ngang việc dạy học, chỉ là khi Bạch Thần khát nước đi uống nước thì chỉ vào một ống thép khá to trên bàn gần đó, hỏi: "Đoán thử xem đây là vũ khí gì?"

Long Duyệt Hồng nhìn qua, đọc năm từ Đất Xám trên thân ống thép: "Xưởng ống thép Lâm Nam."

"Ha ha." Tướng Bạch Miên cười nói: "Thật ra thì nó từng là ống phóng rocket dạng tác chiến đơn lẻ, chẳng qua bộ phận chủ chốt tới từ xưởng ống thép không viên của Cứu Thế Quân. Được rồi, các người tiếp tục đi."

...

6 giờ 20 phút tối, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng tắm rửa, thay quần áo hàng ngày xong, đều tự xách cặp lồng của mình đi tìm chỗ ngồi trong căng tin số 2 tầng 647. Các căng tin nhỏ của Bộ phận An toàn mở cửa từ 6 giờ 10 phút, sớm hơn bên Khu Sinh hoạt hai mươi phút.

"Tôi đau hết người rồi, tổ trưởng ra tay cũng ác quá đi." Trong lúc ngồi xuống, Long Duyệt Hồng đụng phải chỗ bầm tím trên người, làm anh ta đau tới mức nhe răng nhếch mép, không nhịn được oán trách một câu.

Buổi sáng bọn họ học về vũ khí, đến chiều là võ thuật. Mà Tường Bạch Miên không hề nương tay chút nào, cho hai người một trận thao luyện khá đau đớn.

So sánh ra thì Thương Kiến Diệu còn có thể chống đỡ được một lúc, còn Long Duyệt Hồng thì mỗi lần lên sân chưa được ba mươi giây đã bị thua liêng xiêng.

"Hiệu quả cải tạo gen của cô ta chắc chắn tốt hơn chúng ta! Cậu xem, sức mạnh, tốc độ phản ứng và sự phối hợp đó khác gì quái vật đâu! À, cậu cũng là quái vật, một tên quái vật nhỏ!" Hôm nay Long Duyệt Hồng mới phát hiện trong những lớp học võ thuật trước đây, bạn mình chưa từng phát huy lấy một nửa thực lực.

Thế là hẳn có thể đánh ngang tay với cô nàng quái vật kia!

Tuy rằng chỉ duy trì được một thời gian rất ngắn, nhưng đó là cũng có lúc ngang tay.

Thương Kiến Diệu cười tủm tỉm nhìn Long Duyệt Hồng, nói: "Cậu còn không đánh lại được cả Bạch Thần."

Mặt Long Duyệt Hồng lập tức đỏ bừng lên, ấp úng hồi lâu mới nói: "Cô ta không tuân theo quy tắc! Và lại cậu cũng đâu có thắng lần nào?"

Anh ta cho rằng mình sẽ đấu với cô gái nhỏ nhắn như Bạch Thần, dựa vào hình thể và sức mạnh, anh ta có thể giành được thắng lợi một cách thoải mái, ai ngờ lại thua hết lần này tới lần khác.

Nên biết rằng anh ta đã cải tạo gen khi còn trong trạng thái phôi thai, không chỉ có riêng hình thể và sức mạnh, mà cả tốc độ phản ứng, năng lực phối hợp, năng lực cân bằng. Mặt khác, anh ta có kinh nghiệm đánh cận chiến rất nhiều năm.

"Đánh nhau trên hoang dã không theo quy tắc, chỉ có sống và chết."

Thương Kiến Diệu bình thản trả lời một câu.

"Cũng phải, các kỹ xảo đánh đấm của cô ta khá là thực dụng..." Long Duyệt Hồng dứt lời, bèn cúi xuống nhìn hộp cơm của mình.

Trên lớp cơm trắng lấm tấm chút khoai tây, rau khô màu đen được trải rộng, phần nước rau đã ngấm xuống dưới. Bên trên rau là miếng thịt nhiều mỡ ít nạc, các lớp mỡ nạc xen kẽ nhau. Thịt này nhuộm phần nước kho vừa dày lại vừa đầy đặn, trông khá nặng.

Đây là suất thịt đặc biệt mà Long Duyệt Hồng dùng một điểm cố gắng để đổi, giữa trưa anh ta đã đánh chén một đĩa thịt lợn hấp cách thủy.

"Thơm quá đi..." Long Duyệt Hồng hí mắt lại: "Nếu không phải thường xuyên ra bên ngoài công ty, đây chính là công việc tôi hằng mơ ước mà."

"Ngày mai còn lớp học võ thuật." Thương Kiến Diệu liếc anh ta một cái.

Thịt được cung cấp thêm này vốn không được lựa chọn, hẳn cũng phải ăn rau khô thịt hấp.

"... Đừng nói nữa, trật tự ăn cơm đi!" Về mặt Long Duyệt Hồng tức thời sụp đổ.

Anh ta phát hiện ở cùng tổ trưởng một ngày mà anh ta càng ngày càng quen thói hét to.

Thương Kiến Diệu không quan tâm anh ta nữa, bắt đầu chăm chú hưởng thụ cơm khoai tây hầm và rau khô thịt hấp.

...

Sau khi ăn tối xong, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cầm cặp

lồng đi thang máy về khu C tầng 495.

Hai người vừa bước vào Trung tâm Hoạt động thì thấy một cô gái có vóc dáng cao ráo, khuôn mặt ưa nhìn, khí chất sạch sẽ, mặc chiếc váy liền đơn giản đi tới.

"Phùng Vân Anh, em đến tìm anh sao?" Long Duyệt Hồng lập tức quên mất Thương Kiến Diệu, nhanh chóng đi tới nghênh đón, khuôn mặt không che giấu được nụ cười.

Cô gái kia có chút ngạc nhiên: "Anh ăn xong rồi ă? Em tới trả đồ cho một người bạn."

Long Duyệt Hồng duy trì nụ cười: "Anh ăn ở căng tin nhỏ."

"Căng tin nhỏ? Anh được phân công đi đâu?" Phùng Vân Anh tò mò hỏi.

Bộ phận mà có căng tin riêng đều không hề tầm thường. Bộ phận Giải trí mà cô ta đang làm ở đó, cũng chỉ trạm phát thanh là có mà thôi.

Lúc này Long Duyệt Hồng mới nhận ra mình lỡ miệng, bèn gượng cười nói: "Bộ phận An toàn."

Phùng Vân Anh giật mình, khách sáo nói: "Vậ anh phải cẩn thận chút."

Hai người nói chuyện, Thương Kiến Diệu đi sang một bên, kéo ghế ngồi bên cạnh lão già Trần Hiền Vũ, chủ quản Trung tâm Hoạt động.

"Thế nào? Được phân tới tổ nào? Có cần lão già này nhờ người quen giúp đỡ không?" Trần Hiền Vũ nhìn đồ vật trên quầy hàng, thuận miệng hỏi.

"Bảo mật." Thương Kiến Diệu lời ít mà ý nhiều.

"Ha..." Trần Hiền Vũ quay đầu lại, ông ta không hỏi gì thêm, chỉ vỗ lên vai Thương Kiến Diệu: "Mọi việc cẩn thận."

Lúc này nhân viên cấp dưới của Trần Hiền Vũ xách hộp cơm của ông ta quay trở về từ căng tin nhân viên.

Thương Kiến Diệu nhìn ông ta một tay cầm hộp cơm, tay kia di chuyển dữa như bay, bèn đột nhiên nói: "Ông Trần, ông nói là ông quen biết tất cả mọi người của tầng này?"

Trần Hiền Vũ nhồm nhoàm đáp lại: "Không dám nói là biết tất cả, nhưng cũng phải trên chín mươi lăm phần trăm."

Thương Kiến Diệu đang định cân nhắc nên nói thế nào, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Đó là người phụ nữ họ Lý mà hắn gặp được ở phòng số 35 khu A rạng sáng nay, giáo đồ của Sinh Mệnh Tế Lễ.

"Cô ta, ông có biết cô ta không?" Thương Kiến Diệu chỉ vào người phụ nữ xinh đẹp kia.

Trần Hiền Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua:

"Lý Trinh, hắn là cậu biết cô ta chứ? Lúc trước các người hình như có thể coi là hàng xóm. À mà khi đó cậu còn nhỏ, chưa chắc đã nhớ rõ. Haiz, cô ta cũng là người đáng thương. Kết hôn sinh được hai đứa con, sau đó cả hai vợ chồng bị điều sang công việc khác, bị ô nhiễm, không cách nào sinh con được nữa. Mà hai đứa con của cô ta vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đều đã chết hết cả..."

Chương 22: Có tính nghi thức (1)

Thương Kiến Diệu im lặng nghe Trần Hiền Vũ nói, không hề lên tiếng.

Hắn ngồi ở Trung tâm Hoạt động một lúc rồi trở lại số 196 khu B. Giống như mọi khi, hắn nằm dựa trên giường, chờ tiếng đài phát thanh vang lên.

Không lâu sau, giọng nói ngọt ngào quen thuộc kia lại vang khắp từng tầng của Khu Sinh hoạt:

"Xin chào mọi người, tôi là MC Hậu Di của bản tin giờ tròn, bây giờ là tám giờ tối..."

... Vì năm nay khí hậu dị thường, đã có đàn quái vật trên Đất Xám bắt đầu di chuyển...

... Trên vùng hoang dã gần công ty xuất hiện tung tích của Giáo Đoàn Tăng Lữ...

...

... Bệnh tả ở gia súc khu chăn nuôi 59 của Khu Nội sinh thái đã được giải quyết...

... Bộ phận Giải trí quyết định tổ chức trận thi đấu bóng rổ cho nhân viên tại Trung tâm Hoạt động vào ngày nghỉ của tuần này..."

....

Nhoáng cái mà hai tháng đã trôi qua.

Trong thang máy lên tầng 647, Long Duyệt Hồng trong bộ đồ vải tổng hợp nhìn ảnh ngược của mình trên bức tường kim loại của thang máy, làm động tác gồ cơ ngực:

"Loại huấn luyện cường độ cao này thật sự rất có tác dụng nhỉ, tôi cảm thấy có thể một mình đấu được năm tôi của khi mới tốt nghiệp, à không, ba thôi."

Và lại vóc dáng cũng trở nên khá ổn, khí chất cũng nam tính hơn rất nhiều.

Thương Kiến Diệu nhìn vào kẽ cửa thang máy, nói:

"Haiz, tôi cải tạo gen rồi mà mới được mét 76, dáng vẻ bình thường, thành tích cũng bình bình..."

"..." Long Duyệt Hồng nhất thời không biết nên dùng nét mặt gì để đáp lại nữa.

Anh ta hít vào một hơi thật sâu, rồi thở ra thật mạnh:

"Đúng thật, hai tháng này ngày nào cũng có thịt ăn, sao tôi không cao lên thêm lấy một hai phân nhỉ?"

Trong lúc nói chuyện, hai người ra khỏi thang máy, quen thuộc đi vào căn phòng số 14.

Bọn họ không biết sáng nay sẽ phải huấn luyện cái gì, không xác định là nên thay đồng phục của Bộ phận An toàn hay mặc võ phục để tiện cho việc học võ. Cho nên cả hai chỉ có thể đi tìm Tường Bạch Miên báo danh trước, sau đó đi nhà tắm thay đồ.

Lúc này Tường Bạch Miên và Bạch Thần cũng đã đến, đang đứng bên chiếc bàn làm việc màu nâu đỏ của Tường Bạch Miên, chăm chú

quan sát cái gì đó.

"Chào buổi sáng, tổ trưởng!" Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều đã quen hô to.

Tưởng Bạch Miên ngẩng đầu, vẫy: "Lại đây, lại đây, có chuyện cần nói với các anh này."

Long Duyệt Hồng liếc mắt nhìn Thương Kiến Diệu, phát hiện hình như hắn cũng không rõ có chuyện gì.

Hai người đi tới, thấy một tờ bản đồ mà độ chính xác có vẻ rất thấp đang được trải ra trên bàn làm việc của Tưởng Bạch Miên.

Tưởng Bạch Miên nắm tay lại, khẽ gõ lên bản đồ, cười tủm tỉm nói: "Hạng mục huấn luyện hôm nay là: Huấn luyện thực địa!"

"Hả?" Long Duyệt Hồng kinh hãi hô lên.

Anh ta biết sớm muộn gì cũng sẽ có ngày phải ra huấn luyện thực địa, nhưng thế này thì thực sự là không có chút dấu hiệu báo trước nào, khiến cho anh ta chưa kịp chuẩn bị!

Thương Kiến Diệu không nói gì, nhưng khó mà che giấu được nụ cười trên mặt hắn.

Tưởng Bạch Miên nhìn quanh một lượt:

"Tôi định hai ngày nữa mới bắt đầu, nhưng đúng lúc bên trên giao cho một nhiệm vụ nhỏ, cần đi khu tập trung dân du cư hoang dã đưa con chip thiết bị lọc nước sạch, nên hôm nay chúng ta lên đường luôn thôi. Bạch Thần, cô nói qua mục đích chính và đường đi cho bọn họ đi."

Bạch Thần, vẫn quấn một chiếc khăn màu xám tro trên cổ, một tay chống bàn, tay kia gõ nhẹ lên một chỗ trên bản đồ:

"Đây là thị trấn Kỳ Phong, cách công ty chừng hơn ba trăm cây, nếu có đường quốc lộ đã được sửa, trung gian cũng không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào thì chúng ta sẽ thay nhau lái xe, chạy một ngày là có thể đến. Tiếc rằng trên vùng hoang dã Hắc Chiếu này không có con đường nào nguyên vẹn. Có lẽ trên đường sẽ có một đoạn đường ngắn từ thế giới cũ vẫn được bảo tồn không tệ, chỉ là mọc rất nhiều cỏ dại, trên mặt đường còn bị rạn nứt đôi chút, nhưng đây chẳng qua chỉ là một đoạn thôi."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng biết vùng hoang dã Hắc Chiếu là một địa khu đầy nguy hiểm ở bên ngoài công ty. Khu vực này chiếm diện tích rất lớn, cực bắc nối với băng nguyên, phía đông bắc thì giáp ranh với Cứu Thế Quân, phía đông là phạm vi thế lực của Bạch Kỳ Sĩ Đoàn, đi theo phía đông nam một đoạn khá dài thì sẽ tiến vào thành Tối Sơ.

Về phần phía nam thì là một vùng hoang dã và mấy dãy núi khác.

Bạch Thần tiếp tục nói:

"Chắc là các anh cũng thấy được rồi, chúng ta cách thị trấn Kỳ Phong một "đầm lầy rộng lớn", có rất nhiều nơi đánh dấu bằng ký hiệu nguy hiểm cao độ. Dựa theo kinh nghiệm của tôi, những chỗ này vốn không có đường đi, hoàn toàn là đầm lầy, khả năng có điều khác thường, quái vật đáng sợ hoặc bầy quái vật chiếm đóng, hoặc tồn tại phế tích của thế giới cũ, thuộc loại mà đi là không có khả năng trở về.

Gạch đi những khu vực bị ô nhiễm nghiêm trọng, con đường chúng ta có thể lựa chọn không còn nhiều, hơn nữa phải loại trừ hai con đường mà công ty thường dùng, có trạm canh gác, nếu không thì sẽ không đạt được mục đích của lần huấn luyện thực địa này.

Tổng hợp tất cả những điều kiện và tình huống địa lý của đầm lầy bên trên, tôi vạch ra hai con đường sau: Chúng nó đều cần phải xen

kế qua lại trong đầm lầy, cũng không mất quá nhiều thời gian, tầm một tới hai tuần mới tới được thị trấn Kỳ Phong, cụ thể như nào thì còn phải xem tình hình thời tiết.

Các anh nghiêng về con đường nào hơn? Hay là muốn vòng qua đầm lầy kia? Như vậy sẽ càng mất nhiều thời gian hơn, mà mức độ nguy hiểm cũng không thấy thấp hơn là bao. Ừm, tôi cũng không hiểu quá rõ về đầm lầy này, có nhiều chỗ tôi còn chưa tới bao giờ, các anh có thể cung cấp ý kiến khác."

Không chờ Tưởng Bạch Miên lên tiếng, Thương Kiến Diệu đã đi lên một bước, chỉ vào một con đường, nói: "Cái này."

"Vì sao?" Bạch Thần vô thức bật thốt ra câu hỏi.

Sau đó, cô ta vô cùng hối hận, cảm thấy đáng lẽ mình không nên hỏi như vậy.

"Đường này nuốt nà, dáng vẻ tuyệt đẹp." Thương Kiến Diệu nói với vẻ mặt rất chân thành.

Bạch Thần nghiêng đầu nhìn tổ trưởng, hy vọng cô ta có thể "quyết định".

Tưởng Bạch Miên vuốt cằm, nói:

"Tôi cũng đồng ý với lựa chọn của Thương Kiến Diệu, nếu hai con đường đều không khác nhau về bản chất, vậy tôi sẽ chọn đường nào trông đẹp hơn. Cứ quyết định thế luôn nhé!"

Chương 23: Có tính nghi thức (2)

Dứt lời, cô ta nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng rồi chỉ vào đồng hồ điện tử của mình: "Các anh có mười lăm phút chuẩn bị."

"Mười mười lăm phút?" Mặt Long Duyệt Hồng sắp nhăn thành đít khi.

"Mười bốn phút năm mươi lăm giây." Tưởng Bạch Miên nhìn đồng hồ, không hề ngẩng đầu lên.

Long Duyệt Hồng lập tức xoay người chạy theo sau Thương Kiến Diệu: "Ê, đợi tôi với!"

Hai người nhanh chóng vào phòng thay đồ trong nhà tắm gần đó, mở ngăn tủ của mình ra. Bởi vì ngày nào bọn họ cũng huấn luyện đến khi người ướt sũng mồ hôi, cho nên bọn họ để không ít quần áo ở đây tiện cho việc thay đồ.

Trong công ty, vì không thấy ánh mặt trời, buổi tối lại rét buốt, các nhân viên không cách nào phơi quần áo, đều do Bộ phận Bảo hộ Huấn luyện phái người lấy đi một loạt, giặt giũ, sấy khô rồi đưa về (Mấy đồ lót thì có thể mang giặt trên bồn rửa mặt, hoặc là đặt chậu xuống dưới hứng nước.)

Thương Kiến Diệu lấy chiếc ba lô màu ngụy trang có dấu hiệu Bộ phận An toàn, kéo khóa rồi nhét một bộ đồng phục vào trong.

Sau đó hắt xà bông vàng, vừa dùng cho cả gội đầu và tắm rửa, cho vào một túi nhựa nhỏ, rồi cũng bỏ vào trong ba lô.

Sau khi cho kem đánh răng, bàn chải đánh răng, mấy đồ vật nhỏ

dùng thường xuyên xong, Thương Kiến Diệu nhanh chóng cởi đồ trên người ra, ném chúng vào trong tủ treo quần áo.

Hắn, với mỗi chiếc quần cộc trên người, lập tức lấy bộ đồng phục nền xám còn lại ra, nhanh chóng mặc lên người. Hắn cúi người thắt dây giày da, sau đó đứng thẳng dậy, đi đến trước chiếc gương soi nửa người chỉnh sửa lại trang phục.

Hắn ở trong gương có hàng lông mày thẳng tắp, đôi mắt nâu cọ sáng ngời, mái tóc đen gọn gàng, đường nét khuôn mặt góc cạnh kiên cường. Lại thêm bộ đồng phục Bộ phận An toàn được thiết kế toát lên khí chất quân nhân, trông hắn vừa trở nên tỏa sáng lại đầy mạnh mẽ.

Thương Kiến Diệu nhìn mình trong gương, chậm rãi lấy một biển tên trong túi ra gắn lên trên ngực trái.

Biển tên kia có nền màu đỏ, bên ngoài in lời bốn từ tiếng Đất Xám màu vàng: "Sinh vật Bàn Cổ."

...

Thương Kiến Diệu ra khỏi phòng thay đồ, chờ hai phút đến khi Long Duyệt Hồng cũng chuẩn bị xong, rồi cả hai cùng quay trở lại phòng số 14.

Long Duyệt Hồng liếc nhìn Thương Kiến Diệu, rồi lại nhìn tiếp, cuối cùng không kìm được nói: "Bạn không thấy tôi có gì khác sao?"

Thương Kiến Diệu quay sang liếc nhìn anh ta, không nói gì.

Long Duyệt Hồng giơ tay lên nói: "Tôi không căng thẳng chút nào! Bạn không nhận ra là tôi không căng thẳng sao? Nếu là trước đây, chắc chắn tôi vừa sợ hãi lại vừa bi quan, nhưng bây giờ, chỉ là một đợt huấn luyện thực địa ngoài vùng hoang dã thôi nha, tôi cảm thấy tôi có thể ứng phó được. Hai tháng huấn luyện này đúng là rất hữu

ích."

Thương Kiến Diệu bước chậm lại, nhìn Long Duyệt Hồng từ trên xuống dưới. Hắn đột nhiên mỉm cười: "Chân cậu đang run."

"..." Về mặt Long Duyệt Hồng lập tức suy sụp.

Thương Kiến Diệu không để ý tới anh ta nữa, tiếp tục đi tới phòng 14.

Long Duyệt Hồng lấy lại tinh thần, cúi đầu nhìn hai chân mình, rồi hét lên: "Không hề run! Không hề run!"

Qua chuyện này, anh ta cảm thấy không hề căng thẳng chút nào.

Hai người nhanh chóng quay trở lại phòng 14. Tường Bạch Miên đảo mắt nhìn qua, rồi tập trung vào chỗ trên ngực trái của Thương Kiến Diệu.

Cô ta khẽ nhướn mày:

"Không cần phải đeo biển tên, bởi đây không phải hành động thuộc cấp độ công ty. Và lại trong tình huống số người tham gia ít, việc đeo biển tên chỉ mang tới nguy hiểm mà thôi. Những đám trộm cướp hay dân du cư trên Đất Xám sẽ không để ý ta có phải người của thể lực lớn hay không. Có những lúc bọn chúng không cướp được gì, có lẽ sẽ không sống sót qua ngày hôm nay, việc cần nhắc xem tập kích thành viên của thể lực lớn liệu có dẫn tới hậu quả nghiêm trọng hay không sẽ chẳng có chút ý nghĩa nào."

Thương Kiến Diệu khẽ gật đầu, nói to: "Cảm giác nghi thức."

"... Ra khỏi công ty nhớ gỡ xuống. Bây giờ chúng ta xuất phát."
Tường Bạch Miên day day huyết Thái Dương.

Thương Kiến Diệu, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng đeo chiếc ba lô nguy trang cùng loại đi theo sau cô ta, tới khu thang máy.

Vào thang máy, Tường Bạch Miên lấy thẻ điện tử ra quẹt qua, rồi ấn vào số 650.

Vài giây đồng hồ sau, thang máy ngừng đi lên, mở ra cửa thang máy và cửa đại sảnh.

Tầng 650 là tầng gần mặt đất nhất của tòa nhà dưới lòng đất "Sinh Vật Bàn Cổ". Nơi đây gần như không thấy bóng người nào hoạt động tự do, chỉ có những bức tường được đúc nên từ kim loại màu trắng bạc, chỉ có một lối đi bị cánh cửa trông rất dày và nặng nề ngăn cách và sự tồn tại của nhân viên Bộ phận An toàn cầm vũ khí đứng canh gác.

Tường Bạch Miên lại quẹt thẻ điện tử của mình mở cánh cửa kim loại nặng nề kia.

Cô ta dẫn đám người Thương Kiến Diệu đi qua lối nhỏ rất dài, tới phía bên kia của tầng 650.

Trong quá trình này, có vài cánh cửa sẽ quét mắt và cơ thể của người cầm thẻ, xác nhận xem có phải người thật hay giả mạo, đến cửa cuối cùng còn thêm cả khâu nhập mật khẩu.

Cuối của lối đi này là một dãy thang máy. Tường Bạch Miên chọn một thang máy, quẹt thẻ rồi bấm lên nút kim loại Khu Mặt đất.

Thang máy chậm chậm đi lên. Thứ hiện ra trước mắt đám người Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng là một quảng trường cực kỳ rộng lớn, bên trên có mái vòm kim loại và cột chống bằng sắt thép.

"Bãi đỗ xe." Tường Bạch Miên cười giới thiệu một câu.

Nơi đó không chỉ có các loại ô tô đang đỗ, mà còn có cả xe tăng và xe đạn đạo. Chúng sắp hàng chỉnh tề, từng chiếc sắp thành từng hàng, nối liền nhau, nhìn không thấy cuối, khiến đám người Thương

Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng cảm thấy vô cùng choáng ngợp.

Tường Bạch Miên nhanh chóng tìm chiếc xe ô tô được phân cho mình: Đó là một con Jeep bốn chỗ màu xanh xám, gầm xe cao, bánh to, trông rất khí thế.

Cô ta lập tức mở rương sau xe, chỉ vào bên trái và nói:

"Đây là vũ khí của chuyến huấn luyện thực địa dã ngoại lần này, súng lục đầu đạn 9 mm do công ty chế tạo, tên là Rêu Đá, phỏng chế lại từ súng Hồng Hà của thành Tối Sơ. Loại đạn này là loại tiếp tế thường gặp nhất."

Khẩu súng lục Rêu Đá này toàn thân màu trắng bạc, chuôi súng có họa tiết chống trượt.

Chương 24: Vùng hoang dã Hắc Chiêu (1)

Tướng Bạch Miên lại nói tiếp:

"Mỗi người một khẩu, còn cả Liên Hiệp 202, cũng mỗi người một chiếc. Hai cây này là súng trường, các vị biết rồi, "Cuồng Chiến Sĩ" do công ty chế tạo, dùng đạn 5.56 mm... Đây là súng trường "Quả Quýt", lắp ống ngắm là có thể dùng làm súng bắn tỉa... Đây là súng lục đạn, biệt hiệu "Bạo Quân"... Đây là toàn bộ vũ khí, đạn cũng ở chỗ này. Đầu tiên là lấy súng lục mang theo bên người, mỗi người lấy thêm vài băng đạn."

Trong khoảng thời gian này, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đã nhìn quen với các loại vũ khí, làm quen với chúng nó tới mức không thể quen thuộc hơn. Bọn họ bình tĩnh lấy Rêu Đá và Liên Hiệp 202 đeo lên đai vũ trang bên hông.

Tướng Bạch Miên lại chỉ vào hộp giấy bên phải:

"Đồ hộp quân dụng, thanh năng lượng, lương khô, chính là nguồn tiếp viện của chúng ta. Ha ha, chắc chắn chừng này không đủ cho chúng ta dùng cho đến khi tới được thị trấn Kỳ Phong. Phần còn lại chúng ta sẽ thu hoạch ở trên dã ngoại, đây là một phần của huấn luyện."

"Rõ, tổ trưởng!" Đám người Bạch Thần, Thương Kiến Diệu hoàn toàn không hề bất ngờ chút nào.

"Được rồi, lên xe." Tướng Bạch Miên vung tay lên một cách rất oai hùng.

Vì Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng chưa biết lái xe, cho nên hai cô gái ngồi ở hàng ghế đầu, dự định thay nhau lái xe. Bọn họ định tới khu vực nào rộng rãi trống trải sẽ để cho hai anh chàng kia học sau.

Trong âm thanh giả lập, Tưởng Bạch Miên mở máy con Jeep bốn chỗ ngồi, điều khiển nó lần lượt vượt qua các trạm kiểm tra và miệng cống trong bãi đỗ xe.

Một lúc sau, Tưởng Bạch Miên hất cằm chỉ tới phía trước:

"Cửa cuối cùng."

Đó là một cánh cửa màu trắng bạc mở ra hai bên, dọc theo hai bên là chũm gần hai mươi nhân viên Bộ phận An toàn canh gác.

Sau lần kiểm tra cuối cùng, Tưởng Bạch Miên điều khiển con xe Jeep xông tới cánh cửa kim loại.

Lúc này, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng khó nén nổi sự căng thẳng, cả hai gần như nín thở.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời bọn họ được đi lên trên mặt đất.

Xe Jeep dần dần tới gần, cánh cửa màu trắng bạc lập tức mở ra phía sau.

Ánh sáng nhuộm màu vàng rực rỡ lập tức ủa vào trong. Đó là một loại ánh sáng không trắng như ánh đèn huỳnh quang, cũng chẳng vàng như ánh nến.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đồng thời co người lại, giơ tay phải lên che trước mắt.

Ánh sáng kia có hơi chói mắt.

Cho đến khi con xe Jeep lao vụt ra khỏi cánh cửa màu trắng bạc, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng mới thích ứng được ánh sáng bên ngoài. Bọn họ thả tay xuống, mở to mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau khi vượt qua được nỗi sợ hãi khó nói nên lời vào lúc ban đầu, bọn họ nhìn thấy bầu trời xanh thẳm thẳm với những đám mây trắng với đủ mọi hình dạng. Bọn họ nhìn thấy lũ chim bay theo đàn, và vách núi lấp lóe ánh sáng vàng nhạt dưới ánh nắng mặt trời.

"Mặt trời... Mặt trời!" Long Duyệt Hồng hô to lên với quả cầu lửa khổng lồ màu da cam đang rực sáng kia.

Anh ta nhìn chăm chăm lên mặt trời, dù mắt đau nhức tới mức rơi nước mắt, anh ta cũng không nỡ dời mắt đi.

"Đừng có nhìn thẳng vào mặt trời của giờ này, hại mắt lắm! Nếu anh thật sự muốn xem, này, cầm lấy." Trương Bạch Miên vừa lái xe vừa thò tay kia tìm kiếm đồ vật gì đó trong hộp kê tay, sau đó đưa cho Long Duyệt Hồng.

Long Duyệt Hồng ghé sát cửa kính quay lại nhìn, phát hiện đó là một kính mắt với phần kính màu đen hoàn toàn.

"... Kính râm!" Anh ta nhớ lại những tri thức được học, tìm được danh từ chỉ đồ vật này.

"Cậu không đeo, vậy để tôi." Lúc này, Thương Kiến Diệu quay người sang, nói.

Long Duyệt Hồng nhìn sang, phát hiện mắt Thương Kiến Diệu đỏ đỏ, dường như sắp rơi nước mắt đến nơi rồi.

"Ha ha, cậu cũng nhìn chăm chăm vào mặt trời?" Long Duyệt Hồng bật cười thành tiếng, khó mà kiềm chế được.

Một giây sau, anh ta trơ mắt nhìn Thương Kiến Diệu cướp mất chiếc kính râm, đeo lên trên sống mũi.

"Ê..." Anh ta nhất thời không biết nên phần nộ hay tự xét lại mình.

"Đây còn một cái nữa." Ngay khi Long Duyệt Hồng định nhào tới Thương Kiến Diệu, Bạch Thần ngồi ở ghế phụ đưa ra sau một chiếc kính râm khác.

Chiếc kính râm này đẹp hơn cặp kính của Tường Bạch Miên, hết như hai "hình trái tim" xâu chuỗi vào nhau, màu của kính không phải đen nhánh, mà ánh lên chút hồng.

"Đừng làm hỏng, tôi mất rất nhiều đồ tốt mới đổi được nó đấy." Bạch Thần dặn dò.

"Cảm ơn." Long Duyệt Hồng chân thành nói cảm ơn, rồi đeo kính lên.

Có "thiết bị" này, anh ta rốt cuộc có thể quan sát mặt trời thật kỹ, so sánh xem nó có gì khác biệt với khi trình chiếu không.

"Đây là mặt trời à nha..." Không biết bao lâu sau, Long Duyệt Hồng cảm thán một câu rồi bỏ kính xuống, trả lại cho Bạch Thần.

Thương Kiến Diệu cũng thu hồi tầm mắt, trả kính râm của Tường Bạch Miên vào trong hộp kê tay, khuôn mặt trông như đang có ý nghĩ gì đó.

"Cậu đang nghĩ gì vậy?" Long Duyệt Hồng liếc bạn tốt một cái.

Thương Kiến Diệu đáp lại với vẻ mặt nghiêm túc: "Tôi đang nghĩ, lấy kính râm ở đâu được nhỉ?"

Người trong tòa nhà dưới lòng đất cơ bản là không cần thứ này, chỉ có một số ít tổ dự án mới dùng đến, cho nên bất kể là Chợ Cung ứng Vật tư hay chợ phiên nhỏ ở Trung tâm Hoạt động tầng 495 đều chưa

thấy sự xuất hiện của món đồ này bao giờ.

Tường Bạch Miên vừa lái xe vừa thở một hơi:

"Tôi biết ngay là trọng điểm chú ý của anh sẽ bất thường mà."

Bạch Thần mỉm cười nói:

"Chờ khi đi ngang qua khu tập trung dân du cư, có thể vào đó xem sao. Có khi một khối lương khô có thể đổi được một chiếc kính râm tốt."

"Tôi đổi kính là như thế đấy!" Tường Bạch Miên nói theo: "Tại sao kính của cô lại phải dùng nhiều thứ tốt để đổi?"

"Tôi đổi từ tay một nữ thợ săn di tích, lúc ấy cô ta cảm thấy kính này rất đẹp, muốn giữ lại cho bản thân dùng, mà cô ta cũng không thiếu vật tư." Bạch Thần nhớ tới tình huống khi đó.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không lắng nghe cẩn thận, đều ghé sát vào cửa kính xe hai bên, ngắm nhìn cảnh tượng bên ngoài.

Cho dù là cây cối cổ thụ hai bên, hay là những con sóc màu nâu thi thoảng chạy nhảy qua đều khiến bọn họ xem tới mê mẩn, thi thoảng ca ngợi ra tiếng.

Chương 25: Vùng hoang dã Hắc Chiêu (2)

"Cảnh này hoàn toàn khác với những gì tôi tưởng tượng về Đất Xám..." Không biết bao lâu sau, Long Duyệt Hồng ngồi thẳng người, cảm khái.

"Anh tưởng tượng nó như thế nào?" Tưởng Bạch Miên vừa làm cho con Jeep vọt nhảy qua con đường xóc nảy, vừa thuận miệng hỏi.

Long Duyệt Hồng cố gắng tìm từ để hình dung: "Chính là... Chính là..."

Thương Kiến Diệu quay đầu sang, miêu tả giúp anh ta: "U ám, lạnh lẽo, ẩm ướt, đè nén, bầu trời phủ kín bởi bụi bặm, mây đen che khuất không cho ánh mặt trời chiếu xuống, khắp nơi đều tối tăm mù mịt."

"Đúng đúng đúng! Chính là như vậy đấy!" Long Duyệt Hồng hoàn toàn đồng ý.

Trên sách giáo khoa của bọn họ không miêu tả chi tiết về hoàn cảnh về Đất Xám, chỉ nói về trạng thái, ô nhiễm, bệnh tật, nạn đói. Điều này làm cho bọn họ hình thành ấn tượng về một hoàn cảnh ác liệt trên Đất Xám.

Mà những nhân viên đã lên trên mặt đất, do trở ngại bởi điều lệ bảo mật, nên những điều bọn họ có thể kể phải nói là không nhiều. Cho dù ngẫu nhiên nói một hai câu là chỗ này chỗ nọ rực rỡ ánh nắng, cảnh tượng đẹp đẽ, đám quần chúng lắng nghe đều sẽ vô thức bỏ qua.

Tưởng Bạch Miên dùng khuỷu tay đè lên vô lăng, mắt nhìn thẳng,

cười ha ha nói:

"Có lẽ lúc thế giới cũ vừa bị hủy diệt thì sẽ là như thế, nhưng đã nhanh chóng trở nên tốt đẹp hơn rồi, chỉ có một vài chỗ là vẫn ở trạng thái tương tự."

"Điều đó cũng có nghĩa là nguy hiểm, ô nhiễm, bệnh tật và dị biến." Bạch Thần bổ sung thêm.

"Là thế à..." Long Duyệt Hồng lại dán mắt lên lớp kính cửa sổ xe, đắm chìm trong ánh nắng mặt trời, thưởng thức cảnh đẹp núi rừng.

Thương Kiến Diệu cũng là như vậy.

Tường Bạch Miên qua gương chiếu hậu nhìn thấy cảnh đó, thầm cười một tiếng, rồi bấm một nút.

Trong tiếng bíp bíp, bốn cái kính cửa sổ lập tức tụt xuống.

Long Duyệt Hồng hoảng sợ ngồi thẳng người dậy: "Nó, nó... còn có thể thu xuống như vậy sao?"

"Để các anh hít thở bầu không khí bên ngoài." Tường Bạch Miên làm bộ như hành động vừa rồi của mình không phải trò đùa dai.

Thương Kiến Diệu giữ nguyên tư thế cũ, dường như đang hưởng thụ cảm giác kính cửa sổ lướt qua khuôn mặt, thoạt trông có chút buồn cười.

Hắn lập tức nheo mắt lại, hít vào một hơi thật sâu.

"Thế nào?" Tường Bạch Miên cười hỏi.

Thương Kiến Diệu nhìn ra bên ngoài với vẻ trịnh trọng: "Có mùi phân mới."

"..." Tường Bạch Miên công nhận Thương Kiến Diệu có khứu giác rất thính, nhưng không muốn đáp lại hẳn.

Bạch Thần ngồi một bên nhìn toàn bộ quá trình Tường Bạch Miên bấm nút hạ cửa sổ xuống, như có suy nghĩ bèn hỏi chen vào một câu: "Tổ trưởng, cô sinh năm nào?"

"Năm 23 Tân Lịch, sao vậy?" Tường Bạch Miên thuận miệng đáp lại.

"Cô nhỏ hơn tôi những ba tuổi..." Bạch Thần có chút khiếp sợ.

Long Duyệt Hồng càng kinh ngạc hơn:

"Tổ trưởng, cô chỉ lớn hơn chúng tôi hai tuổi? Mà cô đã D6 rồi!"

"Đây chính là lợi ích của việc đi làm ở Bộ phận An toàn. Nguy hiểm thì đúng là nguy hiểm thật, nhưng thăng cấp rất nhanh, dù sao cấp trên của các người, ví dụ như tôi đây, chẳng biết sẽ chết khi nào." Tường Bạch Miên nói đùa.

Cô ta dừng lại một chút, rồi như thuận miệng bổ sung: "Và lại, trước đó tôi còn cống hiến không ít. À, quên nhắc mọi người, việc quan sát màu sắc không khí là rất quan trọng, đôi khi còn bắt buộc phải đeo mặt nạ phòng độc trước."

Trong nửa tiếng tiếp theo, con Jeep nghiêng ngả xóc nảy chạy xuyên qua núi rừng. Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng vẫn hệt như những đứa bé chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài, và ngạc nhiên với tất cả mọi thứ.

Khi thấy bùn đất phía trước dần chuyển sang màu đen, cây cối cũng thưa thớt hơn hẳn, đường không còn gập ghềnh nữa, Long Duyệt Hồng bỗng như có điều gì nói:

"Tôi cảm thấy cảnh vật bên ngoài không đúng lắm, hình như thiếu cái gì đó..."

Thương Kiến Diệu đã ngồi thẳng người, giọng nói trầm nhưng vẫn to vang: "Không có người."

Không có người... Đúng! Long Duyệt Hồng vỗ đùi cái đét: "Đúng vậy, dọc đường đi, ngoại trừ vài trạm gác có người ra, từ đầu tới giờ chẳng thấy con người nào cả!"

Mà không chút nghi ngờ khi người trong trạm gác đều là nhân viên của công ty.

"Người ở gần đây không được công ty thu nhận thì cũng di chuyển tới nơi có đồ ăn, hoặc..." Tưởng Bạch Miên đang nói, đột nhiên chuyển đề tài: "Chờ vượt qua trạm gác trước mặt, chân chính vào vùng Hắc Chiếu hoang dã, sẽ có cơ hội gặp được con người."

"Nhưng đó không phải người mà các anh nghĩ..." Bạch Thần không hề quay đầu lại, chỉ khe khẽ nói tiếp.

"Cô nói gì cơ?" Tưởng Bạch Miên nghiêng đầu hỏi.

"Tổ trưởng, tập trung lái xe!" Bạch Thần thu lại cảm xúc, cười la lên.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng im lặng, thi thoảng lại quay ra nhìn cảnh tượng càng lúc càng trống trải bên ngoài cửa sổ.

Không rõ bao lâu sau, Long Duyệt Hồng đột nhiên hỏi:

"Tổ trưởng, tôi còn chưa báo cho người nhà là sẽ ra ngoài huấn luyện thực địa, đoạn thời gian tới sẽ không về nhà, phải làm sao đây?"

"Bên trên sẽ phái người thông báo." Tưởng Bạch Miên nhìn con đường phía trước, nhẹ nhàng xoay vô lăng.

Long Duyệt Hồng ngậm miệng.

Bên trong xe Jeep lại là sự im lặng dài đằng đẳng.

Chờ khi đi qua trạm gác ở ranh giới của Sinh Vật Bàn Cổ, địa hình phía trước lại càng bằng phẳng.

Đất ở chỗ này có màu xám đen, khá mềm, bên trên hiện rõ đủ loại dấu vết đan xen chằng chéo lên nhau, có dấu bánh xe, của động vật, và của cả con người.

Cây cối hai bên đường càng lúc càng thưa thớt, làm cho người ta chỉ cần liếc nhìn là thấy đầm lầy màu đen ở đằng xa.

Những cây này đều có thân cây thiên về màu đen, lá cây màu xanh lục sậm. Chúng rất cao, chừng tới hai ba mươi mét, nhưng có cây lại cực kỳ thấp, cao hơn người một chút. Những cây này có điểm chung là đều có thể cây uốn éo đủ mọi kiểu, hết như những con quái vật đã chết, làm hiện rõ vẻ âm u dù được ánh mặt trời chiếu rọi.

"Ở gần đầm lầy thì chưa phải quá cẩn thận, nhưng khi vào sâu trong đầm lầy, nhất định phải đi chậm lại, luôn phải chú ý xem con đường phía trước đã bị đầm lầy nuốt mất chưa. Nếu như đã lỡ chạy vào, vậy phải dứt khoát bỏ xe rút lui." Bạch Thần tranh thủ giảng giải: "Tổ trưởng, bên kia có nguồn nước sạch."

Tường Bạch Miên gật đầu: "Được, vậy qua bên kia nghỉ ngơi một lúc, bổ sung nước sạch. Sau đó tranh thủ địa hình trống trải không có nguy hiểm, cho Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng vào lái. Hy vọng các anh có thể học được cách lái xe trong hôm nay."

Chương 26: Nghi đêm (1)

Cô ta quay vô lăng, làm cho con xe Jeep lao vọt tới một mảng rừng thưa cây trên hoang dã.

Một mạch nước ngầm chui ra khỏi mặt đất ở chỗ này, chảy được mấy trăm mét thì lại xuống lòng đất.

Tưởng Bạch Miên cầm tấm pin năng lượng mặt trời trên nóc xe Jeep và một ắc quy siêu tốc có thể tích không nhỏ đi tới bờ sông, nói với Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Loại nước ngầm này thường không có vấn đề, nhưng vẫn phải quan sát hai điểm: Một là thực vật gần đó có bị biến dị rõ rệt không, hai là sinh vật trong nước so với cùng loài thì trông có kỳ quái không. Sau đó, nếu có điều kiện, hãy đun sôi rồi mới cho vào túi nước. Nếu không được, thả "viên làm sạch sinh học"."

Tưởng Bạch Miên quan sát một lúc, rồi ngồi xổm xuống, lấy đầy một ắc nước.

Sau đó cô ta đặt ắc siêu tốc lên trên tấm pin năng lượng mặt trời, cắm phích vào.

Trong quá trình đó, cô ta lấy ra một lọ nhựa màu trắng ngà, đổ một viên thuốc màu trắng to bằng móng tay ra từ bên trong, rồi vớt vào trong nước.

Đây là Viên làm sạch sinh học, đặc sản của Sinh Vật Bàn Cổ.

Long Duyệt Hồng hào hứng đứng xem bên cạnh, dường như muốn

tự mình làm thử.

Đối với kẻ ngày nào cũng phải tới Chợ Cung ứng Vật tư lấy nước nóng như anh ta, chuyện này khá là mới mẻ. Nhà anh ta nhiều người, nguồn năng lượng phân phối cho trẻ nhỏ thì có hạn, mà ấm siêu tốc không phải đồ rẻ tiền gì cho cam, cho nên nhà anh ta chỉ có thể cầm phích nước nóng đi lấy nước ở phòng nước nóng trong Chợ Cung ứng Vật tư.

Tường Bạch Miên làm xong thì đứng dậy, liếc nhìn Long Duyệt Hồng một cái, cười mắng:

"Vào những lúc như thế này, chuyện anh cần làm là lấy khẩu Rêu Đá ra, đề phòng có sinh vật tập kích chúng ta, hoặc cướp đoạt vật tư. Bạch Thần thì không cần nói, đã rất lão luyện rồi. Anh xem, Thương Kiến Diệu cũng đang đề phòng bốn phía kìa."

Thương Kiến Diệu rút khẩu súng lục Rêu Đá nhìn vị trí nguồn của nước sông, đột nhiên lên tiếng:

"Tổ trưởng, phía bên kia vừa có bóng người thoáng hiện!"

Tường Bạch Miên nghe vậy, xoay người lại nhìn theo. Cùng lúc đó, cô ta rút nhanh khẩu súng Rêu Đá dùng đạn 9 mm ra.

Tường Bạch Miên cẩn thận quan sát một lúc, rồi hỏi:

"Anh có thấy bóng người kia trông như thế nào không?"

Thương Kiến Diệu vừa đề phòng vừa trả lời:

"Quần áo rách rưới, nhưng khá dày, trông giống hệt chuột trũi."

Tường Bạch Miên không hề khấn trương, mà kinh ngạc thốt lên:

"Anh biết chuột trũi là như thế nào ư?"

Nếu cô ta nhớ không nhầm, đây là lần đầu tiên Thương Kiến Diệu ra khỏi công ty lên mặt đất. Mà ở trong công ty, nơi duy nhất xuất hiện chuột trũi là Khu Nghiên cứu, không ăn khớp với thân phận sinh viên vừa tốt nghiệp đại học của Thương Kiến Diệu.

Lý do duy nhất mà cô ta có thể nghĩ tới chính là trên sách giáo khoa có hình ảnh của chuột trũi, Thương Kiến Diệu dựa theo hình ảnh đó để đoán, nhưng người chưa nhìn thấy lũ động vật đó ngoài đời khó mà sinh ra liên tưởng như vậy được.

Thương Kiến Diệu đưa ngón tay không cầm súng chỉ vào bờ đối diện con sông:

"Chỗ đó có một con kìa, rất giống tranh của nó trên sách giáo khoa."

"..." Tường Bạch Miên nhìn theo ngón tay của Thương Kiến Diệu, quả nhiên phát hiện một con chuột trũi đang rất căng thẳng.

Nó kêu một tiếng, rồi chui về dưới lòng đất.

"Sức quan sát nhạy bén đó." Tường Bạch Miên ghen hồi lâu mới đưa ra đánh giá.

Bạch Thần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời:

"Vào mùa này, lúc này mà ăn mặc dày như thế, hơn nữa chỉ có một người, chắc là dân du cư trên hoang dã. Đừng quá lo lắng, chúng ta nhiều người, có vũ khí, hẳn không dám tới gần. Vấn đề duy nhất là, có khả năng hẳn có móc nối với toán cướp nào đó, sẽ đưa tới chút rắc rối. Nhưng chúng ta không nán lại ở chỗ này lâu, sẽ nhanh chóng rời đi."

"Nếu thật sự có toán cướp nào đó, tiện cho các anh luyện tay luôn!" Tường Bạch Miên quay lại nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng, cười nói.

Long Duyệt Hồng giật thót, nói: "Tổ trưởng, cô không sợ bọn họ người đông nhiều súng hay sao?"

Tưởng Bạch Miên cười ha ha:

"Chỗ này cách công ty không quá xa, Bộ phận An toàn thường xuyên phái các đội tới đây huấn luyện, diễn tập. Nếu thực sự có toán cướp đông người lắm súng thì đã bị dọn dẹp xong từ lâu rồi.

Vả lại đám cướp trên Đất Xám này không giống như anh tưởng tượng đâu, bọn họ càng giống như đám dân du cư tụ tập lại kiểu "sưởi ấm" vì để sống sót vậy, không có nhiều súng, cũng sẽ không có nhiều người, bởi vì không thể kiếm đủ vật tư. Đôi khi những kẻ gầy gò yếu ớt trong toán cướp chính là lương thực dự trữ của những tên khác.

Đương nhiên nhưng toán cướp nổi tiếng thì không dễ đối phó rồi. Bọn chúng đều tìm được cách để khiến bản thân sống sót lâu hơn."

Lương thực dự trữ... Long Duyệt Hồng nghe xong mà đột nhiên hoảng sợ:

"Tổ trưởng, sao cô có thể dùng ngữ khí bình thản để nói về chuyện tàn nhẫn như vậy được?"

"Chờ khi anh ở trên Đất Xám đủ lâu, nhìn thấy quá nhiều, anh sẽ quen thôi." Tưởng Bạch Miên cúi đầu nhìn bình siêu tốc trên bàn pin năng lượng mặt trời.

Thương Kiến Diệu vẫn đề phòng bốn phía, nhưng không ảnh hưởng tới việc hấn lên tiếng hỏi để nắm giữ tri thức:

"Tại sao lại gọi những người tại điểm tập trung dân cư là dân du cư hoang dã? Kẻ ban nãy mới chính là dân du cư hoang dã chứ."

Bạch Thần kéo khăn quàng cổ, vẻ mặt có chút uể oải:

"Bởi vì các điểm tập trung dân cư xưa nay thường hay bất ổn. Sự thay đổi nguồn nước, chất lượng đất đai, thời tiết tốt xấu, tình hình quái vật di chuyển đều có thể ảnh hưởng, quyết định xem chỗ đó còn có thể làm nơi cư dân có thể sinh sống. Một khi hoàn cảnh thay đổi, bọn họ sẽ lại lang thang khắp nơi tìm kiếm nơi ở mới.

Mà trong tất cả các nhân tố thì nguyên nhân ảnh hưởng lớn nhất, khiến bọn họ càng di chuyển thường xuyên hơn, chính là không muốn để các thế lực lớn phát hiện."

"Vì sao?" Long Duyệt Hồng tò mò hỏi.

Bạch Thần liếc nhìn anh ta:

"Ở trên Đất Xám, khét tiếng nhất không phải là mấy toán cướp lớn, mà là "Bộ Nô Đội" của thành Tối Sơ. Bọn họ thường xuyên tấn công khu dân cư, bắt người về làm nô lệ. Trong các hầm mỏ, công xưởng xây dựng ở thành Tối Sơ, có không biết bao nhiêu nô lệ đã biến thành thi thể rồi."

Tường Bạch Miên khẽ gật đầu, bổ sung thêm một câu:

"Có một số toán cướp cũng làm như vậy, nhất là những kẻ chiếm cứ mỏ quặng."

Nếu không phải Bộ Nô Đội của thành Tối Sơ bắt cả đám cướp về, tôi nghĩ hiện giờ nghề hot nhất trên Đất Xám này chính là buôn bán nô lệ." Không rõ là nhớ ra điều gì mà Bạch Thần nói sơ qua rồi chuyển về đề tài trước: "Mặt khác, sản vật của rất nhiều điểm tụ cư không nuôi sống được toàn bộ cư dân, bọn họ bắt buộc phải thường xuyên rời khỏi khu sinh sống, vào khu hoang dã tìm hoa quả, săn bắn dã thú, nhặt các loại đồ vật để mang đi trao đổi thứ mình cần. Nhìn từ góc độ này, bọn họ vẫn là dân du cư hoang dã."

Chương 27: Nghi đêm (2)

Long Duyệt Hồng lắng nghe, rồi nghĩ tới bản thân.

Tuy rằng nhiều năm trước mỗi tuần anh ta chỉ được ăn một bữa thịt, thường xuyên đói bụng tới mức tỉnh dậy lúc nửa đêm, nhưng chí ít thì chuyện ăn no không thành vấn đề.

So sánh với đám dân du cư hoang dã này, anh ta hết như đang sống trong thiên đường vậy.

"Thật là đáng thương..." Long Duyệt Hồng than thở một câu.

Bạch Thần nhìn anh ta, nói:

"Đúng là đáng thương thật, nhưng khi anh gặp phải dân du cư hoang dã, tốt nhất đừng có quá mềm lòng, điểm khác biệt giữa bọn họ và đám cướp nằm ở chỗ đói tới mức nào, vũ khí của anh ra sao, có đủ để đề phòng không thôi.

Lúc ban đầu khi tôi lang thang trên hoang dã, thường xuyên bị người ta tập kích, cũng thường xuyên đánh úp kẻ khác. Ở trong mắt dân du cư hoang dã, không có người tốt, cũng chẳng có kẻ xấu, chỉ có sống và chết."

Lúc nói mấy câu này, Bạch Thần nói không to lắm, làm cho Tường Bạch Miên cố gắng lắm mới nghe được lờ mờ.

Vị nhân viên D6 Sinh Vật Bàn Cổ buộc tóc đuôi ngựa này lắc đầu:

"Không phải một trăm phần trăm đều như vậy, tôi có gặp được không

ít dân du cư hoang dã biết cảm ơn, sẵn lòng dùng thiện ý để đáp lại thiện ý."

"Ví dụ như?" Thương Kiến Diệu hỏi tiếp.

Tường Bạch Miên nở nụ cười xán lạn:

"Ví dụ như Bạch Thần!"

Bạch Thần im lặng hồi lâu, rồi nói:

"Tổ trưởng, nước sôi rồi!"

Tường Bạch Miên gật đầu, nói với Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Về xe lấy cả bốn túi nước tới đây."

Sau khi bổ sung nước xong, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng bắt đầu học cách lái con xe Jeep kia.

Vì đường rộng, không có xe khác, mà lại không cần dừng xe ở phạm vi cố định, hai người lại là thể hệ được cải tạo gen, sức tập trung, tốc độ phản ứng và sự phối hợp chân tay đều có thể coi là ưu tú, cho nên bọn họ có thể dễ dàng nắm giữ được kỹ năng lái xe này.

"Có cảm giác như đang bay." Long Duyệt Hồng lưu luyến nhường ghế lái cho Bạch Thần.

Thương Kiến Diệu gật đầu đồng ý.

Nếu không vì mặt đường nơi đây hơi mềm, lại càng lúc càng tới gần đầm lầy, tình hình dần phức tạp lên, có lẽ hẳn còn lái xe bay lên rồi.

"Trời sắp tối rồi, cẩn thận một chút." Chờ khi Long Duyệt Hồng trở lại ghế sau, Bạch Thần vừa đạp chân ga vừa nói: "Phía trước có một

mấy tòa nhà bỏ hoang, nghe nói là trạm dừng chân của đường quốc lộ ở thế giới cũ, đêm nay chúng ta cắm trại ở đó."

Tường Bạch Miên tranh thủ dạy Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Sở dĩ chúng ta không tiếp tục đi đường khi đêm xuống, không phải vì buổi tối có càng nhiều sinh vật nguy hiểm lui tới hơn, cơ bản thì ban ngày cũng gặp phải thôi. Nguyên nhân chủ yếu là sau khi trời tối, không đủ ánh sáng khiến phạm vi mắt có thể nhìn rõ thu hẹp lại rất nhiều.

Điều này sẽ khiến chúng ta khó có thể phát hiện các ổ voi ổ gà hoặc đầm lầy trước, tương tự như vậy, chúng ta cũng không cách nào nhận biết khi các sinh vật nguy hiểm tới gần, điều này rất nguy hiểm. Các anh nên nhớ kỹ một điểm, phần lớn dã thú và quái vật, chỉ cần có thể phát hiện được chúng trước tiên, với con người khi đủ hỏa lực mà nói, không phải là vấn đề to tát gì. Kẻ địch nguy hiểm nhất với chúng ta chính là đồng loại và bệnh tật."

Bạch Thần đang lái xe cũng nói chen vào:

"Tôi từng gặp phải đàn muỗi biến dị, con nào con nấy to như đầu ngón tay, nhiều tới không đếm xuể. Chúng tụ tập lại một chỗ, đông như đám mây đen bay tới từ bên trên, che phủ toàn bộ ánh nắng mặt trời. Chúng phóng ra thứ độc tố đáng sợ làm tê dại cơ thể con người và động vật, khiến tư duy chúng ta trở nên chậm chạp.

Lúc đó, mấy chục dân du cư bị chúng nó bao phủ, hút cạn sạch toàn bộ máu trong cơ thể. Mà cho dù súng lục, súng trường, hay súng máy, ống phóng rocket cũng chẳng nên thương tổn gì quá lớn cho chúng.

May là lần đó chúng tôi nhặt được mấy cái súng phun lửa vẫn còn có thể sử dụng. Dựa vào những súng phun lửa kia, cuối cùng chỉ một phần ba người là có thể sống sót."

Long Duyệt Hồng nghe mà da đầu tê dại, lại càng thêm sợ hãi thiên nhiên hoang dã.

Thương Kiến Diệu thoáng đảo mắt, như đang suy nghĩ biện pháp nào phù hợp để đối phó với loại quái vật này.

Tường Bạch Miên khẽ gật đầu nói:

"Trong tình huống đó, "Đạn Trừ Cỏ" của công ty là lựa chọn khá tốt."

Trong lúc bốn người nói chuyện, con xe Jeep chạy đến trước một bãi phế tích không lớn lắm.

Mấy tòa nhà cao chưa tới ba tầng đã sụp đổ quá nửa, bên ngoài mọc đầy những dây thường xuân rậm rạp, gần như không thể nhìn thấy những bức tường ban đầu nữa, hết như bị cơn sóng màu xanh lục che phủ hoàn toàn.

Trước những tòa nhà này là một mảnh đất trống khá rộng lớn, chất đầy những tảng đá cả to cả nhỏ. Mặt đất rạn nứt lổ chỗ, những bụi cây nhỏ mọc ra từ các kẽ nứt kia.

Bạch Thần dừng xe lại, quan sát một vòng: "Không có dấu vết hoạt động mới mẻ nào của con người... Đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây, gần đó có một nguồn nước sạch."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng lần lượt xuống xe, theo lời dạy của Tường Bạch Miên mà đi gom củi, tạo lửa trại, và sử dụng các tấm pin năng lượng đã để phơi nắng cả một ngày bổ sung điện cho xe Jeep. Trừ phi cực kỳ hiểu biết về hoang dã, biết nơi đâu tập trung đông dân cư hoặc phế tích có thể cung cấp xăng, nếu không ô tô dùng xăng chạy chỉ có thể hoạt động trong phạm vi thể lực của mình, hoặc mang theo đủ thùng xăng dầu. Mà Sinh Vật Bàn Cổ thì khá là thiếu các tài nguyên về mặt dầu mỡ này.

Về phần lều trại, bọn họ không chuẩn bị, bởi bọn họ có thể ngủ luôn trong xe. Hai người gác đêm, hai người ngủ, cứ thế thay phiên.

Ánh lửa nhanh chóng chiếu sáng cảnh vật đang dần tối xuống xung quanh. Tường Bạch Miên lấy vài hộp đồ quân dụng ra, bắt đầu đun sôi.

Thương Kiến Diệu cẩn thận nâng lượng trước thì vác thanh súng trường "Cuồng Chiến Sĩ" do công ty chế tạo tuần tra xung quanh, đề phòng điều bất ngờ.

Đột nhiên hắn cảm giác được gì đó, bèn ngẩng đầu nhìn lên các tòa nhà sụp đổ như bị thường xuân nuốt chửng.

Ở chỗ sát ngay gần mấy tòa nhà kia, một bóng đen vụt lóe, sau đó bị chướng ngại vật che khuất, không thấy đâu nữa.

Thương Kiến Diệu không hề kinh hãi, nói với Tường Bạch Miên, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng hết như chẳng có chuyện gì xảy ra:

"Các người ăn nhanh lên."

"Hử?" Long Duyệt Hồng ngơ ngác.

Thương Kiến Diệu bình tĩnh nói: "Hình như có thứ gì đó đang tới gần."

Chương 28: Khúc đệm (1)

Long Duyệt Hồng hoảng sợ, tức thì theo bản năng bắt lấy cây súng trường "Cuồng Chiến Sĩ" bên cạnh, nhảy dựng lên.

Ngay khi anh ta còn đang do dự xem có nên quăng cặp lồng trong tay xuống không, Tưởng Bạch Miên nhìn quanh với dáng vẻ không chút hoang mang: "Không có động tĩnh gì mà..."

Rồi cô ta quay sang cười nói với Long Duyệt Hồng:

"Không cần phải căng thẳng, không phải là vẫn chưa tới gần sao? Ngồi xuống, ngồi xuống, chờ đồ hộp nóng là có thể mở ra để ăn rồi."

Cô ta vừa nói vừa vỗ vỗ lên chiếc súng lục đạn mang tên hiệu "Bạo Quân" đặt bên người.

Bên kia lửa trại, Bạch Thần cẩn thận quan sát một phen, rồi lại dồn sự chú ý của mình vào đồ ăn.

"Nhưng mà tổ trưởng, có cái gì đang tiếp cận chúng ta! Cô không sợ bị đánh úp bất ngờ sao?" Long Duyệt Hồng không tài nào hiểu nổi thái độ của Tưởng Bạch Miên.

Tưởng Bạch Miên thì nhìn chằm chằm vào mấy hộp đã mở nắp sẵn, đáp:

"Không phải là vẫn có Thương Kiến Diệu đề phòng loại tình huống này rồi sao? Nếu thứ kia cứ lần mò đằng xa không tới gần, chẳng lẽ chúng ta không ăn uống, cứ ngồi đây chờ nó? Đến lúc đó đói không chịu được, mệt mỏi vô cùng, trái lại sẽ ảnh hưởng tới việc hành

động."

Cô ta dần mỉm cười: "Tóm lại, chỉ cần trời không sụp xuống thì không ảnh hưởng tới việc chúng ta nhét cho đầy bụng."

Long Duyệt Hồng bán tín bán nghi ngồi xuống, thi thoảng lại liếc nhìn Thương Kiến Diệu một cái, sợ hấn sơ suất, không phát hiện khi kẻ địch đã tiến vào phạm vi nguy hiểm.

Ngọn lửa bay múa, chất lỏng trong đồ hộp tan ra. Một mùi thơm lừng khó nói nên lời bắt đầu lan ra bốn phía.

Đây là mùi hương được tạo nên từ thịt lợn, đỗ tương, muối và hương liệu, qua một quy trình phức tạp hỗn hợp nên, khiến mỗi một con người ở đây đều như xuất hiện một bàn tay trong bụng, luồn qua cổ họng, lên tới bên miệng.

"Được rồi." Tường Bạch Miên nở nụ cười chân thành từ tận đáy lòng.

Đúng lúc này, trên nóc một tòa nhà, ở chỗ những dây leo màu xanh lục quấn lại với nhau, một bóng đen lao vụt ra, vồ ngay tới Long Duyệt Hồng bên đồng lửa.

Trong ánh lửa lập lòe, đám người Thương Kiến Diệu mới nhìn thấy rõ dáng vẻ của bóng đen này:

Cô ta trông giống một nữ nhân loại, mặc quần áo rách nát, để lộ ra làn da bần thiêu với bộ lông khá rậm, tóc tai bù xù buông xõa, bết dính lại thành từng bó một.

Móng tay của cô ta vừa dài lại vừa nhọn, lóe ra ánh sáng lạnh. Đôi mắt cô ta đầy tơ máu đỏ ngầu, trông hết như một con dã thú.

Cơ thể cô ta uốn khúc, tốc độ cực nhanh, hết như một con khỉ đang bắt dây lao tới bên này.

Pằng!

Thương Kiến Diệu vừa giơ khẩu súng trường trong tay lên, chợt nghe thấy tiếng súng nổ.

Rầm! Bóng đen đột kích kia rơi một cái thật mạnh xuống đất.

Khuôn mặt cô ta ngửa lên trên, ở vị trí từ ngực trái tới bả vai xuất hiện một lỗ thủng đang chảy máu, không tìm thấy chỗ nào lành lặn.

Cô ta chỉ giãy được hai cái là mất đi tính mạng.

Tướng Bạch Miên thu khẩu súng lục Liên Hiệp 202 lại, bình tĩnh nói:

"Một người "Vô Tâm"."

Người "Vô Tâm"... Long Duyệt Hồng vừa kinh ngạc lại vừa tò mò nhìn cái xác kia.

Đây là danh từ mà những người nghiên cứu lịch sử Đất Xám đều không thể bỏ qua, cũng là sự vật mà giáo trình trong Sinh Vật Bàn Cổ miêu tả cực chi tiết.

Người "Vô Tâm", hay còn gọi Người "Thất Tâm" chỉ những người mắc phải bệnh "Vô Tâm" - chứng bệnh này còn được gọi là bệnh "Hóa Thú", bệnh "Phản Tổ", ý là những người nhiễm bệnh đánh mất tất cả lý trí, suy nghĩ, tình cảm, biến thành những sinh vật tương tự dã thú, chỉ còn lại bản năng săn mồi, sinh sản, sử dụng các công cụ đơn giản.

Bọn họ không thể giao lưu trao đổi, sẽ chủ động tấn công con người bình thường, coi những người đó là con mồi.

Bệnh này xuất hiện sớm nhất là khi thế giới cũ bị hủy diệt, một lượng lớn con người của từng thành phố bị biến thành người "Vô Tâm"

trong khoảng thời gian cực ngắn, và càng nhiều người do không đề phòng đã chết trong tay người "Vô Tâm".

Bởi vì người "Vô Tâm" cần ăn uống để duy trì sự sống, hết như muông thú chân chính, cho nên khi trật tự của con người sụp đổ, nạn đói kéo đến, đám người "Vô Tâm" khi dùng hết "lương thực dự trữ" trong các thành phố, bọn họ nhanh chóng chết đi hàng loạt, chỉ còn lại chưa tới 1% số lượng trước đó.

Theo quan sát của nhiều nhà nghiên cứu lịch sử Đất Xám, người "Vô Tâm" ngoài săn giết con người ra, thì còn có thể bắt thú hoang, đào rễ cây, hái quả, bắt lũ chuột đột biến và chưa đột biến về ăn. Đến lúc đói khát cùng cực, bọn họ sẽ tấn công lẫn nhau.

"Thực đơn" và hoàn cảnh sinh hoạt đó làm cho đám người "Vô Tâm" rất khó sống qua tuổi ba mươi, nhưng bọn họ vẫn còn bản năng sinh sản, cho nên vẫn còn một lượng lớn hậu duệ.

Mà người "Vô Tâm", con cái của đời đầu, sẽ có thêm chút trí tuệ, có được năng lực săn giết mạnh mẽ hơn hẳn.

Theo lý mà nói, khi con người khôi phục được một trật tự nhất định, nắm giữ đủ hòa lực, thì việc đối phó với đám người "Vô Tâm" gần giống dã thú này không phải chuyện khó khăn gì, nhưng thực tế lại không như thế.

Một mặt, tuy người "Vô Tâm" không biết bóc tách vũ khí bảo hộ, nhưng họ biết cách sử dụng chúng, hết như có được bản năng về mặt này. Người "Vô Tâm" của các thế hệ càng về sau thì bản năng về mặt này càng mạnh. Hơn nữa, bọn họ có được bản chất của con người, sẽ bị ô nhiễm, sinh ra đột biến, điều này đồng thời vừa khiến một lượng lớn người "Vô Tâm" chết trong đau đớn, cũng vừa tạo ra một đám thợ săn cực kỳ tài giỏi.

Đương nhiên, bất kể là người "Vô Tâm" có am hiểu dùng vũ khí như thế nào, bọn họ không biết nghiên cứu khoa học, không biết cách tổ

chức sản xuất, không biết cách bảo dưỡng bảo trì, cho dù có trở thành thợ săn cao thủ, ở trước mặt quân đội nhân loại dư thừa hỏa lực, bọn họ cũng chẳng thể tạo ra được rắc rối gì nhiều. Dù sao con người nắm giữ được kỹ thuật "Tạo đột biến theo ý muốn, cải tạo gen", cho dù chẳng phải là quá hoàn thiện, xác suất thành công khá thấp, nhưng cũng đủ để xử lý được người "Vô Tâm" vốn nhìn trời ăn cơm.

Chương 29: Khúc đệm (2)

Còn về một mặt khác, con người vẫn chưa tìm ra được cơ chế phát bệnh và quy luật truyền nhiễm của bệnh Vô Tâm, nên không biết phải làm sao để phòng ngừa loại bệnh này. Điều này khiến binh lính không muốn đi tới những nơi tập trung đông người "Vô Tâm", sợ bị lây bệnh. Cho nên, sau khi các thế lực lớn dọn dẹp sạch người "Vô Tâm" ở xung quanh lãnh địa của mình, bọn họ cũng không sẵn lòng đi chiếm cứ những nơi trong phế tích của thành phố thế giới cũ.

Mãi cho tới hôm nay, bệnh Vô Tâm vẫn là bóng mờ bao trùm trên đỉnh đầu nhân loại.

Bởi vì cho dù là một người không hề tiếp xúc trực tiếp với người "Vô Tâm", luôn sinh sống bình yên trong khu định cư của mình, cũng có thể sau một giấc ngủ mà đánh mất lý trí và trí tuệ, biến thành "dã thú".

Trong khi đó người thân bạn bè của họ lại không bị sao, hoàn toàn không hề có dấu hiệu nhiễm bệnh, đây chính là kết luận được đưa ra sau một thời gian cách ly dài quan sát.

Khoảng thời gian đầu, có một vị quản lý cấp cao của thế lực lớn sợ bệnh Vô Tâm tới tột độ, thế là ngủ ở phòng cách ly, ra vào đều đeo mặt nạ phòng độc, mặc trang phục phòng hóa, kết quả một ngày nọ vẫn biến thành người "Vô Tâm".

Cũng may là từ năm đầu Tân Lịch tới nay, xác suất phát bệnh trung bình của bệnh Vô Tâm không quá cao, nếu không con người có khi đã lại suy sụp rồi.

Hình ảnh thê thảm của cái xác kia khiến Long Duyệt Hồng, người lần

đầu tiên nhìn thấy hình ảnh như thế này, thấy cổ họng chut sót, vô thức quay đầu đi, không dám nhìn nữa.

"Thoạt trông giống đời đầu." Bạch Thần hồi tưởng cảnh tượng vừa rồi, đưa ra suy đoán.

"Từ mức độ rách nát của quần áo, phát bệnh chưa quá một năm."
Tưởng Bạch Miên nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng: "Có cần tôi giảng lại kiến thức về người "Vô Tâm" cho các anh một lần nữa không?"

Thương Kiến Diệu không trả lời, đột nhiên nói: "Đây không phải bóng đen mà tôi nhìn thấy ban nãy, bóng đen kia lùn hơn chút nữa."

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu, nói:

"Hai người các anh lục soát thi thể xem có đồ vật nào có giá trị không, sau đó khiêng cái xác ra ngoài chôn, đừng rời khỏi nơi ánh lửa chiếu tới."

Cô ta ngẫm nghĩ, rồi đi tới bên xe jeep lấy ra bốn thứ màu đen sì, ném cho Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu mỗi người một cái:

"Bộ đàm, dùng được trong phạm vi hai cây số, chỗ nào trống trải thì sẽ xa hơn. Có tình huống gì nhớ lập tức báo cho tôi biết. Các anh hẳn là biết cách dùng nó chứ?"

"Tôi biết sửa." Thương Kiến Diệu đáp không đúng câu hỏi.

Cả hấn và Long Duyệt Hồng đều tốt nghiệp chuyên ngành điện tử.

Long Duyệt Hồng đeo bộ đàm, lưỡng lự đi tới trước cái xác người "Vô Tâm" kia.

Mùi máu tươi xen lẫn với mùi tanh khó nói thành lời bốc lên, làm Long Duyệt Hồng vốn sợ hãi không dám nhìn thi thể suýt nữa thì nôn

ói.

Thương Kiến Diệu đi tới, chủ động lục soát, sau đó đứng ở chỗ đầu của thi thể, cũng chính là bên bị vết thương do súng bắn.

"Cần tôi cõng không?" Hắc nói với Long Duyệt Hồng.

"A..." Long Duyệt Hồng định bảo để cho mình Thương Kiến Diệu cõng thi thể thì không được tốt cho lắm.

"Ý tôi là, cần tôi cõng cậu không?" Thương Kiến Diệu giải thích, khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu cảm.

Long Duyệt Hồng cười khan một tiếng: "Không cần, không cần."

Anh ta cúi người, cầm lấy đôi chân của cái xác.

Thương Kiến Diệu thì luồn hai tay qua dưới nách của người "Vô Tâm" này.

Máu tươi tích tóc nhỏ xuống. Hai người khiêng thi thể đi ra chỗ trống rìa sát nơi ánh lửa chiếu tới, đào một cái hố rồi chôn cái xác.

Điều này ảnh hưởng tới khẩu vị của Long Duyệt Hồng, làm cho anh ta chỉ ăn được một miếng lương khô và nửa hộp thịt heo nướng đồ tương.

Trời càng lúc càng tối, Tưởng Bạch Miên đang định bố trí việc trực đêm, bỗng một tiếng hú to vang lên từ phương xa:

"Grào!"

Âm thanh đó vang vọng tận mây xanh, khàn khàn thê lương như ác mộng buổi đêm.

Âm thanh này vừa mới rơi xuống, tiếng hú liên tục vang lên ở những

chỗ khác nhau trong đầm lầy, vang vọng không ngớt.

Long Duyệt Hồng nghe mà sợ sệt, không kìm được lên tiếng hỏi:
"Đây là bầy sói sao?"

"Anh từng thấy bầy sói nào phân bố rải rác ở các nơi khác nhau chưa?" Tưởng Bạch Miên cười ha ha, nói.

"Chuyện khắp nơi trên đầm lầy đều có tiếng dã thú gào hú thế này là chuyện thường gặp chăng?" Long Duyệt Hồng bất an hỏi tiếp.

Tưởng Bạch Miên lắc đầu, giữ nguyên nụ cười trên môi:

"Không thường gặp."

"Vậy, vậy phải làm sao bây giờ?" Long Duyệt Hồng thốt lên.

Tưởng Bạch Miên nhìn anh ta, buồn cười nói:

"Đây đúng là có chút khác thường, chứng tỏ ở sâu trong đầm lầy đã xảy ra chuyện gì đó. Nhưng xem khu vực, phương hướng và đường đi của chúng ta thì đại khái là không chung đích đến, cho nên kệ nó đi."

"Cứ kệ thế hả?" Long Duyệt Hồng nhìn Thương Kiến Diệu bên cạnh, phát hiện hần chẳng hề sợ hãi chút nào.

Bạch Thần phụ trách cảnh giới bốn phía thấy thế, bình tĩnh nói:

"Trên hoang dã Hắc Chiếu này, mỗi vài ngày lại xảy ra chuyện khác thường hoặc ngoài ý muốn, làm sao mà quản lý được? Một vùng hoang dã rộng lớn thế này, khả năng chuyện này ảnh hưởng tới anh là rất thấp."

"Nhưng ngộ nhỡ ảnh hưởng tới thì làm sao?" Long Duyệt Hồng hỏi tiếp.

Thương Kiến Diệu nhìn chăm chăm lửa trại, lên tiếng: "Vậy chứng tỏ là tên của cậu không tốt."

"... Cũng đúng, mệnh không tốt thì làm thế nào cũng trốn không thoát, mệnh tốt thì có thể nào cũng chẳng đụng phải." Long Duyệt Hồng cắn răng gật đầu.

Tường Bạch Miên không thể hiểu nổi cuộc đối thoại này của hai người bọn họ, cũng không tiện hỏi cho rõ, chỉ đành cười nói:

"Chúng ta ở xa nơi chuyện kia xảy ra, hoàn toàn không rõ tình hình cụ thể như nào, cũng không kịp chuẩn bị sẵn sàng. Với tiền đề là chưa rút về công ty, lựa chọn duy nhất chính là đi vòng qua nơi đó, vòng xa một chút. Mà đường đi của chúng ta vốn là như vậy rồi."

"Thế này nghe hợp lý hơn câu ban nãy nhiều..." Long Duyệt Hồng cẩn thận suy tư, phát hiện cùng một ý, nhưng dùng hai phương thức biểu đạt khác nhau thậm chí tạo ra hiệu quả hoàn toàn khác hẳn.

Tường Bạch Miên nghe vậy, cười nói:

"Cho nên phải học cách nắm bắt được bản chất của vấn đề. Về điểm này, Thương Kiến Diệu giỏi hơn anh nhiều. Anh xem, nãy giờ anh ta đâu có căng thẳng sợ hãi chút nào đâu."

Thương Kiến Diệu khẽ gật đầu:

"Tôi chỉ đang suy nghĩ xem có nên tham dự hay không."

"Hả?" Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đều tỏ ra khó hiểu.

Thương Kiến Diệu há mồm, phát ra âm thanh: "Grào!"

Chương 30: Trên đường đi

Tưởng Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đều ngẩn ra, hồi lâu cũng không lấy lại được tinh thần.

Hóa ra cái mà anh bảo là có tham dự hay không chính là "hợp xướng" cùng với những con dã thú kia... Sau khi tìm lại được suy nghĩ, Long Duyệt Hồng vốn định nói câu đó, nhưng anh ta cảm thấy trong bầu không khí này, ai mà quan tâm tới Thương Kiến Diệu thì kẻ đó thua.

Vài giây sau, Tưởng Bạch Miên cười ra tiếng:

"Bạch Thần, cô quên cảnh giới bốn phía kìa! Thương Kiến Diệu, cho dù có mấy chục tên cướp hoang dã tới đây, cũng chưa chắc làm gì được chúng ta. Mà anh lấy sức một mình, từ bên trong làm tan rã hệ thống phòng ngự!"

Thương Kiến Diệu nghiêm túc gật đầu nói:

"Cho nên tôi đã suy nghĩ quá rồi. Và lại tôi đang đề phòng tình huống đột ngột xảy ra."

"Đúng là tôi có chút kinh ngạc, nhưng không hề buông lỏng việc cảnh giới xung quanh." Bạch Thần cố giải thích một câu.

Cô có chút tự trách và xấu hổ vì sự thất thố vừa rồi.

Là một con người lang thang nhiều năm trên hoang dã, không thể nói là kiến thức của cô không nhiều, cô cũng không phải là chưa từng gặp dân du cư suy sụp tinh thần, trong trạng thái dị thường, mà còn

không phải là ít, hành vi ngôn ngữ của những người đó còn khoa trương hơn Thương Kiến Diệu nhiều.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, tuyệt đại đa số thời gian Thương Kiến Diệu đều tỏ ra rất bình thường, đến mức Bạch Thần cảm thấy anh ta thi thoảng giống một chút, tạo ra một trò đùa giai mà thôi.

Cô hoàn toàn không ngờ đối phương lại "sáng tạo" đến như thế.

"Đúng vậy, luôn giữ vững trạng thái cảnh giác bất cứ lúc nào."
Tướng Bạch Miên không lật tẩy lời nói của Bạch Thần, hơi nghiêng đầu mỉm cười nhìn Thương Kiến Diệu: "Chờ lần huấn luyện dã ngoại này kết thúc, quả thật cần phải làm một lần đánh giá tinh thần của toàn thể thành viên."

Thương Kiến Diệu nhẹ nhàng vỗ tay:

"Chúc cô được điểm tối đa!"

Bạch Thần không ngờ Tướng Bạch Miên sẽ tùy tiện nói chuyện đánh giá tinh thần ra như vậy, bởi vì chuyện này rõ ràng sẽ kích thích nghiêm trọng tới Thương Kiến Diệu. Tuy rằng trước đây cô ta có từng đề nghị như vậy, nhưng khi đó Thương Kiến Diệu thể hiện không quá khoa trương, tạm coi là trong phạm vi bình thường, cùng lắm là thích kể chuyện cười nhạt, cho nên tính định hướng của đề nghị này là không cao.

Đồng thời Bạch Thần cũng không ngờ Thương Kiến Diệu lại hoàn toàn không để ý, hết như vừa rồi quả thực chỉ là một trò đùa dai hơi khoa trương một chút mà thôi.

Hoặc, hẳn đã sớm biết rõ trạng thái của mình, chấp nhận bản thân mình như vậy, hoàn toàn không tự ti, không nhạy cảm? Bạch Thần lắc đầu, tự nhắc nhở bản thân mặc kệ người khác ra sao, cứ phải hoàn thành tốt công việc của mình, không được làm ảnh hưởng tới công việc.

Lúc này, Tường Bạch Miên cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ điện tử đeo tay:

"Được rồi, thay nhau nghỉ ngơi. Bình thường hẳn là tôi và Bạch Thần một nhóm, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng một nhóm, thay phiên nghỉ ngơi, nhưng hai người các anh không có kinh nghiệm, rất dễ bỏ qua một số dấu hiệu nào đó. Vả lại, khi ra ngoài làm việc, nguy hiểm chồng chất, điều kiện có hạn, mọi người không phải phân chia nam nữ làm gì. Thẳng thắn với nhau, tin tưởng với nhau mới là điều quan trọng nhất. Cho nên tôi với Thương Kiến Diệu một nhóm, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng một nhóm."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên cười cười:

"Thực ra điều kiện lần này khá tốt, có xe Jeep, một người ngủ ở hàng ghế trước, người kia ngủ ở hàng ghế sau, vốn chẳng quấy rầy gì tới nhau cả."

Bạch Thần nghe vậy cũng gật đầu nói:

"Tôi từng ngủ chung một cái lều với hai người đàn ông, hai người phụ nữ, một con lợn và một con gà."

Tường Bạch Miên lập tức đứng dậy:

"Được rồi, hai người nghỉ ngơi đi, tôi và Thương Kiến Diệu bắt đầu gác đêm."

Cô ta lại cúi xuống nhìn đồng hồ: "Hai người có sáu tiếng."

"Tổ trưởng, có phải như vậy là hơi lâu không?" Bạch Thần không quá yên tâm.

Bắt đầu gác đêm từ hiện tại, như vậy sẽ trải qua đúng giai đoạn mệt mỏi và buồn ngủ nhất trong chu kỳ sinh lý của con người, rất dễ dàng

bỏ qua những động tĩnh không bình thường xung quanh.

Tưởng Bạch Miên cười nói:

"Ba người chúng tôi đều đã được cải tạo gen, có một điểm giống nhau là dồi dào tinh thần và thể lực. Về mặt này, có khi tôi còn mạnh hơn bọn họ. Một hai ngày không ngủ vẫn có thể giữ được sự tập trung không tệ."

"Tôi cũng làm được..." Long Duyệt Hồng nói thềm một câu.

Tưởng Bạch Miên nghiêng đầu nhìn anh ta:

"Anh nói gì vậy? Có phải đang nói xấu tôi sau lưng không?"

"Không phải!" Thương Kiến Diệu cướp lời: "Cậu ta nói ngay trước mặt cô!"

Long Duyệt Hồng bị sặc, ho sù sụ.

Tưởng Bạch Miên khoát tay, nói với Thương Kiến Diệu:

"Những lúc thế này anh rất bình thường. Được rồi, hai người mau đi ngủ đi."

Cuối cùng cô ta quay sang nói với Bạch Thần và Long Duyệt Hồng.

Cả một đêm này không xảy ra chuyện gì cả.

Khi mặt trời mọc lên từ chân trời xa xôi, nhuộm các đám mây thành một mảng màu vàng đỏ, bốn thành viên của tổ điều tra thế giới cũ đang quây quần quanh đồng lửa, uống nước ấm, cần thanh năng lượng.

"Đẹp quá, đồ sộ quá..." Long Duyệt Hồng nhìn mặt trời mọc đằng đông, phát hiện vốn từ của mình lại nghèo nàn như thế.

Cảnh tượng tráng lệ kia, hình ảnh ẩn chứa sinh mệnh vô hạn đó làm cho những kẻ lần đầu lên tới mặt đất như Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu cảm thấy cả thể xác và tinh thần như được gột rửa, một cảm giác đẹp đẽ và đầy hy vọng khó có thể nói nên lời trào dâng.

"Lần đầu tiên tôi thấy mặt trời mọc, còn tràn ngập cảm xúc hơn các anh nhiều." Tường Bạch Miên không cười nhạo bọn họ.

Bạch Thần cũng nhìn mặt trời mọc, nhưng không nói gì.

Là một con người sinh sống và trưởng thành trên hoang dã, cô đã quá quen với cảnh mặt trời mọc, nhưng mỗi lần được nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cô vẫn luôn có cảm giác vui mừng và phấn chấn khó hiểu.

"Được rồi, dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị xuất phát. Long Duyệt Hồng, anh và Bạch Thần ngồi ở phía sau, ngủ bù thêm một giấc, tôi và Thương Kiến Diệu thay nhau lái xe." Tường Bạch Miên cho đủ nước vào trong túi đựng xong, đứng dậy nói.

"Vâng, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng thu mắt lại, hô to đáp.

Anh ta dọn dẹp đồng lửa trại xong, thấy mấy vỏ đồ hộp của bữa tối hôm qua vứt ngổn ngang trên mặt đất:

"Tổ trưởng, không thu lại sao?"

Công ty Sinh Vật Bàn Cổ nằm ở dưới lòng đất, thiết tài nguyên khoáng sản, các tài nguyên kim loại luôn cực kỳ ít ỏi, bắt buộc phải dùng lương thực, dung dịch gốc cải tạo gen, dược phẩm sinh học, muối mỏ dưới lòng đất và muối chiết xuất từ bề mặt của chính mình để đổi lấy vật tư tương ứng từ các thế lực lớn khác.

Tường Bạch Miên quay đầu nhìn thoáng qua, im lặng hai giây rồi

đáp:

"Không cần, chiếm diện tích."

Dứt lời, cô ta mở cửa xe, ngồi vào ghế lái.

Nếu tổ trưởng đã nói như vậy, Long Duyệt Hồng cũng bỏ qua ý định nhặt đồ, bồng súng bước nhanh về xe.

Âm thanh động cơ mô phỏng vang lên, con xe Jeep bốn chỗ màu xanh xám với chi chít những tấm pin năng lượng mặt trời trên nóc xe phóng ra khỏi vùng đất trống, rời xa đồng cỏ nát không lớn này.

Qua vài phút sau, một bóng đen đi ra từ phía sau tòa nhà sụp một nửa, rón rén tới gần lửa trại đã tắt.

"Hắn" lúc thì tạm dừng, lấy thực vật và bức tường đổ sụp để che giấu, khi thì nằm bò xuống, dùng hai khuỷu tay di chuyển tới phía trước.

Chờ khi xác nhận bốn người lúc trước đã thật sự đi rồi, "hắn" chợt lao vọt tới bên đồng cỏ, nhặt mấy vỏ đồ hộp đúc bằng kim loại kia.

"Hắn" khoác vài gai màu đen, đeo một thanh súng trường, cao chừng một mét sáu, khuôn mặt không hề có da thịt, chỉ có kim loại màu bạc đen.

Bên ngoài khuôn mặt kim loại kia có nhiều kẽ nhỏ, có thể mang máng thấy được những đường dẫn và phụ tùng với màu sắc không giống nhau.

Đôi mắt "hắn" lóe lên màu đỏ, chỉ giây lát là "tắt lụi". Đôi tay như khung xương, được làm hoàn toàn từ kim loại bạc đen.

Đây là một người máy thông minh.

"Nhặt được rồi, nhặt được rồi..." Nó phát ra âm thanh đơn không có ngữ điệu, ôm mấy cái vỏ hộp chạy bịch bịch về phía sau đồng phế tích.

Sau bảy tám ngã rẽ, nó chui vào cái hang rỗng do cột thép bê tông chồng chất lên mà có.

Bên trong hang đó có một cậu bé bọc chiếc áo bông cũ rách, bao quanh bởi da động vật.

Cậu bé này tầm mười hai, mười ba tuổi, khuôn mặt vô cùng bẩn thỉu, kẽ móng tay đầy bùn đất đen sì. Bên cạnh cậu ta là chiếc xe ba bánh rách nát đựng đủ thứ tạp vật và rác rưởi.

Cậu ta nhận lấy mấy cái vỏ hộp rỗng, nở nụ cười tươi tắn không gì che giấu nổi.

Sau đó cậu vừa chia đồng vỏ hộp kia làm ba nhóm đặt lên các chồng tạp vật khác nhau, vừa nói mới người máy thông minh:

"Tiểu Thất, thế này là sắp góp đủ rồi, có thể đổi con mắt mới cho mi rồi. Bên này còn cần tích góp thêm. Mùa đông sắp tới rồi, chúng ta cần đổi rất nhiều đồ ăn với than đá, còn cả pin cho mi nữa. Chỗ này chờ về rồi đổi luôn..."

Dứt lời, cậu bé gãi đầu, cười ngại ngừng nói:

"Sắp không còn gì để ăn rồi, dạo này ta ăn hơi nhiều..."

Tiểu Thất gật đầu thật mạnh, nói ra với giọng nói không có chút ngữ điệu như trước: "Thu xếp rất ổn."

"Mau lên xe, chúng ta quay về điểm định cư." Cậu bé ngồi lên vị trí lái của con xe ba gác.

Trong tiếng tút tút tút, con xe ba bánh mà cậu ta lái này chạy giữa

đồng phế tích và cây cỏ, vừa chật hẹp lại mấp mô gần như không thể gọi là đường đi, nhanh chóng lao tới phương xa.

Cậu vừa lái xe vừa nói với người máy ở phía sau:

"Tiểu Thất, mi nói xem, qua mùa đông, ba mẹ ta liệu có quay về không?"

...

Con xe Jeep vẫn giữ tốc độ không nhanh không chậm chạy đi trong hoang dã Hắc Chiếu.

Gần tới buổi trưa Bạch Thần lái xe quẹo qua một ngã rẽ, đột nhiên nhúu mày:

"Phía trước có một đám người..."

Không chờ Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng kịp nói gì, cô ta lại trầm giọng nói thêm:

"Bọn họ nhìn thấy chúng ta rồi."

Chương 31: Giao dịch bất thành (1)

Nghe Bạch Thần nhắc nhở, Tưởng Bạch Miên đang quay người trao đổi với Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng lập tức đưa mắt nhìn tới phía trước.

Cây cối hai bên con đường sứt lún cực kỳ thừa thớt. Bên trái có một số dấu hiệu đặc trưng của đầm lầy, đó là lầy lội, nhiều muỗi. Bên phải thì cỏ mọc um tùm, có một chiếc xe ô tô màu đen đầy bùn đất đỗ ở bãi đất trống.

Với kiến thức của Tưởng Bạch Miên, đương nhiên không khó để cô nhận ra đây là một con xe việt dã, hơn nữa rõ ràng còn làm không ít cải trang bất kể là chủ động làm hay bị động. Màu sắc của nhiều chỗ và cảm không ăn nhập với nhau.

Có ba người đứng ngoài con xe việt dã kia. Người mặc áo bông cũ kỹ, hoặc mặc áo da thú đã được thuộc da, kẻ thì mặc chiếc áo khoác nỉ màu đen ngắn ngủi nhàu nhĩ.

Bọn họ ngậm điếu thuốc lá được cuộn sơ sài từ lá cây thuốc lá màu nâu, cầm những vũ khí khác biệt trong tay, có súng lục Liên Hiệp 2020, có khẩu súng tự động biệt hiệu "Bạo Vũ", và cả súng trường của thế giới cũ.

Bên cạnh ba người này còn có hai con xe mô tô phân khối lớn màu đen có vẽ họa tiết màu đỏ, làm cho người ta cảm thấy rêu rao huênh hoang.

Trên mỗi con xe máy là một người đàn ông ngồi sẵn, bọn họ đội mũ bảo hiểm với phần kính chưa kéo xuống, đều tự cầm súng tiểu liên

mini.

"Các người có nhìn ra điều gì không?" Tưởng Bạch Miên không hề bối rối, mà còn nhân cơ hội hỏi Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng.

Thương Kiến Diệu đã hạ cửa kính xuống, đưa mắt nhìn tới phía trước, lập tức đáp lời:

"Ăn uống có vẻ no đủ."

"..." Long Duyệt Hồng nhìn kính chắn gió, vốn định nói ra suy đoán của mình, nhưng lại bị Thương Kiến Diệu làm rối loạn, nhất thời quên luôn mình định nói gì.

Tưởng Bạch Miên không phê bình Thương Kiến Diệu, trái lại còn gật đầu:

"Ánh mắt không tệ."

Làn da trên mặt năm người kia đều sần sùi, nhưng không có vẻ xanh xao vàng vọt. Điều này nói rõ bình thường chỉ ít bọn họ có thể đảm bảo ấm no cho bản thân.

Điều này hoàn toàn khác với dân lang thang trên hoang dã!

Lúc này Long Duyệt Hồng cuối cùng cũng nhớ lại suy đoán của mình, vội vàng nói:

"Trang bị không tệ!"

Cho dù là xe việt dã cải trang nhiều lần, xe máy phân khối lớn hay quần áo trên người, vũ khí trong tay đều cho thấy những người đó khác hoàn toàn dân du cư hoang dã.

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu nói:

"Có thể phán đoán sơ bộ, bọn họ là đội thợ săn di tích làm ăn cũng không tệ, hoặc có thể là toán cướp kiếm tiền cũng không sai. Mà giữa hai loại người này, vào một lúc nào đó thì chẳng có gì khác nhau."

Cô ta vừa dứt lời, Bạch Thần đã bổ sung ngay:

"Cách thức cải trang cho con xe việt dã kia chứng tỏ nó dùng xăng. Điều này chứng minh những người này rất quen thuộc khu vực này, biết có thể đổ xăng ở chỗ nào. Hoặc tự tin rằng trước khi xe cạn xăng, bọn họ có thể thoát khỏi vùng hoang dã."

Mắt thấy khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng gần, Tưởng Bạch Miên không nói gì thêm, mà cầm súng lục đạn nói:

"Các anh nhắc "Cuồng Chiến Sĩ" lên, đặt trên cửa sổ, làm cho bọn họ nhìn qua là thấy ngay."

Long Duyệt Hồng lập tức căng thẳng:

"Tổ trưởng, có đánh nhau không?"

"Ai biết được?" Tưởng Bạch Miên cười nói: "À đúng rồi, nhớ kỹ một điều, ở trên hoang dã, việc khoe cơ thể là một loại biểu hiện thân thiện, chính nghĩa, công bằng và giao lưu trao đổi chỉ tồn tại ở dưới hòng súng mà thôi."

Bạch Thần nói thêm:

"Chúng tôi gọi điều này là "sự tôn trọng chỉ tồn tại giữa kẻ mạnh". Rất nhiều dân du cư hoang dã đều từng mong mỗi sẽ có kẻ mạnh nhân từ, tốt bụng, có sự thương xót cho người nhỏ yếu, sẵn lòng cứu giúp mình. Nhưng tiếc thay, đây chỉ là ảo tưởng mà thôi. Có lẽ quả thật có người như vậy, nhưng chắc chắn không nhiều, rất khó gặp được. So với việc chờ đợi bọn họ, thì dựa vào bản thân mình còn tốt hơn."

"Cứu Thế Quân" lúc trước thật sự có thể coi là một, còn hiện tại thì..." Giọng Tường Bạch Miên nhỏ dần.

"Chúng ta thể hiện ra sự khó đối phó của mình, bọn họ mới biểu hiện khía cạnh thân thiện của bọn họ..." Long Duyệt Hồng như có suy nghĩ, gật đầu tỏ vẻ hiểu ý trong lời nói của tổ trưởng và Bạch Thần.

Anh ta lại đột nhiên có một thắc mắc mới:

"Vì sao tôi cũng phải làm như vậy? Bọn họ chỉ nhìn thấy bên phía Thương Kiến Diệu thôi mà."

Tường Bạch Miên còn chưa kịp trả lời, Thương Kiến Diệu đã cười ra tiếng:

"Cậu có biết chơi trò trốn tìm không? Không phát hiện không có nghĩa là bên kia không có người đang núp sẵn rình rập?"

Tường Bạch Miên cười theo:

"Ví dụ so sánh này chẳng ra ngô ra khoai gì cả. Long Duyệt Hồng, anh giờ Cuồng Chiến Sĩ lên chuẩn bị sẵn sàng, chính là để đe dọa kẻ địch có khả năng ẩn náu bên kia đầm lầy, bảo vệ Bạch Thần đang tập trung lái xe.

Còn nếu anh không làm như vậy, cho dù bên phía đầm lầy thật sự không có kẻ địch, đối phương cũng có thể đoán được người trên xe thiếu kinh nghiệm, là con mồi mà bọn họ có thể thử ra tay."

Long Duyệt Hồng tỉnh ngộ:

"Tôi hiểu rồi!"

Anh ta lập tức giờ khẩu súng trường gác nó lên trên cửa kính xe vẫn chưa hạ xuống hết.

Thương Kiến Diệu ở bên kia đã sớm gác khẩu Cuồng Chiến Sĩ xong xuôi, còn tỏ ra nóng lòng muốn thử:

"Tổ trưởng, có thể tự phán đoán tình hình mà nổ súng không?"

Tưởng Bạch Miên phát ra một tiếng "ha":

"Anh đúng là to gan đấy nhỉ, rõ ràng những người phía trước không dễ đối phó chút nào. Ừm... Có ba loại tình huống mà anh có thể nổ súng. Một là tôi đã ra lệnh, hai là bọn họ duy trì việc tiếp cận chúng ta, ngăn cản nhưng không có hiệu quả, ba là bọn họ có dấu hiệu ngấm bấn."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, con xe Jeep màu xanh xám và con xe việt dã màu đen, xe máy phân khối lớn cách nhau chưa tới mười mét.

Năm người bên kia, ba người ngậm điều thuốc thô sơ đã giơ khẩu súng trong tay lên, còn hai người kia thì khom người trên con xe gắn máy, một tay nắm lấy tay ga, tay kia thì giơ khẩu súng tiểu liên mini.

Chương 32: Giao dịch bất thành (2)

Nếu không phải vì thấy bên này có họng súng của súng lưu đạn và súng trường thò ra chỗ cửa kính, có lẽ bọn họ đã đổi vị trí, phát động cuộc tấn công rồi.

Bởi vì con xe việt dã màu đen và xe gắn máy phân khối lớn không đỗ trên đường, mà là trên một bãi đất trống trong rừng cây thưa thớt, tuy hai bên càng lúc càng kéo gần khoảng cách, nhưng hoàn toàn không có khả năng đâm vào nhau.

Trong quá trình đó, Bạch Thần giảm tốc độ xe xuống, làm cho con Jeep nhích từng chút một, tránh cho đối phương sinh ra phản ứng quá khích.

Đột nhiên Tường Bạch Miên hô to:

"Các anh biết chuyện dị thường xảy ra sâu trong đầm lầy tối hôm qua là chuyện gì không?"

Một người đàn ông khỏe khoắn chừng ba mươi tuổi mặc áo khoác nỉ màu đen nhàu nhĩ, tay vác khẩu súng tự động "Bạo Vũ" nhỏ điều thuốc đang ngậm, cất cao giọng đáp lại:

"Cách quá xa, không rõ cho lắm!"

Tường Bạch Miên lại hô tiếp:

"Các anh ở đây làm gì thế?"

"Mùa đông sắp đến, đi săn bắn thêm dã thú để chuẩn bị!" Người đàn

ông khỏe khoắn kia có hàng lông mày lộn xộn, nơi khóe mắt phải có một vết sẹo khá cũ.

Khí chất toàn thân anh ta trông khá hung hãn, hết như một con gấu nâu mặc quần áo của con người.

Không chờ Tưởng Bạch Miên hỏi tiếp, anh ta hỏi ngược lại:

"Các người tới đây làm gì?"

Tưởng Bạch Miên đáp:

"Bọn tôi là thợ săn di tích!"

"Thợ săn di tích..." Người đàn ông cường tráng kia thì thào một câu, đột nhiên cười nói: "Mấy tháng trước từ sâu trong đầm lầy có truyền về một thông tin, nói rằng phát hiện một phế tích thành phố chưa từng được ghi chép lại ở nơi đó. À, có lẽ chuyện dị thường ở sâu trong đầm lầy tối hôm qua cũng có liên quan tới chuyện này! Tuy là cách mấy tháng rồi, nhưng ai dám phủ định chứ? Nay các thợ săn, các người có muốn vị trí đại khái của phế tích thành phố kia không? Có thể đổi bằng đồ ăn!"

Anh ta nói rất to, khiến cho tất cả người trong xe Jeep đều nghe rất rõ.

Thương Kiến Diệu chăm chú quan sát bên ngoài, dường như cú bắn tầm ngắn có thể bắn tới bất cứ lúc nào.

Đột nhiên hắn lên tiếng:

"Tổ trưởng, hắn gào to quá, tạo ra tổn thương cho tai của chúng ta, có cần nổ súng ngăn chặn không?"

"... Không cần." Tưởng Bạch Miên đáp lại Thương Kiến Diệu trước, sau đó lại cất cao giọng hô: "Chúng tôi có đồ hộp quân dụng, thanh

năng lượng, lương khô. Anh ra giá đi!"

Người đàn ông khỏe mạnh kia khẽ đảo mắt, nói:

"Sáu mươi lon đồ hộp quân dụng!"

"Vậy thì thôi!" Tưởng Bạch Miên dường như hoàn toàn không muốn cò kè mặc cả, chỉ là lừa gạt đối phương mà thôi.

Lúc này, xe Jeep đã lái qua chỗ xe việt dã đỗ, khoảng cách giữa hai bên dần nói rộng.

Người đàn ông khỏe khoắn kia không kiên trì, hô to:

"Hy vọng lần sau có cơ hội giao dịch!"

Dứt lời, anh ta vẫn giữ nguyên tư thế đề phòng, dõi mắt nhìn theo con xe Jeep chạy càng lúc càng xa, vượt qua khỏi tầm bắn.

"Đại ca, sao lại không bắn?" Lúc này, tên đàn ông trẻ tuổi với thân hình gầy gò mặc chiếc áo bông cũ bên cạnh kẹp điều thuốc lá trong tay, sốt ruột kêu lên.

"Đúng đó đại ca, tuy hỏa lực của bọn chúng không kém, nhưng chúng ta có thứ kia mà!" Người đàn ông râu ria xồm xoàm, cúi người trên con xe gắn máy phân khối lớn lập tức ngồi thẳng dậy, chỉ vào cốp xe của con việt dã màu đen: "Chắc chắn bọn họ có không ít vật tư!"

Người đàn ông cường tráng kia lắc đầu: "Dù thế nào, tổn thất của phía chúng ta sẽ là không nhỏ. Không lời, không lời."

Tên trẻ tuổi mặc áo bông cũ, tay cầm súng lục Liên Hiệp 202 tỏ ra khó hiểu:

"Đại ca, người chết vì tiền, chim chết vì đồ ăn mà! Và lại, không phải

trên vùng đất hoang này so xem ai ác hơn mạnh hơn hay sao? Dù sao có khi mai chết bất đắc kỳ tử rồi, hôm nay sao không liều một phen!"

Người đàn ông cường tráng kia lạnh lùng liếc gã một cái:

"Trên vùng đất hoang này, chỉ có mỗi ác độc và mạnh mẽ thì đều không thể sống lâu. Nơi đây không có nhiều con mồi thuần túy, tuyệt đại đa số vừa là thợ săn lại vừa là con mồi. Nếu như nhất định không sợ tổn thất, như vậy chúng ta sẽ nhanh chóng suy yếu thành con mồi của kẻ khác.

Chúng mày nhìn đám thú dữ đi, lúc ăn no, chúng nó gặp lũ thú dữ khác mạnh ngang bằng, thì cũng không cưỡng ép tấn công. Chúng nó biết, một khi chúng nó bị thương, khả năng sẽ biến thành con mồi của kẻ khác, cho nên phải giảm bớt những cuộc đi săn không cần thiết. Chẳng lẽ chúng mày còn không bằng lũ thú hoang?"

Người đàn ông tuổi hơi lớn khoác da thú, xách cây súng trường của thế giới cũ, miệng ngậm điếu thuốc cũng phụ họa:

"Đại ca nói đúng lắm. Và lại chúng mày không phát hiện sao? Đám người ban nãy chỉ có đồ hộp quân dụng, thanh năng lượng và lương khô! Điều này nói rõ cái gì, chẳng lẽ chúng mày không biết? Bình thường chỉ những thợ săn di tích vừa xuất phát từ thị trấn biên giới của một tòa thành phố của thế lực lớn nào đó mới mang đồ ăn kiểu này, mà quanh đây gần như không có thị trấn hay thành phố của thế giới lớn mà chúng ta biết."

Người đàn ông ngồi trên một chiếc xe gắn máy khác lắm bầm: "Có lẽ bọn họ tìm được kho hàng quân dụng của thế giới cũ thì sao?"

Người đàn ông cầm đầu thờ hất ra một hơi: "Được rồi, chúng mày đừng tranh cãi nữa."

Anh ta đột nhiên nở nụ cười:

"Chẳng lẽ chúng mày không phát hiện rằng rất có khả năng bọn họ sẽ đi qua chỗ kia sao? Con đường ở khu vực này có thể để cho ô tô đi qua là không nhiều, người biết nơi đó xảy ra dị biến thì lại không có mấy. Lên xe đi, khoảng cách này cũng đủ rồi, chúng ta lặng lẽ theo sau, chờ khi bọn họ gặp phải rắc rối, đang bận liều mạng, chúng ta sẽ cùng thu hoạch một thể!"

Mấy tên còn lại lập tức tỏ ra vui mừng: "Rõ, đại ca!"

Bọn họ cực kỳ tích cực leo lên xe việt dã, khởi động xe gắn máy.

Chương 33: Tiếng súng vang (1)

Trên xe Jeep, Tưởng Bạch Miên nhìn qua gương chiếu hậu, cười ha ha nói:

"Vừa rồi các anh có phát hiện gì không?"

"Đám cướp hoang dã kia rất tinh táo, tổ chức cũng không tệ." Long Duyệt Hồng hồi tưởng lại các từ ngữ mà anh ta được học ở trường lớp, mong mọi có thể tìm được từ miêu tả ổn thỏa nhất.

Thương Kiến Diệu thu khẩu súng trường Cường Chiến Sĩ đang gác trên kính xe:

"Ngoài tên thủ lĩnh và một tên khác, số còn lại đều có ham muốn tấn công mãnh liệt, thuộc loại có thể nổ súng bất cứ lúc nào."

"Không tệ nha!" Tưởng Bạch Miên có chút kinh ngạc: "Người chưa từng trải qua nhiều lần chiến đấu và các loại nguy hiểm mà lại có thể nhạy bén cảm nhận được những thứ tương đối trừu tượng như sự thù địch, ham muốn tấn công vân vân."

"Thiên phú." Thương Kiến Diệu thành thật đáp.

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu, nói:

"Trong quá trình cải tạo gen, có xuất hiện đột biến nhất định cũng là hiện tượng bình thường."

Cô ta chợt cười:

"Như vậy, anh cảm thấy hiện tượng mà anh quan sát được nói rõ điều gì?"

Thương Kiến Diệu nghiêng đầu nhìn sang Long Duyệt Hồng, cười giục anh ta: "Đang hỏi cậu kìa!"

"Chúng tỏ, chúng tỏ bọn họ, bọn họ..." Long Duyệt Hồng mang máng có linh cảm, nhưng do đây là câu hỏi mà người khác đặt ra cho anh ta trả lời, làm cho anh ta cảm thấy có chút áp lực, hơi căng thẳng, cho nên làm thế nào cũng không bắt được ý tưởng vừa lóe lên trong đầu.

"Chúng tỏ bọn họ có khuynh hướng tự sát mãnh liệt!" Thương Kiến Diệu trả lời thay anh ta.

"Cậu đang tấu hài đấy à?" Long Duyệt Hồng không nhin được nói một câu.

Ngay sau đó, anh ta chợt liên tưởng, nắm bắt được điểm mấu chốt của chuyện này:

"Tôi hiểu rồi! Sau khi chúng ta thể hiện ra hỏa lực mạnh mẽ và cả thái độ thân thiện, bọn họ còn có ham muốn tấn công mãnh liệt như vậy, chúng tỏ bọn họ có niềm tin không hề nhỏ là sẽ giải quyết được chúng ta. Mà từ số người tới vũ khí và các trang thiết bị khác của bọn họ đều không thể nhìn được được.

Trong xe của bọn họ có vũ khí bí mật? Hoặc một kẻ nào đó trong bọn họ có thực lực đáng sợ vốn không hề biểu hiện ra bên ngoài, ví dụ như được tiếp nhận thí nghiệm cải tạo gen và vẫn sống sót? Hoặc xung quanh còn không ít đồng bọn đang ẩn núp?"

Tưởng Bạch Miên "ừ" một tiếng:

"Nếu lần sau gặp bọn họ, đừng cho bọn họ có thời gian chuẩn bị."

"Rõ, tổ trưởng!" Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đồng thanh hô lên.

Xe Jeep tiếp tục lao đi, vòng qua những vũng sình lầy đen sì, gian nan chạy tới phương xa trên con đường đất xen giữ cây cối thưa thớt mọc dị dạng và cỏ dại um tùm.

Thương Kiến Diệu ngồi phía sau đột nhiên thẳng người lên, lấy khẩu súng lục "Rêu Đá" treo trên đai vũ trang xuống.

Khẩu súng này toàn thân màu trắng bạc, ở phần tay cầm có hoa văn chống trượt. Nó toát lên vẻ sáng bóng của kim loại dưới ánh nắng mặt trời, tinh xảo đẹp đẽ hết như một tác phẩm nghệ thuật.

Thương Kiến Diệu cầm khẩu súng bằng hai tay, bắt đầu thành thạo tháo súng, kiểm tra từng chi tiết.

Trong tiếng kim loại lách cách va chạm khá dễ nghe, Thương Kiến Diệu ép viên đạn màu vàng óng cuối cùng vào trong băng đạn, hoàn thành việc lắp lại khẩu Rêu Đá.

Lắp đạn xong, hắn giắt Rêu Đá về đai vũ trang, rồi lại rút khẩu súng lục Liên Hiệp 202.

Khẩu súng này cũng có thân màu trắng bạc, chỉ là phần tay cầm có gắn gỗ chống trơn trượt màu đen. So với Rêu Đá thì Liên Hiệp 202 có nòng súng to hơn, chi tiết các bộ phận khác trông cũng thô kệch hơn hẳn.

Thương Kiến Diệu lại lắp lại những thao tác tháo lắp ban nãy, bắt đầu hành hạ thanh súng trường "Cuồng Chiến Sĩ" một màu đen thuần kia.

Khẩu súng này là vũ khí do Sinh Vật Bàn Cổ tự sản xuất, về mặt thiết kế trông cũng khá đẹp, mang theo nét riêng của chất liệu tương lai, của công nghiệp.

Sau khi kiểm tra xong, Thương Kiến Diệu gác khẩu súng lóng lánh ánh kim loại màu đen nhánh này lên trên kính của cửa sổ, khom người xuống, ngắm các mục tiêu bên ngoài.

Long Duyệt Hồng ngồi bên cạnh xem mà lòng cứ thấp thỏm, chờ khi Thương Kiến Diệu cuối cùng cũng "chịu yên lặng", bèn vội vàng hỏi:

"Cậu đang làm gì thế?"

Thương Kiến Diệu không quay đầu lại, cứ thế đáp:

"Chuẩn bị, và diễn tập."

Long Duyệt Hồng lập tức thở phào một hơi:

"Tôi còn tưởng cậu phát hiện cái gì rồi cơ... Đừng có khiến mọi người đều căng thẳng như vậy chứ."

"Nếu thực sự phát hiện cái gì, tôi sẽ lên tiếng nhắc nhở mọi người." Thương Kiến Diệu thu khẩu súng trường lại, ngồi thẳng người.

"Tổ trưởng, cô xem..." Long Duyệt Hồng quyết định đi tìm trọng tài chính nghĩa.

Tưởng Bạch Miên giơ tay sờ thiết bị kim loại trong tai trái, đáp lại với ý cười khó ghìm nén nổi:

"Anh nói gì cơ? Tôi không nghe rõ!"

Không chờ Long Duyệt Hồng nhắc lại, cô ta "ừ" một tiếng:

"Lúc này quên nhắc các anh. Ở trên hoang dã, bắt buộc phải luôn giữ trạng thái cảnh giác phù hợp, nhưng mà cũng đừng có cảnh giác quá mức, bởi trạng thái quá căng thẳng sẽ mang đến mỏi mệt rất nhanh."

Được rồi, ăn trưa thôi, lương khô, thanh năng lượng và nước, không cần phải dừng xe lại đâu."

Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu không nói gì nữa, đều tự lấy đồ ăn và túi nước ra giải quyết bữa trưa.

Sau đó, Long Duyệt Hồng lái thay cho Bạch Thần, để cô ta ăn trưa.

Cứ thế đi được chừng một tiếng đồng hồ, Bạch Thần ngồi ghế sau bên trái nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu, đột nhiên nói:

"Khu vực này có gì đó là lạ."

... Long Duyệt Hồng hoảng sợ, suýt nữa thì đạp gấp chân phanh.

Anh ta nhìn hai bên, phát hiện chỗ này vốn chẳng khác gì các nơi bọn họ đi qua lúc trước là bao.

Điểm khác biệt duy nhất là mức độ đầm lầy hóa cao hơn, những cây cối với hình thái dị dạng này hết như chui ra từ trong những vũng bùn màu đen kia vậy.

"Nào có gì đâu..." Anh ta ngờ vực đáp lại.

Chương 34: Tiếng súng vang (2)

Tưởng Bạch Miên thì "ừ" một tiếng:

"Quá im lặng."

Thương Kiến Diệu nghe xong, như có suy nghĩ, nhìn lướt qua cửa sổ một lượt:

"Không nhìn thấy động vật được một lúc rồi."

Lúc này Long Duyệt Hồng mới giật mình: "Đúng, đúng là có vấn đề."

Trên hoang dã Hắc Chiếu này, đi mấy giờ, thậm chí một hai ngày mà không gặp người nào là chuyện rất đổi bình thường, nhưng nơi đây lại là khu vui chơi của động vật hoang dã, thì thoảng có thể gặp được động vật bình thường hoặc không bình thường, ví dụ như lũ sóc mãi mê tìm đồ ăn cho mùa đông, hay như lũ chim bay giữa rừng cây thưa thớt, hoặc con sói cô độc núp trong một góc rình mò xe Jeep.

Bạch Thần quay lại nhìn Tưởng Bạch Miên, nói:

"Tổ trưởng, để tôi lái xe đi, tôi sợ khu vực này đã xảy ra chuyện gì rồi."

"Được, cô hiểu nơi đây hơn bọn tôi, gặp được điều gì bất ngờ thì cô còn có thể đưa ra quyết định chính xác hơn." Tưởng Bạch Miên lập tức ra hiệu cho Long Duyệt Hồng dừng xe.

Sau khi đổi chỗ xong, Bạch Thần tăng tốc độ, dường như muốn nhanh chóng đi qua khu vực có điểm bất thường này.

Cây cối hai bên vẫn ở trạng thái thừa thớt, vũng bùn đen phản xạ lại ánh nắng, những lùm cỏ dại mọc khắp các bãi đất trống.

Mọi thứ thoạt nhìn đều có vẻ rất bình thường, nhưng lại như mất đi mọi âm thanh, gần như chỉ còn là một bức tranh cỡ lớn vậy.

Cảm thấy như gió bên ngoài cũng tĩnh lặng, Long Duyệt Hồng lòng hồi hộp, hơi có chút lo sợ nói: "Sao càng ngày càng nghiêm trọng vậy? Hay là, chúng ta quay lại, đổi con đường khác?"

Bạch Thần không cười nhạo Long Duyệt Hồng, mà gật đầu đáp đầy nghiêm túc:

"Lái thêm hai phút, nếu không có gì thay đổi, chúng ta lập tức quay đầu xe."

Trong lúc nói, cô ta liếc nhìn Tường Bạch Miên, trưng cầu ý kiến của tổ trưởng.

"Ừ." Tường Bạch Miên tỏ vẻ đồng ý.

Trong lúc mọi người nói chuyện, xe Jeep chạy qua nơi có bóng râm.

Đó là vì cây cối hai bên đột nhiên cao vồng lên, cành lá chìa ra đan xen vào nhau, che phủ hơn nửa bầu trời trên "đường chính".

Đúng lúc này, Thương Kiến Diệu, Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần thấy một bóng đen khá to từ giữa không trung giáng xuống, đúng đưa đập mạnh lên kính chắn gió của xe Jeep.

Bóng đen kia có một cái đầu dữ tợn phủ kín bởi lớp vảy màu đen, đôi mắt màu vàng sậm lạnh lẽo như băng đá. Miệng nó há to, để lộ mấy cái răng trắng hếu, còn giắt phần thịt đã thối, phun ra cái lưỡi đỏ tươi tới cực điểm.

Đây là một con mãng xà to lớn tới mức người thường không thể tưởng tượng nổi!

Khuôn mặt bình tĩnh của Bạch Thần thoáng động, nhưng cô không bị dọa sợ, mà tỉnh táo đạp chân ga xuống thấp nhất.

Con xe Jeep màu xanh xám lập tức như một mũi tên lao vọt đi, vừa vặn chui sát ngay bên dưới đầu của con mãng xà.

Khoảng cách giữa hai bên lập tức được giãn rộng, Thương Kiến Diệu lấy lại tinh thần, giơ khẩu súng trường Cuồng Chiến Sĩ lên, gác trên kính cửa sổ.

Sau đó, hắn nhìn thấy rõ dáng vẻ của con mãng xà khổng lồ kia.

Con vật đột kích bất ngờ này to phải bằng hai thùng nước bình thường, chiều dài cơ thể nó phải hơn mười mét, đuôi quăn thành nhiều vòng trên tàng cây.

Bên ngoài cơ thể nó được bao phủ bởi một lớp vảy màu đen khá dày, lóe lên vẻ sáng bóng giống hệt kim loại dưới ánh nắng mặt trời vẩy qua kẽ hở giữa cành lá.

Lúc này, Bạch Thần đánh xe sang bên phải, khiến cho xe thoáng xoay ngang.

Cứ như vậy, Thương Kiến Diệu ngồi ở phía sau bên phải có thể ngắm bắn con mãng xà khổng lồ kia.

"Pằng pằng pằng!"

Thương Kiến Diệu bóp cò, bắn tầm xa.

Những viên đạn bắn lên người con mãng xà, làm tóe lên tia lửa trông rất khoa trương.

Nhưng chúng lại chẳng thể đục thủng lớp vảy đen sì kia, chỉ khiến tầng vảy đó xuất hiện những đường vân hệt như vết nẻ ngoài da vậy.

Khẩu súng trường "Cuồng Chiến Sĩ" lại chẳng thể làm con mãng xà đáng sợ này bị thương!

Con mãng xà như cảm thấy đau đớn, phát ra tiếng xì xì, nó há mồm, phun ra một đám khí màu vàng lục.

Đám khí này nhanh chóng khuếch tán, khiến cho xung quanh như bị sương mù màu vàng lục bao phủ.

Trong sương mù đó, từng lùm cỏ dại nhanh chóng khô héo vàng rũ, rồi đổ rạp xuống đất.

"Đóng cửa sổ!" Tướng Bạch Miên tỉnh táo ra lệnh.

Cô ta bổ sung thêm một câu: "Là Thiết Xà Hắc Chiếu!"

Long Duyệt Hồng mới thoát khỏi cơn hoảng sợ, nghe thấy câu nói này, trên trán lại toát đầy mồ hôi lạnh.

Trong khóa huấn luyện lúc trước, hắc và Thương Kiến Diệu đã nghe Bạch Thần nhắc đến những con quái vật có độ nguy hiểm tương đối cao trong hoang dã Hắc Chiếu. Trong đó có cả "Thiết Xà Hắc Chiếu".

Đây là một loại mãng xà bị ô nhiễm khi thế giới cũ bị hủy diệt, xảy ra đột biến, nhưng vẫn có thể di chuyển cho các đời sau.

Đặc điểm rõ nhất của chúng chính là bên ngoài cơ thể được bao trùm bởi từng tầng vảy trơn trông giống hệt sắt đen, làm cho hầu hết vũ khí nóng mất tác dụng khi đối phó nó.

Mặt khác, chúng nó có túi độc, có thể bắn ra nọc độc có tính ăn mòn mạnh, cũng có thể chế tạo ra khói độc đáng sợ, gây nguy hiểm cho cả động vật và thực vật.

Kết hợp cả hai điều này lại khiến Thiết Xà Hắc Chiếu trở thành một loại sinh vật nguy hiểm như ác mộng. Cho dù đội quân đạt đến số lượng nhất định, nếu không sử dụng vũ khí hạng nặng hoặc vũ khí đặc biệt thì khó mà đối phó được nó.

Hơn nữa, Thiết Xà Hắc Chiếu dường như có năng lực cảm giác tức thời được nguy hiểm, nói cách khác, nếu có người núp ở đằng xa dùng súng ngắm vào đôi mắt yếu ớt của nó, định bắn vỡ đầu nó, thì nó có thể phản ứng lại, thử né tránh ngay tức thì.

Chính vì như vậy mà Thiết Xà Hắc Chiếu được gọi là quái vật chứ không phải dã thú.

Hiện giờ con Thiết Xà Hắc Chiếu xuất hiện trước mắt đám người Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng này còn to hơn những gì Bạch Thần miêu tả không ít.

...

Đằng xa, đám người lặng lẽ bám đuôi xe Jeep nghe thấy tiếng súng bắn pằng pằng truyền tới từ phía trước.

Bọn họ liếc nhìn nhau, cùng lộ ra vẻ mặt vui mừng.

"Bắt đầu rồi." Thủ lĩnh của bọn họ cười nói.

Chương 35: "Thi chạy" (1)

Người đàn ông trẻ tuổi mặc áo bông cũ ngồi ở hàng ghế đầu trên con xe việt dã quay đầu lại, vội vàng hỏi:

"Đại ca, giờ ta đuổi theo được chưa?"

Người đàn ông cường tráng có khí chất hung hãn với một vết sẹo cũ chỗ khoe mắt phải cười lắc đầu, nói:

"Đừng có vội, với hỏa lực và kinh nghiệm mà bọn họ thể hiện ra, hẳn là có thể chống đỡ được một lát. Và lại, hình thể của Thiết Xà Hắc Chiêu chinh ình ra đó, tốc độ đường thẳng chắc chắn không cách nào so được với xe Jeep."

Nếu chúng ta tới quá sớm, có khi sẽ bị hai bên tấn công cùng một lúc, như vậy thì quá nguy hiểm. Và lại, chúng ta còn phải tranh thủ cơ hội để chuẩn bị chút đã. Cát Thuận, dừng xe!"

"Rõ, đại ca." Người lái xe là tên đàn ông có tuổi khá lớn, khoác áo da động vật.

Con xe việt dã màu đen lập tức dừng lại. Người đàn ông cường tráng có khí chất hung hãn, vác khẩu súng tự động "Bạo Vũ" mở cửa bước xuống, đi tới chỗ cốp xe.

Tiếp đó, y cởi chiếc áo khoác nỉ nhàu nhĩ ra, giao cả nó và vũ khí cho đồng bọn trên con xe gắn máy phân khối lớn bên trái.

Làm xong, y mở cốp xe, cúi người xuống, giơ cả hai tay nhấc thứ gì đó lên.

Mặt y đỏ bừng lên, gân xanh nổi hằn trên trán, hai đầu gối khom hẳn xuống, dường như đã dùng không ít sức để nâng.

Y lùi ra sau một bước, nhấc ra một hộp thùng gỗ hình vuông trông khá cũ nát, một cái thùng gỗ to tới mức đủ nhét một người vào trong.

Rầm, thùng gỗ bị đặt xuống đất.

Khi mở nắp ra, thứ ở trong thùng gỗ cũng hiện ra trước mắt.

Đó là một đồ vật màu đen, có vẻ là bộ áo giáp, nhưng lại có rất nhiều khung xương kim loại.

"A Vũ, Cát Thuận, chúng mày giúp tao một tay." Người đàn ông cường tráng quay đầu nói với thanh niên trẻ tuổi mặc áo bông cũ và người đàn ông trung niên phụ trách lái xe.

A Vũ và Cát Thuận tới gần, mỗi người một bên, không mất quá nhiều sức nhấc thứ ở trong thùng gỗ hình vuông kia.

Đồ vật này nhanh chóng bày ra toàn bộ dáng vẻ của nó khi được nhấc lên:

Bề ngoài của nó rất gần với hình người, có đeo mũ giáp kim loại với phần kính tinh thể bảo vệ mắt, bên dưới mũ là mấy giáp che đạn nối liền với nhau, bảo vệ các ống dẫn, đường dây quan trọng.

Bên dưới phần giáp chống đạn này là ba lô làm từ sắt rất lớn màu đen, cực kỳ bền chắc. Mà bao quanh chiếc ba lô năng lượng này, từ phía trước kéo dài tới bên dưới là những khung xương kim loại giống với xương cổ, cột sống ngực, xương cổ tay, xương cánh tay, xương khuỷu tay, xương ống kính, xương đùi, xương bánh chè, xương ống chân, xương mác... Chúng nó cũng có các khớp xương, cũng chứa những khóa kim loại và rất nhiều máy cảm ứng.

Trong đó, xương cột sống ở ngực gắn với những mảng giáp chống đạn rất dày và nặng. Hai bên tay có gắn bộ phóng lựu đạn và một thanh vũ khí điện từ.

Đây là một thiết bị bộ xương ngoài quân dụng, số lượng sản xuất được vẫn luôn không đủ, cho dù ở trong các thể lực lớn thì cũng chỉ những chiến sĩ thuộc hàng tinh nhuệ của tinh nhuệ với được trang bị, là thứ vũ khí chết chóc đúng nghĩa đen.

Nó không chỉ có thể thông qua hệ thống cảm ứng tinh vi phức tạp phản ứng được những động tác mượt mà của con người, làm cho bất kể là sức mạnh, tốc độ hay năng lực cân bằng của người mặc đều vượt qua giới hạn của con người. Mà nó còn được lắp đặt thêm hệ thống vũ khí nóng, hệ thống ngắm bắn chính xác, hệ thống hỗ trợ đánh cận chiến, hệ thống cảnh báo toàn diện, hệ thống lọc phòng độc và lớp giáp chống đạn ở các vị trí quan trọng.

Mặt khác, hệt như những yêu cầu làm giảm thể lực của con người trong chiến đấu khi phát minh vũ khí nóng, thiết bị bộ xương ngoài có thể giảm bớt việc tiêu hao thể lực rất nhiều cho người mặc, làm bọn họ có thể duy trì việc tác chiến.

Chỉ cần mặc loại trang bị này, chuyện một người đối kháng một đội ngũ chỉ có vũ khí loại nhẹ tuyệt đối không còn là giấc mộng.

Dựa vào tốc độ hơn hẳn con người và hệ thống cảnh báo toàn diện, những bộ phận không có giáp chống đạn bảo vệ của người mặc cũng không phải là mục tiêu dễ bắn trúng.

Người đàn ông cường tráng đi tới, được sự trợ giúp từ A Vũ và Cát Thuận, mặc vào bộ thiết bị bộ xương ngoài này, rồi cài những móc khóa kim loại ở các bộ phận.

Cuối cùng, y điều chỉnh kính bảo hộ tinh thể trên mũ giáp kim loại, rồi khởi động thiết bị này.

Chờ khi hệ thống tích hợp tự kiểm tra xong, người đàn ông cường tráng này cười một tiếng:

"Chỉ còn 30 % pin, còn dùng được hai tiếng nữa... Vậy cũng đủ rồi."

Trong lúc nói, hai tay được bao trùm bởi khung xương hỗ trợ màu đen kia của y cực kỳ thoải mái xách khẩu súng tự động "Bạo Vũ" lên, hết như đây là một món đồ chơi nhẹ hều, không có chút trọng lượng nào.

...

"Đây... Làm sao bây giờ?" Nghe thấy cụm từ "Thiết Xà Hắc Chiếu", Long Duyệt Hồng suýt thì nghệt thờ.

Trong tình huống thế này, với kẻ không có kinh nghiệm như anh ta thì chỉ có thể tìm kiếm đáp án từ Tường Bạch Miên và Bạch Thần.

Ban nãy anh ta thấy rõ đạn từ khẩu súng trường của Thương Kiến Diệu không tạo ra chút tổn thương nào trên con mãng xà khổng lồ kia, gần như chỉ tạo ra vài vết xước nhỏ trên tầng vảy ngoài của nó.

Kết hợp với những kiến thức tìm hiểu lúc trước, anh ta nghi ngờ loại súng lục nòng to như Liên Hiệp 202 và súng trường "Quả Quýt" có thể dùng làm súng bắn tỉa của Bạch Thần cũng không cách nào đục thủng được tầng vảy rất dày này của Thiết Xà Hắc Chiếu, trừ phi có thể bắn trúng vị trí yếu hại không có giáp bảo vệ của mục tiêu.

Về phần khẩu súng lục đạn kia có hiệu quả hay không, Long Duyệt Hồng không dám khẳng định, nhưng anh ta cảm thấy chắc là không được. Dù sao thì sát thương của súng lục đạn nằm chủ yếu ở việc sinh ra cú nổ và văng mảnh nhỏ, chứ không phải phá giáp.

Tường Bạch Miên nhìn thoáng qua đằng sau thông qua gương chiếu hậu:

"Cứ thi chạy trước đi. Con rắn này không giỏi về tốc độ, vả lại nó sẽ mệt, Jeep thì không. Chỉ cần mấy thứ như ắc quy, động cơ và lốp xe còn chịu được, chạy tới sáng mai cũng không thành vấn đề."

Lúc Tưởng Bạch Miên nói, Bạch Thần không giảm tốc độ xuống quá nhiều, chỉ là không tăng lên tốc độ tối đa nữa, tránh cho các bộ phận linh kiện của xe gặp trục trặc.

Rất hiển nhiên cô ta cũng đồng ý với việc "thi chạy" với Thiết Xà Hắc Chiêu, không có ý định đánh bừa.

Chương 36: "Thi chạy" (2)

Xe Jeep lao đi với tốc độ cao, thi thoảng lại dừng vào tảng đá, cọc gỗ, làm cho con xe xóc nảy, khiến người ngồi trên xe cảm thấy như sắp bay lên tới nơi.

Nếu không nhờ Bạch Thần có kỹ thuật lái xe khá tốt, mà cô còn có kinh nghiệm nhất định về đua xe trên hoang dã, luôn có thể phản ứng đúng lúc, ứng phó chính xác, không thì xe Jeep đã ngã lật xuống đất, lăn mấy vòng, không cách nào chạy được nữa.

Con Thiết Xà Hắc Chiếu to lớn kia như bị chọc giận, nó nung vào cây cối thừa thốt, cỏ dại mọc thành bụi mà lúc thì vất trên cao, lúc thì trườn dưới đất đuổi theo đám người Thương Kiến Diệu, không chịu từ bỏ.

Tốc độ của nó chắc chắn không thể sánh bằng con xe Jeep đang "phóng toàn bộ hỏa lực", nhưng vì vấn đề địa hình, Bạch Thần không cách nào giữ cho xe luôn chạy ở tốc độ nhanh, thi thoảng cô còn phải giảm tốc độ xuống để tránh né chướng ngại vật hoặc vũng sình lầy, cho nên tuy khoảng cách giữa hai bên càng lúc càng lớn, nhưng bọn họ vẫn không thể thoát khỏi Thiết Xà Hắc Chiếu.

Trong quá trình đó, con Thiết Xà Hắc Chiếu này há miệng phun nọc độc và khói độc hai lần, nhưng đều vì khoảng cách nên không thể gây ra ảnh hưởng tới con xe Jeep màu xanh xám kia.

Sau hai lần, con mãng xà to lớn này như học khôn, không còn thử tấn công từ xa nữa, mà liều mạng đuổi theo.

Cứ thế qua mấy phút đồng hồ, Bạch Thần đột nhiên đạp chân phanh,

xoay vô lăng.

Trong tiếng két, con xe Jeep xoay ngang, dừng đột ngột.

Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu vì ban nãy đã tự giác cài dây an toàn khi xe đang lao đi với tốc độ cao nên không bị văng ra, chỉ là cảm thấy quán tính cực mạnh, bản thân bị kéo sang hẳn một bên.

Bọn họ còn chưa lấy lại tinh thần, Bạch Thần đã trầm giọng nói:

"Địa hình phía trước thay đổi rồi!"

Tướng Bạch Miên cũng phát hiện vấn đề tương tự.

Phía trước là một đầm lầy đen ngòm, không nhìn thấy cuối, cây cối dị dạng mọc ở trong, ở giữa không nhìn thấy con đường nào đủ cứng để cho xe cộ có thể chạy qua.

Hệt như đầm lầy đã mở rộng tới nơi đây, nuốt lấy đường đi ban đầu từ khi nào không biết.

Mà cho dù nhìn sang bên trái hay phải, trước mắt đều không phát hiện ranh giới của đầm lầy, không biết phải chạy bao lâu mới vòng qua được chỗ này, cũng không biết nơi đây có bị đầm lầy bao quanh hay chưa, chỉ có lùi lại đường cũ mới thoát được.

Ngay khi Bạch Thần đang suy nghĩ xem có nên đề nghị tiếp tục "thi chạy" hay không, thêm hạng mục "chạy vòng" này, Tướng Bạch Miên đột nhiên hô to:

"Thương Kiến Diệu, lấy từ cốp sau cho tôi một cây kim loại.

Bạch Thần, cô lấy mui xe làm điểm chống đỡ, chuẩn bị sẵn sàng để tấn công mắt con Thiết Xà Hắc Chiếu kia."

Không một ai chất vấn nghi ngờ, trong khoảnh khắc này, tất cả mọi

người đều lựa chọn tin tưởng vào tổ trưởng, nghe theo mệnh lệnh của cô.

Thương Kiến Diệu lập tức tháo dây an toàn, thò người ra sau bắt lấy một cây kim loại, đưa cho Tường Bạch Miên, người đã mở cửa xuống xe.

Lúc trước bọn họ nhìn thấy thứ này thì đều nghi hoặc, vì sao tổ trưởng không mang theo lều vải, mà lại mang theo cái thứ kỳ quặc này.

Bạch Thần xách khẩu súng trường "Quả Quýt" đi tới chỗ mui xe Jeep đang nằm ngang, gác vũ khí lên, đưa mắt dán sát lên kính ngắm.

Tường Bạch Miên dùng tay trái nhận lấy cây gậy kim loại, hoạt động cơ thể ngay tại chỗ.

Con mãng xà to lớn với tầng tầng vảy bao quanh cơ thể nhanh chóng lướt tới, càng lúc càng gần.

Gió xung quanh như mang theo cả mùi tanh hôi.

Mắt thấy con Thiết Xà Hắc Chiếu đáng sợ này sắp đi tới phạm vi có thể phun khói độc, tay trái Tường Bạch Miên cầm lấy cây kim loại kia, đột nhiên lao tới phía trước hai bước.

Cơ thể cô dừng lại đột ngột, thuận thế ném thanh kim loại kia vào thẳng Thiết Xà Hắc Chiếu.

Cùng lúc đó, bàn tay trái và thanh kim loại kia đột nhiên xuất hiện hồ quang điện sáng ngời, to và chói mắt!

Hồ quang kia càng lúc càng kéo dài, quấn chặt lấy thanh kim loại, phát ra tiếng rẹt rẹt rẹt.

Trong thời gian ngắn ngủi, cây kim loại biến thành điện quang to

đùng màu trắng bạc, cắt qua bầu trời, lao thẳng tới Thiết Xà Hắc Chiếu hệt như sự trừng phạt giáng xuống từ trên trời cao.

Thiết Xà Hắc Chiếu cảm ứng được nguy hiểm, nhưng đòn tấn công đó không gây nguy hiểm cho tính mạng, nên nó chỉ con người lại, đưa đầu né sang một bên.

Keng!

Cây kim loại quấn quanh bởi vô số hồ quang màu trắng bạc đánh trúng cơ thể vừa dài vừa to của Thiết Xà Hắc Chiếu.

Không thể nghi ngờ, với sức mạnh của Tường Bạch Miên, cây kim loại đó hoàn toàn không thể nào đâm thủng tầng vảy dày kia của mục tiêu, nhưng hồ quang khủng khiếp mà nó mang theo lập tức nổ tung!

Trong tiếng rẹt rẹt, ánh sáng màu trắng bạc rọi sáng bùn đất màu nâu đen xung quanh. Vô số dòng điện nhiều không đếm xuể lập tức lan ra từng góc nhỏ trên cơ thể Thiết Xà Hắc Chiếu với tốc độ không thể ngăn cản.

Con mãng xà to lớn và quái dị này lập tức cứng ngắc, bị tê liệt ngay tại chỗ.

Tuy Bạch Thần không biết sẽ xảy ra loại biến hóa này, nhưng do vốn đã chuẩn bị từ nãy, cô không chút do dự, điều chỉnh qua hướng của họng súng, sau đó kiên quyết bấm lên cò của khẩu súng trường "Quả Quýt".

Pằng!

Một viên đạn màu vàng óng được bắn ra, lao thẳng tới con mắt trái màu vàng sậm lạnh lẽo như băng đá của Thiết Xà Hắc Chiếu.

Thiết Xà Hắc Chiếu thì ngay tức thì cảm ứng được nguy hiểm chết chóc đang kéo tới, nhưng trong trạng thái điện giật, nó chỉ có thể trơ

mắt ra nhìn, không cách nào cố gắng né tránh.

Phập, viên đạn kia bay vào trong con người thẳng đứng lạnh lẽo của nó, chui vào trong óc nó, bắn khắp nơi.

Điện quang nhanh chóng biến mất, Thiết Xà Hắc Chiêu mở cái miệng to lớn phát ra một tràng tiếng kêu to khó có thể miêu tả, như không thuộc về loài rắn.

Cơ thể nó đổ sầm xuống, điên cuồng lăn lộn tại chỗ, đâm đổ mấy cây lớn, vang lên những tiếng rầm rầm.

Không lâu sau, con mãng xà to lớn này ngừng động đậy, không còn động tĩnh gì nữa.

Tường Bạch Miên nghiêng đầu nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đang ngơ ngác, cười dùng tay phải xoa bóp cánh tay trái:

"Tay giả sinh học loại lươn điện, các anh đáng giá có được nó."

...

Cách chỗ đám người Thương Kiến Diệu không xa, người đàn ông cường tráng mặc bộ đồ thiết bị bộ xương ngoài và đồng bọn nghe thấy tiếng sùng, tiếng kêu to, nhận ra mặt đất rung rung rất nhỏ và tiếng cây cối đổ sập.

Y lập tức vui vẻ nói:

"Bọn họ đang tới giai đoạn quyết liệt thảm thiết nhất rồi. Chính là lúc này, xông lên!"

Chương 37: Chiến đấu (1)

Xác con mãng xà to lớn im lặng nằm trong rừng cây thưa thớt một bên đầm lầy. Mà những gì cuồng bạo, khủng bố mà nó thể hiện ban nãy như vẫn còn hiển hiện rõ nét trước mắt Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu.

Tưởng Bạch Miên thấy bọn họ vẫn chưa lấy lại được tinh thần, bèn mỉm cười bồi thêm một câu:

"Trong sự cố một lần trước đây, thứ tôi mất đi không chỉ là một phần thánh lực, mà còn cả cánh tay trái."

"Không." Long Duyệt Hồng lắc đầu theo bản năng: "Ý của tôi là... Thế là giải quyết xong rồi? Thiết Xà Hắc Chiếu thế là chết rồi?"

Anh ta hoàn toàn quên chuyện mấy giây trước chưa từng nói lời nào, hoàn toàn không hề bày tỏ bất cứ suy nghĩ gì.

Anh ta chỉ không nhận được thể hiện ra sự kinh ngạc của bản thân, dường như chưa chấp nhận được sự thực rằng một con Thiết Xà Hắc Chiếu oai phong tám phía lại đánh mất tính mạng chỉ trong vài giây đồng hồ ngắn ngủi.

Tuy nhiên đây lại là chuyện tốt.

Tưởng Bạch Miên nghiêng đầu liếc nhìn cái xác vụn vẹo của Thiết Xà Hắc Chiếu, cười một tiếng rồi nói:

"Không phải tôi đã nói với các anh rồi sao, trong tất cả núi rừng nơi hoang dã, ngoài một số ít sinh vật ra, thì kẻ địch mạnh nhất của con

người chính là con người. Thật đáng tiếc, Thiết Xà Hắc Chiêu không nằm trong số ít sinh vật kia.

Về một ý nghĩa khác, kẻ đi săn tài giỏi nhất ắt hẳn phải là con người."

Cô ta vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện cái gì đó, quay đầu nhìn về phía bọn họ vừa đi tới.

Bịch bịch bịch! Người đàn ông cường tráng mặc bộ trang bị bộ xương ngoài vác khẩu súng tự động "Bạo Vũ", xách súng liên thanh khá nhẹ, dẫn đầu xông lên chỗ phát ra tiếng súng, tiếng kêu to.

Phía sau y, hai con mô tô phân khối lớn bảo vệ hai bên trái phải. Con xe việt dã màu đen thì đi theo phía sau với một khoảng cách xa xa, không định tham dự đợt chiến đấu thứ nhất mà chỉ định thu dọn chiến trường.

Đám người A Vũ, Cát Thuận cực kỳ tin tưởng vào thiết bị quân dụng bộ xương ngoài kia, cảm thấy chỉ cần một mình đại ca là cũng có thể thoải mái giải quyết đội "thợ săn di tích" và con Thiết Xà Hắc Chiêu vừa lưỡng bại câu thương.

Bịch bịch bịch!

Trên tấm kính tinh thể bảo vệ mặt của chiếc mũ giáp trên đầu người đàn ông cường tráng kia hiện ra cảnh tượng phía trước:

Con Thiết Xà Hắc Chiêu to hơn cả hai thùng nước bình thường, với cơ thể dài ít nhất mười lăm mét phủ kín bởi lớp vảy đen sì cực dày đang im lặng nằm một bên đường, xung quanh là cây cối đổ ngổ ngang với những bãi máu óc mà nó văng ra.

Người phụ nữ có vóc dáng cao gầy, buộc tóc đuôi ngựa đang dùng tay phải xoa nắn vai trái, đứng giữa con xe Jeep màu xanh xám và xác con Thiết Xà Hắc Chiêu, đương nhiên là gần xe hơn.

Lúc này, cô ta đã quay người lại, nhìn về phía bọn họ.

Mà ở đầu xe Jeep là một khẩu súng trường kiểu dáng dài, một cô gái khác đứng phía sau nó, đang quay ống ngắm sang phía này.

Quay sang... Mạch máu trên trán người đàn ông cường tráng giật giật, y không chút nghĩ ngợi, lập tức làm ra động tác né tránh.

Dưới sự trợ giúp của thiết bị bộ xương ngoài, y tức thì bật lên cao, nhảy sang bên phải bảy tám mét.

Pằng!

Bạch Thần bóp cò, một viên đạn phóng ra, xuyên qua vị trí mà người đàn ông cường tráng kia vừa đứng một giây trước, găm vào cây khô phía xa.

Người đàn ông trưởng thành kia nhảy sang một bên, phát hiện ra chuyện này, thì vừa kinh ngạc lại vừa hối hận:

"Tại sao bọn họ không hề bị thương chút nào? Thiết Xà Hắc Chiêu cứ thế chết đi? Bọn họ giải quyết Thiết Xà Hắc Chiêu nhanh vậy sao, thậm chí còn đứng hàn huyên với nhau? Làm thế nào bây giờ? Nếu không có hệ thống cảnh báo toàn diện, ban nãy mình đã chết rồi, bởi vì chẳng thể nào phản ứng kịp!"

Những dòng suy nghĩ nhanh chóng vụt lóe, y nhanh chóng đưa ra quyết định:

Cho dù đối phương có thể thoải mái giết được Thiết Xà Hắc Chiêu, thể hiện ra thực lực đáng kinh sợ, y cũng vẫn phải cố lao lên, hoàn thành việc áp chế về mặt hỏa lực.

Lúc này, nếu quay đầu bỏ chạy, y với thiết bị quân dụng bộ xương ngoài này thì không có vấn đề, nhưng đám người A Vũ và Cát Thuận sẽ không ai trốn thoát!

Vả lại y không cho rằng bản thân với thiết bị bộ xương ngoài trên người thì nhất định sẽ mạnh hơn Thiết Xà Hắc Chiếu, tốc độ và năng lượng phản ứng thì có khả năng hơn thật, nhưng sức mạnh và khả năng chịu đòn còn kém quá xa.

Thiết Xà Hắc Chiếu đều bị đám người phía đối diện kia giải quyết nhẹ nhàng, bản thân y với trang bị bộ xương ngoài chắc chắn sẽ chạy thoát được chăng?

Hai chân vừa chạm đất, y lập tức giơ khẩu súng liên thanh loại nhẹ trong tay lên, điên cuồng bắn phá phía đối diện.

Tạch tach tach!

Từng chùm bùn đất văng lên từ dưới mặt đất, trên cửa con xe Jeep màu xanh xám xuất hiện những vết đạn nổi liền.

Mà từ khi Bạch Thần nổ súng, trước khi tên đàn ông mặc thiết bị bộ xương ngoài này né tránh, Tường Bạch Miên phát hiện ra đám người kia trước tiên đã vừa dùng tay phải rút khẩu súng lục Liên Hiệp 202, một bên căng cơ bắp hai chân, hết như một con báo đi săn nhảy vọt tới chỗ cái xác to đùng của Thiết Xà Hắc Chiếu.

Cô ta phản ứng như vậy, một mặt là cảm thấy việc quay người trốn về sau xe Jeep khả năng không còn kịp nữa, về mặt khác thì cho rằng phải có một điểm giao hòa lực để hai bên có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Chương 38: Chiến đấu (2)

Mặt khác, khả năng chống đạn của cái xác Thiết Xà Hắc Chiếu mạnh hơn xe Jeep rất nhiều.

Tiếc rằng nguồn điện của chiếc tay giả sinh học này cần nạp vào, khi nạp được lượng điện lớn nhất, dùng một lần xong phải chờ một lát mới có thể dùng tiếp. Hiện giờ Tưởng Bạch Miên chỉ có thể nghĩ cách khác để đối phó kẻ địch.

Trong lúc Tưởng Bạch Miên chạy vọt đi, Thương Kiến Diệu không quay về trong xe ngồi, mà xuống xe từ phía bên kia. Một tay hắt dè cửa xe lại, phần bụng dùng sức, đầu gối khom xuống rồi bật mạnh, khiến hắt trực tiếp nhảy vọt lên cao, bay qua nóc con xe Jeep, tiếp đất ở phía bên chỗ Bạch Thần.

Được cải tạo gen từ khi còn trong bụng mẹ, sau đó lại trải qua thời gian huấn luyện vất vả, lúc này tố chất cơ thể của hắt được thể hiện vô cùng rõ ràng.

Bạch Thần mới bắn xong, Thương Kiến Diệu đã khom gối, cúi người, chạy bước nhỏ tới bên cạnh cô ta, núp ở phía sau đầu xe.

Đây là những gì bọn họ được dạy trong khóa huấn luyện:

Khi gặp phải bắn nhau, nếu muốn dùng xe làm "bức tường" bảo vệ bản thân, bắt buộc phải lựa chọn phần đầu xe có lắp các loại thiết bị, bởi chỗ khác rất dễ bị đạn bắn thủng, không có tác dụng cản trở gì mấy.

Cho nên, bản thân Long Duyệt Hồng dù ở ngay cùng phía với Bạch

Thần, có căng thẳng hay chậm một nhịp thể nào, thì anh ta vẫn có thể phản ứng đúng lúc, cũng rút về bên phía tay phải Thương Kiến Diệu.

Mà Bạch Thần, khi thấy không bắn trúng mục tiêu mặc thiết bị bộ xương ngoài, cũng nhanh chóng đưa ra quyết định. Cô kéo súng trường về, rồi ngồi thụp xuống.

Tạch tach tach tach tach!

Tiếng súng máy bắn phá vang lên, như đánh vang thần kinh của ba người, làm cho cơ thể của bọn họ căng thẳng không cách nào tránh né.

Một mặt khác, trước khi khẩu súng máy kia quét tới bên này, Tường Bạch Miên đạp cả hai chân như một con cá nhào tới phía sau một đoạn xác của Thiết Xà Hắc Chiếu, rồi nương theo thể đó nằm bò xuống.

Coong coong coong!

Lớp vảy màu đen sì bên ngoài của đoạn xác kia bị bắn phá liên tục, cuối cùng cũng vỡ tan tành, nhưng bên trong còn hai lớp vảy nữa.

Mặc dù có thể bắn vỡ được hai lớp vảy này, nhưng thịt của Thiết Xà Hắc Chiếu cũng có thể giảm mạnh tốc độ đạn bay, giảm tổn thương, càng đừng nói một mặt khác của cơ thể nó, nơi liền kề với Tường Bạch Miên còn ba lớp vảy đen sì khác.

Nói cách khác, muốn dùng súng liên thanh loại nhẹ bắn thủng cơ thể Thiết Xà Hắc Chiếu là chuyện không thể, trừ phi có thể nhắm bắn một chỗ liên tục, mà còn phải đủ đạn, đồng thời Tường Bạch Miên không di chuyển thay đổi vị trí.

Với sự hỗ trợ của thiết bị bộ xương ngoài, người đàn ông kia nhắc khẩu súng máy loại nhẹ nhanh chóng áp sát Thiết Xà Hắc Chiếu và

con xe Jeep màu xanh xám, ép cho Bạch Thần, Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Tường Bạch Miên không dám mạo hiểm nhô lên phản kích.

Chờ khi nòng súng nóng lên một cách nghiêm trọng, băng đạn quần quanh người không còn lại mấy viên, đều đã bắn gần hết, người đàn ông cường tráng kia mới ném khẩu súng máy loại nhẹ này đi, tay phải nhắc khẩu súng tự động "Bạo Vũ" vác trên người.

Tay trái của y giơ lên cao, để bộ phóng lựu đạn lắp ở tay trái chỉ thẳng vào phía trước.

Cùng lúc đó, trên chiếc kính ở phần mũ của thiết bị bộ xương ngoài xuất hiện hoa văn tương ứng với "Hệ thống ngắm bắn chính xác".

Từng chuỗi con số nhanh chóng hiện lên xung quanh hoa văn ngắm bắn này, giúp cho người đàn ông cường tráng kia chọn một đường đạn thích hợp.

Chỉ cần y phóng quả lựu đạn kia ra, con xe Jeep màu xanh xám sẽ nổ tung, mà Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng núp sau xe chắc chắn sẽ không thể may mắn thoát khỏi.

Nhưng như vậy, bản thân con xe Jeep và vật tư trên xe chắc chắn sẽ tổn hại nặng nề.

Với toán cướp hoang dã mà nói, vật tư mới là mục đích cuối cùng cho trận chiến của bọn họ.

Y do dự một chút, rồi chuyển hướng, làm cho bộ phóng nhắm thẳng vào chỗ Tường Bạch Miên.

Y vừa sử dụng súng tự động "Bạo Vũ" liên tục áp chế Tường Bạch Miên, vừa sử dụng mô đun hình ảnh nhiệt của hệ thống cảnh báo toàn diện để xác định vị trí chính xác của đối phương.

Trong quá trình đó, y ra hiệu cho hai tên đồng bọn đi xe gắn máy vừa đuổi theo là vòng qua bọc đánh từ phía sau xe Jeep, cùng tiến hành dùng hỏa lực áp chế, không để cho kẻ địch bên kia quấy nhiễu y.

Hai tên cướp vốn không lạ lẫm gì với tình huống như thế này, gần như không cần đại ca lên tiếng, bọn họ đã hiểu ý của y. Cả hai lập tức vòng xe rời xa chỗ Thiết Xà Hắc Chiếu, từ một bên tới gần vị trí đầu xe Jeep.

Tạch tach tach!

Bọn họ có kỹ thuật bắn rất tốt, một tay cầm tay lái, tay kia dùng súng tự động mini bắn, làm cho Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần không dám ló đầu.

Khi hình ảnh màu đen xen giữa màu cam, đỏ và xanh lục của Tường Bạch Miên xuyên qua cái xác đã cứng ngắc của Thiết Xà Hắc Chiếu truyền vào trong mắt của tên cầm đầu toán cướp, y lập tức nhe răng cười, bắt đầu lựa chọn đường đạn.

Sau khi Thiết Xà Hắc Chiếu ngã xuống, cho dù xác nó rất lớn, nhưng thực sự không cao mấy, phải nói là còn thấp hơn cả đầu con xe Jeep. Chỉ cần khoảng cách bắn và đường đạn phù hợp, cái xác kia thực sự không thể bảo vệ người phía sau.

Chương 39: Trong vòng mười mét (1)

Tường Bạch Miên nằm bò ở phía sau cơ thể nặng nề của Thiết Xà Hắc Chiêu, thi thoảng lại dịch chuyển một chút, tránh cho đối phương nhắm trúng chỗ.

Cô ta không muốn tiếp tục duy trì thế này, hết như cô không xác định đối phương có mang theo vũ khí hạng nặng loại hình chống tăng chống giáp hay không, dù sao với con người mà nói thì đó đều là những thứ không tiện mang theo bên mình, nhưng khi được thiết bị bộ xương ngoài hỗ trợ, chúng đều trở nên hết sức "nhẹ nhàng".

Mùi tanh hôi do bùn đất với mùi máu tanh trộn lẫn vào nhau vẩn vít trước chóp mũi Tường Bạch Miên, nhưng không cách nào quấy nhiễu được sự tập trung của cô. Vị tổ trưởng của "tổ điều tra nguyên nhân thể giới cũ hủy diệt" này khẽ nghiêng đầu như đang lắng nghe gì đó.

Nhưng với trạng thái thính lực của cô, cho dù có ốc tai cơ học hỗ trợ, hẳn là cũng không cách nào dựa theo đủ loại động tĩnh do thiết bị bộ xương ngoài tạo ra để xác định vị trí của kẻ địch.

Nhưng lúc trước, khi kẻ địch mặc thiết bị bộ xương ngoài xuất hiện ở trong tầm mắt, cô ở một bên lại là người đầu tiên phát hiện động tĩnh, cũng là người đầu tiên phản ứng lại, còn trước cả khi Bạch Thần dùng kính ngắm của khẩu súng trường "Quả Quýt" nhắm thẳng hướng đó.

Tiếng súng tạch tạch tạch không ngừng vang lên, che đậy rất nhiều động tĩnh. Mà Tường Bạch Miên thì như không hề bị quấy nhiễu, cô nằm đó, thầm đếm sự thay đổi khoảng cách giữa mình và đối

phương.

Trong quá trình này, cô dùng tay trái lấy ra một lựu đạn màu xanh sậm.

Khi người đàn ông mặc thiết bị bộ xương ngoài giơ bệ phóng lựu, và cũng tiến vào phạm vi, Tường Bạch Miên đột nhiên dùng răng rút móc kéo của lựu đạn.

Sau đó, cô dùng sức ở bụng lật người tại chỗ, với điều kiện tiên quyết là không thoát khỏi sự che chắn của cái xác Thiết Xà Hắc Chiếu, cô vung tay ném lựu đạn ra ngoài, nhắm tới chỗ mục tiêu.

Chiếc tay giả sinh học loại hình lươn điện kia của cô, ngoài có thể sản sinh, dự trữ và phóng dòng điện, thì còn mang theo sức lực hơn hẳn con người.

Đây chính là một trong những hướng cải tạo mà Sinh Vật Bàn Cổ am hiểu nhất.

Bùm!

Một quả cầu lửa hừng hực bốc lên mang theo sóng xung kích nhanh chóng lan ra, nuốt lấy khu vực kia.

Nhưng người đàn ông cường tráng mặc thiết bị quân dụng bộ xương ngoài đã được cảnh báo trước, nên đã nhảy vọt ra hơn hai mươi mét, thoát khỏi vụ nổ kia.

Mà dù y không né tránh thì y cũng có đủ thời gian, với sự hỗ trợ của hệ thống nhắm chính xác dùng khẩu súng tự động "Bạo Vũ" bắn vỡ quả lựu đạn kia giữa không trung. Nhưng y không biết đó là loại lựu đạn có tính chất gì, sợ xảy ra điều ngoài ý muốn, nên cuối cùng y bỏ qua việc đứng bất động tại chỗ, quyết định cưỡng chế tấn công.

Tường Bạch Miên nhân cơ hội này vùng người dậy, quỳ một gối phía

sau xác Thiết Xà Hắc Chiếu.

Cô dùng tay phải cầm khẩu súng lục Liên Hiệp 202 hướng về mục tiêu rồi bắn liên tục.

Pằng pằng pằng!

Những viên đạn 11.18 mm lao ra, nhắm thẳng tới người đàn ông mặc thiết bị quân dụng bộ xương ngoài, mục tiêu là những bộ phận quan trọng không có xương hỗ trợ và giáp chống đạn bảo vệ.

Mặc dù không có hệ thống nhắm bắn chính xác hỗ trợ, nhưng khả năng bắn súng của Tưởng Bạch Miên không hề thua kém đối phương, làm cho kẻ địch chỉ có thể dựa vào thiết bị bộ xương ngoài liên tục né tránh, hoàn toàn không dám dừng lại.

Điều này làm cho người đàn ông cường tráng kia toát mồ hôi lạnh khắp trán, không dám tin mỗi một phát súng của đối phương đều không bắn trượt, hoàn toàn không cho y cơ hội bắn trả.

Nếu không mặc thiết bị quân dụng bộ xương ngoài, lại có hệ thống cảnh báo toàn diện hỗ trợ, y thậm chí còn không cảm thấy mình có thể tránh né được.

Đó là một tay súng thiện xạ chân chính!

Các nhân viên được cải tạo gen trong Sinh Vật Bàn Cổ đều có khả năng bắn súng thiên bẩm không tệ, chỉ là có người mạnh hơn, có người bình thường, và có người hơi yếu hơn. Mà trong số đó, Tưởng Bạch Miên chính là người nổi bật trong những người nổi bật, bất kể Thương Kiến Diệu hay Long Duyệt Hồng đều không bằng cô.

Đồng thời, cô không hề bỏ qua những buổi huấn luyện gian khổ sau này.

Pằng pằng pằng!

Trong khoảng thời gian ngắn, Tường Bạch Miên dựa vào khẩu súng lục Liên Hiệp 202 áp chế được kẻ địch mặc thiết bị bộ xương ngoài.

Điều duy nhất khiến cô lo lắng là đạn trong hộp đạn sắp hết sạch, mà khác với súng trường "Cuồng Chiến Sĩ", không cách nào dựa vào kỹ thuật thay hộp đạn liền mạch được. Kẻ địch phía bên kia không phải loại bình thường, chỉ cần có sơ hở là có thể lập tức nhào tới, không cho cơ hội nào thêm.

Một bên khác, tiếng gầm rú từ động cơ xe gắn máy phân khối lớn càng ngày càng gần, Bạch Thần đưa khẩu súng trường "Quả Quýt" sang một bên, đối diện với không gian bên dưới khung gầm cao của xe Jeep.

Cô ngồi ở đó, dựa lưng vào đầu xe, ở một góc nghiêng phía trước cô ta là một chiếc gương nhỏ được đặt ở đó từ khi nào không biết.

Chiếc gương này giống gương chiếu hậu, soi rõ cảnh tượng một phạm vi hẹp cho Bạch Thần, người vốn đang không ló đầu lên được.

Sau đó, Bạch Thần nói thật nhanh:

"Giúp tôi áp chế hai tên bên kia, đuổi bọn chúng sang bên cạnh!"

Dứt lời, cô cởi áo khoác, quăng mạnh lên không trung.

Tạch tach tach, chiếc áo khoác ngụy trang màu xám nhanh chóng bị những viên đạn bắn cho thủng lỗ chỗ.

Bạch Thần thì nhân cơ hội lăn một vòng tới vị trí cửa xe, nằm bò ở đó, lại cầm lấy khẩu súng trường Quả Quýt.

Một giây sau, cô ta thông qua không gian dưới gầm xe nhắm thẳng kẻ địch mặc thiết bị bộ xương ngoài, từ góc độ mà đối phương không ngờ tới bắn thẳng vào mắt cá chân.

Pằng pằng pằng!

Tên đàn ông cường tráng kia đang định bắn trả Tưởng Bạch Miên, lại phát hiện nguy hiểm từ phía khác, chỉ có thể tiếp tục né tránh.

Chương 40: Trong vòng mười mét (2)

"Không tệ đó..." Tưởng Bạch Miên thầm nói một tiếng, tỏ ra vô cùng hài lòng với độ nhạy cảm về tình hình trận chiến, năng lực quyết đoán và tinh thần mạo hiểm của Bạch Thần.

Cô tranh thủ cơ hội này quăng khẩu Liên Hiệp 202, đổi sang khẩu "Rêu Đá".i

Ở đầu con xe Jeep, Bạch Thần dùng hỏa lực trợ giúp Tưởng Bạch Miên, thì Thương Kiến Diệu đã lấy khẩu súng trường "Cuồng Chiến Sĩ" đang đeo, đặt nó sang bên cạnh Long Duyệt Hồng.

"Cậu bắn súng áp chế địch, đuổi sang một bên!" Hấn nhắc lại một lần.

Đuổi hai con xe gắn máy phân khối lớn sang bên cạnh là không dễ kẻ địch nhắm bắn vào vị trí cửa xe, bởi như vậy thì viên đạn có thể thoải mái bắn xuyên qua xe Jeep, có xác suất không nhỏ bắn bị thương Bạch Thần vốn đang nằm bò bên dưới cửa xe.

"Tôi..." Long Duyệt Hồng vô cùng căng thẳng.

"Nổ súng!" Biểu cảm trên mặt Thương Kiến Diệu như có chút méo mó.

Long Duyệt Hồng cũng là người trải qua huấn luyện gian khổ, nên không hề do dự nữa, dựa vào đầu xe làm chướng ngại, đưa một tay ra cầm lấy khẩu súng trường của mình, không hề ngẩng bắn mà cứ thế bắn phá ra chỗ mình đang quay lưng, bắn điên cuồng.

Âm thanh từ hai khẩu súng mini chợt im bật, tiếng động cơ chạy càng vang rõ hơn.

Long Duyệt Hồng tranh thủ cơ hội này lăn mình, để lộ một nửa người ra vị trí đầu xe. Sau đó, anh ta có thể nhắm bắn tiếp, ép cho kẻ địch phải chạy sang bên cạnh, cũng chính là chạy tới chỗ có thể trực tiếp tấn công mấy người sau xe.

Sau khi bắn hết đạn, anh ta không đổi hộp đạn mới, mà cầm lấy khẩu súng "Cuồng Chiến Sĩ" của Thương Kiến Diệu tiếp tục bắn quét.

Trong tiếng tạch tạch vang lên không ngừng, Thương Kiến Diệu rút khẩu súng lục Liên Hiệp 202, khể khom lưng như một con báo săn mồi lao thẳng ra ngoài, thẳng tới hai con xe gắn máy phân khối lớn kia.

Long Duyệt Hồng hoàn toàn không ngờ Thương Kiến Diệu sẽ mạo hiểm đến như vậy, nhưng anh ta đang bắn tới mức đỏ mắt không vì thế mà tạm dừng, trái lại còn tiếp tục dùng hỏa lực dồn ép kẻ địch.

Tạch tạch tạch, hai tên cướp giơ khẩu súng tự động mini, vừa điều khiển xe chạy tốc độ cao vừa bắn trả.

Thương Kiến Diệu lao vọt tới phía trước, lăn người một vòng né tránh đợt bắn này, sau lưng hắn là những làn bụi nhỏ bay lên cao.

Nhưng lúc này, hai con xe gắn máy dựa vào tốc độ ép sát bên này, cách hắn chưa tới mười mét.

Càng tới gần Thương Kiến Diệu, kẻ địch đội mũ bảo hiểm trên con xe bên trong lại nhắm thẳng vào hắn.

Ở cự ly này, hắn ta tin tưởng tuyệt đối là có thể khiến Thương Kiến Diệu muốn tránh cũng không được.

Trong đầu hắn ta thậm chí còn hiện ra cảnh tượng tương ứng:

Trong tiếng súng tạch tạch, xe máy chạy vụt qua, cơ thể kẻ địch run rẩy ngã xuống, toàn thân thủng lỗ chỗ, máu tươi chảy khắp nơi.

Mà kẻ trên con xe máy khác thì bắn trả Long Duyệt Hồng, không cho anh ta cơ hội ép chế để cứu đồng đội.

Thương Kiến Diệu lặn xong, bật người lên thì nhìn thấy họng súng tối om của khẩu súng tự động mini.

Kẻ địch đội mũ kia không chút do dự chuẩn bị dùng ngón tay bóp cò.

Đột nhiên, động tác của hắn ta cứng ngắc, dừng lại hẳn. Trên trán hắn ta và cả sau lưng đã ướt nhẹp mồ hôi.

Hắn ta phát hiện mình quên mất cách bóp cò!

Chỉ một động tác đơn giản như vậy mà hắn không tài nào làm nổi, hết như đã đánh mất năng lực đó!

Phải làm sao mới có thể hoàn thành động tác bắn đây? Trong khoảnh khắc đó, trong đầu hắn lại nảy sinh ra ý nghĩ vớ vẩn như vậy.

Bắt lấy cơ hội này, đôi mắt Thương Kiến Diệu trở nên sâu thẳm, lạnh nhạt giơ cánh tay lên, bóp cò súng Liên Hiệp 202.

Pằng! Pằng! Pằng!

Một phát đạn bắn trúng người của kẻ địch mục tiêu, một phát trúng cổ, và phát cuối cùng thì trúng lên thân con xe gắn máy.

Miệng vết thương trông dữ tợn xuất hiện trên cổ kẻ địch, máu tươi phun trào, văng ra tận chỗ xa.

Cơ thể hắn ta lung lay, rồi ngã khỏi con xe máy, rơi xuống đất vang lên tiếng bịch.

Con xe máy phân khối lớn mất người điều khiển tiếp tục lao vọt lên chừng mười mét, sau đó rầm rầm đổ sang một bên, khiến mặt đất khẽ rung, làm bụi bốc lên mù mịt.

Thương Kiến Diệu không dừng lại, mà động cổ tay nhắm tới một tên địch khác, kẻ đang bắn nhau với Long Duyệt Hồng.

Pằng pằng pằng!

Một phát đạn bắn trúng bình xăng con xe máy, hai phát còn lại thì cùng lúc bắn trúng cơ thể đối phương.

Thiên phú súng ống của hắn, sau khi cải tạo gen, cũng thuộc dạng trên trung đẳng, coi như không tệ.

Bùm!

Con xe máy kia đổ xuống đất, vì nhiều nguyên nhân mà trực tiếp nổ tung.

Ánh lửa đỏ rực bốc lên cao, bao phủ kẻ địch điều khiển xe, làm cho gã la hét thảm thiết, uốn éo cơ thể, cuối cùng không còn động tĩnh.

Người đàn ông mặc thiết bị bộ xương ngoài nghe thấy âm thanh đó, bèn quay đầu nhìn sang, mắt lập tức đỏ ngầu.

Thương Kiến Diệu không có nhìn y, mà điên cuồng chạy trốn, lăn người quay trở lại vị trí đầu xe Jeep.

Tên đàn ông kia nổi giận gầm lên, bất chấp năng lượng sẽ tiêu hao, gánh nặng khung máy, và sử dụng quá mức khả năng cơ động mạnh mẽ của thiết bị bộ xương ngoài, y liên tục vừa chạy vừa nhảy liều lĩnh lao thẳng tới con xe Jeep.

Điều này hoàn toàn khác hẳn cách chiến đấu vô cùng cẩn thận ban

nãy của y.

Pằng pằng pằng!

Những phát bắn từ Tường Bạch Miên và Bạch Thần không thể bắn trúng các bộ phận quan trọng trên người mục tiêu, tối đa cũng chỉ làm xước da mà thôi.

Từ đó có thể thấy được thiết bị quân dụng bộ xương ngoài này mạnh tới cỡ nào.

Pằng!

Tên đàn ông kia nhảy vọt lên trời, rơi thật mạnh lên nắp động cơ xe Jeep, sau đó nhắm thẳng cả súng tự động "Bạo Vũ", bộ phóng lựu và "họng súng" của vũ khí điện từ vào ba người bên dưới.

Mà đồng thời Bạch Thần, Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu cũng nhắm thẳng vào y.

Chương 41: Cảm xúc choán hết đầu óc (1)

Tuy người đàn ông cường tráng này phần nộ, và sẵn sàng mạo hiểm, nhưng y vẫn duy trì được năng lực suy xét cơ bản, chưa bao giờ có ý định dùng tính mạng của mình để báo thù cho hai tên đồng bọn.

Dựa theo kế hoạch của y, sau khi nhảy lên mui xe, y sẽ nương sức mạnh chân cực lớn của thiết bị bộ xương ngoài để nhảy vọt lên, tránh thoát được những phát đạn liều mạng của kẻ địch cả trước và sau. Sau đó, lúc ở giữa không trung, y sẽ phóng lựu đạn trực tiếp làm nổ chết tươi một nữ hai nam đang núp ở vị trí đầu xe này!

Trong quá trình đó, y còn có thể hoàn thành một vòng bắn phá bằng súng tự động ngay giữa không trung, muốn không bỏ qua bất cứ mục tiêu nào.

Tiếp đó, y sẽ mở thiết bị phản lực đơn giản của bộ xương ngoài để cưỡng ép đổi hướng ngay giữa không trung, không cho kẻ địch đang núp sau cái xác Thiết Xà Hắc Chiếu cơ hội.

Ngay khi đầu gối của y lôi kéo khớp xương hỗ trợ hơi khom xuống, sắp sửa nhảy vọt lên, trong đầu y chợt sinh ra một ý tưởng cực kỳ mãnh liệt:

"Không! Mình không làm thế!"

Y cảm thấy mình bắt buộc phải mặt đối mặt mặt đối mặt bắn cho kẻ địch đã hại chết đồng bọn thành tổ ong vò ve, nhìn đối phương chết đi trong sợ hãi và hối hận thì mới trút được cơn giận trong lòng, mới coi như thật sự báo thù cho đồng bọn của mình!

Gì mà nảy lên cao, bắn từ trên xuống, đó là hành vi của kẻ nhu nhược, căn bản không có thành ý gì cả!

Đàn ông chân chính sẽ giết đối phương ngay chính diện!

Ý tưởng trong đầu này nhanh chóng phát triển thành thứ cảm xúc không thể ngăn chặn, làm cho người đàn ông cường tráng này lập tức bỏ qua suy tính ban đầu.

Đương nhiên y không hoàn toàn đánh mất lý trí, y với thiết bị bộ xương ngoài trên người lập tức làm động tác ngồi xổm xuống, đồng thời khom lưng như một người khổng lồ hạ thấp nửa thân trên, cứ như vậy, thứ mà hai nam một nữ núp ở chỗ đầu xe đối mặt chính là chiếc mũ giáp kim loại của y, phần giáp che đạn trước ngực và những chỗ được lớp xương hỗ trợ che khuất, và phần cơ thể chưa được bảo hộ không quá nhiều kẽ hở để có thể bắn trúng.

Một giây sau, y nhìn thấy ánh mắt dường như tối tăm hơn hẳn người bình thường của mục tiêu.

Thương Kiến Diệu không cậy mạnh, bỏ qua việc ngắm bắn, hấn dùng sức nhảy sang một bên, tiếp tục lăn toàn cơ thể.

Còn với Tường Bạch Miên ở phía sau người đàn ông kia mà nói, tư thế mà y bày ra hiện tại quả thực quá tốt, làm cho cô hoàn toàn không suy xét, lập tức bóp cò theo bản năng.

Pằng!

Một viên đạn màu vàng óng vượt qua khoảng cách ba mươi mét, sượt qua khung xương hỗ trợ màu đen, chui vào giữa xương sống và ba lô năng lượng của người đàn ông cường tráng, hơi lệch sang bên một chút.

Chỗ này hoàn toàn ăn khớp với mục tiêu mà Tường Bạch Miên

muốn bắn trúng, hết như đang bắn vào một bia ngắm cố định vậy.

Với một tay súng thiện xạ như cô mà nói, đây không phải chuyện khó khăn gì, cho dù có cách xa thêm hai mươi mét nữa thì cũng không thành vấn đề.

Một tiếng phụp vang lên, phần lưng người đàn ông cường tráng kia bung ra một mảng máu lớn.

Trong cơn đau đớn dữ dội gần như khiến y tê dại, y lấy lại tinh táo, không thể tin được bản thân lại đạo đức giả vào thời khắc quan trọng như vậy, đưa ra một lựa chọn gần như tệ hại nhất.

Pằng! Pằng! Pằng!

Viên đạn thứ hai của Tướng Bạch Miên tới đúng hẹn, phát súng của Bạch Thần cũng từ góc nghiêng bắn vào bụng y. Những phát bắn liên tục của Long Duyệt Hồng thì bị mũ giáp kim loại và lớp giáp chống đạn trước ngực cản lại, không thể làm cho kẻ địch bị thương.

Người đàn ông cường tráng tự biết mình không thể may mắn tránh thoát, khuôn mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

Đầu óc dần mờ hồ, y chuẩn bị phóng lựu đạn, điên cuồng bắn phá hòng kéo kẻ địch trước mặt chết theo.

Nhưng, y dù làm thế nào thì cũng không thể tạo ra được động tác bóp cò.

Cho dù là người chưa từng học bắn súng bao giờ, cũng phải biết được kiến thức thông thường nhất đó, lúc này hẳn là không nên làm ra động tác không ổn như vậy.

Đôi tay của y dường như đã chết trước cả y vậy.

Rầm!

Người đàn ông cường tráng này mang theo thiết bị bộ xương ngoài nặng chừng bảy tám chục cân ngã rầm xuống mui xe, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ xung quanh.

Mắt y mở to, dường như chứa đầy sự nghi hoặc và không cam tâm.

Con xe việt dã màu đen áp trận ở phía xa, sau khi người đi xe gắn máy thét lên thảm thiết, đã điên cuồng lao tới.

Nhưng chung quy vẫn là chậm một bước. Khi con xe tiến tới phạm vi bắn khả dụng thì cũng đúng lúc hai người đàn ông tên là Cát Thuận và A Vũ thấy lưng đại ca văng ra máu tươi.

A Vũ gầm lên, thò nửa người ra khỏi cửa sổ xe hòng tìm kiếm kẻ địch, bắn chết bọn họ.

Đúng lúc này, người đàn ông cường tráng kia nặng nề ngã xuống, làm cho con xe Jeep lung lay thấy rõ.

Trong tiếng két, con xe việt dã màu đen kia hoàn thành một cú cua khét, xoay ngang thân xe.

A Vũ suýt thì bị hất văng ra ngoài, chẳng qua vì ăn mặc khá dày, lại tìm được điểm chống đỡ cho nên hắn ta mới không văng ra giữa không trung.

Ầm!

Con xe việt dã lại cua một vòng lớn nhắm tới con đường bọn họ đi đến, rồi tăng tốc lao vụt đi.

"Mày làm gì thế?" A Vũ lù người lại, cầm phần gầm lên.

Cát Thuận lớn tuổi hơn tiếp tục đánh tay lái, cất cao giọng đáp lại:

"Trốn chứ sao!"

"Đại ca với mọi người đang ở đây!" A Vũ dí khẩu súng lục Liên Hiệp 202 của mình lên huyết Thái Dương của Cát Thuận: "Quay lại cho tao!"

Hắn ta gào lên, đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu.

Cát Thuận không phản ứng, chỉ hô tiếp:

"Đại ca chết rồi! Mà y cũng muốn đi chết theo đại ca sao?"

Gã gần như đạp chân ga xuống tận sàn.

Chương 42: Cảm xúc choán hết đầu óc (2)

A Vũ mấp máy môi, vẻ mặt không ngừng thay đổi.

Cứ chờ người ra như thế một lúc, hắn ta đột nhiên vung tay ra sau, ném người vào vị trí ghế lái phụ.

"Mẹ mày chứ đồ nhát gan!" Hắn ta bực bội mắng.

"Mẹ nó chứ tao cũng là kẻ nhát gan..." Giọng hắn ta thấp dần, trên khuôn mặt lặn dài những dòng nước mắt.

...

"Ha, chạy cũng nhanh đấy." Tưởng Bạch Miên vừa thay đạn cho khẩu súng lục "Rêu Đá" 9 mm, vừa dõi theo bóng con xe việt dã màu đen sắp biến mất ở phương xa, cảm khái một câu.

Cô chỉ tiếc lúc xuống xe không mang theo khẩu súng lục đạn, không thì còn có thể thử tặng kẻ địch đã bỏ chạy kia một bông pháo hoa cực lớn.

Ở chỗ xe Jeep, Long Duyệt Hồng đã bắn hết đạn trong súng, anh ta dừng lại, khom người xuống, thờ dốc từng cơn.

Ánh mắt anh ta không có tiêu cự, trông ngơ ngơ ngác ngác, dường như tinh thần đã tiến vào thế giới ngăn cách với bên ngoài.

Bạch Thần giơ khẩu súng trường "Quả Quýt" nhìn quanh một lượt, thấy không còn kẻ địch nào khác, thế mới thở phào một hơi.

Vẻ mặt cô ta trông khá tỉnh táo, dường như tất cả những gì vừa xảy ra chỉ là một phần trong cuộc sống hàng ngày của cô, cứ cách một đoạn thời gian là sẽ trải qua một lần, không đáng để lãng phí quá nhiều tình cảm.

Cô có nhìn thấy khẩu súng lục đạn Tường Bạch Miên đặt ở chỗ ghế lái phụ, nhưng cô xác nhận người đàn ông cường tráng kia đã chết ngắc, không cần bắn thêm phát nào nữa, mà con xe việt dã màu đen kia đã bỏ chạy khá xa, với người không am hiểu súng lục đạn như cô thì nó đã mất đi giá trị tấn công.

Không cần thiết phải lãng phí một quả lục đạn... Bạch Thần dời mắt nhìn về phía Thương Kiến Diệu ở cách đó bảy tám mét.

Cô ta cực kỳ nghi hoặc lựa chọn cuối cùng của người đàn ông cường tráng.

Trong tình huống ban nãy, kẻ địch với thiết bị bộ xương ngoài hoàn toàn có cơ hội dùng cái giá bị thương nhẹ hoặc xây xước da để giết chết ba người bên mình, ai ngờ y hệt như bị cơn phẫn nộ chiếm toàn bộ đầu óc, hoàn toàn không theo chiến thuật gì cả, chỉ có lỗ mãng, lỗ mãng, và lỗ mãng.

Mà trong khoảnh khắc đó, Thương Kiến Diệu là người duy nhất phản ứng khác biệt, nhào sang một bên trước tiên.

Bạch Thần mím môi dưới, liếc nhìn Tường Bạch Miên đang chạy trở lại:

"Các anh có bị thương không?"

Trong xe có hộp y tế.

Long Duyệt Hồng nghe thế, chột rùng mình một cái, thoát khỏi trạng thái mờ mịt, quay trở lại với thế giới hiện thực.

Cơ thể của anh ta run rẩy do căng thẳng, nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc anh ta nhanh chóng kiểm tra lại trạng thái của mình:

"Tôi, tôi không sao."

Lúc này Thương Kiến Diệu cười đáp lại:

"Hơi có chút đau đầu."

"Có lẽ là do tiếng nổ và tiếng súng tạo nên áp lực nhất định cho lỗ tai." Bạch Thần căn cứ tình hình ban nãy và góc độ hiện thực để phân tích.

"Rất tốt." Tường Bạch Miên quay về tới xe Jeep, khen ngợi một câu, sau đó nói với Bạch Thần: "Tôi bị xây xước mấy chỗ, lấy cho tôi bình cồn đỏ."

Dứt lời, cô nhân cơ hội dạy Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu:

"Ở trên hoang dã, nguy hiểm chết người thường đến từ lây nhiễm và ô nhiễm, không thể vì người cải tạo gen có năng lực miễn dịch mạnh mẽ và năng lực tự chữa trị mà sơ sẩy về mặt này."

Chờ Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng gật đầu, Tường Bạch Miên nhận lấy cồn đỏ, vừa tiêu độc cho miệng vết thương trên tay, vừa cười nói:

"Thế nào? Ngoạn mục chứ? Kích thích chứ?"

Long Duyệt Hồng khẽ nhú mày, nói với sắc mặt có vẻ hơi tái nhợt:

"Tổ trưởng, với loại chuyện thế này, sao có thể dùng từ ngoạn mục và kích thích để miêu tả chứ?"

Anh ta chỉ cảm thấy sợ hãi, khó chịu và căng thẳng, không muốn phải trải qua chuyện như thế này thêm lần nào nữa.

Nếu không vì lần này không có đồng đội nào thương vong, anh ta cảm thấy có khi mình sẽ suy sụp ngay tại trận mất.

Cho dù là vậy, nhìn ba người mà bọn họ còn trao đổi thông tin lúc trước nay im lặng nằm dưới đất, ai nấy trông thật thê thảm, anh ta cũng tự có cảm nhận riêng mà khó nói thành lời.

Tường Bạch Miên không tức giận khi Long Duyệt Hồng phản bác mình, cô nửa cười nửa than thở:

"Đây chính là trạng thái bình thường trên Đất Xám, hoàn toàn khác biệt với tình hình bên trong công ty. Khi anh trải qua đủ loại chiến đấu, anh sẽ phát hiện rằng sau mỗi một trận chiến, chuyện bản thân còn sống sót là đáng ăn mừng và đáng vui vẻ tới mức nào. Nhất là khi các chiến hữu của anh đều còn sống cả.

Mới vừa rồi tôi chủ yếu là muốn cho các anh cảm giác thả lỏng, để các anh nhanh chóng thoát khỏi chướng ngại tâm lý sau chiến đấu.

À, đừng so sánh với Thương Kiến Diệu, vấn đề của anh ta có lẽ còn nghiêm trọng hơn, chứ chướng ngại tâm lý sau chiến đấu hoàn toàn chẳng là gì."

Thương Kiến Diệu há miệng như muốn thanh minh là mình không có vấn đề, nhưng lúc này Bạch Thần đã đẩy cái xác mặc thiết bị bộ xương ngoài xuống khỏi mui xe, khiến nó phát ra tiếng bịch nặng nề.

Bạch Thần lập tức mở nắp capo, kiểm tra tình hình máy móc.

Bên trong đầu xe có mắc vài viên đạn.

"Thế nào rồi?" Tường Bạch Miên hỏi.

"Đúng là bị hỏng... Không biết có sửa được không, để tôi thử trước đã." Bạch Thần kéo chiếc khăn quàng cổ màu xám lên, đi về phía

cốp xe lấy hộp nhựa đựng công cụ sửa máy: "Mong là được."

Tưởng Bạch Miên quay sang nói với Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Các anh dọn dẹp chiến trường, thu thập vật phẩm có giá trị. Tôi phụ trách canh phòng bốn phía, đề phòng điều bất trắc. Bắt đầu từ bên này trước đi."

"Rõ." Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cùng đi tới chỗ cái xác mặc thiết bị bộ xương ngoài.

Nếu như có thể nhanh chóng tháo dỡ được thiết bị này, nắm được kỹ xảo sử dụng nó, sau này còn xuất hiện tình huống nào khác, bọn họ cũng có thể ứng phó được.

Chương 43: Thư (1)

Bởi vì thiết kế của thiết bị quân dụng bộ xương ngoài đã cân nhắc tới vấn đề thu hồi sau khi người mặc chết, mà Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đã làm quen với món đồ này trong huấn luyện hai tháng trước, không lạ lẫm gì thiết bị này, cho nên Thương Kiến Diệu chỉ tìm kiếm đôi chút là thấy cái nút, thuận lợi tắt hệ thống tổng thể và ba lô năng lượng.

Sau khi làm xong bước này, công việc tiếp theo thực sự không có tính kỹ thuật gì mấy, đó là lần lượt tháo khóa kim loại ở các khớp phụ trợ.

Long Duyệt Hồng vừa xử lý mấy khóa chỗ cổ tay và khớp xương khuỷu tay, vừa há miệng rồi lại ngậm lại.

Cứ muốn nói lại thôi như vậy ba lần, anh ta cuối cùng không nhận được nữa, bèn cất tiếng hỏi:

"Ban nãy cậu không căng thẳng, không sợ hãi sao?"

Thương Kiến Diệu phụ trách phần chân chỉ vào chính mình: "Cậu đang hỏi tôi?"

"Chỗ này ngoài cậu còn ai nữa?" Long Duyệt Hồng vừa bực mình vừa buồn cười hỏi lại.

Bạch Thần đang sửa xe Jeep ở phía sau anh ta, Tưởng Bạch Miên cầm khẩu súng lục vòng sang phía khác, ở chỗ để xác này chỉ có anh ta và Thương Kiến Diệu mà thôi.

Thương Kiến Diệu vỗ lên đùi cái xác:

"Còn tên này nữa mà."

"..." Long Duyệt Hồng vốn định mắng Thương Kiến Diệu một câu, nhưng đột nhiên lại có chút sợ hãi.

Anh ta đang nhớ tới những câu chuyện xưa mà người lớn thường mang ra dọa đám trẻ con.

Thương Kiến Diệu ngừng cười, "ừ" một tiếng:

"Chắc chắn là sẽ căng thẳng và sợ hãi chứ."

"Nhưng tôi đâu thấy vẻ đó trên mặt cậu." Long Duyệt Hồng bật thốt.

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Đó là vì tôi tự nhủ trong lòng: Mục tiêu của mày là cứu vớt toàn bộ nhân loại."

"... Điều này thì liên quan gì?" Long Duyệt Hồng cảm thấy mình đã quen với việc đầu Thương Kiến Diệu thi thoảng lại có vấn đề: "Ý tôi là, vì sao cậu lại không sợ hãi không căng thẳng?"

Thương Kiến Diệu đáp lại với vẻ mặt nghiêm túc:

"Ở trên đường thực hiện mục tiêu này, hy sinh là việc không thể tránh khỏi."

Trong khoảnh khắc này, Long Duyệt Hồng không biết nên nói Thương Kiến Diệu là bình thường hay không bình thường nữa.

Anh ta nhanh chóng quyết định bỏ qua đề tài này, mà hỏi sang cái khác:

"Cậu không cảm thấy khó chịu sao? Việc tự tay giết hai người ấy. Chính là cách đây không lâu, bọn họ còn có thể cười nói, chạy nhảy, sống sờ sờ ra đó. À... Chưa hẳn là khó chịu, dù sao không có cảm nhận đặc biệt nào sao?"

Thương Kiến Diệu khẽ gật đầu, nhẹ tới mức khó có thể nhận ra:

"Có."

Long Duyệt Hồng không khỏi thở phào một hơi.

Thương Kiến Diệu lại nói tiếp:

"Muốn bắn thêm hai phát nữa."

"... Vì sao?" Long Duyệt Hồng từ bỏ việc làm cho suy nghĩ của mình đồng bộ với Thương Kiến Diệu.

Thương Kiến Diệu thì liếc anh ta một cái, sau đó đưa mắt nhìn về chiếc xe Jeep đằng sau:

"Cho tới tận bây giờ chúng ta chưa từng có ý định cướp bóc bọn họ, làm hại bọn họ, bắn giết bọn họ. Mà ngay từ ban đầu bọn họ đã có ác ý với chúng ta, bám đuôi chúng ta, có cơ hội là ra tay tấn công."

Nếu chúng ta không phát huy hơn hẳn người thường, chỉ cần phạm phải một sai sót thôi, như vậy những cái xác nằm ở đây, bị lục lọi tìm kiếm sẽ là chúng ta. Mà cậu cảm thấy bọn họ sẽ có cảm nhận đặc biệt nào sao?

Không, bọn họ sẽ hát hò, nhổ nước bọt vào chúng ta, ăn thanh năng lượng của chúng ta, ăn lương khô của chúng ta, ăn lon đồ hộp quân dụng của chúng ta, dùng con Thiết Xà Hắc Chiếu mà chúng ta giết chết đi ăn lẩu, cậu có nhận được không?"

Trong đầu Long Duyệt Hồng vô thức hiện lên những cảnh tượng đó,

điều này làm cho anh ta nhớ lại cảm giác đói khát vô tận mà anh ta thường xuyên phải chịu đựng từ bé đến lớn.

Anh ta lập tức giận tím mặt:

"Không được!"

Sau khi đáp xong, anh ta lập tức uể oải như quả bóng rổ lâu không được bơm:

"Nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy thoải mái như vậy."

Thương Kiến Diệu nghe thấy câu này, khẽ nở nụ cười có chút hơi khoa trương:

"Đây chính là Đất Xám. Cố gắng làm quen đi."

"Cậu nói như thế đây không phải lần đầu tiên cậu lên mặt đất vậy..."
Long Duyệt Hồng nói thêm một câu, rồi vùi đầu tiếp tục làm việc.

Không lâu sau, bọn họ tháo tất cả móc khóa kim loại, cởi thiết bị bộ xương ngoài kia ra khỏi cái xác.

Tường Bạch Miên đã về bên cạnh xe Jeep từ lúc nào chẳng hay, nói mà như có suy nghĩ:

"Long Duyệt Hồng, anh thử mặc lên xem có thể điều khiển hay không."

Những thứ thuộc loại này luôn khiến một bộ phận đàn ông điên cuồng, mà Long Duyệt Hồng lại chính là một trong số đó. Anh ta bất chấp việc bên ngoài thiết bị bộ xương ngoài kia vẫn còn vết máu, vội giục Thương Kiến Diệu. Với sự trợ giúp từ Thương Kiến Diệu, anh ta điều chỉnh độ dài của khung xương hỗ trợ, đeo ba lô năng lượng, đội chiếc mũ sắt màu đen, cài các móc khóa kim loại lại.

Chờ khi hệ thống tích hợp tự kiểm tra chạy xong, Long Duyệt Hồng nhìn thoáng qua rồi báo cáo nhanh:

"Nguồn điện còn 23%, nói là có thể sử dụng được 1 giờ 55 phút."

"Đừng tin nó, đây chỉ là trong tình huống anh duy trì lượng vận động bình thường, chỉ tạo ra các thao tác cơ bản mà thôi. Nếu muốn bay lên trời chui xuống đất, chạy nhanh nhảy cao như vị này, các hệ thống đều vận hành hơn mức bình thường, tôi đoán tối đa chỉ được chừng nửa tiếng mà thôi." Tưởng Bạch Miên giơ chân trái, dùng mũi chân chỉ vào xác người đàn ông cường tráng kia.

"Ừm." Long Duyệt Hồng bắt đầu thực hiện các thao tác cơ bản.

Sau một loạt các thao tác, anh ta vui mừng nói:

"Tổ trưởng, thứ này dùng tốt hơn bộ mà chúng ta thử ở công ty!"

Tưởng Bạch Miên "à" một tiếng:

"Đó là hàng công ty phòng chế thôi. Anh không nghĩ xem, chúng ta là một công ty sinh học, về mặt máy móc điện tử thì có thể mạnh gì?"

"Cũng đúng." Long Duyệt Hồng lại hưng phấn thử nghiệm các chức năng còn lại của thiết bị bộ xương ngoài kia.

Thương Kiến Diệu vẫn ngồi tại chỗ cũ, kiểm tra túi của các thi thể, thậm chí không hề bỏ qua quần lót bên trong.

Chương 44: Thư 2

"Chỉ có hai túi bánh quy." Cuối cùng, hắn nhìn đám đồ vật trước mặt với vẻ mặt chê bai, nói.

Hai túi bánh quy này không phải loại lương khô, trên bao bì có ghi từng hàng tiếng Hồng Hà. Vì bị hao mòn khá nhiều nên Thương Kiến Diệu chỉ có thể tạm nhận ra được "rau hẹ" và "sô đa".

Trên Đất Xám này, hai loại ngôn ngữ phổ biến nhất là tiếng Đất Xám và tiếng Hồng Hà. Ngôn ngữ Đất Xám là loại ngôn ngữ thông dụng của các thế lực như Sinh Vật Bàn Cổ hay Cứu Thế Quân, còn tiếng Hồng Hà thì chủ yếu là các thế lực ở lưu vực sông Hồng Hà và gần Hồng Hà sử dụng, trong đó bao gồm cả thành Tối Sơ, Bạch Kỵ Sĩ Đoàn và công ty Quả Quýt.

Ngoài hai túi bánh quy này, Thương Kiến Diệu còn tìm được hai lá thư và một huy hiệu.

Hai bức thư kia, một tấm được gấp gọn, còn tấm còn lại cứ để vậy xếp lên nhau.

Thương Kiến Diệu mở lá thư được gấp gọn gàng kia ra, thuận miệng nhận xét:

"Thư này được gấp đi gấp lại nhiều lần."

Tướng Bạch Miên ra lệnh Long Duyệt Hồng canh gác bốn phía, sau đó đi tới bên cạnh Thương Kiến Diệu, ngồi xuống cùng đọc thư với hắn.

Bức thư này được viết bằng tiếng Đất Xám:

"Gửi cha thân mến:

Con ở thành Tối Sơ này rất tốt, tuy còn có chút vấn đề về đọc hiểu, nhưng nghe nói thì cơ bản là ổn thỏa rồi, không ai có thể phát hiện con tới từ đất hoang nữa...

... Cấp bậc ở nơi đây cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng so với bên ngoài, nơi đây tốt đẹp hết như thiên đường. Chỉ cần tuân theo quy tắc của bọn họ, phục tùng người có địa vị cao hơn mình, tìm được đúng tầng lớp và địa vị dành cho mình, có vẻ sẽ thuận lợi hơn hẳn...

... Cha không cần lo việc học hành của con. Nhờ sự giúp đỡ của người kia, con đã được chuyển tới học viện chính quy, chỉ cần thuận lợi tốt nghiệp là có thể thoát khỏi thân phận "nô lệ", trở thành công dân...

... Không biết thị trấn còn đủ lương thực dự trữ không? Tuy rằng bây giờ vẫn đang mùa hè, nhưng con nghe đám bạn nói, mùa đông năm nay e là sẽ khó khăn hơn hẳn. Con không biết nhận định này của bọn họ là dựa trên điều gì, chẳng qua con cảm thấy ắt phải báo cho cha một tiếng, báo mọi người mau chóng chuẩn bị trước. Cho dù đây là lời đồn, thà cứ tin tưởng chứ không thể bỏ qua...

... Lần trước cha bảo là đã trở thành thợ săn di tích, đây là chuyện tốt. So với làm cướp, hiển nhiên nghề thợ săn di tích này an toàn hơn, đương nhiên vẫn tiềm tàng nhiều nguy hiểm... Cha đừng tới phế tích thành phố mới phát hiện, đừng có đi những phế tích nào ít người trở về, còn nữa, đừng có làm cướp nữa, tuy đây quả đúng là cách nhanh nhất để mang về đồ ăn mùa đông cho thị trấn...

... Con sẽ thử tìm kiếm trong thành này xem có thương gia nào dám buôn lậu lương thực không, nhưng con không dám chắc, cũng không đủ tài nguyên để trao đổi, chỉ mong người kia dẫn con làm quen với nhiều con cháu của các trưởng lão Viện Nguyên lão, xem liệu có tìm

được cơ hội từ bọn họ hay không...

... Cuối cùng, mong cha khỏe mạnh, mong nạn đói sẽ không đến, mong chú Cát Thuận, chú Cẩm Phong, anh A Vũ, anh Tiền Ninh sẽ có ổn thỏa, có thể mang đủ đồ ăn về cho nhà mình. Mong mọi người có thể chờ đợi đến ngày con được Viện Nguyên lão chấp nhận, chờ lấy được thân phận công dân chứ không phải đầy tớ để hoàn toàn gia nhập vào thành Tối Sơ. Còn nữa, người kia đối xử với mẹ rất tốt, cha không cần quá lo...

... Tiểu An Cát của cha."

Sau khi đọc xong, cả Tưởng Bạch Miên và Thương Kiến Diệu đều im lặng một lúc lâu, không ai nói gì.

"Đây chính là Đất Xám." Qua một lúc, Tưởng Bạch Miên cười nói như đang tự giễu.

Thương Kiến Diệu thì nhỏ giọng đáp lại:

"Bức thư này, ông ta đọc đi đọc lại không dưới hai mươi lần..."

Từ nếp gấp và tình trạng trang giấy có thể đưa ra được nhận định này.

Tưởng Bạch Miên vốn định bảo Thương Kiến Diệu rằng loại chuyện dịch không chết thì ta chết này vốn không cần phải có cảm giác tội lỗi đến thế, nhưng chợt nhớ tới một chuyện, chỉ có thể vỗ vai hấn:

"Mỗi người đều có hai mặt, thậm chí không chỉ mỗi hai mặt, đối xử với con mình và người lạ là hoàn toàn khác nhau. Là người lạ, chúng ta không cần quan tâm đứa con mất cha sẽ như thế nào, mà chỉ nên cảm thấy may mắn vì mình vẫn còn sống.

Tôi biết anh đang nghĩ gì, tôi cũng từng nghe được mấy lời đồn, nhưng tôi có thể khẳng định với anh một điều, người của công ty

chúng ta sẽ không suy đồi tới mức đi làm đám cướp hoang dã này, có muốn cướp thì cũng đợi vận chuyển vật tư của thể lực đối địch mà thôi."

Thương Kiến Diệu không nói gì, gấp bức thư lại, nhét vào trong túi người đàn ông kia.

Sau đó, hẩn giờ lá thư dùm dó còn lại:

"Miêu tả nhiệm vụ:

- Thăm dò khu vực phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ, thu thập các tin tình báo liên quan tới mục tiêu.

Miêu tả mục tiêu:

- Giới tính nam, không rõ lai lịch, cao tầm 1 mét 8, tóc đen mắt vàng, dáng vẻ rất tuấn tú, rất có sức quyến rũ. Hẩn thích mặc áo gió, đi boots, đeo găng tay, tóc tai luôn được chải chuốt gọn gàng, hoàn toàn không giống dân du cư hoang dã, mức độ nguy hiểm tạm xác định là "Cao".

Thù lao:

- Một tấn bột mì chất lượng bình thường (công hội đảm bảo).

Cấp độ nhiệm vụ:

- C, 100 điểm tín dụng."

"Đây là văn thư nhiệm vụ của công hội Thợ Săn." Tường Bạch Miên giới thiệu một câu, sau đó như có suy nghĩ gì đó mà cô cầm lấy huy hiệu Thương Kiến Diệu tìm được: "Nhà ga Nguyệt Lỗ là một di tích thế giới cũ trong vùng hoang dã Hắc Chiếu, nó nằm ở tí phía bắc, chính là vào sâu trong đầm lầy, một nơi nguy hiểm giăng khắp nơi."

Trong lúc nói chuyện, Tường Bạch Miên kiểm tra huy hiệu trong tay.

Huy hiệu kia ánh lên màu đồng thau, ở mặt chính có chạm nổi một cái mặt người có ngũ quan mờ hồ nhìn không rõ, hai bên má của mặt người có khắc một thanh đao và một khẩu súng.

Mặt sau của huy hiệu thì có gắn một con chip nho nhỏ.

Đây là huy hiệu tới từ công hội Thợ Săn.

Chương 45: Dọn Dẹp Chiến Trường 1

"Mỗi lần cho bú sữa xong, phải ôm thẳng đứa bé từ 20 đến 30 phút;

Phải cho bú trước khi đứa bé đói khát cực độ...

..."

Giọng giảng đạo êm dịu của Nhậm Khiết vang khắp căn phòng. Đám người Thẩm Độ nghe cực kỳ chăm chú, lại còn thường xuyên lấy giấy bút đã chuẩn bị sẵn từ trước ra ghi chép lại những nội dung mà bọn họ cho là quan trọng.

Thương Kiến Diệu vẫn duy trì tư thế từ ban đầu, nhìn chăm chú vào Nhậm Khiết, chỉ là ánh mắt như mất đi tiêu cự.

Qua hai ba mươi phút sau, Nhậm Khiết dừng lại, đảo mắt nhìn qua mọi người, nói:

"Hôm nay tới đây thôi. Tất cả những điều vừa rồi đều là lời dạy bảo của thần linh."

"Ca ngợi sự khoan dung của ngài!" Đám người Thẩm Độ còn chưa kịp mở miệng, Thương Kiến Diệu đã giơ hai tay ra làm động tác ôm trẻ con nhẹ nhàng đựng đứa bé, trông có vẻ rất tích cực.

"..."

Những giáo chúng còn lại sửng sốt hai giây, cuối cùng cũng học theo Thương Kiến Diệu đưa hai tay ra, gập khuỷu tay lại, khế đựng đứa bé và nói: "Ca ngợi sự khoan dung của ngài!"

Nhậm Khiết miệng ngáp ngừng, nhưng cuối cùng không nói gì cả.

Bà ta nhìn chiếc đồng hồ điện tử cũ kỹ đeo trên cổ tay, nói: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cần trở lại nhà của mình trước khi đèn đường sáng trở lại. Tiếp theo là khâu cuối cùng, tiệc thánh lễ."

Dứt lời, bà ta và người phụ nữ họ Lý kia cùng nhau qua lối đi nhỏ tiến vào trong gian phòng kia.

Chưa tới một phút sau, bọn họ một trước một sau đi ra. Một người cầm các loại dụng cụ ăn uống, có bát to bát nhỏ, cũng có cặp lồng nhựa và muôi sứ. Người kia thì cầm một hộp đựng hình trụ bên trong đựng thứ có màu đen tuyền.

Một mùi thơm sực nức nhanh chóng bay vào trong mũi Thương Kiến Diệu, làm cho hắn không nhận được giờ tay phải lên lau khóe miệng.

Đó là mùi hỗn hợp của vừng và đường!

Những thứ tương tự, kể cả món bánh ngọt bình thường, một cân cũng mất sáu mươi điểm cống hiến, còn đắt hơn cả thịt lợn!

Còn hàng hóa cao cấp hơn thì phải mất chừng bảy trăm hai mươi điểm một cân. Mà bữa sáng hàng ngày Thương Kiến Diệu cũng chỉ dám tiêu từ tám đến mười điểm mà thôi.

Người phụ nữ họ Lý nhanh chóng phân phát bát đĩa cho mọi người. Nhậm Khiết thì một tay ôm hộp nhựa trong suốt, tay kia cầm muôi múc đồ ăn màu đen tuyền vào trong bát, trong cặp lồng của các giáo đồ, mỗi người một muôi.

Mỗi khi múc cho ai, bà ta đều sẽ nói một câu: "Đây là tiệc thánh ngày hôm nay, súp mè đen."

Những người được chia tiệc thánh sẽ đáp lại rất nghiêm trang: "Ca

ngợi sự khoan dung của người!"

Thương Kiến Diệu là thành viên mới gia nhập, nên là người cuối cùng được Nhậm Khiết và người phụ nữ họ Lý kia chia phần. Một muôi đồ khá nhiều, gần như đầy cái bát nhỏ trong tay hắn.

"Đây là tiệc thánh ngày hôm nay, súp mè đen." Nhậm Khiết nói

Thương Kiến Diệu đáp lại rất thành kính: "Ca ngợi sự khoan dung của người!"

Ở một mức độ nào đó thì Nhậm Khiết, người phát tiệc thánh, tương đương với hóa thân của "Chấp Tuế" Tư Mệnh, cho nên "người" ở đây là Tư Mệnh chứ không phải Nhậm Khiết.

Người phụ nữ họ Lý quan sát vẻ mặt của Thương Kiến Diệu, mỉm cười hỏi một câu: "Có phải rất cảm động không?"

"Cảm động!" Thương Kiến Diệu một tay bưng bát, tay kia giơ lên lau khóe miệng.

Nhậm Khiết và người phụ nữ họ Lý không nói gì nữa, quay trở lại bên giường, chia nhau phần súp mè đen còn sót lại, khẽ cúi đầu trầm giọng nói: "Ca ngợi sự khoan dung của người."

Mọi người nói theo, sau đó bắt đầu hưởng dụng tiệc thánh.

Dường như món này được chuẩn bị từ trước, đã hơi nguội, nhưng không ảnh hưởng tới mùi vị của nó, thơm đậm đà, ngào ngạt, lại mùi vị đặc biệt của mè đen.

Thương Kiến Diệu cẩn thận nếm thử một ngụm, sau đó tạm dừng, rồi nhanh chóng không ngừng đưa từng thìa súp mè đen vào trong miệng.

Xoèn xoẹt, hắn vét cho thật sạch lớp súp bám trên thành bát, không

bỏ qua dù chỉ chút ít.

Sau khi ăn xong, hắn liếc nhìn xung quanh, rồi dùng mu bàn tay lau miệng.

Chờ khi tiệc thánh kết thúc, mọi người cùng đồng thanh ca ngợi Tư Mệnh cai quản tháng Mười Hai, rồi xếp hàng trả bát thìa lại cho người phụ nữ họ Lý và Nhậm Khiết.

Đến lượt Thương Kiến Diệu, người phụ nữ họ Lý cười hỏi: "Cậu lần đầu tham dự buổi tụ họp, có cảm tưởng gì không?"

Thương Kiến Diệu đáp lại rất nghiêm túc: "Đồ ăn rất ngon."

Cô ta chờ mặt ra, lại hỏi tiếp: "Có đề nghị gì với chúng tôi không? Không cần phải kiêng dè gì cả. Nếu cậu đã gia nhập giáo đoàn, thì mọi người đều là người thân của nhau, có gì mà người thân không thể nói với nhau chứ."

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiệc thánh nên nhiều hơn chút nữa."

"... Còn gì nữa không?" Cô ta cố nặn nụ cười.

Thương Kiến Diệu khẽ đảo mắt, nói tiếp: "Cần đánh răng trước."

Người phụ nữ họ Lý không nhin được ho khụ một tiếng:

"Các vị có thể đi rồi. Thương Kiến Diệu ở lại, "Người Dẫn Đường" có chuyện cần nói với cậu ta."

Đám người Thẩm Độ lần lượt rời đi. Người phụ nữ họ Lý và chồng cô ta cùng ôm bát thìa vào trong gian phòng ở bên trong.

Nhậm Khiết đi tới trước mặt Thương Kiến Diệu, cười dịu dàng nói:

"Cháu vừa gia nhập giáo đoàn, cần phải nhanh chóng nắm giữ tri thức liên quan tới cầu nguyện. Yên tâm, mấy thứ này đơn giản lắm, chủ nhân Tư Mệnh của chúng ta là thần linh cai quản năm tháng, không để ý mấy thứ này, không có lễ nghi rườm rà phức tạp."

Thương Kiến Diệu gật đầu tỏ vẻ mình đang nghe.

Nhậm Khiết dần nói chậm lại:

"Chúng ta không có thời gian cầu nguyện cố định, nhưng thường lựa chọn lúc sáng sớm khi thức dậy, cảm ơn Tư Mệnh cho mình sống sót.

Điều chúng ta coi trọng nhất là sự chào đời của trẻ con và sự rời đi của người chết. Cho nên nghi thức tế lễ chính thức của chúng ta, hay còn gọi là nghi thức tôn giáo, tại trăng tròn của sinh mạng mới hoặc khi người chết được hạ táng, lúc bình thường thì tự giảng đạo, không cố định thời gian.

Ừm, ngày đầu tiên của tháng Mười Hai có lễ tế lớn, nghênh đón chủ nhân Tư Mệnh của chúng ta đến. Mà ngày cuối cùng của tháng Mười Hai cũng có nghi lễ lớn, cầu nguyện cho chủ nhân của chúng ta mở ra cánh cửa đến thế giới mới.

Cháu đã học được cách thi lễ rồi, chính là bắt chước động tác ôm em bé và đứng đưa đống. Ngôn ngữ tương ứng được phân ra ba loại chủ yếu: Khi nhắc đến chủ đề tử vong, từ trần thì nói "Cuối cùng cũng quay về Tư Mệnh"; khi đề cập đến sinh mệnh cao quý, ơn huệ của chủ nhân ta thì dùng "Ca ngợi sự khoan dung của người"; khi nhắc tới sinh mạng mới thì có thể nói "sinh mạng mới như mặt trời", hoặc "Sinh mệnh quan trọng nhất".

Cơ bản là những thứ này. Về phần tiệc thánh, mỗi một bữa tiệc thánh đều không giống nhau, có thể là súp mè đen, cũng có thể là sữa, nước trái cây, sữa đậu nành, canh thịt, canh rau, sữa chua. Ha ha, cháu có phát hiện điểm giống nhau giữa chúng không?"

Thương Kiến Diệu thoáng suy tư rồi đáp: "Đều rất ngon."

"..." Nhậm Khiết cố giữ nụ cười: "Chúng đều là thức ăn lỏng hoặc gần như vậy, mà đồ ăn lỏng chính là thức ăn chủ yếu của sinh mạng mới và người qua đời."

Không chờ Thương Kiến Diệu nói gì, Nhậm Khiết chỉ vào cửa phòng: "Được rồi, cháu có thể về rồi."

Thương Kiến Diệu quay đầu nhìn thoáng qua, không bước đi và hỏi ngược lại: "Dì Nhậm, có tất cả bao nhiêu vị Chấp Tuế vậy?"

"Người bình thường khi biết về định nghĩa Chấp Tuế, đều khẳng định có mười hai người, nhưng thực ra không phải vậy." Nhậm Khiết cười đáp: "Có tổng cộng mười ba vị Chấp Tuế, trong đó có một người đại diện cho tháng nhuận, haha, ở những nơi không có tháng nhuận thì người tượng trưng cho cả năm."

"Tôn xưng của người là?" Thương Kiến Diệu hỏi tiếp.

Nhậm Khiết lắc đầu: "Dì cũng không biết rõ. Vị Chấp Tuế mà chúng ta thờ phụng là Tư Mệnh, không cần biết các Chấp Tuế khác."

Thương Kiến Diệu không hỏi gì thêm, quay người rời khỏi căn phòng số 35 khu A này.

Hắn nường theo ánh sáng đèn pin theo đường cũ trở về căn phòng số 196 khu B. Mỗi lần tới gần giao lộ, hắn đều học theo Thẩm Độ tắt đèn pin, dán sát tường mà di chuyển.

Về tới nhà, hắn đi tới trước bồn rửa tay, cầm lấy tuýp kem đánh răng đã bẹp dí như chỉ còn một tầng vô cùng mỏng manh, dốc sức chín trâu hai hổ mới nặn ra được chút xíu bôi lên trên bàn chải đánh răng thừa thớt.

Sau khi tập trung đánh răng rửa mặt xong, Thương Kiến Diệu thấy trần nhà vẫn chưa sáng, bèn ngồi xuống trước bàn gỗ, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Hắn giơ tay nắn bóp huyết Thái Dương hai bên, rồi lại buông xuống.

...

Trong đại sảnh rộng lớn bên trên quần tinh dày đặc, bóng dáng Thương Kiến Diệu dần hiện ra.

Hắn nhìn bức tường kim loại tối đen lạnh lẽo gần đó trước, rồi ngửa đầu nhìn lên trời cao.

Những đốm sáng rực rỡ nhiều đếm không xuể hết như những ngôi sao được miêu tả trong sách giáo khoa, hợp thành từng tinh hệ, mà từng tinh hệ lại hợp thành hệ ngân hà hơn.

Những cụm sao hết như "ngân hà" này có tồn tại ranh giới, nhưng không rõ nét như thế.

Thương Kiến Diệu đã đếm xem nơi đây có bao nhiêu "ngân hà" từ trước, lúc này, hắn lại đếm lại một lần nữa:

"Một, hai, ba... Mười một, mười hai, mười ba."

"Mười ba..."

Hắn im lặng, bóng người dần mờ đi, rồi biến mất trong đại sảnh như tiêu biến cả quần tinh.

...

Hắn ngồi chờ thêm một lát, thấy bên ngoài cửa sổ lập tức sáng rực hẳn lên.

Những ống đèn huỳnh quang trên trần nhà của các con đường đồng thời sáng lên.

Tòa nhà dưới lòng đất này chào đón bình minh.

Hắn, vẫn mặc chiếc áo khoác bông vải màu xanh thẫm từ trước trên người, cầm cặp lồng nhựa của mình lên, ra khỏi phòng đi thẳng tới khu C.

Đích đến là Chợ Cung ứng Vật tư.

Trên đường đi, Thương Kiến Diệu gặp Long Duyệt Hồng vốn sống ở cách đây không xa. Rất rõ ràng anh ta dậy sớm, không xếp hàng ở nhà vệ sinh công cộng.

"Hôm nay sẽ có kết quả phân việc..." Long Duyệt Hồng cố ý đứng chờ Thương Kiến Diệu trên con đường này, chính là tìm người để chia sẻ sự căng thẳng trong lòng.

"Đúng vậy." Thương Kiến Diệu nhìn phía trước, thấy một cô gái khế đỡ đứa bé đang gào khóc trước cửa một căn phòng.

Vẻ mặt hắn thay đổi như đang suy nghĩ điều gì đó, lại toát rõ vẻ mờ mịt.

Long Duyệt Hồng nhìn hắn một cái, vừa cùng hắn bước đi vừa hỏi: "Cậu, sao thế? Tối qua mơ thấy ác mộng chẳng?"

Thương Kiến Diệu im lặng hai giây mới đáp:

"Đang nghi ngờ cuộc đời."

Chương 46: Dọn Dẹp Chiến Trường 2

Câu trả lời của Thương Kiến Diệu làm Long Duyệt Hồng không thể hiểu, mà cũng chẳng hơi đâu đi hiểu.

Hai người tán gẫu linh tinh, cùng nhau đi tới Chợ Cung ứng Vật tư, chờ khi căng tin nhân viên mở cửa, cả hai đều tự bỏ 8 điểm cống hiến mua một quả trứng gà luộc, kèm hai chiếc bánh bao ngũ cốc và một đĩa dưa chua.

Ăn sáng xong, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng xách cặp lồng đi vào Trung tâm Hoạt động, ngồi vào một góc trong đại sảnh chờ kết quả phân công nhiệm vụ.

Lúc này Trung tâm Hoạt động trống rỗng, chỉ có nhân viên làm việc ở nơi này đang bận rộn lau chùi, dọn dẹp, bày đồ dưới cái nhìn soi mói của ông già Trần Hiền Vũ.

Hội người già tập thể dục hoặc nói chuyện phiếm ở chỗ này vào sáng sớm đã về hết. Người thì đưa đám trẻ con đi trường học, kẻ thì trực tiếp tới chỗ làm.

Công ty quy định, người tròn sáu mươi tuổi có thể được điều tới làm công việc thoải mái hơn, hoặc giảm một nửa lượng công việc. Chờ khi đến bảy mươi lăm tuổi, bọn họ mới có thể thật sự không phải đi làm, mỗi tháng sẽ được trợ cấp dựa theo cấp bậc nhân viên của bản thân.

Nhưng số nhân viên về hưu tròn bảy mươi lăm tuổi, có thể tới Trung tâm Hoạt động chơi đùa là không nhiều, bởi vì mấy thế hệ trước, trong hoàn cảnh chưa phổ biến cải tạo gen, vật tư thiếu thốn và thiếu

dinh dưỡng, rất ít người có thể sống tới bảy mươi lăm tuổi.

Long Duyệt Hồng khe khẽ hít vào một hơi, nói như đang gợi chuyện:

"Hôm qua tôi gặp con gái của đồng nghiệp mẹ tôi rồi. Cô ấy vừa tròn mười tám tuổi, làm việc ở trạm phát thanh thuộc Bộ phận Giải trí, cao chừng mét bảy, trông cũng xinh xắn lắm. Cậu nói xem, liệu cô ấy có thích tôi không? Ôi, cải tiến gen rồi mà mới được một mét bảy lăm, trông cũng bình thường, thành tích các môn cũng chỉ thường thường bậc trung, chả có nghề nào nhận vào từ trước..."

Thương Kiến Diệu khẽ nhướn mày, hỏi: "Cô ấy tên là gì?"

Nghe xong câu trả lời của Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng khó có thể hiểu

"Phùng Vân Anh, ha ha, cô ấy không quen Hậu Di, bọn họ không chung tổ." Long Duyệt Hồng còn tưởng Thương Kiến Diệu muốn hỏi về Hậu Di, dù sao rất nhiều nhân viên trong công ty đều là thính giả trung thành của phát thanh viên này.

Thương Kiến Diệu không tỏ ra thất vọng, hỏi tiếp:

"Là khu nào tầng nào? Số nhà bao nhiêu?"

"Cậu hỏi mấy cái này làm gì?" Long Duyệt Hồng vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ.

Thương Kiến Diệu liếc anh ta một cái: "Đi tìm cô ta hỏi một câu xem có khả năng thích cậu không."

"..." Long Duyệt Hồng dù non kinh nghiệm đến mấy cũng biết làm thế sẽ hỏng hết chuyện: "Ha ha, đừng đùa."

Anh ta không dám tiếp tục đề tài này nữa: "Thương Kiến Diệu, cậu hy vọng sẽ được vào bộ phận nào?"

Vị trí việc làm 2

Mục Thích Lặn Nước

02/12/2020

"Bộ phận An toàn." Thương Kiến Diệu đáp lại không chút do dự.

Long Duyệt Hồng suýt nữa thì không khống chế được âm lượng:

"Cậu điên rồi sao? Chỗ đó nguy hiểm lắm! Đừng tưởng thêm bữa cơm là chuyện tốt. Ha ha, cậu lại đùa tôi rồi."

Bộ phận An toàn là một trong những bộ phận không an toàn nhất trong công ty. Tỷ lệ nhân viên tử vong của bộ phận này hàng năm phải gấp mấy lần những bộ phận khác cộng lại.

Điều này là do bọn họ phụ trách rất nhiều hành động đối ngoại, bao gồm nhưng không giới hạn áp tải vật tư số lượng lớn đi qua nơi hoang dã, và chiến đấu với người xâm nhập phạm vi thế lực hoặc quái vật di chuyển tới bên này, bảo vệ trạm canh gác bên ngoài tòa nhà dưới lòng đất, xâm nhập nơi hoang dã tìm kiếm di tích của thế giới cũ, bảo vệ các đội nghiên cứu khoa học hoàn thành các kế hoạch tương ứng.

Những nhiệm vụ này khiến nhân viên của Bộ phận An toàn thường xuyên phải đối mặt với ô nhiễm, bệnh tật, quái vật, người Vô Tâm và mưa bom bão đạn. Chuyện có người bị thương, nhiễm bệnh, xuất hiện nhiều sóng hoặc thậm chí tử vong là không thể tránh khỏi.

Khi Long Duyệt Hồng bị câu trả lời của Thương Kiến Diệu làm cho sợ hãi, đám người Mạnh Hạ lần lượt tiến vào Trung tâm Hoạt động, dựa theo mức độ quen biết mà tìm các khu vực khác nhau để ngồi xuống.

Dương Trấn Viễn có mối quan hệ rất tốt với Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng, lại ở cùng một tầng, cùng thi vào đại học, vào cùng một chuyên ngành nên anh chàng trắng trẻo tuấn tú này nhìn lướt qua một lượt, rồi đi thẳng tới chỗ hai người kia.

"Ô, sao trông cậu như chả có chút sức lực nào vậy? Chưa ăn sáng sao?" Long Duyệt Hồng thấy Dương Trấn Viễn đi tới, bèn hỏi một câu quan tâm.

Khuôn mặt Dương Trấn Viễn đỏ bừng: "Ăn rồi. Chỉ là hơi mệt thôi."

"Sao lại mệt?" Long Duyệt Hồng hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Dương Trấn Viễn không biết nên giải thích thế nào, bèn quay sang nhìn Thương Kiến Diệu, thờ dãi nói: "Hóa ra kết hôn là chuyện mệt mỏi như vậy. Nhưng mà, vẫn rất tốt, các cậu cũng nên nhanh chóng tìm đối tượng đi thôi."

Dứt lời, anh ta vô thức cười thật tươi.

Long Duyệt Hồng cảm thấy mình đã hiểu, không hỏi gì thêm, mà tiếp tục đề tài ban nãy: "Này Dương Trấn Viễn, Thương Kiến Diệu vừa mới giỡn tôi là muốn đi Bộ phận An toàn!"

Dương Trấn Viễn ngẫm nghĩ:

"Nếu như có thể giới hạn ở vị trí hỗ trợ văn phòng, tôi cũng muốn đi, đãi ngộ ở đó thật sự quá ngon."

Tiền lương của nhân viên Bộ phận An toàn không khác các bộ phận khác, đều làm theo quy định của công ty. Nhưng vì bọn họ cần huấn luyện cường độ cao, cho nên mỗi ngày đều được ăn một bữa thịt. Ngày huấn luyện hoặc làm nhiệm vụ đều ăn uống ở căng tin dành riêng cho Bộ phận An toàn, giá rẻ mà lượng đồ ăn lại đủ, bình thường thì còn được phát thêm bữa phụ.

Đây chính là sự hấp dẫn trí mạng dành cho rất nhiều nhân viên trong công ty.

"Đây không phải nói nhảm sao? Nếu chỉ giới hạn ở văn phòng thôi, tất cả mọi người đều muốn đi rồi. À, tất nhiên ngoài tầng quản lý và những người thích làm nghiên cứu." Long Duyệt Hồng nói với giọng điệu khinh thường: "Tiếc thay, công việc văn phòng và thực địa trong Bộ phận An toàn là luân phiên, trừ phi cậu có thể vào được vệ đội dành riêng cho Đại lão bản, đội hành động lệ thuộc trực tiếp tầng quản lý, hoặc đội bảo vệ hạng mục quan trọng."

Thương Kiến Diệu vẫn không nói gì đột nhiên lên tiếng: "Tôi muốn công việc trực bên ngoài."

"..." Long Duyệt Hồng giơ tay vẫy vẫy trước mặt Thương Kiến Diệu: "Đầu óc cậu có vấn đề thật rồi sao? Bên ngoài nguy hiểm cỡ nào, cậu không biết?"

Nhân viên Bộ phận An toàn rất đông, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều quen biết vài người, biết tình hình trên Đất Xám là thế nào, biết bên ngoài kia hỗn loạn vượt quá trật tự.

So sánh ra thì bên trong công ty yên bình, có trật tự, có thể đảm bảo cung cấp các vật tư cơ bản quả thực có thể được gọi là thiên đường.

Chính vì điều đó, cho dù công việc thực địa của Bộ phận An toàn đều có trợ cấp tương ứng, lại còn có thể mang đồ vật trên Đất Xám khi không phải nộp lên cũng không cần tiêu hủy về nhà, cũng chẳng có mấy người thực lòng muốn gia nhập.

Vì cổ vũ mọi người vào Bộ phận An toàn, hội đồng quản trị cực kỳ hào phóng trong việc thăng chức cho nhân viên của bộ phận này. Rất nhiều người ở vị trí việc làm bình thường, có lẽ cố gắng cả đời cũng chỉ được đến D3, không thể trở thành nhân viên thâm niên. Mà nhân viên của Bộ phận An toàn mất có lẽ một năm, thậm chí là nửa năm, là đã lên được tới D4, đồng thời xuất ngũ khỏi Bộ phận An toàn,

quay về công việc bình thường khác đều được tăng một cấp.

Dương Trấn Viễn không cách nào hiểu nổi ý tưởng của Thương Kiến Diệu, nhưng anh ta không phản bác, mà chỉ vạch ra:

"Cơ bản nhân viên của Bộ phận An toàn đều được lựa chọn ở những người đã kết hôn sinh con, rất ít khi tìm người mới kết hôn hoặc chưa."

"Đúng thế, đúng thế." Long Duyệt Hồng cười gật đầu lia lịa.

Anh ta nhìn Thương Kiến Diệu, hỏi: "Vì sao cậu lại muốn làm công việc thực địa?"

"Vì cứu vớt toàn nhân loại." Thương Kiến Diệu không hề thay đổi nét mặt.

"Khụ khụ khụ." Long Duyệt Hồng và Dương Trấn Viễn đồng thời bị sắc nước bọt của chính mình.

Đúng lúc này, hai người mặc đồng phục màu đen từ bên ngoài tiến vào, giao một túi giấy bịt kín cho quản lý Trần Hiền Vũ của Trung tâm Hoạt động.

Đám người Long Duyệt Hồng, Dương Trấn Viễn, Mạnh Hạ đồng loạt đứng lên, ai nấy đều nín thở chờ đợi.

Bên trong túi giấy kia chính là kết quả phân việc lần này.

Khác với thống nhất hôn phối cần công khai, kết quả bố trí công việc vì liên quan tới điều khoản bảo mật cho nên chỉ dùng thư để thông báo cho người phù hợp. Cả quá trình đó, những người khác không thể nào biết được.

Xác nhận túi giấy không bị rách hỏng, sau khi ký tên bàn giao xong, hai nhân viên thuộc "Hội đồng quản trị" lùi ra bên cạnh Trần Hiền Vũ,

giám sát quá trình phát thư tiếp đó.

"Nhanh vậy sao? Xem ra chúng ta là nhóm đầu tiên... Không biết sẽ là vị trí nào..." Long Duyệt Hồng căng thẳng tới mức không nhận được nói chuyện.

Thương Kiến Diệu liếc anh ta một cái: "Cứ giả thiết mình vào Bộ phận An toàn trước đi, như vậy bất kể kết quả cuối cùng là gì, cũng sẽ không đến mức quá tệ."

"Có lý lắm!" Dù sao Long Duyệt Hồng không còn biện pháp nào khác, nên dứt khoát làm theo đề nghị của Thương Kiến Diệu.

Ông già Trần Hiền Vũ giơ túi giấy cho mọi người chứng kiến, sau đó cắt mép dán, lấy một chồng thư ra.

Tiếp đó, ông ta đọc tên trên phong thư:

"Chung Hiếu Mẫn."

Một cô gái đi tới nhận lấy bức thư, rồi đi nhanh sang bên cạnh bóc thư ra xem.

"Dương Trấn Viễn."

...

"Mạnh Hạ."

...

"Long Duyệt Hồng."

...

"Thương Kiến Diệu."

...

Từng cái tên được đọc lên, từng người đi tới nhận lấy bức thư quyết định vận mệnh của chính mình.

Bọn họ không lảng tránh ai mà cứ thế mở bức thư ngay trong Trung tâm Hoạt động, rút lá thư bên trong ra.

Long Duyệt Hồng đứng cách Trần Hiền Vũ không xa, đôi tay run run mở trang giấy:

"Long Duyệt Hồng, số thẻ điện tử 02511013768: Hãy tới báo danh tại phòng số 14 tầng 647 trước mười hai giờ trưa."

Tầng 647... Đầu Long Duyệt Hồng ong ong, lá thư trong tay nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Anh ta vội nhặt lên xem đi xem lại mấy lần, hy vọng ban nãy mình nhìn nhầm.

Tiếc rằng không phải.

"Thôi xong, xong rồi..." Anh ta thì thào ra tiếng, sắc mặt như tro tàn.

Tòa nhà dưới lòng đất này có 650 tầng, năm tầng gần mặt đất nhất thuộc về Bộ phận An toàn.

Cho nên, tới tầng 647 báo danh có nghĩa là gia nhập Bộ phận An toàn.

Bộ, Thương Kiến Diệu vỗ lên vai Long Duyệt Hồng.

Long Duyệt Hồng chầm chậm quay người lại, ánh mắt đại ra:

"Xong rồi, xong rồi..."

Thương Kiến Diệu nói với nụ cười xán lạn trên môi: "Tôi được phân tới Bộ phận An toàn."

"Hà?" Long Duyệt Hồng choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, tức thì giật phắt lá thư của đối phương.

Anh ta nhanh chóng đọc lướt qua, thấy rõ nội dung trên đó:

"Thương Kiến Diệu, số thẻ điện tử 02509083626: Hãy đến báo danh tại phòng 14 tầng 647 trước mười hai giờ trưa."

"Chúng ta được phân cùng một chỗ?" Long Duyệt Hồng hơi bình tĩnh lại.

"Xem ra có vẻ là vậy." Thương Kiến Diệu cười đáp.

"Sao chúng ta lại xui xẻo thế chứ?" Long Duyệt Hồng thấy có bạn đi cùng, không còn mất mát và ủ rũ như trước nữa.

Thương Kiến Diệu khẽ nghiêng đầu đáp: "Tôi tự xin đấy."

"..." Long Duyệt Hồng không nói nên lời.

Lúc này, đám người Mạnh Hạ, Dương Trấn Viễn, Chung Hiểu Mẫn đã thấy được kết quả phân công của mình, người thì vui sướng, phấn khích, kẻ thì suy sụp, buồn bã, nhưng không có ai phản ứng mạnh như Long Duyệt Hồng.

"Thương Kiến Diệu, cậu được điều đi đâu? Tôi đi Sở Nghiên cứu tầng 36." Dương Trấn Viễn cầm lá thư sẵn tới bên này.

Thương Kiến Diệu tươi cười đáp: "Bộ phận An toàn."

Chỉ chớp mắt, đại sảnh Trung tâm Hoạt động trở nên cực kỳ yên tĩnh. Những người vốn buồn bã sa sút ngay nhiên, ngay sau đó cảm

thấy kết quả vị trí việc làm của mình cũng không phải là quá tệ hại.

Long Duyệt Hồng thấy thế, không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, bèn kéo Thương Kiến Diệu, nhỏ giọng nói: "Đi báo danh thôi. Haiz, chỉ có thể báo danh trước vậy."

Đây là kết quả không thể chống đối được, trừ phi muốn bị công ty trục xuất cả nhà.

Cho dù có mối quan hệ, có thể dựa vào đó nhờ vả hay gì thì cũng phải báo danh trước, sau đó thử điều chuyển đi chỗ khác.

Nhưng người có mối quan hệ kiểu đó đã đi theo con đường "định sẵn" rồi.

Thương Kiến Diệu vẫy tay chào Dương Trấn Viễn, cầm hộp cơm cùng Long Duyệt Hồng đi tới một bên khác của khu C.

Chỗ đó có cầu thang đi lên năm tầng trên cùng.

Long Duyệt Hồng im lặng đi theo Thương Kiến Diệu một lúc, bỗng mím môi dưới, hạ giọng nói: "Chỉ ít, có thể thấy bầu trời bao la chân chính..."

Long Duyệt Hồng cứ tưởng Thương Kiến Diệu sẽ phụ họa hai ba câu an ủi mình, nào ngờ hắn chẳng nói câu gì, cứ thế bước đi thẳng hệt như không nghe thấy những gì anh ta vừa nói.

Long Duyệt Hồng há hốc mồm, muốn nhắc lại lần nữa, nhưng cuối cùng lại không thốt thành lời, chỉ lặng lẽ thở dài một hơi.

Hai người im lặng bước đi một lúc, tới khu thang máy thứ tư nằm ở một góc của khu C.

Trong lúc chờ thang máy, Long Duyệt Hồng thấy thời gian trôi đi quá chậm, mỗi một giây đều khiến anh ta cảm thấy như bị giày vò, làm

cho việc hít thở trở nên khó khăn.

Cuối cùng cửa của chiếc thang máy bên trái mở ra.

Sau khi bước vào, Thương Kiến Diệu quẹt thẻ điện tử, bấm sáng nút số 647.

Cửa thang máy lập tức khép lại, thang máy bắt đầu lên trên.

Nhìn chữ số thể hiện số tầng thay đổi, Thương Kiến Diệu đột nhiên nói với giọng trầm thấp:

"Mỗi người đều có sứ mạng của mình."

Long Duyệt Hồng ngẩn ra hai giây, rồi cười đầy chua xót: "Tôi chỉ muốn ở trong công ty, tìm một người vợ tốt, sinh hai đứa con đáng yêu, một trai một gái. Sau đó cố gắng làm việc để vợ con mỗi tuần được ăn ba bữa thịt..."

Giọng anh ta dần nhỏ đi, dường như cảm thấy không thể hoàn thành được mục tiêu đó nữa.

Thương Kiến Diệu không nói gì, Long Duyệt Hồng cũng không biết nên nói gì nữa. Hai người im lặng đứng tại chỗ, khiến cho thời gian trong thang máy như ngừng lại vậy.

Không biết bao lâu sau, thang máy dừng ở tầng 647.

Long Duyệt Hồng vừa bước ra vừa cúi đầu hỏi: "Thương Kiến Diệu, cậu vừa nghĩ gì vậy? Tôi thì nghĩ, may là mình có em trai với em gái."

"Đang ngẩn người." Thương Kiến Diệu nhìn thẳng phía trước.

"... Cậu cũng thoải mái thật nhỉ." Long Duyệt Hồng không nhin được cảm thán một câu.

"Dù sao là tôi tự xin vào mà." Thương Kiến Diệu đưa mắt sang bên phải nhìn sổ nhà.

"..." Long Duyệt Hồng nói không ra lời.

Thời điểm này, Mạnh Hạ, Dương Trấn Viễn, Chung Hiểu Mẫn bọn người nhìn thấy rồi bản thân phân phối kết quả, hoặc hưng phấn, hoặc cao hứng, hoặc sa sút, hoặc bị thương, nhưng đều không có Long Duyệt Hồng phản ứng như vậy kịch liệt.

"Thương Kiến Diệu, người phân phối ở đâu rồi? Ta phải đi 36 tầng sở nghiên cứu." Dương Trấn Viễn cầm giấy viết thư, dựa sát vào qua đến.

Thương Kiến Diệu vẻ mặt tươi cười hồi đáp:

"Bộ An Toàn."

Trong nháy mắt, "Hoạt động trung tâm" phòng khách trở nên cực kỳ yên tĩnh, những bị thương kia sa sút người trước là kinh ngạc, rất nhanh cảm giác mình phân phối kết quả giống như cũng không phải bất bất như vậy.

Long Duyệt Hồng thấy thế, không muốn chờ đợi ở cái địa phương này, kéo Thương Kiến Diệu một nắm, thấp giọng nói ra:

"Đi báo danh đi, nè, chỉ có thể trước báo danh."

Cái này thì không cách nào phản kháng kết quả, trừ phi muốn bị công ty lưu đầy cả nhà.

Liên tính vào có chút con đường, có thể khơi thông quan hệ, cũng phải trước báo danh, sau nếm thử dòi.

Bất quá, có loại này quan hệ người, đã sớm chạy "Dự định" lộ tuyến.

Thương Kiến Diệu đối Dương Trấn Viễn phất phất tay, cầm lên còm của mình hộp, cùng Long Duyệt Hồng cùng đi hướng C khu mặt khác một bên.

Nơi nào có thông hướng phía trên nhất năm tầng thang máy.

Long Duyệt Hồng trầm mặc đi theo Thương Kiến Diệu chạy một hồi, bỗng nhiên nhấp miệng môi dưới, thấp giọng mở miệng nói:

"Ít nhất, có thể trông thấy chân chính bầu trời..."

Chương 47: "Bồ tát" 1

Một cái xác được quăng lên rất cao rất xa, rơi xuống đầm lầy phía trước, làm bắn lên vô số bùn đất.

Cái xác đó bị bao quanh bởi mặt đầm lầy đen ngòm, chìm xuống từng chút một.

Bên cạnh nó còn hai cảnh tượng đại để cũng giống như thế, chỉ là bị lớp bùn vùi sâu hơn một chút.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng nhìn chăm chăm vài giây, rồi dờn mắt đi, quay người đi về chỗ xe Jeep.

Tưởng Bạch Miên không hỏi ai sẽ đi con xe phân khối lớn trước, mà tự mình đội mũ, sai chân ngồi lên.

Cô với khẩu súng tự động mini đeo trên lưng quay đầu nhìn đám người Thương Kiến Diệu, nói với ý cười lộ rõ:

"Từ rất lâu trước đây tôi đã muốn có một con xe thể này, chỉ là mãi chưa có cơ hội."

Còn chưa dứt lời, cô ta đã vặn tay ga, làm cho con xe phân khối lớn phát ra tiếng gầm rú trầm trầm đầy dữ tợn.

Tưởng Bạch Miên khom người xuống, tuy rằng lần đầu đi xe này, nhưng vẫn phải tạo dáng cho thật chuyên nghiệp.

Tiếng gầm rú càng lúc càng lớn, con xe phân khối lớn kia lao đi hết như một mũi tên, dọc theo bên cạnh đầm lầy chạy thẳng tới phương

xa.

"Sự lảng mạn của sắt thép, xăng dầu mà..." Long Duyệt Hồng lẩm bẩm đầy hâm mộ: "Còn cả tự do và gió mát."

Trong tiếng máy nổ rầm rầm, con xe phân khối lớn kia vòng lại, dừng ở cách đó không xa.

Tường Bạch Miên dùng chân chống đất, kéo lớp kính trên mũ, cười khan hai tiếng:

"À này, Bạch Thần, nên đi bên nào nhỉ?"

Bạch Thần rũ mắt xuống nhìn chiếc khăn quàng trên cổ, cất cao giọng đáp:

"Cô đi theo sau xe Jeep đi."

"Hả? Cô nói gì cơ?" Tường Bạch Miên giơ tay định vuốt lỗ tai, nhưng chỗ đó đã bị chiếc mũ che lại.

Cô vẫn giữ nguyên nụ cười, lại kéo kính bảo vệ xuống, đưa con xe phân khối lớn về bên cạnh xe Jeep hết như tự mình đưa ra quyết định đó.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng lần lượt lên xe. Bạch Thần ngồi vào vị trí lái, khởi động xe.

Bọn họ cứ thế đi vào trong hoang dã Hắc Chiếu với một tốc độ khá là chậm, thi thoảng bọn họ lại đổi hướng, vòng chỗ này rẽ chỗ kia.

Trong quá trình đó, Tường Bạch Miên liên tục dùng lý do trinh sát xung quanh để lái con xe kia rời khỏi đội, lao vụt đi tới những chỗ khác.

Gần hai giờ sau, Bạch Thần làm cho con Jeep, vốn như sắp không

chạy nổi nữa, dừng lại.

Cô mở cửa xe, nói với Tường Bạch Miên, người vừa mới lao vụt về từ phương xa:

"Tổ trưởng, sắp tới điểm tụ cư kia rồi."

Tường Bạch Miên dùng một chân chống đất, kéo lớp kính lên, hỏi:

"Cô có ý tưởng gì không?"

Bạch Thần vuốt làn da có chút sần sùi của mình:

"Tôi sợ chúng ta cứ đi qua bên đó như thế này sẽ khiến đám dân du cư hoang dã ở điểm tụ cư đó sinh ra phản ứng quá khích. Bọn họ luôn cảnh giác mấy chuyện như thế này."

Chi bằng thế này đi, mọi người chờ tôi ở đây, tôi lái xe máy qua đó bàn bạc trước, sau đó quay lại dẫn mọi người qua bên đó? Nếu bọn họ không cho chúng ta tiến vào, tôi sẽ ở giao dịch ngay bên ngoài."

Tường Bạch Miên khẽ gật đầu nói:

"Quả thực hỏa lực của chúng ta khiến người khác phải kiêng dè."

Trên nóc xe còn buộc lớp da ngoài của Thiết Xà Hắc Chiếu lại càng khiến người ta sợ hãi.

Cô ta lập tức xuống xe, đỗ xe lại, bỏ mũ bảo hiểm ra rồi đưa cho Bạch Thần.

Nhìn bóng lưng Bạch Thần biến mất sau rừng cây thưa thớt phía trước, Tường Bạch Miên mở cửa xe Jeep, ngồi xuống ghế lái.

"Có muốn thử một điếu không?" Cô cười, cầm lấy một điếu thuốc thô sơ trong hộp kê tay.

Đây là chiến lợi phẩm bọn họ lấy được lúc trước.

Điều thuốc lá sấy tới vàng ngả màu đen tỏa ra thứ mùi khó nói thành lời.

"Không đâu." Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu đồng loạt lắc đầu.

"Hai người đúng là, đây là hàng xa xỉ đấy!" Tưởng Bạch Miên đặt điều thuốc lá kia xuống: "Không biết bao nhiêu người từng lên chiến trường đều điên cuồng say mê nó. Thứ này có thể khiến tinh thần bọn họ được thả lỏng, không đến mức tự đè ép bản thân tới suy sụp, nó giống đồ uống có cồn, có thể khiến người ta quên đi nhiều chuyện không thoải mái, không muốn hồi tưởng. Ài, rất nhiều người phải uống rượu rồi mới có thể vui vẻ trở lại."

"Đó không phải sự vui vẻ chân chính." Thương Kiến Diệu đột nhiên hát lên một câu.

"Ây dô, còn hát nữa." Tưởng Bạch Miên khế há miệng cười mắng.

Thương Kiến Diệu thì gật đầu nghiêm túc nói: "Tôi thích âm nhạc."

"Nhưng lời bài hát nghe có vẻ không đúng cho lắm..." Tưởng Bạch Miên vuốt thiết bị kim loại trong tay.

Thương Kiến Diệu nói như thể đang thảo luận một vấn đề mang tính học thuật:

"Lời bài hát có thể được sửa lại cho phù hợp với tình hình hiện tại, như vậy giúp cho việc thể hiện tốt hơn."

"..." Tưởng Bạch Miên phất tay: "Đây không phải trọng điểm. Bị anh nói chen vào như vậy làm tôi suýt nữa thì quên mình định nói gì!"

Cô thở hắt ra một hơi như không hài lòng:

"Tôi nói tới thuốc lá, là muốn dẫn tới chủ đề chiến tranh bị thương này.

Tuy trận chiến mà các anh trải qua ban nãy vẫn chưa đạt tới cấp độ đó, nhưng ắt phải chú ý, cho dù là thuốc lá hay rượu, thậm chí là được phẩm bị quản lý chặt chẽ, kỳ thực không phải biện pháp ứng phó tốt nhất, chúng có thể dễ dàng khiến các anh ỷ lại khá nghiêm trọng vào chúng, mà còn không tốt cho sức khỏe.

Nếu các anh xuất hiện những tình huống như tinh thần quá căng thẳng, áp lực quá lớn, lo âu, nóng nảy, khó có thể tập trung chú ý, thì có thể tìm tôi tán gẫu bất cứ lúc nào. Tôi có tham gia mấy khóa học liên quan tới tâm lý rồi."

"Vâng, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng cũng lớn tiếng đáp lại: "Ban nãy lúc trên đường đi, kỳ thật Bạch Thần cũng có tìm chúng tôi nói về chuyện này, hiện giờ tôi cảm thấy tốt hơn nhiều rồi!"

"Không tệ." Tưởng Bạch Miên khen một câu: "Từ khi cấp trên phê chuẩn thành lập tổ điều tra thế giới cũ này, chuyện chính xác nhất mà tôi làm chính là xét duyệt đơn xin của Bạch Thần. Chắc, ánh mắt của tôi không tệ đâu nhỉ?"

Không chờ Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đáp lại, cô ta dựa vào ghế lái, đôi mắt khẽ đảo tròn:

"Không biết khi nào Bạch Thần mới quay lại, mà cũng đang rảnh rồi, vậy tôi kể cho các anh một số chuyện đi, lúc trước chưa giảng cho các anh nghe."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng lập tức ngồi thẳng người hết như lúc còn ở trong trường học.

Tưởng Bạch Miên khẽ cười:

"Không cần phải tập trung như thế! Nhớ phân tâm lưu ý bên ngoài! Các anh không sợ một phát tiên lửa rocket từ đâu bay tới tận diệt chúng ta luôn sao?"

Được rồi, quay lại chủ đề chính. Không phải lúc trước tôi đã nói rồi sao? Trên Đất Xám này, ngoại trừ một số ít sinh vật ra, kẻ địch nguy hiểm nhất của con người vĩnh viễn là con người. Như vậy, những con người nào có thể được gọi là nguy hiểm?"

Long Duyệt Hồng, anh cảm thấy là những loại nào?"

Chương 48: "Bồ tát" 2

Long Duyệt Hồng nhớ lại, rồi đáp:

"Là người mặc thiết bị bộ xương ngoài."

Trong cuộc chiến đấu lúc trước, tác dụng mà thiết bị quân dụng bộ xương ngoài phát huy khiến cho anh ta có ấn tượng sâu sắc.

Thậm chí anh ta còn cảm thấy đây sẽ là một trong những nguồn cơn tạo ra cơn ác mộng cho anh ta.

"Đúng, mặt khác còn có thể thêm cả người mặc áo giáp thông minh Bionic. Hai loại người này, chỉ một người đã có thể đối phó được một đội ngũ, thậm chí san bằng một tiềm tu cư nhỏ của dân du cư hoang dã rồi." Tưởng Bạch Miên chuyển mắt nhìn sang Thương Kiến Diệu: "Anh cho là còn có ai nữa?"

"Đội ngũ trang bị vũ khí hạng nặng, đoàn đội có hỏa lực mạnh mẽ, người cải tạo điện tử có lắp chân tay giả sinh học loại đặc biệt, hoặc máy móc tương ứng." Thương Kiến Diệu nói một mạch ba loại người.

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu:

"Đúng thế."

Cô dùng tay phải vuốt ve cánh tay trái, nói:

"Nó mang tới cho tôi sức mạnh cao hơn hẳn, nhưng lành lặn vẫn tốt hơn, các anh phải quý trọng!"

Cô bổ sung thêm:

"Ngoài ra còn đám thầy tu của Giáo Đoàn Tăng Lữ, còn có người đã cải tạo gen. Có lẽ các anh không biết, ở trong rất nhiều thế lực, người như các anh được gọi là "Thiên tuyển giả"."

"Sao lại vậy?" Long Duyệt Hồng ngạc nhiên hỏi.

Tường Bạch Miên cười một tiếng:

"Bình thường các anh tiếp xúc với quá nhiều người cải tạo gen, mà chính bản thân các anh cũng được cải tạo gen, cho nên mới không hiểu được sự quý giá của kỹ thuật này.

Trong tất cả các thế lực, hiện giờ chỉ có công ty của chúng ta và Bạch Kỵ Sĩ Đoàn là có thể cải tạo gen một cách ổn định, sản xuất được dung dịch gốc.

Các anh thử nghĩ lại xem, với người bình thường mà nói, một người cao lớn, cường tráng, tốc độ nhanh, phản ứng nhanh, phối hợp tốt, năng lực cân bằng mạnh, lực miễn dịch mạnh, năng lực tự chữa trị mạnh, dồi dào sinh lực, thị lực khá xuất chúng, thiên phú về súng ống không thấp chẳng phải không khác gì con cưng của ông trời sao? Đây không phải là cùng nghĩa với nguy hiểm sao?

Nhưng các anh đừng kiêu ngạo vội, có một số thế lực bài xích kỹ thuật về mặt gen khá cực đoan, cho rằng đây chính là khinh nhờn thiên nhiên và thần linh, là nguyên nhân chủ yếu khiến thế giới cũ bị hủy diệt."

Tường Bạch Miên hít vào một hơi rồi nói tiếp:

"Mà mạnh hơn người được chỉnh sửa gen chính là người đã từng biến đổi gen. Bọn họ thường có được một vài năng lực mà con người không có. Về mặt này, những thứ nhân vì bị ô nhiễm sinh ra

đột biến cũng có biểu hiện tương tự. Thậm chí tôi còn từng gặp người có thể tự mình quang hợp, ba tháng không cần ăn uống.

Nhưng kỹ thuật sửa đổi gen vẫn còn quá xa lạ, tỉ lệ thất bại và tử vong là tương đối cao, các anh đừng có tùy tiện thử nghiệm."

Bản thân thứ nhân là con người bình thường, chỉ là trong trận đại tai biến thế giới cũ hủy diệt, bọn họ bị ô nhiễm, sinh ra đột biến.

Tuy một phần lớn người trong bọn họ bị ô nhiễm xong sống không được bao lâu thì chết, nhưng vẫn còn một số sống sót, đồng thời cũng di truyền đột biến của mình cho con cháu.

Những người này bị nhân loại bình thường kỳ thị, bị trục xuất khỏi điểm tụ cư, cũng bị sỉ nhục gọi bằng cái tên "thứ nhân".

Đám thứ nhân vì sự thay đổi trên cơ thể và những cảnh ngộ tương tự, làm cho bọn họ không thể tránh khỏi việc oán hận con người bình thường, luôn mang theo cảm xúc oán độc khó mà hóa giải. Hai bên dần phát triển thành kẻ tử thù.

Trong tình huống đó, cái tên "thứ nhân" này chân chính lan truyền ra khắp Đất Xám, trở thành tên khoa học.

Mà ở thời đại Tân Lịch nhiều năm sau khi thế giới cũ hủy diệt, một số nơi vẫn còn tồn tại ô nhiễm nặng, đột biến vẫn không biến mất khỏi con người, vẫn còn tiếp tục tạo ra nhiều thứ nhân.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số thứ nhân hiện tại là kết quả của việc sinh sản tự nhiên.

"Còn có kiểu thứ nhân như vậy..." Long Duyệt Hồng biết thứ nhân là gì, nhưng chưa từng nghe Tưởng Bạch Miên miêu tả loại thứ nhân đó.

Tưởng Bạch Miên đáp "ừ" một tiếng, quay sang liếc Thương Kiến

Diệu và Long Duyệt Hồng, rồi cười nói như không có chuyện gì xảy ra:

"Ngoài những người vừa nhắc tới ra, còn có một loại người được gọi là nguy hiểm, mà phải nói là vô cùng nguy hiểm."

"Là loại người nào vậy?" Long Duyệt Hồng vô cùng tò mò, Thương Kiến Diệu cũng là như thế.

Những gì được nói ban nãy hai người đều được tìm hiểu qua không ít thì nhiều từ trong giáo trình và trong huấn luyện, chỉ là không ai từ góc độ "nhân loại nguy hiểm" để gộp các nội dung lại cùng nhau.

Tường Bạch Miên cúi đầu mỉm cười đáp:

"Kẻ thức tỉnh."

"Kẻ thức tỉnh..." Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu đều thì thào nhắc lại cụm từ này.

Tường Bạch Miên ngẩng đầu lên nhìn hai người, nói:

"Kẻ thức tỉnh là chỉ những người vì nguyên do nào đó sinh ra đột biến kỳ lạ, bọn họ đều có những năng lực kỳ dị và đáng sợ."

Từng có người cảm thấy một bộ phận năng lực của kẻ thức tỉnh hẳn nên dùng khôi hài để hình dung, nhưng sau đó sự thực chứng minh, năng lực có khôi hài đến mấy, ở hoàn cảnh chính xác, đều sẽ trở nên cực kỳ khủng khiếp.

Cho đến tận bây giờ, không một thế lực nào biết rõ quy luật sản sinh kẻ thức tỉnh. Tất cả các thí nghiệm chế tạo kẻ thức tỉnh nhân tạo đều thất bại. Cho nên, số lượng kẻ thức tỉnh là cực kỳ hiếm, không dễ gặp được. Lúc trước tôi cũng không vội nói cho các anh biết.

A, đúng rồi, đây là tri thức cần được bảo mật."

Long Duyệt Hồng cảm thấy lo lắng:

"Tổ trưởng, cô nói kẻ thức tỉnh mạnh như vậy, nếu gặp được thì đối phó kiểu gì?"

Thương Kiến Diệu im lặng, không nói năng gì.

Tưởng Bạch Miên cười đáp:

"Ngoài một số kẻ thức tỉnh cực kỳ mạnh ra, phần lớn năng lực của bọn họ đều giới hạn về phạm vi, hơn nữa phạm vi này không lớn. Dựa vào điểm này, nếu gặp được bọn họ, cứ cố gắng kéo giãn khoảng cách, rồi dùng súng từ xa giải quyết vấn đề."

"Là vậy à..." Long Duyệt Hồng bắt đầu tưởng tượng cảnh đó.

Thương Kiến Diệu khẽ gật đầu, như đang suy nghĩ về chuyện gì đó.

Tưởng Bạch Miên thấy thế, lại nói thêm một câu:

"Còn nữa, đừng chỉ có chú trọng tới mấy nhân loại nguy hiểm này, cơ thể của chúng ta quá yếu ớt, nếu sơ sẩy thì một đứa bé bảy tám tuổi cũng có cơ hội xử lý chúng ta."

...

Bạch Thần lái con xe phân khối lớn đi vòng vèo một lúc, sau đó lại theo một con đường trông có vẻ dễ lún đi vào trong đầm lầy.

Chừng mười phút sau, phía trước cô xuất hiện một chấm đỏ.

Một chấm ánh sáng màu đỏ đang nhè nhẹ đưa.

Đây là một lời cảnh cáo.

Chương 49: Thị trấn Thủy Vi 1

Bạch Thần lập tức giảm tốc độ xe máy, ngừng đầu nhìn tới phía trước.

Cách đó chừng hơn trăm mét có một bức tường màu nâu đỏ, nó kéo dài sang hai bên tới tận cuối tầm mắt của Bạch Thần, rồi ngoặt ra đằng sau, dường như sẽ nối lại làm một.

Phần lớn gạch trên bức tường này cũ kỹ và loang lổ, nhưng một số viên trông còn khá mới, như là mới được nung trong vòng một năm gần đây.

Đầu tường và bên ngoài tường được giăng lưới sắt đã loang lổ vết gỉ sét, chỉ có một con đường ở giữa để đi qua.

Giữa bức tường và lưới sắt có dựng vài chòi canh gác bằng gỗ, đều có những đám người canh phòng mặc quần áo bẩn thỉu mà đủ mọi kiểu dáng đang cầm súng đi lại tuần tra.

Người canh cáo Bạch Thần là người canh gác đứng ở chỗ chòi canh gác cao nhất. Y mặc một chiếc áo sơ mi ngả màu ố vàng trông khá cứng bên trong, bên ngoài thì khoác một chiếc áo khoác to thùng màu xanh đen, trông có vẻ giống áo bông.

Người này đeo khẩu súng tự động, cầm một đồ vật màu đen trông giống cây bút viết. Món đồ này tỏa ra ánh sáng màu đỏ chiếu lên mặt Bạch Thần, tạo ra một chấm nhỏ.

Bạch Thần dừng mô tô, bỏ mũ xuống, vuốt mấy sợi tóc ngắn lòa xòa trước mặt ra phía sau.

Cô làm vậy là để thể hiện mình là nữ cho bọn họ xem.

Đây không phải là để dụ dỗ lôi kéo ai, mà làm cho đối phương thả lỏng một chút, không cần quá căng thẳng như thế.

Cô biết rất rõ trên Đất Xám này, ở những nơi không có trật tự, cho dù súng ống có thể đưa tính nguy hại của nam nữ lên cùng một đẳng cấp, nhưng cũng không cách nào thực sự xóa bỏ được sự chênh lệch của hai bên về mặt này.

Cho dù là từ thể trạng hay tính xâm lược mà nói, đàn ông đều nguy hiểm hơn phụ nữ nhiều.

Một người đàn ông xa lạ có thể đưa tới khủng hoảng nhiều hơn là một người phụ nữ xa lạ.

Những năm Bạch Thần lang thang trên hoang dã, cô luôn thể hiện ra hai loại trạng thái khác biệt: Khi cô cần thăm dò phế tích, đến dã ngoại săn bắn, đi xuyên qua khu vực có vẻ nguy hiểm, hoặc giao dịch với một toán cướp nào đó, thì cô sẽ giấu mái tóc dài đi, dùng bùn đất bôi đen khuôn mặt, đổi trang phục khác để khiến mình trông giống đàn ông. Nhưng khi cô tới gần một số điểm tụ cư có trật tự, hoặc giao tiếp trao đổi với thợ săn di tích đến từ thế lực lớn, người quan tâm tới thông tin và tư liệu về thế giới cũ hơn, thì cô sẽ thể hiện ra thân phận nữ giới của mình.

Chờ khi cô được Sinh Vật Bàn Cổ thu nhận, có chỗ dựa, cô mới có thể dựa vào sở thích cắt kiểu tóc ngang tai, không dài cũng không ngắn.

Sau khi đặt mũ ra trước người, Bạch Thần làm cho con mô tô phân khối lớn tiếp tục chầm chậm đi tới.

Trong quá trình đó, điểm sáng màu đỏ kia vẫn luôn lắc lư trước mặt cô, thi thoảng lại chiếu lên xe máy. Điều này tỏ vẻ đã ngắm bắn sẵn,

không hề sơ sễ.

Khi khoảng cách giữa hai bên chỉ còn chừng hơn ba mươi mét, Bạch Thần nghiêng xe, dùng một chân chống đất, hô to:

"Tôi tới tìm trưởng trấn Điền Nhị Hà!"

Cô nhắc lại hai lần, rồi không nói gì thêm mà kiên nhẫn chờ đợi.

Đám người canh gác trên chòi gỗ cho một người đi dọc theo tấm ván gỗ bịch bịch xuống dưới.

Năm, sáu phút sau, một ông già xuất hiện trên đầu tường.

Ông ta đội một chiếc mũ lông xù màu xanh đậm, hết như úp ngược một cái bình bát xin cơm trên đầu.

Mái tóc bạc thấy rõ rủ xuống huyệt Thái Dương của ông ta, khuôn mặt gầy còm với hốc mắt hõm sâu, những chỗ nào có thể nhăn được thì đều có nếp nhăn cả, trông cực kỳ già nua.

Nhưng đôi mắt màu nâu sậm của ông ta vẫn ngời sáng, tinh thần rất quắc thước. Đây đúng là trưởng trấn tự cư Điền Nhị Hà.

Ông ta mặc một chiếc áo phong đã ngả màu cháo lòng, khoác một áo vest nhàu nhĩ, và ngoài cùng thì khoác hờ một chiếc áo khoác ngoài màu xanh quân đội trông hơi rộng và hơi dài, rõ ràng không hợp với vóc dáng của ông ta.

Bên dưới là một chiếc quần len màu vàng sậm, bên trong không rõ còn mặc thêm bao nhiêu cái quần khác, trông khá là cồng kềnh.

Điền Nhị Hà nhìn tới phía Bạch Thần, còn nghiêm túc phân biệt vài giây.

"A..." Ông ta như nhận ra người kia, nhưng khi muốn lên tiếng chào

hỏi, ông mới nhận ra Bạch Thần đứng quá xa, mà mình thì không cách nào hô to như trước đây nữa.

Ông vội vàng quay đầu, tức giận nói với tên thủ vệ bên cạnh:

"Đưa loa của tôi cho tôi! Thật là, chẳng thông minh chút nào!"

Thủ vệ ấm ức đáp lại:

"Loa của ông đã hết pin từ lâu, dạo này lại không đổi được loại pin tương tự. Tôi, tôi có thể kêu giúp ông..."

Điền Nhị Hà suy nghĩ một chút rồi nói:

"Hô lên thế này giúp tôi: Nhóc Bạch, một năm nay chết dí ở xó nào vậy? Ta còn tưởng cô bị dã thú ăn thịt rồi chứ!"

"Nhóc Bạch..." Thủ vệ nhớ ra: "Chính là Bạch Thần trước kia hay tới đây?"

"Không phải con bé đó thì là ai? Tôi sắp hơn bảy mươi rồi, mắt càng ngày càng kém mà vẫn nhận ra được, cậu là một thanh niên mới chừng hai mươi, sao như người mù thế?" Điền Nhị Hà liếc thủ vệ một cái, mắng hai câu.

Tất cả người sống ở điểm tụ cư này đều đã quen với tính cách của Điền Nhị Hà, thủ vệ không để ý tới lời quở trách vừa rồi, chỉ lẩm bẩm hai câu:

"Cô ta trông xinh đẹp hơn trước nhiều... Không nhìn kỹ làm sao nhận ra cho được..."

Không chờ Điền Nhị Hà trợn mắt trừng mình, thủ vệ này gân cổ hô to:

"Nhóc Bạch, một năm nay chết dí ở xó nào vậy? Ta còn tưởng cô bị

dã thú ăn thịt rồi chứ!"

Vẻ mặt của Bạch Thần lập tức dịu hẳn đi, cô hô to đáp lại:

"Đi chỗ khác. Trưởng trấn, tôi tới đổi ít đồ!"

Nơi đây tên là thị trấn Thủy Vi. Bạch Thần từng nghe Điền Nhị Hà kể rằng tên của thị trấn này vốn bắt nguồn từ trước khi thế giới cũ bị hủy diệt, vì được nước bao quanh nên mới đặt tên đó.

Sau khi thế giới cũ bị hủy diệt, hỗn chiến kéo dài, nhiều lần gặp tai nạn địa chất, dòng nước gần đó đã trở thành một phần của đầm lầy, cũng tạo cho trấn Thủy Vi này một bức tường phòng hộ thiên nhiên, khiến cho nơi đây đủ ẩn nấp.

Chỉ có cư dân trấn Thủy Vi và những người khác bọn họ từng mới tới nơi đây mới có thể tìm được những con đường nhìn như bị bùn đất bao phủ trong đầm lầy rộng lớn, tới được thị trấn trong hoàn cảnh hệt như mê cung này.

Chương 50: Thị trấn Thủy Vi 2

So với những điểm tụ cư hay phải di chuyển thường xuyên, thị trấn Thủy Vi có nguồn nước sạch, không ít ruộng cày vẫn tồn tại ở nơi đây kể từ khi thế giới cũ bị hủy diệt.

Điền Nhị Hà vốn định cất cao giọng nói vài câu, nhưng còn chưa mở miệng thì cổ họng đã ngura ngúra, khiến ông ta không nhin được ho vài tiếng.

"Vào đi! Vào đi!" Ông ta bất đắc dĩ khoát tay.

Tên thủ vệ bên cạnh lập tức hô to:

"Vào đi! Vào đi! Giao súng cho người gác cổng!"

Bộp!

Điền Nhị Hà vỗ hấn ta một cái:

"Ai bảo cậu nói thêm câu sau? Nhóc Bạch là người đáng tin cậy!"

"Nhưng cô ta đã một năm không tới đây rồi." Thủ vệ gân cổ lên cãi lại.

Điền Nhị Hà im lặng hai giây, không nói gì, quay người đi xuống chòi canh.

Bạch Thần không kháng cự, lấy khẩu súng đeo trên lưng, súng lục giắt trên đai vũ trang và cả con mô tô phân khối lớn kia giao cho thủ vệ đứng canh cổng.

Hai cánh cổng màu đen lập tức mở ra.

Điền Nhị Hà đã chờ sẵn ở đó, nhìn Bạch Thần từ trên xuống dưới mấy lần rồi cười ha ha nói:

"Xem ra gần đây cũng không tệ lắm, trước kia đúng kiểu con nhóc mình mẩy toàn bùn đất."

Bạch Thần vô thức nhắm mắt lại:

"Có đoàn đội thu nhận tôi."

Điền Nhị Hà gật đầu như có suy nghĩ:

"Không tệ, không tệ."

Ông ta không tiếp tục chủ đề này nữa, mà thuận miệng hỏi:

"Người máy kia của cô đâu rồi? Tên, tên là 35 gì đó ấy."

Bạch Thần khẽ rũ mắt xuống, một giây sau mới đáp:

"Hồng rồi."

Điền Nhị Hà lập tức im lặng.

Qua vài giây sau, ông ta hít vào một hơi thật sâu, hỏi như thể ban nãy bọn họ chưa nói gì với nhau:

"Cô muốn trao đổi cái gì?"

"Mấy linh kiện xe ô tô..." Bạch Thần đáp lại, vẻ mặt bình tĩnh như thường.

"Ngừng! Đừng nói với tôi cụ thể là cái nào, tôi không hiểu đâu. Để tôi

trực tiếp dẫn cô đi xem, cứ thỏa sức chọn đi." Điền Nhị Hà cười cắt ngang lời Bạch Thần.

Ông ta quay người, dẫn Bạch Thần đi vào trong thôn trấn.

Thị trấn này không lớn, hoàn toàn không giống thị trấn trong khái niệm của thế giới cũ.

Bạch Thần dõi mắt nhìn ra, thứ cô thấy đầu tiên là một đồng ba tòa nhà cao ba tầng ở phía xa, chúng không cao, nhưng lại khá dài, mỗi một tầng đều được ngăn ra thành nhiều căn phòng.

Ba tòa nhà này không song song với nhau, mà là giống như chữ "Phẩm" (品) đảo ngược, xiêu vẹo.

Theo Bạch Thần được biết, những người sống ở đây, có nhà xí riêng hoặc chung tầng, đều là thành viên của Trấn vệ đội và gia quyến của bọn họ, đồng thời những người nắm vững kỹ thuật quan trọng cũng được chia cho một căn phòng, ví dụ như biết sửa chữa súng ống, hoặc như nắm được kỹ thuật canh tác nông nghiệp từ thế giới cũ.

Hai bên chữ "Phẩm" là hai nhà vệ sinh công cộng một ngang một dọc. Phía trước chữ "Phẩm" là một quảng trường nhỏ được lát xi măng, bên ngoài quảng trường nhỏ còn là ba cái quảng trường nền đất không lớn lắm song song với nhau.

Mỗi bên trái phải của quảng trường đều có một loạt nhà trệt. Những căn nhà này cách bức tường bao không xa, thuộc về dân cư ban đầu của trấn Thủy Vi. Lấy nhân khẩu trấn Thủy Vi mà đếm thì đại bộ phận nhà dân ở đây đều có thành viên của Trấn vệ đội, nếu không thì không đủ người để duy trì Trấn vệ đội.

Trên bốn cái quảng trường thì có những căn nhà dựng lộn xộn, khó có thể đếm rõ, có cái làm từ bùn, có nhà xây bằng gạch, cũng có cả lều trại.

Những ngôi nhà này tới từ dân du cư lang thang trong hoang dã được trấn Thủy Vi thu nhận bao năm nay, hoặc là những thành viên ban đầu vi phạm luật.

Lúc này mặt trời còn treo cao trên không trung, chạng vạng vẫn chưa kéo tới, một bộ phận cư dân trấn Thủy Vi vẫn còn đang lao động trong các ruộng vườn ở phía sau thị trấn, còn một số khác thì theo đội ra ngoài săn bắn, chỉ có rất ít người ở lại canh giữ nơi đây.

Bọn họ đi ra từ những căn phòng san sát, chen chúc một chỗ, từ sau những tấm kính thủy tinh quăng ánh mắt sang bên này. Điểm chung của bọn họ là: Khuôn mặt không quá sạch sẽ, tóc khô vàng bết lại, quần áo không thành bộ, cũng không vừa người, nhưng đôi mắt sáng rõ hơn tất cả dân du cư hoang dã mà Bạch Thần gặp được ở nơi khác.

"Trưởng trấn, ông, dạo này sức khỏe ông thế nào rồi?" Bạch Thần không để ý cái nhìn chòng chọc của những người khác, cô há miệng, hỏi một câu không được thuần thực cho lắm.

Điền Nhị Hà cười đáp như đang tự giễu:

"Còn tạm, chỉ là càng ngày càng sợ lạnh. Cô xem, mùa đông còn chưa tới mà tôi đã mặc dày thế này, không biết có sống qua nổi trời đông năm nay không."

"Chắc chắn là được." Bạch Thần đi theo Điền Nhị Hà dọc theo con đường giữa các căn nhà lụp xụp tới ba tòa nhà hình tam giác kia.

Cô trả lời rất chắc chắn, nhưng ngữ khí thì có chút bất định.

"Không cần an ủi lão già này." Điền Nhị Hà vượt cằm lờm chớm ít râu trắng: "Tôi đã bảy mươi bảy rồi! Người trải qua thế giới cũ hủy diệt, có thể sống tới chừng này tuổi, còn được mấy người cho lắm? Và lại, con cái tôi chết hết cả rồi, cho dù sống thêm vài năm nữa, thực sự tìm được thế giới mới, với tôi mà nói cũng chẳng còn nghĩa lý gì. Ài,

nếu Nam Nam còn sống, hẳn là cũng xem xem cô..."

"... Chí ít cũng phải được nhìn thế giới mới chứ." Bạch Thần im lặng một lúc rồi nói.

Cô liếc nhìn những căn nhà lụp xụp được dựng lộn xộn xung quanh, trông thấy cửa chính và cửa sổ của những căn nhà đó đều dựng đầy những bình nhựa, bình thủy tinh, giấy các-tông cũ, cúc áo, vải rách, những linh kiện không biết lấy từ đâu, dây cáp điện có dài có ngắn, nắp bình kim loại, vỏ lăng chơi game không còn đủ phím bấm, hộp đựng kính đã nứt toác, vỏ đạn, kính ngắm, kính mắt gò sét... Trông hết như những bãi rác, vựa ve chai.

Điền Nhị Hà thở dài một tiếng:

"Thế giới mới... Ai biết nó ở đâu... Người trẻ tuổi còn có thể tin tưởng, chí ít có hy vọng mà sống. Chứ cái đám lão già như bọn tôi, coi như thôi."

Chương 51: Vào Thị Trấn 1

Bạch Thần im lặng một hồi, nhìn hai bên trái phải rồi chuyển sang đề tài khác:

"Các ông vẫn còn tiếp nhận dân du cư hoang dã ngoại lai chứ?"

Điền Nhị Hà nhìn theo ánh mắt cô tới một chiếc lều trại cũ rách.

"Không nhận nữa rồi." Ông ta không chút che dấu thở dài một hơi:
"Ruộng đất sắp không đủ để chia rồi."

Nói tới đây, ông cười như đang tự giễu:

"Cũng chỉ có kẻ dễ mềm lòng như tôi mới không chịu được cảnh người khác chịu khổ, nghĩ rằng có khả năng giúp đỡ thì cố gắng giúp một lần. Những người khác trên trấn thực ra không quá bằng lòng, dù sao địa hình nơi đây đặc biệt, không cách nào mở mang ruộng đất, lượng thu hoạch được là có hạn, nhiều người lên thì phần mọi người nhận được sẽ ít đi.

Trước kia tôi còn có thể lấy lý do không đủ dân, cày không hết ruộng để ép bon họ, hiện giờ chúng tôi đều đã trồng nấm trong rừng ở phía sau rồi. Ha ha, dù sao tôi già rồi, sức khỏe càng ngày càng không bằng năm xưa, hẳn là không còn cơ hội ra ngoài nữa, không nhìn thấy thì không mềm lòng."

Bạch Thần không nhin được đáp lại một câu:

"Ông đừng suốt ngày nói mình già cả nữa, không phải là vẫn rất quắc thước sao?"

"Được rồi được rồi." Điền Nhị Hà chỉnh chiếc mũ lông xù trên đầu, lại cười nói sang chuyện khác: "Trong phố khư của các thành phố thế giới cũ thực sự có đồ tốt, lúc trước đám người lão Man, tiểu Ngưu tìm được một cuốn sách tên là "Kỹ thuật trồng và nuôi nấm", làm theo cuốn sách đó, quả nhiên có thành quả."

Bạch Thần nở nụ cười:

"Nấm không tệ, ăn rất ngon."

Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Tôi không dám hứa hẹn cái gì, chỉ có thể nói rằng, nếu sau này có cơ hội thì có thể bán một số hạt giống lương thực sản lượng cao cho các ông, còn cả mấy loại đồ bổ sung độ phì nhiêu cho đất nữa."

Đôi mắt Điền Nhị Hà ngời sáng:

"Thế thì tốt quá!"

Trong lúc nói chuyện, hai người đi quảng trường, tới gần ba tòa nhà sắp xếp thành hình chữ "Phẩm 品" kia.

Phía bên phải quảng trường nhỏ lát xi măng, phía trước nhà vệ sinh công cộng nằm ngang có một bãi đất trống. Trên bãi đất đó có năm sáu con xe cũ kỹ rách rưới.

Trong đó có xe hơi màu trắng ngà, xe tải nhỏ màu nhôm, xe tải lớn với phần đầu khá cao, xe minibus đủ cho mười mấy người ngồi, xe điện có hình dáng khá khác lạ...

Ngoài những loại xe kia ra, bên cạnh còn có không ít những loại xe hai ba bánh, có cái dùng điện, có cái chạy bằng xăng, có cái cần sức người.

Nơi đây dựng một chiếc lều rất lớn, che phủ toàn bộ những chiếc xe kia.

Bên trái lều là ba gian nhà trệt dựng song song nhau. Bên trong ba căn nhà này thông với nhau, chia ra để dựng các loại linh kiện.

Những linh kiện đó có cái đã hỏng, có cái trông khá cũ, có cái thì bảo dưỡng không tệ, có cái thì xếp chung với những quả bóng rổ, bóng đá bẹp dí không còn chút hơi nào.

"Cô thử xem có cái nào mình cần không." Điền Nhị Hà chỉ vào ba gian nhà trệt kia, nói: "Đây đều là những thứ tháo dỡ từ trong phế tích thành phố mang về."

Bạch Thần không nói gì, tiến vào nhà trệt được sử dụng như nhà kho kia, lượn một vòng.

Sau đó, cô liên tục chỉ vào mấy thứ đồ:

"Nó, nó, và cả nó nữa..."

Điền Nhị Hà không để ý lắm, chỉ gật đầu nói:

"Không thành vấn đề. Nhóc Bạch, cô định lấy cái gì để đổi?"

Mặc dù ông ta là trưởng trấn, nhưng cũng không có tư cách cho không đồ trong trấn cho người khác.

Đương nhiên, với quyền uy của mình và sự tôn kính của dân trấn dành cho ông ta, nếu thực sự có làm như vậy thì sẽ không ai phản đối. Nhưng mấy chục năm nay, Điền Nhị Hà chưa từng vi phạm nguyên tắc của mình.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến ông ta được kính trọng đến như thế.

Bạch Thần vô thức đáp lại:

"Đồ ăn?"

Điền Nhị Hà ngẫm nghĩ, nói:

"Tạm thời không cần. Tuy thời tiết năm nay có chút khác thường, thu hoạch không được tốt cho lắm, nhưng sản lượng cũng chỉ giảm đi chừng hai phần mười, thêm lượng dự trữ của ba năm trước, sống qua mùa đông này là không thành vấn đề.

Nếu các cô có thể đưa vài con trâu, con bò tới đây, tôi không những hoan nghênh bằng cả hai tay hai chân, mà còn cho đồ thêm cho các cô! Nhưng tôi nghĩ, đây là chuyện không thể nhỉ?"

Thứ trấn Thủy Vi này thiếu nhất chính là thịt, chỉ có thể dựa vào việc phân công các đội ra ngoài săn bắn để bổ sung. Đối với việc nuôi thả gà, vịt, ngỗng, trong tình huống khi con người không đủ lương thực để ăn, số lượng gia súc gia cầm sẽ khó mà tăng lên, hơn nữa lại hay bị bệnh tật giết chết hết.

Bạch Thần ừ một tiếng:

"Ông thấy con mô tô kia của tôi thế nào? Chạy bằng xăng, hẳn là các ông có thể tìm được nguồn xăng."

"Có một phế tích thành phố, trong kho xăng vẫn còn thừa không ít."
Điền Nhị Hà cười như một con cáo già: "Còn có cái gì có thể sử dụng để trao đổi không? Con xe mô tô này với chúng tôi mà nói, ngoài đẹp ra thì có ích lợi gì? Một lần chở được mấy người cho lắm?"

Bạch Thần đã sớm chuẩn bị sẵn:

"Một khẩu súng máy loại nhẹ, dùng đạn 7.92 mm..."

Cô miêu tả kỹ càng về các thông số độ dài của đạn.

"Súng máy nhẹ?" Khuôn mặt nhăn nheo của Điền Nhị Hà chột như tỏa sáng: "Đây chính là vũ khí tốt để bảo vệ thị trấn. Loại đạn này chỗ chúng tôi có một ít."

Không chờ Bạch Thần đáp lại, ông ta vỗ tay nói:

"Đồng ý thế nhé!"

"Được, nhưng tôi phải quay về thương lượng với bọn họ một chút trước đã." Bạch Thần không có đồng ý ngay lập tức, tuy lúc trước cô có trao đổi qua với Tướng Bạch Miên, có đầy đủ quyền quyết định, dù sao với bọn họ mà nói, khẩu súng máy này không những không dùng được, mà lại còn chiếm diện tích.

Chương 52: Vào Thị Trấn 2

Điền Nhị Hà ngẩng đầu nhìn bầu trời, khẽ cau mày. Ông ta suy tư trong chốc lát rồi nói:

"Trời sắp mưa rồi, sắc trời cũng không còn sớm nữa, không thích hợp hoạt động trên hoang dã, ừm... Cô có thể dẫn đồng đội của cô tới đây nghỉ một tối, không cần phải bỏ vũ khí. Tôi tin rằng đồng đội mà cô công nhận sẽ không quá kém."

Bạch Thần cảm thấy nghi ngờ liếc nhìn Điền Nhị Hà, rồi lại ngẩng đầu nhìn tầng mây đen đang dần kéo tới từ phía chân trời xa xa.

"Tôi phải hỏi ý kiến của bọn họ trước đã." Bạch Thần đáp lại.

Điền Nhị Hà không trách cứ khi Bạch Thần do dự, chỉ cười nói:

"Mau đi thôi, chậm chút nữa là trời sẽ đổ mưa đấy."

Bạch Thần lập tức ra khỏi trấn Thủy Vi, lấy lại súng, lên con mô tô quay trở lại chỗ Trưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đang chờ. Cô kể chi tiết giao dịch và ý tốt của Điền Nhị Hà cho mọi người nghe.

"Tổ trưởng, cô cảm thấy thế nào?" Bạch Thần tựa vào xe mô tô, chờ Trưởng Bạch Miên quyết định.

Trưởng Bạch Miên không đưa ra khả năng Điền Nhị Hà hay người của trấn Thủy Vi rắp tâm hại người, mà hứng thú hỏi:

"Vị trưởng trấn họ Điền này đã bảy mươi bảy rồi? Từng trải qua thế

giới cũ hủy diệt?"

Bạch Thần gật đầu không chút do dự:

"Đúng, có thể khẳng định điều đó. Từng ấy năm tới nay, ông ta vẫn luôn nói như vậy, hơn nữa thường hay hồi tưởng chuyện khi xưa.

Một lời nói dối có thể duy trì được rất lâu, nhưng như vậy chắc chắn phải mang lại lợi ích, mà cho tới bây giờ ông ta không dựa vào thân phận này lừa gạt cái gì cả."

Tường Bạch Miên nghiêng đầu nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Vậy đi thôi."

"Tổ trưởng, liệu có chút nguy hiểm nào không? Không phải cô đã bảo rằng dân du cư hoang dã có thể biến thành lũ cướp bất cứ lúc nào hay sao?" Long Duyệt Hồng không che giấu nỗi sợ lo lắng.

Tường Bạch Miên lập tức cười nói:

"Ha, vẫn có thể nhớ được điều này?"

Đúng vậy, bản khoản về mặt này chứng tỏ anh có tiến bộ, nhưng mà với hỏa lực của chúng ta, chỉ cần đề phòng kỹ càng, bọn họ cũng sẽ không dám làm gì. Nếu muốn ăn chúng ta, bọn họ cũng phải trả lại bằng dăm ba chục tính mạng, mà bây giờ còn một tháng nữa là tới mùa đông rồi, cho dù bọn họ thực sự không còn nhiều đồ ăn, cũng sẽ không sẵn lòng trả cái giá đắt như thế. Là chúng ta nguy hiểm, hay lũ dã thú trên hoang dã nguy hiểm hơn?

Ừm, đến mùa đông, khi mọi người sắp chết đói thì sẽ không quan tâm nhiều như vậy.

Và lại, hoàn cảnh trong điểm tụ cư là có giới hạn, phạm vi không lớn,

với nhóm người tuy ít nhưng tinh nhuệ như chúng ta mà nói, đó là một địa hình càng có lợi."

Trong lúc nói, Tưởng Bạch Miên mỉm cười liếc nhìn Thương Kiến Diệu.

Thương Kiến Diệu lập tức nghiêng đầu nhìn Long Duyệt Hồng, hỏi với vẻ nghiêm túc:

"Cậu quên chúng ta là tổ gì rồi sao? Quên trách nhiệm của chúng ta là gì rồi sao?"

"Tổ, tổ điều tra, tổ điều tra nguyên nhân thế giới cũ hủy diệt..." Long Duyệt Hồng không phải kẻ ngu ngốc, lập tức hiểu hai câu hỏi mà Tưởng Bạch Miên hỏi Bạch Thần ban nãy có nghĩa là gì: "Tổ trưởng, cô muốn tìm được manh mối từ chỗ trưởng trấn?"

"Chưa chắc đã có manh mối, khi đó tuổi của ông trưởng trấn kia chắc chắn không lớn, nhưng nếu gặp được thì dù thế nào cũng phải hỏi một câu." Tưởng Bạch Miên quay đầu nhìn Bạch Thần, cười rục rĩ hỏi: "Cô cảm thấy có thể tin tưởng người của trấn Thủy Vi, như vậy có thể tin tưởng. Tôi tin cô."

Bạch Thần rũ mắt xuống, im lặng trong chốc lát:

"Có thể đi được rồi."

"Xuất phát!" Tưởng Bạch Miên lùi về ghế lái, khởi động xe.

Dưới sự dẫn đường của Bạch Thần, bọn họ xâm nhập vào đầm lầy, chậm rãi lái đi trên con đường mê cung không cách nào phân biệt được.

Trước khi trời hoàn toàn tối hẳn, bọn họ đi tới trấn Thủy Vi.

Lúc này đây, có mệnh lệnh từ Điện Nhị Hà, thành viên Trấn vệ đội

gác cổng không bắt bọn họ phải giao nộp vũ khí, chỉ dẫn bọn họ vào trong cổng, sau đó lập tức rẽ phải, dừng xe bên ngoài một chiếc lán gỗ ở một góc bức tường.

"Tối nay các vị có thể ngủ trong lán này. Xe hả, cho xối mưa một trận cũng không hỏng." Điền Nhị Hà dặn dò mấy câu đơn giản: "Đừng có làm đồng lửa, tôi cho người ôm cái bếp lò tới cho các vị, lại cho các vị thêm ít than củi, coi như tặng kèm lần giao dịch này. Người của chúng tôi sẽ tuần tra và canh gác xung quanh, tin rằng các vị có thể thấu hiểu."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đang tò mò quan sát cảnh tượng bên trong trấn Thủy Vi, Tường Bạch Miên thấy mà không thể trách, cười ứng phó Điền Nhị Hà:

"Hiểu chứ, hiểu chứ. Trưởng trấn, không biết chúng tôi có thể mời ông cùng ăn bữa tối được không?"

Trong lúc nói, cô ta lấy ra một hộp thịt bò kho tàu và một miếng thuốc lá màu vàng ngả đen đã chuẩn bị sẵn.

Đôi mắt Điền Nhị Hà lập tức tỏa sáng, các nếp nhăn giãn ra trên mặt:

"Mấy thứ này đều là đồ tốt mà! Làm sao? Có chuyện gì? Còn muốn giao dịch cái gì?"

Tường Bạch Miên cười nói:

"Muốn nghe chuyện về thế giới cũ. Ông biết đó, tri thức tương đương tiền bạc mà."

"Đồng ý!" Điền Nhị Hà cười vô cùng vui vẻ.

Ông ta nhanh chóng quay đầu dặn bảo thủ vệ bên cạnh:

"Tiểu Cầu Tử, mau ôm cái bếp lò của nhà ta tới đây! Mau lên!"

Thủ vệ có nhũ danh tiểu Cầu Tử không dám thềm oán trưởng trấn, nhanh chóng chạy tới ba tòa nhà xếp thành hình tam giác.

Lúc này, trời càng lúc càng âm u, những người làm việc ở ruộng đất sau trấn Thủy Vi lần lượt quay về, đội thợ săn gần đó cũng như vậy.

Toàn bộ thôn trấn không lớn này lập tức náo nhiệt hẳn, từng đôi mắt tò mò đổ dồn vào nơi con xe Jeep đang đỗ.

Chương 53: Hồi Tưởng Quá Khứ 1

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng nhìn lướt qua một lượt, có ấn tượng nhất về cư dân trấn Thủy Vi ở hai điểm:

Quần áo mà bọn họ mặc đủ mọi mẫu mã kiểu dáng, dường như tới từ những nơi khác nhau, mà còn vá chằng vá đụp. Người bọn họ rất bẩn, tay bẩn, mặt bẩn, tóc bẩn, quần áo cũng bẩn.

Ngoài hai điểm này ra, mệt mỏi, gầy yếu và không cao cũng là điều có vẻ thông thường.

Dân trong thị trấn nhìn người ngoại lai mấy lần, thấy Điền Nhị Hà cũng đang ở bên đó thì không còn lo lắng và chú ý nữa, bọn họ ai về nhà nấy. Người chuyển bếp lò nhóm lửa nấu cơm, người thì cẩn thận múc một bát gạo lẫn lộn cả trấu, đổ vào trong nồi, hoặc trực tiếp cầm cốc nước lạnh ăn nửa cái bánh ngô nguội ngắt để từ trưa... Trong toàn bộ trấn Thủy Vi này bắt đầu tràn ngập khói bếp và mùi đồ ăn.

Điền Nhị Hà nhìn thấy Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đang quan sát cư dân trong trấn, bèn cười hỏi:

"Thế nào? Có nhìn ra cái gì không?"

Long Duyệt Hồng há miệng, cảm thấy nói thẳng ấn tượng của bản thân thì dường như không được lịch sự cho lắm, thế là anh ta ngậm miệng lại, cân nhắc từ ngữ nên dùng.

Thương Kiến Diệu thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói:

"Không sạch sẽ."

"Không sạch sẽ... Ha." Điền Nhị Hà khẽ cười một tiếng: "So với các cậu, đương nhiên là không sạch rồi."

Tuy rằng trong trận chiến lúc trước, đám người Thương Kiến Diệu và Tưởng Bạch Miên đều lăn lộn, khiến trên người nhiều vết bẩn bùn đất, nhưng dọc đường đi khi bổ sung nước, bọn họ đều theo thói quen lau sạch mặt.

Không chờ Tưởng Bạch Miên và Bạch Thần nói chen vào, Điền Nhị Hà hếch cằm chỉ vào giữa quảng trường nhỏ:

"Tuy rằng thị trấn Thủy Vi bọn tôi không thiếu nguồn nước sạch, nhưng vẫn phải sử dụng tiết kiệm than củi một chút. Tôi đọc trên sách rồi, chặt cây cối quá nhiều sẽ khiến đất đai trở nên khô cằn, cho nên không cho bọn họ chặt cây quanh đây, mà phải đi chỗ rất xa.

Thi thoảng còn có thể đổi được than đá từ mấy đội buôn súng lậu, như vậy hết như ăn mừng năm mới vậy. Các cô cậu biết rồi đấy, bên Bạch Kỳ Sĩ Đoàn nhiều than đá lắm.

À, mùa hè thì đỡ hơn, dùng nước lạnh tắm rửa luôn cũng được. Vào thu thì chỉ có thể cố gắng chịu đựng, tắm một chút còn hơn là sinh bệnh. Nếu thật sự không thể chịu nổi, thì đun một ấm nước, lau qua người."

Nói tới đây, Điền Nhị Hà ngừng lại, nụ cười trở nên phức tạp:

"Và lại, ngày nào bọn họ cũng bận bịu từ sáng sớm tới tận tối muộn, chờ khi đến lúc có thể nghỉ ngơi thì làm gì còn ai còn sức mà làm như vậy nữa?"

Long Duyệt Hồng lập tức nhớ tới huấn luyện hai tháng trước: Ngày nào anh ta và Thương Kiến Diệu cũng bị Tưởng Bạch Miên thao luyện tới mức kiệt sức, sau khi về tới phòng thì chỉ muốn lên giường

nằm luôn, chẳng làm gì hết.

Nhưng bên trong Sinh Vật Bàn Cổ có căng tin nhân viên, anh ta và Thương Kiến Diệu có thể trực tiếp cầm cặp lồng hoặc không cần đi lấy, cứ vào căng tin là có sẵn đồ ăn, không phải tự mình nấu nướng vất vả nữa.

"Bảo sao." Anh ta lên tiếng, tỏ vẻ đã hiểu.

Thương Kiến Diệu không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ gật đầu.

Tường Bạch Miên mỉm cười nhìn bọn họ:

"Tôi còn tưởng các anh sẽ hỏi vì sao mùa đông bọn họ không lấy nước lạnh mà tắm rửa, làm như vậy có thể thúc đẩy tuần hoàn máu, tăng khả năng đề kháng của bản thân."

"Thể chất quá kém." Thương Kiến Diệu đáp lại vô cùng nghiêm túc.

Lúc này, thành viên Trấn vệ đội có nhũ danh "Cẩu Tử" ôm bếp lò nhà Điền Nhị Hà chạy tới, trên lưng còn đeo một túi than củi nhỏ.

Anh ta cực kỳ muốn thể hiện, bằng cách giúp nhóm lửa, sau đó chủ động gia nhập đội phụ trách tuần tra khu vực xung quanh, không muốn rời đi.

Đây không phải là vì anh ta mong ngóng được chia cho chút thịt kho tàu, mà là so với phần lớn đám con gái trong trấn, Bạch Thần và Tường Bạch Miên với tóc tai gọn gàng, khuôn mặt sạch sẽ càng thu hút ánh mắt của đám thanh niên trai tráng. Và lại Tường Bạch Miên cao ráo chân dài, chỉnh sửa gen từ khi còn trong phôi thai, nên trong mắt đám trai tráng Trấn vệ đội, trông cô xinh đẹp hết như tiên nữ, làm cho bọn họ chỉ muốn lượn lờ quanh đó.

Ở trên Đất Xám này, mối quan hệ giữa nam và nữ không quá bảo thủ, cho dù chỉ quen biết được mấy phút đồng hồ, nhưng chỉ cần

hợp mắt là cũng có thể lên giường với nhau. Cho nên đám thành viên Trấn vệ đội tuần tra canh gác xung quanh đều ngẩng cao đầu, ngực ưỡn thẳng, cố gắng khoe mẽ bản thân.

Tướng Bạch Miên nhìn lướt qua, suýt nữa bị bọn họ làm cho phì cười.

Cô không quan tâm bọn họ, đi ra cốp xe Jeep lấy bốn hộp đồ ăn quân dụng.

"Có cần nôi không? Có cần nôi không? Còn bát đĩa nữa, có cần không?" Điền Nhị Hà mắt tỏa sáng, hỏi liên hồi.

"Được chứ, mấy thứ đó dùng tiện hơn hộp cơm mà chúng tôi dùng nhiều." Tướng Bạch Miên hoàn toàn không chê.

"Tiểu Cầu Tử! Mau về nhà ta lấy nôi với bát đĩa ra đây! Tự đếm xem có bao nhiêu người nhá!" Điền Nhị Hà lập tức hô to.

Thành viên Trấn vệ đội có nhũ danh "Cầu Tử" vâng dạ rất nhanh, không mất bao lâu đã ôm tới một cái nôi sắt đen sì, bên trong là năm bộ bát đĩa.

Sau khi hỗ trợ bày đồ xong, anh ta trộm liếc Tướng Bạch Miên một cái, nhỏ giọng nói với Điền Nhị Hà:

"Trưởng trấn à, liệu có thể, liệu có thể đừng gọi nhũ danh của cháu được không? Cháu đã hai mươi rồi..."

"Làm sao? Ba mày còn do tao trông lớn, bây giờ tao vẫn còn gọi nhũ danh của nó kìa!" Điền Nhị Hà dựng râu tròng mắt nạt lại hai câu, sau đó khoát tay: "Đi đi đi, đừng ảnh hưởng bọn tao ăn cơm, à không, tán gẫu!"

Thương Kiến Diệu nhìn chằm chằm nôi kia, phát hiện bát ở trong nôi ánh lên màu xanh nhạt, có hoa văn vô cùng tinh xảo, mà đĩa thì toàn

thân trắng như ngà voi, không hề có chút tỳ vết.

Mấy thứ này đẹp hơn bát đĩa của đại bộ phận nhân viên trong Sinh Vật Bàn Cổ rất nhiều.

Chương 54: Hồi Tưởng Quá Khứ 2

Điền Nhị Hà liếc hắt một cái, cười ha ha nói:

"Thế nào? Cảm thấy bát này không đủ to à?"

"Là anh ta cảm thấy quá đẹp, quá tinh xảo đó." Tưởng Bạch Miên cướp lời Thương Kiến Diệu, dường như sợ hắt sẽ nói ra đáp án bất lịch sự nào đó.

Thương Kiến Diệu cũng không trách móc, gật đầu tỏ vẻ ý của mình đúng là như vậy.

Một giây sau, hắt nhìn sang Tưởng Bạch Miên, miệng ngậm chặt, ú ớ một lúc.

Trong lúc mọi người kinh ngạc và không hiểu gì, hắt lại hỏi Tưởng Bạch Miên:

"Cô đoán xem tôi vừa muốn nói cái gì?"

"... Cái này sao mà đoán được?" Vẻ mặt Tưởng Bạch Miên có chút dờ ra, gắng gượng giữ vững nụ cười.

"Không phải ban nãy cô đoán rất chuẩn hay sao?" Thương Kiến Diệu có chút nuối tiếc.

Tưởng Bạch Miên hít vào một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra:

"Nếu không phải anh mà là người khác, tôi chắc chắn cho rằng đây là đang tức giận vì chuyện vừa rồi."

Trong lúc nói, cô không nhìn chằm chằm vào mắt Thương Kiến Diệu, mà là đỉnh đầu của anh ta, dường như nghĩ đi đâu.

Điền Nhị Hà nhìn bọn họ tương tác với nhau bằng vẻ mặt kỳ quái, cuối cùng cười nói:

"Bầu không khí giữa các cô cậu, dường như, dường như rất, thả lỏng, sinh động."

"Chủ yếu là đầu óc anh ta thi thoảng lại có vấn đề, ừm, chính là như thế." Tường Bạch Miên nghiêm túc nhấn mạnh, Bạch Thần gật đầu, lòng như có ưu sầu.

Thương Kiến Diệu lập tức đáp lại:

"Làm sao cô biết liệu tôi có đang cố ý khuấy động bầu không khí hay không?"

"... Cố gắng duy trì." Tường Bạch Miên nghiêng răng.

Điền Nhị Hà bật cười hai tiếng, cầm một bộ bát đĩa và nói:

"Đây đều được mang về từ phế tích thành phố của thế giới cũ. Ở đó có rất nhiều thứ tương tự, mà lại chúng cũng không đáng giá cho lắm.

Một đám thợ săn di tích trèo đèo lội suối tới đây, ai lại đi cống một ba lô chở một xe toàn bát đĩa về chứ?"

Tường Bạch Miên nghe rất chăm chú, nói ra cảm xúc trong lòng:

"Đúng thế, trong phế tích thành phố của thế giới cũ còn chôn vùi rất nhiều thứ. Ừm... Hiện tại không dùng được, không có nghĩa là chúng vô giá trị."

Trong lúc nói, Tường Bạch Miên đổ năm hộp vào trong nôi.

"Trường trấn, trước khi đun xong đồ ăn, ông có thể kể chuyện về thế giới cũ, về những gì ông gặp được lúc trước không?" Tường Bạch Miên tiện tay ném vỏ hộp sang bên cạnh, ân cần đưa điếu thuốc lá màu vàng ngả đen cho Điền Nhị Hà.

Điền Nhị Hà nhận lấy điếu thuốc, đưa vào lửa than trong bếp lò châm cháy.

Ông ta hít vào một hơi thích chí, sau đó khẽ nheo mắt lại, nói:

"Hiện giờ nguyện vọng lớn nhất của tôi là một năm có thể hút thuốc ba lần, đây là lần thứ hai của năm nay."

Cảm thán xong, ông ta nhìn quanh một lượt, trên mặt như đang hồi tưởng:

"Lúc thế giới cũ bị hủy diệt, tôi mới chừng mười tuổi gì đó, còn là một, à, một học sinh tiểu học.

Mẹ tôi là giáo viên cấp hai trong thành phố, bố tôi thì là nhân viên của đơn vị chính phủ. Khi đó vừa đúng nghỉ đông, thời tiết hẳn là lạnh hơn bây giờ đôi chút, mà có lẽ không chỉ đôi chút đâu. Tôi không nhớ rõ vì sao, có thể là cấp hai nghỉ muộn, mà ba tôi càng về cuối năm lại càng bận, trong nhà không ai trông tôi, cho nên tranh thủ cuối tuần, ba mẹ đưa tôi về nhà ông bà nội, ngay trong cái thôn bên cạnh trấn Thủy Vi.

Tôi nhớ rất rõ, bọn họ bảo chừng tám ngày nữa sẽ tới đón tôi và ông bà nội về thành phố ăn tết.

À, khi đó nghịch lắm, chơi đùa chạy nhảy khắp thôn xóm. Nhưng tối nào tôi cũng nhớ nhà, cũng nhìn lịch đếm xem còn bao nhiêu ngày thì ba mẹ sẽ tới đón tôi.

Buổi sáng ngày thứ hai đếm ngược, tôi và mấy thằng bạn định ra bờ sông câu cá, nhưng bị người lớn chặn lại không cho đi, đành phải ra chỗ con suối cạn gần đó chơi. Sau đó, chúng tôi nghe thấy tiếng nổ mạnh, cảm giác như toàn bộ mặt đất đều rung chuyển.

Tôi sợ quá, chỉ muốn quay về nhà ông bà, không dám ra ngoài nữa.

Những tiếng nổ mạnh đó vang lên hết đợt này tới đợt khác, càng lúc càng mạnh. Khụ, khụ, thậm chí tôi còn cảm thấy kèm thêm cả động đất cường độ rất cao."

Đám người Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng, Tường Bạch Miên cầm chú lắng nghe. Điền Nhị Hà giơ tay hơi ẩm, tiếp tục hồi tưởng:

"Có một khoảng thời gian ở giữa, chả biết vì sao mà tôi hôn mê bất tỉnh, có thể là sóng khí do vụ nổ ủa tới, dù sao lúc tỉnh lại tôi không bị thương gì.

Sau khi tỉnh, tôi tiếp tục chạy về nhà, thì thấy nhà ông bà nội đã sập rồi... Bọn họ không kịp chạy ra...

Khi đó ông bà nội tôi còn trẻ hơn tôi bây giờ, nuôi gà, trồng rau, cái gì cũng làm.

Khụ, không nói mấy cái này nữa. Lúc ấy trong thôn còn không ít người sống sót. Tôi đi theo những ông bà, cô chú ấy đi tới trấn trên. Trấn trên còn không ít căn nhà nguyên vẹn, nhưng chúng tôi không chọn, mà chọn nơi này, bởi đây rộng rãi trống trải, có thể dựng lều ở tạm, không sợ nhà bị sập.

Lúc đó thông tin liên lạc cũng đứt đoạn, không có tín hiệu, mọi người cứ ở lại đây chờ đợi. Chờ cứu viện, chờ giúp đỡ, nhưng tiếc thay, càng chờ càng mất..."

Giọng Điền Nhị Hà dần trầm xuống, dường như cho tới bây giờ ông vẫn nhớ rõ nỗi sợ hãi và cơn tuyệt vọng ngày đó.

"Có mấy cô chú không muốn cứ chờ đợi mãi như thế, bèn tới siêu thị và nhà của những người khác tìm kiếm đồ ăn, thử rời khỏi trấn Thủy Vi đi tới thành phố. Tôi, tôi cũng đi theo bọn họ, hy vọng có thể trở về bên bố mẹ. Đừng có cười, đây là lựa chọn đầy tính bản năng của một đứa trẻ.

Chúng tôi lên một con xe, bò qua con đường đứt gãy, đi rất lâu rất lâu, cuối cùng cũng tới thành phố.

Nơi đó, nơi đó, lại càng đáng sợ hơn..."

Đôi mắt Điền Nhị Hà dần dần mất đi tiêu cự.

Ông ta như thể đang chìm sâu vào cơn ác mộng mà cả đời đều không thể thoát được.

Chương 55: "Giao Dịch" Nho Nhỏ 1

Đám người Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu không giục Điền Nhị Hà, cứ yên lặng ngồi ngay ngắn bên bếp lò, dường như đang tập trung chờ bữa tối.

Qua chừng mười giây, Điền Nhị Hà khôi phục tiêu cự mắt, khẽ cười lắc đầu:

"Trong thành phố nơi đâu cũng đầy xác chết, nơi đâu cũng đầy những người Vô Tâm đã đánh mất lý trí, cả trên đường đi, trong các khu dân cư, chung cư, và cả trong các trung tâm thương mại.

Những người Vô Tâm này ăn xác chết, miệng toàn máu tươi vẫn còn nhỏ tong tong, trông chả khác gì lũ thú hoang hung dữ cả. Thậm chí bọn họ còn có thể như khỉ leo trèo lên các hệ vách nhà cao tầng, rồi đột nhiên từ độ cao mười mét nhảy xuống, xuất hiện sau lưng bạn. Bọn họ thậm chí còn biết sử dụng cả súng ống...

"Lúc ấy chúng tôi có tất cả là tám chín người, gặp phải tình huống đó, rất nhanh chết đi một nửa.

Có lẽ lúc ấy tôi còn nhỏ, lùn nhất đội mới không khiến người ta chú ý. Lướt đầu tiên không bị tấn công, nên mới sống sót.

Chúng tôi hốt hoảng chạy bừa, cứ chạy như điên trước, chui vào một đồn cảnh sát gần đó.

Cũng coi như may mắn, mặc dù đám người Vô Tâm này biết bắn súng, biết thay đạn, nhưng lại không chủ động đi tìm kiếm vũ khí. Chúng tôi tìm được không ít súng với đạn trên người mấy cái xác

trong đồn cảnh sát kia."

Nói tới đây, Điền Nhị Hà cười cười, nói với Bạch Thần, Tưởng Bạch Miên:

"Có phải các cô cậu nghĩ rằng chúng tôi sẽ dựa vào những vũ khí đó đột phá vòng vây? Không hề.

Mấy người chúng tôi, bao gồm các cô chú lớn tuổi, nào biết dùng súng. Tiếng súng lại còn thu hút càng nhiều người Vô Tâm chạy tới.

Khi đó tôi cho rằng không chống đỡ nổi nữa, òa khóc cơ mà.

Cũng may, cũng may, những cô chú ấy cực kỳ muốn sống sót, cũng không bỏ rơi tôi. Bọn tôi di chuyển liên tục tới bãi đỗ xe.

Nơi đó có một con xe việt dã, cửa đã mở sẵn, chìa còn cắm trong ổ khóa, nhưng không thấy chủ xe đâu. Tôi nghĩ, có lẽ người đó đã biến thành người Vô Tâm, mất đi lý trí du đãng tới nơi khác rồi.

Dựa vào con xe việt dã này, chúng tôi đựng bay mấy người Vô Tâm, lao vọt lên đường cái. Người Vô Tâm ở khu vực đó không nhiều, chúng tôi nắm bắt cơ hội lao một mạch ra khỏi nội thành. Chờ tới ngoại ô thì an toàn hơn rất nhiều."

Điền Nhị Hà thở dài:

"Trước khi xuất phát từ trấn Thủy Vi, tôi còn nghĩ là có thể về nhà xem ba mẹ có ở đó không, kết quả... Tóm lại, tôi không còn gặp lại bọn họ nữa."

Sau khi cảm khái xong, Điền Nhị Hà nhìn nồi sắt đang dần bốc lên hơi nóng, tiếp tục kể:

"Chúng tôi không thể không quay về theo đường cũ, dọc đường đi còn thu nhặt thêm ít đồ ăn và quần áo. Sau đó, chúng tôi bỏ xe, mang

theo những thứ thu thập được vượt qua con đường đứt đoạn, tìm hai con xe mà chúng tôi mang ra từ trong trấn.

Cứ thế, chúng tôi quay trở về trấn Thủy Vi.

Bởi vì lúc đó đã là mùa đông, cứu viện lại mãi không thấy đâu, mọi người họp lại bàn bạc, quyết định không quan tâm vấn đề sau động đất nữa, mà bắt đầu trưng dụng các ngôi nhà còn nguyên vẹn của trấn trên. Dù sao con người không thể gắng gượng chống đỡ rồi chết rét mà, đúng không?

Cảm ơn năm đó là đang sắp Tết, cho nên nhà nào nhà nấy đều mua sắm rất nhiều, trong mấy siêu thị cũng rất nhiều đồ, nên cả mùa đông năm đó chúng tôi chẳng phải lo vụ đồ ăn thức uống.

Nhưng có cô chú đưa ra ý kiến, nếu cứ phát đồ ăn mãi như thế thì không tốt, sẽ dễ khiến mọi người ỷ lại lười biếng, mà lại còn để lãng phí thời gian quý giá nữa. Bọn họ đề nghị dùng lao động để đổi thức ăn.

Phần lớn mọi người đều đồng ý. Trước khi mùa xuân tới, chúng tôi ngăn cách mấy tòa nhà này thành các phòng nhỏ, xây dựng tường bao quanh, bảo vệ duy trì mương nước cho ruộng đất bên ngoài trấn, dựng tháp nước của nhà máy nước dẫn tới bên này, thông thạo cách dùng súng ống...

Sau đó thực tế đã chứng minh những chuyện này là vô cùng quan trọng, bất kể là ứng phó với nạn đói hay đề phòng lũ thú hoang, toán cướp hay người Vô Tâm trốn chạy tới đây, chúng nó đều phát huy tác dụng rất lớn."

Ánh mắt Điền Nhị Hà lại có chút phiêu miểu xa xôi, dường như đang nhớ lại đợt Tết năm đó cả tập thể cùng lao động.

Giọng ông vô thức giảm xuống:

"Chờ khi thời tiết ấm áp trở lại, rét tháng Ba kết thúc, chúng tôi mới xác định được một chuyện:

Cứu viện sẽ vĩnh viễn không bao giờ tới..."

Điền Nhị Hà ngẩng đầu lên, cố nặn ra một nụ cười:

"Những gì chúng tôi trải qua sau đó, chắc các cô cậu có thể đoán được.

Không có gì ngoài nhân cơ hội người Vô Tâm chết hàng loạt trong mùa đông, chúng tôi bắt đầu thăm dò mấy phế tích thành phố xung quanh, từ trong đó thu thập những vật tư như đồ ăn, quần áo, súng ống, đạn dược, pin và xăng dầu. Đồng thời chúng tôi còn tổ chức sản xuất, thử sản xuất, phái người đi các nơi xa xem có thành phố nào còn may mắn tồn tại được không.

Thế nào? Còn muốn nghe nữa sao?"

Tưởng Bạch Miên khe khẽ gật đầu:

"Muốn nghe ạ!"

Dứt lời, cô nở nụ cười xán lạn:

"Ông có thể vừa ăn vừa kể, chúng tôi sẽ vừa ăn vừa nghe."

Món thịt bò kho tàu trong nồi đã sắp ăn được.

Lúc này Thương Kiến Diệu sờ sờ bụng:

"Tôi đi nhà vệ sinh trước đã."

"Tôi cũng vậy." Long Duyệt Hồng đứng lên theo.

"Được, chờ các anh về." Tưởng Bạch Miên hết sức thấu hiểu hai

thành viên lần đầu tiên được lên mặt đất này.

Lần đầu tiên cô rời khỏi công ty, tiến vào vùng hoang dã Hắc Chiếu, thì cũng có chút kháng cự việc giải quyết ngay tại chỗ, không đến lúc thật sự không nhin được thì cũng không muốn chui vào trong rừng cây, núp sau mấy bụi cây nhỏ.

Trong đó, vệ sinh nhẹ còn đỡ, thời gian ngắn, hoàn cảnh xung quanh không ảnh hưởng lớn lắm, cũng không đến mức cảm thấy quá ngại. Nhưng đi nặng thì đúng là phải cố gắng lấy hết dũng khí mới được.

Từ lúc ra ngoài tới nay, theo quan sát của cô, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng tới giờ vẫn chưa đi nặng.

Theo hướng dẫn của Điền Nhị Hà, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đi qua khu vực kín đầy các loại nhà cửa, đi thẳng tới nhà vệ sinh công cộng song song với bức tường bao.

Trong quá trình đó, bọn họ ngửi thấy đủ mọi thứ mùi, chúng pha trộn vào nhau, làm cho người ta không thể phân biệt nổi cụ thể là những mùi gì, chỉ biết cực kỳ khó ngửi, bắt buộc phải cố nhin xuống, không thì sẽ nôn khan ngay.

Thương Kiến Diệu còn chứng kiến mấy nhà tụ tập lại với nhau, dùng chung một bếp lò nấu ăn để tiết kiệm than củi. Có người thì mặc kệ việc cởi bộ đồ đầy bùn đất trên người, cứ thế đứng ở cửa húp sùm sụp món cháo trắng loãng và cũng không được trắng cho lắm. Bọn họ còn thấy người bị bệnh nằm ở trong kiến trúc với cánh cửa mở hé, rên rỉ đầy đau đớn cầm ống nhỏ. Có bà mẹ ôm đứa con chưa đủ một tuổi, vì không kịp về tới nhà, chỉ có thể cho đứa bé tiểu tiện ngay tại chỗ. Và rất nhiều những đứa trẻ dưới mười tuổi đang bận bịu giúp bố mẹ nhóm bếp nấu cơm, lau chùi quần áo...

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đi rồi đi, trong những ánh mắt cảnh giác, đề phòng và tò mò, cuối cùng tới được nhà vệ sinh công cộng.

Chương 56: "Giao Dịch" Nho Nhỏ 2

Bên trái bọn họ là nhà vệ sinh nữ với hình vẽ cô gái mặc váy, bên phải là đàn ông vẽ đơn giản.

Vừa rẽ vào bên phải, cả Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều tròn tròn mắt.

Nhà vệ sinh công cộng này hoàn toàn khác hẳn những gì bọn họ tưởng tượng, so với nhà vệ sinh công cộng trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ thì nhà vệ sinh ở đây sơ sài tới mức không ra gì.

Sát bức tường phía trước là một cái rãnh tiểu tiện thật dài, mà gần tường phía sau là một cái rãnh đại tiện cũng dài như vậy, nhưng dường như rộng hơn.

Nơi kề với nhà vệ sinh nữ có lắp đặt một thiết bị xả nước theo giờ, ở giữa không hề có bất cứ cái gì che chắn, chỉ cần xả một cái là có thể xả ra toàn bộ các nơi.

Hệt như chuyển hai dòng suối nhỏ vào đây vậy.

Điều duy nhất khiến Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng vui mừng là trấn Thủy Vi coi như khá chú ý tới dọn dẹp nhà vệ sinh công cộng, quét tước khá sạch sẽ.

"Vào chứ?" Long Duyệt Hồng có chút do dự.

"Vào." Thương Kiến Diệu dẫn trước, chọn một chỗ, cởi quần rồi ngồi xổm xuống.

Long Duyệt Hồng chọn chỗ cách hắc khá xa, che che giấu giấu cời đai vũ trang.

"Này, cảm thấy có chút kỳ quái..." Anh ta không nhin được nghiêng đầu nhìn Thương Kiến Diệu.

Giữa hai người không hề có thứ gì che chắn.

Thương Kiến Diệu bóp mũi:

"Dạo này hỏa khí trong cậu có vẻ nặng đấy."

"..." Long Duyệt Hồng không phản bác được.

Ngay khi bọn họ cho rằng đây đã là cảnh tượng khó xử nhất rồi, đột nhiên một đám dân trấn Thủy vi rầm rập từ bên ngoài xông vào.

Bọn họ nhìn ngó Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng vài lần, có người đi chỗ rãnh tiểu tiện, có người tìm chỗ ngồi xuống.

"Thế này lại càng kỳ quặc hơn." Thương Kiến Diệu nói ra tiếng lòng của Long Duyệt Hồng.

Sau đó, hướng suy nghĩ của hắc bắt đầu đi chệch theo hướng kỳ quặc:

"Nếu trường trấn cũng tới chỗ này, mỗi một người bước vào đều hô một câu chào trường trấn..."

Dân trấn Thủy Vi bên cạnh Thương Kiến Diệu vô thức nói:

"Trong phòng trường trấn có riêng một nhà vệ sinh đơn."

Cứ thế, hai người hàn huyên tán gẫu trong hoàn cảnh khá kỳ quặc này, làm cho Long Duyệt Hồng há hốc miệng.

Cuối cùng Long Duyệt Hồng giải quyết xong vấn đề cá nhân của mình, xách quần lên, ra chỗ bồn nước bên ngoài rửa tay.

Anh ta hít một hơi thật sâu bầu không khí tươi mát bên ngoài, lại xác nhận một việc đầy sâu sắc:

So với điểm tụ cư của dân lang thang hoang dã, tòa nhà dưới lòng đất của công ty Sinh Vật Bàn Cổ quả thực tốt đẹp hết như thiên đường.

Qua tầm hai phút sau, Thương Kiến Diệu cũng đi ra, rửa sạch tay.

Bọn họ không nói về tình huống trong nhà vệ sinh công cộng này, mà ăn ý giữ im lặng, rồi lại quay về băng qua khu vực có nhà gạch, nhà đất, lều trại lộn xộn.

Đột nhiên, một cô bé chạy tới trước mặt Thương Kiến Diệu.

Cô bé chừng bảy tám tuổi, mái tóc mềm mại buông xõa, bên trong mặc một chiếc áo len màu xanh nhạt, đã bị xù lông khá nhiều, còn có hai lỗ thủng khá to rõ, bên ngoài là một chiếc áo jacket dài tới đầu gối với vài miếng vá, màu sắc thì bạc phếch vì giặt nhiều.

Con bé mặc một quần vải màu lam xám, không rõ làm từ loại vải gì, có vá vài miếng vải với màu sắc khác, chân đi một đôi giày màu đen với phần đế buộc bằng vải rách. Khuôn mặt nó gầy tong teo, vàng vọt xanh xao, nhưng đôi mắt lại ngời sáng.

Cô bé cầm một đồng đồ vật hỗn tạp trong tay, có sợi dây, vải rách, cúc áo bạc màu, dây buộc tóc đã đứt, quả cầu pha ly bên trong có bông hoa, hộp diêm rỗng và đất sét được nắn thành một cục.

Con bé ngẩng đầu lên, mong ngóng nhìn Thương Kiến Diệu:

"Anh ơi, em có thể dùng những thứ này đổi chút đồ ăn ở chỗ các anh được không? Chỉ một chút thôi, được không? Được không?"

Ở cái góc có lán gỗ kia, mùi thịt bò kho tàu đang bay ra từng đợt.

Thương Kiến Diệu im lặng nhìn cô bé này hai giây, trước khi con bé lại mở miệng cầu xin, hấn ngồi xổm xuống, giơ ngón tay gầy vài cái trong đồng đồ hỗn tạp kia.

Hấn chọn trong số đó quả cầu thủy tinh trong suốt có bông hoa màu vàng bên trong, cười đứng dậy:

"Cái này được rồi."

"... Em cảm ơn anh, cảm ơn anh." Cô bé kia sửng sốt, rồi sau đó lập tức luôn mồm nói lời cảm ơn.

Thương Kiến Diệu nghiêng đầu nhìn sang chỗ lán gỗ nơi đám người Tưởng Bạch Miên đang ngồi:

"Chúng ta qua bên đó đi."

Cô bé dạ một tiếng, rồi đi theo sau hấn.

Long Duyệt Hồng không biết nên nói gì, anh ta nhìn thoáng qua hai bên, rồi bước nhanh theo sau.

Bọn họ nhanh chóng về gần chỗ xe Jeep.

"Con bé?" Tưởng Bạch Miên nhìn cô bé kia, bày tỏ nghi vấn của mình.

Thương Kiến Diệu cười rõ tươi:

"Con bé dùng một món đồ rất tốt đổi một miếng thịt bò kho tàu của tôi."

Hấn lập tức ngồi xuống, cầm lấy bát đĩa của mình:

"Bắt đầu được chưa?"

"Được rồi." Tường Bạch Miên và Điền Nhị Hà liếc nhau rồi đáp.

Thương Kiến Diệu nhanh chóng gấp một miếng thịt bò đặt vào bát rồi đưa cho cô bé kia.

Cô bé nuốt nước bọt, vội vàng nhận lấy, như muốn nhét cả miếng thịt bò vào trong miệng.

Nhưng lúc này, Thương Kiến Diệu lại lập tức lấy lại bát và đĩa.

Cô bé lập tức ngẩng đầu lên nhìn hấn, vừa ngơ ngác lại vừa tủi thân.

"Cẩn thận kéo bỏng." Thương Kiến Diệu nói nhỏ một câu, mặt không chút biểu cảm.

Trong lúc nói, hấn khép hai chân lại, đặt bát lên đó, sau đó mỗi tay cầm một chiếc đĩa thông thả và nghiêm túc xé miếng thịt bò vốn không nhỏ kia làm nhiều miếng nhỏ.

Sau khi làm xong, hấn gấp một miếng lên đưa tới bên miệng cô bé kia.

Cô bé mắt sáng rực, há miệng cắn lấy, nhanh chóng nhai rồi nuốt xuống.

"Ngon không?" Thương Kiến Diệu một mực nhìn cô bé ăn xong miếng thịt bò nhỏ này.

Cô bé kia trịnh trọng gật đầu:

"Ngon ạ!"

Thương Kiến Diệu lập tức nở nụ cười, lại gấp một miếng nữa.

Tường Bạch Miên thấy cảnh đó, không nhịn được thở dài:

"Anh đúng là..."

Trong lúc cảm thán, cô hếch cằm chỉ về phía xa.

Thương Kiến Diệu ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện trên quảng trường trước các ngôi nhà được dựng lộn xộn xiêu vẹo kia, mười mấy hai chục đứa trẻ đang vừa mở to mắt trông mong vừa tới gần chỗ này, trong tay chúng đều ôm một đồng tạp vật.

Thương Kiến Diệu lập tức cứng ngắc cả người.

Điền Nhị Hà thở dài một tiếng, cười quay đầu quát to:

"Về đi! Về hết đi!"

Những đứa bé kia lập tức tỏ ra thất vọng khó có thể che giấu, rồi vừa đi về nhà mình vừa quay đầu mong ngóng.

Chương 57: Quá Khứ 1

"Được rồi." Điền Nhị Hà quay đầu nói với Thương Kiến Diệu như đang trêu hấn: "Hiện giờ cậu đã biết duy trì trật tự cho một điểm tụ cư thế này khó khăn cỡ nào chưa?"

Tưởng Bạch Miên không muốn tiếp tục kích thích Thương Kiến Diệu, bèn tiếp lời hỏi ngược lại ông ta:

"Trưởng trấn, ban nãy lúc chúng tôi vào thì hình như không thấy nhiều trẻ con như thế? Bọn chúng theo người lớn đi làm việc chẳng?"

Điền Nhị Hà nghiêng người chỉ vào ba tòa nhà xấp thành hình chữ "Phẩm 品" kia:

"Chúng nó qua bên kia học, khi người lớn về thì mới tan học."

"Đi học?" Tưởng Bạch Miên khẽ nhướng mày: "Bên các ông vẫn duy trì giáo dục kiểu lớp học?"

Trong rất nhiều điểm tụ cư của dân du cư hoang dã trên Đất Xám, bên ngoài các thế lực lớn, đây là chuyện phải nói vô cùng hiếm thấy, chí ít trong những điểm tụ cư mà Tưởng Bạch Miên từng đi qua trước đây là không hề có.

Đối với người đến cả việc sinh tồn còn gian nan vất vả mà nói, tổ chức giáo dục kiểu lên lớp giảng dạy này là hoàn toàn không cần thiết, vừa lãng phí tinh lực, lại lãng phí cả tài nguyên. Nhân lực là một bộ phận vô cùng quan trọng trong tài nguyên, giáo viên thoát ly sản xuất và những đứa trẻ không ra ruộng đồng nhà mình hỗ trợ là thứ xa xỉ đối với phần đa các điểm tụ cư.

Ở những nơi đó, chỉ có các bậc cha chú mới thi thoảng dạy vài điều cho con cái mình trong cuộc sống thường nhật, cung cấp cho bọn chúng kiến thức cơ bản, học cách trồng trọt, hái lượm, nấu ăn, dọn dẹp, bắn súng, săn bắn và trông trẻ em.

Điền Nhị Hà cười nói:

"Mỗi lần có người ngoài tới trấn Thủy Vi, khi phát hiện chuyện này thì đều rất kinh ngạc. Đúng là với điều kiện của chúng tôi, nếu muốn duy trì "trường học" là không dễ, tất cả mọi người phải tiết kiệm, tiết kiệm hơn nữa, thắt chặt dây lưng quần, mới không làm cho truyền thống này đứt đoạn."

Ông vô thức ngẩng đầu lên nhìn bầu trời chạng vạng âm u sắp mưa, nửa hồi ức nửa cảm thán nói tiếp:

"Người ban đầu đưa ra việc cho bọn trẻ con được nhận giáo dục chính thức là một chú tên Thẩm Liễu Tâm."

Chú ấy nói rằng: Cho dù có gian nan vất vả thế nào đi chăng nữa thì cũng phải cho lũ nhỏ biết chữ, đọc được sách, học được những kiến thức cơ bản nhất. Chỉ như vậy, chúng nó và con cháu của chúng nó sau này, dân chúng trấn Thủy Vi tương lai mới có thể nhớ được mình là ai, đến từ đâu, thuộc quần thể gì, đã từng có được văn hóa và lịch sử như thế nào. Cũng chỉ khi ghi nhớ được những điều đó, ở trong hoàn cảnh bất ổn tồi tệ này, ở trong "bóng tối" không nhìn thấy ánh sáng hy vọng đâu, bọn chúng mới có thể vĩnh viễn ôm lấy hy vọng mà sống.

Khi đó tôi tuy cũng đồng ý với đề nghị của chú Thẩm, nhưng thực ra suy nghĩ của tôi khá đơn giản: Trên những đồ vật, những cuốn sách hướng dẫn mà mỗi lần chúng tôi chuyển về từ các phế tích thành phố đều có một bộ phận chữ là tôi không biết, cho dù có biết, chúng nó đi cùng với nhau mà tôi lại không biết có nghĩa là gì. Như vậy thì không cách nào sử dụng đồ vật một cách hiệu quả rồi, thế thì sao

được?

Ý nghĩ ấy quả thực quá đơn giản, đến mấy năm gần đây, tôi mới dần hiểu được ý của những lời mà chú Thẩm nói."

Nói tới đây, Điền Nhị Hà đứng lên, chỉ vào tòa nhà xếp thành hình chữ "Phẩm" kia, hỏi:

"Các cô cậu biết nơi đây từng là gì không?"

Bạch Thần, Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đồng loạt lắc đầu.

"Nơi đây trước kia chính là trường học của trấn Thủy Vi cũ. Chỗ đó là sân bóng rổ, chỗ kia là cột cờ, nơi đó là ký túc xá giáo viên, còn bên kia là ký túc xá học sinh. Kia là phòng máy, thư viện và nhà thí nghiệm, còn chỗ đó là khu lớp học..." Điền Nhị Hà giới thiệu từng chỗ một, trên khuôn mặt ánh lên ánh lửa than củi.

Tường Bạch Miên và đám người Thương Kiến Diệu nghe tới say mê, cũng chăm chú nhìn theo, cho dù chỉ có thể cố gắng phân biệt được đường nét của những tòa nhà đó, những sân bãi kia trong lúc nhá nhem tối này.

Điền Nhị Hà thu tay, xoay người lại, rồi lặp lại lời nói ban đầu:

"Nơi đây đã từng là trường học."

Về mặt của ông ta vừa chăm chú lại vừa nghiêm túc.

Không chờ đám người Tường Bạch Miên đáp lại, ông ta ngồi xuống, cười tự giễu:

"Về chuyện này, rất nhiều dân trong trấn không hiểu. Không phải bọn họ không muốn duy trì một trường học nho nhỏ thế này, mà là cảm thấy đây chỉ nên cung cấp cho cư dân ban đầu, còn những dân du

cư sau này mới thu nhận ấy, cho họ miếng ăn đã là nhân từ lắm rồi, sao còn phải lãng phí tài nguyên nữa?

Bọn họ cho rằng hẳn là từ dân trấn ban đầu, nhất là những thành viên nòng cốt của Trấn vệ đội phân chia đất đai, sau đó dân du cư hoang dã chỉ được thuê, cần phải giao nộp một phần lượng thu hoạch nhất định.

Bọn họ còn cho rằng không nên cho những dân du cư tới sau gia nhập Trấn vệ đội, không nên để cho bọn họ được cầm giữ vũ khí thì tốt hơn."

Nói tới đây, Điền Nhị Hà tự lắc đầu:

"Ài, lúc tôi còn sống thì còn dựa vào danh vọng để đè ép, không ai dám thực sự phản đối, chỉ cùng lắm là lên phản nản oán trách thôi. Chờ khi tôi chết, thật sự không biết trấn Thủy Vi sẽ biến thành cái gì nữa.

Thôi không nói, không nói nữa, ăn đi, ăn đi nào."

Về những sự vụ nội bộ trấn Thủy Vi, Tường Bạch Miên và Bạch Thần không tiện nêu ý kiến, chỉ có thể giữ vững thái độ của khách, kèm lương khô, thanh năng lượng và bánh bao ngũ cốc mà Điền Nhị Hà gọi người đưa tới ăn kèm nồi thịt bò kho tàu kia.

Thương Kiến Diệu không vội vã gia nhập, tiếp tục gấp từng miếng thịt bò nhỏ trong bát đút cho cô bé bên cạnh.

Cô bé kia cũng rất ngoan ngoãn, sau khi ăn xong thì không đòi thêm nữa, mà còn nghiêm túc cúi người chào Thương Kiến Diệu:

"Em cảm ơn anh!"

Sau khi cảm ơn xong, con bé cầm những đồ lặt vặt còn lại tung tăng chạy về khu vực dựng những ngôi nhà căn phòng lụp xụp kia - nơi

vốn là mấy sân bóng rổ xếp song song với nhau.

"Động tác rất đúng chuẩn." Thương Kiến Diệu nhìn theo bóng lưng con bé, khen một câu.

"Đây là có giáo viên dạy riêng cho đấy." Điền Nhị Hà có vẻ khá đắc chí.

Thương Kiến Diệu vẫn không gấp miếng thịt bò nào, im lặng ngồi đó gặm bánh bao ngũ cốc màu vàng vàng ăn với nước.

Chương 58: Quá Khứ 2

Tưởng Bạch Miên không khuyên hẳn, vừa ăn vừa hỏi Điền Nhị Hà về những gì ông và mọi người trải qua sau khi thế giới cũ hủy diệt.

Phần lớn những trải nghiệm đó đều khá buồn tẻ, dù sao trấn Thủy Vi có ưu thế về địa lý, ít gặp phải thử thách bên ngoài, nhưng đám người Tưởng Bạch Miên vẫn mê mẩn lắng nghe, làm cho Điền Nhị Hà lại càng hứng thú kể chuyện, thậm chí còn kể lúc ông và vợ mình nảy sinh tình cảm với nhau trong một lần đi săn.

Chờ khi mọi người ăn lưng lửng bụng rồi, Thương Kiến Diệu mới bắt đầu tấn công chỗ thịt bò còn lại, dùng bánh bao ngũ cốc trong tay chấm nước ăn.

"Đã lâu không được vui vẻ như thế này." Điền Nhị Hà vuốt vuốt bụng, nhìn đồng hồ thuốc lá dưới đất: "Tôi phải về phòng đây, trên trấn còn một số chuyện chờ tôi quyết định."

Tưởng Bạch Miên nhớ tới một việc, liền vội vàng lên tiếng:

"Trưởng trấn, tôi còn một vấn đề muốn hỏi."

"Gì cơ?" Điền Nhị Hà kéo chiếc áo khoác màu quân đội bên ngoài lại thật chặt.

Tưởng Bạch Miên hồi tưởng rồi nói:

"Các ông có từng gặp một người như thế này bao giờ chưa? Nam, tóc đen, mắt vàng, cao chừng 1 mét 8, trông rất tuấn tú, hẳn là còn đẹp trai hơn cả anh ta."

Cô nghiêng đầu sang một bên tỏ vẻ đối tượng tham chiếu là Thương Kiến Diệu, lại tiếp tục nói:

"Thích mặc áo gió, đeo găng tay, tóc vuốt ngược rất gọn gàng, còn nữa, thích đi boots."

Điền Nhị Hà ngẫm nghĩ:

"Có rất ít người ngoài trời trấn Thủy Vi này, mà tôi thì đã lâu lắm rồi không ra ngoài trấn, người mà cô miêu tả, tôi thật sự không có chút ấn tượng nào."

Tiểu Cầu Tử, bây giờ đi ra hỏi những người ra ngoài săn bắn gần đây xem bọn họ có gặp được người tương tự không, sau đó về nói lại cho đám người nhóc Bạch."

"Vâng, trưởng trấn." Thấy có cơ hội thể hiện, thành viên Trấn vệ đội có nhũ danh "Cầu Tử" nhanh chóng chạy đi.

Dõi mắt nhìn theo Điền Nhị Hà với chiếc mũ lông xù trên đầu và áo khoác màu xanh quân lục trên người rời khỏi lán gỗ, tiến vào khu vực dựng những ngôi nhà xiêu vẹo lụp xụp, Bạch Thần nhìn quanh một lượt, xác nhận vị trí của các thành viên Trấn vệ đội.

Cô lập tức ngồi xuống, nói như đang lẩm bẩm một mình:

"Tại sao trưởng trấn lại kể mâu thuẫn bên trong trấn Thủy Vi cho chúng ta nghe?"

Tướng Bạch Miên nhìn ngọn lửa trong bếp, cười đáp:

"Đương nhiên là hy vọng thế lực lớn có khả năng tồn tại hậu thuẫn chúng ta có thể tiếp nhận trấn Thủy Vi. Bằng không cô cho rằng vì sao ông ta lại muốn mời chúng ta tới làm khách?"

Cho dù ông ta thực sự tin tưởng cô thì cũng không cần thiết phải làm thế này, ông ta hoàn toàn có thể sử dụng phương thức khác để thể hiện sự quan tâm và thiện ý của mình."

Cô nghiêng đầu nhìn Long Duyệt Hồng đang có chút ngơ ngác và Thương Kiến Diệu không rõ đang nghĩ gì, nói tiếp:

"Có thể nhận ra mâu thuẫn trong trấn Thủy Vi này đã khiến trường trấn họ Điền này sầu lo từ lâu, ông ta sợ khi mình chết đi rồi, tình hình trấn Thủy Vi sẽ đi theo chiều hướng xấu, cuối cùng sụp đổ.

Trong lúc đang lo lắng như vậy, ông ta gặp một dân du cư hoang dã đáng tin cậy mà ông ta quen biết, và lại hiển nhiên là dân du cư hoang dã này đã được một thế lực không nhỏ thu nhận, thoát khỏi cuộc sống cũng không tệ cho lắm.

Nếu là các người, liệu có động tâm, hy vọng có thể bắt được mối liên hệ, làm cho mai sau trấn Thủy Vi có thể dựa vào thế lực lớn vốn không có ác ý lắm với dân du cư hoang dã?

Có sự chớ che như vậy, có sự trù tính và quy hoạch từ thế lực lớn, chút mâu thuẫn nội bộ trấn Thủy Vi đó thực sự chẳng là gì cả."

Long Duyệt Hồng cuối cùng cũng thủng vấn đề:

"Là vậy à... Tổ trường, công ty có thu nhận bọn họ không?"

Đây cũng là những lời mà Bạch Thần muốn hỏi, bằng không thì cô đã không cố ý lắm bấm câu hỏi ban nãy.

Tướng Bạch Miên cảm nhận được ánh nhìn chăm chú từ Bạch Thần, cô lại đưa mắt nhìn vào bếp lò rực lửa trước mặt.

Cô mỉm cười, nói:

"Chờ khi trở lại công ty, tôi sẽ báo lên trên theo quy trình thủ tục

thông thường. Cụ thể là có thu nhận hay không thì phải chờ hội đồng quản trị quyết định. Với những chuyện về mặt này, ngay cả toàn bộ Bộ phận An toàn và Ủy ban Chiến lược đều chỉ có quyền đề nghị.

Nhưng mà, tôi nhất định sẽ lược bỏ vị trí cụ thể của trấn Thủy Vi, chỉ nói là có gặp được nhóm đi săn của bọn ở trong hoang dã."

Bạch Thần thở phào một hơi, khẽ nói:

"Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi."

Long Duyệt Hồng thì vẫn cảm thấy khó hiểu:

"Tại sao lại phải lược bỏ vị trí cụ thể của trấn Thủy Vi?"

Đối tượng mà bọn họ báo cáo là công ty của mình cơ mà.

Tướng Bạch Miên mỉm cười liếc nhìn anh ta, không trả lời cũng không giải thích, chỉ nói:

"Anh xem, đến Thương Kiến Diệu cũng không hỏi câu này."

Thương Kiến Diệu nghe thấy tên mình, bèn quay sang nhìn tổ trưởng:

"Hờ, cô đang nói gì cơ?"

Tướng Bạch Miên cố nặn ra nụ cười:

"Đang nói là trông anh khá đẹp trai."

"Cũng thường thôi." Thương Kiến Diệu có chút khiêm tốn.

Bầu không khí chợt tĩnh lặng, không lâu sau, thành viên Trấn vệ đội có nhũ danh "Cẩu Tử" quay lại, chạy tới bên cạnh Tướng Bạch Miên:

"Có người đã gặp người mà cô miêu tả.

Anh ta đi phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ, là một người khá kỳ quặc. Lúc đó tất cả mọi người trong tiểu đội săn bắn cảm thấy anh ta rất quyến rũ, không nhịn được nghĩ cách lấy lòng anh ta, tới gần anh ta, nhưng anh ta lại rất lạnh lùng, cố kéo giãn khoảng cách với bọn họ, rồi biến mất trong hoang dã."

"Có chút kỳ quặc..." Sau khi nghe xong, Tưởng Bạch Miên như nghĩ tới điều gì đó mà khẽ lẩm bẩm một câu.

Cô chợt ngừng đầu, nở nụ cười tươi tắn nói:

"Cảm ơn anh nhé."

"Không cần, không cần!" Thành viên Trấn vệ đội "Cầu Tử" kia kích động đáp lại.

Tiếp đó, Tưởng Bạch Miên không hỏi gì thêm, vị thành viên Trấn vệ đội này đành phải rời khỏi lán gỗ.

Thương Kiến Diệu cũng đưa mắt nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trời đã tối hẳn, mây đen giăng kín, toàn bộ trấn Thủy Vi chìm trong màu u tối.

Tiếng máy phát điện chạy bằng xăng ù ù vang lên, không ít gian phòng trong ba tòa nhà hình chữ Phất lần lượt hiện lên ánh sáng. Trên tường bao quanh thôn trấn, những bóng đèn lần lượt được thắp sáng, giúp đám người canh gác chiếu ra bên ngoài, khu vực nhà trệt, khu vực nhà cửa lụp xụp hỗn tạp lấp lóe ánh nến, ánh lửa rồi lại nhanh chóng tắt đi, gần như toàn bộ hoàn toàn chìm vào màn đêm tối mịt.

Rào rào, cơn mưa to rớt cuộc trút xuống trong đêm tối.

Chương 59: Tự Xét Lại 1

Đêm khuya, tiếng gió thê lương ù ù vang khắp, cơn mưa tầm tã trút xuống, toàn bộ trấn Thủy Vi như bị bóng tối nuốt chửng, chỉ có những ánh đèn hiu hắt chiếu ra màn đêm.

Những tiếng ồn ào huyên náo và những thứ mùi trộn lẫn vào nhau đã nhanh chóng tiêu tan, không còn chút nào, làm cho Thương Kiến Diệu cảm nhận được sự tĩnh lặng hết như bị ngăn cách khỏi thế giới.

Trong màn mưa xung quanh lán gỗ, mấy thành viên Trấn vệ đội tuần tra ở chỗ có mái che, số khác thì khoác thêm áo mưa sậm màu và túi vải dệt loại lớn đã chuẩn bị từ trước, đi qua đi lại trên mấy chòi gỗ ở đầu tường.

Trong ánh sáng của những chiếc bóng đèn chiếu ra, nước mưa như những hạt trân châu đứt dây, rào rào rớt xuống.

"Ban đầu chỗ này có hai máy phát điện chạy bằng dầu ma-dút, sau đó hỏng mất một máy, sửa thế nào cũng không được. Ừm, với điểm tụ cư trên hoang dã mà nói, thiếu điện không phải chuyện quá nghiêm trọng, lương thực, quần áo, vũ khí và nước sạch mới là tài nguyên quan trọng nhất." Bạch Thần thuận miệng nói vài câu.

Tướng Bạch Miên cười bổ sung:

"Lúc cô nói chuyện thì có thể nói to hơn nữa có được không? Ừm, lương thực và nước sạch quyết định các người có thể tồn tại, sống sót hay không, quần áo quyết định xem các người có bị chết vì lạnh hay cảm lạnh sinh bệnh hay không, mà vũ khí thì quyết định người khác có để lại cho các người lương thực, quần áo và nước sạch hay

không."

Cô nhìn thoáng qua hai bên, thấy tiếng mưa rơi không rõ, bèn thích thú vỗ tay:

"Sáng mai hãy sửa xe, tối nay chúng ta học "bài" đầu tiên của khóa huấn luyện thực địa dã ngoại này. Chúng ta cần nhìn lại cuộc chiến đấu lúc trước, tổng kết kinh nghiệm và bài học. Mỗi người đều phải lấy bản thân làm nhân vật chính thuật lại lựa chọn và trải nghiệm lúc đó. Bạch Thần, cô trước đi."

Là một dân du cư hoang dã gia nhập công ty Sinh Vật Bàn Cổ không lâu, chưa từng tham gia huấn luyện thực địa tương tự, Bạch Thần không ngờ lại còn có việc "tự kiểm điểm sau trận chiến" như thế này, làm cô nhất thời chần chừ, rõ ràng là chưa chuẩn bị sẵn.

Nhưng cô không kháng cự chuyện này. Cô có thể sống sót khi lang thang trên hoang dã nhiều năm như vậy, ngoài nhận được một ít trợ giúp từ người khác, còn lại đều nhờ vào việc cô thường xuyên tự kiểm điểm, ghi nhớ sai lầm.

Sắp xếp ngôn từ, cô bắt đầu từ lúc mới gặp đội thợ săn di tích kiêm toán cướp kia, thuật lại tất cả những chi tiết mà bản thân nhớ rõ.

Sau cô là tới Thương Kiến Diệu, sau Thương Kiến Diệu là Long Duyệt Hồng, cuối cùng là Tường Bạch Miên.

Tường Bạch Miên nói xong, quay sang nhìn Thương Kiến Diệu:

"Anh chủ động lao ra, bắn chết hai gã đội mũ đi xe máy kia là hành động rất quyết đoán, nhưng lại quá lỗ mãng. Nếu không vì..."

Cô ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Nếu không vì anh may mắn, có lẽ người chết đã là anh rồi."

Nói tới đây, cô khẽ mỉm cười:

"Nhưng mà, may mắn cũng là một phần của thực lực, anh phải cân bằng mối quan hệ giữa hai điều đó, cố gắng khiến bản thân mình chắc chắn thành công hơn chút nữa."

Lúc đầu Thương Kiến Diệu nghe mà mù mờ không hiểu lắm, nhưng sau đó hần như vỡ ra điều gì, gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời nói của tổ trưởng.

Long Duyệt Hồng cảm thấy mấy câu cuối cùng của Tường Bạch Miên như đang nói đùa, nên không nghĩ nhiều, chỉ cau mày nói ra vấn đề mà anh ta nghi hoặc đã lâu:

"Tổ trưởng, cô vừa mới nói tên cầm đầu toán cướp mặc thiết bị bộ xương ngoài kia vì bản thân phán đoán sai lầm, lại không đủ cẩn thận nên cuối cùng mới bị chúng ta giải quyết."

Vậy, nếu, một người khác mặc thiết bị bộ xương ngoài tương tự mà không mắc sai lầm như vậy, chúng ta phải ứng phó thế nào mới giải quyết được hẳn?"

Tường Bạch Miên quay sang nhìn Long Duyệt Hồng:

"Tại sao anh cảm thấy là sẽ có biện pháp ứng phó?"

Nếu không phạm phải sai lầm lớn, chứng tỏ người mặc thiết bị bộ xương ngoài đó có kinh nghiệm coi như phong phú, thể lực cũng không thành vấn đề. Người như vậy, lại thêm thiết bị bộ xương ngoài, cho dù ở trên chiến trường chân chính, thì cũng là chủ lực, là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Trong tình huống chúng ta ít người, không mang vũ khí hạng nặng, chỉ có một khẩu súng lục đạn, mà lại còn không có cơ hội sử dụng, làm sao có thể đối phó được kẻ địch như thế? Có phải anh quá coi thường thiết bị bộ xương ngoài quân dụng hay không?"

"Nhu vậy, chẳng phải ý là..." Lúc này Long Duyệt Hồng mới phát hiện lúc trước quả thật anh ta vừa mới đi bên rìa địa ngục.

Tường Bạch Miên nhìn quanh một lượt:

"Đối phó với kẻ địch như vậy, thời cơ tốt nhất là trước khi hấn mặc thiết bị bộ xương ngoài. Nếu không nắm bắt được cơ hội này, vậy thì tranh thủ trước khi hấn kéo ngắn khoảng cách, "thi chạy" với hấn. Thiết bị quân dụng bộ xương ngoài này sẽ không nhanh hơn xe Jeep khi chạy tốc độ cao, có loại thậm chí còn chậm hơn một chút, mà năng lực bay liên tục lại càng kém.

Tiếc rằng khi đó chúng ta gặp địa hình thay đổi, lại vừa mới chiến đấu với Thiết Xà Hắc Chiếu một hồi, không hề có chút điều kiện có lợi nào về mọi mặt, gần như có thể nói là rơi vào bước đường cùng. Nếu không vì tên kia sợ này sợ nọ, ban đầu rõ ràng là không nỡ lãng phí quá nhiều năng lượng, không muốn phá hỏng chiến lợi phẩm, tính toán quá rõ ràng, thì ở đợt tấn công đầu tiên, chúng ta đã mất đi một nửa quân số, có lẽ còn nhiều hơn."

Long Duyệt Hồng nghe mà mặt trắng bệch, càng có thêm nhận thức sâu sắc về sự nguy hiểm của Đất Xám. Thương Kiến Diệu và Bạch Thần thì chăm chú lắng nghe, rõ ràng nhận thấy Tường Bạch Miên vẫn còn chưa nói hết.

Tường Bạch Miên à một tiếng:

"Khi Thương Kiến Diệu giết chết tên đội mũ đi xe máy, chọc giận tên kia, tôi có hai phương án.

Một là lập tức đầu hàng, dùng chiêu này để kéo gần khoảng cách. Chỉ cần tiến vào phạm vi nhất định, cho dù có thực sự bị bọn họ đánh trọng thương, không thể động đậy, tôi vẫn có cách phản công."

Nói tới đây, cô cười nhạo:

"Vấn đề lớn nhất của phương án này là tôi và Bạch Thần có hy vọng sống sót không nhỏ, trở thành tù binh, chí ít là tù binh trong thời gian ngắn, còn hai người các anh, rất có khả năng sẽ bị bắn chết luôn tại chỗ. Trừ phi trong số bọn họ có người thích đàn ông."

Về mặt Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng trở nên khá phức tạp.

Tướng Bạch Miên nhìn phản ứng của cả hai, tâm tình trở nên không tệ:

"Phương án thứ hai chính là lợi dụng việc tâm tính bần khoản quá nhiều, bó tay bó chân của tên kia, thiết kế một cái bẫy, làm cho hắn không cách nào trốn tránh trước, mà chỉ cần không tránh né được trước, tôi chắc chắn rất cao là bắn trúng bộ phận yếu hại không được bảo vệ của hắn."

"Cạm bẫy dạng gì cơ?" Long Duyệt Hồng bật thốt lên.

Tướng Bạch Miên nhìn anh ta hai giây, nhún vai nói:

"Vẫn chưa nghĩ ra."

"..." Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu như giật giật cơ mặt.

Tướng Bạch Miên tức thì "thẹn quá hóa giận":

"Chuyện xảy ra đột ngột như vậy, làm sao tôi có thể nghĩ ra được nhanh như thế? Lúc tôi còn đang nghĩ thì sự việc đã biến hóa rồi, không cần tôi phải lãng phí đầu óc nữa!"

Chương 60: Tự Xét Lại 2

Cô ta lập tức nghiêng đầu nhìn về Bạch Thần đang im lặng:

"Cô có muốn bổ sung gì không?"

Bạch Thần suy nghĩ rồi nói:

"Trên hoang dã, mục đích của tuyệt đại đa số toán cướp là cướp vật tư chứ không phải giết người."

Nếu thật sự không còn cách nào khác, tôi sẽ xem xét việc từ bỏ xe Jeep và vật tư bên trong, ví dụ như làm chiếc xe trong tình huống không người điều khiển lao xuống đầm lầy, dùng chuyện này để chuyển dời sự chú ý của bọn họ, sau đó nhân cơ hội trốn theo vào đầm lầy ở hướng khác.

Trong đầm lầy có rất nhiều nơi mà con người thì còn có thể tạm đi qua lại được, nhưng người mặc thiết bị bộ xương ngoài thì không được, trọng lượng vượt quá sức chịu."

Nghe xong, Tường Bạch Miên hài lòng gật đầu:

"Không sai, đây là góc độ suy xét khác biệt giữa dân du cư hoang dã và người của thế lực lớn khi giải quyết cùng một sự việc. Các anh đã học được chưa?"

Bộp bộp bộp, Thương Kiến Diệu không bỏ qua thời cơ vỗ tay, làm cho Long Duyệt Hồng cũng vô thức vỗ tay theo.

Mình đang làm gì vậy... Long Duyệt Hồng nhanh chóng kịp phản ứng,

xấu hổ đáp lại:

"Học được rồi, nhưng cần tiêu hóa và tiếp nhận từ từ."

Sau khi kiểm điểm lại trận chiến đấu ban ngày, bốn người dựa theo việc chia nhóm hôm qua, hai người một đội thay phiên canh gác.

Bởi vì đang mưa nên trời lạnh hơn hôm qua rất nhiều, số lượng than củi mà Điền Nhị Hà cung cấp miễn phí cũng có hạn, bọn họ lấy ra áo khoác bông thật dày ở cốp xe sau khoác tạm lên người.

Mưa rào rào trút xuống, trong đêm tối bao trùm tất cả, rửa sạch mọi thứ, mãi khi trời dần sáng, mới hoàn toàn ngừng mưa.

Trấn Thủy Vi có hệ thống thoát nước hoàn thiện nên không bị đọng nước, chỉ là mặt đất ướt sũng, một phần đất đai còn trở nên lầy lội.

Bạch Thần ăn lương khô với nước uống xong, bắt đầu đổi linh kiện cho xe Jeep, thực hiện việc sửa chữa vốn không quá là khó.

Lúc này Điền Nhị Hà dạo bước lại đây trong bầu không khí đầy sương sớm, cười hỏi:

"Nhóc Bạch, có thể sửa được không? Nếu sửa được thì bọn tôi lấy súng máy nhẹ và xe máy nhé."

"Được ạ." Bạch Thần không quay đầu lại, chỉ giơ tay tỏ ý.

Điền Nhị Hà lập tức gọi các thành viên Trấn vệ đội xung quanh:

"Nào, tới khuân khẩu súng máy kia đi. Ai da, cảm thấy các cô cậu cho nhiều quá, hay là tôi cho các cô cậu thêm một cái lều vải nhé?"

"Được." Tưởng Bạch Miên không ý kiến.

Lúc này, Điền Nhị Hà nhìn thấy lớp da của Thiết Xà Hắc Chiếu trên

nóc xe Jeep.

"Thứ này..." Mắt ông ta trợn tròn: "Các người làm?"

Ngày hôm qua khi xe Jeep đi vào, vì mây đen dày đặc, trời đã mờ tối, bọn họ không thấy rõ trên nóc xe có buộc cái gì, còn tưởng đó là tấm bạt màu đen.

Các thành viên Trấn vệ đội xung quanh nhìn theo ánh mắt của Điền Nhị Hà, đều thấy được lớp da rắn tạo cho người ta cảm giác áp bách rất mạnh.

"Thiết Xà Hắc Chiếu..." Có người khe khẽ tốt lên cái tên hết như cơn ác mộng này.

Tường Bạch Miên khẽ cười nói:

"Con đó to quá, chúng tôi đành phải lột lấy lớp da ngoài."

Người của trấn Thủy Vi lập tức im bặt. Bọn họ im lặng tới mức khiến Tường Bạch Miên có chút xấu hổ.

Cô rảnh rồi không có việc gì làm, nhìn thấy thôn trấn đang dần náo nhiệt, bèn dò hỏi:

"Trưởng trấn, chúng tôi có thể đi dạo loanh quanh xem chút được không?"

"Được chứ, các cô cậu muốn đi đâu, để tôi dẫn đi?" Điền Nhị Hà ấn chiếc mũ trên đầu: "Không thì đi lớp học xem nhé? Không phải các cô cậu rất hứng thú với lớp học của chúng tôi sao?"

Dưới ánh nắng buổi sáng, nếp nhăn trên khuôn mặt ông ta lại càng khắc sâu và thấy rõ.

"Được." Tường Bạch Miên quay đầu nói với Thương Kiến Diệu:

"Anh đi với tôi. Long Duyệt Hồng, anh giúp Bạch Thần xem xét xung quanh."

Thương Kiến Diệu không từ chối, theo Tường Bạch Miên và Điền Nhị Hà đi tới ba tòa nhà xếp thành hình chữ Phẩm.

Dọc đường đi, bọn họ đi qua khu vực dựng nhà cửa lụp xụp rối loạn, thấy có bức tường đã vỡ một lỗ thủng, chỉ có thể dùng mẩu gỗ và cỏ khô ngăn lại, thấy có dân trấn uống một gáo nước lạnh rồi vội vã chạy tới đồng ruộng phía sau trấn; thấy có lều trại trở nên ướt sũng sau cơn mưa đêm qua, dường như đã bị ngấm nước, lại thấy những người xanh xao vàng vọt trong bộ đồ vá chằng vá đụp chạy tới những nơi khác nhau.

Đi qua chỗ này là một quảng trường nhỏ lát bằng xi măng. Cột cờ vẫn dựng thẳng trên đài kéo cờ, nhưng không thấy lá cờ nào hết.

Thương Kiến Diệu và Tường Bạch Miên theo Điền Nhị Hà tiếp tục bước đi, vòng qua tòa nhà ở trước nhất, tiến vào tòa nhà bên trái, rồi đi lên tầng ba.

Nơi đây, một bên là lối đi nhỏ có lan can bảo hộ, một bên được ngăn thành các căn phòng nhỏ, coi như cũng được chiếu sáng đầy đủ, thông gió khá tốt.

Bọn họ đi được vài bước, rồi Điền Nhị Hà dẫn hai người dừng lại ở trước một gian phòng coi như khá lớn.

Xuyên qua lớp thủy tinh sạch sẽ sáng rõ trên cửa sổ, Thương Kiến Diệu và Tường Bạch Miên thấy bên trong có xếp mười mấy hai mươi cái bàn, để chứa một lối đi ở giữa khá hẹp, khoảng trống cũng khá nhỏ.

Lúc này, chừng hơn chục đứa bé choai choai chưa tới mười tuổi mặc quần áo với đủ kiểu dáng rách rưới và không sạch sẽ cho lắm ngồi ở sau bàn, ngẩng đầu nhìn lên bục giảng, chăm chú lắng nghe

thầy giáo giảng bài.

Chúng nó khẽ run rẩy, dường như vẫn chưa thích ứng được cái rét lạnh buổi sáng sớm. Có đứa bé gái dùng tã quấn em trai tước ngực, thì thoảng lại đổ một chút.

Chúng nó có cả trai cả gái, trông dáng vẻ không giống nhau, nhưng đứa nào đứa nấy đều ngời thẳng lưng, rất ngay ngắn.

Thương Kiến Diệu liếc mắt nhìn qua, thấy thời khóa biểu dán trên tường:

"Thể dục buổi sáng... Thường thức... Ngữ văn... Toán học... Lịch sử..."

"Đây là học sinh trung cấp." Điền Nhị Hà hạ nhỏ giọng giới thiệu một câu, dường như không muốn ảnh hưởng lũ trẻ đang học trong phòng.

Tường Bạch Miên nhìn chăm chú vài giây, ừ một tiếng:

"Chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy tụi nó."

Hai người theo Điền Nhị Hà thăm một vòng trấn Thủy Vi, rồi quay lại chỗ lán gỗ. Lúc này Bạch Thần đã sửa xe xong.

Vì trấn Thủy Vi không đủ lương thực cho lắm, thịt lại càng thiếu, nên Tường Bạch Miên không thử giao dịch nữa, mà nói với Điền Nhị Hà:

"Trưởng trấn, chúng tôi phải đi rồi."

Điền Nhị Hà khẽ gật đầu:

"Hy vọng còn có thể gặp lại."

"Vâng." Tường Bạch Miên cười gật đầu.

"Có cơ hội." Bạch Thần cũng đồng thời trả lời.

Bọn họ nhanh chóng dọn đồ đạc, lên xe. Lúc này, người lái là Tưởng Bạch Miên.

Xe Jeep chậm rãi đi tới chỗ cổng chính giếng lưới sắt, đám người Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng lại một lần nữa nhìn lại khu vực đầy những căn nhà túp lều lụp xụp dày san sát nhau kia.

Người dân sống ở đó đã ra ruộng hoặc ra ngoài săn bắn, chỉ có một số ít ở nhà.

Điều này làm cho nơi đó trông lại càng trở nên hoang tàn và suy bại.

Trong im lặng, không ai nói gì, đám người Thương Kiến Diệu đột nhiên nghe thấy từ trong chỗ sâu của tòa nhà kia, những giọng nói non nớt đồng thanh đọc vang:

"Đầu giường ánh trăng rọi,

Mặt đất như phủ sương.

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng,

Cúi đầu nhớ cố hương."

* Bài thơ Tĩnh Dạ Tứ của nhà thơ Lý Bạch.

Chương 61: Địa điểm đầu tiên 1

Giọng đọc đồng thanh lảng máng vang vọng khắp trần Thủy Vi, Long Duyệt Hồng há há miệng, lại không biết nên nói gì. Anh ta chỉ cảm thấy cảm giác này cực kỳ phức tạp, khó có thể miêu tả rõ bằng lời.

Bốn người đều không ai nói gì, dường như đang tập trung lắng nghe, mãi cho tới khi xe Jeep chạy ra khỏi cổng, lái tới phương xa.

"Bọn nhóc đang đọc cái gì thế? Tôi nghe không rõ cho lắm." Tưởng Bạch Miên nhìn qua gương chiếu hậu, ngữ khí có vẻ hơi ảo não.

"Đầu giường ánh trăng sáng." Thương Kiến Diệu lặp lại câu mở đầu của bài "Tĩnh Dạ Tứ".

"Là vậy à..." Tưởng Bạch Miên cảm khái, nhưng cũng không nói gì thêm.

Cô tập trung lái xe, làm cho con xe Jeep yên lặng chạy trên con đường chòng chéo khó phân biệt trong đêm lầy.

Chờ khi hoàn toàn thoát khỏi khu vực này, Bạch Thần mới nhìn tới phía trước, lên tiếng nói như đang lẩm bẩm một mình:

"Một phần nguyên nhân chính khiến tôi muốn trở thành nhân viên chính thức của công ty là để có thể mượn đọc được nhiều sách như vậy."

"Cũng được..." Long Duyệt Hồng sinh sống trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ từ nhỏ nên không biết điều này có gì đặc biệt: "Ở trong phế tích các thành phố thế giới cũ không có sách, không có thư viện

sao?"

Bạch Thần dường như đưa mắt nhìn về phương xa:

"Có, lúc đầu thì có rất nhiều, nhưng khi đó tôi còn chưa sinh ra.

Sau đó rất nhiều đầu sách bị các thế lực lớn và những người khác mang đi, phần còn lại thì bị thợ săn di tích, dân du cư hoang dã mang làm giấy nhóm lửa, bị đám động vật như chuột cắn rách, không còn hình dáng, chỉ có một số ít là có thể tìm được, có thể đọc được.

Trong những phế tích đã bị thăm dò không nhiều lần, khả năng vẫn còn nhiều bộ sách tồn tại, nhưng những chỗ đó đều quá nguy hiểm."

Sau khoảng lặng ngắn ngủi, Thương Kiến Diệu bỗng hỏi một vấn đề khác hẳn:

"Cô biết chữ?"

"Ừ, ba mẹ tôi dạy cho tôi. Sau khi họ mất, còn để lại cho tôi một người thầy rất tốt." Về mặt Bạch Thần dần trở nên dịu dàng, khóe miệng còn khẽ nhếch lên một nụ cười khẽ hơi khó nhận ra.

Nhưng ánh mắt cô như có chút rời rạc, hết như tỉnh dậy từ trong giấc mơ giữa đêm khuya, ôm gối ngồi đó, nhìn ra ngoài cửa sổ như đang nhìn khoảng không vô định.

Tường Bạch Miên nghiêng đầu liếc nhìn Bạch Thần một cái, tiếp tục tập trung nhìn đường đi phía trước.

Cô ta cười nói:

"Các người trao đổi gì thì có thể nói to lên được không? Đây là bất nạt thánh lực của tôi không tốt hử? Tôi đang nghi ngờ không biết có phải các người đang lén nói xấu tôi sau lưng không đây."

Long Duyệt Hồng thoáng động trong lòng, nhỏ giọng nói thầm:

"Bọn tôi nói ngay trước mặt cô mà."

"Chúng tôi đều nói ngay trước mặt cô." Cùng lúc đó, Thương Kiến Diệu đáp lại lời "chỉ trích" của Tường Bạch Miên.

Long Duyệt Hồng nhất thời có chút vui vẻ:

"Ha ha, thế nào? Có phải tôi rất hiểu cậu? Có thể đuổi kịp suy nghĩ của cậu rồi!"

"Làm sao cậu biết không phải tôi cố ý để cho cậu đuổi kịp?" Thương Kiến Diệu không hề nhượng bộ.

"Không sai, ra ngoài huấn luyện thực địa thì phải chú ý bầu không khí của đội, vừa cần nghiêm túc lại vừa cần sôi động, bằng không tinh thần sẽ rất dễ bị căng thẳng quá độ, không mất bao lâu sẽ tự làm bản thân suy sụp." Tường Bạch Miên thuận miệng đánh giá một câu: "Được rồi, không nói mấy cái này nữa, thảo luận một chút về những gì Điền trưởng trấn đã trải qua nhé, xem có thể từ những gì ông ta miêu tả để tổng kết ra được thứ gì hữu ích, à, chủ yếu là về sự hủy diệt của thế giới cũ."

Thương Kiến Diệu như đã sớm nghĩ tới điều này, bèn lập tức nói:

"Người Vô Tâm chủ yếu xuất hiện trong các thành phố lớn, vùng nông thôn và các thị trấn nhỏ là gần như không có."

"Sự hủy diệt của nông thôn và trấn nhỏ thoát trông giống như bị cả chiến tranh và thảm họa địa chất tạo nên." Bạch Thần bổ sung.

Tường Bạch Miên khẽ gật đầu:

"Chiến tranh và thảm họa địa chất có lẽ có thể đánh dấu bằng. Trước khi thế giới cũ hủy diệt, có khả năng đã xuất hiện vũ khí địa chất, điều

này thì còn cần chứng thực, cần thông qua việc thăm dò một số phế tích thành phố để tìm tài liệu tương ứng để xác nhận."

Nghe tới đó, Long Duyệt Hồng suy ngẫm nói:

"Sự xuất hiện của người Vô Tâm thì liên quan gì tới chiến tranh? Là sự xuất hiện của bọn chúng dẫn đến chiến tranh, hay là chiến tranh dẫn tới sự xuất hiện của bọn chúng?"

"Câu này thực sự không cách nào trả lời được, thiếu tài liệu và thông tin cần thiết." Tưởng Bạch Miên cười nói: "Đây cũng là phương hướng chủ yếu cho những gì tổ điều tra thế giới cũ chúng ta cần làm sau này."

Cô nhìn đường đi, kéo vô lăng, tiếp tục đưa ra vấn đề để dẫn dắt thành viên đội suy nghĩ:

"Các người cho rằng ban đầu vì sao người Vô Tâm chủ yếu xuất hiện ở các thành phố lớn, mà nông thôn và các thị trấn nhỏ gần như không có?"

"Dân cư trong thành phố đông đúc hơn? Đây là điều kiện lan truyền quan trọng nhất?" Thương Kiến Diệu kết hợp với định nghĩa về thành phố trong sách vở mà trả lời.

Bạch Thần thì nói theo một góc độ khác:

"Thành phố càng quan trọng hơn, cho nên là mục tiêu chính?"

"Cũng có khả năng." Tưởng Bạch Miên không hề phủ định.

Bốn người cứ thế thảo luận một hồi về chủ đề tương ứng, tuy rằng không cách nào đưa ra kết luận, nhưng cũng nhờ đó mà mở rộng tư duy, có ý tưởng rõ ràng hơn cho việc điều tra và thu thập tài liệu sau này.

Xe Jeep chạy đi với tốc độ không quá nhanh cũng không quá chậm. Tường Bạch Miên lại tung ra một vấn đề khác:

"Các người có ý kiến gì về việc đám thợ săn di tích tìm kiếm người kia không? Chính là người tóc đen mắt vàng, mà dân trấn Thủy Vi từng gặp qua ấy."

Long Duyệt Hồng hít vào một hơi:

"Cảm thấy hắc ta rất kỳ quặc, không chỉ có lai lịch thần bí mà bản thân hắc ta cũng rất kỳ lạ. Bình thường thì không ai có thể trong tình huống lần đầu mới gặp mà khiến cả đám người đều yêu mến, đám người đó có cả nam cả nữ mà!"

Chương 62: Địa điểm đầu tiên 2

"Kỳ thực tôi có chút tò mò, đó là không biết rốt cuộc anh ta trông như thế nào, mà có được sức quyến rũ đến mức đó." Tường Bạch Miên cười đáp lại một câu: "Nhưng mà, anh nói cũng đúng, điều này có vẻ khá kỳ quái. Mà đối với một người có thể tạo ra hiện tượng kỳ lạ, phản ứng đầu tiên của tôi chính là phân loại kẻ đó vào hàng ngũ người thức tỉnh."

"Vì sao?" Thương Kiến Diệu buột miệng hỏi.

Đối với danh từ kẻ thức tỉnh này, Bạch Thần không thể hiện ra chút ngờ vực hoài nghi nào, rõ ràng là cô cũng biết có một loại người như vậy tồn tại.

Tường Bạch Miên hơi buông chân ga, giảm tốc độ xe xuống:

"Kẻ thức tỉnh, ngoài có được năng lực kỳ dị và đáng sợ, bản thân bọn họ cũng có thể biểu hiện ra điểm kỳ quái, khác hẳn người thường. Ừm, loại biểu hiện này giống với năng lực của bọn họ, mà sự giống đó không có xác suất cao cho lắm."

"Một kẻ thức tỉnh như vậy xuất hiện ở hoang dã Hắc Chiếu, chắc chắn không phải là vì sống sót." Bạch Thần nhìn ra ngoài cửa sổ, hướng tới sâu trong đầm lầy: "Có lẽ hắn đang tìm kiếm gì đó... Khả năng ở sâu trong đầm lầy có cất giấu bí mật không nhỏ."

Tường Bạch Miên gật đầu:

"Đúng thế. Thôi, không nói nữa, đường đi của chúng ta không đi qua phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ. Vả lại mang theo hai người mới đi tham

dự chuyện bất thường rõ rệt này thật sự quá nguy hiểm, chỉ có thể tìm cơ hội báo cáo về cho công ty.

Long Duyệt Hồng, Bạch Thần, hai người có thể nghỉ ngơi một chút. À ha, Bạch Thần, đừng vội ngủ trước, giờ nói cho tôi biết tiếp theo nên đi đường nào đã..."

"..." Bạch Thần giương mắt nhìn Tường Bạch Miên, có chút nghi ngờ đây không phải vị tổ trưởng vô cùng đáng tin trước kia.

Cứ như thế, xe Jeep đi trong vùng hoang dã Hắc Chiêu, khi sắp tới buổi trưa thì dừng lại trên giao lộ xi măng mọc đầy cỏ dại.

"Chỗ này chính là điểm đầu tiên của huấn luyện thực địa dã ngoại lần này." Tường Bạch Miên mở cửa xe bước xuống, chỉ vào bên trái xe.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng xuống xe, nhìn theo ngón tay của tổ trưởng.

Nơi đó có một lối rẽ chệch xuống dưới, mặt nền xi măng bị những lùm cỏ và gốc cây làm cho nứt toác, gần như không có chỗ nào còn nguyên vẹn.

Bên trái con đường này là một mảnh đất nghi là ruộng, nhưng đã bị đầm lầy nuốt đi quá nửa, chỗ còn lại thì mọc đủ các loại cây cỏ khác nhau. Bên phải là ba tòa nhà xếp thành hình vuông, trong đó một tòa đã sập, số còn lại thì bị đám cây như dây thường xuân bao phủ.

Cuối con đường là một cái sân rộng, hai bên là những tòa nhà bốn, năm, sáu tầng, nhưng có một nhà trệt khá là cao và to.

Chúng nó đều bị sập một phần, phần còn lại thì xen lẫn màu xanh lục, khó mà phân biệt.

Cuối sân rộng kia là một cổng sắt hai cánh màu đen đủ cho bốn con xe Jeep chạy song song. Cánh cổng hoàn toàn mở ra, để lộ từng dãy

nhà không giống chỗ ở.

Ở sau những ngôi nhà này, nơi đám người Thương Kiến Diệu nhìn không tới, có mấy "ống khói" màu nâu đen hoặc đỏ gạch mọc thẳng lên từ dưới đất, chọc vào giữa không trung, trông khá to lớn đồ sộ.

Bên ngoài tường của chúng đều được gắn cầu thang sắt màu đen, trông khá là sơ sài. Càng lên cao, đám cây cỏ mọc từ các kẽ nứt lại càng ít.

Chờ Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng quan sát một lúc, Tường Bạch Miên mới giải thích:

"Mai sau tổ của chúng ta sẽ không thiếu những lần đi vào phế tích thành phố của thế giới cũ, nhất là những phế tích ít người đi, hoặc vẫn chưa bị phát hiện. Mà chuyện đó sẽ khá nguy hiểm,

Cho nên các anh phải làm quen, thích ứng với các địa phương ấy, tích lũy chút kinh nghiệm trước."

"Nhưng chỗ này không giống thành phố mà." Long Duyệt Hồng không nhịn được nói.

Tường Bạch Miên cười một tiếng:

"Chắc chắn là phải bắt đầu từ chỗ có độ khó thấp nhất chứ.

Nơi đây từng là một nhà máy thép, là loại bên trong có đủ các kết cấu xã hội hoàn chỉnh, chính là tương đương với một thành phố thu nhỏ. Các anh nhìn đi, mấy tòa nhà bên đường kia chính là bệnh viện và đài phát thanh.

Ừ, nơi đây bị đám thợ săn di tích đến rất nhiều lần, cơ bản là không còn đồ vật có giá trị rồi.

Nhiệm vụ của các anh hôm nay chủ yếu có hai:

Một là kiếm chút đồ ăn ở chỗ này, bất kể là tìm được thứ người khác không tìm thấy, hay nhắm mục tiêu vào đám thú hoang hay lui tới chỗ này, đều được cả.

Hai là vẽ ra bản đồ hoàn chỉnh, đánh dấu tất cả những chỗ quan trọng. Thế nào, đơn giản chứ?"

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều không trả lời, bởi với kinh nghiệm của mình thì bọn họ không thể đoán được đây rốt cuộc là đơn giản hay khó khăn.

Tưởng Bạch Miên lại nhìn nhà máy thép này:

"Nơi đây thường xuyên có thợ săn di tích lui tới, nếu gặp được thì các anh phải học cách ứng phó ra sao, ở chung thế nào, và trao đổi thông tin với vật tư kiểu gì."

"Tổ trưởng, không phải cô nói nơi đây gần như không có đồ gì đáng giá hay sao? Những thợ săn di tích kia tới làm gì?" Long Duyệt Hồng cảm thấy kinh ngạc, bèn hỏi.

Tưởng Bạch Miên cười ha ha:

"Không phải có một câu tục ngữ sao? Thuyền nát còn được ba cân đinh, huống chi là một nhà máy sắt lớn thế này.

Nếu không thu hoạch được gì ở chỗ khác, đến đây tìm kiếm đôi chút, có khi sẽ khuôn đi được ít đồ hữu dụng.

Lúc trước còn có thợ săn di tích đào nền nhà, lấy được một đoạn ống của hệ thống dẫn nước, sau đó kéo về đổi được chút đồ ăn."

Thấy Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu khế gật đầu tỏ vẻ không còn vấn đề gì, Tưởng Bạch Miên nghiêng người nói:

"Vậy bắt đầu thôi. Tôi và Bạch Thần ở đây trông xe. Nếu các anh gặp phải phiền toái gì không giải quyết được, vậy phát tín hiệu xin giúp đỡ. Nếu cần chỉ đạo thì lui về trong phạm vi hai cây số, dùng bộ đàm."

Chương 63: "Viên ngói" cũng không còn 1

Nhìn Tưởng Bạch Miên và Bạch Thần lên xe, rồi lái xe tới một góc khuất cách đó không xa, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều tự kiểm tra súng lục Rêu Đá, súng lục Liên Hiệp 202 trên đai vũ trang, và súng trường Cường Chiến Sĩ đeo trên người.

Xác nhận xong xuôi, bọn họ thay phiên ngồi xổm xuống buộc lại dây giày quân đội, hồng không bị sờ sót bất cứ chút nào.

Sau hoàn thành mọi việc, bọn họ giơ khẩu súng trường, không nhanh không chậm men theo con đường xi măng tan hoang tới khoảng sân rộng kia.

Tuy hiện tại là mùa thu, thời tiết đã lạnh đi không ít, nhưng nơi nhiều bụi rậm thì muỗi vẫn nhiều như trước, chúng bay quanh Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng, phát ra tiếng ong ong không thôi.

Long Duyệt Hồng nhin một hồi, cuối cùng không nhin nổi nữa bèn hỏi:

"Việc đuổi muỗi có cần thay nhau làm không?"

Anh ta cho rằng lúc nào cũng phải có người nhận trách nhiệm cảnh giác đề phòng xung quanh.

"Không thì tôi giúp cậu nhé?" Thương Kiến Diệu nhìn con muỗi vằn đen đang bay tới mặt Long Duyệt Hồng, nói.

Long Duyệt Hồng cảnh giác hỏi lại:

"Có phải cậu định cho tôi một cái tát không?"

"Có phải cậu nghĩ tôi hơi bị xấu xa rồi không?" Thương Kiến Diệu thấy buồn cười.

Hắn lập tức lấy ra một bình nhựa cao bằng ngón trỏ từ trong túi áo ra, vặn nắp, phun lên người mình mấy lần:

"Chẳng lẽ cậu quên công ty của chúng ta tên là Sinh Vật Bàn Cổ hay sao? Thuốc đuổi muỗi này có hiệu quả, ha, đúng là không tệ."

Long Duyệt Hồng nhìn có chút đăm đăm, hỏi:

"Cậu, cậu lấy nó từ lúc nào vậy? Không phải nó ở trên xe sao?"

Ở trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ gần như không có muỗi, mấy ngày nay khi lên trên mặt đất, Long Duyệt Hồng luôn không hề có cảm giác bị lũ muỗi làm phiền, cho nên anh ta quên mất còn có thứ thuốc đuổi muỗi này.

"Lúc gác đêm lần trước tôi đã bỏ vào túi rồi." Thương Kiến Diệu thản nhiên trả lời.

"Tôi... Sao lúc tôi gác đêm lại không thấy con muỗi nào?" Long Duyệt Hồng cảm thấy cực kỳ nghi ngờ.

Thương Kiến Diệu liếc nhìn anh ta:

"Cậu chịu khó dùng đầu óc suy nghĩ một chút là biết đáp án ngay."

Thấy Long Duyệt Hồng vẫn không nghĩ ra, Thương Kiến Diệu đưa đáp án luôn:

"Hai ngày nay đều là tôi và tổ trưởng gác đêm, cô ấy phun thuốc đuổi muỗi này xung quanh luôn. Kỳ thực lúc mới làm xong đồng lứa, cô ấy đã phun rồi, cậu không nhìn thấy sao?"

"..." Long Duyệt Hồng không ngờ đáp án lại đơn giản như thế.

Vì không để Thương Kiến Diệu cười nhạo, anh ta lập tức chỉ vào phía bên trái rồi nói:

"Chúng ta qua mấy tòa nhà kia xem trước đi, tổ trưởng nói chỗ đó là bệnh viện và đài phát thanh."

Chỗ anh ta chỉ nằm bên phải con đường xi măng, là ba tòa nhà quay lại thành hình vuông, trong đó một tòa đã sập.

"Được." Thương Kiến Diệu thuận tay định cất bình thuốc đuổi muỗi kia đi.

"Ơ, tôi thì sao?" Long Duyệt Hồng há miệng, vừa kinh ngạc vừa ngơ ngác.

Thương Kiến Diệu mỉm cười:

"Cậu đâu có bảo cậu muốn phun? Cậu không nói ra thì làm sao tôi biết."

"Ngừng, ngừng! Đừng có học mấy lời thoại của tiết mục trên đài phát thanh nữa." Long Duyệt Hồng lập tức cắt ngang lời Thương Kiến Diệu.

Thương Kiến Diệu không đùa nữa, nhanh chóng vặn nắp bình, phun lên người anh ta. Dù sao bọn họ đang ở tại dã ngoại, ngay trong phế tích nhà máy thép, vui đùa thì cũng vừa phải, không thể vì thế mà phân tán sự chú ý, buông lỏng việc đề phòng cảnh giới xung quanh.

Sau khi bước đầu thoát khỏi lũ muỗi vo ve làm phiền, hai người rẽ vào nơi mà Tường Bạch Miên gọi là bệnh viện và đài phát thanh. Thứ đầu tiên đập vào mắt bọn họ là hai cây cột đứng riêng rẽ.

"Cái này, đến cả cổng cũng bị lấy mất?" Long Duyệt Hồng bỗng cảm thấy đau răng.

Thương Kiến Diệu ừ một tiếng:

"Đây gọi là quyền tự quyết chủ quan của con người. Nếu không phải những lớp xi măng vữa vụn và đồng gạch này không đổi được thứ gì, có khi hai cây cột này đã không thể dựng thẳng ở đây được nữa."

"Chắc chắc." Long Duyệt Hồng cảm khái hai tiếng, đi vào qua giữa hai cây cột.

Mãi đến lúc này, bọn họ mới phát hiện phía trước tòa nhà lầu gần đường còn có một dãy nhà trệt dựa vào bức tường, chỉ cần rẽ phải là có thể đi tới.

Mà nếu đi thẳng thì sẽ men theo sườn dốc đi lên trên, đến một sân bãi có hồ nước, công viên trồng hoa, nơi có thể đỗ xe.

Qua sân kia, dường như có thể trực tiếp tiến vào tòa nhà hai tầng ở ven đường kia.

Long Duyệt Hồng ra hiệu, sau đó dần dần đi tới lối đi nhỏ giữa dãy nhà trệt và tòa nhà kia.

Nơi đây có một rãnh thoát nước không rộng cho lắm, bên trong rãnh mọc kín rêu xanh và cỏ dại.

Long Duyệt Hồng nhìn thoáng qua hai bên, phát hiện những cánh cửa phía bên này của tầng dưới cùng của tòa nhà kia đang mở sẵn, không gian bên trong có lớn có nhỏ. Hai căn phòng gần chỗ sườn dốc thông với nhau, cửa sổ mở toang ra bên ngoài, không che chắn chút nào. Mà dãy nhà trệt kia thì được ngăn cách thành các phòng nhỏ có không gian bằng nhau. Trong khu vực mà tầm mắt hai người có thể nhìn tới, có ngăn bàn đã bị kéo hẳn ra ngoài, có những chiếc ghế cao bị vứt lăn lóc dưới đất.

Long Duyệt Hồng kết hợp hai từ "Bệnh viện" và "Đài phát thanh" hồng đoán xem nơi này thuộc khu vực nào, nhưng anh ta làm thế nào cũng không thể nghĩ ra đáp án.

"Đây là chỗ nào?" Anh ta hỏi, không quá chờ mong sẽ nhận được câu trả lời từ Thương Kiến Diệu.

Thương Kiến Diệu thu hồi mắt, khuỷu tay phải trầm xuống, nâng họng súng của khẩu Cuồng Chiến Sĩ lên:

"Phòng khám bệnh."

Giọng hần trầm trầm, ngữ khí khẳng định.

"Hả?" Long Duyệt Hồng vừa kinh ngạc vừa mờ mịt.

Anh ta vốn định hỏi làm sao hần lại phân biệt được, nhưng chợt nhớ tới một chuyện:

Ở trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ, mỗi một tầng ở Khu sinh hoạt đều có một phòng y tế nhỏ nhỏ, phụ trách chữa các loại bệnh bình thường như đau đầu ớn sốt cho dân cư của tầng đó. Phòng y tế như vậy chia làm hai gian trong ngoài, bên ngoài là một quầy thuốc, một bên có chỗ cho bác sĩ ngồi khám bệnh. Bên trong thì một bên là phòng truyền dịch, bên kia là phòng tiêm.

Ngoài những thứ này, bên trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ còn có ba bệnh viện lớn, nằm ở một tầng khác, chủ yếu là nhận những nhân viên mà phòng y tế không chữa được.

Chương 64: "Viên ngói" cũng không còn 2

Từ bé Long Duyệt Hồng đã coi như khỏe mạnh, bố mẹ và người thân không bị bệnh nặng gì, cho nên anh ta chỉ mới vào phòng y tế của tầng lầu nơi mình sống và của trường đại học, chưa từng tới bệnh viện, không có ấn tượng trực quan nào với phòng khám bệnh.

Mà mẹ của Thương Kiến Diệu qua đời vì bệnh tật, có một thời gian nằm viện khá dài, khi đó ngày nào Thương Kiến Diệu cũng phải đi về về giữa trường học, bệnh viện và nhà.

Có lẽ nhận rõ nguyên nhân nên Long Duyệt Hồng ngậm miệng không nói gì.

Thương Kiến Diệu dùng cằm thay tay phải chỉ vào dãy nhà trệt kia:

"Bên này hẳn là phòng khám, phòng tiêm, phòng truyền dịch, mà không chỉ có một phòng."

Hắn lại chỉ hướng khu vực tòa nhà kia:

"Hai gian thông với nhau bên ngoài cùng này hẳn là hiệu thuốc, trên cửa chắc có rào sắt, hơn nữa còn có khe hở để đưa thuốc, nhưng hiện giờ đã bị lấy đi rồi. Chỗ khác có thể là phòng máy, phòng tài vụ, phòng xét nghiệm, không cách nào khẳng định được."

"Ừ." Long Duyệt Hồng không phản bác.

Hai người bùng súng trường lần lượt lục soát từng căn phòng, kết quả là chẳng tìm thấy được thứ gì hữu dụng, đến cả bàn gỗ và ghế dựa đều bị đập thành mảnh nhỏ, không hoàn chỉnh nguyên vẹn, rõ

ràng là bị người ta mang đi đốt lửa.

Khi đến căn phòng cuối cùng của dãy nhà trệt, Long Duyệt Hồng vừa giơ chân đá văng cánh cửa gỗ khép hờ ra, thì thấy ngay một hộp sọ trắng hếu, cùng hai hốc mắt đen sì cứ thế nhìn nhau trong một giây.

Anh ta giật nảy mình, lập tức giơ khẩu súng trường Cuồng Chiến Sĩ lên định bắn.

Thương Kiến Diệu liếc nhìn xung quanh một lượt, trầm giọng nói:

"Chết lâu rồi."

Long Duyệt Hồng nghe vậy thì mới thả lỏng một chút, rồi cẩn thận quan sát tình hình bên trong:

Một bàn gỗ đổ kênh dưới đất, mấy tờ giấy rách ố vàng rải rác khắp nơi. Bộ xương kia tựa vào bên bàn, không còn lại chút máu thịt nào cả, cũng chẳng có lấy một mảnh vải che thân, mà còn mất đi mấy khúc xương.

"Đám thợ săn di tích lúc trước đúng là không bỏ qua cả cái quần lót của thi thể mà... Nơi đây có không ít dã thú lui tới..." Long Duyệt Hồng tốt xấu gì cũng từng trải qua những lần huấn luyện nghiêm khắc, có thể từ những dấu vết trên đoán được rất nhiều chuyện.

Anh ta vừa dứt lời, một bóng đen nho nhỏ chột nhảy ra từ trong góc, lao tới bên bức tường bao rồi chui vào trong một cái lỗ không để ý thì không thấy rõ.

"... Chuột." Long Duyệt Hồng suýt chút nữa cho nó một viên đạn.

Thương Kiến Diệu gật đầu, như có suy nghĩ:

"Có ăn được không?"

"... Về mặt lý thuyết là được, nhưng có quá nhiều mấu chốt như vi khuẩn vi rút, rất dễ khiến người bị lây nhiễm bệnh nặng." Long Duyệt Hồng gắng sức giải thích, tránh cho cậu bạn thân lại nảy sinh ý tưởng nào đó: "Nếu tổ trưởng ở đây, chắc chắn sẽ nói: Không phải không có biện pháp khác, đừng có ăn thứ này."

Thương Kiến Diệu thở hắt một hơi, dường như khá nuối tiếc.

"Cậu nhìn xung quanh đi." Hấn đi lên vài bước, ngồi xuống bên cạnh mấy tờ giấy rách ố vàng.

Tiếc rằng trên đó không có gì cả.

Nhưng Thương Kiến Diệu cũng nhìn ra một việc: Đường viền bộ phận hoàn chỉnh của mấy tờ giấy này cơ bản là giống nhau về độ to nhỏ, hẳn là xé ra từ một quyển vở.

"Nếu trên đó mà có thông tin quan trọng, chắc chắn chúng nó đã bị người ta nhặt đi rồi." Long Duyệt Hồng nói ra ý nghĩ của mình.

Thương Kiến Diệu không có ý kiến:

"Cứ thu thập lại trước đã, sau này đưa cho tổ trưởng nghiên cứu."

Dứt lời, hấn lấy một cái túi và một cái kẹp nhựa gấp mấy tờ giấy kia lên rồi bỏ vào trong túi.

Hai người lại đi tới bên kia tòa nhà kiểm tra một lượt, vẫn không tìm được gì cả.

Khi trở lại chỗ con dốc, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đi lên tới khu vực sân bãi nhỏ kia, thấy tòa nhà phía đối diện đã sập, bốn tầng ngoài cùng bên phải mọc đầy những loại cây màu xanh lục leo quanh.

Phía trên cửa tòa nhà này có ba chữ to màu đỏ, chúng đã loang lổ

nhạt màu đi, như ẩn như hiện trong màu xanh lục:

"Khoa Nội Trú".

"Quả đúng là bệnh viện." Long Duyệt Hồng nghiêng đầu nhìn tòa nhà ở bên sườn dốc: "Đây cũng thuộc bệnh viện, như vậy tòa nhà đã sập này nhìn giống như đài phát thanh."

Đồng gạch đá trên cùng của tòa nhà sập kia đã bị bới tung, đủ thấy sự chuyên nghiệp và kiên nhẫn của đám thợ săn di tích.

"Vào xem sao." Thương Kiến Diệu dẫn đầu đi tới chỗ khoa Nội trú kia.

Chỗ này có nhiều mảnh vụn thủy tinh và phân động vật, nhưng tổng thể được bảo tồn coi như nguyên vẹn, chỉ là mỗi phòng bệnh đều không thấy giường bệnh nào.

"Không phải chứ, giường bệnh hẳn là rất nặng mà..." Long Duyệt Hồng có chút kinh ngạc.

"Có thể đẩy đi." Thương Kiến Diệu nói một câu đơn giản: "Cũng có khả năng mang công cụ cắt kim loại."

"Đúng là chẳng để lại gì cả... Đây chính là thợ săn di tích?" Long Duyệt Hồng cảm thán, rồi theo Thương Kiến Diệu leo cầu thang đi lên tầng hai, tầng ba và tầng bốn.

Đi trong khoa Nội trú này khiến anh ta cảm thấy âm u, lạnh lẽo, mùi mà anh ta ngửi được cũng kỳ quặc tới mức khó nói nên lời, gần giống với mùi còn sót lại của đồ vật đã thối rữa rất lâu, mà cũng chẳng giống cho lắm.

"Chắc là được rồi chứ? Có gì đâu." Long Duyệt Hồng không nhận được giục giã Thương Kiến Diệu.

"Ừ." Thương Kiến Diệu nhìn buồng vệ sinh gần cầu thang, lấy giấy áp lên tường, cầm bút bắt đầu vẽ bản đồ khu vực bệnh viện.

"Ra ngoài làm không được sao?" Long Duyệt Hồng đi qua đi lại vài bước.

"Sắp xong sắp xong." Thương Kiến Diệu múa bút như bay.

Cuối cùng, hắn vẽ một ký hiệu kỳ lạ, như người đang ngồi ở trong khoa Nội trú.

"Cái này có nghĩa là gì?" Long Duyệt Hồng tò mò hỏi.

Thương Kiến Diệu không trả lời anh ta, mà vẽ thêm một ký hiệu nữa bên cạnh, kẻ một đường ngang, đánh dấu xong nói:

"Có nhà vệ sinh."

"..." Long Duyệt Hồng thực sự không muốn tiếp tục phản ứng Thương Kiến Diệu nữa.

Sau khi vẽ xong phần bản đồ này, hai người ra khỏi khoa Nội trú, đi xuống con dốc.

Sau khi tới đường chính, bọn họ còn chưa kịp tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, thì chợt thấy hai bóng người đi ra từ sâu trong nhà máy thép. Hai người bọn họ mỗi người đi một chiếc xe đạp, lưng đeo một khẩu súng trường.

Chương 65: Kiểu chết kỳ lạ 1

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không phản ứng trước tiên, mà chờ cho đến khi hai người trên hai chiếc xe đạp cũng nhìn thấy bọn họ.

Loảng xoảng, loãng xoảng, hai người đeo súng trường kia lập tức bỏ xe đạp, vừa lăn vừa nhảy trốn ra sau chướng ngại vật gần đó.

Thấy cảnh đó, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng mới tỉnh táo lại, không còn chỉ cảnh giác nhìn, vô thức giơ súng trường lên như trước nữa. Bọn họ nhanh chóng nhào sang bên cạnh, nường theo hai cây cột ở cổng bệnh viện che giấu bản thân.

Xung quanh lập tức trở nên tĩnh lặng như tờ, chỉ thi thoảng có tiếng chim hót vang tới từ đằng xa.

Thấy Long Duyệt Hồng như định cầm lấy bộ đàm, Thương Kiến Diệu cất cao giọng hô to:

"Chúng tôi không có ác ý!"

Sau một khoảng im lặng ngắn ngủi, một giọng nói có vẻ hơi khàn khàn như trong miệng có cục đàm truyền tới từ bên kia:

"Chúng tôi cũng vậy!"

Lúc này Thương Kiến Diệu mới đáp lại:

"Có lẽ chúng ta có thể trao đổi chút thông tin!"

Vài giây sau, bên kia hô:

"Trao đổi thế này hình như không được tiện cho lắm!"

"VẬY CHÚNG TA TỚI GẦN CHÚT!" Thương Kiến Diệu không hề nghĩ ngại, hô to đề nghị.

Hai người bên kia núp sau chướng ngại vật khe khẽ trao đổi, nhưng vì khoảng cách hơi xa nên Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều không nghe rõ nội dung cụ thể.

Không đến một phút, bên kia đáp lại:

"ĐƯỢC!"

Thương Kiến Diệu nghe vậy, bèn nghiêng đầu nói với Long Duyệt Hồng:

"Tôi trước, cậu sau, sẵn sàng phối hợp tác chiến và bảo vệ."

"Ừ." Long Duyệt Hồng buông tay phải đang cầm báng súng, đưa tay lên ra hiệu đồng ý.

Thương Kiến Diệu không định để đối phương ra khỏi chỗ ẩn nấp trước, mà chính hấn giơ khẩu súng trường, toàn thân căng thẳng từng bước đi ra khỏi phía sau cây cột.

Trong quá trình đó, hấn cảnh giác cao độ, đã chuẩn bị sẵn có thể lăn sang một bên bất cứ lúc nào.

Thấy hấn thể hiện thành ý như vậy, một người bên kia cũng đi ra, tư thế cũng đầy phòng bị.

Người này chừng ba mươi tuổi, cao tầm 1 mét 7, mặc một chiếc áo lông màu xanh đậm dài quá gối có vẻ hơi bẩn thỉu khô quắt, bên trên là ba bốn miếng vá. Tóc trên đầu anh ta hói một mảng lớn, có vẻ bị

hỏi khá nặng.

Mái tóc của anh ta lóe lên màu vàng nhạt, mắt anh ta thì màu lam nhạt, khuôn mặt góc cạnh, trông khác hẳn đám người Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng, vừa nhìn là biết thuộc chủng người Hồng Hà.

Có lẽ vì hoạt động ở hoang dã nhiều năm, da dẻ người này có nhiều dấu vết nứt nẻ, kẽ móng tay đã đen sì cả đi.

Anh ta nắm chặt khẩu súng trường, kéo gần khoảng cách với Thương Kiến Diệu từng mét một.

Sau khi bọn họ đi tới phạm vi thuận tiện cho việc đối thoại, Long Duyệt Hồng với người còn lại của phía đối diện mới rời khỏi chỗ nấp, dịch chuyển tới gần đồng đội của mình như trước.

"Xưng hô thế nào?" Người đàn ông hỏi đầu kia dùng tiếng Đất Xám như ban nãy, cũng chính là tiếng mẹ đẻ của đám người Thương Kiến Diệu, mà không phải tiếng Hồng Hà.

Trong lúc nói, anh ta không hề buông lỏng chút nào, vẫn duy trì sự đề phòng cao độ.

"Thương Kiến Diệu." Thương Kiến Diệu bình tĩnh đáp lại: "Một thợ săn di tích chính thức, còn anh?"

Long Duyệt Hồng vốn định cướp lời lập tức thở phào một hơi. Anh ta rất sợ Thương Kiến Diệu sẽ "phát bệnh" đúng lúc này, dù sao đối diện là người không quen, chẳng ai có thể thích thú và dễ dàng tha thứ cho sự "hài hước" của hắn.

Người đàn ông hỏi đầu suy nghĩ rồi nói:

"Harris Brown, thợ săn trung cấp."

Anh ta không đưa ra huy hiệu thợ săn của mình, cũng không yêu cầu Thương Kiến Diệu trình ra, bởi vì đây đang là trong phế tích, không có máy móc đặc biệt để đọc thông tin trong con chip, không thể xác nhận chủ nhân chân chính của huy hiệu và cấp bậc tín dụng tương ứng. Mà ở trên hoang dã, rất nhiều người đều tiện tay đăng ký thân phận thợ săn, hoặc lục soát lấy được thứ tương tự trên thi thể của kẻ địch. Chỉ một huy hiệu thực sự không thể hiện được điều gì.

Loại kỹ thuật khắc tên lên trên huy hiệu thực sự quá cổ lỗ sĩ, cực kỳ dễ sao chép làm giả, mà điều quan trọng nhất, người cầm huy hiệu hoàn toàn có thể báo tên trên huy hiệu, không dùng tên thật.

Lúc này cuộc đối thoại giữa Harris Brown và Thương Kiến Diệu thực ra càng giống như đang "hàn huyền", dùng để tạo bầu không khí trước.

Thương Kiến Diệu nhìn đồng bọn của Harris Brown, phát hiện đây là một nữ tử, cao chừng hơn 1 mét 6, khuôn mặt trông khá bình thường.

Mái tóc màu nâu nhạt của cô ta buông xõa, vừa chạm tới vai. Đầu cô ta đội một chiếc mũ nồi màu vàng nhạt được giặt có vẻ sạch sẽ.

"Hình như các người không thu hoạch được gì?" Thương Kiến Diệu lại dời mắt nhìn về phía Harris Brown.

Harris Brown đáp lại, khuôn mặt không chút tươi cười:

"Chỉ đi ngang qua, tùy tiện bỏ chút thời gian thử xem sao, không thu hoạch được gì là chuyện bình thường. Trong phế tích này, không có thiết bị phù hợp thì rất khó lấy được vật tư. Các cậu lần đầu tới nơi này?"

"Đúng vậy." Thương Kiến Diệu thản nhiên trả lời, lại hỏi ngược lại: "Có phải các anh cũng nhận nhiệm vụ kia, nhiệm vụ tìm người tóc đen mắt vàng?"

Harris Brown khẽ gật đầu:

"Để tôi cho cậu một lời khuyên, cái này mất phí:

Hãy từ bỏ nhiệm vụ này đi, dạo gần đây phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ rất không yên ổn."

"Có liên quan tới sự bất thường ở sâu trong đầm lầy? Tiếng gào thét tối hôm đó, các anh cũng nghe thấy chứ?" Thương Kiến Diệu hỏi tiếp.

Về mặt Harris Brown dần trở nên nặng nề:

"Đúng vậy, khi đó chúng tôi đang ở phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ. Sau khi hừng sáng, chúng tôi tiếp tục bước đi, kết quả phát hiện mấy xác chết, là những cái xác vừa chết được mấy tiếng.

Trên những cái xác đó không hề có bất cứ vết thương chết người nào, nhưng nét mặt của bọn họ đều cực kỳ méo mó, có kẻ đau đớn, có kẻ thì đầy sợ hãi, nhưng cũng có kẻ như đang cười, mà cười đến mức trông đáng sợ."

Long Duyệt Hồng nghe mà lòng rờn rợn, da đầu cũng có chút gợn gợn, nhưng cảm giác này nhanh chóng bị câu hỏi của Thương Kiến Diệu xua sạch:

"Không có vết thương chết người... Vậy quần áo thì sao? Có còn không?"

Cái câu hỏi kỳ cục gì vậy... Long Duyệt Hồng không nhin được oán thăm một câu.

Về mặt Harris Brown thoáng cứng ngắc:

"Không còn. Rất hiển nhiên, có người phát hiện những cái xác trước

chúng tôi, lấy đi tất cả mọi thứ."

"Chuyên nghiệp." Thương Kiến Diệu khen một câu, làm cho Harris Brown cảm thấy bản thân dường như không theo kịp nhịp độ của cuộc đối thoại này.

Anh ta lặng lẽ hít vào một hơi, nói tiếp:

"Ài, đến cả tóc bọn họ còn không bỏ qua, không thì tôi có thể làm được một bộ tóc giả rồi. Tóm lại, sau khi nhìn thấy những xác chết đó, chúng tôi lập tức từ bỏ nhiệm vụ, đi về thẳng, không dám dừng lại nghỉ ngơi nhiều, một giờ trước mới về tới đây."

"Cũng nhanh đấy chứ." Thương Kiến Diệu bình luận một câu như tùy ý nói.

Chương 66: Kiểu chết kỳ lạ 2

Harris Brown nghiêng đầu:

"Chúng tôi đi xe đạp, có thể sử dụng mấy con đường nhỏ trong đầm lầy mà ô tô và xe máy không đi qua được, chỉ có thể đi đường vòng."

Thương Kiến Diệu khẽ gật đầu:

"Một câu hỏi cuối cùng. Bên này còn có thợ săn di tích khác, hoặc là dân du cư hoang dã không?"

"Có mấy người, nhưng với trang thiết bị của các cậu, chỉ cần không chủ động tấn công bọn họ, bọn họ sẽ không chọc tới các cậu." Đỉnh đầu Harris Brown như phản xạ lại chút ánh nắng mặt trời.

Thương Kiến Diệu hỏi như đang suy tư:

"Nếu không có những vũ khí này thì sao?"

Khuôn mặt Harris Brown đột nhiên trở nên hơi méo mó:

"Ở trên Đất Xám, nỗi yếu chính là nguồn cội của tội ác."

Ánh mắt anh ta trở nên hung ác, toát lên đôi chút oán hận khó có thể che giấu.

Không chờ Thương Kiến Diệu hỏi tiếp, anh ta thở hắt ra, để vẻ mặt trở lại bình thường:

"Đến lượt tôi. Đây là thù lao cần trả cho lời khuyên ban nãy."

Kỳ thật anh ta không hy vọng xa vời là Thương Kiến Diệu chắc chắn sẽ trả lời, không chơi xấu, dù sao tin tình báo trong lời khuyên kia thực sự không có giá trị cho lắm, bởi vì rất nhiều thợ săn di tích rút về không nhiều thì ít đều có thể phát hiện điều khác thường.

Và lại đây là chuyện của một ngày trước rồi, mà từ đây đi tới phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ, nhanh nhất cũng mất một ngày trời, tính toán như vậy thì cho dù Harris không đưa ra lời khuyên đó, để cho hai người phía đối diện tiếp tục đi, bọn họ cũng rất có khả năng cản được chuyện sẽ xảy ra.

"Có thể dùng thứ khác để trả không?" Thương Kiến Diệu buông tay trái đang cầm hộp đạn của khẩu súng trường, thò vào túi áo.

"Phải xem xét." Harris Brown và người đồng hành của anh ta lập tức đề cao cảnh giác, sợ Thương Kiến Diệu sẽ móc ra thứ đồ nguy hiểm gì.

Thương Kiến Diệu nhanh chóng móc ra hai gói lương khô nhỏ, giơ ra cho họ xem. Đây vốn là một phần bữa trưa ở phế tích của hắn.

"... Rất được, cậu rất hào phóng." Harris Brown không ngờ đối phương lại sẵn lòng dùng đồ ăn để trao đổi.

Thứ này có thể giúp bọn họ tạm đối phó một bữa.

Thương Kiến Diệu lập tức ném hai gói lương khô kia qua.

Harris Brown và bạn của anh ta không giơ tay đón nhận, mà để mặc chúng rơi xuống đất.

Đây là sợ đối phương sẽ tranh thủ lúc bọn họ đón lương khô mà nổ súng.

"Sau này tán gẫu tiếp nhé." Thương Kiến Diệu cười tươi, hết như

đang tạm biệt bạn thân.

Hắn và Long Duyệt Hồng lập tức từng bước đi tới cửa chính vào phế tích nhà máy thép, không hề buông lỏng sự đề phòng của bản thân với Harris Brown và cô gái kia.

Đối phương cũng là như thế.

Chờ khi khoảng cách giữa hai bên đủ lớn, không phải tay súng thiện xạ thì không cách nào bắn trúng mục tiêu, Harris Brown mới để đồng bọn nhặt lương khô, dắt hai chiếc xe đạp tới.

Dõi mắt nhìn hai người lên xe đạp ra khỏi khu phế tích này, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng bùng súng trường nhìn sân lớn bên ngoài cổng một lượt.

"Bên ngoài hẳn là khu ký túc, lục soát chỗ này trước hay là bên trong?" Long Duyệt Hồng hỏi, có chút phân vân.

Thương Kiến Diệu không nhìn những căn nhà đã sập hoặc tan hoang hai bên sân lớn kia, chỉ vào cổng kia nói:

"Vào trong, tìm hiểu bố cục cơ bản trước đã."

"Được." Long Duyệt Hồng không phản đối.

Hai người lập tức đi qua chiếc cổng sắt màu đen đủ cho nhiều xe chạy song song.

"Xem ra đám thợ săn di tích này cũng có giới hạn, thế mà không chia cắt cánh cổng này mang đi." Long Duyệt Hồng quay đầu nhìn thoáng qua, cảm thán thành lời.

Thương Kiến Diệu nhìn theo:

"Có lẽ là không lời lãi mấy."

Bọn họ không nói gì thêm, dọc theo con đường rộng rãi nhưng hoang tàn đi sâu vào trong nhà máy thép.

Bên phải có một dãy nhà trệt khá cao, không có cửa và cực kỳ rộng rãi, hơn nữa chúng không giống nhà dột ở khu khám bệnh của bệnh viện, có tường ngăn thành các phòng nhỏ, mà ở giữa chỉ có cột trụ đánh dấu ranh giới.

Trong một số căn phòng không có tường hai bên, vẫn còn tồn tại những rãnh xe có thể đứng hoặc nằm người lên.

"Đây là nơi nào?" Long Duyệt Hồng khó hiểu, bèn hỏi.

Thương Kiến Diệu lắc đầu:

"Không biết. Nhưng cậu không thấy đứng ở trong những rãnh kia rất tiện cho việc sửa chữa gầm ô tô hay sao?"

"Đây là khu sửa chữa? Bên cạnh thì tương đương với nhà để xe?" Long Duyệt Hồng chợt hiểu: "Chờ lát nữa ghi lại."

Bên trái đường là một hồ nước bốc lên mùi tanh tưởi, có một đám cây với khoảng cách không lớn, và những nhà lầu nhỏ lấp ló sâu trong màu xanh lục.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng tạm thời không quan tâm những chỗ này, mà từng bước đi vào khu nhà máy.

Không lâu sau, bọn họ đi tới chỗ gần mấy "ống khói" cao vút kia, thấy xung quanh dựng rất nhiều khung thép và các tòa kiến trúc thô sơ.

Những chiếc ống dẫn lớn bằng sắt màu đen hết như những con rồng khổng lồ từ chỗ "ống khói" đi xuống dưới, dẫn tới những nơi khác biệt, góc độ cũng không quá dốc đứng.

Những ống dẫn này không đóng kín, tựa như hình tròn được cắt ngang để lại một nửa vậy.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng tiến vào khu vực này, dọc theo con đường lúc lên lúc xuống đi qua rừng rậm sắt thép đầy những vết gỉ sét.

Rất nhanh bên cạnh đường có thêm lan can không hoàn chỉnh, bên ngoài là một ao nước chứa đầy nước mưa, không biết dùng để làm gì.

Bởi vì nơi đây bị che khuất, chỉ có chút ít ánh mặt trời chiếu xuống, xung quanh có vẻ rất tối tăm và âm u.

Hơn nữa không hề có chút âm thanh nào vang lên, nơi đây là một mảng tĩnh lặng, khiến Long Duyệt Hồng càng đi lại càng run sợ.

Anh ta không nhịn được mở miệng nói:

"Không phải người kia nói là còn thợ săn di tích khác ư? Sao ta không gặp được ai cả vậy?"

Thương Kiến Diệu liếc nhìn anh ta:

"Những lúc thế này mà nói kiểu đó dường như không được may mắn cho lắm đâu."

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên trên cao vang lên tiếng leng keng.

Một bóng đen nhanh chóng rơi xuống, va chạm vào khung giá và một phần của tòa nhà mấy cái, rồi ngã rầm xuống cách đó không xa.

Đó là một con người, cơ thể anh ta đã có chút vết thương, máu đang nhanh chóng tràn ra ngoài.

Mà lúc này, tiếng leng keng vẫn còn vang vọng khắp khu vực này,

hoàn toàn không có dấu hiệu lắng xuống.

Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một bóng dáng đi tới từ khúc quanh phía trước.

Bóng dáng đó cao hơn Thương Kiến Diệu một chút, toàn thân được tạo nên từ khung xương kim loại màu đen, cánh tay trái có gắn bộ phóng lựu đạn, bên tay phải có ống phun lửa và ống phát xạ tia laser.

Trên người "anh ta" quấn một chiếc tăng bào màu vàng rách rưới, bên ngoài khoác một áo cà sa màu đỏ chót. Trên khuôn mặt có một đôi mắt lóe ánh sáng đỏ.

Chương 67: Thầy tu 1

Vừa nhìn thấy "người máy" cao lớn và kỳ dị này, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không nhịn được lòng giật thót, từng lỗ chân lông trên người không tự chủ được đóng lại, những sợi tóc gáy dựng thẳng lên.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu bọn họ cùng hiện lên cụm từ:

"Thầy tu của Giáo Đoàn Tăng Lữ!"

Đây là một loại sinh vật vô cùng nguy hiểm trên Đất Xám, bọn họ còn có tên là: "Người bất tử"!

Theo như miêu tả trong sách giáo khoa của công ty Sinh Vật Bàn Cổ, trước khi thế giới cũ hủy diệt, con người đã giành được tiến triển mang tính đột phá về lĩnh vực khoa học công nghệ, trong đó phát minh xuất sắc và làm người ta khen ngợi và ao ước nhất chính là "Upload ý thức".

Loại công nghệ này có thể nhờ vào thiết bị đặc thù để tải ý thức của con người lên con chip sinh học người máy được thiết kế dành riêng cho việc này, nhờ vào đó để khiến con người thoát khỏi sự hạn chế của cơ thể yếu ớt, không già cả, không bệnh tật, không đói khát, không vì thời gian trôi đi mà chết, chỉ cần sửa chữa hoặc thay thế vật dẫn định kỳ, từ đó đạt được sự bất tử về mặt ý thức.

Nhưng trước khi thế giới cũ bị hủy diệt, thành quả khoa học công nghệ về mặt này vẫn còn nhiều thiếu sót, vẫn mãi không thể ứng dụng chính thức, mà chỉ tồn tại trong phòng thí nghiệm.

Chờ khi thế giới cũ bị hủy diệt rồi, thời đại rối loạn kéo tới, đột nhiên có một đàn người máy tự xưng là "người bất tử" xuất hiện trên mặt đất.

Bọn họ dùng trí tưởng tượng, cách suy nghĩ và những chứng cứ hoàn toàn giống với con người đầy danh thếp khác để những người còn sót lại bắt đầu tin tưởng bọn họ quả thực đã từng là con người, tin rằng ý thức có thể được bất tử.

Nhưng theo những "người bất tử" này nói, tất cả công nghệ "upload ý thức" đều thất lạc trong trận đại tai biến, hiện giờ chỉ còn vài thiết bị là còn có thể sử dụng, chỉ còn đúng một nhà máy có thể sản xuất "con chip sinh học" và người máy tương ứng để có thể tải ý thức của con người lên. Mà bọn họ không thể bẻ ngược để tìm hiểu, chỉ biết cách sử dụng những thứ này để chế tạo "người bất tử" với số lượng có hạn.

Cho nên, mục đích của bọn họ khi đi khắp thế giới chính là: Kêu gọi con người đoàn kết lại, cùng nghiên cứu thiết bị để tái tạo lại công nghệ tương ứng, làm cho mỗi người đều có thể nhận được sự bất tử, chấm dứt thời đại tăm tối, tiến vào thế giới mới.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không rõ lúc đó mọi chuyện phát triển như thế nào, chỉ biết trên sách giáo khoa có ghi chép lại như sau:

"Thời gian dần trôi, "người bất tử" dần bộc lộ rất nhiều vấn đề, đó là không phải lúc nào bọn họ cũng tràn đầy ác ý, mà là kỹ thuật này chưa được hoàn thiện.

Trong đó, vấn đề rõ ràng nhất là, khi một con người mất đi các loại cảm nhận mà cơ thể mang tới, anh ta cũng đánh mất tất cả động lực đấu tranh muốn sống của con người.

Không ít "người bất tử" bắt đầu cảm thấy cuộc sống thật vô vị, không có ý nghĩa. Bọn họ bắt đầu xuất hiện những vấn đề tinh thần vô cùng

ng nghiêm trọng. Mà "người bất tử" phát điên đã tạo ra một đợt tổn thương nặng nề mới cho quần thể con người vốn yếu ớt lúc đó.

Những "người bất tử" còn sót lại mặc dù không phát điên, nhưng cũng trở nên vô cùng mờ mịt, bọn họ bắt đầu tìm kiếm sự an ủi từ các sách vở tôn giáo tàn khuyế t còn sót lại từ thế giới cũ.

Cuối cùng, bọn họ lấy tôn giáo làm chủ thể, tiếp nhận những thứ hữu dụng từ các tôn giáo khác, sáng tạo ra một tôn giáo hoàn toàn mới có thể giúp bọn họ giải quyết vấn đề tâm lý, có giáo lý trước sau như một với bản thân nhưng lại cực kỳ méo mó vắn vẹo.

Bọn họ tự xưng là thầy tu, ẩn giấu thiết bị chứa "ý thức được tải lên" ở một cứ điểm tên là Lưu Ly Tĩnh Thổ."

Bản thân những thầy tu có ngoại hình là người máy này không sợ vũ khí hạng nhẹ, lại có được hỏa lực mạnh mẽ, hệt như một thiết bị bộ xương ngoài có được trí tuệ của con người, là sinh vật nguy hiểm mà con người bình thường dựa vào đội nhóm nhỏ không thể chống lại được. Cho dù có sử dụng vũ khí hạng nặng, khả năng cũng phải mất mấy chục đến hơn trăm người được huấn luyện nghiêm chỉnh phối hợp, mà phải có chiến thuật phù hợp thì mới có cơ hội giải quyết được một tên thầy tu.

Lúc trước trong số những con người mà Tường Bạch Miên tổng kết là tương đối nguy hiểm, cô không nhắc đến "người bất tử", đó là vì thành viên các thế lực lớn và dân du cư hoang dã trên Đất Xám đều coi những thầy tu này thành một loại sinh vật khác, là loại sinh vật hoàn toàn không giống mình.

Đương nhiên các thầy tu của Giáo Đoàn Tăng Lữ cũng không có tính công kích con người mãnh liệt, thậm chí nhiều khi bọn họ tỏ ra khá thân thiện.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, ý thức không thể sinh ra từ không khí. Đám thầy tăng mất khả năng sinh sản nếu bị phá hỏng một thì sẽ

thiếu người đó.

Vì để duy trì "quần thể", duy trì giáo đoàn, đám thầy tu sẽ di chuyển khắp các miền hoang dã tìm "người hữu duyên".

Nếu tìm được, bọn họ sẽ "độ hóa" mục tiêu về Lưu Ly Tịnh Thổ, làm cho đối phương từ bỏ thể xác, tải ý thức lên con chip sinh học của người máy.

Trong những "người hữu duyên" này, có một số là mang đầy khát vọng với "bất tử" nên không kháng cự, nhưng phần lớn đều vì nghe đồn về khuyết điểm của "người bất tử" nên không dám thử, nhưng chỉ cần bị thầy tu chọn lựa, dù có muốn hay không thì quyền quyết định không nằm ở bọn họ.

Điều này làm cho thanh danh của Giáo Đoàn Tăng Lữ nhanh chóng sụt giảm, gần như phải nói là ác danh lan xa.

Chương 68: Thầy tu 2

Đồng thời, có lẽ là vì trong công nghệ "người bất tử" có tồn tại khuyết điểm nào đó, rất nhiều thầy tu máy móc đều có một vấn đề nhất định, không giống nhau - khi bọn họ gặp phải tình cảnh đặc biệt, thậm chí nghe thấy một câu nói đặc biệt, thì sẽ không cách nào tự điều khiển bản thân, mà trở nên điên cuồng, phải cần một khoảng thời gian rất dài mới bình tĩnh trở lại, hết như bị bệnh tinh thần thuộc loại kích hoạt, hoặc có khuyết điểm nhân cách loại kích hoạt vậy.

Trạng thái không ổn định đó khiến cho rất nhiều con người trên Đất Xám coi thầy tu máy móc là mãnh thú hồng thủy.

Căn cứ vào nguyên do này, khi phát hiện phía đối diện có một thầy tu máy móc, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng mới phản ứng mạnh như vậy.

Chỉ có thầy tu của Giáo Đoàn Tăng Lữ mới thích mặc tăng bào, khoác áo cà sa bên ngoài. Người máy AI bình thường hoàn toàn không có nhu cầu và "ham thích" về mặt này.

Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu cùng giơ họng súng của khẩu Cuồng Chiến Sĩ nhắm thẳng vào người máy màu sắt đen mặc áo cà sa màu đỏ rực kia, trán ai nấy đều ướt đầm mồ hôi lạnh.

Bọn họ biết vũ khí trên người mình hoàn toàn không uy hiếp được đối phương, mà đối phương lại không có bộ phận quan trọng giống tên thủ lĩnh toán cướp mặc thiết bị bộ xương ngoài lúc trước để có thể nhằm vào.

Đối mặt với thầy tu máy móc, về mặt trang bị mà nói, bọn họ không

hề có phần thắng. Sở dĩ bọn họ giương súng lên ngắm bắn chủ yếu là phản xạ có điều kiện mà thôi.

Giờ khắc này, bọn họ chỉ có thể thầm cầu nguyện trong lòng, mong mình không phải là "người hữu duyên".

Một giây sau, người máy cao chừng 1 mét 9, mặc tăng bào rách nát, khoác áo cà sa màu đỏ rực hơi nghiêng khuôn mặt màu đen và cứng ngắc của mình, dùng ánh mắt lóe lên ánh sáng đỏ quét qua bọn họ.

Vị thầy tu máy móc này không nói tiếng nào, im lặng đi tới trước người bị ngã chết kia.

Một giọng nói lạnh lẽo không có cảm xúc vang lên:

"Chúng sinh cùng khổ, tại sao ngươi lại u mê không chịu giác ngộ?"

Hãy theo ta trở về Tịnh Thổ, vứt bỏ xác thịt, chứng được vô thượng chính đẳng chính giác, ngươi có thể hiểu được thế gian tất cả đều là hư vô, người giác ngộ bất hủ."

Nói xong, vị thầy tu máy móc này chấp tay trước ngực, khẽ đọc:

"Nam mô A Nậu Đa La Ba Miếu Tam Bồ Đề."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng thấy đối phương không quan tâm tới hai người mình, liếc nhìn nhau, ăn ý lặng lẽ bắt đầu rút lui.

Đúng lúc này, vị thầy tu máy móc mặc áo cà sa màu đỏ rực kia giữ nguyên tư thế, lại phát ra âm thanh lạnh lẽo không cảm xúc:

"Sao hai vị thí chủ không chờ thêm lát nữa?"

Tuy rằng các ngươi không có duyên với Phật ta, nhưng chúng sinh đều có Phật tính, nghe một chút kinh văn không phải là chuyện xấu."

Nghe được mấy chữ "không có duyên", Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng mừng thầm, thở phào một hơi.

Đồng thời, bọn họ sợ mình chọc giận đối phương, chỉ có thể dừng bước chân vốn đang rút lui ra sau.

Nếu vị thầy tu này không có ý định tấn công và độ hóa, chỉ muốn truyền giáo một chút, vậy tùy tiện nghe đôi chút còn hơn là liều mạng.

Thấy Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng dừng lại, thầy tu máy móc kia nhìn thi thể dưới đất, tiếp tục nói:

"Tuy người u mê không chịu tình ngộ, nhưng đức Phật Bồ Đề từ bi vi hoải, không nỡ để người phơi thây nơi hoang dã, không được giải thoát.

Ta sẽ siêu độ linh hồn người, nguyện người hoàn toàn thoát khỏi xác thịt, đến Tịnh Thổ đạt được cuộc sống mới."

Long Duyệt Hồng im lặng nhìn, bên tai đột nhiên vang lên giọng Thương Kiến Diệu:

"Anh định siêu độ thế nào?"

Tên thầy tu máy móc kia đưa tay phải ra, lòng bàn tay đối diện với cái xác.

Sau đó gã dựng thẳng bàn tay trái lên, khế đọc:

"Nam mô A Nậu Đa La Ba Miếu Tam Bồ Đề, đại từ đại bi, phổ độ chúng sinh, tịnh hóa hừng hực thiêu đốt công xiềng..."

Trong tiếng tụng kinh, lòng bàn tay phải của thầy tu máy móc kia phun ra một ngọn lửa hừng hực, chỉ chớp mắt đã đốt cháy cái xác kia.

Mà ngọn lửa kia như dính lên trên bề mặt cái xác, làm thế nào cũng không tắt lụi được.

Sau khi làm xong, thầy tu máy móc mặc áo cà sa màu đỏ quay người lại, đi tới chỗ Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Hai vị thí chủ, bần tăng pháp danh "Tịnh Pháp", là một "hòa thượng"."

Thấy Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không phản ứng gì, gã đột nhiên ngồi xếp bằng xuống, khẽ hất chiếc áo cà sa, dùng giọng nói lạnh lùng không cảm xúc kia mời:

"Ngồi đi."

Thương Kiến Diệu do dự một chút, tiến lên trước vài bước, dùng tư thế tiện để nhảy dựng lên nhất ngồi xuống đất.

Long Duyệt Hồng chậm hơn vài giây, cũng đi tới vị trí giống vậy, ngồi xuống theo.

Trong đôi mắt vị thầy tu máy móc tự xưng là "hòa thượng" Tịnh Pháp này chợt lóe lên ánh sáng đỏ, khẽ gật đầu nói:

"Không biết hai vị thí chủ có hiểu biết gì về đức Phật Bồ Đề?"

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cùng lắc đầu.

Vị thầy tu máy móc Tịnh Pháp này không tức giận, trong giọng nói lạnh lẽo như băng đá bỗng như theo mang vài phần trang nghiêm:

"Đức Phật Bồ Đề là một trong mười ba vị Chấn Tuế quản lý năm tháng, cai quản thế giới này.

Đức Ngài là chúa tể tháng Một, là khởi đầu của vạn vật, là sự nảy

sinh và hóa thân của ý thức."

*Chú thích của tác giả: Các điển tịch tôn giáo mà Giáo Đoàn Tăng Lữ tìm được đều là những bản thiếu, cho nên hiểu sai về mặt phật hiệu, giáo lý, chấp vá thêm giáo lý của các tôn giáo khác là bình thường.

Chương 69: Một Giấc Mộng 1

Nghe lời thầy tu máy móc Tịnh Pháp nói, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đồng thời sửng sốt.

Tịnh Pháp dùng con mắt lóe lên ánh sáng màu đỏ nhìn bọn họ hai giây, sau đó nói với Long Duyệt Hồng:

"Anh không biết Chấp Tuế."

Nói xong, gã nhìn Thương Kiến Diệu, nói với giọng điệu không có chút cảm xúc nào:

"Anh thì biết."

Hả? Long Duyệt Hồng vừa ngơ ngác lại vừa kinh ngạc quay sang nhìn Thương Kiến Diệu:

Hai người bọn họ nhận giáo dục giống nhau, sống trong cùng một hoàn cảnh, bình thường thì lại thường xuyên như hình với bóng, làm sao anh ta hoàn toàn chưa từng nghe nói tới danh từ Chấp Tuế này, mà Thương Kiến Diệu lại như rất hiểu?

Thương Kiến Diệu khẽ động lông mày, thản nhiên trả lời:

"Có nghe qua đôi chút."

Trên khuôn mặt màu đen được đúc từ kim loại của Tịnh Pháp lại lóe lên ánh sáng màu đỏ:

"Kết thúc, khởi đầu, cuối năm, đầu năm... Anh biết từ chỗ tín đồ của

Tư Mệnh."

Thương Kiến Diệu vừa cảm thấy kỳ quặc ban nãy lập tức khẳng định một điều:

Vị hòa thượng máy móc đối diện dường như có thể nghe được một phần tiếng lòng của mình!

Long Duyệt Hồng bất chấp việc suy nghĩ về danh xưng Tư Mệnh kia, cũng nhận ra điều bất thường.

Tịnh Pháp không nói tiếp, mà chỉ giải thích qua loa:

"Chấp Tuế chính là thần linh cai quản năm tháng, cai quản thế giới này, có tất cả mười ba vị Chấp Tuế chia ra cai quản các tháng tương ứng."

"Không phải chỉ có mười hai tháng thôi sao?" Long Duyệt Hồng chỉ rõ vấn đề.

Anh ta hiểu sơ sơ rằng Chấp Tuế hẳn là một loại tôn giáo tín ngưỡng, hoặc truyền thuyết thần thoại, lưu hành trên mặt đất này.

Giọng nói trầm thấp mà lạnh lẽo hoàn toàn không giống con người của Tịnh Pháp vang lên:

"Có một Chấp Tuế cai quản tháng nhuận, hoặc có thể nói là cả năm, tất cả các tháng."

Không chờ Long Duyệt Hồng hỏi tiếp, Tịnh Pháp đi thẳng vào vấn đề:

"Giáo đoàn chúng tôi giảng xác thịt hư vô, tứ đại giai không, chính là bởi vì bản thân thế giới này chính là cảnh mơ của đức Phật Thế Tụ Tại Như Lai."

Thương Kiến Diệu đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời nói của thầy tu

máy móc Tịnh Pháp:

"Thế Tự Tại Như Lai? Không phải Bồ Đề sao?"

Tịnh Pháp chấp tay trước ngực:

"Thế Tự Tại Như Lai là Phật của quá khứ, là người sáng lập thế gian. Đức Phật Bồ Đề là Như Lai hiện thế, là khởi đầu của ý thức vạn vật.

Không phải các anh vừa muốn hỏi ai là Chấp Tuế cai quản tháng nhuận, đại diện cho tất cả các tháng cả năm sao?"

Hiện giờ bần tăng nói cho các anh biết, chính là Thế Tự Tại Như Lai."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng lập tức tỏ vẻ đã hiểu, khe khẽ gật đầu.

Tịnh Pháp thì cúi đầu tụng một câu:

"Nam mô Thế Tự Tại Như Lai."

Trong lúc tụng, gã đứng thẳng phần lưng được làm từ khung kim loại, vẫn duy trì tư thế chấp tay trước ngực, quay sang khom người với mấy "ống khói" cao vút kia.

"Có phải các người muốn hỏi, vì sao bần tăng lại đi hành lễ với tháp luyện sắt luyện thép?" Tịnh Pháp đứng thẳng người dậy, chủ động nói ra tiếng lòng của Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng: "Đó là vì Đức Phật Thế Tự Tại Như Lai còn có tôn xưng là "Phù Đồ", là một xưng hô khác của Đức Phật, đồng thời cũng đại diện cho tháp Phật, cho nên khi chúng tôi tụng đọc phật hiệu Thế Tự Tại Như Lai thì sẽ hành lễ với tòa tháp cao nhất quanh đó, đây có thể là tháp Phật, cũng có thể là tháp nước, tháp luyện sắt, tháp tín hiệu hoặc tháp điện cao thế."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng vốn đang cảm thấy vị thầy tu

máy móc Tịnh Pháp này ăn nói mạch lạc lưu loát, lô gic rõ ràng, nhưng sau khi nghe tới nửa sau, bắt đầu cảm thấy có chút kỳ quặc.

Không rõ Tịnh Pháp có nghe được tiếng lòng lần này của hai người không mà ngừng đúng lúc, lại nói:

"Ở bên ngoài các sa môn, Đức Phật Thế Tụ Tại Như Lai còn có một tôn xưng khác."

"Là gì?" Long Duyệt Hồng buột miệng hỏi.

Tịnh Pháp vẫn ngồi xếp bằng như trước, trên khuôn mặt do kim loại tạo ra không thể hiện bất cứ cảm xúc nào.

"Trang Sinh."

"Trang Sinh... Chấp Tuế Trang Sinh... Trang Sinh hiểu mộng mê hồ điệp..." Thương Kiến Diệu không nhịn được khẽ lẩm bẩm.

Tịnh Pháp gật đầu:

"Thứ Trang Sinh mơ thấy chính là thế giới này của chúng ta. Hẳn là các anh đều từng nằm mơ, biết mọi thứ trong giấc mơ chỉ là hư ảo, tất cả cảm nhận và tất cả những gì xuất hiện đều chỉ là nhân duyên giả hợp. Nếu không thấu hiểu được điều này, thì sẽ vẫn mãi chìm trong đó, lần này tới lần khác trải qua những cái khổ là sinh, lão, bệnh, tử, ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc, ngũ uẩn xí thành..."*

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cẩn thận suy xét, lại cảm thấy những gì vị thầy tu máy móc đối diện nói cũng có chút đạo lý.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là thế giới này quả thật chính là một giấc mộng của một vị thần linh.

Đúng lúc này, Tịnh Pháp lại đổi chủ đề:

"Hai vị thí chủ chờ chút, bần tăng làm cái duy trì."

"..." Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng ngơ ngác nhìn vị thầy tu máy móc mặc áo cà sa màu đỏ mở một cái nắp kim loại ở chỗ bụng, rồi lấy một chai nhựa ra.

Sau đó, gã vặn mở một cái nút nhỏ kim loại ở vị trí "xương quai xanh", đổ "dầu trơn" màu vàng có chút sền sệt từ trong bình nhựa vào.

"Đây là..." Thương Kiến Diệu tò mò lên tiếng.

Hắn vốn không mong Tịnh Pháp sẽ trả lời, kết quả đối phương lại thản nhiên nói:

"Dầu bôi trơn chuyên dụng."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đồng loạt đờ mắt ra, trong khoảnh khắc cả hai đều có cảm giác hoang đường rằng vì sao vừa rồi mình lại cảm thấy người này nói có chút đạo lý chứ nhỉ.

Tịnh Pháp dường như không phát hiện, gã cất chai dầu bôi trơn chuyên dụng kia, ngẩng đầu nhìn hai người phía đối diện bằng đôi mắt lấp lóe ánh sáng đỏ:

"Hai vị thí chủ xin cho biết niên canh?"

"??" Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng nhất thời đều không hiểu đối phương định hỏi điều gì.

Chương 70: Một giấc mộng 2

Sách giáo khoa của công ty Sinh Vật Bàn Cổ nặng về thơ từ, thành chữ chứ không phải cổ văn.

Tịnh Pháp không để ý, dùng cách hỏi càng thông tục hơn:

"Hai vị thí chủ bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mốt." Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cùng đồng thanh trả lời.

Tịnh Pháp kéo chiếc áo cà sa màu đỏ, trùm nó lên trên gối:

"Hai vị còn trẻ, có lẽ sẽ không có cảm nhận sâu sắc về những gì bần tăng vừa nói. Nhưng chờ ba mươi, bốn mươi, hay năm mươi năm nữa, khi các vị dần dần già cả, cơ thể càng ngày càng suy yếu, bệnh tật càng lúc càng mắc nhiều, cũng gặp phải quá nhiều bi kịch, lúc đó các vị mới hiểu được hàm nghĩa của chúng sinh cùng khổ."

Thương Kiến Diệu há miệng, vốn định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại ngậm chặt lại.

Vài giây sau, hắn mới nghiêm túc nói:

"Nhưng mà, bọn tôi đều đã chỉnh sửa gen, đến năm mươi năm sau cơ thể hắn là vẫn còn rất khỏe mạnh."

Tịnh Pháp ngẹn lời, nhưng nhanh chóng phục hồi:

"Nhưng cuối cùng đều sẽ qua đi, trong năm tháng dài lâu, năm mươi

năm và một trăm năm về bản chất là không có gì khác biệt."

Long Duyệt Hồng muốn phản bác hai câu, nhưng khi nhìn thấy bộ phóng lựu đạn trên cánh tay trái của vị thầy tu máy móc Tịnh Pháp này, anh ta lý trí bỏ qua quyết định này.

"Anh nói đúng lắm." Thương Kiến Diệu cũng dời mắt khỏi chỗ đó.

Tia sáng đỏ lóe lên trong mắt Tịnh Pháp:

"Các anh cho rằng trong giấc mơ, có cái gì là chân thật? Hãy phán đoán từ những giấc mơ bình thường."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng suy nghĩ, rồi lần lượt lắc đầu.

Giọng nói lạnh như băng không cảm xúc của Tịnh Pháp lại vang lên:

"Thực ra là có, ở trong giấc mơ, có một chuyện là chân thật, đó chính là nhận thức với chính bản thân mình. Khi mỗi người nằm mơ, đều biết rõ ta là ta.

Hai vị vẫn chưa rõ sao? Mọi vật đều là hư ảo, chỉ có ý thức mới là thật. Khi các vị thoát khỏi sự trói buộc của thể xác, chân chính nắm được ý thức của mình, có thể thoát khỏi giấc mơ này, đi tới cõi niết bàn, đạt được sự bất tử và cực lạc."

"Như vậy phải làm thế nào mới có thể thật sự nắm được ý thức của mình trong tay?" Thương Kiến Diệu theo thói quen hỏi một câu.

Tịnh Pháp chỉ vào chính mình:

"Sử dụng trang bị tải ý thức lên cơ thể người máy, điều này có thể khiến anh thoải mái và trực tiếp thoát khỏi sự ràng buộc của cơ thể."

"Nhưng mà không phải tôn giá bình thường hẳn là thường nhấn

mạnh vào sự tu hành bản thân sao?" Long Duyệt Hồng nói tới một số lời nói mà sách giáo khoa Sinh Vật Bản Cổ có nhắc đến rải rác.

Tịnh Pháp với giọng nói đơn điệu không chút lên xuống đáp:

"Chính pháp tam thiên, bàng môn tứ vạn, mỗi một con đường đều không hề giống nhau, nhưng đều có thể nối tới cõi niết bàn. Con đường mà Giáo Đoàn Tăng Lữ chúng tôi lựa chọn là công nghệ chứng đạo trong ba nghìn chính pháp."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng mấp máy môi, đầu óc hỗn loạn, không thể nào đáp lại.

Thầy tu máy móc Tịnh Pháp tiếp tục nói:

"Khi các vị từ bỏ xác thịt, tải ý thức lên con chip sinh học của người máy, các vị có thể nhìn thấy cực lạc tịnh thổ, cũng chính là "thế giới mới" mà người trên Đất Xám nhắc tới.

Điều này có thể khiến các vị hiểu được Phật hiệu, nhận được thần thông nhất định.

Vừa rồi bản tăng có thể nghe thấy tiếng lòng của các vị, cũng là vì Đức Phật Bồ Đề từ bi làm cho bản tăng ngộ ra Tha Tâm Thông. Đương nhiên quả vị của bản tăng không đủ, vẫn chưa nghe được nhiều nội dung hơn."

... Vì sao gã lại tự bộc lộ khuyết điểm của mình? Ý nghĩ đó đồng loạt hiện lên trong đầu Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng.

Tịnh Pháp chấp tay trước ngực, khẽ đọc một câu Phật hiệu rồi nói:

"Người xuất gia không nói dối."

"Quả vị là gì?" Thương Kiến Diệu hỏi một vấn đề khác.

Tịnh Pháp đáp lại với giọng nói không có ngữ điệu:

"Tài ý thức lên không phải là kết thúc, mà là khởi đầu. Công nghệ trong công nghệ chứng đạo không phải nòng cốt, mà là phụ trợ, tác dụng của chúng nó là cung cấp điều kiện tốt hơn để cho chúng ta tìm hiểu Phật hiệu."

Sau khi xác thịt bị từ bỏ, chúng ta có thể nhìn thế giới này từ một góc độ khác, từ đó lĩnh ngộ Phật hiệu tốt hơn, thấu tỏ tứ đại giai không.

Đây là một quá trình, mà các nút mấu chốt trong quá trình đó được gọi là quả vị. Khi anh chứng được quả vị "Đại La Hán", thì có thể chân chính tiến vào cực lạc tịnh thổ, siêu thoát khỏi thế gian."

Sau khi giải thích xong, Tịnh Pháp liếc nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Với hai người các vị mà nói, đây là tầng nghĩa khá sâu sắc huyền ảo, hôm nay đến đây thôi."

Bàn tăng có thể nhìn ra, các vị hành tẩu trên Đất Xám, hy vọng các vị có thể trải qua thế sự, hiểu được chúng sinh cùng khổ, thân xác hư vô.

Đến lúc đó, nếu có duyên gặp lại, bàn tăng sẽ độ các vị tới Lưu Ly Tịnh Thổ."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng thấy vị thầy tu máy móc này chủ động chấm dứt việc truyền giáo, cả hai đều mừng thầm trong lòng, nào dám hỏi lung tung thêm nữa.

Bọn họ vội vàng đứng dậy đi sang một bên, nhường đường cho người ta.

"Nếu các vị không muốn gọi thẳng pháp danh của bàn tăng, vậy hãy gọi là thiền sư đi." Tịnh Pháp chấp tay trước ngực, nói.

Gã lập tức phất áo cà sa, bước đi theo đường cũ, biến mất ở khúc quanh.

Dõi mắt nhìn gã đi xa dần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng liếc nhau một cái, cùng quay lại theo con đường bọn họ đi vào ban nãy, ra khỏi "rừng rậm" sắt thép đầy gỉ sét này.

Đến cổng chính, Long Duyệt Hồng nhìn quanh một lượt, tính toán khoảng cách, rồi nhanh chóng cầm lấy bộ đàm, bấm nút:

"Tổ trưởng, chúng tôi gặp phải thầy tu của Giáo Đoàn Tăng Lữ!"

Đây cũng là điều Thương Kiến Diệu muốn làm, nên hẳn không có ý định ngăn cản.

"Cái gì? Pháp danh của hắn là gì?" Giọng nói của Tường Bạch Miên vang lên kèm theo tiếng điện xẹt rè rè.

Gần mấy "ống khói" cao vút kia, thầy tu máy móc Tịnh Pháp vốn đang từng bước đi vào sâu trong phế tích nhà máy thép thì đột nhiên dừng lại.

Ánh sáng đỏ trong mắt gã lập tức sáng rõ, cổ răng rắc chuyển động, miệng thốt lên câu nói lạnh lẽo không cảm xúc đầy cực đoan:

"Giọng đàn bà..."

* ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc, ngũ uẩn xí thành:

- Con người phải chịu khổ khi yêu mà lại phải chia lìa điều mình yêu, hàng ngày đem lòng mong nhớ. Đó là khổ. Có hai loại ái biệt ly khổ: sinh ly (chia lìa nhau khi còn sống) và tử biệt (chia lìa nhau khi chết).

- Con người chịu khổ khi phải tiếp xúc với những thứ mà không thích hoặc oán ghét.

- Con người khổ khi không được toại (bất đắc) nguyện vọng, tham muốn, khao khát của bản thân (sở cầu). Chẳng hạn, lúc đói thì muốn có cái ăn cái mặc; lúc no lại muốn giàu sang phú quý.

- Con người khổ vì có sự hội tụ và xung đột của ngũ uẩn - sắc, thọ, tưởng, hành và thức - trong cơ thể. Chẳng hạn, mơ ước (tưởng) quá thì cũng khổ, biết (thức) nhiều thì cũng khổ.

Chương 71: Cái Giá Phải Trả 1

Chỗ cổng chính vào nhà máy, Long Duyệt Hồng cầm bộ đàm trả lời câu hỏi của Tưởng Bạch Miên:

"Tĩnh Pháp! Anh ta bảo anh ta tên là Tĩnh Pháp!"

Phía bên kia bộ đàm im lặng hai giây, tiếng sần sạt kèm theo tiếng điện rè rè vang vọng.

Sau đó, Tưởng Bạch Miên dồn dập nói:

"Lập tức rút về!"

Vừa dứt lời, cô lập tức tắt bộ đàm.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không rõ vì sao tổ trưởng lại phản ứng mạnh như vậy, lại không tìm hiểu xem hai người bọn họ gặp Tĩnh Pháp xong rồi xảy ra chuyện gì, có bị coi là "người hữu duyên" hay không mà đã trực tiếp ra lệnh rút về.

Tuy không hiểu như vậy, nhưng hai người hoàn toàn không có ý định vi phạm quyết định của Tưởng Bạch Miên. Một mặt là tuân theo quy tắc khi ra ngoài hành động, và lại bọn họ tin vào kinh nghiệm và phán đoán của tổ trưởng, về mặt khác thì bọn họ cũng khá là sợ hãi vị thầy tu máy móc miệng đầy những lý lẽ kỳ quặc kia.

Hai người không nói lời nào, lập tức bùng sủng, khẽ khom lưng, từng bước lớn chạy như điên ra ngoài nhà máy.

Với thể chất của người đã được chỉnh sửa gen như bọn họ, hơn nữa

còn trải qua cuộc huấn luyện lâu dài đầy kiên trì, việc duy trì trạng thái chạy tốc độ cao một lát vốn không phải chuyện khó khăn gì. Mãi cho khi tới con đường hồng được làm từ xi măng, chuẩn bị rẽ sang chỗ khuất nơi xe Jeep đỗ, hai người bọn họ mới thả chậm tốc độ, thở hỗn hển vài hơi.

Mà xe Jeep thì đã nổ máy sẵn, nhằm tiếp đón bọn họ.

Lúc này người ngồi ghế lái lại là Bạch Thần.

Rầm! Rầm!

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều tự chui vào hàng ghế sau, đóng sầm cửa xe lại.

Hộc hộc, hai người há miệng thở hỗn hển.

"Chạy hết tốc lực." Tướng Bạch Miên ra lệnh cho Bạch Thần một câu, sau đó quay đầu lại hỏi Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng: "Lúc hai người sử dụng bộ đàm, cách Tịnh Pháp bao xa?"

"Rất xa, chúng tôi ở, hộc, cổng chính của nhà máy, Tịnh Pháp, hẳn là, hộc, hẳn là đi tới phía sau ống khói, cả hai đều không nhìn thấy đối phương." Long Duyệt Hồng vừa thở hồng hộc vừa trả lời.

Anh ta không nhìn thấy Tịnh Pháp ở đâu, chỉ là dựa vào phương hướng hai bên khi tách ra, tốc độ đại khái và thời gian để tính toán, có thể nói ra đáp án rất không chính xác, chỉ để tham khảo mà thôi.

Tướng Bạch Miên rõ ràng có chút hiểu biết về bố cục của phế tích nhà máy thép, bèn hồi tưởng qua rồi nói:

"Khoảng cách đó không quá đảm bảo... Thầy tu máy móc có hệ thống nghe lén rất mạnh, có thể bắt giữ được động tĩnh từ nơi khá xa.

Bạch Thần, đừng quan tâm tới lượng điện, cũng đừng sợ lật xe, cứ giữ nguyên tốc độ hiện tại."

Lúc này, Long Duyệt Hồng mới nhận ra tổ trưởng đã cầm lấy khẩu súng lựu đạn có chút nặng kia, hơn nữa còn thay loại lựu đạn có uy lực phát nổ mạnh hơn hẳn.

"Tổ trưởng, Tịnh Pháp có bảo là chúng tôi không có duyên với Giáo Đoàn Tăng Lữ, không cần căng thẳng như vậy." Anh ta vội vàng nói ra thông tin quan trọng, tránh cho Tường Bạch Miên phản ứng quá khích.

Tường Bạch Miên nhìn gương chiếu hậu, khe khẽ lắc đầu nhẹ tới mức gần như không thể nhận ra:

"Đây không phải trọng điểm. Hẳn là các anh đều học qua rồi, công nghệ "người bất tử" tồn tại khuyết điểm nào đó, khiến tất cả thầy tu máy móc đều có chút vấn đề về mặt tinh thần.

Những vấn đề này không giống nhau, mà dựa theo thông tin công ty thu thập được, Tịnh Pháp, ừm, gã là một trong những thầy tu máy móc hoạt động khá mạnh trên Đất Xám, về mặt này thì gã chủ yếu là..."

Tường Bạch Miên ngừng một chút rồi nói tiếp:

"Oán hận nữ giới!"

"Hả?" Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều hiểu ý nghĩa của bốn từ này, nhưng không rõ rốt cuộc nó có hàm ý, nghiêm trọng tới mức nào.

Tường Bạch Miên nhìn Bạch Thần, nói:

"Tịnh Pháp mà gặp phải nữ giới, thậm chí nghe thấy giọng của phụ nữ, thì sẽ phát cuồng, sẽ tấn công tất cả người xung quanh, không

khác biệt.

Mà theo dấu vết trên một số xác chết, gã có khuynh hướng ngược đãi tra tấn nạn nhân."

"Gã chỉ là một người máy thôi mà..." Long Duyệt Hồng không thể tưởng tượng nổi.

Tướng Bạch Miên thở ra một hơi:

"Cho nên mới đáng sợ... Đúng rồi, trong các anh, ai dùng thiết bị bộ xương ngoài kia?"

Không chờ Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đáp lại, vẻ mặt vốn nghiêm túc của cô lại càng thêm nghiêm túc:

"Yên lặng."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng lập tức hiểu gì đó, bèn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ tìm kiếm bóng dáng mặc áo cà sa màu đỏ của vị thầy tu máy móc kia.

Nhưng những gì bọn họ nhìn thấy chỉ là cánh rừng thưa thớt, đất xám mềm lún, đầm lầy màu đen và những tảng đá có lớn có nhỏ, ngoài ra không còn gì cả.

Lúc này phía trước xuất hiện nhiều ổ voi ổ gà và nham thạch, Bạch Thần không thể không khiến xe Jeep đi chậm lại.

Nếu để xe bị lật thì vấn đề càng nghiêm trọng hơn.

Bàn tay trái bưng khẩu súng lục đạn của Tướng Bạch Miên đột nhiên trượt xuống, lạng lẹ vổ lên chỗ khuỷu tay phải của Bạch Thần một cái.

Bạch Thần không nghiêng đầu, vừa đánh lái sang bên trái, vừa giảm

tốc độ xe xuống chút nữa, gần như trở về tốc độ bình thường.

Trong cả quá trình đó, cửa kính hai bên xe đều mở rộng.

Đột nhiên, một bóng người màu đen mặc tăng bào rách rưới, khoác áo cà sa màu đỏ nhảy xuống từ trên hàng cây bên đường, lao thẳng tới vị trí ghế lái phụ chỗ Tướng Bạch Miên ngồi. Chính là vị thầy tu máy móc Tịnh Pháp tự xưng là hòa thượng kia!

Nhưng lúc này, Tướng Bạch Miên như đã có dự cảm từ trước mà giờ khẩu súng lục đạn lên, nhắm thẳng "người bất tử" này.

Cảnh tượng này thoát trông giống như Tịnh Pháp chủ động lao về lục đạn đang sắp được bắn ra vậy.

Mà quả lục đạn nhồi thuốc nổ cao có uy lực đủ để tạo nên thương tổn cho thầy tu máy móc.

Ngay khi Tướng Bạch Miên dè ngón tay, chuẩn bị bóp cò, đôi mắt rực sáng ánh sáng máu đỏ trên khuôn mặt kim loại của Tịnh Pháp chợt lóe lên một cái.

Tướng Bạch Miên lập tức nhìn thấy rất nhiều người.

Chương 72: Cái Giá Phải Trả 2

Bóng dáng những người đó có chút hư ảo, bọn họ bò nhoài dưới đất, điên cuồng vơ vét bùn đất, đá vụn và lá cây nhét vào trong miệng.

Bụng "bọn họ" đều phình to, dường như có thể bị những thứ "bọn họ" ăn làm cho nứt vỡ, nhưng "bọn họ" lại không hề cảm thấy no bụng, nhìn thấy cái gì là nhét cái đó vào trong bụng.

Tưởng Bạch Miên dường như cũng trở thành một trong những người này: Cô không có cảm giác sinh lý đói khát, nhưng lại cảm thấy bản thân hẳn là rất đói, đang ở trong trạng thái đói khát, bắt buộc phải ăn gì đó.

Loại cảm giác đó, loại nhận thức về bản thân đó làm cho cô không thể tự điều khiển bản thân, lập tức buông ngón tay phải đang đặt trên cò súng, quảng khẩu súng lựu đạn về trên đùi.

Cô lấy một túi lương khô ra, điên cuồng xé lớp bao bì, rồi nhét vào trong miệng.

Trong quá trình đó, thậm chí cô còn không nhớ tới việc uống nước. Rõ ràng là đã nghẹn tới mức mắt thoáng trắng dã, nhưng vẫn không nhịn được tiếp tục cố nuốt xuống.

Không chỉ Tưởng Bạch Miên, đến Bạch Thần cũng đập phanh dừng lại, điên cuồng cắn thanh năng lượng. Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng thì đều tự móc đồ ăn trên người ra, không chút lý trí ăn bữa cơm muộn.

Bọn họ hoàn toàn bất chấp kẻ địch nổi tiếng nguy hiểm bên ngoài

đang nhào tới.

Trong tiếng rầm rắc nhỏ, thầy tu máy móc Tịnh Pháp hạ xuống bên cạnh xe Jeep.

Tay trái gã kéo cửa xe bên ghế lái phụ, tay phải thì nhắm thẳng vào Tường Bạch Miên và Bạch Thần, cũng bao phủ thêm cả Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng.

Mãi cho tới lúc này, Tường Bạch Miên mới thoát ra khỏi được cảm giác đói khát tự nhận này.

Những bóng dáng bụng phồng to có vẻ hư ảo trên mặt đất xung quanh đã biến mất không còn gì nữa.

Gần như cùng lúc đó, cơ thể Thương Kiến Diệu thoáng ngả tới phía trước, đầu rũ xuống.

Tịnh Pháp dừng lại hai giây, không sử dụng vũ khí laser, cũng không phun lửa tinh lọc bốn người, mà sau khi mắt gã lóe lên ánh sáng đỏ mấy lần liên tục, gã mới nói:

"Có phải các người cho rằng bản tăng sẽ siêu độ cho các người ngay bây giờ không?"

Bản tăng sẽ không cho các người được như mong muốn. Bản tăng sẽ dẫn các người vào sâu trong đầm lầy trước, tìm nơi không ai quấy rầy, cho các người hưởng thụ ra trò."

Trong lúc nói, gã chỉ nhìn chăm chăm vào Tường Bạch Miên và Bạch Thần.

Sắc mặt Tường Bạch Miên khẽ biến hóa, nhưng không đáp lại câu nào, dường như cô đang suy nghĩ xem trong tình huống thế này thì nên làm thế nào để thoát khỏi khốn cảnh.

Đúng lúc này, Thương Kiến Diệu ngồi thẳng người, hỏi như đang xác nhận:

"Anh là người thức tỉnh?"

"Đúng." Cho dù đang đối địch với nhau, cho dù vì nhìn thấy phụ nữ mà phát cuồng, Tịnh Pháp vẫn giữ vững nguyên tắc "người xuất gia không nói dối".

Gã quan sát chỗ ngồi, vừa tiếp tục dùng vũ khí laser ở tay phải và súng phun lửa nhắm thẳng vào Tường Bạch Miên và Bạch Thần, vừa di chuyển ra chỗ hàng ghế sau, mở cửa xe ra.

"Bàn tăng ngồi giữa." Gã nói với giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc.

Ngồi ở đó thì gã có thể theo dõi tất cả mọi người trên xe, làm cho xe Jeep thuận lợi chạy tới đích đến của mình.

Thương Kiến Diệu nhanh nhẹn xuống xe nhường chỗ, hết như lúc này đối phương không phải kẻ địch vậy.

Thầy tu máy móc Tịnh Pháp không hề lơ lửng sự đề phòng với bọn họ, đại mã kim đao ngồi ở giữa hàng ghế sau.

Thương Kiến Diệu vừa ngồi xuống bên cạnh, vừa lẩm bẩm như đang tự suy tư vấn đề nào đó:

"Oán hận đàn bà là khuyết điểm của anh?"

Hắn không dùng cụm từ "cái giá phải trả" này, mà dùng cụm từ "khuyết điểm" người bình thường hay sử dụng để miêu tả thầy tu máy móc.

Tịnh Pháp không nói dối, mà thành thật trả lời:

"Không, cái giá mà bần tăng phải trả là sắc dục tăng mạnh. Ta vốn cho rằng sau khi tải ý thức vào trong cơ thể người máy thì có thể lấy được sự thanh tịnh, không còn bị ảnh hưởng nữa, nhưng kết quả không phải như vậy."

Thương Kiến Diệu tỏ ra hiểu rõ:

"Tôi còn tưởng là không được nói dối."

"Không nói dối là giới luật của Giáo Đoàn." Tịnh Pháp hỏi gì đáp nấy: "Dù sao các người sắp được giải thoát rồi, biết thì cũng không sao."

Thương Kiến Diệu đóng cửa xe Jeep lại, tò mò hỏi:

"Thứ vừa nãy là năng lực gì vậy?"

"Là "cõi Ngạ Quỷ" trong sáu cõi luân hồi." Tịnh Pháp đưa đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ nhìn về phía Bạch Thần: "Lái xe, đi thẳng."

Nghe Thương Kiến Diệu và Tịnh Pháp hỏi đáp, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần bỗng sinh ra một cảm giác vớ vẩn khó nói nên lời:

Rõ ràng vị thầy tu máy móc này uy hiếp bắt bọn họ đi tới nơi nào đó để hành hạ tới chết, mà Thương Kiến Diệu lại thể hiện như thể hần và gã thầy tu máy móc kia là bạn tốt đã nhiều năm không gặp vậy.

Ngay khi Bạch Thần đạp chân ga, Tường Bạch Miên cười thành tiếng:

"Ha ha, tao hiểu rồi! Mày oán hận nữ giới là vì cơ thể hiện tại của mày không cách nào khiến mày thỏa mãn, hành vi tải ý thức lên người máy để trốn tránh của mày lại khiến cho khuyết điểm bị phóng đại vô số lần! Tâm lý của mày đã hoàn toàn vặn vẹo méo mó, chỉ có hành hạ trên cơ thể người khác mới khiến tâm lý mày được xoa dịu đôi chút!"

Ha ha, không phải Giáo Đoàn chúng mày luôn nói lục căn thanh tịnh hay sao? Thế mà nội tâm hòa thượng mày lại bần thủ như thế!"

Tịnh Pháp vốn đang cưỡng ép áp chế dao động ý thức nhất thời khó có thể tự kiểm soát được, đôi mắt gã rực sáng ánh đỏ, cơ thể ngả tới phía trước, định vồ lấy Tường Bạch Miên ở vị trí ghế lái, bạo hành ngay tại đó.

Tường Bạch Miên không trốn tránh, mà trái lại cô còn chủ động nghênh đón. Cô vung cánh tay trái, lập tức tóm lấy cần cổ đúc từ kim loại đen của Tịnh Pháp.

Ngón trỏ của cô như đã chuẩn bị sẵn từ trước mà duỗi thẳng, mang theo dòng điện nho nhỏ màu trắng bạc cắm vào lỗ thủng trên cổ vị thầy tu máy móc này.

Đó là "công cụ" kèm theo của tay giả sinh học loại Lươn Điện, có nối với các thiết bị như con chip, mạch và máy cảm ứng, có thể dùng để đọc số liệu của các thứ giống máy tính, phá giải tường lửa bên trong!

Thầy tu máy móc ngoài ý thức nhân loại ra, từ bản chất mà nói thì chính là một người máy trí tuệ nhân tạo mà thôi.

Chương 73: Vấy Tay Tạm Biệt 1

Ngón trỏ tay trái Tường Bạch Miên cắm vào lỗ thủng trên khổ Tịnh Pháp, cơ thể kim loại của vị thầy tu máy móc này như thiết bị điện mất đi nguồn điện, cứng ngắc bên ghế lái.

Cùng lúc đó, Bạch Thần thả lỏng chân phải đang nhấn lên chân ga, toàn thân ngã sang bên hông trước tiên cầm lấy khẩu súng lục đạn đặt trên đùi Tường Bạch Miên.

Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu thấy cảnh đó, cũng lập tức không phân biệt trước sau phản ứng lại:

Long Duyệt Hồng nhanh chóng giơ lên khẩu súng trường Cuồng Chiến Sĩ đeo trên người, nhắm vào gáy của Tịnh Pháp.

Thương Kiến Diệu thì thoáng ngã người ra phía trước, đôi mắt bỗng trở nên u ám:

"Thiền sư, ngài xem..."

Hắn vừa nói ra bốn từ này, chợt thấy Tường Bạch Miên chợt co quắp trên ghế lái phụ.

Tay trái của cô yếu ớt rũ xuống, rời khỏi cổ Tịnh Pháp, đôi mắt cô ngơ ngác, miệng thì thốt lên những lời thì thào kỳ quái:

"Mình là ai... Mình đang làm gì ở đây..."

Pạch!

Cơ thể thầy tu máy móc Tịnh Pháp cũng khôi phục bình thường theo. Gã ép người xuống, tay trái duỗi ra phía trước bóp chặt lấy cổ Bạch Thần, làm cho cô ta không thể cầm lấy khẩu súng lựu đạn kia.

Keng! Keng!

Viên đạn mà Long Duyệt Hồng bắn ra đánh chính xác lên gáy Tịnh Pháp, nhưng lại chỉ lóe ra tia lửa văng ra bốn phía, để lại hai vết lõm nho nhỏ.

Không chỉ như vậy, viên đạn sau khi bắn ngược còn chút nữa thì bắn trúng lên mặt Long Duyệt Hồng, chúng nó lướt sát qua cột C xe Jeep rồi bay ra ngoài cửa sổ.

Thương Kiến Diệu nhìn thấy tất cả, con người trong mắt có chút phóng to, nhưng hắn vẫn trôi chảy nhanh chóng nói ra những lời đã chuẩn bị sẵn:

"Ngài có ý thức của con người, tôi cũng có ý thức của con người."

Tịnh Pháp một đầu gối gác lên trên hộp kê tay, vừa nắm cổ Bạch Thần vừa nghiêng đầu nhìn về phía Thương Kiến Diệu.

Có lẽ bởi vì lúc trước Thương Kiến Diệu luôn hỏi đáp và trao đổi khá thân thiện, hoặc cũng có thể là do Thương Kiến Diệu không phải nữ, vị thầy tu máy móc này không có lập tức ngăn cản hắn, chỉ dùng đôi mắt rực sáng màu đỏ nhìn chăm chăm vào hắn.

Thương Kiến Diệu nói tiếp với tốc độ cực nhanh:

"Ngài là kẻ thức tỉnh, tôi cũng là như vậy. Cho nên..."

Long Duyệt Hồng nghe vậy, ngạc nhiên quay sang nhìn. Vẻ ngờ ngác mơ màng trong mắt Tưởng Bạch Miên dần tan.

Ánh sáng đỏ nhanh chóng lóe lên trong mắt Tịnh Pháp, rồi nhanh

chóng quay về tĩnh lặng.

Giọng nói lạnh lùng không cảm xúc kia chần chờ vang lên:

"Cho nên, chúng ta, phải chung đặng hòa thuận?"

"Đúng!" Thương Kiến Diệu gật đầu thật mạnh.

Tịnh Pháp do dự hai giây, cuối cùng thả lỏng bàn tay trái đang nắm cổ Bạch Thần.

Lúc này, Tường Bạch Miên dường như đã thoát khỏi trạng thái kỳ dị vừa rồi. Cô vừa ngạc nhiên lại vừa ngơ ngác quan sát cả Thương Kiến Diệu và Tịnh Pháp.

Ngay khi cô định lặng lẽ cầm lấy khẩu súng lục đạn kia, bất chấp vụ nổ có lan đến nhóm mình hay không, cô chợt thấy Thương Kiến Diệu liên tục lắc đầu hai cái.

Tường Bạch Miên như nhận ra điều gì, bèn khiến cả hai tay rời khỏi khẩu súng lục đạn.

Đồng thời cô ngậm chặt miệng, không phát ra chút âm thanh nào, không để Tịnh Pháp chuyển lực chú ý sang mình.

Trong quá trình đó, cô giơ ngón trỏ tay phải lên trước miệng, ra hiệu cho Bạch Thần đừng có bất cứ động tác nào.

Thương Kiến Diệu vẫn nhìn chăm chăm Tịnh Pháp, nói cực kỳ chân thành:

"Thiền sư, ý tốt của ngài, chúng tôi xin ghi nhận trong lòng. Tiễn người ngàn dặm, chung quy là vẫn phải từ biệt, chi bằng ra từ biệt nhau ngay tại đây?"

Tịnh Pháp ngẫm nghĩ, gật đầu lên xuống nói:

"Được."

Thương Kiến Diệu lập tức nghiêng người mở cửa xe, cũng đi xuống trước, nhường đường.

Tịnh Pháp không nán lại, nhanh nhẹn xuống khỏi xe Jeep.

Từ đầu tới bây giờ, Long Duyệt Hồng nhìn mà miệng không thể khép lại được. Anh ta có cảm giác như mình đang nằm mơ.

Chuyện này thực sự quá kỳ dị, quá hoang đường!

Tịnh Pháp xuống xe xong, đang định giơ tay tạo hình chữ thập trước ngực, thì Thương Kiến Diệu đã đưa tay phải ra trước.

Tịnh Pháp chần chừ một giây, rồi cũng chìa tay phải ra.

Một bàn tay con người da thịt và một bàn tay thật lớn được tạo nên từ bộ khung kim loại màu đen cứ thế nắm lấy nhau.

Thương Kiến Diệu khẽ đung đưa tay hai cái, rồi thu tay lại.

Hắn lập tức quay về ngồi ở ghế sau của xe Jeep, đóng cửa xe lại.

Thấy vị thầy tu máy móc Tịnh Pháp này vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề động đậy, Thương Kiến Diệu lại giơ tay phải lên, thò qua ô cửa sổ vẫy vẫy.

"Tạm biệt!" Hắn hô lên, cực kỳ chân thành.

Tịnh Pháp mặc tăng bào khoác áo cà sa nhanh chóng đáp lại, cũng giơ tay lên vẫy.

"Tạm biệt."

Không chờ Thương Kiến Diệu lên tiếng nhắc nhở, Bạch Thần đã sớm ngồi lại ghế lái lập tức đạp chân ga, khiến con xe Jeep lao đi như bay.

Tướng Bạch Miên không nói gì, cũng không cho Bạch Thần phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ từ gương chiếu hậu nhìn vị hòa thượng người máy mặc tăng bào màu vàng khoác áo cà sa màu đỏ càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng xa.

Chờ khi không nhìn thấy thành viên Giáo Đoàn Tăng Lữ vô cùng đáng sợ này nữa, Tướng Bạch Miên mới nhắm tính khoảng cách, rồi hạ nhỏ giọng hỏi:

"Hiệu quả này có thể duy trì bao lâu?"

Thương Kiến Diệu không kiêng dè điều gì, thản nhiên đáp lời:

"Nếu người xung quanh, ví dụ và hoàn cảnh xung quanh không ngừng rót cho gã đáp án tương tự, như vậy gã sẽ mãi không thể nhận ra, mãi cho tới khi phát hiện luận chứng hoặc kết quả ngược lại.

Nhưng bây giờ xung quanh gã không có những người khác chuyện khác nói cho gã biết chúng ta là bạn tốt, cho nên không thể tạo nên vòng chứng minh tuần hoàn. Năm phút hoặc ngắn hơn, gã hẳn là có thể nhận ra điều khác thường. Dù sao chắc chắn thì gã vẫn nhớ rõ trong đội của chúng ta có hai cô gái, mà thái độ của gã với phụ nữ là gì, chính gã rõ ràng nhất."

Chương 74: Vẫy Tay Tạm Biệt 2

Đến bây giờ Long Duyệt Hồng vẫn chưa thể khép miệng lại được, anh ta nghe Thương Kiến Diệu giải thích mà hệt như nghe MC đài phát thanh kể chuyện xưa vậy.

Tưởng Bạch Miên không nói nhảm, lập tức nghiêng đầu nói:

"Bạch Thần, dừng xe, chúng ta đổi vị trí."

"Tổ trưởng, tôi quen thuộc vùng hoang dã Hắc Chiếu này hơn." Bạch Thần vừa nói, vừa không kháng cự, đạp phanh một cách khá nhẹ nhàng.

Tưởng Bạch Miên không vội giải thích, mở cửa xe xuống dưới, vòng ra chỗ ghế lái, trao đổi vị trí với Bạch Thần.

Chờ khi xe Jeep lại nổ máy chạy đi, cô mới vừa nhìn thẳng phía trước vừa nói:

"Tôi đã biến đổi gen, nhận được vài năng lực đặc biệt."

Nghe thấy câu này, bất kể Bạch Thần hay Long Duyệt Hồng, Thương Kiến Diệu đều có chút ngạc nhiên.

Cho dù ở trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ, kỹ thuật biến đổi gen cũng còn lâu mới được coi là hoàn thiện, xác suất thất bại khá cao, những người tình nguyện như không phải thật sự không còn cách nào khác sẽ không dám thử.

"Lúc ấy làm là để cứu sống bản thân, làm cùng với lắp ghép tay giả

sinh học." Tường Bạch Miên nhanh chóng giải thích: "Trong cơ thể tôi có một loại tế bào đặc biệt, có thể cảm ứng được tín hiệu điện trường trong phạm vi nhất định. Mà khi con người, dã thú hoạt động, cơ bắp co lại và phản ứng nào đó sẽ sản sinh ra tín hiệu điện mỏng manh, cho nên chỉ cần kẻ địch tiến vào phạm vi hoạt động, cho dù hấn che giấu hay không, cẩn thận thế nào, tôi đều có thể thoải mái phát hiện vị trí và tình trạng của hấn."

"Thảo nào trước kia cô nhận thấy tên thợ săn di tích mặc thiết bị bộ xương ngoài đang tiếp cận sớm hơn chúng tôi..." Bạch Thần lập tức hiểu ra.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cũng hiểu ra một số nghi vấn lúc trước:

Lần đầu ngủ ngoài trời, Thương Kiến Diệu rõ ràng phát hiện có tung tích con người, mà Tường Bạch Miên thì lại không hề tò mò chút nào, cũng không ra lệnh cho mọi người tìm kiếm xung quanh. Hấn là cô đã sớm nắm bắt được đặc điểm và trạng thái của con người đó, rồi đưa ra phán đoán.

Tường Bạch Miên vừa lái xe vừa nhanh chóng bổ sung:

"Con Thiết Xà Hắc Chiếu kia lúc đó cũng trong trạng thái tương tự ngủ đông, tín hiệu điện vô cùng mỏng manh, tôi còn tưởng đó chỉ là một động vật bình thường, nên không phát hiện sớm. Nhưng Tịnh Pháp là thầy tu máy móc, cơ thể hoạt động được là dựa vào lượng tín hiệu điện vô cùng mạnh, tôi có thể phát hiện được từ phạm vi xa hơn, đoán được đại khái là gã định làm gì."

Ban nãy trước khi gã tập kích, kỳ thật tôi đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Là tôi cố tình bảo Bạch Thần giảm tốc độ xe xuống, để dụ gã tấn công, hy vọng có thể tranh thủ cơ hội phá hủy gã, hoặc làm gã bị thương nặng.

Lúc trước tôi không nói cho mọi người biết Tịnh Pháp là một thầy tu

máy móc bám riết không tha. Nếu bị gã ghim, nhất định sẽ bị truy sát liên tục, như thế thì quá nguy hiểm. Biện pháp tốt nhất là đánh gã, làm cho gã mất năng lực truy đuổi trong khoảng thời gian ngắn. Tiếc rằng tôi không ngờ gã còn là một người thức tỉnh. Một thầy tu máy móc lại đồng thời còn là một kẻ thức tỉnh, suýt nữa tôi đã khiến mọi người chết cùng nhau.

Về điều này, tôi cần phải xin lỗi.

Chờ lát nữa khi Tịnh Pháp đuổi theo, nhất định gã sẽ tấn công tầm xa. Về chuyện này, chỉ có tôi là có thể phát hiện ra trước, làm cho xe tránh né đúng lúc, ừm, nếu dùng lời nói để chỉ đạo thì chắc chắn không bao giờ kịp."

Bạch Thần gật đầu tỏ vẻ đã hiểu:

"Tôi sẽ chú ý phía trước và tình hình giao thông hai bên, nói cho cô biết trước là hướng nào không thể đi. Dùng thời gian để chỉ hướng được không?"

"Được." Tường Bạch Miên giảm tốc độ xe xuống một chút, làm cho con xe Jeep thuận lợi vượt qua một chướng ngại.

Cùng lúc đó, cô nhìn vào gương chiếu hậu nói:

"Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng, hai anh quyết định thật nhanh xem ai sẽ mặc thiết bị bộ xương ngoài. Sau này người mặc thiết bị bộ xương ngoài chính là chủ lực đối phó Tịnh Pháp."

Không chờ Long Duyệt Hồng mở miệng, Thương Kiến Diệu đã cực kỳ kiên định nói:

"Để tôi."

Anh ta nhìn sang Long Duyệt Hồng đang có ý định tranh, giải thích đơn giản:

"Tịnh Pháp còn là một người thức tỉnh, cậu không cách nào cân bằng được với gã về mặt này. Mà tôi cần thiết bị bộ xương ngoài để giúp tôi kéo giãn khoảng cách."

"... Được rồi." Long Duyệt Hồng ngồi thẳng người lên, xoay người lại cùng Thương Kiến Diệu kéo thiết bị bộ xương ngoài từ cốp sau tới chỗ ngồi.

Sau đó, anh ta giúp Thương Kiến Diệu mặc nó lên người.

"Nhớ thay pin hiệu suất cao dự phòng vào." Tường Bạch Miên nhắc nhở một câu.

Bởi vì thế lực lớn có thể sản xuất được pin hiệu suất cao chân chính là vô cùng ít, chỉ có "Công ty Quả Quýt" và "Trí Tuệ Tương Lai", những chỗ khác tối đa chỉ làm ra được hàng nhái kém chất lượng, chỉ phù hợp cho khu dân cư không nằm ngoài phạm vi thế lực sử dụng, cho nên rất nhiều pin hiệu suất cao cho thiết bị quân dụng là có trao đổi với nhau - xác suất 50%. Mà lần này tổ điều tra thế giới cũ coi như cũng khá may mắn, pin hiệu suất cao mà xe Jeep cần với pin hiệu suất cao cho thiết bị bộ xương ngoài quân dụng kia đều là sản phẩm tiêu chuẩn do "Trí Tuệ Tương Lai" sản xuất.

"Vâng." Về mặt này, Thương Kiến Diệu cũng không dám có chút lơ là qua quýt.

Sau khi thay pin xong, Thương Kiến Diệu vừa đeo ba lô năng lượng với khung xương kim loại, xoay người cài các móc khóa ở các khớp phụ trợ, vừa lên tiếng hỏi:

"Tổ trưởng, lúc trước khi cô xâm nhập vào hệ thống của Tịnh Pháp, vì sao lại đột nhiên thất bại?"

Hắn nghi ngờ đó là một năng lực người thức tỉnh của Tịnh Pháp.

Mà hiện tại hẳn đã biết hai loại:

"Cối Ngạ Quỷ" và "Tha Tâm Thông".

Chương 75: Rượt Đuổi 1

Tường Bạch Miên rất bận, vừa phải nhìn chăm chăm phía trước tránh lái xe Jeep xuống đầm lầy, hoặc khiến xe bị những chướng ngại vật như tảng đá, rễ cây làm lật xe, lại vừa phải để tâm cảm ứng các loại tín hiệu điện xung quanh, từ đó phân biệt xem thầy tu máy móc Tịnh Pháp đã tới chưa, trạng thái hiện tại là như thế nào.

Nhưng điều này không ảnh hưởng tới suy nghĩ của cô, đầu óc của cô cũng vì chỉnh sửa gen mà được ưu hóa hơn hẳn.

"Trong khoảnh khắc đó..." Tường Bạch Miên chậm chước trả lời, nhưng giọng cô còn to hơn người bình thường: "Trạng thái của tôi rất kỳ lạ, không biết mình là ai, cũng không biết mình định làm gì, à... Không phải xảy ra vấn đề về mặt trí nhớ. Lúc ấy tôi có thể nhớ lại rất nhiều chuyện xảy ra lúc trước, nhưng lại không thể từ những điều đó suy ra những thông tin như mình là ai, muốn làm gì."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên theo thói quen tự kiểm điểm bản thân:

"Tôi nghĩ rằng ảnh hưởng tới cơ thể Tịnh Pháp thì sẽ khiến gã không thể sử dụng năng lực của người thức tỉnh được, kết quả lại phán đoán sai lầm..."

Đây là sự khác biệt giữa thầy tu máy móc và người bình thường sao?"

Bạch Thần nghe vậy bèn lắc đầu:

"Điều này không liên quan tới sai sót, lúc ấy là phản công trong tình thế lâm vào bước đường cùng, căn bản không cách nào suy xét

nhiều như vậy."

Thương Kiến Diệu cài xong móc ở khớp xương chân xong, bèn ngẩng đầu lên nói:

"Kẻ thức tỉnh không ít năng lực thì càng ỷ lại, ỷ lại, đại khái là ảnh hưởng mang theo về mặt ý thức, cơ thể nhằm đạt được tình huống, ví dụ như thông qua làm thương tích cơ thể, mang tới đau đớn, làm cho kẻ thức tỉnh không thể suy nghĩ, không thể dời ý thức tới trọng điểm, vậy thì hẳn chắc chắn không thể sử dụng năng lực được nữa..."

Nói tới đây, Thương Kiến Diệu đột nhiên im bật, dường như nghĩ rằng làm như vậy cũng có thể đối phó chính mình.

Không chờ đám người Tưởng Bạch Miên mở miệng, hắn hít vào một hơi, nói tiếp:

"Tương tự, nếu có thể dùng một nắm đấm đánh ngất kẻ thức tỉnh, hẳn chắc chắn cũng không cách nào sử dụng năng lực được."

Nêu ví dụ xong, Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút rồi đồng ý với suy đoán lúc trước của Tưởng Bạch Miên:

"Về mặt này, quả thật thầy tu máy móc và con người bình thường là không giống nhau."

Tưởng Bạch Miên cười tự giễu:

"Tiếc rằng "bàn tay vàng" này của tôi cũng không quá mạnh, nếu như có thể nhanh chóng xâm nhập hệ thống cung cấp năng lượng cho Tịnh Pháp, tắt nguồn điện của gã đi, vậy thì hẳn là gã cũng không thể sử dụng năng lực kẻ thức tỉnh. Cũng không đúng, quý mới biết được ý thức của "người bất tử" thoát khỏi con chip sinh học duy trì xong thì liệu còn giữ được tỉnh táo trong bao lâu.

Ai, các người cũng phải chú ý, sống trên đời không nên quá tự tin, trong tình huống không có chứng cứ hắc hoi, tốt nhất nên hoài nghi phán đoán của mình một phần."

Bạch Thần nghe mà cảm thấy ngạc nhiên, bèn nghiêng đầu liếc nhìn Tưởng Bạch Miên:

"Tổ trưởng, trạng thái của cô có vẻ rất không tệ, không hề suy sụp cảm xúc chút nào."

Nên biết rằng bọn họ đang bị một thầy tu máy móc khủng bố truy sát, thứ làm chủ trạng thái và cảm xúc lúc này hẳn phải là căng thẳng, áp lực, phẫn nộ, suy sụp và bất an mới đúng.

"Hiện tại còn tốt hơn thời điểm bị Tịnh Pháp bắt ban nãy nhiều, chẳng lẽ không hẳn là nên cảm thấy may mắn và vui mừng sao?" Tưởng Bạch Miên vẫn luôn tập trung cảm ứng xung quanh: "Ban nãy nếu không có Thương Kiến Diệu, chúng ta không thể nào thoát khỏi gã. Nếu thực sự rơi vào tay tên biến thái tâm lý vặn vẹo kia, kết cuộc sẽ rất rất rất thê thảm. Tuy tôi chưa thấy những thi thể nữ giới mà Tịnh Pháp giết chết kia, nhưng từng nghe người ta miêu tả rồi..."

Nhắc tới chuyện này, đến cả Tưởng Bạch Miên vốn khá lạc quan cũng không nhịn được mà khuôn mặt sa sầm tối tăm xuống đôi phần.

Cô không kể rõ, bởi sợ ảnh hưởng tới trạng thái của Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng.

Lúc này Thương Kiến Diệu đã hoàn thành việc mặc thiết bị bộ xương ngoài quân dụng kia.

Hắn mấp máy môi mấy cái, cuối cùng nói:

"Bình thường mà nói, một người thức tỉnh chỉ có được ba loại năng lực."

Tường Bạch Miên đánh lái, làm cho xe Jeep vòng qua một gốc cây mọc giữa đường:

"Ba loại à... Tịnh Pháp có: Loại khiến tôi không biết mình là ai... "Cối Nga Quỷ"... Còn gì nữa?"

Long Duyệt Hồng im lặng lắng nghe lập tức nghĩ ra đáp án:

"Tha Tâm Thông! Tịnh Pháp từng nói, gã có Tha Tâm Thông, có thể nghe thấy một phần tiếng lòng trong nội tâm người khác."

"Có đủ cả ba loại năng lực... Có lẽ có thể suy xét từ mặt này, tìm biện pháp xảo diệu đối phó Tịnh Pháp. À đúng rồi, hẳn là năng lực kẻ thức tỉnh có giới hạn về phạm vi..." Tường Bạch Miên vừa lái xe vừa nói như đang lẩm bẩm một mình.

Nhưng tiếng lẩm bẩm của cô vẫn rất lớn, những người khác nghe thấy khá rõ.

Thương Kiến Diệu suy tư rồi đáp:

"Gã sử dụng Tha Tâm Thông và năng lực khiến cô nhận biết sai về bản thân đều ở trong phạm vi một mét, không thể phán đoán xa nhất là chừng bao nhiêu mét được."

Tường Bạch Miên nghĩ nghĩ, nở nụ cười tươi nói:

"Nhưng cũng không phải không thể phán đoán sơ lược. Lúc gã từ trên cây đu xà lao tới chúng ta thì lựa chọn sử dụng "Cối Nga Quỷ".

Bản thân lựa chọn này cho thấy rõ một số vấn đề: Một là phạm vi sử dụng của năng lực khiến chúng ta nhận thức sai về bản thân không bằng "Cối Nga Quỷ", hoặc nó chỉ nhằm vào một người, mà "Cối Nga Quỷ" có thể ảnh hưởng tới tất cả người trong một khu vực nhất định."

Bạch Thần hồi tưởng, nói:

"Tôi có ấn tượng. Khi phát hiện xung quanh có "quỷ chết đói", Tịnh Pháp vừa từ gốc cây đằng xa nhào tới không lâu, cách chúng ta chừng hai mươi mét, hoặc là xa hơn một chút."

Hiển nhiên cô hiểu về giáo lý, chuyện xưa và truyền thuyết về Giáo Đoàn Tăng Lữ nhiều hơn Tưởng Bạch Miên.

Chương 76: Rượt Đuổi 2

"Ừ, cần phải nhớ kỹ: phạm vi hữu hiệu của "Cối Nga Quỷ" là ít nhất hai mươi mét." Tưởng Bạch Miên thoáng phóng đại giọng nói.

Thương Kiến Diệu im lặng một chút rồi nói: "Gã lợi hại hơn tôi."

"Tuổi của gã gấp mấy lần anh, số năm trở thành người thức tỉnh cũng là như thế." Tưởng Bạch Miên an ủi một câu.

Cô không biết Tịnh Pháp trở thành người thức tỉnh từ khi nào, chỉ là từ trong lời nói vừa rồi của đôi phương suy đoán rằng sau khi gã trở thành người thức tỉnh mới tải ý thức vào trong cơ thể người máy, trở thành "người bất tử". Mà Tịnh Pháp là một thầy tu máy móc, ở giai đoạn sau của thời đại rối loạn trước Tân Lịch thì khá là phát triển.

Lúc này Long Duyệt Hồng dường như mới chấp nhận một sự thật:

Thương Kiến Diệu, bạn tốt của mình, người bạn nối khố của mình lại là người thức tỉnh, có được năng lực kỳ dị mà đáng sợ!

Anh ta cảm thấy cả đời này cũng không thể quên được cảnh tượng mà anh ta nhìn thấy lúc trước:

Thầy tu máy móc Tịnh Pháp vốn đang đằng đằng sát khí, ý chí kiên định, nghe xong hai câu nói của Thương Kiến Diệu, đột nhiên trở nên vô cùng thân thiết, thậm chí còn bắt tay chào tạm biệt với Thương Kiến Diệu, tỏ ra vô cùng lưu luyến.

Đây quả thực đã lật đổ những gì Long Duyệt Hồng nhận biết rồi.

Anh ta nhìn Thương Kiến Diệu, không nhin được lên tiếng hỏi:

"Cậu, lúc nào thì, thành người thức tỉnh?"

Thương Kiến Diệu im lặng một hồi rồi mới đáp:

"Không lâu lắm."

Long Duyệt Hồng vốn định hỏi gì thêm, nhưng đột nhiên cảm thấy làm thế không được tốt cho lắm, hết như đang dò hỏi bí mật của người khác vậy.

Trong xe Jeep, nhất thời không ai nói gì.

Tướng Bạch Miên phá vỡ trạng thái này, mắt nhìn thẳng phía trước, cười một tiếng nói:

"Cần chúng tôi bảo mật sự tình liên quan không?"

"Cảm ơn." Thương Kiến Diệu chậm rãi thở hắt ra một hơi.

Bạch Thần và Long Duyệt Hồng lần lượt tỏ vẻ mình sẽ giữ bí mật.

Thương Kiến Diệu đang định nói gì đó, đột nhiên thấy vẻ mặt Tướng Bạch Miên có thay đổi.

Cùng lúc đó, Tướng Bạch Miên chợt quay vô lăng, làm cho xe Jeep rẽ vào đường cua gấp.

Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng trong xe tuy đã cài dây an toàn, nhưng vẫn không ngăn được ngã người sang bên phải.

Một quả lựu đạn bay qua, rơi vào chỗ bọn họ vốn chuẩn bị lái tới.

Đùng!

Ánh lửa bùng lên, sóng xung kích điên cuồng khiến mặt đất cũng phải rung nhè nhẹ.

Sau khi xe rẽ xong, Tưởng Bạch Miên nhấn chân ga xuống tận cùng, làm cho con xe lại lao đi như tên bắn.

Một tiếng xùy vang lên, một tia laser màu đỏ sậm khoan xuống mặt đất, đốt ra một lỗ thủng không nhìn thấy đáy.

"Hướng mười một giờ." Nhân cơ hội Bạch Thần sử dụng vị trí kim giờ thời gian để nói cho Tưởng Bạch Miên hướng nào không thể đi, không thì xe sẽ sa xuống đầm lầy, dần dần chìm xuống.

Tưởng Bạch Miên cực kỳ quen với cách nói này, không đổi mà trực tiếp đánh lái.

Sau đó cô khẽ hô:

"Thương Kiến Diệu."

Thương Kiến Diệu khẽ hít vào một hơi nhẹ tới mức gần như không thể nhận ra, lập tức mở cửa con xe Jeep đang chạy tốc độ cao, nghiêng người lăn xuống dưới.

Với tốc độ hiện tại của xe, trong tình huống bình thường, hấn mà lăn ra như thế này, chắc chắn sẽ bị thương, nhưng hiện tại hấn đang mặc thiết bị bộ xương ngoài quân dụng.

Thương Kiến Diệu khẽ chống tay, thoải mái tung người nhảy lên, dùng cách di chuyển của loài rắn chạy tới chỗ phóng ra lựu đạn và tia laser.

Hấn không mang súng trường và súng tự động, bởi vì những thứ đó không có tác dụng gì với thầy tu máy móc.

Thứ hăn có thể dựa vào là bản thân thiết bị bộ xương ngoài kèm theo bộ phóng lựu đạn và vũ khí điện từ.

Bịch bịch bịch, chạy đi như điên, không hề tiếc năng lượng, Thương Kiến Diệu thông qua lớp kính quang tinh thể trên mũ kim loại nhìn thấy người máy kim loại màu đen mặc tăng bào rách nát, khoác áo cà sa màu đỏ kia.

Nhưng một giây sau, Tịnh Pháp quay người bỏ chạy, lượn vòng tròn với Thương Kiến Diệu, đồng thời lợi dụng khuyết điểm tốc độ phản ứng và mức độ lưu loát của thiết bị bộ xương ngoài không bằng người máy để dần kéo giãn khoảng cách.

Cứ đuổi theo như vậy một lúc, Thương Kiến Diệu đã mất dấu vị thầy tu máy móc này.

Hệ thống cảnh báo toàn diện của thiết bị bộ xương ngoài cũng không phát hiện bất cứ thứ gì, rất hiển nhiên đối phương có năng lực phản cảnh báo.

Thương Kiến Diệu không cách nào truy đuổi, đành phải quay về theo đường cũ, dựa vào dấu vết xe Jeep tìm được đám người Tưởng Bạch Miên, sau đó trong lúc xe Jeep vẫn lao đi không ngừng mà mở cửa lên xe.

Trên đường quay về, hăn còn cố ý phá dấu vết bánh xe, cũng ngụ ý tạo dấu vết phá hỏng ở hướng khác, hy vọng có thể quấy nhiễu phán đoán của Tịnh Pháp.

"Gã đang trốn tôi." Thương Kiến Diệu đóng cửa, báo cáo sơ qua chuyện vừa xảy ra.

"Gã sợ cậu? Năng lực của cậu khắc chế gã?" Long Duyệt Hồng theo bản năng nói ra suy nghĩ của mình.

"Không, phạm vi năng lực của gã lớn hơn." Thương Kiến Diệu không

hề kiêng dè nói ra.

Thương Kiến Diệu khẽ cau mày, đang định lên tiếng thì cô đột nhiên bẻ lái.

Ầm!

Đòn tấn công tầm xa của Tịnh Pháp lại tới!

Nhưng khi Thương Kiến Diệu với thiết bị bộ xương ngoài trên người xuống xe, chạy tới, Tịnh Pháp lại chủ động lùi bước, kéo giãn khoảng cách, không cho Thương Kiến Diệu cơ hội chiến đấu.

Một lần, hai lần, ba lần... Tình huống tương tự cứ lần lượt xảy ra bất kể thời gian bao lâu.

"Gã làm vậy là định làm gì?" Long Duyệt Hồng cũng nhìn ra vấn đề.

Tưởng Bạch Miên bĩu môi nói:

"Đại khái là gã mang theo không ít pin hiệu suất cao, cảm thấy có hy vọng khiến thiết bị bộ xương ngoài của chúng ta hết điện, vẫn khá nhần nại đấy chứ..."

"Nhưng mà, gã mang theo không biết bao nhiêu lựu đạn mà." Long Duyệt Hồng vô thức đưa ra hoài nghi của mình.

Bạch Thần nhìn qua gương chiếu hậu, nói:

"Mấy lần gần nhất, gã chỉ dùng vũ khí laser."

Long Duyệt Hồng lập tức cảm thấy lo lắng:

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Chương 77: Phương Án 1

Tường Bạch Miên dường như đã sớm suy nghĩ về vấn đề này, cô bèn cười rồi tỏ vẻ thoải mái nói:

"Đây không phải chuyện quá khó khăn gì. Thế này đi, để tôi mặc thiết bị bộ xương ngoài kia, sử dụng hệ thống cảnh báo toàn diện của nó và cảm ứng tín hiệu điện của chính tôi tặng cho Tịnh Pháp một niềm vui bất ngờ. Trong tình huống bất ngờ như thế, có khi lại có thể khiến gã bị thương nặng."

"Gã là người thức tỉnh." Thương Kiến Diệu chỉ ra vấn đề.

Tường Bạch Miên chặc chặc, cười nói:

"Tôi cũng đâu có ngu, cũng đã ăn thiệt thòi rồi, sao lại không suy xét nhân tố về mặt này chứ?"

Tôi sẽ cố gắng duy trì khoảng cách trên năm mươi mét. Đây là khoảng cách vượt qua giới hạn phạm vi của năng lực "Cối Nga Quỷ" của Tịnh Pháp rồi, bằng không lúc trước gã sẽ không từ trên cây bồ nhào xuống rồi mới phát huy năng lực. Mà trong khoảng cách đó, tỉ lệ bắn trúng mục tiêu của tôi không thấp, cho dù sử dụng súng lựu đạn."

Nghe xong cách nghĩ của Tường Bạch Miên, đám người Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút rồi tỏ vẻ chấp nhận, nhưng Bạch Thần lại nhanh chóng đưa ra một vấn đề khác:

"Cô với Thương Kiến Diệu trao đổi vị trí rồi thì ai lái xe? Ai tới đảm bảo có thể né được đòn tấn công tầm xa của Tịnh Pháp?"

Tường Bạch Miên xì một tiếng:

"Đây đúng là vấn đề lớn, để tôi nghĩ xem nên giải quyết thế nào..."

Thương Kiến Diệu im lặng hai giây rồi chủ động nói:

"Thôi vẫn cứ để tôi làm cho."

Tường Bạch Miên thuận theo đề nghị này, nói như đang lăm bằm một mình:

"Nếu anh làm, thì phải đổi phương án."

So với thầy tu Tịnh Pháp này, anh gần như không có kinh nghiệm, nếu giao nhiệm vụ tặng cho Tịnh Pháp "một niềm vui bất ngờ", khiến gã bị thương nặng cho anh, tôi sợ sẽ khiến anh phải chịu gánh nặng quá lớn, tạo ra áp lực rất lớn, làm cho anh phán đoán sai lầm, lựa chọn sai vào thời khắc quan trọng nhất.

Ừm... Thế này đi, nếu Tịnh Pháp muốn chơi trò mèo đuổi chuột với anh, anh cứ cố gắng hết sức chơi với gã, đuổi gã tới chỗ xa. Mà chúng tôi thì nhân cơ hội đó lái xe tới chỗ thường có người lui tới trên hoang dã Hắc Chiếu, nơi đó nhiều vết xe và dấu chân, có thể che giấu được dấu vết của chúng ta, làm cho Tịnh Pháp không tìm được và cũng không đuổi theo chúng ta được nữa.

Thôi bỏ đi... Làm vậy cũng dẫn tới một vấn đề khác, chờ khi anh thoát khỏi Tịnh Pháp, chắc chắn cũng không tìm thấy chúng tôi. Khoảng cách đó chắc chắn vượt quá phạm vi sử dụng của bộ đàm rồi.

Để tôi nghĩ, nghĩ nghĩ, có rồi, ước định một địa điểm có vẻ nổi tiếng trên hoang dã, tới đó hội hợp. Bạch Thần, gần đây có địa điểm nào mang tính dấu hiệu không?"

Bạch Thần quan sát bốn phía, rồi nhìn bầu trời:

"Địa điểm mang tính dấu hiệu gần đây chỉ có phế tích nhà máy thép kia thôi. Nhưng mà, đến chỗ người ta thường xuyên qua lại, với phương hướng mà chúng ta đang đi thì sẽ một mạch chạy thẳng tới nhà ga Nguyệt Lỗ."

"Nhà ga Nguyệt Lỗ?" Tưởng Bạch Miên khẽ nhú mày: "Cần đại khái bao lâu?"

"Nếu giữ vững tốc độ hiện tại, mất chừng khoảng một ngày rưỡi, nhưng dọc đường đi chắc chắn không cách nào chạy nhanh như thế được." Bạch Thần tính toán một chút.

Tên thợ săn di tích tên Harris Brown và đồng đội của anh ta lúc trước dựa vào xe đạp chạy qua các đường nhỏ đường mòn cũng phải mất hơn một ngày mới từ phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ tới phế tích nhà máy thép. Bình thường mà nói thì đi ô tô thì không thể đến nơi nhanh như vậy được, nhưng xe Jeep của đám người Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu bị Tịnh Pháp truy đuổi, dùng tốc độ cao nhất chạy tới nhà ga Nguyệt Lỗ sẽ mất chừng nửa ngày, hơn nữa xe Jeep chắc chắn nhanh hơn xe đạp rồi. Mục đích của tổ điều tra thế giới cũ chính là nhà ga Nguyệt Lỗ, chắc chắn không tiếp tục chạy tới phía bắc.

Tưởng Bạch Miên như có suy nghĩ, gật đầu nói:

"Nếu lấy nhà ga Nguyệt Lỗ làm điểm hội hợp, chúng ta còn có thể thử giả tạo dấu vết lên phía bắc."

Nếu trước đó mà ta thuận lợi thoát khỏi Tịnh Pháp thì chắc chắn là tốt nhất, nhưng nếu không, có thể mượn việc ngụy tạo dấu vết dẫn gã lên phía bắc, làm cho gã bị cuốn vào trận nước đục mà ta không biết kia, va chạm với sự khác thường nghe có vẻ nguy hiểm kia xem sao.

Sau đó, cho dù gã có năng lực thoát được, hẳn là cũng không đuổi kịp chúng ta nữa."

Tường Bạch Miên nói rồi nói, giọng vốn không nhỏ mà dần trở nên to hơn hẳn, dường như cô rất hưng phấn khi có thể chơi được Tịnh Pháp.

Thương Kiến Diệu im lặng nghe xong, hết như hồi còn trong trường học, hất gior tay lên:

"Tôi có một vấn đề."

"Gì cơ?" Tường Bạch Miên cảm thấy nghi hoặc.

Cô cảm thấy mình đã nói rất rõ ràng lắm rồi.

Giọng nói của Thương Kiến Diệu có chút trầm trầm:

"Tôi không biết nhà ga Nguyệt Lỗ, cũng không biết đi tới đó kiểu gì."

"..." Tường Bạch Miên lập tức câm lặng.

Vài giây sau, cô mới tự giễu:

"Tôi quên luôn anh là tân thủ mới lên tới mặt đất... Điều này chứng tỏ những gì anh thể hiện là không tệ! Nếu không phải tôi đang cần tập trung lái xe, tôi sẽ gior ngón tay cái lên khen ngợi anh!"

Sau một hồi gượng ép giải thích, Tường Bạch Miên lại thờ dài:

"Nghe nói trước khi thế giới cũ bị hủy diệt, trên bầu trời có rất nhiều vệ tinh để sử dụng. Những vệ tinh đó giúp con người thoải mái định vị mục đích, làm cho bọn họ dù chưa tới bao giờ cũng có thể thành thạo tuyến đường phù hợp nhất.

Thế này... Thôi để tôi mặc thiết bị bộ xương ngoài cho. Đến lúc đó tôi tiếp tục lái xe, chờ khi tránh được đợt tấn công thứ nhất của Tịnh Pháp, tôi sẽ xuống xe đuổi gã, Bạch Thần nhân cơ hội đó bò tới chỗ

ghế lái, điều khiển xe."

"Lúc cô mặc thiết bị bộ xương ngoài, Tinh Pháp tấn công thì làm sao giờ?" Bạch Thần nghĩ tới lỗ hổng trong phương án này.

Tướng Bạch Miên nghẹn lời, không biết nên nói gì.

Chương 78: Phương Án 2

Bạch Thần nhìn gương chiếu hậu, nét mặt vẫn bình thản như trước:

"Tôi cũng xuống xe, để tôi dẫn đường cho Thương Kiến Diệu. Mặc thiết bị bộ xương ngoài chỉ cộng thêm một người lùn như tôi, hẳn là sẽ không ảnh hưởng mấy tới năng lực di chuyển và phản ứng."

"Tôi đã nói rồi, cô không có lùn, mà là nhỏ nhắn xinh xắn. So với người trên hoang dã mà nói, chiều cao này của cô đã thuộc tầm trên trung đẳng rồi. Những dân du cư mà tôi gặp, số người chưa tới 1 mét 6 quả thực ở khắp nơi." Tưởng Bạch Miên thuận miệng bác bỏ một câu, rồi sau đó gật đầu nói: "Tôi sẽ không nói đây là chuyện nguy hiểm thế nào nữa. Nếu sinh ra trên Đất Xám, lên tới mặt đất, như vậy ở thời điểm thích hợp gánh vác nguy hiểm tương ứng là sự phát triển thường thấy. Nếu cần tôi đi mạo hiểm, tôi cũng sẽ không giao trách nhiệm cho mọi người."

Cô thở ra một hơi, nhắc nhở:

"Nhớ mang theo lượng đồ ăn nhất định."

Nói tới đây, cô đột nhiên ngậm miệng lại, thậm chí buông lỏng bàn tay phải đang cầm vô lăng.

Cô giơ ngón tay chỉ vào hộp lương khô và thanh năng lượng trong cốp xe, vừa chỉ vào miệng mình, đồng thời làm ra động tác phồng miệng nhai.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng khá nghi hoặc, đang định mở miệng hỏi thì thấy Bạch Thần quay đầu nháy mắt ra hiệu bọn họ.

Hai người đồng thời bỏ qua lời nói vốn đã tới cuống họng, chưa kịp thốt ra lời.

Tuy Bạch Thần cũng không hiểu Tường Bạch Miên định bày tỏ cái gì, nhưng cô có thể nhìn ra tổ trưởng không muốn trao đổi nhiều về đề tài này, thậm chí còn không muốn dùng lời nói.

Lúc này, Tường Bạch Miên lại cầm vô lăng, nói tiếp:

"Thương Kiến Diệu, anh cũng phải cân nhắc xem nên ứng phó với "cối Nga Quỷ" của Tịnh Pháp như thế nào. Ngộ nhớ gã không chơi trò chạy vòng quanh, mà đột nhiên tiếp cận anh, kéo ngắn khoảng cách vào phạm vi năng lực có tác dụng, như vậy thì rắc rối to."

"Tôi sẽ cẩn thận..." Thương Kiến Diệu nói tới đây thì tạm ngừng, rồi gật đầu thật mạnh: "Suy nghĩ một chút!"

Trả lời xong, hắc vôi vàng nói với Bạch Thần:

"Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta mang theo đồ ăn, chuẩn bị sẵn trước khi xuống xe. Hoặc cũng có thể ăn luôn lúc này, một khoảng thời rất lâu sau này có khả năng không cách nào dừng lại ăn uống."

"Được." Bạch Thần cầm lấy đồ ăn trong hộp kê tay, chia một nửa cho Thương Kiến Diệu.

Thương Kiến Diệu mở một túi lương khô, nhét đồ ăn bên trong vào trong miệng.

Không tới một phút sau, Tường Bạch Miên quay mạnh vô lăng, làm cho xe Jeep né tránh tia laser do Tịnh Pháp bắn ra.

Thương Kiến Diệu không cần dặn bảo, lập tức mở cửa xe, nhào ra ngoài xe Jeep. Lúc này hắc không thuận thế lăn xuống, mà dùng sức

nhảy lên.

Một tiếng xè vang lên, một tia laser bắn xuyên qua mặt đất chỗ đó.

Nếu Thương Kiến Diệu thuận thể lăn xuống như lúc trước, như vậy hắn đã bị tia laser này bắn trúng rồi. Cho dù thiết bị bộ xương ngoài có bộ phận giáp chống đạn, hắn cũng không may mắn tránh thoát.

Ngay sau đó, đầu gối hắn dùng sức kéo khớp xương phụ trợ khởi động, khiến toàn thân nhảy một phát ra cách đó gần hai mươi mét, phóng thẳng tới Tịnh Pháp ở đằng xa.

Thầy tu máy móc Tịnh Pháp lập tức rút lui ra sau như những lần trước, kéo giãn khoảng cách, bắt đầu chạy vòng vòng.

Nhân cơ hội này, Tường Bạch Miên đạp chân phanh, làm chậm tốc độ xe lại, cho Bạch Thần có thể từ ghế lái phụ nhảy xuống đất mà không bị thương.

Trong tiếng ken két, Bạch Thần tiện tay đóng cửa lại, thuận thể lăn người núp vào sau một bụi cây thấp bé.

Tốc độ xe Jeep lập tức tăng vọt, phóng thẳng tới đường lớn nơi thường xuyên có người qua lại trên hoang dã Hắc Chiếu.

Lúc này, Thương Kiến Diệu đuổi Tịnh Pháp đi xa rồi quay trở lại gần đó.

Hắn, với cơ thể được bao trùm bởi khung xương kim loại màu đen và các tấm giáp chống đạn, chỉ vào ba lô năng lượng phía sau, ý bảo Bạch Thần ngồi lên đó.

Bạch Thần nhảy ra khỏi lùm cây, bám lấy các khớp xương phụ trợ của thiết bị bộ xương ngoài làm "cây thang" và "chỗ bám" chỉ hai ba cái nhảy là bò lên trên ba lô năng lượng.

Ở chỗ này, cho dù cô ngồi thì cũng cao hơn Thương Kiến Diệu rất nhiều.

Mà so với dùng một tay ôm cô thì ngồi ở đây là cách để không ảnh hưởng tới hoạt động và nhắm bắn của thiết bị bộ xương ngoài nhất.

Tiếp theo bọn họ sẽ phải truy đuổi Tịnh Pháp, đuổi vị thầy tu máy móc này tới nơi thật xa, chạy vòng tròn với gã ở khu vực này, từ đó tranh thủ thời gian để Tường Bạch Miên và Long Duyệt Hồng thoát khỏi phạm vi truy tìm của Tịnh Pháp.

Thương Kiến Diệu với mũ giáp trên đầu chạy hai ba bước, trong tình huống không người tập kích, lại chủ động bắt đầu nhảy vọt và lăn người.

Bạch Thần rút người lại, nắm chặt phần xương kim loại ở bả vai của thiết bị để khiến mình không bị văng ra ngoài.

Cô hiểu Thương Kiến Diệu đang tập dượt tranh thủ trước khi Tịnh Pháp về tới.

Sau vài cú lăn lộn, Thương Kiến Diệu mặc thiết bị bộ xương ngoài chạy bịch bịch những bước thật to, dựa vào thị lực tầm xa mà hệ thống cảnh báo sớm tích hợp mang đến bắt đầu truy đuổi thầy tu máy móc mặc áo cà sa đỏ.

Con mắt Tịnh Pháp sáng rực ánh đỏ, dường như vì thấy nữ giới nên rơi vào trạng thái không ổn định.

Khớp xương kim loại của gã khế cong, toàn thân bắn lên, nhảy sang bên cạnh.

Gã không phát điên hoàn toàn, vẫn tuân theo sách lược đã định sẵn. Dù sao sự thù hận của gã tới nữ giới là méo mó tâm lý do cơ thể tạo nên, chứ không phải cái giá phải trả cho người thức tỉnh, nên gã vẫn còn chút năng lực tự điều khiển.

Thương Kiến Diệu cầm một quả lựu đạn thấy thế, không vòng về như trước, mà tiếp tục đuổi theo Tịnh Pháp, thử kéo gần khoảng cách.

Sau khi một đuổi một chạy chừng mấy phút đồng hồ, Bạch Thần trên ba lô năng lượng đột nhiên cúi người xuống, trầm giọng nói:

"Không đúng, Tịnh Pháp đang chạy vòng tới hướng xe Jeep!

Gã định vòng qua chúng ta, tiếp tục đuổi theo tổ trưởng và Long Duyệt Hồng!"

Chương 79: "Kẻ Lừa Đảo" 1

Việc Tịnh Pháp ứng đối như vậy, đám người Thương Kiến Diệu không phải là không ngờ tới, chỉ là bọn họ cho rằng Tịnh Pháp không thể nào phán đoán ra chính xác ý đồ của bọn họ trước, trực tiếp dùng sách lược là vòng qua sự dây dưa của thiết bị bộ xương ngoài để tiếp tục đuổi theo xe Jeep. Bọn họ tin rằng chí ít cũng phải sau vài vòng nữa thì Tịnh Pháp mới kịp nhận ra.

Ai ngờ vị thầy tu máy móc Tịnh Pháp này lại nắm bắt từ trước ý đồ cơ bản nhất của bọn họ, hết như Tha Tâm Thông không bị hạn chế về khoảng cách vậy.

Thương Kiến Diệu không hỏi Bạch Thần nên làm gì bây giờ, mà dựa theo tình huống xấu nhất mà bọn họ đã dự đoán để bắt đầu xử lý:

Vòng qua tuyến đường bên trong vết xe, đuổi Tịnh Pháp ra những tuyến đường bên ngoài, tranh thủ có thể kiên trì một khoảng thời gian làm cho xe Jeep có thể đi vào khu vực thường xuyên có người qua lại trên hoang dã Hắc Chiếu. Lộ trình di chuyển của tuyến đường bên trong chắc chắn nhỏ hơn đường bên ngoài, khi thiết bị bộ xương ngoài đối mặt với người máy "trí tuệ nhân tạo" thì có thể giảm thấp sự không đủ về tốc độ phản ứng và mức độ lưu loát.

Cứ như thế, một con người mặc một khung xương kim loại màu đen và một thầy tu bản thân đã là người máy kim loại màu sắt đen đen cuồn cuộn chạy trốn, lao vọt, đuổi theo bên cạnh đầm lầy, rừng thưa trên hoang dã. Cả hai bên đều không hề tiếc nguồn năng lượng trên người.

Trong quá trình đó, Thương Kiến Diệu đã nhiều lần định phóng lựu

đạn và viên đạn từ vũ khí điện từ, nhưng Tịnh Pháp đều có thể đổi hướng đúng lúc, kéo giãn khoảng cách, không hề có ý định phát động chiến đấu vào lúc này.

Thương Kiến Diệu ra sức sử dụng thiết bị bộ xương ngoài nhìn lượng điện dần hạ xuống, nhìn khoảng cách giữa mình và xe Jeep dần rút ngắn lại, tuy trong lòng nôn nóng, nhưng không thể làm được gì.

Nếu Tịnh Pháp lựa chọn rút ngắn khoảng cách, kịch chiến với hắn, hắn còn có thể tùy cơ ứng biến, liều mạng bất chấp sống chết, nhưng như bây giờ thì khiến hắn như mắc bệnh nan y mãn tính, thuốc và châm cứu vô dụng, cảm giác như đang từng bước tiến gần tới cái chết.

"Đừng nóng vội." Trong loại trạng thái chạy tốc độ cao và nhảy lên liên tục thế này, Bạch Thần không làm được gì cả, nhưng cô nhạy bén nhận thấy sự thay đổi về trạng thái tinh thần của Thương Kiến Diệu.

Tướng Bạch Miên không để súng lựu đạn lại cho cô, Bạch Thần không hề để ý. Theo cô thấy, tổ trưởng làm vậy là để phòng thầy tu máy móc Tịnh Pháp vượt qua thiết bị bộ xương ngoài, lao thẳng tới xe Jeep. Và lại nhiệm vụ hiện tại của Bạch Thần là dẫn đường chứ không phải chiến đấu.

Thương Kiến Diệu không đáp lại, nhưng rõ ràng hắn đã giảm số lần rời khỏi đường bên trong, không còn nóng vội như trước.

Đồng thời dấu vết bánh xe Jeep ở khu vực này liên tục hay đổi, rõ ràng là đã nhiều lần chuyển hướng, làm cho Tịnh Pháp khó có thể dựa vào dấu vết dự đoán hướng chạy của xe, không thể không tới gần đường xe để tìm kiếm dấu vết bánh xe cuối cùng.

Điều này đã làm cho Thương Kiến Diệu tìm được một cơ hội.

Hắn giơ cánh tay trái lên, dựa vào ký hiệu của "Hệ thống nhắm bắn chính xác" gợi ý, nhắm tới hướng khác bắn ra một quả lựu đạn.

Thầy tu máy móc Tịnh Pháp vừa hoàn thành một lần đổi hướng thoát trông như không thể nào né tránh được nữa.

Ánh sáng đỏ sáng rõ trong mắt gã, các khớp xương kim loại ở mắt cá chân và đầu gối uốn cong khác hẳn kết cấu con người, cưỡng ép chuyển hướng một lần nữa, nhảy vọt lên không trung.

Đùng!

Quả lựu đạn kia nổ tung, hết như một bông pháo hoa đang nở rộ.

Nhưng cú nổ đó chậm hơn Tịnh Pháp một nhịp, nên không thể nuốt luôn nhà sư người máy này.

Ngay khi Thương Kiến Diệu thất vọng vì bản thân không thể nắm bắt được cơ hội này, thì từ một gốc cây gần đó, một quả lựu đạn phóng nhanh tới!

Nó nhắm thẳng vào Tịnh Pháp đang ở giữa không trung, thế đã cận kề.

Đôi mắt phát ra ánh sáng đỏ của Tịnh Pháp theo bản năng nhìn qua, thấy Tường Bạch Miên với mái tóc đuôi ngựa, mặc áo ngực trang màu xám, đang vác khẩu súng lựu đạn.

Vị tổ trưởng của tổ điều tra thế giới cũ lại không theo xe Jeep chạy xa mà trốn trên cây!

Mắt thấy bản thân khó mà né được quả lựu đạn đó, tấm nắp kim loại sau lưng và dưới chân Tịnh Pháp tự động mở ra, để lộ khoảng trống to bằng nắm đấm tối om, sâu thẳm.

Trong tiếng xùy, một luồng khí màu trắng phun ra từ trong lỗ kia,

khiến Tịnh Pháp ở giữa không trung chột lúót ngang ra ngoài.

Đùng ðùng!

Quả lựu ðạn với lượng thuốc nổ cao nổ tung cách chỗ tên thầy tu máy móc này không xa, sóng xung kích từ vụ nổ lan ra khiến người gã nghiêng ngả, nhất thời khó giữ ðược cân bằng.

Tuy Thương Kiến Diệu không rõ vì sao tổ trưởng lại ðột nhiên xuất hiện ở ðây, nhưng hắn không lãng phí cơ hội, lập tức giơ tay phải lên, dựa vào hệ thống nhắm chính xác, dùng vũ khí ðiện từ của thiết bị bộ xương ngoài nhắm thẳng Tịnh Pháp ðang mất cân bằng giữa không trung, mà lại còn khó có thể phun ra dòng khí màu trắng kia lần nữa.

Ngay khi hắn ðịnh bóp cò thì hắn và Bạch Thần ðột nhiên nhìn thấy nhưng bóng người hư ảo bụng phồng to, ðang ðiên cuồng nhét bùn ðất vào trong miệng.

Điều này làm cho bọn họ tin rằng bản thân cũng vô cùng ðói khát.

"Cối Ngạ Quỷ!"

Tịnh Pháp nhờ cú lúót ngang vừa rồi rút ngắn khoảng cách giữa gã và thiết bị bộ xương ngoài về còn hai mươi mét!

Bạch Thần vội dùng hai tay ðưa vào trong túi áo, lấy lương khô và thanh năng lượng ra.

Cũng vì vậy mà cô mất cân bằng, ngã nhào từ trên ba lô năng lượng của thiết bị bộ xương ngoài xuống ðất.

Nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc cô ðiên cuồng mở túi, nhét ðồ ăn vào trong miệng.

Cùng lúc ðó, Thương Kiến Diệu thì lại không làm ðộng tác tương tự.

Chương 80: "Kẻ Lừa Đảo" 2

Ở khu vực cầm nơi không bị mũ giáp kim loại kia che phủ, miệng hăn hơi há, lộ ra hình ảnh bên trong:

Một miếng lương khô bị nước bọt ngấm tới mức nở phồng lên, nhét kín hơn nửa khoang miệng.

Thương Kiến Diệu không ngừng nhai nuốt miếng lương khô này, dùng nó để làm dịu cơn đói khát mà hăn tự nhận.

Điều này khiến hai tay hăn không có lập tức rút lại để tìm đồ ăn!

Trước khi rời khỏi xe Jeep, hăn dùng lý do ăn cơm nhét một mảnh lương khô vào miệng, nhưng không hề nuốt xuống, chính là để khi bị "Cối Ngạ Quỷ" ảnh hưởng thì có thể tranh thủ được một hai giây!

Bắt lấy cơ hội mà chỉ giây lát sẽ vụt lướt qua này, Thương Kiến Diệu vừa điên cuồng nhai nuốt lương khô trong miệng, cũng nở một nụ cười méo mó, vừa bóp cò.

Trong tiếng điện xẹt xẹt, một viên đạn được bọc trong hồ quang màu trắng bạc dùng tốc độ siêu cao khó mà miêu tả được nhanh chóng lướt qua khoảng cách hai mươi mét, bắn thẳng vào kim loại màu đen trước ngực Tịnh Pháp.

Hai tiếng đùng và keng gần như đồng thời vang lên, trước người Tịnh Pháp xuất hiện một vết lõm to bằng nắm đấm nhìn thấy rõ.

Ở chỗ lõm đó, kim loại màu đen kia vỡ ra và rơi xuống, để lộ những đường dẫn và linh kiện được giấu bên dưới.

Xung quanh là những vết nứt lan tràn ra hết như một tấm mạng nhện.

Kèm theo vết thương đó là động năng của vũ khí điện từ thổi bay Tịnh Pháp ra ngoài, làm cho gã hết như một con diều bị đứt dây.

Lúc này, Tường Bạch Miên trên cây đã buông khẩu súng lựu đạn xuống, sau đó kéo cánh tay trái, ném ra một cây nẹp kim loại được quấn quanh bởi vô số điện quang màu trắng bạc.

Keng!

Cây nẹp kim loại hết như con rồng sấm sét đâm thẳng vào vết lõm trước ngực Tịnh Pháp, đánh gã từ trên không trung "cắm" thẳng xuống đất.

Trong tiếng bùm, từng tia hồ quang hết như vô số cánh hoa nở rộ, thuận theo linh kiện và đường dẫn ở vết lõm mà nở rộ trong cơ thể Tịnh Pháp.

Cơ thể vị thầy tu máy móc này cứng ngắc, ánh sáng màu đỏ trong đôi mắt dần tối xuống, hết như đã biến thành một tảng đá.

Hiệu quả của "Cối Nga Quỷ" bao phủ xung quanh cũng biến mất theo.

Thương Kiến Diệu thấy thế, vội vàng đổi vị trí, dùng vũ khí điện từ chỉ thẳng vào đầu Tịnh Pháp.

Hắn còn chưa kịp nhắm xong thì ánh sáng đỏ lại sáng bừng lên trong mắt Tịnh Pháp.

Cơ thể được cấu tạo nên từ khung xương toàn kim loại của gã đột nhiên nhảy vọt lên, mang theo cây nẹp kim loại và điện lưu màu trắng bạc vẫn còn đang xè xè nhảy tới phương xa.

Sau đó, vị thầy tu máy móc này liên tục đổi hướng, cầm đầu chạy như điên.

Lúc này, Tường Bạch Miên mới lại bồng khẩu súng lựu đạn kia lên.

Cô nói to, khó nén được sự thất vọng trong giọng nói:

"Quả nhiên gã có bộ hệ thống dự phòng khẩn cấp và kết cấu khung máy dự bị!"

Thương Kiến Diệu vốn định đáp lại tổ trưởng, nhưng trong cổ họng và miệng đầy những "hài cốt" của miếng lương khô, làm cho hắn nghẹn tới mức mắt trợn trắng, hoàn toàn không thể nói được.

Trái lại Bạch Thần, không hề nhét cả thanh năng lượng vào miệng, sau khi nuốt phần còn lại xong, cô cất cao giọng hỏi:

"Muốn đuổi theo không?"

Cô đang hỏi thay Thương Kiến Diệu.

Tường Bạch Miên nhìn hướng nơi bóng dáng Tịnh Pháp biến mất, lắc đầu nói:

"Không kịp rồi, và lần này gã chỉ muốn chạy trốn, nên sẽ nhanh hơn cả thiết bị bộ xương ngoài."

Dứt lời, cô nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên cây, đi tới chỗ Bạch Thần và Thương Kiến Diệu, an ủi:

"Nhưng cũng không sao, gã đã bị chúng ta làm cho bị thương nặng. mà hệ thống dự phòng khẩn cấp và kết cấu khung máy dự bị chắc chắn chỉ còn chắc năng cơ bản, không thì cơ bản là không làm được.

Nói đơn giản, trước khi Tịnh Pháp sửa chữa xong cho bản thân, gã

không có khả năng tiếp tục truy lùng chúng ta. Hiện tại gã hăn là cũng không cách nào dùng hệ thống vũ khí với hệ thống nghe lén nữa."

Bạch Thần thở phào một hơi:

"Vậy chúng ta có đủ thời gian thoát khỏi phạm vi truy tìm của gã rồi."

Cô vừa dứt lời, Thương Kiến Diệu đã nuốt xong miếng lương khô trong miệng, buột miệng hỏi:

"Tổ trưởng, sao cô lại ở đây? Không phải tới nhà ga Nguyệt Lỗ hội hợp sao? Xe Jeep đâu rồi?"

Tưởng Bạch Miên nghe thì cười một tiếng:

"Phương án đó là lừa hai người đấy."

Cô cười tới mức mắt cong cong:

"Không lừa các người thì làm sao lừa được Tịnh Pháp chứ?"

"..." Thương Kiến Diệu và Bạch Thần lập tức có chút ngơ ngác.

Tưởng Bạch Miên bỗng sủng lựu đạn, nhìn quanh một lượt rồi nói:

"Từ việc Tịnh Pháp có thể ở lò cao của nhà máy thép "cảm ứng" được giọng của phụ nữ ở cửa chính, tôi đã nghi ngờ hệ thống nghe lén của gã còn mạnh hơn những gì chúng ta tưởng tượng. Về điều này, sau đó, ở vài mặt thì còn thể hiện tới một mức độ nhất định, để cho tôi lại càng hoài nghi.

Ví dụ như làm sao gã dám chạy vòng quanh, bày ra tư thế tiêu hao trường kỳ, ngộ nhỡ chúng không chỉ có một cục pin dự phòng thì sao?

Hay như lần đầu tiên gã tập kích chúng ta, tại sao lại chọn vị trí ghế

lái phụ mà không phải là ghế lái càng quan trọng hơn? Gã đâu có quen biết chúng ta, làm sao biết được tôi là tổ trưởng, là người có uy hiếp nhất về ngoài mặt? Tôi và Bạch Thần đều thương lượng qua trước nếu Tịnh Pháp đột kích ghế lái thì nên làm gì: Tôi vừa giờ khẩu súng lựu đạn, cô ấy sẽ cúi người xuống, làm cho lựu đạn bay qua khu vực điều khiển, ra ngoài cửa sổ, bắn lên mục tiêu. Kết quả là không thể tạo ra được công dụng như ý muốn.

Có hoài nghi đó, tôi mới cố ý dẫn dắt cho các anh thảo luận, tạo ra một kế hoạch hội hợp ở nhà ga Nguyệt Lỗ, xem liệu Tịnh Pháp có mắc mưu hay không. Kỳ thật, cho dù gã không "nghe" thấy, không mắc mưu, thông qua những gì các người thể hiện, sớm muộn gì gã cũng phát hiện ra mục đích của hai người là kéo dài thời gian, là làm cho xe Jeep có thời gian rời khỏi phạm vi truy tìm của gã.

Cho nên, sau khi liên tục đổi hướng ở chỗ này rồi, tôi nhanh chóng dừng xe lại, núp trên cây cách đó không xa, cũng khiến Long Duyệt Hồng tiếp tục lái xe đi tiếp, dặn anh ta chạy được mười phút thì dừng lại chờ chúng ta."

Chương 81: Lời Mời 1

Nghe Tưởng Bạch Miên giải thích, Thương Kiến Diệu và Bạch Thần dần dần có cảm giác như đột nhiên tỉnh ngộ.

Kỳ thật có rất nhiều dấu hiệu điềm báo mà bọn họ đều phát hiện, chỉ là không suy nghĩ sâu.

Tưởng Bạch Miên liếc nhìn Thương Kiến Diệu một cái:

"Không phải chứ? Chẳng phải anh hẳn là sớm đoán được kế hoạch này có vấn đề sao? Lúc tôi không nói lời nào, dùng động tác ám chỉ anh ngậm miếng lương khô trong miệng chống chọi "Cối Ngạ Quỷ", không phải anh lĩnh ngộ rất nhanh hay sao?"

Từ chuyện quan trọng như vậy, tôi không phát ra âm thanh nào, mà lúc bàn bạc phương án trước đó, tôi thậm chí nói to chứ không hề hạ nhỏ giọng lại, là có thể nhận ra điều khác thường rồi chứ, thậm chí còn có thể trực tiếp đoán được những gì nói lúc đó chưa chắc đã là những điều thật sự phải làm."

Thương Kiến Diệu không nhớ lại mà nói thẳng luôn:

"Lúc đó tôi tưởng cô sợ dùng âm thanh để dẫn dò thì sẽ khiến tôi thường xuyên nhớ tới nội dung tương ứng, khó tránh né được "Tha Tâm Thông" của Tịnh Pháp. Dù sao chúng ta không biết phạm vi có hiệu quả của năng lực này là bao nhiêu."

Mà chuyển thành động tác và hình ảnh, còn cả quá trình giải mã, cho dù Tịnh Pháp có thể nhìn thấy hình ảnh đó trong lòng tôi, cũng chưa chắc có thể hiểu được hàm ý thực sự trong đó là gì."

"... Anh nghĩ phức tạp quá." Tường Bạch Miên đưa ra đánh giá.

Bạch Thần thì đồng ý với Thương Kiến Diệu:

"Tôi cũng cho rằng lúc ấy cô không nói thành lời là dựa trên sự hiểu biết về kẻ thức tỉnh. Tuy rằng tới bây giờ tôi còn chưa nghe nói thảo luận năng lực của kẻ thức tỉnh, thảo luận cách đối phó gã thì sẽ khiến gã "nghe" thấy, nhưng không thể loại trừ khả năng này. Về mặt này, tôi không hiểu biết nhiều bằng các thế lực lớn."

"Cô nghĩ còn phức tạp hơn cả anh ta." Tường Bạch Miên cười một tiếng, cả ngời bản thân: "Chẳng lẽ những gì tôi thể hiện đúng là không chút sơ hở hay sao?"

"Tôi chỉ không ngờ cô sẽ lừa chúng tôi, chứ không hề suy xét theo hướng đó." Thương Kiến Diệu lập tức đáp lại.

Bạch Thần gật đầu tỏ vẻ cùng ý kiến.

Tường Bạch Miên lại nhìn xung quanh một lượt, cười chuyển chủ đề:

"Cho nên mới nói ra ngoài huấn luyện thực địa sẽ khiến các người nhanh chóng tích lũy kinh nghiệm, bồi dưỡng được sự ăn ý lẫn nhau.

Tóm lại, bất kể tôi có đưa ra quyết định gì thì mọi người đều phải tin tôi, tôi tuyệt đối không chơi các người đâu. Đi thôi đi thôi, tới hội hợp với Long Duyệt Hồng nào."

"Vâng." Thương Kiến Diệu và Bạch Thần đã hoàn toàn hiểu rõ mọi chuyện, và cũng học hỏi được không ít từ trong đó.

Tường Bạch Miên lại nhìn phương hướng thầy tu máy móc Tịnh Pháp chạy trốn, thở dài thườn thượt:

"Tiếc quá, không phá hủy được khung máy của Tịnh Pháp, lấy được con chip sinh học bên trong.

Kỹ thuật trong đó hẳn là rất đáng để nghiên cứu, có thể giúp công ty phá giải được nhiều cửa ải khó khăn. Vả lại, quá nửa là Giáo Đoàn Tăng Lữ có đôi chút hiểu biết về nguyên nhân thế giới cũ hủy diệt, "Người bất tử" chính là một trong những hạng mục quan trọng trước khi thế giới cũ bị hủy diệt mà, có thể kế thừa phần di sản này thì sẽ không đơn giản đâu."

Nói tới đây, không chờ Thương Kiến Diệu nhắc nhở, Tường Bạch Miên đã chủ động lắc đầu nói:

"Ha ha, đây đều là tưởng tượng tốt đẹp của riêng thôi mà thôi. Kỳ thật phá hủy được cơ thể người máy của Tịnh Pháp, tôi lại không dám lấy con chip sinh học của gã. Mang theo con chip sinh học chứa đựng ý thức của gã bên người chẳng khác nào tự sát. Thế này cũng tốt, thế này cũng tốt."

Cô lập tức quay đầu nhìn về phía Thương Kiến Diệu:

"Đi thôi."

Thương Kiến Diệu nhìn dấu vết bánh xe, im lặng xoay người lại rồi ngồi xổm xuống.

"Rất chu đáo à nha, không làm cho bọn tôi tự mình chạy bộ, tôi thì không theo kịp thiết bị bộ xương ngoài đâu." Tường Bạch Miên hài lòng gật đầu, ngồi một bên ba lô năng lượng, nhường một nửa cho Bạch Thần.

Chờ khi hai người ngồi xong, bám lấy khung xương kim loại ở bả vai, Thương Kiến Diệu đứng thẳng dậy, bắt đầu sải bước, trong tiếng kim loại cọ xát rất nhỏ, lần theo dấu vết bánh xe.

Hắn không chạy hết tốc độ nên tiếng bịch bịch bịch không lớn cho

lăm.

Chờ chừng mười lăm phút sau, Thương Kiến Diệu rời khỏi khu rừng thưa, đi tới một vùng hoang dã màu nâu đen.

Nơi đây toàn đá tảng và cỏ dại, đất có vẻ cứng hơn trước, vết xe tuy nông nhưng khá nhiều, khiến người ta khó phân biệt.

Nhờ "Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp", Thương Kiến Diệu thấy được con xe Jeep ở rất xa.

Một bên nó lún vào trong một bãi bùn to bằng ao nước, toàn bộ thân xe nghiêng hẳn sang một bên, có khả năng chìm xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng có hai sợi dây thừng nối nó với một con xe việt dã màu xám có ngoại hình khá cuồng dã.

Động cơ con xe việt dã này vang lên ù ù, ý định kéo xe Jeep ra khỏi vũng bùn.

Long Duyệt Hồng bỗng súng trường đứng bên cạnh xe, đang trò chuyện vui vẻ với một nam một nữ.

"Thế nào? Nhìn thấy xe chưa? Tôi cảm ứng được bên kia có không ít người." Tưởng Bạch Miên đề lên bả vai thiết bị bộ xương ngoài, rướn cổ lên, nhìn về nơi xa xa chỗ Long Duyệt Hồng đang ở.

Chương 82: Lời Mời 2

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Đã thấy."

"Long Duyệt Hồng không sao chứ?" Bạch Thần thấy Thương Kiến Diệu dần đi chậm lại, bèn hỏi một câu.

Thương Kiến Diệu cười nói:

"Cậu ta không sao, còn kết bạn thêm với mấy người bạn."

"Ha." Tường Bạch Miên kêu một tiếng: "Qua đó xem sao."

Thương Kiến Diệu lập tức tăng nhanh bước chân, chạy tới chỗ xe Jeep.

Bịch, bịch, bịch, hấn cố ý làm tiếng bước chân to vang hơn, khiến Long Duyệt Hồng và đôi nam nữ bên cạnh anh ta có thể nghe thấy động tĩnh từ xa.

Đôi nam nữ và Long Duyệt Hồng gần như quay đầu lại nhìn sang phía bên này cùng một lúc.

Vừa thấy người tới mặc một bộ thiết bị bộ xương ngoài quân dụng màu sắt đen, đôi nam nữ kia biến sắc mặt, không chút nghĩ ngợi lập tức lăn người về tới gần con xe việt dã màu xám kia.

Lúc này xe Jeep đã bị con xe việt dã màu xám lắp ráp kia kéo ra khỏi đầm lầy cỡ nhỏ.

Long Duyệt Hồng thì sung sướng ra mặt, đi lên vài bước đón:

"Sao rồi?"

Gọi xong, anh ta chợt nhớ ra, vội vàng quay đầu hô lên với con xe việt dã màu xám:

"Đừng lo, là đồng đội của tôi đấy!"

"Bọn họ là?" Thương Kiến Diệu đã chạy tới gần đó.

Ở chỗ xe việt dã màu xám, cho dù là người ở trong hai đôi nam nữ ở ngoài đều căng thẳng và đề phòng cao độ.

Long Duyệt Hồng vội vàng trả lời:

"Tôi không quen đường, nên chạy xe vào vũng bùn đọng. Bọn họ phát hiện, chủ động trợ giúp. Bọn họ rất thân thiện!"

Tưởng Bạch Miên và Bạch Thần liếc nhau, cô khẽ cười nói:

"Đây không giống hành vi mà dân du cư hoang dã sẽ làm nha..."

Nói xong, cô vỗ lên bả vai Thương Kiến Diệu:

"Chúng ta cũng phải thể hiện ra sự thân thiện của mình."

Thương Kiến Diệu nghe vậy, lập tức dừng bước.

Chờ khi Tưởng Bạch Miên và Bạch Thần nhảy xuống khỏi ba lô năng lượng, bồng súng ống của bản thân, đề phòng xong xuôi, hấn mới đi tới bên cạnh Long Duyệt Hồng, nói to:

"Giúp tôi cởi thiết bị này nào."

Thấy Thương Kiến Diệu đúng là cởi bỏ thiết bị bộ xương ngoài ra, đám người ở chỗ con xe việt dã màu xám mới thở phào một hơi.

Bọn họ bàn bạc một lát, rồi làm cho đôi nam nữ này nói chuyện với Long Duyệt Hồng lại lần nữa tới gần.

Người đàn ông kia trông tầm ba mươi tuổi, khuôn mặt vuông chữ quốc, làn da thô ráp và tang thương.

Anh ta có mái tóc đen với cặp mắt màu nâu cọ, mặc một bộ mà thế giới cũ gọi là âu phục, lưng thẳng tắp. Đương nhiên, bộ âu phục kia nhất định là đã được chỉnh sửa để tiện cho hành động.

Khác với dân du cư hoang dã mà đám người gặp được lúc trước, quần áo anh ta tuy cũ, có vài đốm vá không lộ rõ, nhưng hoàn toàn không có cảm giác rách rưới.

Cô gái kia thì hơn hai mươi tuổi, cũng tóc đen mắt nâu. Cô ta mặc một bộ đồ nguy trang màu xanh lục quân đội, khuôn mặt coi như cũng ưa nhìn, nhưng trên mặt không hề có biểu cảm gì, làm cho người ta có cảm giác lạnh lùng xa cách.

Chỗ giữa cổ và lớp quần áo của cô ta mang máng hiện ra sự tồn tại của một hình xăm màu xanh đen.

Cả đôi nam nữ này đều đeo khẩu súng tự động, tay cầm súng lục màu đen đi tới chỗ cách đám người Tường Bạch Miên chừng bốn năm mét thì dừng lại.

"Cảm ơn sự trợ giúp của các anh!" Tường Bạch Miên hô to.

"Đây là điều mà bất cứ người nào có đạo đức đều sẽ làm." Người đàn ông chừng ba mươi tuổi kia bình tĩnh đáp lại.

Tường Bạch Miên lập tức nở nụ cười tươi:

"Trên Đất Xám này, đạo đức là hàng xa xỉ, không, là hàng hiếm."

"Không thể vì thế giới cũ bị hủy diệt mà chúng ta phải từ bỏ đạo đức." Người đàn ông kia có vẻ rất tự hào về việc mình kiên trì giữ vững đạo đức.

Sau đó, anh ta cất cao giọng hỏi:

"Các vị cũng tới phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ sao?"

"Các anh đi tìm người?" Tưởng Bạch Miên khẽ nhướn mày: "Xưng hô thế nào?"

Người đàn ông kia thản nhiên đáp lại:

"Ngô Thủ Thạch, một thợ săn trung cấp."

Anh ta ngừng một chút rồi nói tiếp:

"Xem ra các vị còn chưa biết, người ta phát hiện ở phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ có một phế tích thành phố của thế giới cũ, trước kia chưa từng được phát hiện."

Phế tích thành phố chưa từng được phát hiện trước đây? Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần không nhịn được liếc nhìn nhau.

Tưởng Bạch Miên khẽ nhíu mày:

"Làm sao các anh biết được? Sâu trong đầm lầy xảy ra dị thường cũng chính là chuyện đêm trước thôi mà."

Ngô Thủ Thạch nhìn đồng đội, không hề giấu diếm:

"Có người tiến vào phế tích thành phố kia, phát hiện rất nhiều thứ, sau đó sửa một máy điện báo vô tuyến, đưa thông tin tới công hội

thành Dã Thảo.

Các cô hẳn cũng rõ, di tích thành phố chưa từng được phát hiện bao giờ có ý nghĩa như thế nào."

Không chờ đám người Tướng Bạch Miên trả lời, anh ta tự đưa ra đáp án:

"Nguy hiểm và cơ hội! Đồ vật, tài liệu và bí mật ở nơi đó đủ để thỏa mãn hàng ngàn vạn đội thợ săn di tích rất nhiều lần, các cô không phải lo sợ việc giết chóc giữa các thợ săn di tích.

So sánh ra thì nguy hiểm tồn tại trong chính bản thân phế tích thành phố đó càng trực quan và càng đáng sợ hơn. Mà thêm đồng đội thì có thêm một phần lực lượng để đối kháng lại chúng."

Chương 83: Đích Đến Tiếp Theo 1

Đối với phế tích thành phố của thế giới cũ mới được phát hiện này, vì không rõ người Vô Tâm còn sót lại bên trong liệu có bị đột biến gì không, không rõ sẽ có nguy hiểm gì đang rình rập, đám thợ săn di tích càng có khuynh hướng hợp tác liên kết lại, cùng nhau thăm dò, chứ không phải đề phòng lẫn nhau, ra sức tiêu diệt đối thủ cạnh tranh. Dù sao trong một tòa phế tích thành phố này quá phong phú đủ loại tài nguyên, chừng đó đủ thỏa mãn mọi người, không cần phải tranh cướp lẫn nhau.

Ở trong quần thể thợ săn di tích, chuyện kiểu này được gọi là "khai hoang".

Tưởng Bạch Miên không bất ngờ trước lời mời của Ngô Thủ Thạch, cô quay đầu liếc nhìn đám người Thương Kiến Diệu trước, sau đó mới cười nói:

"Chúng tôi còn bận việc khác."

Không chờ Ngô Thủ Thạch nói gì thêm, cô chuyển sang chủ đề khác:

"Tôi nghe nói phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ có không ít điều dị thường. Ngoài tiếng gào thét lúc nửa đêm mà các anh hẳn là cũng biết ra, còn có một số người tự dưng chết đi, bên ngoài không bị bất cứ vết thương nào, khuôn mặt không méo mó thì cũng mỉm cười, rất là kỳ quái."

Cô thuật lại thông tin lấy được từ chỗ Harris Brown cho đám người Ngô Thủ Thạch, coi như báo đáp hành động kéo xe Jeep ra khỏi bãi bùn lầy của đối phương.

Ngô Thủ Thạch nghe xong, nghiêng đầu nhìn cô gái có vẻ mặt lạnh nhạt bên cạnh:

"Như Hương, cô có nhìn ra những thứ gì?"

Cô gái mặc trang phục ngự trang màu xanh lục quân nhân lắc đầu:
"Không thể phán đoán."

Ngô Thủ Thạch khẽ gật đầu nhẹ tới mức không thể nhận ra, rồi quay sang nhìn Tường Bạch Miên, nói:

"Cảm ơn lời nhắc nhở của cô, chúng tôi sẽ chú ý. Nhưng một cơ hội như thế này, khả năng phải nhiều năm mới có một lần, mà sau lần này sẽ càng ngày càng ít đi, chắc chắn không thể bỏ qua."

Trên Đất Xám này, những gì tranh thủ được thì càng phải cố gắng tranh thủ, không phải là chết sớm vài năm, hoặc muộn vài năm thôi sao, có gì khác biệt."

Sau khi anh ta bày tỏ ý chí kiên định từ bản thân, thấy Tường Bạch Miên chỉ mỉm cười không nói gì, nhất thời hiểu được đối phương đúng là không hề có ý định đi thăm dò phế tích mới.

"Vậy chúng tôi lên đường tiếp đây, hy vọng sau này có thể gặp lại." Ngô Thủ Thạch lịch sự chào tạm biệt, rồi cùng đồng đội quay trở lại con xe việt dã màu xám.

"Mong còn có thể gặp lại." Tường Bạch Miên giơ tay lên vẫy.

"Gặp lại" là một trong những lời mong ước tốt đẹp nhất trên Đất Xám này.

Trong tình cảnh bất cứ người nào cũng có thể vì đói khát, bệnh tật, bị đánh úp và thiên tai mà chết đi bất cứ lúc nào, có thể gặp lại là chuyện cực kỳ đáng quý.

Tường Bạch Miên dõi mắt nhìn theo con xe việt dã màu xám kia đi xa dần, rồi quay người lại, cảm thán thành lời:

"Tiếc ghê ấy... Một phế tích thành phố chưa từng bị phát hiện chắc hẳn có thể khiến chúng ta tìm được rất nhiều tư liệu đầu tiên có giá trị rồi."

Bạch Thần nhìn phương bắc, vô thức hỏi một câu:

"Thật sự không đi sao?"

"Tôi có giống loại người trước mặt nói một kiểu, sau lưng làm kiểu khác không?" Tường Bạch Miên cười hỏi ngược lại.

Cô vừa dứt lời, đã thấy Thương Kiến Diệu, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng đồng loạt nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt ai nấy đều có chút cổ quái.

"Ha ha." Cô cười khan hai tiếng: "Đó là chiến thuật, hiểu chưa? Chiến thuật."

Trước khi ba tổ viên mở miệng, cô quay sang trêu Bạch Thần:

"Thế nào? Máu của dân du cư hoang dã đang hừng hực cháy trong cơ thể cô, thúc giục cô tiến lên sao?"

Bạch Thần im lặng một giây, rồi khẽ cúi đầu nói:

"Phần lớn là, ừm, thói quen. Chỉ cần biết về loại chuyện này, mỗi một dân cư hoang dã đều sẽ không bỏ qua cơ hội. So với thiếu thốn lương thực quần áo mà chết còng trong mùa đông, gặp được một phế tích có khi còn có hy vọng sống."

Tường Bạch Miên khẽ gật đầu, nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng nói:

"Nếu tổ điều tra của chúng ta được thành lập trên nửa năm, hoàn thành nhiều nhiệm vụ, như vậy lần này tôi sẽ thay đổi kế hoạch, vòng lên phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ."

Nhưng chúng ta có hai lính mới lần đầu lên mặt đất. Sự khác thường và nguy hiểm ở nơi đó thì lại thể hiện rất rõ, không có khả năng tôi sẽ dẫn hai người bọn họ đi mạo hiểm, dùng tính mạng bọn họ để lót đường cho kỳ vọng của bản thân."

Thương Kiến Diệu yên lặng nghe xong, đột nhiên nói:

"Lúc trước cô nói tôi biểu hiện không tệ, làm cho cô quên mất tôi là lính mới lần đầu lên mặt đất."

"... Anh nói gì cơ? Tôi nghe không rõ." Nụ cười trên mặt Tường Bạch Miên có chút cứng ngắc lại.

Trước khi Thương Kiến Diệu lặp lại lần nữa, cô xoa xoa tai:

"Tóm lại, mỗi thành viên của tổ điều tra thế giới cũ này của chúng ta đều hiếm có khó tìm, tôi sẽ không tùy ý để các người hy sinh."

Nói tới đây, cô nghiêm túc nói với Bạch Thần:

"Xem bản đồ, xác nhận vị trí hiện tại của chúng ta. Tuy chúng ta không đi tới phế tích thành phố mới được phát hiện kia, nhưng phải gửi thông tin này lại cho công ty. Tôi cần tìm điểm tụ cư của dân du cư hoang dã gần nhất, phụ thuộc vào công ty và có máy điện báo vô tuyến nằm ở đâu."

Còn nữa, thông tin mà Harris Brown cung cấp, với thông tin liên quan tới thầy tu máy móc Tịnh Pháp cũng phải báo về lại cho công ty."

"Được." Bạch Thần lấy ra một bản đồ có vẻ là hơi khá sơ sài.

Lúc này, Long Duyệt Hồng mới nhớ ra mà hỏi việc quan trọng nhất:

"Tổ trưởng, các cô giải quyết Tịnh Pháp rồi sao? Liệu gã còn đuổi theo được nữa không?"

Tường Bạch Miên cười nhạo một tiếng:

"Nếu gã có thể đuổi tới bất cứ lúc nào, tôi còn dám ở đây trao đổi với đám người Ngô Thủ Thạch, tán gẫu với mọi người sao?"

Thấy Long Duyệt Hồng thở phào một hơi, cô đột nhiên nói:

"Nhưng mà ấy, chúng tôi quả thực không giải quyết được Tịnh Pháp."

Long Duyệt Hồng lập tức căng cứng toàn thân.

Chương 84: Đích Đến Tiếp Theo 2

Tưởng Bạch Miên liền cười nói:

"Chúng tôi chỉ khiến gã bị thương nặng, làm cho gã tạm thời không cách nào đuổi theo được."

Chờ khi gã sửa chữa xong thì chúng ta đã sớm thoát khỏi phạm vi truy lùng của gã rồi. Hoang dã Hắc Chiếu lớn thế này, gần như không cần lo sẽ bị gã tìm được."

Long Duyệt Hồng dịu xuống, sờ bụng:

"Cảm thấy có chút đói."

Lúc này đã qua bữa trưa khá lâu, mà anh ta chỉ ăn có nửa khối lương khô khi chịu ảnh hưởng của "Cối Ngạ Quỷ".

Tưởng Bạch Miên khẽ nhướn mày, nói:

"Ồ, anh lại không hỏi chúng tôi đã làm như thế nào để khiến Tịnh Pháp bị thương nặng?"

"Từ khi cô xuống xe giữa đường, tôi đã đoán được đại khái phương án thật của cô rồi." Long Duyệt Hồng nhanh chóng khom người xuống: "Chi tiết cụ thể ấy hả, chờ ăn trưa xong rồi hỏi tiếp."

"Trẻ nhỏ dễ dạy." Tưởng Bạch Miên dùng ngữ khí người già khen một câu: "Thông minh hơn tôi tưởng."

Long Duyệt Hồng lập tức cảm thấy vui sướng, vô thức định khiêm

tổn hai câu.

Đúng lúc này, không rõ là vô tình hay cố ý là Thương Kiến Diệu buột miệng hỏi:

"Tổ trưởng, lúc trước cô đều cảm thấy cậu ta không thông minh à?"

"..." Về mặt Long Duyệt Hồng lập tức suy sụp.

Tưởng Bạch Miên ho hai tiếng:

"... Thế thì không phải, chủ yếu anh ta không có kinh nghiệm, có thể phản ứng đúng lúc kịp thời đã rất khá rồi. Dù thế nào thì cũng đã chỉnh sửa gen, đầu óc sẽ không qua kém."

"Thành tích của tôi thì thường thường thôi..." Long Duyệt Hồng khẽ cúi đầu, trả lời một câu như đang tự lẩm bẩm.

Tưởng Bạch Miên hơi nghiêng đầu cẩn thận lắng nghe lời của anh ta.

Vài giây sau, cô liếc nhìn Thương Kiến Diệu:

"Đôi khi thông minh quá chưa chắc đã là chuyện tốt, khả năng sống sót của người bình thường có khi lại cao hơn, bởi vì bọn họ biết nghe theo mệnh lệnh, không tự đưa ra quyết định riêng."

Và lại, sở trường của mỗi người là không giống nhau."

Long Duyệt Hồng hít vào một hơi thật sâu, rồi chậm rãi gật đầu.

Lúc này, Bạch Thần đã xác định xong vị trí hiện tại, chỉ lên bản đồ cho Tưởng Bạch Miên xem.

"Ài, điểm tụ cư gần nhất lại nằm ở phía bắc... Tầm chạng vạng hoặc sáng mai hẳn là có thể tới..." Tưởng Bạch Miên xem xét một lúc:

"Cũng may cách nhà ga Nguyệt Lỗ khá xa, phương hướng cũng lệch đi đôi chút, không đến mức khiến chúng ta bị cuốn vào chuyện bên kia."

Cô tiện tay gấp bản đồ lại, ném cho Bạch Thần:

"Lên đường thôi, mục tiêu thị trấn Hắc Thử!"

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không quen hoang dã Hắc Chiếu, không có dị nghị gì.

"Bạch Thần, cô xuống kiểm tra tình trạng xe. Long Duyệt Hồng, anh ra cốp sau lấy thêm ít thanh năng lượng." Tưởng Bạch Miên vừa ra lệnh vừa đi về phía xe Jeep.

Chờ khi Bạch Thần và Long Duyệt Hồng đều đi làm việc của mình, Tưởng Bạch Miên bước chậm lại, mắt nhìn đầm lầy cỡ nhỏ phía trước, nói với Thương Kiến Diệu bên người:

"Ban nãy vì sao anh lại muốn đả kích lòng tự tin của Long Duyệt Hồng? Nói thẳng thắn về ý nghĩ thực sự trong lòng đi."

Thương Kiến Diệu cũng nhìn tới phía trước, khóe miệng khẽ nhếch:

"Tôi muốn cậu ta rời khỏi tổ điều tra thế giới cũ, quá vướng víu."

Tưởng Bạch Miên không trả lời, vẫn thong thả đi tới chỗ xe Jeep.

Hai giây sau, cô nghe thấy giọng nói trầm trầm có vẻ có chút nặng nề của Thương Kiến Diệu vang lên:

"Chuyện này quá nguy hiểm với cậu ấy..."

Tưởng Bạch Miên khẽ nghiêng đầu, trên mặt lại nở nụ cười tươi:

"Suýt nữa thì không nghe rõ anh đang nói gì rồi!"

Cô không tiếp tục đề tài này, mà rảo bước nhanh hơn, đi lên ghế lái xe Jeep.

Rất nhanh, xe lại khởi động, lao đi tới trấn Hắc Thử nằm chệch phía bắc.

Sau khi thay nhau ăn trưa xong, Thương Kiến Diệu chủ động hỏi:

"Thành Dã Thảo là chỗ nào? Nằm ở đâu?"

Bạch Thần ngồi ở ghế lái phụ nghiêng người quay đầu lại nói:

"Là một thành phố nằm ở vùng biên giới thành Tối Sơ, bên cạnh hoang nguyên Tăng Lữ."

"Hoang nguyên Tăng Lữ?" Long Duyệt Hồng nhạy cảm nhận thấy cái tên này có chút kỳ quặc.

Ở trong công ty "Sinh Vật Bàn Cổ", vì rất nhiều người có lẽ cả đời cũng không được lên mặt đất, cho nên sách địa lý tương ứng cực kỳ đơn giản khái quát, cũng chỉ giới thiệu qua về các thể lực lớn trên mặt đất, ghi rõ các địa hình trọng yếu nhất.

"Chính là khu vực mà nhóm thầy tu máy móc hoạt động thường xuyên nhất." Tường Bạch Miên vừa lái xe vừa thuận miệng giải thích: "Nghe đồn tổng bộ của Giáo Đoàn Tăng Lữ, Lưu Ly Tĩnh Thổ nơi cất giấu công nghệ và thiết bị tương ứng của "người bất tử" nằm ở một nơi nào đó trên vùng đất hoang này."

Bạch Thần bổ sung theo:

"Vị trí cụ thể của vùng đất hoang này nằm ở phía đông nam của hoang dã Hắc Chiếu, muốn đi thành Tối Sơ, chỉ cần không đi đường vòng thì đều phải qua nơi đó."

Sau khi giới thiệu sơ qua về hoang nguyên Tăng Lữ, cô tiếp tục chủ đề phía trước:

"Thành Dã Thảo vốn là một thế lực loại nhỏ trên hoang nguyên Tăng Lữ, sau đó thành Tối Sơ mở rộng tới đó, muốn biến dân cư ở nơi đó thành nô lệ.

Cứ thế, bọn họ đánh mấy trận, hai bên đều thương vong. mà khi đó thành Tối Sơ còn xung đột với các thế lực lớn khác, thật sự không có biện pháp tiếp viện cho Bộ Nô đội bên này, đành phải đàm phán với thành Dã Thảo, cho phép bọn họ lấy thân phận công dân chính thức gia nhập thành Tối Sơ.

Cho nên mức độ tự trị của thành Dã Thảo là rất cao, là nơi thợ săn di tích hoạt động rất sôi nổi. Phân bộ công hội Thợ Săn ở nơi đó cũng khá có danh tiếng."

Nghe Bạch Thần kể, Long Duyệt Hồng ăn uống xong cũng bắt đầu hỏi đám người Tường Bạch Miên chi tiết cụ thể bọn họ đối phó Tịnh Pháp ra sao, từ đó học hỏi kinh nghiệm và thông tin.

Sau khi nghe tới cuối, anh ta nghiêng đầu nhìn Thương Kiến Diệu, khó nén được tò mò mà lại có chút do dự hỏi:

"Cái năng lực người thức tỉnh mà khiến Tịnh Pháp đột nhiên trở nên thân thiết ấy có tên là gì?"

Anh ta lại vội vàng bổ sung:

"Nếu không tiện trả lời thì đừng nói gì."

Thương Kiến Diệu nhìn kính chắn gió phía trước, im lặng vài giây rồi đáp:

"Chú hề suy luận."

Chương 85: Buổi Tối Thứ Ba 1

Mặt trời dần lặn về đằng tây, chân trời rực một mảng màu vàng đỏ. Trên vùng hoang dã màu nâu đen, thi thoảng lại có vài cây to mọc thẳng tắp lẻ loi một mình.

Long Duyệt Hồng nhìn mấy bóng người đang đi tới phương bắc ở phía xa xa, hỏi với vẻ khó hiểu:

"Vì sao lại có thợ săn di tích chỉ đi bộ không thôi? Đây chẳng phải là sẽ không đuổi kịp nhóm người phía trước sao?"

Từ khi tạm biệt đám người Ngô Thủ Thạch, trên đường đi tới trấn Hắc Thử, bọn họ gặp được vài nhóm thợ săn di tích đi tới di tích phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ.

Trong những thợ săn này, có nhóm thì đi xe ô tô đã lắp ráp lại, có kẻ lại sử dụng mô tô không ngừng vang lên tiếng máy nổ, có người lại chỉ dựa vào xe đạp, hoặc ngựa đã thuần phục. Tuy là phương tiện giao thông kỳ quặc, nhưng chí ít là đều có đủ loại.

Bạch Thần lái xe chỉ liếc nhìn rồi nói qua loa:

"Đó đều là những người muốn nhặt món hời."

"Là sao cơ?" Long Duyệt Hồng hỏi tiếp.

Tưởng Bạch Miên ngồi trên ghế lái phụ vừa bảo dưỡng súng lục của mình, không ngẩng đầu lên mà nói:

"Bọn họ cố ý đi bộ, không muốn là nhóm đầu tiên tới phế tích thành

phố kia. Cứ như vậy, những thợ săn di tích đi trước sẽ bước vào nguy hiểm, tiêu diệt rất nhiều nguy hiểm cho bọn họ.

Tuy rằng điều này khiến bọn họ mất đi quyền lợi lấy được những tài liệu đầu tiên, chọn lựa vật tư có giá trị, nhưng được cái là an toàn hơn. Chỉ cần bọn họ không chui vào khu vực trung tâm của thành phố, khả năng sống sót là không nhỏ. Dù sao một thành phố lớn như vậy, cho dù dẫn đầu là đội ngũ của thế lực lớn thì cũng không cách nào lấy sạch toàn bộ mọi thứ trong khu vực ngoài rìa, không cách nào trông giữ được toàn bộ các con đường."

Long Duyệt Hồng đầu tiên là hiểu ra, sau đó lại có nghi vấn:

"Nhưng như bọn họ thì cũng đâu vận chuyển được nhiều đồ, chỉ bằng vai khiêng tay cầm thì chắc chắn sẽ lấy được rất ít, còn không bằng không đi."

Tường Bạch Miên ngẩng đầu cười nhạo:

"Xem ra đúng là các anh không có khái niệm gì về phế tích thành phố. Ở đó còn rất nhiều xe cộ bị vứt bỏ, còn đủ thứ linh kiện, chỉ cần anh biết sửa chữa thì hoàn toàn có thể đến bên đó rồi mới "chuẩn bị" phương tiện giao thông. Ha ha, bản thân việc đó cũng là một trong những gì thu hoạch được rồi."

Kỳ thật, so với những người tự mình lái xe sang đó, thu hoạch của bọn họ sẽ lại càng nhiều hơn, về mặt số lượng."

Long Duyệt Hồng cẩn thận suy nghĩ, phát hiện quả đúng là như vậy:

Đoàn thợ săn di tích của Ngô Thủ Thạch lúc trước có tất cả là bốn người, đi một con xe việt dã màu xám, chờ khi tới phế tích thành phố, nếu bọn họ có thể né tránh hoặc giải quyết được nguy hiểm, thì tối đa chỉ lấy được ba chiếc xe và bốn xe chở vật tư, còn nhiều hơn nữa thì không thể mang đi nổi.

Nhưng nếu bốn thợ săn di tích chỉ đi bộ đến đó, công lều trại và vũ khí, như vậy bọn họ tối đa có thể lấy được bốn chiếc xe và bốn xe vật tư.

Thương Kiến Diệu ngẫm nghĩ, rồi nói như đang tự lẩm bẩm một mình:

"Tác dụng lớn nhất của việc lái xe không phải là chạy kịp thời gian và giữ thể lực sao?"

"Đúng, cho nên khi đám người này tới nhà ga Nguyệt Lỗ thì chắc chắn sẽ phải nghỉ ngơi chinh đốn không chỉ một ngày, dù sao bọn họ không vội." Tưởng Bạch Miên treo khẩu súng lục Liên Hiệp 202 lên đai vũ trang, chỉ vào đám người đằng xa và nói.

Cô lập tức nhìn xung quanh:

"Sắp sẩm tối rồi, xem ra trong hôm nay không kịp chạy tới trấn Hắc Thử. Chúng ta tìm một chỗ như gò đất hạ trại, chờ hừng đông rồi lại lên đường."

"Được. Được." Đám người Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng lần lượt đáp lời.

Không lâu sau, bọn họ tìm được một gò đất nhỏ trên vùng hoang dã đầy màu xám đen này, tìm chỗ cản gió rồi dựng trại.

Tưởng Bạch Miên nhìn lửa trại bốc lên, vỗ vỗ tay, khẽ đảo mắt nói:

"Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng, nhiệm vụ buổi trưa của các anh vẫn chưa hoàn thành đâu!"

"Hả?" Long Duyệt Hồng có chút ngơ ngác.

Anh ta mất mấy giây đồng hồ mới nhớ ra lúc còn ở nhà máy thép bỏ hoang còn hai nhiệm vụ chưa hoàn thành, một là dựa vào năng lực

bản thân tìm được đồ ăn, hai là vẽ bản đồ bố cục nhà máy thép bỏ hoang đó.

"Nhưng cuộc thăm dò của chúng tôi bị Tịnh Pháp cắt ngang, hiện giờ lại không thể quay về, phải đến trấn Hắc Thử đã." Anh ta vội vàng giải thích.

Thương Kiến Diệu bên cạnh anh ta không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Tường Bạch Miên, dường như hiểu tổ trưởng đang "cố ý kiếm chuyện".

Tường Bạch Miên liếc nhìn xung quanh một cái, cười dài nói:

"Cho nên phải đổi cho các anh một nhiệm vụ khác mà có thể hoàn thành ngay lúc này."

Cô lập tức cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ màu đen sậm trên cổ tay:

"Trước khi trời tối, hoàn thành một lần săn bắn, không giới hạn con mồi lớn nhỏ."

Dứt lời, cô ngẩng đầu lên nói với Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Đưa bản đồ đã vẽ được một phần cho tôi xem."

Thương Kiến Diệu lập tức giao tờ giấy vẽ khu vực bệnh viện và đài phát thanh.

Tường Bạch Miên giơ tay nhận lấy, vừa giở ra xem thì vẻ mặt trở nên có chút kỳ quái:

"Sao lại đánh dấu nhà vệ sinh? Cái đó có tác dụng gì đâu."

Tổ trưởng, mấy lời này của cô cũng rất kỳ quái đấy... Long Duyệt Hồng không dám nói thật lòng.

Thương Kiến Diệu thì nghiêm túc đáp lời:

"Cẩn thận và chi tiết là yêu cầu của tôi với việc vẽ bản đồ."

"Anh từng vẽ bản đồ trước đây rồi?" Tường Bạch Miên có chút tò mò.

"Không." Thương Kiến Diệu thản nhiên lắc đầu.

"VẬY..." Tường Bạch Miên cưỡng chế nuốt những lời phía sau xuống bụng, vẫy tay nói: "Đi săn bắn đi."

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không lè mè, đều tự bỗng súng trường của mình, đi lên trên đỉnh gò đất, nhìn ra bốn phía xung quanh.

Chương 86: Buổi Tối Thứ Ba 2

Cỏ dại trên vùng đất hoang dã này nhẹ nhàng đung đưa trong làn gió nhẹ lúc chạng vạng, hòa lẫn vào màu bùn đất xám đen và đủ loại tảng đá.

Cứ như vậy nhìn quanh, đến cây cối còn chỉ có mấy chục gần trăm cây, càng đừng nói tới động vật sống.

Điều này có nghĩa cả Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đến mục tiêu còn không tìm thấy.

"Đi bên nào?" Long Duyệt Hồng hỏi theo thói quen.

Thương Kiến Diệu nhìn dòng suối nhỏ xung quanh gò đất:

"Đi theo nó đi, tìm được sông, chỗ đó hẳn là có cá."

"Đúng thế." Vẻ mặt Long Duyệt Hồng khẽ buông lỏng.

Anh ta do dự chút rồi nói:

"Nhưng như vậy có được xem là săn bắn không?"

"Về mục đích mà nói thì chắc chắn là được tính." Thương Kiến Diệu không chút để ý đáp lại: "Vấn đề duy nhất là, phải đi bao xa mới có thể tìm được cá."

"... Hay là, chúng ta tiện thể săn bắn động vật khác?" Long Duyệt Hồng đột nhiên nảy ra một ý tưởng kỳ quái: "Thương Kiến Diệu, cậu có thể sử dụng năng lực 'chú hề suy luận' lừa con mồi về luôn"

được không?"

Thương Kiến Diệu nhìn Long Duyệt Hồng từ trên xuống dưới:

"Đầu tiên, cậu phải khiến chúng nó có thể hiểu được những gì tôi nói, tiếp theo, cậu phải khiến chúng nó dừng lại để nghe tôi nói."

"... Cũng đúng." Long Duyệt Hồng há miệng, dường như muốn hỏi thêm gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Anh ta suy nghĩ một chút rồi nói:

"Không thể đi săn lung tung như vậy được, chúng ta xuống hỏi Bạch Thần trước đi."

"Được." Thương Kiến Diệu cũng không ngại, trực tiếp xoay người đi tới chỗ xe Jeep gần đồng lửa.

Long Duyệt Hồng nhìn theo bóng lưng hắn, im lặng hai giây rồi khẽ thở dài.

"Bạch Thần, ở quanh đây có chỗ nào có khả năng có con mồi?" Sau khi tới gần xe Jeep, Thương Kiến Diệu hỏi thẳng.

Bạch Thần chỉ vào chỗ cây cối thưa thớt:

"Có thể sang bên kia nhìn xem, hắn là có thỏ. Các anh phải chú ý phân biệt dấu chân, phân..."

Cô nói sơ qua kỹ thuật săn bắn thỏ, rồi cuối cùng nói:

"Nếu là người thường, tôi sẽ đề nghị làm bẫy, sử dụng công cụ, nhưng kỹ thuật bắn súng của các anh là đủ rồi, chỉ cần giữ được bình tĩnh, không luống cuống tay chân."

"Ừ." Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu nhất thời có chút chờ

mong.

...

Một giờ sau, ánh chiều tà hãy còn cố gắng treo trên bầu trời, mặt trời vẫn đang chưa lặn hẳn, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng mặt xám mày tro quay về chỗ đốt lửa.

Thương Kiến Diệu thì xách một con thỏ hoang có bộ lông màu xám trắng, máu còn nhỏ tong tong xuống đất.

"Các anh mất từng đó thời gian mà chỉ bắt được một con thỏ?"
Tường Bạch Miên đang thoải mái sưởi ấm đứng lên.

"Thỏ quá thính, chạy cũng nhanh, lại nhiều hang nữa..." Long Duyệt Hồng nói rõ sự khó khăn.

Tường Bạch Miên cười cười, bổ sung giúp anh ta:

"Hơn nữa hôm nay có nhiều người đi qua, những con thỏ đó đều bị làm sợ, càng thêm khó bắt."

"Đúng đúng đúng!" Long Duyệt Hồng không ngừng đáp lại.

Thương Kiến Diệu thì suy nghĩ rồi nói:

"Vẫn là chúng tôi quá coi thường lũ thỏ, cảm thấy có thể bắt chúng dễ như trở bàn tay."

"Không sai, có kinh nghiệm lần này, sau này sẽ dễ hơn." Tường Bạch Miên chỉ vào đốt lửa: "Cạo sạch lông, rửa sạch máu, mang lên nướng."

Rất nhanh, con thỏ kia được xuyên bởi một cành cây có vẻ to, lật giở liên tục trên ngọn lửa đỏ đậm.

Bạch Thần thi thoảng lại rải muối lên trên con thỏ, làm cho lớp da ngoài của nó dần trở nên vàng óng ánh. Một mùi thơm mà Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng dường như chưa từng ngửi thấy bao giờ bắt đầu tỏa ra.

"Hình như sẽ rất ngon..." Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu đồng thanh nói.

Tướng Bạch Miên cười lắc đầu:

"Chỉ coi là tạm được thôi. Không có mỡ để quét, không có hương liệu để rải lên, thịt thỏ lại hơi khô nữa, tạm nhét miệng được."

"Đúng là xa xỉ." Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng vô thức đáp lại.

Lúc nướng thịt lại còn vừa nướng vừa phết mỡ, thật lãng phí!

Tướng Bạch Miên nhìn chăm chăm vào con thỏ không lớn, không hề ngẩng đầu lên:

"Có đôi khi mỡ chảy ra không có chai lọ đựng, chỉ có thể giải quyết một phần ngay tại đó. Ở dã ngoại, phải biết cách thích ứng với hoàn cảnh xung quanh."

Tướng Bạch Miên vừa dứt lời thì đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhìn về bên cạnh gò đất:

"Có hai người tới đây."

Long Duyệt Hồng vốn đang canh gác bốn phía lập tức giơ họng của khẩu súng "Cuồng Chiến Sĩ" lên, Thương Kiến Diệu và Bạch Thần cũng nhìn với theo.

Mấy phút sau, bọn họ thấy hai người kia.

Đây cũng là tổ hợp một nam một nữ. Nam thì cao chưa tới 1 mét 8, tầm bốn mươi mấy tuổi, mái tóc dài màu đen buông xõa, có nuôi một chòm râu trông khá có khí chất bên khóe miệng. Cho dù đã gần tuổi trung niên nhưng vẫn có thể khiến người ta nhìn ra người này từng là một mỹ nam tử.

Người phụ nữ thì tầm 1 mét 7, tóc vàng mắt xanh, khuôn mặt góc cạnh, trông rất xinh đẹp.

Hai người bọn họ có một điểm chung là đều mặc một chiếc áo choàng rộng thùng thình, hiếm thấy. Một cái màu đen sậm, áo kia màu lam xám, trên cái áo choàng màu lam xám còn có các loại ký hiệu trừu tượng kỳ quái.

Tưởng Bạch Miên nhướn mày, cao giọng hỏi:

"Hai vị tới đây làm gì?"

Người phụ nữ tóc vàng mắt xanh mặc áo choàng màu lam xám lập tức dừng bước lại, dùng tay trái bao lấy tay phải, giơ lên trên chỗ lông mày, xoay người hành lễ nói:

"Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn."

Ngôn ngữ mà cô ta sử dụng tiếng Đất Xám rất rõ ràng, mà không phải tiếng Hồng Hà thoát trông có vẻ cô ta hay dùng hơn.

Người đàn ông trung niên kia thì cười nói:

"Tôi với cô ấy không quen, mới vừa gặp không lâu thì ngửi thấy bên này có mùi thơm, định tới đây thử thời vận, xem liệu có ai phát lòng tốt không."

"Khả năng không cách nào phát lòng tốt." Tưởng Bạch Miên thông dong chỉ con thỏ không lớn trên đồng lửa.

"Vậy nếu đã gặp được nhau, mọi người ngồi tán gẫu không phải cũng rất tốt hay sao?"

Người đàn ông trung niên vẫn giữ nụ cười tươi: "Không phải tôi khoe khoang đâu, tất cả những người tôi gặp đều khen tôi kiến thức uyên bác, học sâu hiểu rộng."

Nghe được câu này, Tưởng Bạch Miên ngẫm giơ một thủ thế cho đám người Thương Kiến Diệu, làm cho bọn họ không thả lỏng sự cảnh giác.

Cô lập tức cười nói:

"Được thôi."

Chương 87: Không Đơn Giản 1

Nghe được câu trả lời của Tưởng Bạch Miên, người đàn ông mặc áo choàng đen, để tóc dài tìm một chỗ bên đồng lửa rồi tùy ý ngồi xuống, trông rất phóng khoáng.

Người phụ nữ tóc vàng mắt xanh mặc áo choàng màu xám cũng thoải mái ngồi xuống theo, dường như hoàn toàn không sợ đám người Thương Kiến Diệu có ý hại người.

Sự tự tin và thái độ đó làm cho Tưởng Bạch Miên không nhịn được cười ra tiếng:

"Trông chúng tôi vô hại thế sao?"

Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng thì đồng thời nảy ra một ý nghĩ không khác nhau là bao trong đầu:

Rõ ràng hai người này có thứ để dựa vào!

"Không phải là vừa mới phát hiện một phế tích thành phố của thế giới cũ sao? Tất cả mọi người đều đang hướng tới nơi đó, nào còn thời gian tự giết lẫn nhau?" Người đàn ông trung niên giơ tay hai hơ ắp trước đồng lửa: "Các vị tên là?"

Tưởng Bạch Miên ngồi lại vị trí ban đầu, thản nhiên trả lời:

"Tưởng Bạch Miên. Chúng tôi đến từ một thế lực, tới hoang dã Hắc Chiếu hoàn thành một nhiệm vụ."

Cô chủ động tiết lộ một chút về thân phận, nhưng không nói rõ hoàn

toàn, mong đối phương có điều kiêng dè, mọi người yên bình vượt qua đêm nay rồi mỗi người mỗi ngả.

Mà sở dĩ cô đồng ý cho hai người này tới bên cạnh đồng lửa để trao đổi nói chuyện, chủ yếu là vì suy xét tới phạm vi năng lực người thức tỉnh của Thương Kiến Diệu có hạn, ở khoảng cách gần chắc chắn tốt hơn là xa.

Cho dù phía đối diện cũng có người thức tỉnh, mục tiêu trọng điểm của bọn họ chắc chắn sẽ là Tường Bạch Miên, người có biểu hiện giống người đứng đầu nhóm người này, như vậy thì Thương Kiến Diệu sẽ có cơ hội - cho dù đối phương có thể sử dụng năng lực loại hình phạm vi như "Cối Ngạ Quỷ" thì ở khoảng cách này, Thương Kiến Diệu khi chuẩn bị sẵn sàng từ trước sẽ kịp hoàn thành một lần phản đòn, đưa ra ảnh hưởng tương ứng.

"Đã nhìn ra." Người đàn ông trung niên kia không chút nghi ngờ khi Tường Bạch Miên chủ động để lộ thân phận: "Cho dù là tự khuôn mặt, hình thể, làn da hay quần áo và vũ khí, các vị đều không giống dân du cư hoang dã, ha ha, chỉ có cô bé kia khiến tôi không dám khẳng định."

Người mà ông ta nói chính là Bạch Thần đang nướng thờ.

Tường Bạch Miên đang định đáp lại rằng "tuổi của chúng tôi không nhỏ" thì ông ta đã tiếp tục nói:

"Tôi tên là Đỗ Hành, mộc thổ đồ, hành trong bình hành. Tôi là một nghiên cứu viên lịch sử, cũng là học giả cổ vật. Nói ra thì thật xấu hổ, tuy tôi gia nhập công hội Thợ Săn đã hơn hai mươi năm, nhưng hiện tại vẫn chỉ là thợ săn tân thủ, gần đây mới được thăng cấp lên chính thức. Ài, tôi không tiếp nhận mấy đơn ủy thác, mà phần lớn là mượn dùng tài nguyên và tin tức của bọn họ để hoàn thành việc nghiên cứu của mình. Đây không phải sai, có một phế tích thành phố của thế giới cũ chưa từng bị thăm dò bao giờ vừa được phát hiện, tôi lập tức tới ngay."

Trong lúc nói, ông ta vẫn mỉm cười, tỏ vẻ rất thân thiện.

Nhưng câu trả lời của ông ta lại khiến đám người Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu không dám khinh thường:

Một vị học giả cổ vật, nghiên cứu viên lịch sử dường như chỉ mang theo súng lục lại dám một mình lảng vảng trên Đất Xám, thăm dò phế tích thành phố, mà lại sống tới trung niên. Bản thân điều này đã có thể nói rõ đối phương không phải người đơn giản.

Người phụ nữ tóc vàng mắt xanh kia cũng tự giới thiệu theo:

"Tôi tên là Già La Lan, tôi là một đạo sĩ."

Tuy cô ta biết nói tiếng Đất Xám, nhưng cách phát âm còn có chút kỳ quặc, làm cho đám người Thương Kiến Diệu cảm thấy phong cách có vẻ không đúng lắm.

Già La Lan khẽ nở nụ cười, nói tiếp:

"Tôi đến đây là vì có rất nhiều người đi tới nơi này, tôi đi theo xem sao."

"Đúng là tùy ý mà..." Tưởng Bạch Miên đánh giá một câu không chút khách sáo.

Già La Lan nói với nụ cười y nguyên trên môi:

"Không thì sao? Từ khi thế giới cũ hủy diệt, không ít người nhận ra một sự thực:

Tuy con người chúng ta tự khoe khoang mình là sinh vật cao cấp, nhưng đứng trước thế giới và vận mệnh, chúng ta hết như lá rụng trong gió dữ..."

Cô ta vừa nói vừa chỉ hàng cây cối thưa thớt đằng xa:

"Chỉ có thể bay lượn theo gió, chứ không cách nào quyết định mình sẽ rơi xuống đâu.

Nếu không thể phản kháng được sự sắp đặt của vận mệnh, vậy chỉ bằng từ bỏ ý nghĩ đó, cứ di chuyển theo gió, thay đổi tư duy, để mở mang kiến thức về đủ loại phong cảnh trên đường đi, từ đó tìm kiếm sự tồn tại của đạo, sau đó, nhờ việc này để phân biệt được chân thật và giả dối, hoàn toàn thoát khỏi xiềng xích gông cùm, lấy được năm tháng vĩnh hằng.

Chính là cái gọi là: nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên."

Đám người Long Duyệt Hồng nhìn người phụ nữ tóc vàng mắt xanh xinh đẹp đang từ tốn nói trước mặt mình, ai nấy đều ngơ ngác.

Mỗi một câu mà cô ta nói ra, bọn họ đều có thể hiểu được, nhưng khi gán lại thành một chỉnh thể thì bọn họ có chút mù tịt.

Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể tổng kết ra phong cách làm việc của đối phương là:

Thích ứng trong mọi hoàn cảnh.

"Tôi đã hiểu đại khái rồi." Tưởng Bạch Miên thành thật gật đầu.

Đỗ Hành liếc nhìn Già La Lan như có suy nghĩ, rồi chỉ vào con thỏ kia:

"Ban nãy tôi đi tới đây, thấy có hai con thỏ hoang, điều này nói rõ con mồi bên này không quá khan hiếm, vì sao các vị chỉ bắt có một? Nhiều người thế này..."

Nghe thấy câu hỏi đó, cả Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng

đều đỏ mặt, một người đỏ phơn phớt, người kia thì đỏ bừng.

Tường Bạch Miên liếc nhìn hai người bọn họ một cái, khẽ cười lắc đầu nói:

"Trời cao có đức hiếu sinh."

Đỗ Hành tỏ ra đã hiểu:

"Các vị là giáo chúng của Giáo Đoàn Tăng Lữ? Hay Thủy Tinh Ý Thức giáo?"

"Không phải." Tường Bạch Miên nói như đang tùy ý giải thích:
"Chúng tôi chỉ vừa gặp được một thầy tu máy móc của Giáo Đoàn Tăng Lữ, có chút mâu thuẫn với gã nên đã đánh nhau một trận."

Đỗ Hành khẽ nhếch khóe miệng, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Có phải tên thầy tu kia mặc áo cà sa màu đỏ?"

"Có." Tường Bạch Miên không hề giấu diếm.

Đỗ Hành và Già La Lan lại lần nữa đánh giá lại tiểu đội bốn người này.

Chương 88: Không Đơn Giản 2

Đỗ Hành thu hồi mắt, cười nói:

"Các vị cũng rất lợi hại đấy. Theo tôi được biết, những thầy tu máy móc mặc áo cà sa màu đỏ trong Giáo Đoàn Tăng Lữ có xác suất là người thức tỉnh không phải quá thấp."

Già La Lan gật đầu theo, tỏ vẻ mình cũng nghe nói điều đó.

"Gã đúng là kẻ thức tỉnh." Tưởng Bạch Miên khẳng định suy đoán của hai người đối diện.

Cô nhìn quanh một lượt, không dừng mắt trên bất cứ ai, sau đó cười hỏi:

"Hai vị, dường như có hiểu biết sâu sắc về người thức tỉnh?"

Nếu Đỗ Hành nói là "tán gẫu không phải rất tốt sao", còn Già La Lan thì chủ trương thích ứng mọi hoàn cảnh, cô cũng không khách sáo nữa, bắt đầu tìm hiểu về thông tin mà với người bình thường thì tuyệt đối hiếm có.

Nếu như đối phương không trả lời, cô chắc chắn sẽ không ép buộc người ta. Nhưng nếu họ trả lời, cô sẽ xem xét chia cho họ một cái chân thỏ. Dù sao bốn người bọn họ không định dựa vào con mồi bé thế này để nhét đầy bụng, chủ chốt vẫn là thanh năng lượng và lương khô, nếu thật sự không được thì làm thêm mấy hộp đồ ăn quân dụng nữa.

Đỗ Hành sờ sờ hàng râu bên miệng:

"Ây dà, đây chính là khảo sát tôi rồi."

Ông ta vừa nói vừa nở nụ cười rõ tươi.

Trước khi nữ đạo sĩ Già La Lan tóc vàng mắt xanh mở miệng, Đỗ Hành đặc chí bổ sung:

"Có điều, tôi có quen biết vài người thức tỉnh. Bọn họ nói cho tôi biết, trong tâm linh của người thức tỉnh cũng đang tìm kiếm và truy tìm thế giới mới, cũng giống như tất cả mọi người trên Đất Xám tìm kiếm cánh cửa mở ra thế giới mới ngoài hiện thực vậy, hy vọng sẽ không còn phải chịu đói khát, không còn bị bệnh tật và biến dị quấy nhiễu nữa.

Đúng, Giáo Đoàn Tăng Lữ gọi nơi đó là "Cực Lạc Tịnh Thổ".

Thương Kiến Diệu nghe rất chăm chú, dường như có chút vỡ lẽ.

Lúc này, Già La Lan nói chen vào với khuôn mặt dịu dàng:

"Trong số những thầy tu máy móc khoác áo cà sa màu đỏ của Giáo Đoàn Tăng Lữ, có xác suất nhất định tiến vào "Biển Khởi Nguyên".

"Đúng đúng đúng, "biển Khởi Nguyên"! Bọn họ có nhắc tới danh từ này." Đỗ Hành vỗ đùi cái đét, nói.

Tường Bạch Miên yên lặng nghe xong, bèn hỏi:

"Nếu vượt qua "biển Khởi Nguyên", vậy sẽ đến đâu?"

"Tôi không biết." Già La Lan bình thản đáp lại.

Đỗ Hành chỉ cười chứ không trả lời, nhưng cũng không nói là mình không biết.

Tường Bạch Miên suy nghĩ hai giây, lại hỏi tiếp:

"Vậy từ chỗ nào để tiến vào "biển Khởi Nguyên" đây?"

Già La Lan nhìn đồng lửa bốc lên ngọn lửa đỏ sậm, nói:

"Cái tên mà mỗi người gọi nơi đó là không giống nhau."

Lúc này, Đỗ Hành cười nói xen vào:

"Cái tên có vẻ được công nhận chính là: "Đại sảnh quần tinh"."

Đôi mắt Thương Kiến Diệu thoáng động, vẻ mặt hơi chút thay đổi khó mà thấy rõ.

"Là vậy à." Tường Bạch Miên khẽ gật đầu nói: "Tôi không tiếp xúc với người thức tỉnh bao giờ, không hiểu gì về bọn họ."

Dứt lời, cô không cho Đỗ Hành và Già La Lan cơ hội lên tiếng, mà nghiêng đầu nhìn Bạch Thần:

"Nướng thế nào rồi?"

"Cũng vừa chín tới." Bạch Thần kéo cành cây xuyên con thỏ về.

"Người từ xa tới là khách, chia cho bọn họ một phần đi." Tường Bạch Miên ra lệnh.

Bạch Thần biết rõ những thông tin vừa nghe được rất cuộc hiếm có cỡ nào, nên cô hoàn toàn không hề có cảm xúc kháng cự, khi thỏ nướng bớt nóng, cô xé hai chân sau đưa cho Đỗ Hành và Già La Lan.

Cô lang thang trên Đất Xám nhiều năm như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên được nghe tới các cụm từ như "biển Khởi Nguyên" và "đại sảnh quần tinh".

Đỗ Hành không khách sao, giơ tay nhận lấy, cầm đầu cái xương đùi rồi bắt đầu vừa thổi phù phù vừa ăn.

"Không sai, nướng vừa chín tới..." Ông ta vừa ăn vừa hàm hồ khen một câu.

Già La Lan thì nhã nhặn hơn ông ta nhiều, cầm đầu xương nơi không nóng lắm, bắt đầu cắn từng miếng thịt nhỏ.

Cùng lúc đó, Bạch Thần chia số thịt thỏ còn lại làm bốn phần, để vào trong cặp lồng của đội mình.

Thương Kiến Diệu ăn một miếng, cảm thấy thịt này đúng là rất khô, nhưng khi nhai thì lại có cảm giác càng ăn càng thơm ngon hơn thịt ở trong công ty.

Long Duyệt Hồng phụ trách cảnh giới xung quanh, chỉ có thể trơ mắt nhìn, chứ không cách nào được ăn luôn.

Sau khi ăn xong chút thịt thỏ này, Tưởng Bạch Miên thấy Đỗ Hành đang mút ngón tay liếm nốt chỗ mùi vị cuối cùng, không chút để ý hình tượng, cô bèn cười nói:

"Đỗ, tiên sinh, không phải ông nói mình là nghiên cứu viên lịch sử, và lại có học thức uyên bác sao? Vậy ông có hiểu biết gì về phế tích mới phát hiện ở phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ không? Biết nó tương ứng với thành phố nào của thế giới cũ không?"

Đỗ Hành lấy ra một chiếc khăn tay nhàu nhĩ, lau hai tay rồi cười ha ha nói:

"Không biết, rất nhiều tư liệu thế giới cũ đã hoàn toàn thất lạc khi thế giới cũ hủy diệt, và trong thời đại rối loạn kia, bao gồm cả nhiều bản đồ có độ chi tiết cao.

Nhưng tôi có thể khẳng định một điều, phế tích thành phố mới được phát hiện kia chắc chắn có dị thường, rất đáng để nghiên cứu."

"Vì sao lại nói như vậy?" Tường Bạch Miên hỏi thay cho đám người Bạch Thần, Thương Kiến Diệu.

Đỗ Hành ngẩng đầu lên nhìn bầu trời bao la phía bắc:

"Khi thế giới cũ hủy diệt, trong các trấn nhỏ và nông thôn xung quanh thành phố có không ít người sống sót, nhưng lại không một ai nhắc đến hoặc có ý định thăm dò phế tích thành phố kia. Ừm, phía sau là tin tức mà thợ săn di tích phát hiện phế tích kia báo về."

Về điều này, Tường Bạch Miên và Bạch Thần rất đồng ý, lúc trước Điền Nhị Hà của trấn Thủy Vi nhỏ tuổi như vậy đều một lòng một dạ muốn về thành phố tìm bố mẹ.

"Chi tiết đó chứng tỏ phế tích thành phố kia tuyệt đối không đơn giản." Đỗ Hành lại đưa ra kết luận.

Ông ta vừa dứt lời, từ phương bắc xa xa bỗng truyền tới một tiếng gào thét ồm ồm thê lương:

"G-rào!"

Trong đêm đen tĩnh lặng, hệt như có một cơn ác mộng đang giáng xuống.

Chương 89: Thuận Theo Tự Nhiên 1

Tiếng gầm thét kia còn chưa lắng xuống, thì một tiếng gầm tương tự vang lên ở chỗ khác đầm lầy, liên tục không ngừng, vang vọng không ngớt.

Đỗ Hành nghiêng tai lắng nghe một lúc, nụ cười tươi trên khuôn mặt đã vụt tắt từ lúc nào không rõ.

Chờ khi ban đêm ở hoang dã Hắc Chiếu yên tĩnh trở lại, người đàn ông trung niên tự xưng là học giả cổ vật, nghiên cứu viên lịch sử này quay đầu nhìn đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu rồi nói:

"Tình hình bên đó còn rắc rối hơn tôi dự đoán. Xem ra tôi phải lên đường đi suốt đêm rồi."

Ông ta vừa nói vừa đứng lên.

"Cẩn thận." Tường Bạch Miên không giữ lại, nói khách sáo.

Đỗ Hành cười một tiếng, không đáp lại lời này, trước khi từ biệt ông ta chỉ nói một câu như đang lái nhai dông dài:

"Cô bé ạ, tên của cô làm tôi nhớ tới lúc trước. Khi đó, quê nhà tôi có rất nhiều ruộng bông, mỗi khi tới mùa vụ vào thời gian này, hoặc là muện hơn chút, có thể thấy vô số những đám mây rơi xuống đất. Cảnh tượng đó cực kỳ đẹp đấy."

Tường Bạch Miên đứng lên theo, khẽ mỉm cười nói:

"Ba tôi là nhà sinh vật học nghiên cứu cải tiến bông, mà tôi sinh ra đúng mùa thu hoạch vụ bông, cho nên ông đặt cho tôi cái tên này."

Nói tới đây, cô mỉm cười kháng nghị:

"Tuy rằng anh đúng là lớn tuổi hơn chúng tôi, nhưng quả thực chưa đến mức gọi tôi bằng "cô bé" thế này đâu."

Đỗ Hành cười ha ha:

"Tuổi của tôi lớn hơn về ngoài của tôi nhiều, cũng lớn hơn những gì các cô cậu tưởng."

Ông ta không trì hoãn nữa, cười vẫy tay:

"Mong có thể gặp lại."

"Mong có thể gặp lại." Đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu lịch sự đáp lại.

Đỗ Hành lại phát tay áo, xoay người đi vòng qua gò đất, trong vùng đất hoang dã tối om khi mặt trời đã lặn mà mặt trăng còn chưa lên, từng bước đi tới phương bắc.

"Quý cô Già La Lan, còn cô thì sao? Cũng muốn tiến tới phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ chứ?" Tường Bạch Miên lại ngồi xuống, nhìn về vị đạo nhân tóc vàng mắt xanh kia.

Già La Lan mỉm cười đáp:

"Không cần gọi tôi là quý cô. Trên con đường tầm "đạo" này, không phân chia nam nữ. Nếu các vị muốn tỏ vẻ tôn kính, tôi sẽ không để ý, có thể gọi tôi là đạo trưởng."

Đương nhiên, các vị có thể gọi tôi là Tiểu La, Tiểu Lan, Tiểu Già cũng không sao, đây đơn giản chỉ là một phong cảnh khác trên con đường

cầu đạo, không chia tôn ti cao thấp."

"Còn rất, rất, rất dân dã." Tưởng Bạch Miên nghĩ nửa ngày, cuối cùng mới chọn ra được một từ hình dung thích hợp: "Có thể nhìn ra tiếng Đất Xám của cô khá tốt."

"Đây không phải tôi tự nguyện học." Câu trả lời của Già La Lan hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của đám người Bạch Thần.

Cô ta lập tức đưa ra lời giải thích với nụ cười không thay đổi:

"Diễn tịch về "đạo" đều viết bằng tiếng Đất Xám, nếu phiên dịch sang tiếng Hồng Hà thì sẽ đánh mất ý nhị trong đó, không thể nào miêu tả chính xác được."

Dứt lời, cô ném khúc xương thỏ sau khi đã ăn xong xuống đất, lại cho hai ngón tay dính mỡ vào trong miệng mút vài cái, sau đó tùy ý xoa lên quần áo.

Hành vi tùy ý đó kết hợp khí chất tuy xinh đẹp nhưng có chút cao quý của cô ta làm đám người Thương Kiến Diệu, Tưởng Bạch Miên nhìn mà há hốc mồm.

Già La Lan lấy một túi nước ra uống hai ngụm, thấy mấy người phía đối diện đều kinh ngạc nhìn mình, bèn thích thú khẽ cười một tiếng:

"Đôi khi chúng ta thậm chí còn không phân biệt được rõ ràng chân thật và giả dối, ngay cả việc sinh tồn cơ bản nhất còn không dám đảm bảo, thì còn để ý mấy chuyện vật vãnh không đáng kể này làm gì? Không bằng thích gì làm đó, thuận theo tự nhiên."

Nói tới đây, cô ta dờn mắt về đồng lửa đang bốc cháy kia, nói với nụ cười chứa đầy hàm xúc:

"Tựa như đám quý tộc ở viện Nguyên Lão của thành Tối Sơ, rõ ràng vài thập niên trước đều là đám dân du cư vật lộn sống sót trong

hoang dã, lúc không có nguồn nước sạch thì đến nước tiểu của đồng bọn cũng cướp uống cho bằng được. Nhưng bây giờ lại chú trọng tới lễ tiết, tôn ti, rồi các loại lễ nghi phiền phức mà thực tế chẳng có bất kỳ ý nghĩa nào.

Ha ha, khi trong thành còn có công dân tăng đày chết vì lạnh vì đói, bọn họ quy định bữa tiệc bắt buộc phải có bộ đồ ăn riêng cho các loại thức ăn."

Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần chưa từng tới thành Tối Sơ, chỉ nghe được mấy tin đồn, thật sự không cách nào tiếp được đề tài này.

Tưởng Bạch Miên thì gật đầu như có suy nghĩ:

"Xem ra cô tới từ thành Tối Sơ."

Vị đạo sĩ tóc vàng mắt xanh Già La Lan này cười, không khẳng định cũng chẳng phủ nhận.

Thương Kiến Diệu thấy bầu không khí có chút tĩnh lặng, bèn đổi chủ đề:

"Đạo trưởng Già La Lan, đạo sĩ là gì?"

Già La Lan nghiêm túc ngẫm nghĩ:

"Muốn giải thích cái này thì quả thật có chút khó... Không phải các vị từng gặp được thầy tu rồi sao? Có thể coi đạo sĩ là một loại thầy tu khác, là loại thầy tu thuộc về một tôn giáo khác, thờ phụng Chấn Tuế khác."

Nghe được hai từ "Chấn Tuế" này, đám người Tưởng Bạch Miên, Long Duyệt Hồng đều có cảm giác mạch máu ở thái dương giật giật.

Thương Kiến Diệu chủ động hỏi:

"Không biết cô tín ngưỡng vị Chấp Tuế nào?"

Vẻ mặt Già La Lan trở nên nghiêm túc:

"Trang Sinh."

"..." Các thành viên tổ điều tra thế giới cũ đều có chút khó nói nên lời.

Sau khi thoát khỏi Tịnh Pháp, Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu có chia sẻ thông tin về vị thầy tu máy móc không nói dối này cho Tưởng Bạch Miên và Bạch Thần.

Mà trong những thông tin đó, tin tức quan trọng nhất chính là:

Giáo Đoàn Tăng Lữ tin tưởng thế giới này chính là giấc mộng của vị Phật quá khứ "Thế Tự Tại Như Lai" này, cho nên mới ngập đầy các loại đau khổ. Mà "Thế Tự Tại Như Lai" lại là Chấp Tuế đại diện cho cả năm và tháng nhuận, ở ngoài Giáo Đoàn Tăng Lữ còn có một danh xưng khác.

Danh xưng đó là:

Trang Sinh!

Già La Lan nhìn thấy rõ phản ứng khác thường của mấy người, nhưng không hỏi gì cả.

Vài giây sau, Tưởng Bạch Miên mới dò hỏi:

"Hiện giờ cô gia nhập giáo phái này ở thành Tối Sơ?"

Chương 90: Thuận Theo Tự Nhiên 2

Già La Lan gật đầu:

"Đúng, giáo phái Vĩnh Hằng Tuế Nguyệt."

Trên mặt cô dần hiện ra nụ cười:

"Khi đó mẹ tôi vừa mới mất, tôi lại có mối quan hệ không thoải mái lắm với những người khác trong gia tộc..."

Đột nhiên Thương Kiến Diệu cắt ngang dòng hồi tưởng của vị đạo sĩ này:

"Vì sao khi nhắc tới mẹ mất mà cô không những không khổ sở, lại còn nở nụ cười?"

Già La Lan cười một tiếng, dùng tiếng Đất Xám rất chuẩn nói:

"Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên của thế giới này, hết như xuân hạ thu đông, sẽ luôn luân phiên và tuần hoàn. Tuy mẹ tôi đã chết, nhưng bà vẫn đang ngủ yên giữa trời đất, vẫn là một phần của tự nhiên, có lẽ một ngày nào đó bà sẽ dùng hình thức khác mà khởi đầu lại lần nữa, hết như hết mùa đông thì mùa xuân sẽ tới."

Nếu đã hiểu được điều đó, vì sao còn phải khóc lóc bi thương? Có phần tinh lực ấy, chi bằng hoài niệm nhiều hơn."

Thương Kiến Diệu muốn phản bác, nhưng lại không tìm thấy lỗ hổng trong lý luận của đối phương, chỉ có thể hậm hực ngậm miệng lại.

Hắn thậm chí mơ hồ cảm thấy những gì Già La Lan nói quả thật có chút đạo lý, chẳng qua là quá cực đoan.

Già La Lan đang định tiếp tục chủ đề phía trước, phương hướng phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗi lại có tiếng gào thét thê lương vang lên:

"Grào!"

Lúc này, tiếng thét đã càng cao và càng thô hơn, rõ ràng đã có biến hóa.

Già La Lan nghiêng đầu lắng nghe, rồi khẽ mỉm cười nói:

"Xem ra tôi cũng phải đi tới nơi đó rồi."

Cô ta chậm rãi đứng lên, dùng tay trái ôm lấy tay phải cúi người hành lễ:

"Chí Nhân vô kỳ, thế giới mới đang ngay trước mắt."

Sau đó, cô ta vỗ đạo bào, rồi cứ thế đi tới phương bắc.

"Chí Nhân là một kiểu tên gọi khác của Chấp Tuế..." Nhìn vị đạo sĩ Già La Lan này đi xa, Thương Kiến Diệu giải thích qua một câu.

Tường Bạch Miên đã sớm đứng lên nhìn theo hướng Già La Lan và Đỗ Hành rời đi, đột nhiên cô cười một tiếng:

"Thật là, sao bọn họ không chuẩn bị xe, mà cứ phải đi bộ? Với năng lực của bọn họ, đây đâu phải chuyện khó khăn gì..."

Dám bôn ba trên hoang dã nơi bóng đêm đang bao trùm, ai mà lại không có gì đó để dựa vào?

Mà người như vậy không cần thiết phải cố ý lề mề chờ nhóm thợ săn di tích đầu tiên hứng chịu phần lớn nguy hiểm.

"Có thể là chuyện xảy ra quá đột ngột." Bạch Thần suy đoán dựa theo góc độ bản thân.

"Có lẽ là để duy trì hình tượng." Thương Kiến Diệu nói theo phương hướng mà người bình thường sẽ không nghĩ đến.

"... Bỗng dưng tôi cảm thấy anh nói có lý." Tường Bạch Miên suýt nữa bật cười: "Tôi đang nói về vị nghiên cứu viên lịch sử tên Đỗ Hành kia, còn về phần Già La Lan, chính cô ta nói rồi, muốn mở mang kiến thức về các loại phong cảnh dọc hành trình, đương nhiên đi bộ sẽ tốt hơn."

Không chờ tổ viên nói gì, Tường Bạch Miên đã tỏ ra nghiêm túc:

"Thứ khiến tôi hoài nghi nhất là một vấn đề khác."

"Vấn đề gì?" Long Duyệt Hồng phụ trách canh gác bốn phía có chút căng thẳng hỏi.

Tường Bạch Miên rốt cuộc không che giấu được nụ cười trên mặt:

"Thương Kiến Diệu, vì sao anh không tham dự cuộc "hợp xướng" này như lần trước?"

Cô đang nói về lần đầu tiên nghe thấy âm thanh dị thường sâu trong đầm lầy thì Thương Kiến Diệu cũng hú lên theo.

Thương Kiến Diệu liếc nhìn tổ trưởng một cái, nghiêm túc đáp:

"Cô thật ngây thơ."

"..." Bạch Thần và Long Duyệt Hồng suýt nữa thì cười ra tiếng, Tường Bạch Miên thì không phản bác được, chỉ có thể vuốt vuốt lỗ tai:

"O, anh nói gì thế? Thật là, sao không nói to hơn chút nữa chứ? Thôi thôi, ăn cơm ăn cơm."

Tường Bạch Miên dẫn trước ăn xong lương khô và thanh năng lượng, bù thêm nước cho túi nước, cô nghiêm mặt nhắc nhở:

"Đêm nay càng phải cẩn thận hơn chút. Mọi người cũng nghe thấy động tĩnh ban nãy rồi đó."

Chờ khi Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đáp lại, Tường Bạch Miên lại cười nói:

"Nhưng lúc nghỉ ngơi thì cần nghỉ ngơi cho hăn hoi, ngày mai còn tiếp tục đi đường."

Và lại phải bắt đầu huấn luyện các anh năng lực tìm đồ ăn, đây không chỉ là săn bắn và hái lượm, mà còn phân biệt lá cây với rễ cây nào có thể ăn, bộ phận của động vật đột biến nào có thể sử dụng, ăn thứ nào xong thì trong bao lâu bắt buộc phải tiêm thuốc gen, loại đất nào có thể tạm coi làm đồ ăn, chống đỡ một hai lần... Các anh đừng tưởng mấy ngày trước là mạo hiểm trong Đất Xám, trong tình huống đầy đủ đồ ăn như thế này, đây chỉ được gọi là diễu hành vũ trang mà thôi!"

Long Duyệt Hồng nghe xong thì lòng đầy sợ hãi, Thương Kiến Diệu thì lại nóng lòng muốn thử.

Tường Bạch Miên suy nghĩ, bổ sung:

"Còn nữa, đừng để bị những lý luận tôn giáo kỳ quái mê hoặc. Tuy rằng những thứ đó có thể cung cấp những sự an ủi về tâm linh nhất định, nhưng trong hoàn cảnh Đất Xám này, làm vậy chẳng khác nào trốn tránh thực tại, là mối đe dọa tiềm tàng."

Long Duyệt Hồng gật đầu, rồi tò mò hỏi:

"Tổ trưởng, có rất nhiều loại tôn giáo kỳ quái như vậy sao?"

Đây là nội dung ít được nhắc đến trong sách giáo khoa của công ty Sinh Vật Bàn Cổ.

"Rất nhiều, khi con người ta đau đớn và tuyệt vọng, sẽ rất dễ dựa dẫm vào tôn giáo." Tưởng Bạch Miên à một tiếng: "Theo tôi biết, trong thành Tối Sơ, những tôn giáo ngầm có thể tạo thành mối nguy hại không nhỏ có lẽ dùng hai bàn tay cũng không đếm hết được."

Sau khi nhắc nhở xong, Tưởng Bạch Miên nhận lấy nhiệm vụ của Long Duyệt Hồng tuần tra bốn phía, cũng dặn dò tổ viên xét lại tất cả những gì bọn họ gặp được hôm nay.

Đêm đó, bọn họ không gặp được điều gì ngoài ý muốn. Trời vừa sáng không lâu, xe Jeep đã bắt đầu chạy lên phương bắc.

Mất thấy đích đến không còn xa lắm, Tưởng Bạch Miên ngồi ghế lái phụ bắt đầu giới thiệu cho tổ viên:

"Kỳ thật cư dân của trấn Hắc Thử, lại là một đám thú nhân."

Chương 91: Thứ Nhân 1

"Thứ nhân?"

Nghe thấy danh từ này, trong đầu Long Duyệt Hồng lập tức xuất hiện những cụm từ miêu tả như "hung ác", "dị dạng", "ác độc", "nguồn ô nhiễm", "thù hận con người"...

Tuy anh ta chưa từng gặp thứ nhân bao giờ, nhưng trong sách giáo khoa và người xung quanh đều nói như vậy.

Tường Bạch Miên như có thể cảm ứng được suy nghĩ trong đầu của Long Duyệt Hồng lúc này, bèn thở dài một tiếng rồi nói:

"Thứ nhân và con người về bản chất là giống nhau, chỉ ít việc sinh sản đều không tách rời."

Không đợi đám người Long Duyệt Hồng mở miệng lần nữa, cô cứ thế tiếp tục nói:

"Đám người ở trấn Hắc Thử dựa vào việc bắt chuột, ăn chuột mà sống sót qua mùa đông đầu tiên sau khi thế giới cũ hủy diệt. Nghe nói khi đó, chuột ở cả khu vực đó đều phát điên, chui hết ra khỏi lòng đất, khắp núi đồi toàn chuột là chuột. Toàn thân chúng thối rữa, có con mắt đỏ sẫm, có con thì lại tấn công vật sống ở xung quanh."

Ơ... Hơi xa chủ đề, thôi cứ tập trung vào đám người ở trấn Hắc Thử kia đi.

Sau khi vượt qua mùa đông thứ nhất, vì khu vực bọn họ sinh sống ban đầu bị ô nhiễm quá nghiêm trọng, làm cho một phần lớn dân cư

tử vong, bọn họ quyết định rời đi, di chuyển tới bên này.

Tiếc rằng ác mộng không vì thế mà chấm dứt. Cơ thể bọn họ dần sinh ra biến dị, hơn nữa, có lẽ là do ăn quá nhiều chuột đột biến, bọn họ lại càng ngày càng giống chuột. Ha ha, tôi không phải chuyên gia về việc này, cũng không làm bất cứ nghiên cứu nào, chỉ thuận miệng nói như vậy thôi.

Tóm lại, tóc gáy của bọn họ trở nên vừa đen vừa dày, cơ thể bọn họ cứ còng xuống, móng tay của bọn họ thì lại càng cứng rắn và sắc nhọn hơn...

Trải qua vài đời sinh sản, hiện giờ vóc dáng phổ biến của cư dân trấn Hắc Thử thấp hơn một mét tư, thích sống trong hang động, cực kỳ giỏi đào bới. Tương ứng với điều đó, chủng loại đồ ăn của bọn họ cũng trở nên càng thêm tạp, đồng thời bọn họ cực kỳ sợ ánh nắng mặt trời, chỉ có thể hoạt động vào sáng sớm, chạng vạng và buổi tối.

Bọn họ cũng có nhiều biến dị tốt, ví dụ như rất có thiên phú về mặt máy móc và điện tử. Máy thiết bị điện tử của thế giới cũ vốn đều bị phá hỏng trông không ra gì, bọn họ loay hoay một thời gian thì lại có thể dùng tạm, đương nhiên tiền đề là phải có dây điện và linh kiện tương ứng."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên kêu lên một tiếng:

"Ấy, suýt thì quên nhắc nhở mọi người, không được nói ba từ "trấn Hắc Thử" trước mặt bọn họ. Đây là biệt hiệu của đám dân du cư hoang dã nào đó đặt cho điểm tụ cư của bọn họ, mang theo sự kỳ thị mãnh liệt. Mà những người ở trấn Hắc Thử kia lại thuộc dạng có lòng tự trọng hơi bị cao. Bên trong công ty thì, không thể nói rõ bọn họ có loại tình cảm oán hận thứ nhân như thế nào, nhưng chắc chắn không thể thiếu chê ghét, khinh thường và bài xích, nên vẫn tiếp tục sử dụng biệt hiệu này."

"Vậy vì sao công ty lại muốn tiếp nhận bọn họ?" Bạch Thần đang lái

xe không kìm được lên tiếng hỏi.

Cô, từng là một dân du cư hoang dã, đã gặp được rất nhiều lần tập kích đầy thù hận và vô duyên cứ từ thứ nhân. Lại thêm ngoại hình có khả năng đưa tới ác mộng của đối phương làm cô cực kỳ không có thiện cảm với quần thể này, về một số thời điểm cô còn đối xử với bọn họ như thể đang coi bọn họ là sinh vật có trí khôn.

Tường Bạch Miên im lặng một hồi rồi đáp:

"Cư dân trấn Hắc Thử không có oán hận sâu sắc gì với con người, bọn họ thường cũng tự coi bản thân là con người bình thường.

Nếu không phải vì sự nhạy cảm và tự ti của bọn họ, nhân viên trong công ty lại đầy thành kiến với bọn họ, công ty có thể sẽ dần thu nhận bọn họ, chứ không phải cho làm phụ thuộc bên ngoài thế này.

Kỳ thật đây cũng không tính là phụ thuộc, càng giống với mối quan hệ hợp tác hơn. Chúng ta dùng vũ khí, đạn dược, quần áo cũ và đồ ăn nhất định trao đổi những vật có giá trị mà bọn họ sưu tầm được. Đồng thời bọn họ sẽ thông qua vô tuyến điện truyền những tin tức quan trọng trên hoang dã Hắc Chiếu về cho công ty. Đúng, công ty thu quần áo cũ của mọi người lại cũng vì các giao dịch tương tự."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên tạm ngừng một chút:

"Công ty còn có thể chiêu mộ người tình nguyện ở trấn Hắc Thử này cho một số thí nghiệm. Về việc này, cư dân trấn Hắc Thử đều cực kỳ dũng cảm, bọn họ sẵn lòng trả mọi giá để đổi được cơ hội biến trở lại người bình thường."

Tường Bạch Miên không thêm tình cảm của mình vào, nhưng Bạch Thần vẫn nghe được tiếng cảm khái:

"Ở trên Đất Xám, vết nhơ trong danh tiếng của công ty chính là luôn gắn liền với thí nghiệm sinh vật. Trước khi tiếp xúc với mọi người, tôi

nghe không ít lời đồn, nên cực kỳ sợ hãi những thí nghiệm tương tự. Tôi sợ một ngày nào đó bị công ty Sinh Vật Bản Cổ bắt lại, đưa tới chỗ bí mật rồi trở thành vật hi sinh của thí nghiệm tà ác, sợ sẽ bị hành hạ tới sụp đổ tinh thần, cơ thể đột biến thành quái vật, đến cả chết cũng không thể giữ được hình hài con người.

Mà người của trấn Hắc Thử lại chủ động đăng ký tham gia làm người tình nguyện cho các thí nghiệm..."

Nghe xong lời này của Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng mới nhận ra trong mắt người bên ngoài, công ty lại có hình tượng như thế, quả thực chẳng khác gì nhân vật phản diện trong các câu chuyện kể trên chương trình đài phát thanh.

Điều này hoàn toàn khác với những gì bọn họ nhận biết từ nhỏ đến lớn:

Bọn họ vẫn luôn tin rằng bên trong công ty là thế ngoại đào nguyên, còn bên ngoài là khổ cực lầm than.

Tưởng Bạch Miên nghe vậy, bật cười thành tiếng:

"Có thể nghe ra được nỗi sợ hãi ấy cô đè ép trong lòng đã lâu, cho nên mới nói một hơi nhiều như vậy."

Chương 92: Thứ Nhân 2

Cô lập tức giơ cánh tay trái lên, làm động tác gấp lại:

"Tay giả sinh học loại hình Lươn Điện chính là thành quả của thí nghiệm, và cả biến đổi gen cũng là thế. Thế nào? Tận mắt nhìn thấy những thứ này, có phải cảm thấy không đáng sợ như thế không?"

Bạch Thần im lặng không nói gì.

"... Đã hiểu." Tường Bạch Miên tự giễu: "Nhìn dáng vẻ này của tôi, cô còn sợ hơn."

Cô khe khẽ thở hắt ra:

"Có một điều cô nói đúng, kết cục phần lớn những người tình nguyện này đều không được tốt đẹp cho lắm..."

Trong xe Jeep, bầu không khí trầm xuống đầy trĩu nặng, một lúc lâu không ai nói gì.

Vài giây sau, Thương Kiến Diệu quay đầu nhìn Thương Kiến Diệu, "thầm oán" mà nói:

"Sao lúc này anh lại không nói đùa nữa?"

Thương Kiến Diệu nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Là một người lập chí cứu vớt toàn bộ nhân loại, về đề tài tương tự, tôi không thể nói đùa được."

"... Cũng đúng." Tưởng Bạch Miên lại ngồi thẳng người lên.

Qua một lúc sau, cô chỉ tới phía trước:

"Queo trái, vào trong núi."

Đi tới nơi này, trên hoang dã Hắc Chiếu xuất hiện một mảng gò đồi, có cái thậm chí có thể được gọi là núi nhỏ, mà trấn Hắc Thử chính là ở trong núi.

Chạy một đoạn trên con đường mấp mô xóc nảy, Tưởng Bạch Miên không nhận được hạ cửa kính xe xuống:

"Thật là, khoảng cách vận động cao thấp này còn nhiều hơn số lần đi cộng lại. Một lần ra ngoài thế này, quay về chắc chắn phải đại tu lại gầm xe rồi..."

Đang phàn nàn, Tưởng Bạch Miên đột nhiên ngậm miệng lại.

Cô khẽ nghiêng đầu, cẩn thận cảm ứng một lúc, rồi dần cau mày lại:

"Tín hiệu điện ở hướng trấn Hắc Thử ít đến đáng thương."

Nơi đây đã vào phạm vi cảm ứng của cô, đồng thời cũng có nghĩa trấn Hắc Thử đã ở rất gần.

Thương Kiến Diệu theo bản năng giơ khẩu súng trường "Cuồng Chiến Sĩ", gác nó lên trên cửa kính xe:

"Có phải là bị ảnh hưởng từ sự dị thường của phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ không?"

Chỗ này cách nhà ga Nguyệt Lỗ không gần, nhưng cũng không quá xa, đi chừng hơn nửa ngày là đến.

"Có khả năng đó." Tưởng Bạch Miên gật đầu, ngữ khí nặng nề hơn

ban này rất nhiều.

"Tổ trưởng, có cần mặc thiết bị bộ xương ngoài không?" Long Duyệt Hồng không còn giật mình kinh sợ như mấy ngày trước nữa, anh ta dò hỏi khá tỉnh táo.

"Được." Tưởng Bạch Miên không dám lơ là coi thường chút nào với tình hình mà bọn họ chưa rõ.

Cô lập tức ra lệnh:

"Anh mặc đi."

"Vì sao không phải Thương Kiến Diệu?" Long Duyệt Hồng buột miệng hỏi.

"Thương Kiến Diệu còn phải theo tôi vào trong trấn Hắc Thử, thiết bị bộ xương ngoài không vào được. À, kỳ thật là vẫn vào được, nhưng không cách nào phát huy tác dụng." Tưởng Bạch Miên giải thích sơ qua hai câu.

Thương Kiến Diệu không ý kiến gì về việc này, vẫn giữ im lặng, đề phòng cao độ khả năng dị thường sẽ đột ngột kéo tới.

Chờ khi Long Duyệt Hồng mặc xong thiết bị bộ xương ngoài, xe Jeep tiếp tục chạy.

Hai ba phút sau, Tưởng Bạch Miên ra lệnh:

"Dừng xe."

Cô chỉ vào rừng cây và bụi cây phía trước:

"Trấn Hắc Thử ở ngay bên đó. Long Duyệt Hồng mở đường."

"Vâng, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng mở cửa xuống xe đầu tiên.

Một hàng bốn người tiến vào trong rừng cây khá rậm rạp kia, đi được chừng mấy phút, đột nhiên bọn họ ngửi thấy một thứ mùi quen thuộc.

Đó là mùi máu tươi!

"Thế này phiền toái to rồi..." Tưởng Bạch Miên lập tức lẩm bẩm một câu, dường như đã nghĩ tới khả năng xảy ra.

Cô bỗng súng lục đạn thoáng bước nhanh hơn, đi tới một đầu khác của rừng cây.

Nơi đó có một vách núi màu vàng xám, một chỗ của vách núi bị cây cối và cỏ dại che phủ có một hang động sâu thẳm, mùi máu tươi càng thêm nồng nặc phát tán ra từ bên trong.

"Đây chính là trấn Hắc Thử." Tưởng Bạch Miên trầm giọng nói.

Chỉ nhìn qua là Long Duyệt Hồng biết nguyên nhân vì sao thiết bị bộ xương ngoài không thể phát huy tác dụng trong trấn Hắc Thử:

Cửa vào hang động kia chỉ cao có một mét tư, mà thiết bị bộ xương ngoài có điều chỉnh co lại thì cũng không đạt được mức đó, mà hang động bên trong rõ ràng sẽ càng thấp hơn.

Cứ như thế, người mặc thiết bị bộ xương ngoài vào trấn Hắc Thử, thực ra là một hang động, ngay cả lưng cũng không đứng thẳng được, như vậy sức chiến đấu sẽ sụt giảm rất nhiều.

Còn chưa tới gần hang động kia, Thương Kiến Diệu và Tưởng Bạch Miên đều đồng loạt nhìn sang bên trái. Bọn họ nhìn thấy hai xác chết dưới một gốc cây.

Hai cái xác kia rất thấp bé, cơ thể có xu hướng cuộn lại, quần áo bị lột mất sạch.

Móng tay của bọn họ vừa dài lại vừa cứng, hiện lên màu ố vàng thấy rõ. Bên ngoài cơ thể là lượng lớn lông tóc màu đen, chỉ nhìn lướt qua thì trông bọn họ giống như con chuột ngoại cỡ ở khu vực bị ô nhiễm nghiêm trọng.

Nhưng phần lông này không quá dày, có thể nhìn xuyên qua chúng thấy được làn da có chút tái nhợt bên dưới.

Mắt của hai xác chết này trợn to, vẻ mặt sau khi chết là hoảng sợ và oán hận. Trên người và xung quanh nhuộm đậm bởi thứ máu không có gì khác biệt với con người bình thường.

Nói thẳng ra thì, ngoài việc lông hơi dày, dáng người hơi lùn, móng tay trông hơi quái dị, làn da hơi tái nhợt ra thì Thương Kiến Diệu không biết hai cư dân trấn Hắc Thử đã chết này có gì khác mình.

Đây không phải lần đầu Long Duyệt Hồng nhìn thấy xác chết, tuy vẫn có chút sợ hãi, buồn nôn và không muốn nhìn thẳng, nhưng anh ta đã có thể kiềm chế được bản thân.

Anh ta "ôi" một tiếng:

"Không phải là chết hết rồi chứ..."

Tường Bạch Miên nghe vậy, vô thức nghiêng đầu nhìn vào trong hang động sâu hoắm kia, nhất thời lại không có dũng khí lập tức đi vào trong.

Dường như cô đã dự đoán được bên trong sẽ là cảnh tượng gì.

Lúc này, Bạch Thần ngồi xuống kiểm tra xác chết xong, ngẩng đầu lên trầm giọng nói:

"Chết vì súng đạn."

Tường Bạch Miên khẽ nheo mắt lại, nói như đang lẩm bẩm một

mình:

"Sẽ là ai làm..."

Dứt lời, cô khẽ hít vào một hơi, rồi cất bước đi vào cửa vào "trấn Hắc Thử".

Thương Kiến Diệu không cần ra lệnh, nhanh chóng đi theo sau.

Chương 93: Hiện Trường 1

Khi tới gần cửa vào hang động, Tường Bạch Miên dừng bước, quay đầu nói với Long Duyệt Hồng đang mặc thiết bị bộ xương ngoài:

"Anh ở đây canh giới."

Cô ngẫm nghĩ rồi bổ sung:

"Chú ý nhiều tới bên ngoài rừng cây, nếu mất xe Jeep, tôi và Bạch Thần thì không sao, các anh sẽ "hưởng thụ" đủ. rất nhiều chuyện, nếu tiến hành theo chất lượng, con người chắc chắn sẽ có thể tiếp nhận và thích ứng, nhưng nếu đột nhiên đưa thẳng tới độ khó địa ngục, tuyệt đại đa số sinh vật đều suy sụp."

"Rõ, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng không những không thất vọng khi không được tiến vào trấn Hắc Thử, mà anh ta còn khẽ thở phào một hơi.

Từ trên người những dân cư trấn Hắc Thử đã chết bên ngoài này, anh ta dường như đã có thể tiên đoán được thảm trạng bên trong hang, nghi ngờ điều đó sẽ là một đả kích lớn với tinh thần mình, sẽ để lại bóng ma tâm lý cần phải trị liệu.

Sau khi dặn bảo Long Duyệt Hồng xong, Tường Bạch Miên quay người lại, cúi xuống đi vào cửa hang cao chừng một mét tư này.

Bạch Thần và Thương Kiến Diệu đều tự bùng vũ khí của mình, một trái một phải đi theo sau. Chỉ là một người thì phải khom lưng, đầu gối khuyu xuống hơi nhiều nên di chuyển hơi vất vả, còn người kia thì đỡ hơn.

Bọn họ không hề quan sát bên ngoài trước, xác nhận tình hình đại khái rồi mới vào bên trong như trong sổ tay huấn luyện có dạy, mà hoàn toàn tin tưởng vào năng lực cảm ứng tín hiệu điện mỏng manh của tổ trưởng.

Về mặt này, những gì Tường Bạch Miên đã thể hiện đã quá đủ để tin cậy.

Ở chỗ cửa vào hang còn có ánh nắng chiếu vào, làm cho người ta có thể mang máng thấy được tình huống xung quanh, mà càng vào trong thì lại càng tối, cho đến lúc giờ tay không thấy năm ngón đầu.

Lúc này, Tường Bạch Miên lấy ra một chiếc đèn pin vỏ màu trắng bạc với các hạt nhỏ nổi thấy rõ, rồi bật công tắc lên.

Một chùm sáng màu hơi vàng nhanh chóng phát ra, chiếu sáng khu vực phía trước, lại kèm thêm ánh sáng tự nhiên từ lối vào làm cho Thương Kiến Diệu có thể sơ bộ thấy được cảnh tượng trước mắt là như thế nào:

Hang động này coi như rộng lớn, mà chỗ sâu hơn thì bị bóng tối bao phủ như trước, không nhìn tới cuối.

Nơi đây ban đầu từng có một cột đá do tự nhiên hình thành, lúc này đã gãy đổ, một lượng lớn khối đá, rêu xanh và tro bụi từ trên đỉnh sụp xuống, phủ đầy trên mặt đất.

Mặt đất, lấy trung tâm vị trí đèn pin của Tường Bạch Miên chiếu xuống làm điểm khởi đầu, hiện lên dấu vết ngọn lửa bốc cháy lan rộng ra ngoài.

Bên trong cái hố gần điểm khởi đầu đó không hề thấy những hài cốt được gọi là nguyên vẹn, chỉ có vô số những mảng thịt cháy đen xen lẫn màu đỏ hồng và máu xen lẫn trong đá, trong bùn đất.

Trong vòng giữa bên ngoài cái hố là những cái xác nằm rạp dưới đất, ngoài cơ thể cháy đen, nhiều chỗ nát nát, tử trạng cực kỳ thê thảm.

Theo sự di chuyển của ánh sáng từ đèn pin, Thương Kiến Diệu lại nhìn thấy bên ngoài vòng giữa kia, ở khu vực gần vách hang là tình hình khác:

Cũng có vô số xác của dân cư trấn Hắc Thử với đủ loại trạng thái ngã nằm dưới đất, nhưng cơ bản là cơ thể nguyên vẹn, chỉ có chút ít dấu vết cháy xém, ngoài ra còn một bộ phận lông tóc màu đen là còn tồn tại.

Trong bọn họ, có người bị thương không thấy rõ cho lắm, nhưng có người thì lại có miệng vết thương đáng sợ do viên đạn xé rách ra ở trên lưng, trước ngực. Và lại phần lớn đều không có quần áo.

Mà trong hang động nơi tầm mắt Thương Kiến Diệu nhìn tới, ngoài những mảnh vỡ bát sứ, bát gốm hay bát bưng thì chẳng còn thứ gì khác nữa.

Cảnh tượng đó, không cần ai nói rõ, Thương Kiến Diệu và Bạch Thần lập tức hiểu rõ một sự thật:

Trấn Hắc Thử đã bị người ta tàn sát hết rồi.

Tường Bạch Miên im lặng nhìn quanh một lượt, thở dài nói:

"Có thể là bom nhiệt áp do vũ khí chiến đấu cá nhân đeo trên vai phóng ra... Người nào không chết ngay tại chỗ thì cũng đều bị bắn thêm nhát súng nữa.

Rất chuyên nghiệp!"

Bom nhiệt áp là loại bom kết hợp giữa đạn pháo và vũ khí nhiệt áp, chủ yếu dùng để sát thương kẻ địch trong không gian có hạn như hang động hoặc hầm dưới lòng đất có công sự che chắn.

Sau khi bom nhiệt áp nổ, sẽ ngốn hết dưỡng khí xung quanh, phóng ra một lượng lớn năng lượng, tạo ra một quả cầu lửa bành trướng với tốc độ cao. Quả cầu lửa này sẽ cùng sóng xung kích cao áp tràn ra khắp không gian có hạn, giết chết kẻ địch và phá hoại thiết bị với cấp độ mạnh nhất.

Với một nơi mà cửa vào chỉ cao có một mét tư như trấn Hắc Thử, xông tới chiến đấu với cư dân đã thích ứng hoàn cảnh nơi này hiển nhiên không phải lựa chọn sáng suốt, trực tiếp phóng thẳng bom nhiệt áp và các loại bom khác mới là biện pháp tốt nhất.

"Không có nhiều đội ngũ có được loại bom này, một số thế lực lớn còn không có." Bạch Thần cố gắng khiến bản thân tỉnh táo, trả lời một câu ngắn gọn.

Tuy cô là một cựu dân du cư hoang dã có kinh nghiệm phong phú, đã quá quen với các cuộc chiến đấu và giết chóc, nhưng loại chuyện giết sạch một điểm tụ cư thôn trấn này thì là lần đầu tiên cô được tận mắt chứng kiến.

Những xác chết và vụn thịt nát đầy dưới đất này, cho dù đều là của thứ nhân, cũng tràn đầy sự chấn động và khủng khiếp không thể nói thành lời.

Bất kể thế nào, ngoại trừ chiều cao, móng tay và bộ lông ra thì cư dân trấn Hắc Thử gần như không có gì khác con người bình thường cả.

Kỳ thật Bạch Thần từng thấy điểm tụ cư bị tàn sát hết sạch, nhưng đều là rất lâu sau khi thảm kịch xảy ra, ngoài một chút ít hài cốt còn sót lại, và nhà cửa tan hoang không người ở, các dấu vết khác đã sớm không còn tồn tại.

Tướng Bạch Miên gật đầu:

"Lấy đèn pin ra, chia nhau tìm manh mối. Có lẽ, có lẽ vẫn còn vài người sống sót thì sao?"

Chương 94: Hiện Trường 2

Thương Kiến Diệu lập tức lấy đèn pin và khẩu súng lục Rêu Đá tiêu chuẩn từ đai vũ trang, một tay soi đèn, tay kia cầm súng đi theo phía cạnh vách đá.

Hắn không cho rằng khu vực trung tâm vụ nổ sẽ còn người sống sót.

Sau khi kiểm tra từng thi thể một, Thương Kiến Diệu nhìn thấy một người phụ nữ cuộn người lại, quay lưng về phía mình.

Cô ta vẫn còn mặc quần áo, tay chân gom lại như đang ôm chặt thứ gì đó, ép xuống dưới người.

Có thể thấy được phần lưng có bộ lông màu đen rậm rạp của thi thể này có vết thương hầy còn vương máu đỏ sẫm, vừa nhìn là biết bị người ta bắn thêm một phát.

Thương Kiến Diệu vốn khom người lập tức ngồi xổm xuống, dùng đèn pin làm gây thử lật thi thể người dân trấn Hắc Thử này lên.

Chùm sáng lấp lư, Thương Kiến Diệu nhìn thấy một bé gái.

Con bé mặc một chiếc váy liền áo màu trắng tuy rất cũ nhưng lại khá sạch sẽ, được người phụ nữ kia ôm chặt vào trong ngực, nhìn qua thì thấy không hề bị chút thương tích nào.

Thương Kiến Diệu đặt đèn pin xuống đất, định kiểm tra tình hình cô bé này, nhưng hắn làm thế nào cũng không cạy được tay của người phụ nữ kia ra.

Từ bỏ việc làm theo bản năng này, Thương Kiến Diệu thấy khuôn mặt cô bé kia tím tái, chỗ dán chặt lên bụng người phụ nữ kia lại có dấu vết máu đỏ sậm chảy ra.

Hắn lập tức dùng ngón tay thử hơi thở của cô bé, cảm nhận nhiệt độ cơ thể.

Vài giây sau, hắn chậm rãi thu tay lại.

Vì lật hai thi thể ôm chặt lấy nhau này, Thương Kiến Diệu nhanh chóng nương theo ánh đèn pin phát hiện chỗ bọn họ ngã xuống, ở nơi tiếp giáp giữa mặt đất và vách hang động, trong chỗ lõm kéo dài vào bên trong còn sót vết móng tay đào bới trông rất rõ.

Thấy chỗ trũng này, Thương Kiến Diệu như nhìn thấy hình ảnh ngay lúc đó:

Trong khi kẻ địch tập kích, một người dân trấn Hắc Thử sốt ruột dùng thiên phú đào bới để tạo ra không gian tránh nạn cho con mình.

Tiếc rằng không thể nhanh hơn bom.

Thương Kiến Diệu đưa tay sờ chỗ trũng, phát hiện nơi đó có một cái hốc nhỏ hình thành tự nhiên, mà dường như trong hốc đó có một thứ gì đó lạnh lạnh mà hắn không biết là gì.

Hắn móc thứ này ra, dựa theo ánh đèn pin, hắn phát hiện đó là một đồ vật màu đen hình chữ nhật dài hơn ngón giữa một chút.

Đầu bên trên đồ vật này có một màn hình mini giống màn hình tinh thể lỏng, ở giữa là vài nút bấm, phía dưới có loa được phủ lên bởi ô lưới.

Hồi đại học Thương Kiến Diệu theo học ngành điện tử, đương nhiên không khó phân biệt được thứ trông cũ kỹ tràn ngập hơi thở lỗi thời này rốt cuộc là cái gì.

Đây là bút ghi âm của thế giới cũ, được dân trấn Hắc Thử sửa và cũng thay vỏ khác.

Có lẽ là vì rơi xuống cái hốc trong chỗ trứng này từ trước, có lẽ là cách trung tâm vụ nổ khá xa, còn được ngăn cách bởi cơ thể người, cho nên thiết bị điện tử này không hề có dấu vết hư hại gì.

Thương Kiến Diệu ngồi xồm trên một gối, khẽ nghiên cứu qua rồi bấm một nút:

Trong tiếng súng pằng pằng pằng và đủ loại động tĩnh hỗn loạn, một giọng nói non nớt vừa sợ hãi lại vừa không hiểu gì vang lên:

"Mẹ ơi, mẹ ơi, vì sao bọn họ muốn giết chúng ta?"

Một giọng nói có vẻ hơi khàn khàn và run rẩy đáp lại:

"Bởi vì, chúng ta là thứ nhân."

Giọng nói non nớt lại hỏi:

"Thứ nhân là gì ạ?"

Giọng nói có vẻ hơi khàn khàn im lặng vài giây rồi mới trả lời:

"Chính là, chính là người bị bệnh."

Giọng nói non nớt kia lại càng không hiểu:

"Nhưng mẹ ơi, chỉ vì chúng ta bị bệnh mà bọn họ muốn giết hết chúng ta sao?"

"Tôi, tôi biết sửa thiết bị điện tử, tôi rất hữu dụng..."

Tiếng súng pằng pằng đột nhiên tới rất gần, dường như đã đi tới cửa

hang, ngay sau đó là tiếng sự vật ngã rầm xuống, và tiếng ghi âm cũng im bật theo.

Thương Kiến Diệu im lặng nghe xong, rồi lại đưa mắt nhìn hai thi thể kia:

Cho dù là người phụ nữ trưởng thành hay bé gái, khuôn mặt bọn họ đều không có lớp lông đen và dày, rõ ràng có dấu vết cạo sạch, thoát trông khá sạch sẽ. Điều này giống hết nhiều nhân viên nữ trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ.

Âm lượng của đoạn ghi âm này không nhỏ, Tường Bạch Miên đang đi vào sâu trong hang với Bạch Thần đang ở một phía khác cũng đều nghe thấy rất rõ.

Cả hai đều trở nên trầm lặng dị thường, một lúc lâu mà chẳng ai nói gì, cũng không ai di chuyển.

Một lúc sau, Tường Bạch Miên mới chậm chậm thở hắt ra:

"Tiếp tục tìm kiếm manh mối."

Thương Kiến Diệu trình trọng bỏ bút ghi âm kia vào trong túi áo, sau đó cầm đèn pin lên, một lần nữa xoay người đứng dậy.

Trong chùm sáng đèn pin, hần thấy trên vách núi có một ít chữ viết.

Những chữ này thuộc về tiếng Đất Xám, rõ ràng đã tồn tại rất nhiều năm, rất nhiều chỗ đã mờ đi không thể nhìn rõ, hiển nhiên không phải dân trấn Hắc Thử viết lên khi bị tập kích.

Thương Kiến Diệu giơ đèn pin lên soi, cẩn thận phân biệt chừng mười giây, cuối cùng mới nhận được vài từ trong số đó:

"... Đến đây du lịch một chuyến..."

"... Kim hòa... Nhạc Vĩnh không xa rời nhau..."

Lúc này Tường Bạch Miên dường như cũng thấy những thứ tương tự, bèn lắc đèn pin, cúi người nói:

"Chỗ này hình như là một danh lam thắng cảnh trước khi thế giới cũ hủy diệt? Thấp thế này, ai chịu tới thăm quan chứ?"

Dứt lời, cô đưa mắt nhìn vách hang một lúc lâu.

Một lát sau, cô mới dời mắt, tiếp tục tìm kiếm manh mối có khả năng tồn tại.

Mười mấy phút đồng hồ sau, ba người lại gặp nhau ở chỗ lối vào hang động nơi có ánh sáng tự nhiên chiếu vào.

Tường Bạch Miên có chút nuối tiếc nói:

"Lúc trước người của trấn Hắc Thử còn đào hai đường hầm để sẵn để phòng khi cần chạy trốn. Đáng tiếc, bom nhiệt áp hoặc loại bom tương tự khác tới quá nhanh."

"Mà kẻ tập kích cũng không để lại manh mối nào." Bạch Thần nói tiếp.

Tường Bạch Miên lắc đầu:

"Không phải là không để lại, mà là sau khi giải quyết trận chiến, cố ý bỏ thời gian xử lý dọn dẹp rồi."

Chương 95: Manh Mối 1

Thương Kiến Diệu nghe vậy, bèn nói như đang tự hỏi:

"Hung ác, lưu loát, sạch sẽ, đây là một trận bão thù đã có mưu tính từ đầu?"

Theo hẳn thấy đây chưa chắc là bão thù, nhưng nhất định là có ý đồ từ trước.

Tường Bạch Miên nhìn cửa hang sáng rực ánh nắng, suy nghĩ rồi nói:

"Chưa hẳn. Cũng có thể là cư dân trấn Hắc Thử vì chuyện nào đó mà làm lộ hành tung, khiến người ta phát hiện hang động này. Mà bất kể thân phận thứ nhân của bọn họ, hay vũ khí đạn dược, đồ ăn để dành qua mùa đông mà bọn họ đối với công ty đều đủ để dẫn tới ác ý mãnh liệt.

Đám người tập kích kia có lẽ ban đầu không định che dấu thân phận, xóa đi dấu vết, bởi vì có bom nhiệt áp đã là một dấu hiệu rất rõ ràng rồi. Có lẽ là sau khi kết thúc trận chiến, bọn họ lục tìm vật tư thì đã phát hiện chiếc máy điện báo vô tuyến kia, mới nghi ngờ trấn Hắc Thử thành lập liên hệ với thế lực lớn, trở thành thị trấn phụ thuộc vào thế lực đó. Sau đó, vì để không bị trra thù, bọn họ vội vàng dọn sạch chiến trường."

Bạch Thần không thể phân biệt được chuyện này là có mưu đồ từ trước hay là xảy ra ngẫu nhiên, chỉ có thể dựa theo góc nhìn bản thân để đưa ra vài kết luận tương đối rõ ràng:

"Tạm thời không suy xét do động cơ nữa. Hiện tại có thể tạm xác nhận những điều sau:

Thứ nhất, đội tập kích có trật tự từ mức tiêu chuẩn trở lên, nếu không thì không có khả năng dọn chiến trường sạch sẽ như vậy, gần như không để lại cho chúng ta đầu mối nào. Điều này cơ bản có thể loại trừ khả năng bọn họ là vài toán cướp lâm thời gộp lại với nhau.

Thứ hai, có thể có được bom nhiệt áp và vũ khí tác chiến cá nhân, chứng tỏ thực lực của đội tập kích ở trên mức tiêu chuẩn, danh tiếng sẽ không hề nhỏ."

Thấy Thương Kiến Diệu còn chút nghi hoặc, Bạch Thần giải thích thêm:

"Ở trên Đất Xám, có rất ít đoàn đội che giấu thực lực, chỉ có thể hiện rõ sự hùng mạnh của bản thân mới có thể khiến đám người bám gót và kẻ địch xung quanh phải sợ hãi, và cũng chiếm được đủ lượng tài nguyên.

Về mặt này, có lẽ chỉ có thể lực lớn và kẻ độc hành, cùng với vài tiểu đội của vài người là ngoại lệ. Nhưng, như loại đầu, phần lớn ban đầu là một súng một bom, liều mạng dốc hết sức lực mới làm ra được, chính là khi thực lực đạt đến một cấp độ nào đó mới làm một vài che giấu mang tính chiến lược. Còn về hai loại sau, đầu trận chiến bọn họ hơn phân nửa là không che giấu thực lực, chỉ là số nhân chứng ít, có thể kiểm soát hữu hiệu."

Tường Bạch Miên ừ một tiếng:

"Mặt khác, từ tình huống hiện tại có thể suy đoán được một chi tiết:

Số lượng kẻ tập kích ít nhất cũng phải trên hai mươi, à không, ba mươi người, nếu không thì bọn họ không thể giải quyết đám người canh gác bên ngoài trấn Hắc Thử gọn gàng như vậy, cũng không thể khiến người dân trấn Hắc Thử chủ động rút lui vào trong hang, không

thử phản công, chỉ nghĩ tới việc dùng đường hầm rút lui."

Thương Kiến Diệu nghe xong, không nhin được gật đầu.

Loại suy luận này thoát nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng ban nãy hẳn lại không ngờ tới:

Nếu số lượng kẻ địch tập kích là ít, với quy mô hai ba trăm người của trấn Hắc Thử, lại thêm các loại vũ khí mà công ty Sinh Vật Bàn Cổ cung cấp, cho dù phe đối diện có trang bị mạnh hơn nữa thì cũng hoàn toàn có thể đẩy lùi được.

"Đúng." Bạch Thần nhìn vào khu vực nơi không có ánh đèn pin chiếu sáng: "Theo vết thương do súng bắn của phần lớn thi thể, vũ khí của đoàn đội tập kích này có vẻ tạp, gần như có thể loại trừ khả năng là quân đội của thể lực lớn. Đương nhiên, có lẽ kẻ địch bắn thêm những nhát súng kia chính là để tạo ra loại dấu vết này, nhưng quân đội của thể lực lớn hoàn toàn không sợ bị trả thù, không cần thiết phải làm như vậy."

Thương Kiến Diệu dần quen với việc thảo luận như thế này, cũng bắt đầu gia nhập:

"Cũng có thể loại trừ "Bộ Nô Đội", với bọn họ mà nói, nhân khẩu là thứ đáng giá nhất, giết sạch cả trấn Hắc Thử như thế này không đúng với phong cách của bọn họ."

"Đúng vậy, cho dù thứ nhân cũng có thể đào quặng. Và lại dân trấn Hắc Thử này lại càng là cao thủ về chuyện này. Cho dù không vượt được cửa ải tâm lý, sợ bị lây bệnh, xuất hiện biến dị, cũng có thể tách bọn họ ra khỏi nô lệ đào quặng bình thường, tạo một đội riêng, dùng vũ khí bắn tầm xa để trông coi." Tường Bạch Miên thuận miệng nói, không quan tâm ngữ pháp gì cả.

Cô lập tức hỏi tiếp:

"Còn gì khác không?"

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút, đáp:

"Đoàn đội kẻ tập kích chưa chắc đã thực sự trên ba mươi người, ý tôi là thành viên nòng cốt. Bọn họ hoàn toàn có thể lấy bảy tám thành viên nòng cốt kèm theo với mười mấy tên phụ thuộc ngoại lai, dù sao, nhìn mặt ngoài có thanh thế lớn là được.

Chờ khi chiến đấu kết thúc, việc dọn dẹp chiến trường và xử lý dấu vết thì do bảy tám thành viên nòng cốt kia tự mình ra tay, hoặc trông coi đám phụ thuộc làm, đều có thể đạt được hiệu quả rất tốt."

Tường Bạch Miên hài lòng gật đầu:

"Không loại trừ khả năng này. Tổng hợp lại những gì chúng ta nói lúc trước, suy xét tới cuộc đối thoại trong bút ghi âm, chúng ta có thể sơ bộ khoanh lại được vài đặc điểm của đoàn đội tập kích này:

Loại tình huống thứ nhất, đoàn đội con người, số lượng từ ba mươi người trở lên, thanh danh không nhỏ, hành động tàn nhẫn, kinh nghiệm phong phú, có bom nhiệt áp, trang bị vũ khí tác chiến cá nhân có vẻ mạnh, không thuộc hoặc không phụ thuộc vào thế lực lớn, hiện tại còn không quá thiếu đồ ăn.

Loại tình huống thứ hai thì thêm điều mà số lượng thành viên nòng cốt không đến mười người, có lượng lớn người phụ thuộc hoặc đoàn đội hợp tác."

Chương 96: Manh Mối 2

Tổng kết xong, Tường Bạch Miên khẽ nhếch khóe miệng, nhưng trên khuôn mặt lại không hề nở nụ cười:

"Loại tình huống thứ nhất, tuy rằng số đoàn đội tương tự trên Đất Xám là không ít, nhưng tuyệt đối không nhiều, ở quanh đây hoặc gần nhất đi vào gần đây thì lại càng đếm trên đầu ngón tay. Chỉ cần tiếp xúc nhiều với dân du cư hoang dã hoặc thợ săn di tích hẳn là có thể nhanh chóng sàng chọn ra đối tượng tình nghi chủ yếu, sau đó tiến hành loại trừ từng đoàn đội một.

Về loại tình huống thứ hai ấy, có người phụ thuộc, có đoàn đội hợp tác chính là có nghĩa rất nhiều chuyện khó có thể bảo mật thật sự, nhiều người nhiều miệng, tuyệt đối không chỉ là nói mà thôi. Mặt khác, vật tư mà những người đó thu hoạch được, trừ bỏ giữ lại dùng, cũng sẽ mang đi giao dịch một phần, đây đều là manh mối.

Đúng rồi, lát nữa chúng ta sẽ cẩn thận tìm kiếm khu vực xung quanh ngọn núi nhỏ này, nếu như là tình huống thứ hai, không loại trừ khả năng bảy tám tên thành viên chủ chốt kia sau khi làm xong chuyện, vì bảo mật, sẽ xử lý đám phụ thuộc và hợp tác."

Tường Bạch Miên vừa nói vừa đi tới cửa hang, vừa lẩm bẩm:

"Các người thật là, sao không đi ra ngoài thảo luận? Khom người uốn gối nói chuyện ở đây không thấy khó chịu sao?"

Thương Kiến Diệu còn đang đắm chìm trong nỗi khiếp sợ khi cả trấn Hắc Thử bị người ta giết sạch, không ngờ tổ trưởng đã khôi phục trở lại, chí ít là ngoài mặt, đành phải nhanh chóng chạy theo.

Chờ khi ra tới bên ngoài, sau khi báo tình hình đại khái cho Long Duyệt Hồng, Thương Kiến Diệu bèn chủ động hỏi:

"Tổ trưởng, tiếp theo chúng ta làm thế nào đây? Ngoại trừ tìm kiếm khu vực xung quanh, xem liệu có dấu vết giết người diệt khẩu hay không."

Tưởng Bạch Miên quay đầu nhìn cửa hang:

"Đây là chuyện lớn. Không phải trên xe có đạn tín hiệu khẩn cấp sao? Bắn một phát đi, làm cho công ty biết bên này xảy ra chuyện, ừm, phải lên chỗ cao nhất, như vậy cho dù trạm gác bên ngoài công ty dù cách quá xa không nhìn thấy, cũng sẽ có thể lực phụ thuộc ở chỗ khác thấy được, gửi điện thông báo."

"Điều này, sẽ dẫn rất nhiều dân du cư hoang dã, toán cướp và thợ săn di tích tới đây theo..." Bạch Thần có vẻ lo lắng nhìn cửa vào trấn Hắc Thử.

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu:

"Cũng đúng. Với những kẻ muốn kiếm đồ ăn dự trữ qua mùa đông mà nói, đây đều là thịt ngon, rửa, tẩm ướp rồi phơi sấy khô thì chính là thu hoạch lớn nhất mùa thu rồi."

"Tổ trưởng, những gì cô nói thật đáng sợ..." Long Duyệt Hồng không nhịn được hít vào một hơi thật sâu.

Tưởng Bạch Miên nhìn anh ta:

"Tôi cố ý nói vậy chính là để anh và Thương Kiến Diệu nhanh chóng thích ứng, miễn cho tới lúc đó tận mắt nhìn thấy hình ảnh tương tự sẽ bị choáng, không kịp lấy lại tinh thần."

À, trên Đất Xám này, xác suất gặp được chuyện tương tự cũng

không thấp đâu."

Cô không nói gì thêm về chuyện này nữa, mà suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

"Như vậy đi, chúng ta đến ngọn núi nhỏ bên cạnh hoặc đỉnh của gò đất phóng đạn tín hiệu, dẫn thợ săn di tích và dân du cư hoang dã tới nơi đó.

Về phần công ty ấy hả, chỉ hợp tác với mình trấn Hắc Thử ở khu vực này, chỉ cần không vượt quá phạm vi tương ứng, bất kể là phóng đạn tín hiệu khẩn cấp ở nơi nào thì đều sẽ chỉ dẫn bọn họ nghĩ tới trấn Hắc Thử trước tiên."

Dứt lời, Tường Bạch Miên nhìn Long Duyệt Hồng đang mặc thiết bị bộ xương ngoài:

"Anh tìm một tảng đá to và nặng chút quanh đây, vắn nó sang bên này, chặn cửa vào hang động. Đúng rồi, chặn cả đường hầm đã sử dụng bên kia. Như vậy có thể ngừa lũ thú hoang ngửi thấy mùi chạy tới đây phá hỏng dấu vết, lại có thể khiến thợ săn di tích, dân du cư hoang dã tìm kiếm tới bên này không cách nào trực tiếp phát hiện sự tồn tại của hang động. Ừm, với trang bị bọn họ có, cho dù phát hiện, muốn mở được tảng đá chặn cửa hang cũng khá là khó, mà người của công ty thì rất chuyên nghiệp."

Long Duyệt Hồng thoải mái nghe những gì tổ trưởng nói, rồi bắt đầu tìm tảng đá lớn vượt qua giới hạn dịch chuyển của con người, bắt buộc phải dựa vào thiết bị bộ xương ngoài mới di chuyển được.

Sau khi đưa thi thể bên ngoài vào trong trấn Hắc Thử, đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu vừa xử lý vết máu bầm, vừa nhìn Long Duyệt Hồng mặc khung xương sắt màu đen vắn tảng đá tới, chặn đường thoát hiểm dự phòng trước, sau đó chặn kín cửa vào hang.

"Được rồi, chúng ta quay về xe Jeep, sang chỗ khác phóng đạn tín hiệu." Tường Bạch Miên đưa mắt nhìn đồng hồ đã được ngưng trang vài giây, rồi quay người bước đi.

Khi sắp lên xe, cô dừng chân lại, quay đầu nói:

"Sau khi phóng đạn tín hiệu xong, chúng ta tìm chỗ che khuất gần đó để hạ trại.

Sau đó, trước khi người công ty tới, chúng ta đều phải ở lại bên này, đề phòng tình huống ngoài ý muốn, tránh việc hiện trường bị phá hoại. Mặt khác, vừa vận cũng giao nộp tin tức về phế tích thành phố và Giáo Đoàn Tăng Lữ."

Đối với sự sắp xếp này, Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đều không có ý kiến, ai nấy đều cho rằng đây là sự phát triển tất yếu.

So với nhiệm vụ nhỏ đưa con chip lọc thiết bị nước sạch kéo dài vài ngày hoặc thậm chí nửa tháng, rõ ràng chuyện này càng quan trọng hơn.

"Phải chờ chừng ba ngày." Tường Bạch Miên khẽ mỉm cười: "Cũng đúng lúc rèn luyện năng lực sinh tồn dã ngoại của các anh."

Không chờ Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đáp lại, cô vòng qua chỗ ghế lái, mở cửa xe ngồi vào.

Mười mấy phút đồng hồ sau, trên đỉnh một quả đồi nằm ở phía tây nam, Thương Kiến Diệu, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng im lặng đứng bên cạnh.

Tường Bạch Miên không lập tức sử dụng súng phóng lựu phóng ra đạn tín hiệu khẩn cấp mà tổ điều tra thế giới cũ mang theo, mà chờ một lúc, khi mây kéo tới che khuất mặt trời, ánh sáng trở nên tối xuống, mới bóp cò.

Một tiếng ðùng vang lên, ánh sáng ðỏ sậm lóa mắt nổ tung trên bầu trời cao, hết như một bông hoa tươi khát máu ðang nở rộ.

Chương 97: Chia Đội 1

Sau khi phóng đạn tín hiệu khẩn cấp xong, bốn người Thương Kiến Diệu lái xe Jeep chạy về ngọn núi chỗ trấn Hắc Thử, tìm một sườn núi ẩn khuất hạ trại. Làm như vậy, bọn họ có thể từ trên cao giám thị rừng cây nhỏ kia, xem có thợ săn di tích hay dân du cư hoang dã đi qua, tới gần cửa vào hang không.

Long Duyệt Hồng, đã cởi bỏ thiết bị bộ xương ngoài, sau khi dựng xong lều trại, không thể nén nổi nghi ngờ bèn hỏi:

"Tổ trưởng, tôi có một chuyện nghĩ mãi không ra."

"Chuyện gì?" Tưởng Bạch Miên rất vui thích giải đáp nghi hoặc cho lính mới.

Long Duyệt Hồng nhú mày nói:

"Vì sao đám người kia lại cứ phải tập kích trấn Hắc Thử? Trong tình huống vừa mới phát hiện một phế tích thành phố của thế giới cũ, bọn họ hoàn toàn có cách càng đơn giản hơn để kiếm được nhiều tài nguyên hơn nữa, không cần thiết phải ra tay với trấn Hắc Thử vốn khá đầy đủ vũ khí. Không phải cô nói rồi sao? Bây giờ là hoàn cảnh đặc biệt khi đám thợ săn di tích và dân du cư hoang dã có thể chung sống hòa bình, thậm chí có thể liên minh với nhau, dù sao ai cũng mong muốn có thêm nhiều trợ giúp để ứng phó với nguy hiểm tiềm ẩn trong phế tích mà."

Tưởng Bạch Miên gật đầu trước, sau đó mới cười nói:

"Hỏi rất hay. Nhưng mà nha, mặc dù tiền đề đúng là như vậy không

sai, nhưng tình huống cụ thể vẫn phải được phân tích cụ thể. Lúc trước tôi có đọc một cuốn sách của thế giới cũ, trong đó rập khuôn cứng nhắc nguyên tắc, khái niệm, tình huống hiện hữu, chẳng phân tích sự thay đổi, phát triển và hành vi mang tính đặc thù tương ứng của sự vật, gọi là phạm phải sai lầm của "chủ nghĩa giáo điều".

Cụ thể về chuyện trấn Hắc Thử, chủ yếu có hai điểm khác biệt thế này:

Thứ nhất, ban nãy chúng tôi cũng phân tích qua rồi, đoàn đội kẻ tập kích hoặc chí ít có hơn ba mươi người, hoặc có bảy tám tên thành viên nòng cốt, tinh nhuệ, kèm thêm một lượng lớn người phụ thuộc. Mà cho dù là khả năng nào, bọn họ tuyệt đối có thể được coi là thực lực mạnh mẽ, còn cả tình hình cấu hình vũ khí, đạn dược mà ta có thể thấy được từ hiện trường, hoàn toàn có thể tách bọn họ ra khỏi đoàn đội thợ săn di tích, đội ngũ dân du cư hoang dã bình thường.

Thứ hai, trấn Hắc Thử là điểm tụ cư của thứ nhân, chắc chắn sẽ không ở khi rất nhiều con người đang ồ ạt tới phế tích thành phố mới phát hiện kia mà chạy tới thăm dò nơi đó, cùng lắm là ra ngoài thu thập tin tức, không có khả năng trở thành vật hi sinh mà đội người kia muốn.

Trong tình huống như vậy, nếu đoàn đội tập kích kia có lòng tin gần như không tổn thất hoặc tổn thất không lớn giải quyết được dân cư trấn Hắc Thử, lấy được lượng tài nguyên không coi là ít, vậy bọn họ hoàn toàn có lý do để tạo ra vụ thảm án này.

Cứ như vậy, cho dù phế tích thành phố kia quá nguy hiểm, đoàn đội tập kích không dám tới gần, bọn họ cũng có thu hoạch đầy đủ, không uổng công đi một chuyến."

Thấy Long Duyệt Hồng gật đầu liên tục, Tường Bạch Miên bổ sung thêm:

"Và lại, còn rất nhiều khả năng khác. Ví dụ như đoàn đội tập kích vì

những gì gặp phải trong quá khứ nên tràn ngập sự oán hận với tất cả thứ nhân, thù chịu tổn thất cũng phải giết sạch bọn họ. Hoặc như bọn họ vì thấy phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ có vang lên tiếng gầm thét kỳ quái, mới đi tới bên này, còn chưa biết ở đó đã phát hiện một phế tích thành phố mới. Ví dụ như, trấn Hắc Thử vì tọa lạc gần khu vực phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ, nhận thấy sự bất thường trước nhất nên phái người đi điều tra, thu hoạch được thứ mà đoàn đội tập kích kia sẵn sàng mạo hiểm vì nó."

Long Duyệt Hồng nghe xong mà choáng váng đầu óc, nhưng lại không thể không thừa nhận rằng những gì tổ trưởng nói rất đúng.

Trong điều kiện tiên quyết là chưa điều tra rõ ràng mọi mặt, quả thực chuyện này tồn tại quá nhiều khả năng.

Tường Bạch Miên không giải thích thêm, nhìn quanh một vòng, suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Mấy ngày tới, chúng ta cứ hai người một đội, thay phiên hành động. Người ở doanh địa thì phụ trách trông xe, giám thị khu vực hang động. Người bên ngoài thì đi điều tra xem quanh đây có dấu vết giết người diệt khẩu, hoặc manh mối gì khác không.

Ừm, lần này tôi với Long Duyệt Hồng một đội, Bạch Thần và Thương Kiến Diệu một đội."

"Tại sao?" Long Duyệt Hồng buột miệng hỏi.

Thương Kiến Diệu nở nụ cười:

"Vì cậu yếu quá. Đây không phải quá rõ rồi sao?"

"..." Long Duyệt Hồng giống như bị người ta đấm một phát mà không cách nào đánh trả, toàn thân trông khá ủ rũ suy sụp.

Quả thật không khó để nhìn ra nguyên nhân việc sắp xếp lại đội hình:

Thương Kiến Diệu thể hiện ra năng lực của người thức tỉnh và sự tỉnh táo cần thiết, lại thêm sức lực, tinh lực, thân thủ và thiên phúc của người chỉnh sửa gen, ở trong tổ điều tra thế giới cũ này, thực lực của hắn đã có thể đứng ở vị trí giữa thứ hai và thứ ba. Ở khoảng cách gần, không nghi ngờ gì khi hắn mạnh hơn Bạch Thần, nhưng khi vượt qua phạm vi nhất định, Bạch Thần giỏi bắn tỉa và giàu kinh nghiệm hơn thì lại lợi hại hơn hắn một chút.

Cứ như vậy, Tướng Bạch Miên mạnh nhất đội và Long Duyệt Hồng yếu nhất chung một đội, vừa có thể bảo đảm Long Duyệt Hồng có thể sống sót hiệu quả hơn, cũng làm cho thực lực của hai tiểu đội càng đồng đều hơn.

Nghe Thương Kiến Diệu trào phúng, Tướng Bạch Miên liếc nhìn hắn, không biết làm sao, chỉ có thể khe khẽ lắc đầu.

Lúc này, Bạch Thần phụ trách cảnh giới bốn phía nói xen vào:

"Kỳ thực không cần thiết phải vậy đâu tổ trưởng. Mấy ngày gần đây đều không dùng đến xe, tấm pin năng lượng mặt trời có thể dùng cho pin dự phòng, không sợ thiết bị bộ xương ngoài dùng điện quá nhanh, mất tác dụng vào thời khắc mấu chốt."

"Cũng đúng." Tướng Bạch Miên cười nói với Long Duyệt Hồng: "Vậy anh tiếp tục chung đội với Bạch Thần, lúc ra ngoài phải nhớ mặc thiết bị bộ xương ngoài. Ha ha, làm như vậy, anh lại thành người mạnh nhất đội rồi. Con người ấy, quả nhiên quan trọng nhất vẫn là trang bị. Tôi nhớ có một câu danh ngôn cổ thế này: Quân tử sanh phi dị dã, thiện giả ư vật dã*."

*Quân tử sanh phi dị dã, thiện giả ư vật dã: Người quân tử không phải sinh ra đã cao minh hơn người bình thường, mà là do họ khéo mượn sức mạnh của các vật để sử dụng.

Chương 98: Chia Đội 2

Long Duyệt Hồng nhanh chóng lấy lại tinh thần, chỉ cảm thấy lời này của tổ trưởng quả thật quá chí lý.

Thương Kiến Diệu thì càng để ý một điều khác:

"Sao tôi chưa được học câu danh ngôn này bao giờ?"

Bạch Thần lại càng chưa từng nghe tới câu danh ngôn này bao giờ.

Tưởng Bạch Miên suy nghĩ một chút rồi nói:

"Sách báo ngoại khóa, sách báo ngoại khóa."

Nghĩ tới Tưởng Bạch Miên từng nói cô có một người ba là nhà sinh vật học, mà đây là nhân viên cấp D9 chỉ còn chút xíu nữa là đạt tới cấp quản lý, có được đãi ngộ hơn hẳn nhà mình, Long Duyệt Hồng nhất thời thoải mái, còn Thương Kiến Diệu cũng không hề có chút nghi vấn nào.

Tưởng Bạch Miên lập tức ngẩng đầu nhìn bầu trời, xác định vị trí của mặt trời:

"Thời gian còn sớm, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng canh gác ở doanh địa, giám thị khu vực trấn Hắc Thử. Tôi và Thương Kiến Diệu ra ngoài tìm kiếm một hồi."

"Vâng, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đồng thanh hô lên.

Không chút lè mề, Thương Kiến Diệu và Tưởng Bạch Miên rời khỏi chỗ ẩn nấp, bước xuống chân núi nhỏ.

Hai người bọn họ đều mang theo súng lục của mình như lúc trước, tiếp đó một người vác súng trường, một người cầm súng phóng lựu.

Sau khi ra khỏi ngọn núi nhỏ nơi có trấn Hắc Thử, đi vào đồi núi rậm rạp thăm thực vật, Thương Kiến Diệu đột nhiên nói:

"Tổ trưởng, vì sao chúng ta cứ phải chờ người của công ty đến, mà không tự mình áp dụng hành động, truy lùng những kẻ tập kích kia?"

Tưởng Bạch Miên bước chậm dần, hơi nghiêng đầu, nói khá thẳng:

"Vì sự an toàn của các anh."

"Chúng ta có thiết bị bộ xương ngoài, có hỏa lực đầy đủ, hoàn toàn có thể đối phó được đoàn đội kia, không nguy hiểm gì mấy." Thương Kiến Diệu nghiêm túc nói.

Tưởng Bạch Miên nhìn thẳng vào mắt hắn, bình tĩnh đáp lại:

"Tôi biết trong lòng anh tức giận."

Cô khẽ dừng lại, rồi nhanh chóng thở hắt ra:

"Tôi cũng thế. Nhưng trong chiến đấu, viên đạn chắc chắn không biết mở to mắt nhìn, không vì anh đẹp trai, là lính mới mà sẽ có lòng bao dung cho anh, né tránh anh, mà hoàn toàn ngược lại, chúng càng thích loại người như thế.

Và lại, làm sao anh xác định đoàn đội tập kích không có năng lực đối phó thiết bị bộ xương ngoài? Bọn họ có thể kiểm được cả bom nhiệt áp, nên nếu có trang bị mạnh khác thì tôi cũng không bất ngờ chút nào."

"Chúng ta có thể lần theo dấu vết, trinh sát trước, sau khi xác nhận tình hình xong rồi hãy suy xét xem có tập kích không. Nếu như không làm được thì lập tức rút về chờ người của công ty." Thương Kiến Diệu vẫn chưa hề từ bỏ ý định.

Tường Bạch Miên quay người lại, vừa bước đi vừa nói:

"Đừng có nói việc lần theo dấu vết và trinh sát đơn giản như vậy. Ở Bộ phận An toàn, nhân viên đảm nhiệm trọng trách trinh sát chắc chắn là một trong số mấy người xuất sắc nhất đội.

Nếu anh và Long Duyệt Hồng có đủ kinh nghiệm, quả thực tôi cũng muốn thử một lần. Nhưng hiện giờ ấy, anh có thể đảm bảo lúc trinh sát không bị phát hiện, sẽ không kíp nổ trận chiến đấu ngay tại chỗ?

Ở trong một đoàn đội thuần thực, không phải nói là mỗi người đều không được mắc sai lầm, mà khi có người phạm sai lầm, thanh viên khác biết nên bù đắp như thế nào.

Khi tôi và Bạch Thần mắc sai lầm, anh và Long Duyệt Hồng nhanh chóng bổ cứu thì tổ điều tra thế giới cũ của chúng ta mới có thể thử chuyện tương tự được."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên liếc mắt nhìn Thương Kiến Diệu đang sải bước nhanh:

"Ban nãy không phải anh đã kích Long Duyệt Hồng, làm cho lòng tin của anh ta bị tổn hại, khi sát hạch sẽ không đạt tiêu chuẩn, phải rời khỏi tổ điều tra này sao?

Hiện giờ lại không lo lắng chuyện lần theo dấu vết kẻ tập kích sẽ tạo ra nguy hiểm cho anh ta?

À, tôi hiểu rồi, anh đang nghĩ là đến lúc đó, chính anh sẽ mặc thiết bị bộ xương ngoài nhảy vào giữa quân địch, đại khai sát giới, làm cho Long Duyệt Hồng chỉ đứng nhìn."

Nói xong, Tưởng Bạch Miên cười một tiếng:

"Không phải anh muốn cứu vớt toàn bộ nhân loại sao? Sao lại có thể mạo hiểm lớn như vậy ngay lúc này? Nếu anh chết trận ngay tại đó, ai sẽ gánh vác sứ mệnh thần thánh kia?"

"... Tổ trưởng, đừng có nói tham sống sợ chết theo kiểu đường hoàng như vậy." Thương Kiến Diệu suýt nữa thì bị thuyết phục.

Tiếp đó, hắn nói với vẻ nghiêm túc:

"Rồi sẽ có người khác."

"Ha... Tôi không rõ có phải anh đang nói đùa hay không." Tưởng Bạch Miên nói tiếp: "Tôi phải chịu trách nhiệm với các anh. Anh và Long Duyệt Hồng đều chưa kết hôn, vẫn chưa sinh con, nếu cứ chết đi như thế thật không đáng, ha ha, cũng bất lợi cho công ty."

"Vậy cô có con không? Chẳng phải cô cũng thường xuyên mạo hiểm?" Thương Kiến Diệu hỏi theo.

Tưởng Bạch Miên trợn mắt trừng người này một cái:

"Không. Lúc trước khi thống nhất hôn phối, tôi đang nằm trong viện, có khả năng chết bất cứ lúc nào. Sau đó dựa vào việc làm người tình nguyện nhận lấy biến đổi gen, mới có thể sống sót. Ha ha, dù sao không làm cũng chết, chi bằng liều một phen, kết quả coi như cũng may mắn.

Sau đó, vì tình hình biến đổi gen vẫn chưa rõ ràng, không xác định sẽ có tai họa ngầm nào không, còn chờ quan sát thêm bước nữa, và các loại thí nghiệm để đưa ra số liệu có tính thuyết phục hơn, ví dụ như tính ổn định di truyền, cho nên tôi vẫn không tham dự hôn phối."

Tưởng Bạch Miên bồng nhú mày:

"Tôi nói mấy cái này với anh làm gì? Tình huống của chúng ta giống nhau sao? Tuyệt đại đa số thời điểm, tuy là tôi có mạo hiểm, nhưng có chắc chắn thành công là không nhỏ."

Cô không muốn tiếp tục đề tài này nữa, bèn chuyển hướng:

"Anh là vì..."

Cô chỉ vào đầu mình:

"Cho nên mới từ bỏ thống nhất hôn phối sao?"

Thương Kiến Diệu thản nhiên đáp:

"Tuy rằng đúng là tôi có vấn đề về mặt này..."

Không chờ hẳn nói xong, Tưởng Bạch Miên buồn cười hỏi vặn lại:

"Chính anh cũng biết à?"

Thương Kiến Diệu không để ý, tiếp tục nói:

"Nhưng thường thì một phần lớn những biểu hiện không bình thường đó đều là cố ý."

"Tại sao?" Tưởng Bạch Miên hỏi.

Thương Kiến Diệu chớp mắt, nghiêng đầu nhìn về phương xa:

"Tôi không muốn có con, cũng không muốn khiến một cô gái phải bận lòng."

Chương 99: Ôm Cây Đợi Thỏ 1

Tưởng Bạch Miên vô thức há miệng hình chữ "o", nhưng nhanh chóng ngậm lại, không phát ra âm thanh nào.

Cô lại đưa mắt nhìn phía trước, thông thuận vượt qua một bụi cỏ, sau đó, như tùy ý cười nói:

"Tôi cảm thấy có lẽ tôi có một thiên phú ẩn giấu, chính là khiến người khác cảm thấy thân cận, ở bên tôi sẽ cảm thấy an tâm, sẵn lòng nói ra những buồn rầu đè nén sâu trong lòng."

"Đây nào phải chuyện gì bắt buộc phải bảo mật nghiêm ngặt đâu cơ chứ." Thương Kiến Diệu không quá đồng ý với những gì Tưởng Bạch Miên nói, nhưng cũng nhờ đó mà thoát khỏi cảnh tượng do đề tài ban nãy mang tới.

"Ha ha, đùa thôi." Tưởng Bạch Miên gật đầu, như đang suy nghĩ: "Nhưng thực ra mọi người cùng trải qua hai lần nguy nan, anh lại bị lộ bí mật người thức tỉnh, cho nên giữa mọi người coi như có được sự tín nhiệm không tệ. Anh từng nghe nói một câu thế này chưa, cách để khiến mối quan hệ giữa hai người gần nhau hơn, đó là làm cho cả hai bên đều cùng chung một bí mật. Còn nữa, chúng ta cũng được coi là bạn cùng hoạn nạn."

Thương Kiến Diệu vừa mới nghiêm trang đột nhiên nở nụ cười:

"Làm sao cô khẳng định loại tin tưởng này không phải do tôi dùng năng lực kẻ thức tỉnh tạo ra?"

"..." Tưởng Bạch Miên cẩn thận hồi tưởng, lại phát hiện không cách

nào loại trừ được khả năng này. Dù sao cảnh tượng Thương Kiến Diệu và thầy tu máy móc Tịnh Pháp kia bắt tay với nhau nói tạm biệt quả thực khiến người ta có ấn tượng sâu sắc. Và lại Thương Kiến Diệu cũng nói rồi, nếu có thể trong sự tương tác giữa người xung quanh mà hình thành minh chứng tuần hoàn, người bị ảnh hưởng gần như không có biện pháp dựa vào bản thân nhận thấy sự bất thường, chỉ khi thoát khỏi hoàn cảnh đó thì mới phát hiện điều không đúng.

"Ha ha, tôi đùa thôi." Thương Kiến Diệu đáp lại Tường Bạch Miên bằng câu nói của chính cô.

Tường Bạch Miên nghiêng đầu, trợn trắng mắt:

"Suýt thì tôi rút súng rồi đó, anh biết không hả?"

Cô dờ mắt đi, nói như đang lầu bầu:

"Tuy rằng đúng là anh nói đùa, nhưng tôi cũng phải đề phòng tình huống tương tự... Hay ta thiết lập vài nghiệm chứng logic nhỉ?"

Ừ... Biện pháp đơn giản nhất chính là mỗi ngày ghi thông tin mấu chốt vào giấy hoặc con chip, trước khi đi ngủ giờ ra xem. Cứ như vậy, nếu trước sau mà có mâu thuẫn, lập tức có thể tỉnh táo lại. Không thể không nói, nhật ký là thứ vẫn rất hữu dụng."

"Năng lực của người thức tỉnh vốn không phải vạn năng." Thương Kiến Diệu bổ sung một câu.

Tường Bạch Miên không nói gì thêm, tiếp tục cùng Thương Kiến Diệu tìm kiếm dấu vết trên mảng đồi núi này.

Chừng một giờ sau, cô nhìn quanh một lượt:

"Khu vực quanh đây thực sự quá rộng lớn, hoàn cảnh cũng phức tạp, chỉ dựa vào hai người chúng ta đi từng bước một thế này, không

mất mười ngày nửa tháng thì hoàn toàn không cách nào tìm kiếm có hiệu quả được."

Thương Kiến Diệu không nói gì, bởi hắn nhìn thấy nụ cười nguyên vẹn trên mặt tổ trưởng, rõ ràng là cô có biện pháp.

Quả nhiên Tường Bạch Miên đưa mắt sang nhìn hắn, cười nói:

"Chúng ta quay về quả đồi lúc trước bắn đạn tín hiệu khẩn cấp kia thôi."

Thương Kiến Diệu thoáng động, mang máng nắm được điều gì đó.

Tường Bạch Miên tiếp tục nói:

"Ở chỗ đó, ắt hẳn sẽ gặp được không ít thợ săn di tích, dân du cư hoang dã, tiện thể dò la thông tin từ bọn họ, xem gần đây có toán cướp quy mô lớn hay đội ngũ nguy hiểm thường lui tới quanh khu vực này không."

Nói tới đây, cô nở nụ cười giống hệt nụ cười lúc cô bắn Tịnh Pháp bị thương nặng:

"Nếu anh là thủ lĩnh của đoàn đội tập kích kia, nhìn thấy chỗ vừa làm một vụ hời mà còn cố ý xóa sạch dấu vết của đội xảy ra điều bất thường, liệu anh có phái người không liên quan đi chỗ bắn đạn tín hiệu khẩn cấp để điều tra tình huống cụ thể không? Dù sao nhất định sẽ có một lượng lớn thợ săn di tích, dân du cư hoang dã đi qua, xen vào trong đó, sẽ không ai phân biệt được."

Đến lúc đó, nếu như có thể nhờ điều này biết được thế lực lớn nào đứng sau trấn Hắc Thử, cũng có thể chuẩn bị chút biện pháp ứng đối chứ."

Thương Kiến Diệu lập tức hiểu ra:

"Bọn họ sẽ không phải thành viên nòng cốt của mình tới điều tra, thậm chí sẽ không tìm người phụ thuộc bọn họ, khả năng lớn nhất là trực tiếp thuê dân du cư hoang dã chân chính hoạt động quanh đó."

Cứ như vậy, cho dù đó là bẫy thì cũng không xảy ra vấn đề gì. Hệt như chẳng ai có thể tìm được một giọt nước có bản chất độc đáo nhưng bề ngoài lại không có gì khác thường trong một hồ nước lớn vậy.

Thương Kiến Diệu suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy nghi ngờ bèn hỏi:

"Tổ trưởng, hẳn là cô đã sớm nghĩ kỹ điều này, vì sao chúng ta không trực tiếp sang bên đó canh?"

"Những thợ săn di tích, dân du cư hoang dã này làm sao mà nhanh như vậy được? Cứ ngồi chờ không bên kia cũng vô nghĩa, không bằng dẫn các anh làm quen với chuyện tìm kiếm dấu vết." Tường Bạch Miên lật cổ tay nhìn chiếc đồng hồ màu đen: "Thời gian cũng không sai biệt rồi, chúng ta qua đó thôi."

Chờ khi tới quả đồi chỗ bắn đạn tín hiệu, Thương Kiến Diệu mới phát hiện hướng lục soát của bọn họ cũng là tới bên này. Hai người chỉ đổi hướng chút xíu, đi bộ chừng có mười phút là đã tới đích.

Nói cách khác, Tường Bạch Miên thật sự không phải lâm thời nghĩ ra vấn đề liên quan, mà có ý đồ từ trước, thậm chí lộ tuyến tìm kiếm dấu vết cũng đã được cô quy hoạch từ đầu.

Sau mấy phút quan sát, Thương Kiến Diệu và Tường Bạch Miên tìm được vị trí tốt nhất. Hai người leo lên trên một gốc cây, theo dõi mấy con đường đi lên quả đồi này.

Chương 100: Ôm Cây Đợi Thỏ 2

Tầm chừng mười lăm phút đồng hồ sau, thợ săn di tích và dân du cư hoang dã lục tục chạy tới, đi lên trên đỉnh đồi.

Bọn họ đều khá cẩn thận, chia tách và không xâm phạm lẫn nhau, dù sao còn chưa xác định ở chỗ xảy ra điều bất thường có thu hoạch gì không mà đi đánh nhau trước thì đúng là quá ngu xuẩn.

Lại một lúc sau, Tưởng Bạch Miên vũ vai Thương Kiến Diệu, chỉ vào con đường bên trái.

Cô không lên tiếng, bởi cô không thể xác định giọng mình sẽ to đến mức nào, cho nên chỉ có thể dùng tay ra hiệu.

Thương Kiến Diệu nhìn theo tay cô, thấy hai nam dân du cư hoang dã lén lén lút lút, sợ hãi dè dặt.

Từ bên ngoài khó mà nhìn ra tuổi cụ thể của bọn họ, nhưng điểm chung của cả hai là da dẻ sần sùi nứt nẻ, phờ nểng nhiều nên đen sì, tóc thì bết dầu thành từng chùm buông xõa, râu ria trên mặt không biết để bao lâu chưa cạo, bên ngoài dính đủ thứ bẩn thỉu không rõ là gì.

Một trong hai người này khoác áo lông màu xanh đậm thùng lố chỗ, bên trong là áo sơ mi dính dầu mỡ tới cứng ngắc, không nhìn rõ màu sắc ban đầu, bên ngoài khoác một áo màu đen không dài chưa tới thắt lưng, trông rõ ràng không hợp với bộ đồ, chân đi đôi giày cao su màu xanh lục quân đội. Bên hông gã treo một khẩu súng lục màu đen lóe lên vẻ sáng bóng kim loại, tay cầm một thanh đao dài dài lưỡi cong.

Thương Kiến Diệu cảm thấy thứ đó trông rất giống mã tấu trong sách giáo khoa.

Người còn lại thì mặc chiếc áo bông cũ khá chật, qua những lỗ thủng khá to trên đó, có thể thấy được bông bên trong ép lại thành cục, biến thành những cục đen sì. Y dường như không có súng, trên lưng là một con dao găm được mài khá sắc, hai tay lăm lăm một cây gậy bóng chày, trên vai thì đeo một cái túi khô quắt cực kỳ, trông vô cùng bẩn.

"Có, vấn đề gì sao?" Thương Kiến Diệu khe khẽ hỏi.

Những người này gần như chẳng có gì khác với dân du cư hoang dã tới lúc trước, chỉ là trông càng bẩn thỉu hơn thôi.

"Tôi..." Tưởng Bạch Miên phát ra một âm, trong giọng nói thể hiện rõ ý hỏi.

Thương Kiến Diệu lập tức hiểu ý của tổ trưởng, bèn vội vàng nói:

"Nhỏ hơn một chút nữa."

Trải qua hai lần "điều chỉnh thử", Tưởng Bạch Miên cuối cùng hạ nhỏ giọng mình nói:

"Anh không thấy trang bị của hai dân du cư hoang dã này quá kém sao?"

"Không phải chuyện trang bị của dân du cư hoang dã kém là rất bình thường sao?" Thương Kiến Diệu hỏi lại.

"Đúng." Tưởng Bạch Miên không phủ nhận, vừa nhìn hai dân du cư kia vừa cân nhắc nói:

"Trọng điểm ở chỗ, hành vi của bọn họ mâu thuẫn với trang bị của

bọn họ. Trong tình huống như thế này, dân du cư hoang dã chỉ có một khẩu súng lục và vài món vũ khí lạnh hoàn toàn không dám làm nhóm đầu tiên chạy tới chỗ xảy ra bất thường thế này. Chỉ cần xảy ra tranh đấu, bọn họ gần như không có năng lực tự bảo vệ bản thân.

Đối với loại dân du cư hoang dã này mà nói, bọn họ sẽ tới vào nửa ngày, thậm chí là một ngày sau, xem có kiếm được chút cơm thừa canh cặn nào không. Đến lúc đó, đối thủ cạnh tranh đều là những người sần sần nhau, bọn họ không đến mức không có sức chống cự."

Thương Kiến Diệu nghe mà khẽ gật đầu:

"Điều này giống rất nhiều động vật lấy cái xác thối rửa sau khi thú dữ săn bắt để lại làm thức ăn. Nói cách khác, có xác suất hai dân du cư này bị người ta ép tới đây?"

Mà ai lại rảnh rỗi không việc gì đi ép hai dân du cư hoang dã không có năng lực gì tới đây điều tra bất thường?

Tường Bạch Miên chính là dạy bảo bằng thực tiễn, nghe vậy thì cười nói:

"Đúng. Anh có thể khiến bọn họ trở nên thân thiết, trực tiếp nói tình hình tương ứng cho chúng ta biết không?"

Thương Kiến Diệu nhìn hai gã dân du cư càng ngày càng gần, thản nhiên đáp:

"Nếu chỉ một người thì không thành vấn đề. Nhưng nếu cả hai đều ở một chỗ, bọn họ có khả năng không nhỏ chứng kiến cho nhau, làm cho "suy luận" mất hiệu lực.

Nếu tách ra, ảnh hưởng một trước, sau đó gom lại ảnh hưởng người còn lại thì cũng được."

Tường Bạch Miên giơ tay làm động tác "ok":

"Điều này đơn giản. Đổi súng."

Dứt lời, cô và Thương Kiến Diệu trao đổi súng phóng lựu với súng trường.

Một giây sau, Tường Bạch Miên đột nhiên nhảy xuống, ngay trước mặt hai gã dân du cư hoang dã kia.

Sau khi tiếp đất, cô nhanh chóng giơ súng trường lên, lạnh lùng chỉ thẳng vào gã đàn ông mặc áo lông rách, đang thò tay lấy khẩu súng bên hông.

Mà gần như cùng lúc đó, cô khẽ vặn eo, tung chân phải đá ra, như một chiếc roi đột nhiên kéo căng.

Không có gì đáng nghi ngờ khi cú đá này không trúng, nhưng lại khiến gã đàn ông cầm gậy bóng chày sợ tới mức nhanh chóng lùi ra sau, ngã nhào xuống đất.

Gã nhìn khẩu súng trường trong tay Tường Bạch Miên, không chút do dự bỏ đồng đội, lao đảo chạy trốn, không dám quay đầu nhìn.

Người đàn ông một tay chạm súng, tay kia cầm thanh mã tấu vẫn bị súng trường chỉ thẳng, không dám động đậy chút nào.

Lúc này Thương Kiến Diệu cũng nhảy xuống theo, cười nói:

"Đừng căng thẳng. Chúng tôi không có ác ý."

Hắn vừa ra hiệu cho Tường Bạch Miên hạ nòng súng xuống, vừa tranh thủ lúc gã đàn ông kia đang ngơ ngác, nói:

"Anh xem, các anh đến tìm hiểu tin tức, chúng tôi cũng thế. Các anh là con người, chúng tôi cũng là con người. Cho nên..."

Biểu cảm trên mặt người đàn ông kia dần trở nên sinh động, cuối cùng gã nở nụ cười:

"Ồ người anh em!"

Sau khi gọi như thế, gã theo bản năng liếc nhìn Tường Bạch Miên, chỉ thấy cô đã thu khẩu súng trường lại, không thể hiện chút thù địch nào, thế là lại càng tin tưởng phán đoán và suy luận của mình.

"Người anh em!" Thương Kiến Diệu học theo đối phương, nhiệt tình gọi: "Là ai bảo các anh tới đây thế?"

Chương 101: "Linh Cầu" 1

Người đàn ông cầm thanh đao đưa hấu "ôi" một tiếng:

"Đừng nói nữa, đều bị lão Dơi ép tới đây. Tôi bảo lão rồi, chờ thêm một ngày nữa đã, mà lão đéo chịu nghe!"

Tường Bạch Miên vô thức định hỏi lão Dơi là ai, nhưng cô há miệng ra xong thì lại lý trí ngậm lại.

Kỳ thật Thương Kiến Diệu cũng định hỏi như vậy, nhưng năng lực suy luận logic nói cho hắn biết hỏi như vậy nhất định sẽ làm hỏng "mối quan hệ anh em" giữa hai bên, làm cho đối phương sinh ra cảm xúc hoài nghi - nếu đã là anh em, sao lại không biết lão Dơi là ai?

Hắn nở nụ cười:

"Lão Dơi à... Sao lão lại vội vã thế?"

"Lão thì có cách nào? Còn không phải là người bên kia thúc giục quá!" Người đàn ông cầm đao đưa hấu, giắt khẩu súng lục màu đen gãi gãi mái tóc bết dính của mình, mặt nhăn mày nhó than thở: "Đám người kia mà nói không đúng một câu là sẽ giết người ngay, ai dám qua loa..."

"Đám người kia?" Thương Kiến Diệu cố ý thể hiện vẻ mặt nghi ngờ: "Tôi đi vắng có một thời gian thôi mà đã xảy ra chuyện rồi?"

Tuy hắn rất muốn trực tiếp hỏi đám người kia là ai, nhưng vẫn phải kiềm chế xuống.

Người đàn ông cầm đao dựa hấu sừng sốt một chút, dường như không ngờ người anh em phía đối diện đã đi vắng một thời gian.

Vài giây sau, gã lại thở dài:

"Thôi đừng nói nữa, từ khi lũ "Linh Cầu" đến, đến cả hang ổ mà chúng tôi không được ngủ! Nhiều ông bà già chết lạnh vào buổi tối rồi!"

Khi nói tới "Linh Cầu", gã vô thức nhìn quanh một lượt, dường như sợ bị ai nghe thấy.

"Linh Cầu"... Thương Kiến Diệu thì nghiêng đầu nhìn về phía Tường Bạch Miên, xem vị tổ trưởng giàu kinh nghiệm liệu có nghe qua biệt hiệu này bao giờ chưa.

Vẻ mặt Tường Bạch Miên trở nên nặng nề hơn đôi chút, như đang chìm trong suy nghĩ, chỉ khẽ gật đầu.

"Con mẹ nó chứ bọn "Linh Cầu" này!" Thương Kiến Diệu cố tình chửi tục một câu.

Người đàn ông cầm đao dựa hấu cũng muốn chửi vài câu, nhưng cuối cùng không dám, chỉ ầm ức nói:

"Hắn ta không có mẹ."

Nói tới đây, người đàn ông không rõ độ tuổi này nói như đang hỏi tường:

"Lúc ấy tôi mới mười mấy tuổi, "Linh Cầu" còn chưa thành cướp. Nghe nói, mẹ của hắn không biết bị một đám thứ nhân không rõ từ đâu lên tới ăn thịt."

Thương Kiến Diệu khẽ nhướn mày, buột miệng hỏi:

"Là do người chuột làm?"

Hắn từ chỗ Tường Bạch Miên biết, dân cư trấn Hắc Thử bị con người xung quanh gọi là "người chuột".

Đây cũng là một kiểu gọi đầy kỳ thị.

"Không phải." Người đàn ông cầm đao đưa hấu lắc đầu: "Đám người chuột kia sống ở bên này mấy chục năm rồi. Trước khi tôi chào đời, bọn họ đã tới đây, lại giỏi thu lượm và đào bới, cái gì cũng tìm được, cái gì cũng ăn, không phải loại thích lên lút khắp nơi."

Thương Kiến Diệu im lặng vài giây rồi nói:

"Đám "Linh Cầu" tới bên này làm gì?"

"Nói là, nói là phát hiện gì đó bên nhà ga Nguyệt Lỗ. Lão Dơi hỏi rồi, người của "Linh Cầu" cũng không rõ lắm, đang phái người điều tra." Người đàn ông cầm đao đưa hấu nói tới hai từ "điều tra", đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ của mình, thế là lại mặt ủ mày chau: "Chả rõ bên này có dị thường gì, nếu hôm nay không báo cáo kết quả, có khi người của "Linh Cầu" sẽ ném tôi cho chó ăn thịt mất."

"Chó?" Thương Kiến Diệu vô thức hỏi.

Người đàn ông cầm đao đưa hấu nhổ một bãi nước bọt:

"Linh Cầu" nuôi một con chó rất hung dữ, yêu thương như con trai mình ấy! Hắn ta còn luôn mồm nói rằng bọn tôi vô dụng, đấu một chọi một thì không người nào thắng được chó của hắn, không bằng mang đi cho chó ăn luôn."

Sau khi oán trách xong, gã mong ngóng hỏi:

"Người anh em, anh có phát hiện gì bên này không?"

"Không phát hiện gì cả." Thương Kiến Diệu trả lời thành thật: "Người bắn pháo hoa lúc trước đã sớm rút lui, không để lại gì hết!"

"Là thế à... Vậy bọn họ bắn pháo hoa gì? À... Lão Dơi nói đó là đạn tín hiệu gì đó?" Người đàn ông cầm mã tấu dường như nghĩ sao nói vậy.

Thương Kiến Diệu nhìn theo hướng người đàn ông cầm gậy bóng chày bỏ chạy lúc trước:

"Ai biết được? Cứ quay về thế này đi, nếu "Linh Cầu" không tin, làm cho chính hắn ta phải người tới tra.

Đúng rồi, ban nãy dọa người anh em kia, lát nữa anh đuổi theo anh ta, nhớ giải thích giúp tôi nhé."

"Được." Người đàn ông cầm mã tấu vỗ lên ngực: "Khi nào thì các anh về?"

"Sắp rồi, sắp rồi." Thương Kiến Diệu khẽ nhếch khóe miệng: "Nhớ nói cho lão Dơi, bảo sau này chúng tôi còn phải tới thăm hỏi "Linh Cầu"."

"Thăm hỏi..." Người đàn ông cầm mã tấu đột nhiên nhận ra điểm không đúng, nhưng khi nhìn khẩu súng phóng lựu trong tay Thương Kiến Diệu và khẩu súng trường mà Tưởng Bạch Miên đang xách lại sáng suốt bỏ qua việc suy nghĩ.

Gã nhanh chóng quay người, vẫy tay:

"Mong có thể gặp lại."

"Mong có thể gặp lại." Thương Kiến Diệu nhiệt tình vẫy tay đáp lại.

Dõi mắt nhìn theo người đàn ông cầm mã tấu biến mất ở cuối đường, Tưởng Bạch Miên liếc Thương Kiến Diệu một cái:

"Thế nào? Còn muốn đứng ở giữa đường, sợ người khác không nhìn thấy mình?"

Giữa đồi với núi nhỏ vốn không có sẵn con đường nào cả, nhưng nhiều người đi lại nên đã hình thành một con đường khá rộng.

Tướng Bạch Miên vừa nói vừa rẽ vào một chỗ khá ẩn nấp ở một bên đồi.

Thương Kiến Diệu bước theo, trao đổi lại vũ khí với tổ trưởng, sau đó mới hỏi:

"Linh Cầu" là ai?"

Tướng Bạch Miên à một tiếng:

"Là một tên thủ lĩnh toán cướp coi như khá nổi tiếng trên hoang dã Hắc Chiếu, thường chủ yếu hoạt động ở bên phía cạnh "Bạch Kỵ Sĩ Đoàn".

Y nổi danh từ mười mấy năm trước, lúc đó cũng chưa lớn tuổi lắm, hiện giờ đã gần ba mươi chưa vẫn là một dấu chấm hỏi.

Toán cướp của y là lớn mạnh từng chút một, từ lúc ban đầu chỉ có ba bốn người, bốn năm khẩu súng, đến bây giờ có hơn mười bảy mười tám thành viên chủ chốt, hỏa lực dư thừa, trang bị không kém. Có người nghi ngờ "Linh Cầu" nắm giữ kho súng của thế giới cũ, cho nên mới phát triển nhanh như vậy.

Chương 102: "Linh Cầu" 2

Nếu không phải y không chiếm được mỏ quặng, ruộng đất tốt, hiện giờ y tuyệt đối không chỉ có mười bảy mươi tám thuộc hạ trung thành, chí ít có thể mở rộng lên tới hai ba trăm người. Chừng đó là có thể thành lập điểm tụ cư quy mô lớn của riêng y, tương tự với thành Dĩ Thảo ấy, sau đó suy xét để cho thế lực lớn nào đó mượn sức, từ đó về sau có đảm bảo, hoặc nếu mọi chuyện đều thuận lợi thì có thể làm một thế lực nhỏ có sức ảnh hưởng.

Ha ha, cũng có khả năng "Linh Cầu" cảm thấy nuôi mấy trăm mấy nghìn người quá vất vả, quản lý thành phố quá phiền toái, thường còn phải nhịn cơn tức từ các thế lực lớn, không tiêu dao tự tại như làm cướp, cho nên mới luôn duy trì quy mô hiện giờ.

À, đúng rồi, tên thật của y là Lâm Lập."

Thương Kiến Diệu nghiêm túc lắng nghe, rồi tổng kết một câu:

"Tình nghi lớn nhất, hơn nữa số lượng người còn nhiều hơn dự đoán của chúng ta."

Chỉ số thành viên chủ chốt mà đã gần hai mươi người, như vậy số lượng phụ thuộc ít nhất cũng phải trên trăm.

"Bọn họ thậm chí còn có cả xe thiết giáp, súng máy hạng nặng, có ống phóng rocket." Tưởng Bạch Miên bổ sung: "Nhưng mà, hẳn là bọn họ không có những thứ như thiết bị bộ xương ngoài quân dụng, áo giáp thông minh bionic, vũ khí Gaus, vũ khí plasma. Xem cho, cho dù lời đồn là thật, "Linh Cầu" nắm giữ được kho súng đạn thì cũng mang tính phổ quát, không có loại tinh vi phức tạp."

Thấy Thương Kiến Diệu im lặng không nói gì, Tường Bạch Miên cười nói:

"Với thực lực hiện tại của tổ điều tra thế giới cũ chúng ta, trong tình huống đánh lén, quả thực có hy vọng không nhỏ xóa sổ được toán cướp này. Những kẻ phụ thuộc sẽ không thật sự bán mạng cho "Linh Cầu", chỉ cần không cho "Linh Cầu" cơ hội đốc chiến là được.

Nhưng với tổ chất thành viên và trang bị vũ khí của bọn họ, chúng ta phải chuẩn bị sẵn tinh thần là sẽ chết một nửa."

Dứt lời, Tường Bạch Miên nghiêng đầu nhìn bên ngoài góc khuất này:

"Và lại, chưa chắc ta đã có cơ hội đánh lén. Không phải vừa rồi anh trực tiếp thả luôn dân du cư hoang dã kia cho đi về, không sợ gã đổi hoàn cảnh, nhận thấy điều bất thường sao?

Không sợ gã báo cáo lại, để "Linh Cầu" đoán được bên chúng ta có người thức tỉnh?"

"Không thì sao? Giết gã chẳng?" Thương Kiến Diệu đáp lại, vẻ mặt không chút thay đổi.

"Đúng là mềm lòng mà." Tường Bạch Miên cười nhạo một tiếng: "Tôi cũng thế. Loại người sinh ra ở thế lực lớn, không trải qua đủ loại tranh đấu của niên đại hỗn loạn như chúng ta luôn dễ mềm lòng."

Cô lại nói:

"Nhưng nếu thật sự đánh lén, hoàn toàn có thể khống chế tên dân du cư hoang dã kia trước, chờ khi mọi việc chấm dứt rồi mới thả gã đi.

Về điểm này, không hẳn là anh không nghĩ đến, anh vẫn luôn cảnh giác với khi nào năng lực của mình mất hiệu lực mà."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên nở nụ cười:

"Từ những điều trên tổng hợp lại, chính anh đã loại bỏ ý tưởng dựa vào chính mình đột kích toán cướp kia. Đúng là bạn tốt mà!"

"Hiện tại vẫn không thể xác định chính là đám người "Linh Cầu" kia làm." Thương Kiến Diệu mặt không thay đổi đáp: "Chờ công ty phái người tới thôi."

"Ý hay!" Tường Bạch Miên cười khen một tiếng.

Thương Kiến Diệu nhìn xung quanh một chút, đột nhiên nhíu mày, hỏi:

"Tổ trưởng, cô nói xem, đám người "Linh Cầu" kia nghe thông tin báo cáo xong, liệu sẽ có phản ứng gì?"

"Tôi chưa từng giao thiệp với bọn họ bao giờ, rất khó để phán đoán. Nhưng mà, từ biệt hiệu "Linh Cầu" này có thể nhìn ra đám người kia giỏi nhất lấy nhiều bắt nạt ít, giỏi bám đuôi theo dõi, đánh lén sau lưng, tuy hung ác và tàn nhẫn, nhưng tuyệt đối không điên cuồng, không lỗ mãng. À, tôi nói bừa vậy thôi chứ không dám khẳng định, chờ về hỏi lại Bạch Thần chứng thực." Tường Bạch Miên suy tư rồi đáp:

"Dù sao không có gì ngoài hai cách ứng đối sau:

Một là nhân dịp đại đội của công ty tới đây, đảo hướng sưu tầm khu vực này, xử lý những nhân viên điều tra là chúng ta, xóa đi dấu vết, nhưng bắt buộc phải suy xét khả năng bản thân đạn tin hiệu chính là một cái bẫy đang chờ bọn họ chui đầu vào lưới.

Hai là, lập tức bỏ lại đám phụ thuộc bị ép buộc kia, mang theo thành viên chủ chốt dời đi. Bọn họ không nhiều người, lại có đầy đủ xe cộ, cũng lấy được không ít vật tư từ trấn Hắc Thử, chắc chắn sẽ không

lề mề chậm chạp như đại đội lớn, và lại trên đất hoang rộng lớn này, những khu vực có thể lẫn trốn thực sự quá nhiều.

Chờ khi biết rõ kẻ địch là ai, di chuyển tới xung quanh thế lực lớn khác, đổi khu vực cướp bóc."

Thấy mắt Thương Kiến Diệu sáng lên, Tưởng Bạch Miên cố ý hừ một tiếng:

"Có phải anh đang nghĩ, bọn họ dám tìm kiếm ngược lên đây, anh sẽ dám mặc thiết bị bộ xương ngoài, tiêu diệt từng bộ phận?"

Không chờ Thương Kiến Diệu đáp lại, người phụ nữ có vóc dáng cao gầy buộc tóc đuôi ngựa này nở nụ cười:

"Làm sao tôi có thể cho anh cơ hội đó? Rõ ràng phải là tôi làm mới đúng!"

Cô lại lập tức chuyển chủ đề:

"Nhưng tôi cho rằng, khả năng dám "Linh Cầu" kia không có phản ứng gì càng lớn hơn."

"Vì sao?" Thương Kiến Diệu có chút nghi hoặc.

Tưởng Bạch Miên thu lại phần lớn ý cười:

"Đám phụ thuộc bị ép buộc chưa chắc đã một lòng với đám người "Linh Cầu". Bọn họ ước gì có thế lực lớn đến đánh đuổi "Linh Cầu" đi, dù saoбет nhất cũng chính là bị bắt đi làm nô lệ, dù sao cũng còn hơn là vật hi sinh cho "Linh Cầu". Hơn nữa, nếu thực sự xảy ra kịch chiến, bọn họ có đủ cơ hội để chạy trốn.

Nếu lão Dơi kia thông minh, thì sẽ biết nên báo cáo cái gì, nên giấu diếm cái gì."

Thương Kiến Diệu nghe xong, như có suy nghĩ, chậm rãi gật đầu.

Hai người dừng thảo luận, tiếp tục quan sát xung quanh nhưng không phát hiện ra người khả nghi nào.

Khi sắp tới giờ ăn, bọn họ kết thúc hành động, về doanh địa ẩn nấp trên núi nhỏ.

Một ngày không nói chuyện, đến nửa đêm, Thương Kiến Diệu ngủ trong lều vải bị Long Duyệt Hồng đánh thức, bưng khẩu súng trường Cuồng Chiến Sĩ nhận lấy nhiệm vụ trực đêm.

Hắn tuần tra một lượt, rồi đưa mắt nhìn xuống phía dưới.

Ở chỗ này có thể trực tiếp nhìn thấy rừng cây nhỏ và cửa vào trấn Hắc Thử bị lấp kín.

Trong ánh sáng mờ tối, và màn đêm yên tĩnh tới cực kỳ, một tảng đá chỗ hang động kia đột nhiên rơi xuống.

Chương 103: Cái Tát 1

Thương Kiến Diệu lập tức căng thẳng thần kinh tột độ, hẩn nhìn chăm chăm không chớp mắt chỗ cửa vào trấn Hắc Thử.

Những tảng đá lấp kín hang động kia đều khá lớn, chỉ dựa vào sức người thì hoàn toàn không có biện pháp dời chúng nó đi được!

Đương nhiên, không loại trừ khả năng này, đó là khi Long Duyệt Hồng dựa vào thiết bị bộ xương ngoài đưa tảng đá kia lên thì không đặt ổn, làm cho nó hơi lệch một chút, rồi dần tự trượt xuống, cuối cùng trong thời gian dài mất đi cân bằng, rơi xuống đất.

Cho nên Thương Kiến Diệu không có phản ứng ngay lập tức, mà chờ quan sát thêm bước nữa.

Rầm!

Trong tiếng vang có vẻ hơi nặng nề, tảng đá lớn kia đổ rầm xuống đất, làm cho cả rừng cây như cũng rung theo.

Mọi thứ nhanh chóng yên lặng trở lại, dưới bầu trời thưa thớt ánh sao, màn đêm vẫn mờ tối như lúc trước.

Nhưng điều khác biệt là, trên đồng đá chặn cửa vào trấn Hắc Thử xuất hiện một lỗ hổng. Một lỗ hổng đi tới nơi tối tăm.

Thương Kiến Diệu nhìn kỹ mấy chục giây, đang định thở ra một hơi nghẹn trong ngực từ nãy giờ, đột nhiên phát hiện lỗ hổng nơi tảng đá lăn xuống kia, một bóng đen đang dần dần bò ra ngoài.

Gió đêm thổi qua, những đám mây di chuyển trên bầu trời, để lộ ra nửa vàng trăng.

Ánh trăng trong vắt rơi xuống, chiếu lên người của bóng đen kia, làm cho Thương Kiến Diệu nhìn thấy rõ hình dáng đại khái của người đó:

Gã có vóc dáng thấp bé, cơ thể trần truồng, bên ngoài mọc đầy lớp lông to đen, lưng còng xuống, móng tay trên hai bàn tay phản xạ ra ánh sáng sắc nhọn.

Đây là một cư dân trấn Hắc Thử!

Con người trong mắt Thương Kiến Diệu đột nhiên phóng đại, dường như không dám tin hình ảnh trước mắt mình, muốn tiến thêm một bước để nhìn cho rõ rốt cuộc đối phương là ai.

Hắn và Tường Bạch Miên, Bạch Thần đã lục soát rất kỹ từng ngóc ngách nhỏ trong trấn Hắc Thử, nhưng không phát hiện bất cứ người sống sót nào!

Ánh trăng dường như lại sáng tỏ hơn chút nữa, Thương Kiến Diệu coi như tạm nhìn thấy khuôn mặt của bóng người kia.

Một nửa khuôn mặt của gã đã bị đạn bắn vỡ nát, màu đỏ sẫm với màu trắng óc vế khắp nơi trên khuôn mặt.

Với kiến thức của Thương Kiến Diệu mà nói, người như vậy căn bản không thể gọi là người sống được.

Cùng lúc đó, trong lỗ hổng trên đồng đá, dường như có bóng đen bắt đầu chui ra.

"F**k!" Thương Kiến Diệu khó có thể ngăn được câu chửi tục.

Hắn gần như vô thức buông lỏng tay phải đang cầm báng súng, giờ nó lên trên má phải của mình rồi tát một cái thật mạnh.

Hắn nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Bốp!

Má phải của Thương Kiến Diệu nhanh chóng đỏ bừng, sưng lên, trên mặt dường như vẫn thấy được dấu năm ngón tay khá rõ.

Cơn đau dữ dội và âm thanh ù ù đồng thời truyền vào trong đầu Thương Kiến Diệu, làm cho trước mắt hắn hiện lên những đốm sáng màu vàng.

Nhưng hắn vẫn đứng im tại chỗ, trước mắt vẫn là cư dân trấn Hắc Thử đang bò xuống từ lỗ hổng của đồng đá kia, cùng với một bóng đen khác theo sát phía sau.

Thương Kiến Diệu không vọng động nổi sung, bởi hắn biết với kiến thức và kinh nghiệm của mình không đủ cho hắn đưa ra lựa chọn chính xác trong tình huống như thế này.

Cho nên hắn sẽ cầu viện Tướng Bạch Miên, xem vị tổ trưởng tổ điều tra thế giới cũ này có hiểu biết gì về tình huống tương tự hay không.

Hắn còn định đánh thức Bạch Thần và Long Duyệt Hồng, như vậy, dù cho không cách nào ứng phó được dị biến xảy ra ở trấn Hắc Thử, cũng kịp lái xe lao đi, thoát khỏi nơi này.

Thương Kiến Diệu vừa mới quay nửa người lại, còn chưa kịp kêu lên tiếng thì đã thấy bóng dáng Long Duyệt Hồng xuất hiện bên cạnh.

Hắn vui vẻ trong lòng, đang định báo lại tình huống, thì đôi mắt hắn đột nhiên cứng lại, lời định nói mắc kẹt ngay trong cổ họng.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, trên khuôn mặt xinh đẹp khí khái của Tướng Bạch Miên mọc ra những sợi lông to và đen sì hệt như măng mùa xuân chui ra khỏi đất, trông rất rõ.

Cơ trên mặt Thương Kiến Diệu khẽ giật giật, hẳn khó có thể tự kiểm soát bản thân mà lập tức làm ra hành động ứng đối.

Hắn lập tức nhào ra một bên phía sau, liên tục lăn hai cái tới chỗ đầu xe Jeep.

Ngay sau đó hẳn như một con mèo nhanh nhẹn nhảy sang một bên khác, rồi ngồi dưới gương chiếu hậu.

Cứ như thế, hẳn có thể lấy đầu xe làm "công sự phòng ngự", lại có thể mở cửa xe ngồi lên ghế lái bất cứ lúc nào.

"Xảy ra chuyện rồi!" Hẳn hô to, hòng đánh thức Long Duyệt Hồng và Bạch Thần.

Sau khi gọi to ba tiếng, Thương Kiến Diệu tiến lên trước hai bước, đứng thẳng nửa người dậy định mở cửa xe.

Nhưng đúng lúc này, hẳn mới phát hiện mình không có chìa khóa.

Ban nãy khi bàn giao nhiệm vụ gác đêm, Bạch Thần đã đưa chìa khóa cho Tưởng Bạch Miên chứ không phải hẳn.

Thương Kiến Diệu còn chưa kịp nghĩ cách, giọng Tưởng Bạch Miên đã vang lên từ xa lại gần:

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Một giây sau, giọng Long Duyệt Hồng và Bạch Thần cũng đồng thời vang lên ở chỗ lều trại:

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Giọng nói của bọn họ có cao có thấp, nhưng ngữ khí giống hệt Tưởng Bạch Miên.

Thương Kiến Diệu sợ tới mức toàn thân run rẩy, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Hắn ép bản thân phải bình tĩnh một chút, thử nhắm tính xem khoảng cách giữa mình và Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng với Bạch Thần là bao nhiêu mét.

Bất giác, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười, là một nụ cười mà bản thân hắn không cách nào khống chế được.

Thương Kiến Diệu lập tức thẳng người chuẩn bị đứng dậy, sử dụng năng lực kẻ thức tỉnh.

Đúng lúc đó, hắn nhìn thấy chính mình trong gương chiếu hậu:

Má phải sưng đỏ, mang theo nụ cười không đúng lúc...

Một ý nghĩ bỗng nảy ra trong đầu Thương Kiến Diệu, hắn lại cúi người xuống, lấy bút máy thấm nước và một tờ giấy trắng để ghi chép lại ở trong túi bên trong áo.

Chương 104: Cái Tát 2

Ngay sau đó, hắn cúi thấp đầu, lấy đùi làm đệm, bật nắp bút cho rơi xuống mặt đất, nhanh chóng viết:

"Lát nữa mà còn thấy được dòng chữ này, chứng tỏ đây không phải giấc mơ."

Trong lúc hắn viết, giọng Tưởng Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần càng ngày càng gần:

"Xảy ra chuyện gì?"

Thương Kiến Diệu càng viết càng nhanh, càng viết lại càng ngoáy, nhưng vẫn cố gắng viết xong câu kia.

Sau đó hắn nhét tờ giấy vào trong túi áo, cũng thẳng lưng lên, nhìn chính bản thân mình trong gương chiếu hậu, đôi mắt trở nên sâu thẳm.

Hắn vừa nghe tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, vừa nhanh chóng sắp xếp câu từ, thử nói:

"Giờ này hôm qua là đêm khuya, giờ này hôm nay cũng là đêm khuya. Giờ này hôm qua, chúng tôi ăn ngủ ngoài trời, giờ này hôm nay, chúng tôi cũng ăn ngủ ngoài trời. Giờ này hôm qua, tôi đang nằm mơ, cho nên giờ này hôm nay..."

Thương Kiến Diệu dừng cuộc đối thoại với chính mình trong gương, vẻ mặt dần trở nên ngơ ngác, sau đó dần khẳng định.

Ngay khi Tường Bạch Miên đi tới một bên khác của đầu xe Jeep, Thương Kiến Diệu chợt hiểu ra:

"Cho nên, giờ này hôm nay, mình cũng đang nằm mơ!"

Vừa dứt lời, trong đầu hắn như có vô số ngôi sao nổ tung, nhận thức mãnh liệt đó làm cho ý thức của hắn cũng xuyên thủng đủ loại hình ảnh hệt như ảo giác này.

"Phù!" Thương Kiến Diệu ngồi bật dậy, há miệng thở ra một hơi khí đục trong ngực.

Hắn nhanh chóng nhìn quanh một lượt, phát hiện mình vẫn ở trong lều, vẫn nằm trong túi ngủ.

Suy nghĩ vụt lóe trong đầu, Thương Kiến Diệu kéo tay, toàn thân dùng sức thoát khỏi túi ngủ hệt như một con báo săn mồi nhanh nhẹn, nhanh chóng nhảy sang một bên khác của lều trại.

Đó là chỗ ngủ của Tường Bạch Miên.

Trong hoàn cảnh tối om chỉ có chút xíu ánh sáng, Thương Kiến Diệu gần như chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng có thể nghe thấy tiếng hít thở của Tường Bạch Miên vừa nhanh lại vừa rối loạn, dường như cô vừa hoàn thành 5 cây số chạy việt dã vậy.

"Tĩnh! Tĩnh!" Hắn dựa vào âm thanh nắm lấy cơ thể Tường Bạch Miên, vừa gọi vừa lay.

Động tĩnh đó khiến Bạch Thần và Long Duyệt Hồng chú ý, một người ở lại bên ngoài đề phòng điều ngoài ý muốn, một người khác vừa đi tới gần lều vừa hỏi to:

"Sao thế?"

Thương Kiến Diệu không trả lời, tiếp tục lắc cơ thể Tường Bạch

Miên mạnh hơn.

Cuối cùng, Tường Bạch Miên mới phát ra âm thanh:

"Ngừng... Ngừng! Đầu tôi choáng váng!"

Thương Kiến Diệu lập tức thở phào một hơi, ngồi thẳng người dậy.

Lúc này Bạch Thần đã mở cửa lều ra.

Dựa theo ánh trăng bên ngoài chiếu vào, cô thấy Thương Kiến Diệu đứng ở bên túi ngủ của Tường Bạch Miên, há mồm thở hổn hển, mà Tường Bạch Miên thì ngồi trong túi ngủ, vẻ mặt mờ mịt ngơ ngác.

"Phát hiện điều gì bất thường sao?" Bạch Thần tỉnh táo hỏi.

Thương Kiến Diệu thốt lên:

"Tôi mơ thấy ác mộng..."

Hắn không kìm được ngừng lại, cảm giác mình hết như một đứa trẻ, vì mơ thấy ác mộng nên đi tìm người lớn an ủi.

Thấy Tường Bạch Miên và Bạch Thần không cười nhạo mình, không có ý định cắt ngang, Thương Kiến Diệu dịu xuống, tiếp tục nói:

"Một cơn ác mộng rất thật. Tôi tự tát mình trong mơ mà không thể nào tỉnh lại được. Rõ ràng tôi đã cảm nhận được cơn đau dữ dội, nhưng không thể nào tỉnh lại. Chờ tận khi tôi sử dụng năng lực người thức tỉnh, cường hóa phán đoán và nhận thức của bản thân về cảnh trong mơ thì mới hoàn toàn tỉnh dậy được.

Trong giấc mơ đó, cư dân trấn Hắc Thử biến thành xác sống, mà trên mặt mọi người cũng mọc ra những sợi lông vừa to vừa đen sì."

Xác sống là khái niệm trong câu chuyện kể trên đài phát thanh.

Tường Bạch Miên không mờ mịt ngơ ngác nữa, mà vẻ mặt cô dần nặng nề, khẽ gật đầu nói:

"Tôi cũng mơ thấy ác mộng. Thấy mình đang làm nghiên cứu trong phòng thí nghiệm, mà mọi người đều là trợ thủ của tôi..."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên bỗng nghẹn lời.

Cũng chỉ trong thời gian một nhịp thở, cô nói tiếp:

"Giấc mộng kia cực kỳ chân thật. Bởi vì vài chi tiết nên tôi cũng nghi ngờ mình đang nằm mơ, bèn nhanh chóng dùng kim tiêm đâm vào người, kết quả lại cảm nhận được đau đớn giống hệt lúc bình thường.

Điều đó đã loại bỏ sự nghi ngờ trong tôi. Sau đó, trong phòng thí nghiệm bên cạnh xảy ra sự cố, có chất khí cực độc tràn ra, bắt đầu khuếch tán ra cả tầng nhà.

Tôi dẫn mọi người chạy như điên tới phía đường ra, định tranh thủ lúc trước khi khí độc tràn tới đây thì rời khỏi công ty, đúng lúc đó bị Thương Kiến Diệu lay cho tỉnh."

Trong lúc nói, cô giơ tay trái lên đưa tới chỗ có ánh trăng chiếu tới.

Thương Kiến Diệu và Bạch Thần tới gần đều nhìn thấy chỗ hổ khẩu có một điểm đỏ to bằng một lỗ kim tiêm, có vẻ hơi sưng lên.

Tường Bạch Miên lập tức nhìn mặt Thương Kiến Diệu, không có gì bất ngờ khi thấy chỗ sưng đỏ có dấu năm ngón tay.

"Trên người tôi không có kim tiêm..." Tường Bạch Miên suy nghĩ rồi nói: "Đây cũng không phải do mộng du tạo ra."

Dứt lời, cô đưa tay trái về phía dấu năm ngón tay trên má phải

Thương Kiến Diệu, đối chiếu xong nói:

"Đây cũng không phải do tôi đánh."

Bạch Thần nhìn theo bàn tay Tưởng Bạch Miên, nghiêm túc đối chiếu:

"Không có cách nào phủ định hoàn toàn, hiện giờ sưng đỏ hơi rõ, dấu tay có chút sai lệch, việc so sánh đối chiếu sẽ có sự khác biệt. Và lại độ dài ngón tay của hai người không chênh nhau là mấy."

"Nếu thật sự tay trái của tôi tát anh ta, bên này mặt của anh ta liệu còn cái răng nào không?" Đầu ngón tay trái của Tưởng Bạch Miên toát ra dòng điện xè xè.

Cánh tay trái và cả bàn tay trái của cô đều là bộ phận của tay giả sinh học loại Lươn Điện, một trong những đặc điểm của nó là sức lực.

Bạch Thần tỏ vẻ đồng ý với điều này, Thương Kiến Diệu cũng không có gì để nói.

Hắn đang định miêu tả kỹ càng chi tiết hình ảnh mà hắn thấy trong giấc mơ, Tưởng Bạch Miên đột nhiên nhú mày:

"Các người có liên tưởng tới điều gì không?"

Chương 105: Hoài Nghi 1

Nghe Tưởng Bạch Miên hỏi vậy, Thương Kiến Diệu và Bạch Thần vô thức liếc nhìn nhau, nhưng đều thấy vẻ mờ mịt không hiểu gì trên mặt đối phương.

Tưởng Bạch Miên khẽ chống hai tay để ngồi thẳng hơn chút nữa:

"Hai người còn nhớ thông tin mà tên thợ săn di tích lúc trước, chính cái người tên là Harris Brown, đầu trọc ấy, cung cấp không?"

Rất hiển nhiên trí nhớ của Tưởng Bạch Miên khá là tốt.

Là đương sự, Thương Kiến Diệu lập tức nhớ ra:

"Là thôn tin phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ có người chết theo cách bất thường sao?"

"Đúng vậy." Tưởng Bạch Miên trịnh trọng gật đầu: "Lúc ấy Harris Brown nói, bọn họ phát hiện mấy cái xác mới chết không lâu, bên ngoài không hề có dấu vết chết người nào, nhưng vẻ mặt thì khác nhau, người thì đau đớn, người sợ hãi, hoặc kẻ thì có nụ cười kỳ dị."

Bạch Thần lập tức hiểu ra:

"Tổ trưởng, ý cô là, những người đó đều chết trong giấc mơ, à không, trong giấc mơ chân thật?"

Tưởng Bạch Miên ừ một tiếng:

"Cô nghĩ xem, tôi chỉ đắm chính mình trong mơ, mà ngoài hiện thực

còn có vết sưng đỏ tương ứng, mà nhìn kỹ thì hoàn toàn không hề có lỗ kim tiêm nào. Tương tự, Thương Kiến Diệu cũng tự tát mình một cái trong mơ, ngoài hiện thực cũng có dấu năm ngón tay và một bên mặt sưng vù.

Nếu, tôi nói là nếu ấy, ở trong loại mộng như thế này mà bị đạn bắn trúng chỗ yếu hại, hoặc hút vào khí độc làm cho người ta có vẻ mặt kỳ quặc, hoặc đang lên đỉnh cuộc vui tự dừng bị kinh hãi đột ngột, như vậy sẽ thể hiện ra như thế nào ngoài đời thực?"

"Hắn là sẽ chết mà không có bất cứ vết thương trí mạng nào..."
Thương Kiến Diệu trầm giọng đáp.

Năm dấu ngón tay trên mặt hắn rất có thể là một hiện tượng mang tính ứng kích, sẽ biến mất rất nhanh, chỉ khi nào trái tim vì điều đó mà ngừng đập, vậy thì vĩnh viễn cũng không khôi phục được.

Còn chưa dứt lời, Thương Kiến Diệu đứng bật dậy, quay lại chỗ nằm ngủ của mình, khoác thêm áo khoác, xách khẩu súng trường "Cuồng Chiến Sĩ".

Hắn vừa mở chốt an toàn của súng, vừa bước ra ngoài lều.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Long Duyệt Hồng phụ trách canh gác vội hỏi.

Thương Kiến Diệu ngẩng đầu nhìn vách đá phía sau, lại nhìn xung quanh một lượt:

"Cậu có phát hiện thứ gì khả nghi không? Hoặc, hiện tượng bất thường?"

Long Duyệt Hồng suy nghĩ một chút, lắc đầu kiên định đáp:

"Không phát hiện. Chỉ là thú hoang đi qua đây đều rất ít, cũng toàn loại bình thường."

Trong lúc nói, Long Duyệt Hồng nường theo ánh trăng sáng tỏ nhìn thấy má phải sưng đỏ và dấu năm ngón tay khá rõ trên mặt Thương Kiến Diệu.

"A..." Anh ta đột nhiên không biết nên hỏi thế nào, ánh mắt trở nên có chút kỳ quái.

Lúc này Tường Bạch Miên đã ăn mặc chỉnh tề, cầm vũ khí đi ra, Bạch Thần theo sau.

"Có phát hiện gì không?" Tường Bạch Miên hỏi với vẻ mặt khá nghiêm túc và nặng nề.

"Không." Thương Kiến Diệu nghiêm túc đáp lại.

Tường Bạch Miên không quan tâm ánh mắt nhìn rồi lại nhìn của Long Duyệt Hồng, tự tuần tra một vòng, cảm ứng các loại tín hiệu điện xung quanh.

"Đúng là không có gì bất thường." Cô quay về bên cạnh Thương Kiến Diệu, Bạch Thần, thoáng thở phào một hơi: "Xem ra chỉ cần không ngủ là sẽ không bị ảnh hưởng."

Thấy Long Duyệt Hồng ngơ ngác đứng nghe, Tường Bạch Miên bèn nhặt trọng điểm những gì cô và Thương Kiến Diệu gặp được rồi kể qua một lượt.

Mà Long Duyệt Hồng hết như đang nghe chuyện kể trên đài phát thanh, vừa sợ hãi lại vừa không quá tin tưởng.

Nói thẳng ra thì nếu không có tổ trưởng làm chứng, chỉ dựa vào lời kể của Thương Kiến Diệu, anh ta chắc chắn sẽ nói:

"Đừng có đùa, chuyện này mang ra đùa không vui chút nào nha! Cậu đi nói với giám sát viên trật tự đi, xem bọn họ có tin cậu không!"

Giám sát viên trật tự là nghề nghiệp phụ trách trật tự trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ, bất kể là đánh lộn ẩu đả, hay xâm hại người khác đều thuộc thẩm quyền quản lý của bọn họ.

Mỗi một tầng lầu của khu Nội sinh thái đều có một vị chủ quản giám sát trật tự, bên dưới là ba tổ trưởng giám sát trật tự, dưới mỗi một tổ trưởng là mấy vị giám sát viên trật tự.

Hướng lên trên, mười mấy hai mươi tầng là một khu vực, mỗi một khu đều có một "cục Giám sát Trật tự" riêng.

Trên cục Giám sát Trật tự là "Bộ Giám sát Trật tự", một phần của "Hội đồng Quản trị".

Nghe Tưởng Bạch Miên kể xong, Long Duyệt Hồng vô thức buột miệng hỏi một câu:

"Điều này không hẳn là thật chứ?"

Sau khi hỏi xong, anh ta nhanh chóng ngậm miệng lại, không chờ đợi đáp án.

Nếu Thương Kiến Diệu cũng có thể khiến thầy tu máy móc Tịnh Pháp bắt tay nói tạm biệt với hắn, như vậy một con quái vật có thể khiến người ta chết theo cách kỳ dị trong giấc mơ dường như cũng không phải chuyện không thể chấp nhận được.

Không thể không nói, từ sau khi ra khỏi công ty, đi lên mặt đất, Long Duyệt Hồng càng ngày càng cảm thấy thế giới này huyền ảo hơn những gì anh ta biết lúc trước nhiều.

"Sẽ là một kẻ thức tỉnh chứ? Hoặc là, thứ nhân, động vật bị đột biến? Có khi bọn họ sẽ có được năng lực tương tự." Tưởng Bạch Miên nghiêng đầu nhìn Thương Kiến Diệu.

"Ngoài năng lực của bản thân ra, tôi không hiểu biết gì nhiều về

người thức tỉnh hơn mọi người đâu." Thương Kiến Diệu quay đầu theo nhìn Bạch Thần, hy vọng quý cô giàu kinh nghiệm sinh tồn trên Đất Xám có thể cung cấp đáp án.

Bạch Thần lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng chưa từng gặp được sự khác thường tương tự:

"Nếu không phải như thế thì cũng không khiến vị thợ săn di tích phong phú kinh nghiệm như Harris Brown phải vội vàng rút lui, không dám tới gần."

Tưởng Bạch Miên suy tư vài giây, nhìn Thương Kiến Diệu nói:

"Tôi có chút tò mò, rốt cuộc anh đã làm thế nào để thoát khỏi giấc mơ vừa rồi? Ừm, ban nãy anh có nói là dựa vào năng lực người thức tỉnh, nhưng tôi hy vọng hiểu biết chi tiết hơn, điều này có thể cho tôi gợi ý nào đó."

Nếu anh cảm thấy đây là bí mật của mình, vậy để Long Duyệt Hồng và Bạch Thần sang bên rìa tuần tra. Về phần tôi, à, con người tôi ấy, hẳn là đáng để tin tưởng chứ nhỉ?"

Chương 106: Hoài Nghi 2

Khi nói xong câu cuối, Tưởng Bạch Miên thật sự không tìm được lý do, lại không muốn dùng tình cảnh hiện tại ép Thương Kiến Diệu phải trả lời, đành phải đùa giỡn chút.

"Không có gì." Thương Kiến Diệu thản nhiên đáp lời: "Tôi dùng năng lực "chú hề suy luận" mà mọi người từng được chứng kiến. Lúc ấy, vì tôi tự cho chính mình một bạt tai mà không tỉnh lại, nên tôi bước đầu loại trừ khả năng nằm mơ, còn nghĩ là cứ ép xe bỏ đi thật xa, chờ trời hửng sáng thì quay về xem mọi người đã khôi phục bình thường trở lại hay chưa.

Kết quả lúc tôi đứng dậy thì thấy chính mình trong gương chiếu hậu. Lúc ấy tôi nghĩ, liệu có thể sử dụng năng lực "chú hề suy luận" để ảnh hưởng chính bản thân mình, khiến tôi càng xác định mà tin tưởng đây là cảnh tượng trong mơ.

Nếu quả thật là cảnh trong mơ, như vậy tôi làm vậy chính là khám phá cái thật cái giả, cường hóa nhận thức của bản thân về mặt này, hẳn là có khả năng không nhỏ trực tiếp tỉnh dậy.

Nếu không phải cảnh trong mơ, tôi cũng viết lời nhắn cho mình rồi..."

Nói tới đây, Thương Kiến Diệu mới ra những gì mình làm trong mộng, bèn vội vàng thò tay vào túi lấy ra mấy tờ giấy dùng để ghi chép.

Trong sổ này, chỉ trừ tờ có vẽ bản đồ không hoàn chỉnh của phế tích nhà máy thép, có đánh dấu cả nhà vệ sinh, còn lại đều trống không, không có bất cứ lời nhắc nào.

"Quả nhiên..." Thương Kiến Diệu thở phào một hơi, nói tiếp: "Sau khi viết xong lời nhắc này, tôi bắt đầu sử dụng năng lực "chú hề suy luận" làm cho bản thân căn cứ vào điều kiện không liên quan để đưa ra kết luận "đang nằm mơ", mà đây quả thực cũng cường hóa phán đoán và nhận thức của tôi, giúp tôi thoát được khỏi cảnh trong mơ."

Tường Bạch Miên nghe mà cảm xúc dạt dào:

"Thật ác, lừa chính cả bản thân mình."

"..." Long Duyệt Hồng suýt thì bật cười, vất vả lắm mới nhin được.

"..." Thương Kiến Diệu cũng không ngờ Tường Bạch Miên sẽ đưa ra một "đánh giá" như thế, suýt thì quên hẳn định nói gì tiếp.

Hắn ngừng một chút rồi nói:

"Lúc trước tôi chưa từng thử nghiệm tương tự, chờ khi thấy chính mình trong gương chiếu hậu, tôi mới cảm thấy có thể thử một lần. Hơn nữa, "chú hề suy luận" cũng chia làm hai loại tình huống:

Một loại là dùng sự thực dễ thấy làm cho mục tiêu đưa ra kết luận gần như không liên quan mà có lợi cho ta;

Loại còn lại là dùng điều kiện không có giá trị gì làm cho mục tiêu đưa ra phán đoán không phù hợp logic nhưng lại có kết quả chính xác."

Tường Bạch Miên khẽ gật đầu:

"Không tệ, xem ra chuyện lần này giúp anh nắm giữ năng lực thêm một bước, mở rộng ranh giới của nó."

Thương Kiến Diệu đang định nói gì đó, đột nhiên lộ ra vẻ mặt suy tư.

Tường Bạch Miên lập tức quay sang nhìn Bạch Thần:

"Cô có ý tưởng gì không?"

"Khi chưa xác định rõ dị thường đã rời xa chưa, tốt nhất đêm nay chúng ta đừng ngủ. Chờ khi trời vừa sáng, lập tức lái xe đi về phía nam. Với tinh lực của mọi người, một đêm không ngủ hẳn không phải vấn đề gì lớn." Bạch Thần đưa ra một đề nghị cực kỳ thận trọng và rất cẩn thận.

Long Duyệt Hồng theo bản năng chỉ vào chỗ cửa vào trấn Hắc Thử:

"Chỗ này thì làm sao?"

"Còn làm sao được? Cứ đảm bảo sự an toàn cho bản thân rồi hãy tính cái khác." Tường Bạch Miên không chút do dự đáp: "Vả lại, dị thường của cảnh trong mơ này không chỉ đối phó chúng ta, mà thợ săn di tích, dân du cư hoang dã trong khu vực xung quanh hẳn cũng có người chịu ảnh hưởng. Mà cái chết kỳ dị của bọn họ sẽ khiến nơi này tạm thời biến thành cấm địa, trở thành khu vực khủng khiếp trong lời truyền miệng của người ta, tạm thời sẽ không có ai dám to gan bén mảng tới gần.

Ha ha, nếu có người đến cả tin tức này còn không nhận được, không biết chút nào tiến vào đây, tôi không cho rằng bọn họ có năng lực tìm được cửa vào trấn Hắc Thử, dờn được đồng đá lấp cửa vào hang động kia.

Chờ khi ảnh hưởng này biến mất, người của công ty cũng coi như đã tới rồi. Đến lúc đó, nếu bọn họ không tìm được chúng ta, nhất định sẽ phóng đạn tín hiệu để thông báo."

Long Duyệt Hồng không còn ý kiến gì nữa, bốn người cứ thế cảnh giới đến bình minh.

Sau đó, bọn họ thay nhau lái xe quay về phương nam.

Khi sắp đến buổi trưa, Tường Bạch Miên ngồi ghế lái phụ quay đầu nói với Thương Kiến Diệu:

"Anh thử ngủ một giấc xem giấc mơ còn điều bất thường không. Yên tâm, tôi sẽ nhìn chăm chăm anh, cứ có gì không đúng chắc chắn sẽ lay cho anh tỉnh dậy."

"Chính tôi có thể tự tỉnh được." Thương Kiến Diệu cực kỳ tự tin nói nhỏ một câu.

"Hả?" Tường Bạch Miên nghiêng đầu.

Nụ cười của cô không giảm đi, mà càng trở nên rõ nét hơn.

Thương Kiến Diệu không nói gì thêm, suy nghĩ một chút, bèn giơ tay phải day day huyết Thái Dương hai bên.

Hắn lập tức nhắm mắt lại.

...

Bức tường kim loại màu đen lạnh lẽo đứng sừng sững, bao quanh một đại sảnh rộng lớn trống trải.

Bên trên đại sảnh không nhìn thấy nóc, chỉ có một mảng mờ tối.

Trong bóng tối đó, vô số điểm sáng rực rỡ giăng khắp nơi, chậm chậm dịch chuyển, hết như hình thành những ngân hà vậy.

Giữa đại sảnh, ánh sao vấy xuống, ngưng tụ thành một bóng người to lớn và mơ hồ. Bóng người này dang tay sang hai bên, duy trì sự đối xứng, dường như đang bắt chước cân tiểu ly.

Âm thanh "Một cái giá phải trả, ba lần ban ơn" cứ thế vang vọng, thành từng chồng âm thanh bên tai Thương Kiến Diệu.

Hắn đưa mắt nhìn cảnh tượng trước mặt này vài giây, trầm thấp nhả ra bốn từ:

"Đại sảnh quần tinh..."

Hắn không nói gì thêm, lướt qua bóng người mơ hồ kia, đi tới tận cuối của đại sảnh, dừng trước cánh cửa đá màu xám trắng nặng nề.

Chương 107: Hội Hợp 1

Đối mặt với cửa đá nặng nề được gắn trong bức tường kim loại màu đen kìa, Thương Kiến Diệu lặng lẽ hít vào một hơi thật sâu, đưa người tới phía trước, ấn hai tay lên trên cửa.

Trong ba hốc lõm trên cửa đá lần lượt tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hết như những ngôi sao trên bầu trời rơi vào trong đó.

Trong ba "ngôi sao" này, những dòng chữ mờ ảo quay cuồng hiện lên, rồi nhanh chóng cố định lại, lần lượt là:

"Chú hề suy luận", "Người quái đản", "Thiếu động tác hai tay".

Thương Kiến Diệu lập tức tập trung tinh thần, quàng sáng đại diện cho "chú hề suy luận" kia lập tức sáng hẳn lên, càng lúc càng sáng rõ.

Cũng chỉ vài giây đồng hồ sau, cửa đá màu xám trắng từng làm khó Thương Kiến Diệu rất nhiều ngày đã mở ra hoàn toàn.

Hắn lập tức thu hai tay lại đút vào túi quần, lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn phía sau cửa đá.

Nơi đó có một cây cầu thang kim loại màu trắng bạc lẳng lặng sừng sững đứng đó, nổi lên trên cao, không nhìn thấy tận cùng.

Hai bên cầu thang là bóng tối khôn cùng, sâu thẳm hết như có thể nuốt hết toàn bộ thế giới.

"Quả nhiên..." Thương Kiến Diệu khẽ lẩm bẩm một câu, rút hai tay ra

khỏi túi quần, bắt đầu rảo bước không chút do dự đi qua cửa đá, bước lên trên cầu thang.

Một bước, hai bước, ba bước... Tuy hẳn có nhìn thế nào cũng không thấy phần cuối của cầu thang đâu, nhưng hẳn đi rất vững vàng mạnh mẽ, không chút chần chừ, không hề vội vã.

Trong quá trình đó, xung quanh chỉ có tiếng bước chân hẳn vang vọng, không có bất kỳ động tĩnh nào khác.

Điều này kết hợp với bóng tối sâu thẳm hai bên mang đến nỗi sợ hãi khó nói nên lời.

Cứ đi lên trên tầng này qua tầng khác không biết bao nhiêu lâu, cuối cùng Thương Kiến Diệu cũng nhìn thấy một vệt màu sắc khác trong bóng tối sâu thẳm.

Đó cũng là một cửa đá màu xám trắng giống cái trước, cũng được gắn trong bức tường kim loại màu đen không nhìn thấy biên giới hai bên đâu, phía trên cũng có ba hốc lõm.

Nếu không phải bên dưới chân đã khác hẳn lúc trước, nếu không phải xung quanh không có sự tồn tại của "quần tinh", Thương Kiến Diệu còn cho rằng bản thân đã quay trở lại đại sảnh ban đầu kia.

Hắn suy tư hai giây, tăng nhanh bước chân, gần như vừa chạy vừa nhảy tới trước cửa đá mới.

Tiếp theo, hắn đưa người tới phía trước, một tay nhét trong túi quần, tay kia ấn lên trên cửa.

Giống như suy đoán lúc trước của hắn, trong ba hốc lõm trên cửa đá màu xám trắng, ánh sáng màu trắng lần lượt bắn ra, tụ hợp lại thành những ngôi sao hư ảo.

Ở trong "ngôi sao", vô số con chữ quay cuồng, không mất bao lâu

mà lập tức trở nên bình ổn, đồng thời cũng là:

"Chú hề suy luận", "người quái đản", "Thiếu động tác hai tay".

Trong đó, ánh sáng đại diện cho "chú hề suy luận" sáng ngời hơn hai luồng sáng còn lại rất nhiều.

Tiếc rằng lúc này cửa đá màu xám trắng chỉ khẽ rung rung, chứ không mở ra sau.

Thương Kiến Diệu ban đầu là đẩy bằng một tay, rồi dần biến thành dùng cả hai tay ra sức đẩy, lưng cũng khom xuống, dường như muốn ép cả trọng lượng cơ thể lên trên cửa.

Biên độ rung rung của cánh cửa kia không hề thay đổi, kẽ hở cũng không mở rộng thêm chút nào.

Thương Kiến Diệu thu tay lại, đứng thẳng người, liếc nhìn "chú hề suy luận" sáng rực rỡ và "người quái đản", "thiếu động tác hai tay" có vẻ tối hơn, gập đầu như có ý tưởng nào đó.

Chờ khi ba chùm sáng này lần lượt tối xuống, biến mất không thấy gì nữa, bóng dáng Thương Kiến Diệu cũng dần mờ theo.

Hắn chân chính chìm vào giấc ngủ say.

Không biết bao lâu, Thương Kiến Diệu đột nhiên cảm thấy cơ thể lung lay.

Hắn vô thức mở mắt ra, thấy hàng lông mi vừa đen vừa thẳng cùng với đôi tròng mắt ngời sáng của Tường Bạch Miên.

"Gặp phải gì không?" Tường Bạch Miên thấy Thương Kiến Diệu rất cuộc tỉnh lại, thờ phào một hơi không chút che giấu.

Thương Kiến Diệu nghiêm túc ngẫm nghĩ, rồi trả lời:

"Ngủ quá ngon."

Lông mày Tưởng Bạch Miên nhướn nhướn, dường như cô phải dùng hết sức bình sinh để khắc chế bản thân, còn Long Duyệt Hồng ngồi ở bên trái hàng ghế sau thì phì cười ra tiếng.

Bạch Thần phụ trách lái xe nhấn chân ga hơi mạnh, khiến con xe Jeep tăng tốc chạy vọt lên, suýt nữa thì ra khỏi con "đường lớn" không có tạp vật gì.

"Phù..." Qua vài giây sau, Tưởng Bạch Miên chậm rãi thở hắt ra: "Xem ra đã thoát khỏi phạm vi dị thường kia rồi. Bạch Thần, tìm chỗ nào có vẻ ẩn nấp để dừng xe đi."

Cô lại đưa mắt nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đang ngồi ghế sau:

"Mấy ngày tới chúng ta sẽ đóng quân ở bên này. Chờ ăn trưa xong, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần cùng nhau ngủ bù, tôi với Thương Kiến Diệu phụ trách cảnh giới và tuần tra."

Trước khi đội ngũ mà công ty phái tới phát tín hiệu, chúng ta huấn luyện dã ngoại sinh tồn ở khu vực này."

"Vâng, tổ trưởng." Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không có dị nghị.

...

Một ngày sau, trong trại của tổ điều tra thế giới cũ.

Long Duyệt Hồng vừa ăn trưa xong móc một trái cây to bằng quả long nhãn, có phần vỏ màu than chì ra từ trong túi quần.

Anh ta lập tức dùng răng nanh cắn vỏ quả, làm cho phần thịt quả

trắng nõn lộ ra.

Long Duyệt Hồng mút chất lỏng tràn ra ngoài trước, sau đó mới mút phần thịt quả ra, cho vào miệng ăn.

"Ngon quá trời ngon..." Anh ta nuốt xong, khen một câu từ tận đáy lòng.

Trải qua một ngày huấn luyện, thu hoạch lớn nhất của anh ta chính là biết loại đồ ăn tên là "trái cây tươi" này.

Loại quả này tới từ bụi cây lá cứng thuộc loại chịu khô hạn tốt, phân bố rộng khắp hoang dã, thời gian sinh trưởng ngắn, có thể bảo tồn được lâu, không hề có chút độc tố nào. Vấn đề duy nhất là sản lượng quá ít, một bụi cỏ chỉ mọc ra vài quả, không thể trở thành món ăn chính, cũng chẳng ai cố ý hái nhặt.

Theo Bạch Thần nói, loại quả này là hồi ức tốt đẹp đáng nhớ nhất thời thơ ấu của không ít dân du cư hoang dã.

Thương Kiến Diệu cũng cầm trái cây tươi này trên tay, hắn đang nhét phần thịt quả trắng nõn cuối cùng vào trong miệng.

Chương 108: Hội Hợp 2

Loại thịt của quả đại này không mềm mềm như hắc nghĩ ban đầu, trái lại có chút giòn giòn như táo.

Thịt nó hơi chua, nhưng không giấu được vị ngọt, làm cho người ta càng ăn càng có tinh thần.

Sau khi nhai nốt chỗ thịt quả còn lại rồi nuốt xuống, Thương Kiến Diệu vỗ vỗ tay, đứng dậy.

Thương Kiến Diệu đang định tuyên bố cuộc huấn luyện chiều hôm nay bắt đầu, đột nhiên trên bầu trời phương bắc nổ ba pháo hoa liên tục, một vàng, một xanh lục, một xanh lam.

"Đạn tín hiệu của công ty..." Cô khẽ cau mày, lẩm bẩm với âm lượng không nhỏ: "Tới cũng hơi nhanh quá nhỉ?"

"Có người giả tạo?" Bạch Thần nghĩ tới một khả năng.

Tướng Bạch Miên cẩn thận phân biệt, rồi lắc đầu:

"Đây là đạn tín hiệu đặc chế của công ty, người ngoài không làm giả được, và lại thứ tự màu sắc cũng đúng. Có lẽ, quả thực có một đội ngũ của Bộ phận An toàn đang huấn luyện thực địa gần đó, trực tiếp tới luôn? Hoặc là công ty đã sớm chú ý dị thường ở phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ, ngay buổi tối lần đầu tiên chúng ta nghe thấy tiếng gầm thét kia?"

Thương Kiến Diệu nghe xong, đột nhiên cười nói:

"Chi bằng, phái Long Duyệt Hồng qua đó xác nhận trước?"

"Sao lại là tôi?" Long Duyệt Hồng ngạc nhiên hỏi vặn lại.

"Tôi chỉ có thể chỉ huy được cậu thôi." Thương Kiến Diệu cực kỳ thản nhiên.

Long Duyệt Hồng lé mắt nhìn hắn, cố ý tỏ vẻ khinh thường.

Lúc này Tường Bạch Miên cười nói:

"Lời Thương Kiến Diệu nói cũng rất có lý."

Sắc mặt Long Duyệt Hồng lập tức tái nhợt đi.

Tường Bạch Miên nói tiếp:

"Chúng ta quay về khu vực trấn Hắc Thử trước, đến gần đó, lại phải anh mặc thiết bị bộ xương ngoài đi làm trinh sát."

Nghe nhắc tới thiết bị bộ xương ngoài, Long Duyệt Hồng lập tức trấn định trở lại.

Anh ta giờ tay vỗ trán, nói nhỏ:

"Sao tôi lại quên mất thứ này chứ..."

Tường Bạch Miên nghiêng đầu, tuy không nghe rõ ràng, nhưng vẫn đoán được đại khái Long Duyệt Hồng sẽ nói gì.

Cô cố nhin cười, phản bác một câu:

"Anh cảm thấy chính mình có thể đảm nhận được nhiệm vụ trinh sát này sao? Anh quen biết bao nhiêu nhân viên của Bộ phận An toàn? Đến bên đó rồi, cho dù cần phải trinh sát thì cũng phải để tôi."

Dứt lời, Tường Bạch Miên sai bước đi tới chỗ xe Jeep, chỉ nhẹ nhàng để lại một câu:

"Mọi người thu dọn đi."

...

Khi trời gần tối, tổ điều tra thế giới cũ về tới dải đồi núi nơi trấn Hắc Thử tọa lạc.

Trải qua Tường Bạch Miên mặc thiết bị bộ xương ngoài ra ngoài trình sát, bọn họ hoàn toàn xác định người thả ra đạn tín hiệu liên lạc là của công ty Sinh Vật Bàn Cổ.

Sau khi cất thiết bị bộ xương ngoài xong, Bạch Thần lái xe đưa Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng xuống dưới chân núi nhỏ.

Ở nơi đây có mười mấy nhân viên Sinh Vật Bàn Cổ mặc trang phục màu xám đen, bọn họ cầm súng trường "Cuồng Chiến Sĩ" tiêu chuẩn, chia nhau phong tỏa đường ở các vị trí khác biệt.

Bạch Thần dựa theo hiệu lệnh đối phương dừng xe. Tường Bạch Miên mở cửa trước, đi qua bên đó.

Trên đường đi, cô lấy biển tên hình chữ nhật nền hồng chữ màu vàng ra, đeo lên trước ngực.

Trên biển tên, bốn từ "Sinh Vật Bàn Cổ" dưới ánh trời chiều lờ lờ phát sáng.

Hai nhân viên vũ trang đầy đủ, cũng đeo biển tên tương tự giơ tay chào, một người cầm một thiết bị điện tử loại có màn hình, một người lên tiếng:

"Số thẻ điện tử."

"02310162155." Tường Bạch Miên thành thạo nói ra một chuỗi con số.

Nhân viên Bộ phận An toàn cầm thiết bị trong tay nhập chuỗi con số này vào, điều tra thông tin liên quan tới Tường Bạch Miên.

Anh ta nhanh chóng so sánh ảnh chụp và đặc điểm, rồi giơ tay cúi người hành lễ:

"Chào buổi chiều, tổ trưởng Tường."

Chờ khi Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần nghiệm chứng xong số thẻ điện tử nhân viên, hai nhân viên Bộ phận An toàn trước mặt đồng thời nhường đường.

"Các anh thuộc đại đội nào? Sao lại tới đây nhanh như vậy?" Tường Bạch Miên thuận miệng hỏi.

Nhân viên Bộ phận An toàn vừa đòi số thẻ điện tử kia trả lời:

"Sau khi tin tức phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ xuất hiện dị thường được báo về, chúng tôi lập tức xuất phát, dọc đường đi mới thấy đạn tín hiệu khẩn cấp mà cô bắn."

Nhân viên cầm thiết bị điện tử trong tay bổ sung:

"Chúng tôi là đại đội 23."

Tường Bạch Miên không hề bất ngờ với câu trả lời này của bọn họ, cảm thấy yên tâm hơn không ít:

"Bao nhiêu tổ của các anh tới đây?"

"Cả đại đội đều tới đây, có đi xe thiết giáp." Nhân viên Bộ phận An toàn phía đối diện không hề giấu diếm.

"Không tệ." Tưởng Bạch Miên nở chút nụ cười trên mặt.

Trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ, Bộ phận An toàn phụ trách hành động đối ngoại, đơn vị cơ bản là tổ tác chiến.

Mỗi một tổ tác chiến có từ hai mươi đến ba mươi người, một tổ trưởng (cấp D7), một tổ phó (có khả năng từ cấp D4 tới D6).

Vì để tiện cho chỉ huy, trong tổ tác chiến thường chia nhỏ ra hơn, bọn họ thường thiết lập ba đến bốn ban, mỗi ban là một ban trưởng (cấp D4 hoặc D5).

Tương tự, ba tổ tác chiến tạo thành một đại đội hành động. Lại thêm nhân viên bổ sung, một đại đội hành động có chừng tầm một trăm người, đội trưởng thường là cấp D8.

Lên trên nữa là đoàn hành động, từ bốn trăm đến năm trăm người, đây là biên chế đội ngũ lớn nhất của Bộ phận An toàn, quản lý tương ứng của đội ngũ này là cấp D9.

Nếu có chiến tranh quy mô lớn bùng nổ, đoàn hành động sẽ gom một vài tổ lại lâm thời thành lập cụm hành động, do giám đốc cụm hành động khác (quản lý cấp M1) chỉ huy và điều khiển. Vệ đội của riêng Đại lão bản, cụm hành động trực thuộc tầng quản lý, cụm bảo vệ hạng mục quan trọng thuộc loại trường hợp đặc biệt thường trực, lại thêm cụm hành động chân chính số lượng người ít.

Nói các khác, đại đội hành động được cho là một trụ cột vững vàng trong biên chế Bộ phận An toàn.

"Đội trưởng của các anh đâu?" Tưởng Bạch Miên hỏi lại.

"Ở trấn Hắc Thử." Nhân viên cầm thiết bị điện tử thành thật đáp lại.

Tưởng Bạch Miên gật đầu:

"Dẫn bọn tôi qua đó, có tin tức quan trọng."

Chương 109: Trao Đổi Thông Tin 1

Đám người Thương Kiến Diệu gặp được đội trưởng đại đội 23 ở bên ngoài trấn Hắc Thử. Anh ta chừng ba mươi tuổi, mặt trang phục màu xám đen, đeo biển tên có hai ngôi sao.

"Vương Bắc Thành." Anh ta chìa tay phải ra với Tưởng Bạch Miên.

Tưởng Bạch Miên cũng giơ tay khẽ nắm một chút:

"Tưởng Bạch Miên."

"Nghe danh đã lâu." Vương Bắc Thành cười thu tay lại.

Chiều cao của anh ta tầm ngang Thương Kiến Diệu, khuôn mặt góc cạnh trông khá tuấn tú, nhưng cả người rất đen, mà lại thể hiện ra cảm giác khá bụi bặm.

"Hy vọng là thanh danh tốt." Tưởng Bạch Miên khiêm nhường một câu, rồi giới thiệu đám người Thương Kiến Diệu: "Đây là thành viên tổ điều tra thế giới cũ của chúng tôi."

Vương Bắc Thành hoàn toàn không chút kiêu căng, chào đám người Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng.

Sau đó, anh ta lại đưa mắt nhìn Tưởng Bạch Miên:

"Nói thật là khi nghe tin cô xin thành lập "tổ điều tra thế giới cũ" mới, chúng tôi đều rất ngạc nhiên. Đây là một trong những nhiệm vụ nguy hiểm nhất, cô hoàn toàn không cần phải làm thế."

Nghe được câu "là một trong những nhiệm vụ nguy hiểm nhất", sắc mặt Long Duyệt Hồng không kìm được tái đi.

Tường Bạch Miên thì cười nói:

"Đây là lý tưởng cá nhân tôi theo đuổi, trên Đất Xám này, vẫn còn mấy người theo chủ nghĩa lý tưởng mà."

"Đôi khi sự đơn thuần của cô làm cho người khác phải hâm mộ." Vương Bắc Thành nửa cười nửa thờ dãi: "Tiếc rằng những kẻ như chúng tôi có vợ có con, đã không cách nào làm theo ý thích được nữa."

Hai người tán gẫu tới đây thì dừng. Tường Bạch Miên bắt đầu nói đến những gì bản thân đã trải qua, hy vọng vị đồng nghiệp đối diện có thể nhận được tin tức hữu dụng từ những lời kể đó.

Đầu tiên cô nói qua buổi tối đầu ăn nghỉ ngoài dã ngoại thì nghe thấy tiếng gầm thét, nghi ngờ phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ xảy ra chuyện dị thường, sau đó bỏ qua chuyện chiến đấu với tên cướp hoang dã mặc thiết bị bộ xương ngoài, thậm chí không nói những gì trải qua ở trấn Thủy Vi, chỉ thoáng nhắc một câu là đi đường gặp phải Thiết Xà Hắc Chiêu, thuận lợi giết được nó, lớp da ngoài của Thiết Xà Hắc Chiêu vẫn còn trên mui xe Jeep, chỉ liếc mắt là có thể thấy được.

Sau khi kể xong "nội dung tiền truyện", Tường Bạch Miên nói thẳng tới chuyển đi đến phế tích nhà máy thép, thuật lại một lần từ đầu chí cuối thông tin mà thợ săn di tích trực đầu Harris Brown cung cấp, ngoài câu chữ có khả năng khác đi thì nội dung không hề thêm bớt.

Vương Bắc Thành nghe rất chăm chú, nụ cười khách sáo trên mặt dần biến mất.

Tiếp đó, Tường Bạch Miên chuyển đề tài tới chuyện có liên quan đến thầy tu máy móc Tịnh Pháp.

Lúc đầu tiên, cô thuật lại chi tiết cuộc đối thoại giữa Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Tịnh Pháp, nhấn mạnh vào "Tha Tâm Thông", thần thông bị nghi là năng lực của người thức tỉnh.

Nhưng khi kể tới Tịnh Pháp đuổi theo, dựa vào năng lực "Cối Nga Quỷ" khống chế được cả bốn người bọn họ, Tường Bạch Miên lại ẩn giấu đi những gì Thương Kiến Diệu thể hiện, chỉ nói mình đoán được việc Tịnh Pháp oán hận nữ giới không phải vì kỹ thuật "người bất tử" có khuyết điểm, mà là do bản chất háo sắc và trạng thái cơ thể của y không cân xứng, làm cho tâm lý y trở nên méo mó vụn vụn, sau đó, cố tình dùng điều này chọc giận y, làm cho y mất kiểm chế mà bày ra sự vụn vụn của mình, tiếp đó bắt lấy cơ hội này dùng ngón trỏ tay trái cắm vào mối nối trên cổ Tịnh Pháp, lợi dụng dòng điện cao áp dự trữ trong tay giả loại hình Lươn Điện phá hủy hệ thống điều khiển chính và kết cấu cơ thể của đối phương.

Ở chỗ này, Tường Bạch Miên cố ý sửa đổi sự thật, không nói lúc ấy vì lo lắng Tịnh Pháp có hệ thống dự phòng khẩn cấp và kết cấu khung máy dự bị, cho nên chỉ nghĩ tới thông qua "bàn tay vàng" xâm nhập vào trong mạng tin tức của thầy tu máy móc, trực tiếp khống chế đối phương.

Sau đó, cô lược bớt quá trình ở giữa, chuyển kết cục phía sau lên trên, vì Tịnh Pháp có được hệ thống dự phòng khẩn cấp và kết cấu khung máy dự bị, cho nên sau khi bị thương nặng, y vẫn trốn thoát được khỏi xe Jeep, không bị phá hủy ngay tại chỗ.

"Nếu là tôi, cho dù có dẫn một tổ chiến đấu thì cũng chưa chắc đã làm tốt bằng các vị." Nghe xong những gì liên quan tới thầy tu máy móc, Vương Bắc Thành không nhịn được cảm thán: "Người máy loại hình chiến đấu thêm trí tuệ nhân loại chân chính, lại còn cả năng lực người thức tỉnh, quả đúng là một đại sát khí."

"Đó cũng là áp lực ép cho mới làm được, bằng không cũng sẽ bị một thầy tu máy móc xâm phạm, bạo hành tới chết, thế thì đi đâu nói lý cho được?" Tường Bạch Miên tự giấu một câu: "Sau khi thoát khỏi

Tịnh Pháp, chúng tôi định tới trấn Hắc Thử dùng máy thu phát vô tuyến của chỗ này để báo cáo những thông tin nhận được về công ty. Dọc đường đi, lúc nghỉ ngơi dã ngoại thì bọn tôi gặp được hai người kỳ quái, một người tên là Đỗ Hành, tự xưng là học giả cổ vật, nghiên cứu viên lịch sử, người kia thì đến từ thành Tối Sơ, tên Già La Lan, tự xưng là đạo sĩ..."

Trọng điểm của cô không phải nói hai người kia kỳ quái tới mức nào, mà là đưa ra việc nhờ đó đạt được một phần thông tin về người thức tỉnh.

Sau đó, chính là chuyện tổ điều tra thế giới cũ đến trấn Hắc Thử, phát hiện nơi này bị sát hại không còn ai sống sót, vì thế lục soát hiện trường, phóng ra đạn tín hiệu.

Tường Bạch Miên không giấu diếm kết quả điều tra của mình, nói ra tình nghi của toán cướp "Linh Cầu".

Tới gần kết thúc, cô nói đến ác mộng chân thật, nhưng không nói ra chuyện Thương Kiến Diệu dựa vào năng lực người thức tỉnh tự thoát ra được, mà chỉ bảo là lúc đó cũng may mắn, vừa đúng lúc giao ban gác đêm, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần phát hiện không đúng nên đã lay tỉnh cô và Thương Kiến Diệu đúng lúc.

Cuối cùng, cô nói ra mối liên hệ giữa ác mộng chân thật và sự dị thường của phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ, rồi đưa ra suy đoán của bản thân.

Chương 110: Trao Đổi Thông Tin 2

"Đây quả thực có chút giống với năng lực nào đó của người thức tỉnh..." Vương Bắc Thành lớn hơn đám người Thương Kiến Diệu gần một giáp hồi tưởng những gì mình được nghe và gặp, do dự nói: "Lúc tôi còn trẻ, đi theo đoàn hành động, tham dự vào một lần giao dịch số lượng lớn giữa các thế lực lớn, có ngẫu nhiên gặp một giáo phái tên là "Phất Hiếu Thần Tinh", bọn họ vừa sợ cảnh trong mơ, lại vừa lợi dụng cảnh trong mơ. Lúc ấy, giáo đồ trao đổi với tôi chính là một người thức tỉnh, tự xưng là "Người thủ mộng", cho rằng điều mình làm chính là chiến đấu để tránh cho mọi người không bị ác mộng nuốt mất. Anh ta miêu tả một loại ác mộng, có chút giống với cái mà các cô nói."

Đám người Tường Bạch Miên và Thương Kiến Diệu liếc nhau một cái, lại hỏi Vương Bắc Thành:

"Anh ta có thể hiện năng lực cho anh xem không?"

"Không." Vương Bắc Thành lắc đầu: "Điều này có lẽ liên quan tới sự cảnh giác của tôi."

Tường Bạch Miên suy nghĩ một chút rồi hỏi:

"Bọn họ tín ngưỡng vị Chấp Tuế nào?"

Vương Bắc Thành đã biết đám người Thương Kiến Diệu lấy được thông tin liên quan tới Chấp Tuế từ chỗ thầy tu máy móc Tịnh Pháp, cho nên không giấu diếm, mà坦然 nhiên đáp:

"Là "Phất Hiếu", vị thần linh cai quản tháng Hai. Bọn họ xưng vị Chấp

Tuế này là ánh sáng chiếu vào cảnh trong mơ."

Nói tới đây, Vương Bắc Thành đưa mắt nhìn sắc trời đã tối xuống:

"Còn tin tức nào khác không?"

"Hết rồi." Tường Bạch Miên khẽ cười: "Nói tới mức tôi khô hết miệng rồi."

Vương Bắc Thành tức thì cười một tiếng:

"Thôi bỏ qua mấy lời khách sáo nhé, trời sắp tối rồi, các cô tìm chỗ hạ trại nghỉ ngơi đi. Tôi ấy hả? Tôi phải nhanh chóng bố trí vài ban trinh sát dựa theo tin tức các cô cung cấp để ra ngoài thăm dò, không thể lãng phí một chút thời gian nào được.

À đúng rồi, lúc ngủ tốt nhất nhớ để đồng đội gác đêm chú ý, như vậy lỡ có gì khác thường là có thể đánh thức đúng lúc."

Anh ta không nói việc ngủ như vậy sẽ không được tự nhiên. Ở trên Đất Xám, chuyện tương tự như vậy không phải vấn đề, mỗi một người giàu kinh nghiệm đều biết sinh mạng hơn hẳn thẹn thùng, hơn hẳn xấu hổ.

"Yên tâm, chúng tôi có kinh nghiệm." Tường Bạch Miên vẫy tay, dẫn đám người Thương Kiến Diệu chào từ biệt Vương Bắc Thành, rồi về chỗ xe Jeep đậu.

Chờ tìm được chỗ, dựng xong lều, Long Duyệt Hồng rút cuộc không tìm được nghi hoặc, bèn lên tiếng hỏi:

"Tổ trưởng, tại sao cô lại giấu diếm chuyện thiết bị bộ xương ngoài?"

Không nói tới bí mật của Thương Kiến Diệu là điều bọn họ cùng hiểu với nhau, không cần nhiều lời.

"Như vậy thì sẽ phải kể rất nhiều, không cần thiết. Có khi còn liên lụy ra chuyện của trấn Thủy Vi." Tường Bạch Miên đáp lại, không chút để ý.

"Không phải chúng ta đã bàn với nhau là phải báo cáo chuyện trấn Thủy Vi, nhưng không nói rõ vị trí cụ thể, chỉ nói gặp được tiểu đội săn bắn của bọn họ ở ngoài dã ngoại thôi sao?" Bạch Thần có chút dao động cảm xúc, hỏi theo có vẻ quan tâm.

Tường Bạch Miên cười ha ha nói:

"Không cần phải vội, cái này phải chờ khi về tới công ty, đăng báo theo quy trình. Nói cho đại đội của Vương Bắc Thành thì có ích lợi gì? Trái lại còn có nguy cơ tiết lộ ra ngoài."

"Tiết lộ việc này cũng không sao đâu chứ?" Bạch Thần không quá hiểu.

Tường Bạch Miên khe khẽ thở dài, cười dùng cằm chỉ Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Các anh nói một câu về thái độ của nhân viên trong công ty với dân du cư hoang dã đi."

Thương Kiến Diệu phụ trách cảnh giới không hề che giấu:

"Có chút bài xích, sợ tiếp nhận quá nhiều dân du cư hoang dã sẽ khiến phần được cấp về mọi mặt bị giảm bớt."

"Đúng thế, tuy rằng nhân lực của chúng ta không đủ cho lắm, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy dù sao hiện tại cũng trôi đi, trẻ em sau này sẽ ngày càng nhiều, không cần tiếp nhận quá nhiều dân du cư hoang dã." Long Duyệt Hồng nhìn Bạch Thần, giọng có chút nhỏ.

Tường Bạch Miên lập tức nhún vai với Bạch Thần, nói:

"Cô nghe rồi chứ? Nếu chỉ tiếp nhận những người nổi trội trong đám dân du cư hoang dã kiểu như cô, sử dụng kinh nghiệm, kiến thức và năng lực của các cô, như vậy nhân viên nội bộ công ty sẽ không phản đối, mà thậm chí còn cực kỳ thấu hiểu. Nhưng nếu một lần tiếp nhận toàn bộ dân du cư hoang dã của một điểm tụ cư, bọn họ sẽ khó mà có thể chấp nhận.

Tổ tác chiến, đại đội hành động của Bộ phận An toàn tuy trường kỳ hoạt động bên ngoài, biết tình hình của các điểm tụ cư, nhưng chưa chắc đã không có sự cảm thông thương xót. Nhưng bọn họ cũng là người, bọn họ cũng có cha mẹ con cái đang sinh sống trong công ty, cũng phải chịu ảnh hưởng của đủ loại ngôn luận.

Nếu trước khi Hội đồng Quản trị đưa ra quyết định, mà bọn họ tiết lộ tin tức về trấn Thủy Vi cho bạn bè thân thích, làm cho mọi người bắt đầu thảo luận chuyện này, rất dễ ập ả ảnh hưởng tiêu cực."

Bạch Thần vẫn có chút khó hiểu:

"Nhân viên bình thường có thể ảnh hưởng tới quyết định của Hội đồng Quản trị sao?"

Theo cô thấy, loại cấp cao kiểu này chắc chắn không chịu ảnh hưởng từ dư luận tầng chót rồi.

Tướng Bạch Miên nghe vậy, cười nói:

"Bây giờ cô vẫn đang quen với điệu bộ của dân du cư hoang dã, không thích ứng một số thứ trong công ty. Công ty "Sinh Vật Bàn Cổ" nói nhỏ không nhỏ, nhưng nói lớn thì lại không lớn, có thành viên Hội đồng Quản trị nào mà lại không có chút người thân bạn bè là nhân viên bình thường? Hơn nữa, sự ổn định nội bộ cũng vô cùng quan trọng, điều này sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới trạng thái và lập trường của tổ tác chiến và đại đội hành động.

Nếu có dư luận tiêu cực, cho dù Hội đồng Quản trị kiên trì muốn tiếp

nhận toàn bộ trấn Thủy Vi, về mặt phương án chi tiết chắc chắn cũng sẽ có sự khác biệt:

Là cho tất cả đãi ngộ của nhân viên chính thức, hay xử lý như thế lực phụ thuộc bên ngoài, là tách ra theo danh sách nhất định, trực tiếp phái người quản lý, hay để như trấn Hắc Thử, khác biệt phải nói là rất lớn."

Bạch Thần không nói gì thêm, chỉ khẽ cúi đầu xuống, cẩn thận suy nghĩ lời Tường Bạch Miên nói.

ở trong những gì cô trải qua khi còn là dân du cư hoang dã, kẻ bề trên, người có thế lực lớn có được quyền lực tuyệt đối.

Lúc này, Long Duyệt Hồng lẩm bẩm một câu:

"Nhưng tôi vẫn cảm thấy đây chỉ là lý do về một mặt."

Bởi vì đã quen nên tiếng lẩm bẩm của anh ta cũng không thấp.

"Khả năng tổ trưởng sợ Vương Bắc Thành trưng dụng thiết bị bộ xương ngoài của chúng ta." Thương Kiến Diệu cố ý liếc nhìn Tường Bạch Miên, cười nói.

Tường Bạch Miên chau mày:

"Tôi sợ anh ta?"

Chương 111: Nguyên Nhân 1

Không chờ Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đáp lại, Tưởng Bạch Miên à một tiếng:

"Giữa chúng tôi không có mối quan hệ cấp trên cấp dưới, anh ta lại không lấy được ủy quyền chiến tranh lâm thời, chỉ là về tầng bậc cao hơn tôi một điểm mà thôi, nhưng lại chưa tới cấp quản lý, tại sao tôi phải sợ anh ta?"

"Nói cách khác, cho dù Vương Bắc Thành dùng thân phận đội trưởng đại đội hành động cưỡng ép điều động chúng ta tham dự chuyện kế tiếp, chúng ta cũng có thể mặc kệ?" Bạch Thần còn đang thích ứng với các quy tắc mang tính chi tiết trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ.

Không chỉ cô, đến cả nhân viên vừa rời trường học gia nhập Bộ phận An toàn như Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cũng không hiểu rõ lắm về vấn đề quyền trong tình cảnh tương tự.

"Đúng vậy." Tưởng Bạch Miên cười đáp lại: "Chúng tôi là tổ đặc biệt trực thuộc phó bộ trưởng Tất Ngu, cho dù là giám đốc cụm hành động của cùng tầng quản lý, nếu không lấy được giấy ủy quyền chiến tranh lâm thời từ Hội đồng Quản trị thì cũng không chỉ huy được chúng ta."

Tất Ngu là một phó bộ trưởng của Bộ phận An toàn, tầng cấp tương đương với giám đốc cụm hành động, đều cấp M1. Giám đốc cụm hành động và phó bộ trưởng Bộ phận An toàn đều có trọng điểm khác nhau, không phân chia cao thấp, đôi khi giám đốc cụm hành động cũng sẽ kiêm nhiệm phó bộ trưởng.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không xa lạ gì Tất Ngu, điều này không chỉ bởi vì đó là một quý cô là lãnh đạo trực tiếp của lãnh đạo trực tiếp của mình, mà còn là vì cô ta có danh tiếng khá nổi: Cô ta là chủng người Hồng Hà hiếm có trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ, bất kể là đặc điểm tên tuổi hay màu mắt màu tóc đều khác hẳn với tuyệt đại đa số nhân viên. Mặt khác, cô là vị phó bộ trưởng thuộc hệ thống dân sự của Bộ phận An toàn từng bước thăng chức lên, là trường hợp đặc biệt của các trường hợp đặc biệt.

Hệ thống dân sự của Bộ phận An toàn không mở ra cho nhân viên lần đầu tham gia phân phối việc làm, trừ phi là nhân tài rất có thiên phú, còn chưa vào đại học đã được chỉ định bồi dưỡng, mà Tất Ngu chính là thuộc loại này.

Thương Kiến Diệu chăm chú nghe xong, tỉnh táo đưa ra một vấn đề:

"Vậy bộ trưởng có thể chỉ huy được chúng ta không?"

"..." Nụ cười của Tưởng Bạch Miên trở nên có chút gượng gạo:
"Đương nhiên là được."

Nghe tới đó, Bạch Thần đã hiểu đại khái về cơ cấu chức quyền của Bộ phận An toàn, cô hỏi ngược lại:

"Nếu Vương Bắc Thành cứ muốn điều động chúng ta thì sao?
Cưỡng ép ấy."

"Mặc kệ luôn chứ." Tưởng Bạch Miên đáp lại không chút do dự: "Đến lúc đó, trực tiếp bỏ đi, chẳng lẽ anh ta còn chặn tôi lại được sao?"

"Cô không sợ anh ta dùng vũ lực à?" Bạch Thần hỏi tiếp.

Vẻ mặt của Tưởng Bạch Miên dần trở nên có chút đặc sắc, cô nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ bé của Bạch Thần, không nén được sự buồn cười mà nói:

"Cô phải nhớ kỹ, đây là quân đội của thế lực lớn, không phải đoàn đội do dân du cư hoang dã tạo thành. Cho dù Vương Bắc Thành thực sự có gan phát điên, nhân viên cấp dưới của anh ta cũng không dám!"

Vô cớ tấn công đồng nghiệp sẽ có hậu quả gì, mỗi một nhân viên của Bộ phận An toàn đều biết rất rõ: Nhẹ thì bỏ tù mười năm trở lên kèm theo lao động, nặng thì tử hình, thậm chí là trục xuất cả nhà."

"Vu oan, hãm hại, diệt khẩu, bảo mật, không được sao?" Bạch Thần đưa ra thắc mắc.

"Đây chính là tội càng thêm tội." Tưởng Bạch Miên nghiêng đầu liếc nhìn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng: "Chủ yếu là ai sẽ phát điên cùng với Vương Bắc Thành? Chúng ta ra ngoài liều mạng thế này, là trung thành với công ty, là công ty có thể cung cấp cuộc sống yên bình và vật tư cơ bản cho chúng ta và người nhà. Vương Bắc Thành có đảm bảo được những thứ đó không?"

Anh ta có năng lực cung cấp thêm được cái gì? Cùng lắm chính là cơ hội thăng chức, cho nhiều đồ hơn khi phân chia chiến lợi phẩm, nhưng so chút lợi ích đó với hậu quả nghiêm trọng khi lộ chuyện thì có là gì?

Cho dù thực sự có người hám lợi đen lòng, cơ hội mà Vương Bắc Thành cung cấp thực sự được bao nhiêu? Có thể cho hết cả trăm người của toàn đại đội hành động không?

Nếu ở đây chỉ có anh ta và năm sáu tên cấp dưới thân tín, tôi sẽ thực sự lo lắng, nhưng cả mấy chục hơn trăm con người đều ở khu vực này, anh ta lấy đầu ra để vu oan hãm hại, diệt khẩu để giữ bí mật à? Một khi có vài người hối hận, trở về thầm báo cáo lại để lập công chuộc tội, khiến cả chuyện này lộ ra, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Càng đừng nói là phát điên như vậy là vì cái gì hay chỉ là vì chút khí

thế, ai sẵn lòng làm cho được?"

Bạch Thần chậm chậm gật đầu: "Đúng thế, nhiều người nhiều miệng. Lại không cách nào chỉ chừa lại đám cấp dưới thân tín, giải quyết hết những người khác."

Nếu cả một đại đội hành động chỉ còn vài người trở về, như vậy vấn đề chẳng khác nào viết rõ trên mặt rồi.

Hơn nữa, mấy người muốn đối phó gần trăm người, trong tình huống vũ khí hai bên không chênh lệch là bao, không biết là ai sẽ diệt khẩu ai đâu.

"Cho dù là thân tín của Vương Bắc Thành, cũng chưa chắc dám điên theo." Tưởng Bạch Miên khẽ mỉm cười: "Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng, nếu tôi bảo các anh đánh Vương Bắc Thành một trận trước mặt rất nhiều người, các anh có dám không?"

Long Duyệt Hồng im lặng vài giây rồi mới khe khẽ đáp:

"Đánh không lại..."

"Nếu có thể đánh được, vậy có dám đánh hay không?" Tưởng Bạch Miên buồn cười hỏi tiếp.

Lúc này, Thương Kiến Diệu nghiêm túc gật đầu nói:

"Dám! Không cần giả thiết, chờ khi trở về công ty, tôi sẽ đánh Vương Bắc Thành một trận!"

"Ha..." Tưởng Bạch Miên cười xùy.

Về công ty mới đánh thì được gọi là "ẩu đả", thường sẽ do giám sát viên trật tự hòa giải vài câu, ai về nhà nấy. Nếu có hơi nghiêm trọng thì sẽ phạt cấm túc mười ngày nửa tháng, trừ điểm cống hiến một tháng. Vả lại, vì không để người bị phạt chết đói, sẽ nhân tính hóa trừ

dần điểm cống hiến bị phạt trong vòng một năm.

Chỉ cần không đánh đổi phương tới mức nguy hiểm tới tính mạng, trong những vụ ẩu đả tương tự, kết quả tệ nhất là bị đổi tới công việc không tốt. Nhưng trong "Sinh Vật Bàn Cổ", công việc có thể sánh ngang độ nguy hiểm với làm thành viên "tổ điều tra thế giới cũ" gần như là không có, kể cả mức độ nguy hiểm xấp xỉ cũng không có nhiều.

Chương 112: Nguyên Nhân 2

Nghe đám người Thương Kiến Diệu nói tới đây, Bạch Thần đột nhiên chen miệng:

"Rốt cuộc Vương Bắc Thành đã làm sai điều gì?"

Tại sao phải bắt đầu thảo luận nghiêm túc xem có nên đánh anh ta không, cụ thể là nên đánh thế nào?

"Hả..." Tưởng Bạch Miên rơi vào trầm tư.

"..." Lúc này Long Duyệt Hồng mới phát hiện theo cuộc thảo luận vừa rồi, hình tượng Vương Bắc Thành trong cảm nhận của anh ta bỗng trở nên kém cỏi đi rất nhiều, gần như trở thành phường đại gian đại ác.

Chỉ có Thương Kiến Diệu nghiêm túc đáp lời:

"Anh ta sai ở chỗ hát không hay."

"Làm sao anh biết?" Bạch Thần vô thức hỏi theo.

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Tôi đoán."

"..." Bạch Thần lại một lần nữa ý thức được nghiêm túc thảo luận một vấn đề nào đó với Thương Kiến Diệu chính là lỗi sai của mình, bởi vì cô vĩnh viễn không biết được khi nào thì đối phương nói đùa, khi nào thì là đang "phát bệnh".

"Được rồi, được rồi." Tường Bạch Miên vỗ tay: "Nên làm bữa tối thôi. Đúng rồi, chờ lát nữa Thương Kiến Diệu ngủ trước, xem có còn tiến vào ác mộng chân thật nữa không."

Dặn dò xong, cô ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm một câu:

"Nói thật, tôi vẫn khá sợ Vương Bắc Thành biết chúng ta có thiết bị bộ xương ngoài quân dụng. Nói ra thì, trang bị cao cấp tương tự, mỗi một đoàn hành động bình thường khả năng có mấy bộ, hơn nữa tập trung vào một tổ của một đại đội nào đó, chưa chắc đám người Vương Bắc Thành đã có."

"Không phải cô không sợ sao?" Long Duyệt Hồng không rõ vì sao tổ trưởng lại nói như vậy.

Tường Bạch Miên cười tự giễu:

"Tôi đây không sợ anh ta cưỡng ép trưng dụng, mà tôi sợ anh ấy khổ sở cầu xin. Hành động tiếp theo của bọn họ chắc chắn nguy hiểm hơn chúng ta rất nhiều, về tình về lý đều nên cho bọn họ mượn thiết bị bộ xương ngoài, ài, tôi vốn là người mềm lòng mà."

Hơn nữa, chờ khi trở lại công ty, loại trang bị này cũng phải giao nộp, do cao tầng thống nhất phân phối, không có khả năng thuộc về chúng ta."

"Vậy cũng có thể cho mượn mà..." Long Duyệt Hồng càng khó hiểu.

Tường Bạch Miên liếc nhìn từng người trong bọn họ:

"Tôi làm vậy không phải là đề phòng điều ngoài ý muốn sao? Tôi đã chú ý rồi, lần huấn luyện thực địa dã ngoại này sẽ không thuận lợi lắm:

Gặp phải một toán cướp trông có vẻ bình thường, thế mà lại có thiết

bị bộ xương ngoài; đi con đường bình thường nhất, không ngờ lại thấy đầm lầy xâm thực tới, còn có Thiết Xà Hắc Chiếu rình sẵn; tới nhà máy thép bỏ hoang huấn luyện, không ngờ lại gặp thầy tu máy móc Tịnh Pháp; đến trấn Hắc Thử mượn máy thu phát vô tuyến, không ngờ lại xảy ra chuyện tàn sát cả thị trấn; định chờ người của công ty tới, không ngờ lại gặp gỡ dị thường, rơi vào cơn ác mộng chân thật... Còn nữa, phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ, chả sớm cũng chả trễ, lại phát hiện ra phế tích thành phố của thế giới cũ vào đúng lúc này...

Tổng kết tất cả lại chính là, khả năng gần nhất chúng ta đi trên chữ "bối", ai biết sau này sẽ còn xảy ra điều gì ngoài ý muốn, cho nên phải giữ thiết bị bộ xương ngoài lại, tăng thực lực của tổ chúng ta lên."

"Đúng, đúng đúng!" Long Duyệt Hồng nghe xong mà tỏ ra vô cùng đồng ý. Bạch Thần cũng không nhìn được khẽ gật đầu.

Dù nói thế nào, tính mạng của bản thân vẫn quan trọng hơn!

Thương Kiến Diệu đang mở miệng định nói gì đó, lại bị cái trợn mắt của Tưởng Bạch Miên chặn lại:

"Anh thì khỏi cần nói!"

Tưởng Bạch Miên chợt cười một tiếng:

"Nếu không phải lời quá quan trọng."

Thấy Thương Kiến Diệu không nói gì, Tưởng Bạch Miên cân nhắc rồi nói:

"Đồng thời, tôi giấu diếm chuyện thiết bị bộ xương ngoài và trấn Thủy Vi cũng là đang bao che cho Thương Kiến Diệu."

"Hả?" Long Duyệt Hồng ngơ ngác.

Tường Bạch Miên cười nói:

"Hai chuyện này đều không cách nào giấu diếm lâu dài, trở về rồi đều phải viết lên trên báo cáo. Hiện tại giấu diếm, dù đám người Vương Bắc Thành có nghi ngờ, sau này về hỏi lại thì sẽ chột hiểu ra: Hóa ra là giấu diếm chuyện này, thì ra có chút ý đồ riêng như vậy... Như thế bọn họ sẽ không nghĩ rằng chúng ta còn bí mật khác.

Xác minh hai bên như vậy, công ty sẽ không nghi ngờ."

"Là thế à..." Long Duyệt Hồng cảm thấy dường như rất lợi hại, nhưng nhất thời không hiểu rõ lắm.

Bạch Thần và Thương Kiến Diệu thì như có ý nghĩ gì đó, khẽ gật đầu.

Tiếp đó, một đêm bình yên, dường như sự dị thường đã rời xa khỏi khu vực này.

Chờ tới bình minh, ăn sáng xong, bọn họ chờ trợ thủ của Vương Bắc Thành tới mời bọn họ tới bên ngoài trấn Hắc Thử.

Vương Bắc Thành đội một chiếc mũ nồi màu xám đen, nói với Tường Bạch Miên với vẻ mặt nghiêm túc:

"Mấy trinh sát đã gửi thông tin về, có hai tin tức trọng điểm:

Một, thành viên của toán cướp "Linh Cầu" và mười mấy người phụ thuộc bọn họ chết đi một cách kỳ dị vào đêm khuya hôm qua, không tìm được nguyên nhân. Điều này đã dọa "Linh Cầu", làm cho sáng hôm trước y bỏ qua đám người phụ thuộc, chỉ dẫn mười hai mươi ba tên thành viên chủ chốt đi lên phía bắc, thẳng tới phế tích thành phố của thế giới cũ kia.

Hai, phế tích thành phố mới phát hiện kia cách nơi đây không tới

năm mươi cây số."

"Gần vậy sao?" Tường Bạch Miên cảm thấy kinh ngạc.

Vương Bắc Thành liếc nhìn bầu trời hướng tây bắc, nói:

"Lúc trước chỉ nói là phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ, nhưng thực sự không phải hướng bắc, mà lệch về phía đông bắc, từ bên này qua đó cũng không quá xa."

"Thảo nào..." Tường Bạch Miên nghe xong, bèn thì thầm một câu.

Thảo nào dị thường ác mộng chân thật sẽ "lan ra" tới tận khu vực trấn Hắc Thử này.

"Chúng tôi phải lập tức xuất phát rồi, các cô có cần trợ giúp gì không?" Vương Bắc Thành hỏi.

"Không." Tường Bạch Miên chân thành chúc phúc: "Mong sau này còn có thể gặp lại."

"Mong có thể gặp lại." Vương Bắc Thành vẫy tay, bắt đầu triệu tập đội ngũ, xuất phát tới phía tây bắc.

Dõi mắt nhìn các cỗ xe, trong đó có cả xe thiết giáp, của bọn họ đi xa dần, Tường Bạch Miên thở phào một hơi nhẹ nhõm:

"Chúng ta cũng xuất phát, tới đích đến ban đầu. Cuối cùng tôi không phải rối rắm giữa tư liệu đầu tiên của phế tích thế giới cũ hay sự an toàn của lính mới nữa!"

Chương 113: "Người Điều Tiết" Bầu Không Khí 1

Ngay khi Tưởng Bạch Miên cảm thán là rốt cuộc rắc rối đã qua, có thể bước lên con đường đã định sẵn từ đầu, một giọng nam trầm trầm có vẻ hùng hồn vang lên:

"Khi Tưởng Bạch Miên nói ra những lời này, cô không ngờ rằng chuyện này còn xa mới kết thúc, ngọn sóng vận mệnh đã đẩy cô đi theo một con đường hoàn toàn ngược lại..."

Tưởng Bạch Miên ngạc nhiên quay đầu nhìn Thương Kiến Diệu:

"... Sao anh đột nhiên lại nói lời này?"

Thương Kiến Diệu thành thật đáp:

"Trong đầu tôi vừa nghĩ tới câu nói đó, có lẽ là cảm ứng được ý trời từ nơi sâu xa mờ mịt."

Tưởng Bạch Miên cực kỳ ngờ vực, Long Duyệt Hồng thì do dự nói:

"Lời này, hình như tôi nghe ở đâu rồi... Đúng rồi, trong chương trình đài phát thanh lúc trước!"

Chỉ sửa tên người đi mà thôi!

Trạm phát thanh thuộc Bộ phận Giải trí của công ty Sinh Vật Bàn Cổ không chỉ làm mỗi "Bản tin giờ tròn", mà còn làm các chuyên mục khác như "Âm nhạc đêm khuya", "Đọc truyện", các một trong không nhiều những món giải trí tinh thần cho các nhân viên.

Vẻ mặt nghiêm túc rút khỏi khuôn mặt Thương Kiến Diệu, thay vào đó là nụ cười rục rĩ như ánh mặt trời:

"Mọi người không thấy lời kịch này phối với cảnh tượng ban nãy, đặc biệt có cảm giác sao?"

Tường Bạch Miên bật cười:

"Lại còn phối lời kịch nữa? Ừm... Không tệ, xem ra tâm tình mọi người vẫn còn khá ổn."

Cô đảo mắt qua, thấy vẻ mặt Bạch Thần có chút mờ mịt.

Cô gái nhỏ nhắn này đứng đó, không biết nên làm sao để gia nhập đề tài này.

"Có phải cảm thấy hơi cô đơn? Cảm thấy mình như người ngoài cuộc không?" Tường Bạch Miên mỉm cười hỏi thẳng.

Sắc mặt Bạch Thần biến đổi, cô vô thức mím môi:

"Vốn chính là người ngoài mà."

Bởi vì cô chưa phải nhân viên chính thức, mà một số tin tức trong đài phát thanh là không được tiết lộ ra ngoài, cho nên hiện tại cô đang ở khu vực cho các nhân viên không chính thức, nơi không mắc đường dây tương ứng.

Điều này làm cho cô có chút không hiểu khi nghe nói về những đề tài liên quan.

Nếu không nhờ trước kia ở một điểm tụ cư cô từng nhìn thấy loa phóng thanh dùng để đưa mệnh lệnh, ở tầng lầu trong Bộ phận An toàn cũng được nghe báo giờ tròn, có lẽ cô chưa hẳn đã hiểu hai từ "phát thanh" có nghĩa là gì, hệt như rất nhiều thợ săn di tích biết trong phế tích nhà máy thép có tòa nhà sập là của đài phát thanh,

nhưng lại không rõ đài phát thanh là cái gì.

"Không được nói như vậy, không ít nhân viên cao cấp trong công ty, thậm chí có một số là tầng quản lý, đều xuất thân từ dân du cư hoang dã. Chờ khi cô được chuyển lên làm nhân viên chính thức là có thể tham gia thống nhất hôn phối, đến lúc đó đều là người một nhà."

Tường Bạch Miên an ủi hết như đã chuẩn bị sẵn từ trước: "Vả lại, cô cảm thấy tình nghĩa giữa chúng ta sâu sắc, hay tình nghĩa giữa tôi với thành viên Hội đồng Quản trị vốn chẳng được tiếp xúc mấy sâu sắc hơn? Cùng trải qua sinh tử, chúng ta chính là chị em khác cha khác mẹ, sao có thể coi là người ngoài?"

"Chúng tôi thì sao?" Thương Kiến Diệu cười nói chêm vào.

"Các anh?" Tường Bạch Miên còn tỏ ra nghiêm túc suy tư hai giây: "Tạm thời không thể nói là chị gái và em trai khác cha khác mẹ, lỡ sau này đến lúc thống nhất hôn phối, một trong hai anh được ghép thành một cặp với Bạch Thần thì sao?"

Bạch Thần nghe tiền bối dân du cư hoang dã gia nhập "Sinh Vật Bàn Cổ" nhắc tới chuyện thống nhất hôn phối, nghe vậy thì không nhin được quan sát Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng vài lần, vẻ mặt dường như không được vui vẻ cho lắm.

"Tôi biết, cô có chút tự ti." Thương Kiến Diệu dường như rất hiểu ý của Bạch Thần.

Với sự từng trải, kiến thức và tu dưỡng của mình, giờ khắc này các cơ trên mặt Bạch Thần cũng có chút vặn vẹo, không biết là nên tức giận mắng lại, hay là vừa bực mình vừa buồn cười đáp.

"Anh thì thôi, người vô tâm vô phế thế nào mới để ý đến anh chứ? Chậc, nếu như anh là người câm điếc, tay chân tàn tật, có lẽ số người thích anh sẽ nhiều hơn đôi chút." Tường Bạch Miên đùa giỡn lại không chút khách khí.

Khi nói với Thương Kiến Diệu, cô không cần phải quá cẩn thận. Thông qua những ngày ở chung này, cô đã bước đầu khẳng định nội tâm của đối phương khá mạnh mẽ, sẽ không bị những lời nói tương tự làm tổn thương.

Trái lại, khi nói với Long Duyệt Hồng thì không thể nói như vậy được.

Là một tổ trưởng, từ xưa tới nay Tường Bạch Miên luôn hiểu rằng con người không ai là giống ai, người khác biệt thì có cách đối xử khác biệt.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô rất được chào đón trong Bộ phận An toàn.

Long Duyệt Hồng, vốn bị Bạch Thần đánh giá và vẻ mặt tiếp đó của cô làm cho có chút tự tin, cũng bị Thương Kiến Diệu chọc cười, chút tự tin mới nhú trong lòng cũng lập tức tan biến.

Lúc này Bạch Thần nghiêng đầu nói với Long Duyệt Hồng:

"Xin lỗi nhé, ban nãy tôi tưởng tượng cảnh các anh làm chồng tôi, cảm thấy hơi kỳ quặc, không quen cho lắm, chứ không có ý gì khác."

"Không sao, không sao." Long Duyệt Hồng nhanh nhẩu đáp lại.

Tường Bạch Miên thì cười tủm tỉm hỏi:

"Nếu không cảm thấy kỳ quặc thì sao?"

"Thì tìm cơ hội ngủ người ta thôi." Bạch Thần thuận miệng đáp.

"Hả?" Long Duyệt Hồng khiếp sợ ra mặt.

Thương Kiến Diệu và Tường Bạch Miên cũng có chút nhướn nhướn mày.

Không biết vì sao mà Bạch Thần bỗng dưng muốn cười:

"Ở trên Đất Xám, đây là chuyện rất bình thường. Nếu thích người ta thì cố gắng ngủ người ta, phải ngủ cho nhanh vào, nếu chờ tới hôm sau, có khi anh ta hoặc tôi sẽ vì đủ thứ vấn đề mà chết.

Tổ trưởng, tôi vẫn cho rằng cô là người giàu kinh nghiệm, kết quả..."

"Ha ha." Tưởng Bạch Miên cười khan hai tiếng: "Trọng tâm của tôi không nằm ở hướng này."

Cô chợt tỏ vẻ suy tư:

"Đây là một điểm nên ghi chép lại. Sau khi thế giới cũ bị hủy diệt, người trên Đất Xám vì hoàn cảnh sinh tồn quá khắc nghiệt nên đã tự hình thành một loại phong tục nhân văn."

Chương 114: "Người Điều Tiết" Bầu Không Khí 2

Trải qua cuộc "thảo luận" như vậy, Bạch Thần bỗng cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tưởng Bạch Miên, Long Duyệt Hồng, Thương Kiến Diệu trở nên gần gũi hơn rất nhiều, lúc này cô mới thật sự có cảm nhận là chiến hữu gắn bó sinh tử với nhau.

Khi cô còn là dân du cư hoang dã, đã cùng không ít người trải qua đủ loại thử thách sinh tử, nhưng phần lớn đều là bị hoàn cảnh, tình thế ép buộc, hai bên hoàn toàn chưa có giao tình gì cả, chờ khi thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm, thậm chí còn ngăm hại nhau. Cho nên, tuy rằng phía trước cô đã cùng đám người Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu cùng nhiều lần đối mặt với nguy hiểm khó khăn, nhưng cô chỉ kính nể tố chất của Tưởng Bạch Miên, sợ hãi năng lực của Thương Kiến Diệu, và thương hại Long Duyệt Hồng khi bị bắt ép phải trưởng thành, về tâm lý thì cô vẫn duy trì một khoảng cách không nhỏ với bọn họ.

Ngay khi Bạch Thần đang đầy cảm xúc, Tưởng Bạch Miên đột nhiên đưa mắt sang nhìn cô, lại cười nói:

"Thế nào? Có phải là thật sự có cảm giác là một thành viên của đội rồi không?"

Bạch Thần nhìn nụ cười rục rịch của Tưởng Bạch Miên, không nhịn được nhắm mắt lại:

"Tổ trưởng..."

Cô không ngờ Tưởng Bạch Miên lại có thể nắm bắt được trạng thái tâm lý của cô chính xác như thế.

Tường Bạch Miên cười ha ha nói:

"Là một tổ trưởng, ngoài việc giúp tăng thực lực của mọi người lên, tôi còn phải luôn luôn chú ý tới vấn đề tâm lý của mọi người nữa.

Đừng thấy bình thường tôi chủ yếu hướng dẫn hai lính mới, à không, một tên khốn kiếp với một lính mới, kỳ thật tôi luôn chú ý tới cảm giác và sự thể hiện của cô. Trong một khoảng thời gian rất dài sau này, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với vô số nguy hiểm, sau lưng chúng ta cần đồng đội bảo vệ, tình cảm của chúng ta chắc chắn còn sâu sắc hơn chị em ruột thịt.

Lúc tôi nói rồi, mỗi một quyết định mà tôi đưa ra đều cố gắng đảm bảo sự sống sót của tổ viên. Những lời này không chỉ là nói với Long Duyệt Hồng, Thương Kiến Diệu, mà cũng là nói với cô nữa."

Bạch Thần im lặng đứng đó, miệng ngậm chặt nhìn Tường Bạch Miên, hồi lâu không nói gì.

"Tiếc rằng tổ trưởng là nữ, không thì tối hôm nay tôi muốn ngủ cô rồi."

Người nói những lời này không phải Bạch Thần, mà là Thương Kiến Diệu ở bên cạnh cố ý giả giọng nói ra.

Bạch Thần kinh ngạc quay đầu nhìn vào kẻ vốn thường hay hành động khác người này.

"Tôi phối âm giúp cô." Thương Kiến Diệu thành khẩn gật đầu.

"Tôi nào có nghĩ như thế!" Bạch Thần thốt lên phản bác, khuôn mặt rõ ràng hơi đỏ lên.

"Chính là có nghĩ như vậy chứ sao." Thương Kiến Diệu cố gắng khuyên nhủ.

"Câm miệng!" Tường Bạch Miên rốt cuộc không nhịn được, vừa bực mình vừa buồn cười quát to: "Anh không thể đứng đắn một chút được sao?"

Thương Kiến Diệu động lòng mày:

"Phần lớn thời gian tôi đều rất đứng đắn, có phần nhỏ là để khuấy động bầu không khí thôi. À, còn một số thời điểm ngẫu nhiên là thật sự không khống chế nổi bản thân, tôi có giấy chứng nhận của bác sĩ!"

Hắn nói rất đúng tình hợp lý.

"Tôi cảm ơn anh nhé!" Tường Bạch Miên đáp lại, hơi có chút như nghiêng răng nghiêng lợi.

Trải qua chuyện thầy tu máy móc Tịnh Pháp, hiện giờ Bạch Thần và Long Duyệt Hồng cũng đoán được thi thoảng tư duy của Thương Kiến Diệu lệch đường ray là vì sao, nên không tiếp những lời này, mà cứ để mặc nó lướt qua.

Sau khi "cảm ơn" xong, Tường Bạch Miên lại thầm trách Thương Kiến Diệu một câu:

"Thật là, anh khiến Bạch Thần hết cảm động luôn rồi kìa!"

"..." Bạch Thần không biết nên khóc hay nên cười, liếc nhìn tổ trưởng một cái, không muốn tiếp tục đề tài này.

Đừng có suốt ngày treo cái chuyện cảm động này bên miệng mãi vậy!

Xấu hổ lắm!

Tường Bạch Miên thấy bầu không khí đã được điều tiết trở lại bình

thường, thầm cười một tiếng, rồi vung tay:

"Đi, xuất phát!"

Bởi vì đã tới dải đồi núi chỗ trấn Hắc Thử, bọn họ không quay trở lại phế tích nhà máy thép nữa, mà trực tiếp xuất phát tới một chỗ hơi chệch hướng đông nam, đó chính là phương hướng của trấn Kỳ Phong.

Mùa thu mưa nhiều, xe Jeep chạy tới tầm trưa thì mây càng lúc càng dày, sắc trời âm u hẳn, mưa tí tách rơi trên hoang dã.

Mưa không lớn lắm, nhưng lại dột nên cảm giác mù mù mịt mịt, làm cho tầm nhìn của Bạch Thần đang phụ trách lái xe thu hẹp lại.

Không lâu sau, xe Jeep đi tới bên bờ một con sông trông có vẻ khá lớn và sâu.

Sông này tên là Lục Hà, được đặt tên vì dưới đáy sông luôn mọc một loại sinh vật có màu xanh lục của tảo, là "sông mẹ" của rất nhiều sinh vật trong hoang dã Hắc Chiếu.

Lúc này, cây cầu vốn đã lâu không được tu sửa bắc qua sông Lục Hà đã gãy đoạn từ giữa, một phần lớn rơi xuống sông.

"Trông giống bị người ta nổ cho gãy..." Tưởng Bạch Miên cẩn thận nhìn, đưa ra phán đoán bước đầu: "Chúng ta đi tới hạ du, đến chỗ cây cầu khác."

Cô vừa dứt lời, chợt thấy một người đi ra từ phía sau một cây trụ cầu trên bờ.

Trong màn mưa mù mịt, người này mặc áo gió màu đen, đeo đôi găng tay cùng màu, cao chừng một mét tám, mái tóc chải chuốt chỉnh tề ra sau.

Y đeo một khẩu súng trường màu bạc dài dài, có vẻ ngoài trông khá kỳ quặc, một tay cầm chiếc ô màu đen, một tay buông thõng, từng bước thong thả đi tới chỗ xe.

Tuy không nhìn thấy rõ khuôn mặt của đối phương, nhưng đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu đột nhiên có cảm giác không thể dời mắt đi được. Bạch Thần vốn định đánh tay lái cũng theo bản năng dừng động tác lại, đạp chân phanh.

Không lâu sau, người kia tới gần, để lộ ra một khuôn mặt anh tuấn góc cạnh, mày kiếm mắt sáng, tóc đen mắt vàng.

Y gõ lên cửa sổ ghế lái, mỉm cười nói:

"Cuối cùng cũng thoát được con quái vật nhiệt tình kia. Các vị, có thể chở tôi một đoạn đường được không?"

Chương 115: Hoàn Toàn Ngược Hướng 1

"Được."

"Được chứ."

"Không vấn đề."

"Lên xe thôi."

Bạch Thần, Long Duyệt Hồng, Tưởng Bạch Miên và Thương Kiến Diệu gần như đồng thanh trả lời, không chút do dự.

Lúc này người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi sậm màu, quần dài và khoác áo gió màu đen lập tức đi vòng qua đầu xe, tới chỗ ghế lái phụ rồi mở cửa xe ra.

Y nở nụ cười nhàn nhạt nói với Tưởng Bạch Miên:

"Cô có thể ra hàng ghế sau ngồi được không?"

"Không thành vấn đề, anh ngồi, anh ngồi đi." Tưởng Bạch Miên nhiệt tình đứng lên nhường chỗ.

Chờ khi người đàn ông kia tháo khẩu súng trường màu bạc trên lưng, ngồi xuống chỗ ghế lái phụ, cô khẽ xoay người, cười như đang nịnh nọt và hỏi:

"Anh tên là gì vậy?"

Người đàn ông tóc đen mắt vàng kia khe khẽ nhăn mặt lại:

"Kiều Sơ."

"Tên hay quá." Tường Bạch Miên ca ngợi không chút keo kiệt.

"Xem tên của người ta kìa, rồi nhìn tên của cậu xem." Thương Kiến Diệu thì nghiêng đầu đả kích Long Duyệt Hồng một câu.

Long Duyệt Hồng lại không hề trách móc, mà còn hòa theo:

"Đúng thế, đúng thế."

Trong tiếng khen ngợi của bọn họ, Tường Bạch Miên mở cửa sau ra, nói với Thương Kiến Diệu:

"Dịch vào giữa một chút nào."

Mà còn chưa nói xong, cô đã đổi ý:

"Không, anh xuống dưới trước, tôi ngồi giữa."

Thấy Thương Kiến Diệu tỏ ra không quá vui vẻ, Tường Bạch Miên lại nhấn mạnh một câu:

"Tôi là tổ trưởng!"

Thương Kiến Diệu nghe vậy, mới không tình nguyện xuống xe, nhìn Tường Bạch Miên ngồi vào giữa hàng ghế sau.

Mà sau khi nghe được danh từ "tổ trưởng" tới từ tiếng Đất Xám này, người đàn ông tóc đen mắt vàng Kiều Sơ theo bản năng quay đầu liếc nhìn Tường Bạch Miên một cái.

Tường Bạch Miên thì như sớm chờ đợi sẵn, cùng anh ta bốn mắt nhìn nhau, rồi thản nhiên cười một tiếng.

Kiều Sơ không nói nhiều, bình thản dời mắt đi.

Tường Bạch Miên không cảm thấy mất mát, mà đưa người tới phía trước, một tay chống cằm, nhìn chăm chăm góc nghiêng của Kiều Sơ như đang thưởng thức, khó có thể dời mắt đi được.

Sau khi lên xe và ngồi xuống, Thương Kiến Diệu phát hiện vì vị trí này mà hắn chỉ có thể nhìn thấy gáy của Kiều Sơ, hơn nữa thi thoảng còn bị đệm gối đầu của chiếc ghế phía trước che mất, trên mặt chợt hiện ra cảm xúc thất vọng không sao che giấu nổi.

Kiều Sơ nhìn cây cầu lớn đứt gãy phía trước, đột nhiên mở miệng hỏi:

"Các vị có đồ ăn không?"

"Có!" Bạch Thần nhanh chóng nghiêng người mở hộp kê tay ra.

"Có có có!" Tường Bạch Miên thu tay chống cằm, cuống quýt tìm đồ ăn trong túi áo. Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng thì ngồi thẳng lưng, quay ra sau, định lấy hộp thịt bò kho tàu cho Kiều Sơ.

Không hề nghi ngờ khi Bạch Thần là người nhanh nhất, cô đưa cho Kiều Sơ một túi lương khô nhỏ và một thanh năng lượng.

"Cứ thế này đi. Các vị cũng ăn một chút, trưa nay phỏng chừng không nghỉ ngơi được, phải thay nhau lái xe." Kiều Sơ nhận lấy đồ ăn, ra lệnh như mình là thủ lĩnh ở đây, mà đám người Thương Kiến Diệu thì không chút dị nghị.

Sau khi dùng nước trong túi ăn lương khô và thanh năng lượng, Kiều Sơ cất đồ đi, chờ một lúc rồi nghiêng đầu nói với Bạch Thần:

"Nên xuất phát. Lái tới dải đồi núi phía tây bắc."

"Vâng." Bạch Thần, sau khi ăn trưa xong, vâng dạ liên tục, nhưng

không dời mắt đi.

Kiều Sơ giơ tay trái vỗ lên cánh tay phải Bạch Thần, dịu dàng cười nói:

"Tập trung lái xe."

"Vâng!" Bạch Thần như sung sướng, lập tức ngồi thẳng người, khởi động xe.

Kiều Sơ nhìn ra hàng ghế phía sau, khẽ cười nói:

"Tôi muốn nghỉ ngơi một chút. Các người chú ý tình huống xung quanh, tới khu vực đồi núi đó thì nhớ gọi tôi dậy."

"Vâng!" Đám người Tượng Bạch Miên đồng thanh đáp lại.

Kiều Sơ không nói gì nữa, quay đầu lại.

Nụ cười nhanh chóng biến mất trên mặt y, ánh mắt y trở nên vô cùng lạnh nhạt.

Sau đó, y lấy từ trong túi áo ra một cái hộp màu xanh da trời, mở nắp ra.

Trong hộp này có gắn một chiếc gương soi nhỏ.

Kiều Sơ nhìn bản thân trong gương, giơ tay phải lên tập trung sửa sang lại tóc tai.

Sau vài lần xem xét kỹ càng, y chậm rãi cất hộp gương đi, dựa đầu vào tấm đệm rồi nhắm mắt lại.

Chờ khi chạng vạng, xe Jeep chạy về khu vực đồi núi chỗ trấn Hắc Thử. Lúc này đại đội 23 của Vương Bắc Thành đã đi xa từ lâu.

Đám người Tường Bạch Miên không cần nhắc nhở, lập tức hóa thân thành đồng hồ báo thức gọi Kiều Sơ tỉnh dậy đúng giờ.

Kiều Sơ nhìn bầu trời đang tối dần:

"Đêm nay nghỉ ngơi ở chỗ này, sáng mai tiếp tục chạy hướng tây bắc."

"Vâng." Bạch Thần tìm được chỗ hạ trại quen thuộc, dừng xe lại.

Tiếp đó, bốn người bọn họ tranh nhau dựng lều trại, đốt lửa, từ trong cốp xe lấy mấy lon đồ hộp quân dụng ra.

"Các người cũng có đủ vật tư đấy nhỉ..." Kiều Sơ ngồi ở vị trí ghế lái không đóng cửa xe, nhàn nhã nhìn đám người Thương Kiến Diệu bận rộn.

Không lâu sau, Thương Kiến Diệu chạy tới, chủ động nói:

"Tôi qua bên kia lấy nước."

Kiều Sơ nhìn theo hướng hắn chỉ, thấy chỗ có nguồn nước sạch, suy nghĩ vài giây rồi đáp:

"Không cần, nước của chúng ta đủ để dùng cho mấy ngày rồi."

"Vâng, đồ hộp còn một lúc nữa mới nóng, có cần tôi hát cho anh nghe một bài không?" Thương Kiến Diệu không hề kiên trì, mà lại cười hỏi tiếp.

"..." Kiều Sơ dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Thương Kiến Diệu hai giây:
"Không cần."

"Vậy mặc váy cỏ nhảy lắc hông thì sao?" Thương Kiến Diệu hỏi tiếp.

Kiều Sơ nhú mào, nói:

"Không cần, tôi muốn yên lặng một lúc, khi nào đồ nóng thì tới gọi tôi."

"Vâng!" Thương Kiến Diệu nhiệt tình đáp lại.

Sau khi hẩn xoay người đi về chỗ đốt lửa, Kiều Sơ lại lấy cái hộp màu xanh da trời, bật mở nó ra.

Chương 116: Hoàn Toàn Ngược Hướng 2

Kiều Sơ nhìn mình trong gương, vẻ mặt trở nên sinh động hơn chút. Y khẽ than thở một câu:

"Ài, đúng là phiền toái mà..."

Cứ như vậy, ban đêm lặng lẽ trôi qua, mặt trời lại mọc lên từ phía đông hoang dã Hắc Chiếu.

Sau khi ăn sáng xong, trải qua một phen đo sức âm thầm, Tưởng Bạch Miên rút cuộc lợi dụng quyền uy của tổ trưởng cướp được trách nhiệm lái xe, mà Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần chỉ có thể uất ức chen chúc ở hàng ghế sau.

Kiều Sơ lật xem đồng hồ cơ trên tay, dựa vào kim chỉ nam trên đồng hồ xác định vị trí hiện tại.

"Lái theo hướng kia, cứ lái đi." Y chỉ về một chỗ hướng tây bắc.

Tưởng Bạch Miên không hề chất vấn nghi ngờ, nổ xe đi vòng ra khỏi khu vực đồi núi này, sau đó lao đi theo phương hướng mà Kiều Sơ chỉ.

Thời gian dần trôi, địa hình xung quanh càng ngày càng bằng phẳng, đất càng ngày càng đen, càng ngày càng mềm. Đến cuối cùng, bùn đã trở thành cảnh sắc chủ yếu, mặt đường cứng càng ngày càng ít.

Đây là đang đi sâu vào trong đầm lầy.

Mà so với Bạch Thần, Tưởng Bạch Miên có vẻ không đủ kinh nghiệm

về nơi đây, hai lần cô suýt khiến xe lún vào vũng bùn sâu không thấy đáy.

Cô không thể không nhường ghế lái, trở lại chỗ giữa của hàng ghế sau. Mà Bạch Thần thì còn nghiêm túc cố gắng điều khiển xe Jeep, hết như một đứa bé đang chờ được khen ngợi.

Không chút nghi ngờ khi tốc độ xe chậm hơn rất nhiều, mãi tới giữa trưa mà bọn họ còn chưa đi được qua ba mươi cây. Mà trong các ao đầm xung quanh bắt đầu có đủ loại thực vật mọc lên.

So với loại cây bình thường thì trông chúng có màu sắc hoặc nhạt hơn, hoặc sặc sỡ hơn hẳn, thoát trông có chút kỳ quái.

Tướng Bạch Miên còn nhớ rõ trách nhiệm tổ trưởng của mình, thuận miệng nhắc nhở Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng:

"Khi nhìn thấy những thực vật biến dị tương tự như thế này tập trung một chỗ, có nghĩa là chúng ta đã tiến vào khu vực ô nhiễm. Nhưng hình thù của thực vật chỗ này chưa đủ kỳ quái, không đủ nguy hiểm, mức độ ô nhiễm không phải là rất cao.

Trong hoàn cảnh như thế này, người thường vẫn có thể hoạt động, nhưng nếu không có trang bị bảo hộ, tốt nhất dừng để quá ba ngày. Mà là một người biến đổi gen trưởng thành thì có thể kiên trì tám mươi ngày, nhưng điều kiện tiên quyết là đã chuẩn bị sẵn thức ăn nước uống."

Kiều Sơ lại quay đầu liếc nhìn Tướng Bạch Miên một cái, nhưng y nhanh chóng dời mắt đi, chỉ vào bên cạnh nói:

"Đi hướng bên này."

"Nhưng mà..." Bạch Thần vô thức định nói ra đề nghị của bản thân.

Đường cô chọn đều có mức độ ô nhiễm khá thấp, phù hợp cho xe

chạy qua. Nếu tùy tiện đổi tuyến đường, nói không chừng sẽ gặp loại đầm lầy xâm thực, ngay cả người và xe đều lún vào, chìm xuống dưới đáy.

"Đi hướng bên này." Kiều Sơ nhấn mạnh lại một lần nữa.

"Vâng." Bạch Thần lựa chọn nghe theo.

Sau khi đổi tuyến đường, đi vào khu vực mà Bạch Thần không quen thuộc, tốc độ của xe Jeep lại càng chậm đi rất nhiều. Bạch Thần vừa lái lại phải vừa dựa theo kinh nghiệm của mình để phán đoán tình huống đường đi.

Chỉ hai mươi lăm phút sau, người trong xe ăn trưa xong, chuẩn bị để Tưởng Bạch Miên lái thay Bạch Thần thì cảnh tượng phía trước bắt đầu thay đổi:

Trong những đầm lầy đen sì không thấy giới hạn, những dây leo to đùng mang theo bùn đất thối hoắc chui ra từ dưới đáy đầm lầy, tạo nên một "rừng rậm" thấp bé.

Chúng nó ánh lên màu xanh đen, mỗi một dây leo đều to như con măng xà bình thường, ngoài thân mọc đầy những gai nhọn màu đỏ.

Những dây leo kỳ quái này quấn lấy nhau, lan ra khắp các khu vực mà mắt thường có thể thấy được phía trước xe Jeep, ngoài bản thân đầm lầy đen ngòm, tất cả những nơi khác đều trở thành nơi chúng nó làm đẹp - đến cả bầu trời, đều vì "rừng rậm" thấp bé che phủ hoặc vấn đề khác, mà trở nên âm u, ảm đạm, đè nén.

Nhìn cảnh tượng đồ sộ nhưng đáng sợ này, bất kể là Tưởng Bạch Miên, Bạch Thần hay Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều sinh ra một loại cảm xúc chấn động khó nói thành lời.

Trong cơn chấn động, bọn họ gần như đồng thời có chung một thắc mắc:

"Vì sao chúng ta lại tới chỗ này?"

Lúc này, Kiều Sơ nhếch khóe miệng tạo ra một nụ cười dịu dàng:

"Không cần căng thẳng."

Âm thanh này, câu nói này đã loại bỏ nghi ngờ của đám người Thương Kiến Diệu, làm cho bọn họ lại nhìn Kiều Sơ với ánh mắt đắm say.

Kiều Sơ ngồi thẳng người, bắt đầu nghiêm túc chỉ huy Bạch Thần đi như thế nào, lái theo hướng nào.

Nhìn những dây leo màu xanh đen pha chút đỏ to như lũ mãng xà ngoài cửa sổ, năm ngón tay trên tay trái Tường Bạch Miên giật giật.

Cô như vô thức lấy giấy bút từ trong túi áo, ghi chép những gì được chứng kiến trước mắt.

Thương Kiến Diệu thì lúc nhìn chăm chăm vào gáy Kiều Sơ, lúc thì lại quan sát những dây leo bên ngoài, luôn có cảm giác chúng nó chứa đựng sự nguy hiểm cực lớn.

Đúng lúc này, tay trái hắn cảm nhận được có gì đó khẽ chạm vào.

Thương Kiến Diệu theo bản năng quay đầu nhìn, thấy Tường Bạch Miên cầm một tờ giấy trắng đưa tới gần.

Hắn tập trung nhìn, chỉ thấy trên tờ giấy trắng đang miêu tả rất trung thực về cảnh tượng hiện tại, mà ngoài ra còn có một câu nói kỳ quái ở cuối cùng:

"... Ở sâu trong đầm lầy lại tồn tại một khu vực đột biến cực kỳ nghiêm trọng thế này, nhưng kỳ lạ là con chip trong tay trái tôi nói cho tôi biết, ô nhiễm phóng xạ ở đây không quá nghiêm trọng. Có lẽ do

thời gian dần trôi, ô nhiễm đã bớt đi rồi?

"... Trên những dây leo này mọc đầy gai nhọn đỏ rực, hết như hút đủ máu tươi..."

"... Con chip trên cánh tay trái nói cho tôi biết, phương hướng hiện tại hoàn toàn ngược với đích đến dự định là trấn Kỳ Phong..."

P/s: Do người dịch vừa đọc vừa dịch đuổi theo tác giả, nên sẽ có những từ, ngôi xưng hô không giống giữa các chương, mong các đạo hữu thông cảm.

Chương 117: Vẽ Tranh 1

Thương Kiến Diệu còn đang cân nhắc ý từ của câu nói sau cùng thì Tưởng Bạch Miên lại nhanh chóng viết:

"Chúng ta đều không cảm thấy dị thường, nhưng con chip phát hiện không đúng, điều này nói rõ..."

Cô không viết hết, mà thản nhiên thu giấy lại, tiếp tục chống cằm si mê nhìn góc mặt của Kiều Sơ.

Thương Kiến Diệu thu hồi mắt, đoán được nguyên nhân, nhưng lại không biết mình có thể làm thế nào, nên làm thế nào, bởi vì dường như có một thứ sức mạnh nào đó đang ngăn cản hần suy nghĩ sâu hơn, không muốn nghĩ xem vấn đề đến từ đâu, xảy ra ở chỗ nào, làm cho hần dường như không mong muốn vì vậy mà phá vỡ hình tượng tốt đẹp nào đó.

Suối nguồn của thứ sức mạnh đó không nằm ở bên ngoài, mà phát ra từ trong lòng hần.

Cuộc đời đã gian nan như thế, sao lại không để cho bản thân chìm đắm trong mộng đẹp?

Rầm!

Dưới sự chỉ huy của Kiều Sơ, xe Jeep phóng xuyên qua giữa các kẽ hở của đám dây leo màu xanh đen, nhưng không thể tránh né mà đụng vào, sát qua một phần trong đó.

Những dây leo mọc gai nhọn màu đỏ rực này trượt qua trên cửa

kính, để lại vô số vết xước cực kỳ nhỏ.

Thương Kiến Diệu đang tư duy tầng ngoài tìm đối sách, theo bản năng nhìn lên, trong hoàn cảnh âm u trầm thấp, hắn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính xe.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu hắn, đôi mắt hắn dần trở nên sâu thẳm, muốn sử dụng năng lực "Người già mồm" với chính bản thân mình.

Nếu như có tác dụng, hắn sẽ lập tức trở nên già mồm, mọi hành vi đều trái ngược với logic dự định sau đó.

Ví dụ như không thể chịu được việc Trương Bạch Miên, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng đều nhìn chăm chăm vào Kiều Sơ, lấy lùi làm tiến để đòi rời đi. Hoặc như cứ khăng khăng đòi làm rõ mọi chuyện trong tình cảnh nguy cơ bủa vây tứ phía này...

Mà khi loại dị thường này xảy ra, tình hình sẽ thay đổi, mà bất kể là tốt hay xấu thì sẽ bộc lộ một vài vấn đề, giúp Thương Kiến Diệu trở lại với "sự thật".

Vài giây sau, ánh mắt của Thương Kiến Diệu trở lại bình thường.

Hắn cúi đầu nhìn hai tay, lại nhìn ảnh phản chiếu của bản thân trên kính xe, khe khẽ lắc đầu với biên độ rất nhỏ.

Thử nghiệm của hắn đã thất bại.

"Người già mồm" dường như khác với "chú hề suy luận", không thể dùng qua cách soi gương đơn giản như thế này để ảnh hưởng tới bản thân.

Thương Kiến Diệu dời mắt đi, lại nghiêm túc suy nghĩ. Mà Kiều Sơ thì đang tập trung chỉ huy Bạch Thần đi qua đầm lầy mọc đầy dây leo đáng sợ này, không rảnh chú ý tới hắn.

Đột nhiên, Thương Kiến Diệu khẽ động khóe miệng, làm cho khóe miệng khẽ nhếch.

Trong hoàn cảnh âm u đè nén như thế này, hắn lại cười trông giống một kẻ bị bệnh thần kinh.

Chừng mười giây sau, vẻ mặt Thương Kiến Diệu trở lại bình thường.

Hắn nhúu mày suy nghĩ, đôi mắt dần tỏa sáng.

Hắn lại nhìn về hình ảnh bản thân phản chiếu trên cửa kính xe, lầm bầm:

"Trường Bạch Miên chân dài, tôi cũng chân dài..."

Tường Bạch Miên nghe xong nghiêng đầu, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Cô gơ tay vuốt ốc tai kim loại trong tai trái, dùng động tác để tỏ ý cô nghe không rõ.

Thương Kiến Diệu không quan tâm tới cô, cứ thế tiếp tục lầm bầm:

"Trường Bạch Miên rất lợi hại, tôi cũng rất lợi hại..."

Kiều Sơ nghe thấy lời Thương Kiến Diệu nói, nhưng y đang một mặt phải phân biệt sự phân bố của lũ dây leo, xem tình hình đường đi, rồi các loại chi tiết của đầm lầy, không rảnh chú ý cái khác, một mặt khác y cảm thấy những lời này nghe cũng không có vấn đề gì, giống như một phi tần đồ kị đang lên nói xấu người được sủng ái.

Long Duyệt Hồng cũng nhìn về phía Thương Kiến Diệu, không rõ hắn định làm gì.

Anh ta mà đã không hiểu rõ tình huống, như vậy chắc chắn sẽ không có ý tưởng vạch trần bí mật, bảo vệ Kiều Sơ.

Thương Kiến Diệu nhìn chính mình trên cửa kính của xe, đôi mắt càng trở nên sâu thẳm:

"Cho nên?"

Một giây sau, hần tự hỏi tự đáp:

"Bọn tôi giống nhau."

Biểu cảm trên mặt Thương Kiến Diệu nhanh chóng có chút biến hóa, hơi hơi vắn vẹo, giống như đang ra sức đè ép cái gì xuống.

"Anh ta vừa nói gì thế?" Tường Bạch Miên vừa nhìn Thương Kiến Diệu, vừa hỏi Long Duyệt Hồng.

"Cậu ta bảo cô chân dài, cậu ta cũng chân dài, cô lợi hại, cậu ta cũng lợi hại, cho nên hai người giống nhau." Long Duyệt Hồng thuật lại trọng điểm một lần.

Tường Bạch Miên há miệng theo bản năng, muốn nói lại một câu, nhưng lập tức ngậm lại.

Vài giây sau, cô cười thành tiếng, nói với Thương Kiến Diệu:

"Như anh thế có thú vị không?"

Thấy cả bốn người trong đội đều không cho rằng những lời Thương Kiến Diệu nói ban nãy có vấn đề gì to tát, thảo luận ngay tại đây mà không chút che giấu, Kiều Sơ vốn không rảnh phân tâm thì lại càng không để ý chút đoạn nhạc đệm này.

Ngay chính lúc này, Thương Kiến Diệu nhắc mông khỏi ghế, đưa người tới phía trước, tóm lấy bả vai Kiều Sơ.

Kiều Sơ vô thức định thò tay rút lấy khẩu súng Liên Hiệp 202 trong túi súng bên hông, nhưng y lại phát hiện mình làm thế nào cũng không

nhấc tay phải lên được.

Đây không phải là y không có sức nhấc tay, cũng không phải vì Thương Kiến Diệu túm lấy bả vai y, làm cho khớp xương bị khóa, mà là y cơ bản không thể làm được động tác này, hết như từ xưa tới nay không có chức năng về mặt này vậy.

Chương 118: Vẽ Tranh 2

Lưng Kiều Sơ lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh, theo bản năng quay đầu nhìn Thương Kiến Diệu ở hàng ghế sau:

"Anh định làm gì?"

Thương Kiến Diệu nắm chặt bờ vai y, ánh mắt nóng rực, khóe miệng kéo lên một nụ cười điên cuồng:

"Tôi muốn thịt anh!"

Tưởng Bạch Miên khẽ nhếch miệng, không biết nên mắng hay nên cười, hay là ngăn cản nữa.

Long Duyệt Hồng và Bạch Thần không rõ tình hình, lúc này vừa kinh ngạc ngơ ngác, lại vừa nhìn thấy thiên thần hạ phàm, à không, ma quỷ giáng xuống.

Vẻ mặt Kiều Sơ lập tức trở nên méo mó, nhưng mặt y không đỏ bừng lên, dường như y đã gặp được quá nhiều tình huống tương tự.

Trong đôi mắt màu vàng kia bỗng chợt có gợn sóng lan ra nhẹ nhẹ như không thể nhận ra.

Kiều Sơ vừa liều mạng chống lại lực kéo của Thương Kiến Diệu kéo y ra hàng ghế sau, vừa nghiêng đầu dịu dàng nói với Bạch Thần:

"Cho hấn một món đồ chơi."

Bạch Thần không rõ đó là gì, theo thói quen đạp chân phanh.

Cô mờ mịt mở hộp kê tay, lấy ra mấy tờ giấy và một chiếc bút bi.

Lúc này Thương Kiến Diệu đã có chút không kiên nhẫn, đột nhiên đổi vị trí hai tay.

Tay trái hấn bóp lấy cổ Kiều Sơ, tay phải nắm lại thành quả đấm, định đánh tới dưới tai của đối phương hông đánh ngất y, phá giải mọi sự chống cự.

Gần như cùng lúc đó, cơ thể Kiều Sơ trở nên cực kỳ mềm dẻo, hết như một con măng xà hình người cực lớn.

Y co rút lại, cần cổ giấy thoát được lòng bàn tay của Thương Kiến Diệu một cách kỳ dị, có vẻ như trơn trượt tay.

Ngay sau đó, y nói một câu đầy dịu dàng với tốc độ nói cực nhanh:

"Vẽ tranh không tốt sao?"

Thương Kiến Diệu lập tức dừng động tác, vẻ mặt của hấn trở nên nghi hoặc và ngơ ngác không cách nào che giấu được.

Hấn lập tức nhìn Bạch Thần, nhận lấy giấy bút từ tay cô, nụ cười trở nên rõ nét trên khuôn mặt.

Sau khi nhận được giấy bút, Thương Kiến Diệu vội vã ngồi xuống, lấy đùi kê làm đệm bắt đầu vẽ tranh.

Vẻ mặt hấn cực kỳ tập trung, cả người trông rất yên tĩnh, như một đứa trẻ đang chìm đắm trong sở thích của mình.

Kiều Sơ thấy thế, cuối cùng mới thở phào một hơi.

Y dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua một lượt, nói với không chút ý cười:

"Hóa ra trong các người có người thức tỉnh. Rất đáng tiếc, tôi cũng là người thức tỉnh."

Đôi tay của y đã bình thường trở lại, bàn tay phải nắm lấy báng của khẩu súng Liên Hiệp 202.

Đây là khẩu súng lục y mang theo.

Sau vài giây do dự, Kiều Sơ bỏ qua ý định rút súng bắn chết Thương Kiến Diệu, khẽ mỉm cười nói:

"Hãy ca ngợi sự nhân từ và khoan dung của tôi đi, kế tiếp anh hãy còn hữu dụng. Tôi không chấp nhận sự si mê của anh, nhưng có thể hiểu được, lúc trước thậm chí có con ngựa theo đuổi tôi cả hơn trăm cây số."

Tường Bạch Miên nghe rất chăm chú mê mẩn, ca ngợi từ tận đáy lòng:

"Thật là lợi hại."

"Thật là lợi hại." Thương Kiến Diệu vừa tiếp tục cúi đầu vẽ tranh, vừa lặp lại lời của Tường Bạch Miên.

Tường Bạch Miên lập tức dò la:

"Anh tới từ đâu?"

"Anh tới từ đâu?" Thương Kiến Diệu lại lặp lại theo.

Tường Bạch Miên không nhịn được trợn mắt trừng hấn một cái, suy nghĩ vài giây rồi "à" một tiếng:

"Tôi có ngực, anh thì không."

Thương Kiến Diệu đang muốn nhắc lại, vẻ mặt chột trở nên mờ mịt.

Sau vài giây im lặng, hấn lại tiếp tục tập trung vẽ tranh trong im lặng.

Lúc này, Kiều Sơ đã ngồi thẳng người lên, trầm giọng trả lời câu hỏi của Tường Bạch Miên:

"Đây không phải điều cô nên biết."

"Tôi hiểu rồi." Tường Bạch Miên không ngang ngược, mà cười thật ngọt ngào.

Kiều Sơ nhìn Bạch Thần, lúc này đã sớm đạp chân phanh:

"Tiếp tục đi."

Bạch Thần không dị nghị, lại lái qua "rừng rậm" dây leo sâu trong đầm lầy dưới sự chỉ huy của Kiều Sơ.

Trog cả quá trình này, Thương Kiến Diệu vẫn luôn vẽ tranh, mãi cho tới khi hoàn thành một tác phẩm.

Sau đó hấn dường như mới thoát ra được khỏi giấc mộng, nhìn bức tranh giống hệt nét vẽ nguệch ngoạc của đứa trẻ trong ánh mắt kinh ngạc.

Hấn ngẩng đầu nhìn gáy Kiều Sơ, im lặng không nói gì.

Thời gian trôi đi từng giây một, tình trạng của hấn lại trở nên gần giống đám người Long Duyệt Hồng.

Nhưng hấn không quên gấp bức tranh vừa vẽ xong lại, cất nó vào trong túi áo.

Tường Bạch Miên định liếc trộm xem hấn vẽ gì, nhưng không thể được như ý muốn.

Lại tiếp tục chạy xe thêm mấy giờ nữa, đột nhiên giữa những dây leo màu xanh đen pha chút đỏ rực, một đàn muỗi to bằng ngón tay với phần đầu đỏ sậm đột nhiên bay ra.

"Xúi quẩy..." Kiều Sơ thấy thế, không nhin được mắng một câu. Bạch Thần thì cũng theo bản năng căng thẳng toàn thân.

Một đàn, hai đàn rồi ba đàn, càng ngày càng nhiều những con muỗi to dùng bay ra từ trong các đám dây lao khác, tạo thành một mảng đông nghịt.

Những con muỗi đầu đỏ sậm dữ tợn này tập trung lại một chỗ hệt như sương màu đen lan tới, rậm rạp, che kín bầu trời, chặn từng kẻ hở lại.

Trong cảnh tượng như vậy, trông chúng giống hệt đại quân tới từ địa ngục, hoặc là nguyên rủa đến từ thế giới cũ.

"Đóng cửa sổ, xông qua!" Kiều Sơ trầm giọng ra lệnh.

Chương 119: Đường Hầm 1

Tướng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đều nghe Bạch Thần nhắc tới đàn muỗi đột biến, biết với con người mà không chuẩn bị thì chúng rất cuộc nguy hiểm cỡ nào:

Chúng nó luôn hoạt động theo số lượng lớn, tốc độ bay lại còn không chậm;

Chúng có thể chịu được nhiệt độ cao và thấp trong một mức độ nhất định;

Cơ thể chúng tương đối nhỏ, là mục tiêu mà đạn khó bắn trúng, cho dù gặp phải tay súng thiện xạ, hoặc quần thể phân bố quá đông, cũng vì số lượng đông nên không sợ tổn thất. Số lượng đạn và bom bình thường mà một đoàn đội có thể mang đi không thể nào so được về số lượng với loại đàn muỗi như thế này;

Chúng sống bằng chất lỏng của thực vật, lại thêm khát máu tươi, vừa có năng lực sinh tồn mạnh mẽ, lại có khả năng công kích cực kỳ khủng khiếp;

Chúng không có đầu óc, không biết e sợ, cho dù quần thể tổn thất quá nửa, chúng cũng sẽ tiếp tục lao tới vì máu tươi;

Cú đốt của chúng kèm theo độc tố, có thể khiến cơ thể con người và động vật tê dại, tư duy chậm đi;

So với muỗi chưa đột biến, vòi của chúng càng dài hơn, cứng hơn và lợi hại hơn, có thể xuyên thủng sợi vải quần áo, chọc vào da của mục tiêu...

Với rất nhiều thợ săn di tích và dân du cư hoang dã mà nói, đây chính là cơn thủy triều địa ngục có thể nuốt mất sinh mạng, một khi gặp phải, cho dù người đông thể mạnh cũng khó may mắn thoát được.

Đương nhiên, con người với tư cách là một trong những sinh vật hung ác nhất trên Đất Xám không phải là không có biện pháp đối phó được loài muỗi đột biến này, chỉ là tất cả các biện pháp đều phải dựa vào trang bị khá đặc thù, ví dụ như súng phun lửa, hoặc súng phun dịch đuổi muỗi đặc chế, hoặc "Đạn trừ cỏ" của Sinh Vật Bàn Cổ, hay là một bộ quần áo sinh hóa có thể phòng chống được cả khí độc, hoặc như đủ đạn gây cháy, hoặc áo giáp động lực mà kỹ thuật còn chưa được hoàn thiện, hoặc như loại bom khủng khiếp với số lượng cực ít tới từ thế giới cũ, có thể tạo ra một khu vực nhiệt độ cao ở trung tâm vụ nổ...

Tiếc rằng, tổ điều tra thế giới cũ chẳng có thứ nào trong những thứ này.

Nhưng điều đáng ăn mừng là con xe Jeep bọn họ lái khá kín, đàn muỗi đột biến không thể nào chui vào được. Hơn nữa xe này là loại dùng điện, không sợ đàn muỗi hung hãn không sợ chết lao tới làm tắc ống xả, đồng thời vòi của lũ muỗi đột biến cũng không mạnh tới mức có thể chọc thủng được lớp xe cao su.

Với đám người Tường Bạch Miên mà nói, điều này là một tin tốt, nhưng đồng thời cũng có điểm không tốt:

Hoặc là chủ động tắt hệ thống thông gió, hoặc chờ bị đàn muỗi đột biến chặn lại.

Cứ như vậy, chất lượng không khí trong xe sẽ nhanh chóng giảm xuống, cho đến khi không thể chịu được nữa, đám người Thương Kiến Diệu bắt buộc phải khiến xe Jeep lao ra khỏi "vòng vây" của đàn muỗi đột biến trước thời điểm đó.

Bạch Thần đã có kinh nghiệm đối phó với loại sinh vật đáng sợ này, cùng lúc khi Kiều Sơ ra lệnh, cô đã đóng cửa kính xe lại, làm cho hệ thống thông gió ngừng chạy.

Cô vừa tiếp tục đạp chân ga, vừa theo thói quen trấn an mọi người trong xe:

"Đừng lo, loại đàn muỗi đột biến này sẽ không rời xa chỗ có lượng lớn thực vật. Chỉ cần chúng ta đi qua khu vực dây leo này, chúng nó hẳn là sẽ từ bỏ."

"Trái..." Kiều Sơ vừa gật đầu, vừa chỉ hướng đi.

Tướng Bạch Miên thì như có suy nghĩ, nói nhỏ:

"Cho dù là sinh vật biến dị thì vẫn có bản năng kéo dài quần thể, cho nên loại đàn muỗi này mới không rời khỏi chỗ có nhiều thực vật... Đây mới là một trong những điều kiện tất yếu để duy trì sự sinh tồn cho bọn chúng. Máu của con người và động vật chỉ là một loại đồ ăn ngon có sức hấp dẫn vô cùng lớn mà thôi..."

Cũng đúng, thế giới cũ bị hủy diệt nhiều năm như thế rồi, những sinh vật đột biến mà không có bản năng duy trì quần thể sớm đã chết hết..."

Kiều Sơ không để ý tiếng lẩm bẩm của Tướng Bạch Miên, y càng chú ý phân biệt mặt đường bị dây leo màu xanh xám che phủ hơn ban nãy.

Vài giây sau, xe Jeep đang chạy lao thẳng vào đàn muỗi đang vọt tới.

Bộp bộp bộp!

Những con muỗi to bằng đầu ngón tay với phần đầu màu đỏ sậm hết như những chiếc máy bay ném bom thu nhỏ, lấy bản thân làm bom

như con sau nối tiếp con trước lao vào kính chắn gió.

Ở trong mắt Thương Kiến Diệu, đây giống như cảnh lần đầu trong đời hẳn thấy mưa to lúc ở trấn Thủy Vi, vô số giọt mưa rầm rầm đánh lên tấm kính.

Nhưng khác với mưa, những "giọt nước mưa" này sẽ không trượt xuống, mà vẫn có thể dừng trên kính.

Bộp bộp bộp!

Trong âm thanh vang lên không ngớt gần như là dồn dập này, bất kể kính chắn gió hay kính cửa sổ hai bên đều bị lũ muỗi to lớn đen sì này nhào tới kín mít, những cái đầu đỏ sậm và vòi dũi nhọn chi chít, khiến người ta nhìn mà ghê rợn.

Bạch Thần và Kiều Sơ đều không nhìn thấy tình hình đường đi phía trước, xe Jeep hết như con ngựa hoang thoát cương đang chạy bên rìa vách núi, căn bản không biết sẽ chạy về đâu.

Long Duyệt Hồng mặt trắng bệch cả đi, muốn cố gắng tự cứu bản thân, nhưng lại không biết có thể làm được gì, nên hỗ trợ thế nào.

Toàn thân Tưởng Bạch Miên và Thương Kiến Diệu đều căng thẳng, vẻ mặt vừa lo lắng lại vừa có chút nghi hoặc, bản năng bảo mệnh và sự kích thích khi đang điên cuồng lao đi giữa lằn ranh sự sống cái chết dường như khiến bọn họ lại nhận ra sự dị thường của tình cảnh hiện tại.

Lúc này, Kiều Sơ không nhìn phía trước nữa, mà cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay.

Trên mặt đồng hồ có kèm theo kim chỉ nam đầy các vạch đo.

"Hướng ba giờ mười hai phút." Kiều Sơ như tạo ra một bản đồ mặt phẳng của chỗ sâu trong đầm lầy này trong đầu, sau đó dựa vào thiết

bị để "điều hướng thủ công".

Bạch Thần không lạ lẫm gì cách dùng thời gian để chỉ hướng, chỉ là những gì cô gặp được trước kia không cụ thể đến mức độ này, cho nên cô thoáng sửng sốt, rồi lập tức phản ứng lại, bắt đầu đánh tay lái.

Chương 120: Đường Hầm 2

Nhưng trong tình hình đàn muỗi đột biến đầy khắp trước mặt, cô không có biện pháp nào lái xe chính xác theo chỉ thị "dẫn đường", trong đó tất nhiên có đôi chút sai lệch.

Kiều Sơ không để ý, bởi vì y biết con người mà không có chip hỗ trợ, không được biến đổi gen tương ứng, khi tốc độ xe không chậm như thế này, không thể nào làm được chuyện tương tự. Y nói chính xác chính là để sự sai lệch có thể ở trong phạm vi chấp nhận được.

Đúng lúc này, Thương Kiến Diệu đột nhiên nói:

"Có thể mặc thiết bị bộ xương ngoài rồi lái xe."

Lúc trước Kiều Sơ đã nhìn thấy thiết bị bộ xương ngoài quân dụng ở cốp sau của xe, suy nghĩ thoáng qua rồi lập tức gật đầu:

"Phải thật nhanh."

Thiết bị bộ xương ngoài bình thường đều có năng lực định vị trong phạm vi nhỏ, đây thường tích hợp trong "Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp", thông qua con chip hỗ trợ để cung cấp sự thuận tiện cho người mặc.

"Để tôi đi." Tưởng Bạch Miên xung phong nhận việc.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không dị nghị, lập tức xoay người kéo thiết bị bộ xương ngoài quân dụng từ cốp sau tới đây.

Dưới sự giúp đỡ của bọn họ, Tưởng Bạch Miên nhanh chóng điều

chỉnh xong độ dài của xương kim loại, mặc xong trang bị.

"Được rồi." Sau khi hệ thống tự kiểm tra hoàn thành, cô nhanh chóng nói.

"Dừng xe." Kiều Sơ lập tức dời mắt khỏi đồng hồ đeo tay.

Bạch Thần không chút do dự đạp chân phanh.

Trong tiếng két, xe Jeep dừng lại đột ngột, đám người Thương Kiến Diệu theo quán tính đều nhào người ra phía trước, may là đều có dây an toàn kéo lại. Mà đàn muỗi chỉ chít trên kính chắn gió, cửa kính xe hai bên đều bị hất đi không ít.

Về phần Tường Bạch Miên không có dây an toàn để thắt, bởi vì mặc thiết bị bộ xương ngoài quân dụng nên loại quán tính mức độ này có thể bị triệt tiêu rất dễ.

Xe vừa mới dừng hẳn lại, Bạch Thần lập tức bấm chốt mở đai an toàn, điều chỉnh cầm lấy phanh tay.

Tiếp đó, cô từ hộp kê tay bò về hàng ghế sau.

Tường Bạch Miên duỗi đôi tay bọc trong xương kim loại màu đen, bế Bạch Thần lên, trực tiếp đặt vào bên chỗ Long Duyệt Hồng.

Sau đó, cô men theo "đường" Bạch Thần bò tới, nhanh chóng bò lên chỗ ghế lái.

Bộp bộp bộp!

Đàn muỗi đột biến đầu đỏ sậm lại một lần nữa nhao nhao vọt tới chỗ cửa kính, bao phủ kín cả lớp kính.

Tường Bạch Miên với sau lưng là ba lô năng lượng nên không cách nào ngồi dựa vào sau, chỉ có thể đưa người tới phía trước rồi mới

khởi động lại xe.

Cô vừa một tay điều khiển vô lăng, vừa thắt đai an toàn cho mình.

Kiều Sơ lại cúi đầu xuống, phân biệt sự biến hóa của kim chỉ nam trên đồng hồ, không ngừng đưa ra phương hướng thời gian để lái đi.

Tường Bạch Miên có con chip hỗ trợ nên thao tác rất chính xác, trong hoàn cảnh phía trước là bầy muỗi đen sì rậm rạp, cô điều khiển xe Jeep hiểm trở đi qua đầm lầy và giữa đám dây leo.

Trong trạng thái tập trung tinh thần cao độ, thời gian trôi qua như thế nào dường như đều trở nên mơ hồ.

Không biết bao lâu sau, khi đám người Thương Kiến Diệu bắt đầu hoảng hốt, đám muỗi to trên kính chắn gió trước và sau xe với kính cửa sổ hai bên rậm rạp bay lên.

Rồi những con sinh vật đột biến này nhanh chóng rời khỏi xe Jeep, dường như "vô cùng lưu luyến" bay về phía sau.

Lúc này Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần mới nhìn rõ phía trước là nước bùn màu đen thuần khôn cùng, trên mặt không hề có bất cứ cây cối nào mọc lên, nhưng thi thoảng lại nổi lên bọt khí.

"Hai giờ hai mươi tư phút." Kiều Sơ ngẩng đầu lên, không còn chú ý tới sự thay đổi phương hướng của kim chỉ nam nữa.

Tường Bạch Miên đánh lái xong, mọi người trong xe lập tức nhìn thấy một con đường đi xuống bên dưới.

Nó đi chệch vào trong đầm lầy, ở cuối là một cái hang lớn khá sâu và tối om.

"Lái vào đi." Kiều Sơ ra lệnh.

Tường Bạch Miên mặc thiết bị bộ xương ngoài không chút do dự làm cho xe Jeep chạy vào con đường kia.

Đất màu đen trên mặt đường khá mềm, khiến bánh xe lún xuống không ít, nhưng ở sâu dưới lớp đất bùn kia dường như có thứ gì đó khá cứng chống đỡ, làm cho xe Jeep có trọng lượng không nhẹ vững vàng lại.

Chiếc xe nhanh chóng chạy vào trong cửa hang kia. Cùng lúc đó, Tường Bạch Miên mở hệ thống thông gió và đèn trước xe.

Đám người Thương Kiến Diệu lập tức há hốc mồm, cũng qua lớp kính thủy tinh quan sát cảnh tượng xung quanh:

Hang động này tối om, chỉ có tiếng nước tí tách rơi xuống đất thì thoảng lại vang lên, mà nơi ánh đèn xe chiếu tới, vách đá, mặt đường đều khá phẳng, có dính chút bùn đất.

"Không giống như được hình thành tự nhiên." Tường Bạch Miên vừa lái xe vừa đánh giá một câu.

"Đường hầm của thế giới cũ." Kiều Sơ đáp một câu gọn lỏn.

Tường Bạch Miên khẽ gật đầu, suy nghĩ vài giây rồi nói:

"Không có sự tồn tại của rêu, có chút quái dị... Hoàn cảnh phía trước không phù hợp cho sinh vật?"

Kiều Sơ không để ý cô, chỉ bình thản nói:

"Cứ lái xe đi thẳng."

Trong đường hầm vốn không có chút âm thanh nào, nhưng xe thì thi thoảng sẽ đụng phải kẻ nứt hoặc điểm gồ lên trên mặt đường, vì vậy thi thoảng nơi đây lại vang lên tiếng loảng xoảng, vang tới sâu trong

đường hầm, không thấy âm thanh vọng lại.

Ở trong sự yên tĩnh quái dị và sâu thẳm này, đám người Thương Kiến Diệu không ai nói gì, hết như đang đi tới tận cùng của thế giới.

Mấy phút đồng hồ trôi đi, phía trước dần có ánh sáng, rồi nhanh chóng hình thành một cửa ra hình vòm.

Tường Bạch Miên đội mũ có lớp kính quang học không bị ảnh hưởng của sự giao thoa sáng tối, tiếp tục lái xe chạy ra khỏi đường hầm.

Bên ngoài, mặt trời đang xuống phía tây. Ánh nắng chiều chiếu khắp vùng đất, hết như phủ thêm một tầng vàng lên cho nơi đây.

Mà cách đó không xa là mấy chục hơn trăm tòa nhà cao tầng tới hơn trăm mét sừng sững đứng sát nhau, không có bất cứ động tĩnh gì truyền tới, cũng không thấy cuối.

Những tòa nhà đó tắm trong ánh nắng ửng hồng, hết như một khu rừng rậm tĩnh mịch được đúc nên từ sắt thép và bê tông.

Chương 121: Thành Phố 1

Trước đó, kiến trúc cao nhất mà Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng được gặp qua là mấy "ống khói" trong phế tích nhà máy thép, mà hiển nhiên chúng không thể nào so sánh được với những tòa nhà cao tầng mà bọn họ nhìn thấy lúc này.

Đây không phải là nói "ống khói" chắc chắn thấp hơn rất nhiều, mà là theo hiệu quả thị giác:

Cho dù là chiều cao hay chiều rộng, những tòa nhà cao tầng này rõ ràng hơn xa "ống khói" của nhà máy thép, cho nên tổng hợp các mặt lại thì chúng hoàn toàn có thể xứng với cụm từ "đồ vật khổng lồ".

Điều khiến Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng chấn động là thứ khổng lồ như vậy lại không chỉ có một hai tòa, mà chúng nhiều tới mức nhất thời khó đếm rõ được có bao nhiêu.

Chúng nó sắp xếp thành hàng có trật tự theo quy luật, hướng bên trái, bên phải, phía trước, kéo dài liên tục, không nhìn thấy cuối.

Giờ khắc này, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng hệt như biến thành chuột, lần đầu tới đất nước của loài người, chỉ có thể ngẩng đầu lên quan sát.

Dưới trời chiều, trên bức tường ngoài của những tòa nhà cao chọc trời kia, ngàn vạn kính thủy tinh lấp lánh, có lẽ là được làm bằng vàng, hoặc có lẽ đang bị "ngọn lửa nóng hừng hực" đốt cháy.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng hơi nheo mắt lại để chống đỡ ánh sáng phản xạ hơi chói mắt kia.

Tốc độ của xe Jeep nhanh chóng chậm dần, Tường Bạch Miên không rõ là cũng chấn động theo, hay dựa theo bản năng mà đề phòng điều ngoài ý muốn.

Trong khi con xe chạy đi, mặt trời cũng đang lặn dần xuống. Ánh sáng hoặc vàng óng hoặc màu cam phủ lên bề ngoài những tòa nhà cao ốc kia dần dần rút đi.

Không lâu sau, những tòa nhà ban nãy còn sắc sảo lóa mắt dần dần chìm vào trong tối mịt và xám tro, hết như bức ảnh cũ đã phai màu.

Màu sắc của cả tòa thành phố lại một lần nữa tối xuống.

Long Duyệt Hồng há miệng muốn nói gì đó, nhưng toàn không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả cảm xúc của mình.

Kỳ thật không phải anh ta chưa từng gặp kiến trúc càng rộng lớn càng giống kỳ tích như cảnh tượng trước mặt, bởi tòa nhà dưới lòng đất của Sinh Vật Bàn Cổ sâu xuống hơn hai nghìn mét, nếu chuyển lên mặt đất thì đã vì không có nguyên liệu chống đỡ được mà sập xuống rồi.

Nhưng Long Duyệt Hồng thường sinh sống trong tòa nhà đó, không có cơ hội được nhìn thấy cả tòa nhà này từ bên ngoài, đương nhiên không thể cảm nhận được sự hùng vĩ của tòa kiến trúc đó.

Cho nên những tòa nhà cao tầng nằm san sát nhau này để lại một ấn tượng sâu sắc không cách nào xóa nhòa được trong anh ta.

"Đây là thế giới cũ sao?" Giọng nói của Thương Kiến Diệu có chút mềm nhẹ, hết như đang tự đặt câu hỏi cho bản thân.

"Đúng vậy. Không phải các anh được nhìn thấy hình ảnh tương ứng trên sách giáo khoa rồi sao?" Tường Bạch Miên ngồi ở ghế lái trả lời.

"Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp" của thiết bị bộ xương ngoài quân dụng khiến cho cô, vốn có vấn đề về thính lực phải sử dụng ốc tai, nghe được rõ ràng Thương Kiến Diệu đang nói gì.

"Ảnh chụp và hình ảnh thực tế cho người ta cảm giác hoàn toàn khác biệt..." Long Duyệt Hồng nhìn chăm chăm vào một bên mặt của Kiều Sơ, nhỏ giọng nói thầm một câu.

Mãi tới lúc này, khi cảm xúc dần lắng dịu và xe tiếp cận nơi đây, anh ta và Thương Kiến Diệu mới nhìn thấy càng nhiều chi tiết hơn.

Những tòa nhà cao tầng này hiện lên màu đen, màu xanh đậm, hoặc ố vàng, hoặc màu sắc rực rỡ đan xen nhau. Mỗi một tòa nhà đều có chút khác biệt.

Nhưng tường vách kính và những bức tường bình thường bên ngoài của những tòa nhà này rất bẩn, thoát nhìn như sương mù bao phủ, dính đầy vết bẩn, hoặc loang lổ, thậm chí có không ít chỗ bị hỏng.

Những cây xanh nhỏ mọc lên từ cách kẽ hở của chúng, ương ngạnh mở rộng lãnh địa của bản thân. Đủ loại chim bay lượn vòng trở về ổ của mình ở tầng lầu nào đó dưới ánh chiều tà cuối cùng trước khi mặt trời lặn.

Hai bên đường, lá trên những hàng cây rậm rạp đã vàng đi quá nửa. Một ngọn gió thổi qua, lá cây lá tả rơi xuống như mưa.

Trên đất, lá rụng chồng chất lên nhau, một phần thậm chí còn có hiện tượng mục nát.

Bên đường, có bảng hiệu đã rơi xuống đất, có cái treo nghiêng lệch trên cửa, có cái thì thiếu mất mấy chữ.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng liếc mắt nhìn qua, thấy những chữ còn sót lại như "bồn rửa chân", "kiểu tóc", "siêu thị", "rang nhỏ", "đồ nướng", "lẩu", "em gái", "thú cưng", "tiện cho dân"... Nhưng

cửa hàng của chúng thì lại không hề tan hoang chút nào, chỉ là phủ đầy bụi đất, không một bóng người.

Trên đường, những chiếc ô tô dừng ngổn ngang, cản trở giao thông khá nghiêm trọng. Bên ngoài và trên kính của những chiếc xe này còn dấu vết vết bẩn bị nước mưa cọ rửa rồi lại đọng lại...

Mọi thứ đều yên lặng, chỉ có cơn gió đang nhè nhẹ thổi qua.

Tòa thành phố này đã chết từ lâu.

"Có chút không đúng..." Tưởng Bạch Miên vừa nhìn thẳng phía trước, vừa dùng Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp của thiết bị bộ xương ngoài thu thập các chi tiết xung quanh.

Bạch Thần còn chưa kịp hỏi, Kiều Sơ nhìn phương xa và ánh nắng chiều tà lộ ra giữa các tòa nhà cao chọc trời kia, trầm giọng lên tiếng trước:

"Sắp vào đêm rồi. Trước khi tiến vào nhà an toàn không có vấn đề, cố gắng đừng nói chuyện. Nếu như bắt buộc phải nói, như vậy phải hạn chế âm lượng."

Y lập tức hạ nhỏ giọng, chỉ vào bên trái:

"Rẽ vào cánh cổng kia."

Chương 122: Thành Phố 2

Đó là một chiếc cổng đủ cho hai chiếc xe chạy song song với nhau, ở giữa có một trạm gác, chia con đường làm hai nửa bằng nhau, dường như một bên là đường vào, bên kia là đường ra.

Nhưng hàng rào kim loại chặn xe đã đổ trên mặt đất không biết bao nhiêu năm, trên sắt loang lổ vết gỉ sét.

Long Duyệt Hồng vô thức nhìn cánh cổng bên này, thấy hình dạng của nó càng giống với cổng vòm trên sách giáo khoa, là cổng vòm được làm từ những tảng đá màu nâu nhạt.

Bộ phận ở giữa cổng vòm, dòng chữ màu vàng đã phai đi quá nửa, chỉ có thể nhận ra được hai từ trong số đó:

"... Dương... Uyển"

Xe Jeep nhanh chóng đi qua cổng vòm này, lái vào trong cổng.

Đây là một khu vực bao quanh bởi bảy tám tòa nhà cao tầng, có bãi cỏ um tùm cỏ dại, một hồ nước bẩn thỉu đầy rác, một đình đường như dùng để che mưa nắng, và những gốc cây dường như đang kết trái.

"Quẹo phải, tòa nhà đầu tiên." Kiều Sơ dường như rất quen thuộc nơi này.

Tướng Bạch Miên làm theo mệnh lệnh của y, đi xuyên qua con đường hẹp giữa hai chiếc xe bị bỏ hoang, dừng lại bên ngoài tòa nhà thứ nhất có tường màu nâu nhạt.

"Cầm một phần đồ ăn, vào đơn nguyên một." Kiều Sơ xuống xe trước.

Thương Kiến Diệu và Bạch Thần không chút do dự xuống xe theo. Cả hai đều tự đi tới chỗ cốp sau ôm một đồng đồ ăn ra.

Long Duyệt Hồng chậm một bước, không giành được nhiệm vụ này, đành phải đi theo sau Kiều Sơ và Tường Bạch Miên, vào cửa vào đầu tiên bên phải.

Nơi đây có lát gạch nền màu rậm nắng, cỏ dại mọc đầy các kẽ nứt, dường như đã lâu không có người dọn dẹp.

Sau khi Long Duyệt Hồng đi qua cửa sảnh, anh ta chạy thẳng tới chỗ ba thang máy màu bạc kia trước.

Anh ta theo bản năng bấm nút lên, sau đó nghiêng người mời Kiều Sơ vào trước.

Nhưng nút kia hoàn toàn không có phản ứng, không hề sáng lên chút nào.

Long Duyệt Hồng mình một cái, mới nhận ra:

"Không có điện..."

Tường Bạch Miên nhìn thang máy có chút cũ kỹ và nút bấm không hề gì sét kia, lại nói:

"Cái này có vẻ không đúng lắm..."

Lúc này, không cần cô nói gì nhiều, đám người Thương Kiến Diệu cũng nhìn thấy vấn đề:

Trạng thái của thang máy, nút bấm và gạch lát nền với tình huống cở

dại mọc tràn lan đều không giống mấy chục năm không được dọn dẹp, nói là chỉ bỏ hoang chưa tới một năm thì có vẻ hợp lý hơn.

"Chẳng lẽ trước đây có dân du cư hoang dã ở lại chỗ này?" Bạch Thần đưa ra một loại khả năng.

Một giây sau, chính cô tự phủ nhận suy đoán này:

"Không, dân du cư hoang dã sẽ không bảo trì đồ vô dụng. Hơn nữa, không phải nói nơi đây là phế tích thành phố mới phát hiện hay sao?"

"Không chỉ như vậy." Tường Bạch Miên thấy Kiều Sơ không ngăn cản, bèn bổ sung: "Dựa theo mức độ lá rụng trên đường, tình trạng nhà cửa hư hỏng, dường như đã nói rõ một việc: Có ai đó vừa "dọn dẹp" qua thành phố này cách đây không lâu."

Cô ngừng lại một chút, rồi nói ra suy đoán của mình:

"Có lẽ có những người khác đang "bảo trì" thành phố này định kỳ?"

"Người máy AI? Con người, sau khi qua đời, người máy AI vẫn còn giữ trách nhiệm của mình?" Long Duyệt Hồng lập tức hỏi lại.

Tường Bạch Miên lắc đầu:

"Rất không có khả năng. Theo tôi biết, trước khi thế giới cũ bị hủy diệt, kỹ thuật người máy AI chân chính mới bắt đầu phát triển mạnh, những sản phẩm tương tự vẫn thuộc loại đắt đỏ, rất không có khả năng dùng để làm loại chuyện này, trừ phi là những nơi như "Thiên Đường Máy Móc". Ừm, nơi đây có vẻ đặc biệt, cũng chưa chắc."

Kiều Sơ nghe bọn họ thảo luận một lúc, không nói gì, xoay người đi tới cửa cầu thang.

Y leo một mạch lên tận tầng 6 mới ngừng lại, rẽ vào hành lang bên phải, đi tới căn phòng nằm trong cùng nhất.

Căn phòng này có cánh cửa màu đỏ sậm đóng lại, không có khóa. Lớp vỏ tay nắm cửa bong tróc, hiện rõ gỉ sét.

Đi qua cửa, Kiều Sơ đeo súng trường màu bạc, cầm khẩu Liên Hiệp 202 quay đầu nhìn đám người Thương Kiến Diệu tuần tự bước vào trong.

Trên mặt y mang theo nụ cười theo thói quen, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lùng:

"Nghỉ ngơi ở chỗ này. Lúc ngủ, một người canh gác bên chỗ cửa sổ sát đất, quan sát lối ra của đường hầm kia. Một người khác tuần tra căn phòng, chú ý tình huống của mọi người, một khi thấy khác thường, lập tức đánh thức mọi người dậy."

Tường Bạch Miên nghe xong mà tò mò:

"Anh cũng biết vấn đề của cơn ác mộng chân thật? Thứ đó, rốt cuộc được tạo nên như thế nào?"

"Do một loại sinh vật đột biến đặc biệt, tên là ngựa Ác Mộng. Chỉ cần giấc mơ của cô bị nó ảnh hưởng, sẽ chết trong mơ và đồng thời chết ngoài hiện thực." Kiều Sơ đáp lại không chút để ý: "Tôi bị nó đuổi theo hơn trăm cây."

"Vì sao?" Bạch Thần chưa bao giờ thấy có loại quái vật nào lại kiên nhẫn và nghị lực như vậy.

Kiều Sơ không trả lời, định rời khỏi bên cạnh cửa, đi vào trong phòng.

Lúc này, Thương Kiến Diệu để lộ nụ cười khó có thể che giấu:

"Tôi biết nguyên nhân rồi! Nó muốn thịt anh ta!"

Đám người Long Duyệt Hồng hoàn toàn im lặng, không phát ra chút âm thanh nào.

Kiều Sơ khẽ nhú mày, liếc nhìn Thương Kiến Diệu:

"Lúc ở "đại sảnh quần tinh", anh dùng đầu óc hay tư duy để trao đổi năng lực? Đừng tưởng hiện giờ vấn đề không lớn lắm, chờ khi tiến vào Biển Khởi Nguyên, tình trạng bệnh của anh sẽ càng ngày càng nặng đi. Mà thôi, anh cũng chẳng còn cơ hội vào đó đâu."

"Anh biết nhiều thật... Lợi hại quá." Nghe Kiêu Sơ nói xong, Tưởng Bạch Miên ca ngợy từ tận đáy lòng: "Rốt cuộc anh đến từ đâu?"

Kiều Sơ suy nghĩ vài giây, chỉnh lại chiếc áo gió màu đen trên người, khẽ cúi người chào và nói:

"Vậy tôi xin giới thiệu lại bản thân một lần nữa:

Đặc phái viên Viện nghiên cứu thứ tám, Kiêu Sơ."

Chương 123: Vào Đêm 1

"Viện nghiên cứu thứ tám..." Tưởng Bạch Miên nhỏ giọng lặp lại cụm từ này.

Rất hiển nhiên là trước đây cô chưa từng nghe nói tới tổ chức nào có tên này.

Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng cũng như thế, ánh mắt bọn họ nhìn Kiều Sơ lại càng thêm phần sùng bái.

Lai lịch thần bí cộng thêm thực lực mạnh mẽ vẫn luôn là yếu tố khiến cho người ta say mê.

Tưởng Bạch Miên đội mũ giáp khẽ động môi, dường như đang định tìm từ ngữ để hỏi thêm xem Viện nghiên cứu thứ tám này ở đâu, được kế thừa khoa học công nghệ gì, có mối quan hệ ra sao với thế giới cũ, tại sao lại phái một đặc phái viên tới phế tích thành phố nằm sâu trong đầm lầy rộng lớn này.

Nhưng cô chưa kịp mở miệng hỏi, Kiều Sơ đã quay người đi tới bên phải, chỉ để lại một câu:

"Cởi thiết bị bộ xương ngoài, duy trì lượng điện."

"Được." Tưởng Bạch Miên đáp một câu.

Đây cũng là chuyện cô định làm.

Hôm nay lượng điện tích được từ tấm pin năng lượng mặt trời đều cho xe Jeep, mà giờ đã vào đêm rồi.

Tuy bọn họ còn một cục pin hiệu suất cao dự phòng, nhưng ở trong một thành phố thế giới cũ có chút kỳ dị này, chắc chắn phải cố gắng khiến nguồn năng lượng trở nên dư dả nhất có thể, lo trước khỏi họa.

Bạch Thần giúp Tường Bạch Miên cởi thiết bị bộ xương ngoài kia ra, còn Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng thì quan sát chỗ ở hiện tại.

Thứ đập vào mắt bọn họ đầu tiên là một màn hình LCD. Màn hình này phải to gấp đôi màn hình cùng loại ở Trung tâm Hoạt động của tầng 495, treo ở bức tường trước mặt, trông cực kỳ bắt mắt.

"Đây chính là đồ tốt..." Long Duyệt Hồng cảm thán một tiếng, nóng lòng nóng ruột.

Nếu có thể nhặt nó về công ty, à không, chuyển nó về công ty, cho dù nó hỏng rồi, cũng không rõ sẽ đổi được bao nhiêu điểm cống hiến.

Tuy rằng đây quá nửa là đồ phải nộp lên công ty, nhưng công ty sẽ xem xét cho phần thưởng nhất định.

Kiều Sơ đi tới chỗ cửa sổ ngoài cùng bên phải, liếc Long Duyệt Hồng một cái rồi nói:

"Trong những tòa nhà mà các anh nhìn thấy ban nãy, phần lớn sau sau cửa kính đều có một màn hình như vậy."

Long Duyệt Hồng nhớ tới những tòa nhà cao tầng mà anh ta nhìn thấy lúc trước, thốt lên:

"Nhiều vậy ư?"

Anh ta lập tức cảm thấy nghi ngờ, bèn hỏi Kiều Sơ:

"Sao anh lại đột nhiên nói điều này?"

Thương Kiến Diệu bên cạnh cười nói xen vào:

"Ý là, nhặt ve chai thì cũng phải chọn cái đáng giá mà nhặt!"

"Nơi đây là "mỏ giàu"." Bạch Thần dùng từ mà dân du cư hoang dã gọi nhiều.

"Mỏ giàu" có nghĩa là khu vực đó phong phú đủ loại tài nguyên, trong thời gian nhất định không sợ không có gì để nhặt.

Trong tình huống như thế, bởi vì số lượng đồ đạc mang đi mỗi lần có hạn, cho nên phải lựa chọn thật kỹ mới bỏ công mình đi thăm dò.

Nơi đây giống như một mỏ vàng, chắc chắn phải nhặt vàng mà nhét vào túi, chứ không phải là tảng đá bình thường.

Long Duyệt Hồng cẩn thận suy nghĩ, tỏ ra cực kỳ đồng ý với lời của Thương Kiến Diệu, rồi tiếp tục quan sát đồ vật xung quanh:

Bên dưới chiếc màn hình LCD đầy vết bẩn trên màn là một tủ gỗ thấp thấp và khá dài, thoát trông bám đầy bụi, nhìn kỹ thì có thể nhận ra màu gốc của nó là màu trắng ngà.

Trên tủ gỗ đó có đặt một cốc nước màu xanh biếc, hai thiết bị điện tử to bằng lòng bàn tay có cắm đường dây dẫn, một bình cổ dài trong suốt.

Trong bình còn chừng một phần ba nước bắn, bên trên có chút mảnh vụn màu đen nổi lên.

Điều này hoàn toàn ăn khớp với suy đoán lúc trước của Tường Bạch Miên:

Nếu thành phố này không có ai "bảo dưỡng duy trì" từ khi thế giới cũ

bị hủy diệt đến nay, như vậy nước trong bình hẳn là đã bốc hơi khô cạn hết rồi, cửa sổ đóng kín, nhà cửa khô ráo, không giống như mưa hắt vào trong.

Đối diện bức trường treo màn hình LCD kia là một bàn trà cùng kiểu với tủ gỗ thấp, bên trên có bày mấy cốc nước bẩn bẩn, cùng một hộp giấy rút với phần vỏ hộp màu đen sậm.

Bên trái bàn trà là một thùng rác đầy lỗ thủng, bên trong có lồng một túi nhựa màu lam hơi mờ. Bên bàn trà gần cửa là một bộ ghế sofa vải thoát trông rất bẩn, không biết là vốn màu tím nhạt hay màu xám đen. Ở giữa bàn trà và tuơ gỗ là một chiếc ghế đầu gấp đã phai màu, phần mặt ghế của nó nghiêng về màu hồng nhạt, đường nét và hoa văn dường như tạo thành một chú lợn con hoạt hình vậy. Bên phải bàn trà là một khu vực có vẻ rộng rãi, mà Kiều Sơ thì đang đứng ở đó.

Sau lưng Kiều Sơ là một hàng lan can gỗ phủ kín bụi, mấy tấm kính cỡ lớn dựng bên ngoài lan can, được dùng làm tường.

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng chưa học trong sách giáo khoa loại cửa sổ này tên là gì, nhưng ban nãy có nghe Kiều Sơ nói chúng là cửa sổ sát đất, cảm thấy khá là giống.

Hai bên cửa sổ sát đất, một bên là khu rửa tay có bệ đá, một bên có chất vài chậu sành màu nâu đỏ.

Đất trong chậu sành hơi có màu nâu vàng, xuất hiện nứt nẻ. Mà cây cối trong chậu dường như đã về với cát bụi từ lâu, vùi sâu trong đất, không để lại chút dấu vết nào.

Phía trước Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu là một lối đi nhỏ, bên trong dường như còn vài căn phòng nữa.

Bên trái của bọn họ có một chiếc bàn tròn không lớn, bên trên trải một chiếc khăn trải bàn có thêu mấy bông hoa đơn giản, màu trắng

ban đầu của khăn đã dần chuyển sang màu xám đen.

Xung quanh bàn tròn này là bốn chiếc ghế dựa màu trắng sữa đã loang lổ.

Trong đó, một cái ghế đã xuất hiện vết nứt nhìn rất rõ, lớp gỗ bên trong thoát trông đã mục nát khá nghiêm trọng.

Chương 124: Vào Đêm 2

Đối diện với bàn tròn, gần chỗ cửa vào có một căn phòng nửa khép, Thương Kiến Diệu liếc mắt nhìn qua thì thấy một chiếc nồi cơm điện cùng loại với cái ở nhà mình.

Nó cũng bong tróc hết lớp vỏ bên ngoài, không ít chỗ đã gỉ sét hết.

Bên cạnh nồi cơm điện là hai thứ bằng kim loại trông giống bếp, bên trên có để hai cái nồi một to một nhỏ, cái to thì màu sắt đen, cái nhỏ thì bên ngoài màu hồng nhạt, bên trong màu xám trắng.

Ngoài những thứ này, Thương Kiến Diệu còn nhìn thấy vòi nước, bồn rửa tay kim loại và các loại ngăn tủ.

Hắn dựa theo kiến thức nền của bản thân, đưa ra kết luận đây là phòng bếp.

"Xa xỉ thật..." Long Duyệt Hồng bên cạnh hắn nhìn theo, cảm khái một câu.

Thương Kiến Diệu gật đầu đồng ý:

"Đúng vậy, đúng vậy."

Trong nhận thức của bọn họ, nhà nào có phòng bếp là thứ mà chỉ nhân viên thâm niên mới được phân cho, mà có phòng bếp to như thế này, chỉ sợ phải tới chỗ ở của tầng quản lý trong Khu Sinh hoạt mới thấy.

Trong lúc nói chuyện, Thương Kiến Diệu nhắc chân từng bước lặng

lẽ lui về sau.

Kiều Sơ đưa mắt nhìn sang.

Lúc này, Thương Kiến Diệu đã lui tới cửa, ngẩng đầu nhìn lên trên.

"605..." Hấn đọc số nhà.

"Cậu làm gì vậy?" Long Duyệt Hồng kinh ngạc hỏi.

"Mỗi tầng có năm căn hộ, mỗi một đơn nguyên có hai ba mươi tầng, mỗi tòa nhà có mấy đơn nguyên..." Thương Kiến Diệu nói như đang tự lẩm bẩm: "Còn mấy trăm căn hộ to như thế này nữa."

Kiều Sơ hiển nhiên chưa bắt được trọng điểm suy nghĩ của Thương Kiến Diệu nằm ở đâu, bình tĩnh nói:

"Vào đi, tiện tay đóng cửa lại."

Thương Kiến Diệu nhẹ nhàng đóng cửa lại xong, Long Duyệt Hồng mới lấy lại tinh thần:

"Nơi đây có bảy tám tòa nhà, xung quanh còn có nhiều tòa hơn... Đây là thế giới cũ sao?"

Thương Kiến Diệu không để ý tới anh ta, mà ngồi xổm xuống, mở tủ gỗ phía bên phải cửa vào.

Mùi mốc lập tức phả ra, từng dãy giày với đủ loại đủ kiểu lẳng lẳng nằm trong hộc tủ.

"Đóng lại!" Kiều Sơ bóp mũi lại.

Thương Kiến Diệu không nhìn kỹ, đóng cầm cửa tủ.

Long Duyệt Hồng lại một lần nữa cảm thán:

"Xa xỉ!"

Đây là nhà của người nào, lại có nhiều giày thế này cơ chứ!

Lúc này, mặt trời đã lặn xuống dưới đường chân trời, bầu trời hết như được tạo ra từ kim loại màu xám, phản xạ chút ánh sáng cuối cùng.

Ánh mắt của đám người Thương Kiến Diệu xuyên qua cửa sổ sát đất, thấy cả tòa thành phố càng trở nên tăm tối. mà những tòa nhà cao tầng kia hết như những hòn đảo biệt lập, đang bị "thủy triều" màu sậm càng ngày càng hung mãnh nuốt chửng.

Lòng bọn họ dường như cũng trĩu nặng theo.

Đột nhiên, ở quảng trường cách đó không xa có tiếng rối loạn, vang lên tiếng "pằng".

Đám người Tường Bạch Miên liếc nhìn nhau, đồng thời đưa ra suy đoán:

Đây là tiếng súng vang lên!

Có người vừa nổ súng!

Bọn họ còn chưa kịp nói thành lời, quanh khu vực đó vang lên tiếng gào thét khàn khàn.

Tiếng gào này nhanh chóng "lan" ra xung quanh, bốn phương tám hướng đều đáp lại, liên tục không ngớt.

"Hú!"

Những động tĩnh đó vang lên không dứt, hơn nữa đều đang tới gần quảng trường vang tiếng súng nổ kia.

Tòa thành phố vừa tĩnh lặng như chết này lập tức trở nên náo nhiệt.

Một hai phút sau, tiếng gào tiếng rống lắng xuống, cả thành phố lại chìm vào trong sự tĩnh lặng cực đoan.

Tướng Bạch Miên, đã sớm cởi thiết bị bộ xương ngoài quân dụng, khẽ cau mày, suy tư vài giây rồi nói:

"Người Vô Tâm?"

Theo cô biết, rất nhiều phế tích thành phố đều có người Vô Tâm sinh sống và lượn lờ, số lượng cụ thể được quyết định bởi hệ thống sinh thái và vật tư còn sót lại của nơi đó có thể nuôi sống được bao nhiêu.

Kiều Sơ vẫn đeo khẩu súng trường màu bạc, mặt quay hướng cửa sổ sát đất nhìn ra thành phố tĩnh mịch bên ngoài, nói:

"Đúng vậy."

"Thợ săn di tích từ con đường khác tiến vào phế tích này bị người Vô Tâm tập kích, nã một phát súng, dẫn tới phản ứng dây chuyền?"
Tướng Bạch Miên cố gắng hồi tưởng lại những gì xảy ra ban nãy.

Lần này Kiều Sơ không để ý tới cô, lẳng lặng đứng đó, không biết đang nhìn cái gì.

Thương Kiến Diệu thì lại nói:

"Tiếng hút hét mà chúng ta nghe thấy lúc trên hoang dã liệu có phải tới từ bọn họ hay không?"

"Không có khả năng đó, âm thanh ở mức độ này làm sao có thể truyền đi xa như vậy?" Tướng Bạch Miên như có suy nghĩ, đáp lại:
"Nhưng, âm thanh mà chúng ta nghe thấy rất có khả năng là tiếng hú hét của đám người Vô Tâm ở khu vực lúc đó, bọn chúng đang đáp

lại tiếng gào thét ban đầu và to nhất kia. Mà từ phương hướng đến xem, tiếng gào thét vang khắp hoang dã có khả năng đến từ chỗ này..."

"Từ sức mạnh của tiếng gào thét kia, cùng với việc nó có thể khiến đám người Vô Tâm cùng hòa âm theo, e rằng quái vật kia rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm!" Long Duyệt Hồng tham gia cuộc thảo luận, anh ta càng nói lại càng căng thẳng.

Nghe lời đó, Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu và Bạch Thần đều có chút thoáng động, dường như nhớ tới quyết định không tới gần khu vực nguy hiểm lúc trước.

Điều này hoàn toàn mâu thuẫn với tình trạng hiện tại của bọn họ.

Tường Bạch Miên thoáng đảo mắt, vẻ mặt dần trở nên nặng nề, theo bản năng đưa mắt nhìn Kiều Sơ.

Lúc này Kiều Sơ đã quay người lại, khẽ mỉm cười nói:

"Nếu đã đến chỗ này, như vậy chỉ có thể bảo vệ bản thân trước đã. Đồng thời suy nghĩ xem thứ quý giá nhất, muốn che chở bảo vệ nhất rốt cuộc là gì."

Đôi mắt màu vàng của y mất đi tiêu cự trong thời gian ngắn ngủi, dường như trở thành một hồ nước sâu thẳm phản chiếu ánh mặt trời.

Tường Bạch Miên mấp máy môi, ánh mắt lại trở nên dịu dàng:

"Tôi hiểu rồi."

Đám người Thương Kiến Diệu cũng khôi phục trạng thái trước khi thảo luận.

Kiều Sơ thu hồi ánh mắt, nhìn quanh một lượt rồi nói:

"Ăn tối trước, sau đó thay phiên nghỉ ngơi, chờ rạng sáng."

Chương 125: Điều Tra Phòng 1

Nghe lời Kiều Sơ nói xong, Tưởng Bạch Miên và Thương Kiến Diệu lên tiếng cùng lúc:

"Tôi..."

Thấy đối phương có lời muốn nói, bọn họ lại cùng ngậm miệng lại, xung quanh lập tức rơi vào sự im lặng quái dị.

Vài giây sau, Tưởng Bạch Miên cười nói:

"Anh nói trước đi."

Thương Kiến Diệu gật đầu đầy nghiêm túc:

"Tôi muốn đi nhà vệ sinh trước."

"... Không còn ý khác sao?" Tưởng Bạch Miên suýt nữa thì ghen lời.

Thương Kiến Diệu không có suy nghĩ, mà trực tiếp đáp luôn:

"Tiện thể tuần sát các căn phòng khác."

"Tuần sát... dùng tuần tra có phải tốt hơn một chút không?" Tưởng Bạch Miên theo thói quen hỏi vặn lại một câu.

Tiếp đó cô hài lòng gật đầu:

"Đi đi."

Vừa dứt lời, cô đã quay sang nhìn Long Duyệt Hồng:

"Trong tình huống nghỉ ngơi trong căn phòng có tính chất đóng kín này, nhất định phải nhớ xác định thêm xem bên trong có bất cứ điều dị thường nào không. Đây không phải chuyện mà chỉ gác đêm là có thể giải quyết được. Bởi vì hoàn cảnh tương tự chật hẹp, rất nhiều chướng ngại, trốn không dễ, đánh cũng không ổn, cho dù có thể phát hiện tình huống ngoài ý muốn đúng lúc thì cũng khá phiền toái."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên vô thức liếc nhìn Kiều Sơ, có chút kinh ngạc khi y lại thờ ơ lơ là về phương diện cảnh giới.

Có phải là vị đặc phái viên Viện nghiên cứu thứ tám này quá tự tin, không sợ điều ngoài ý muốn, hay chỉ đơn thuần là không có kinh nghiệm về phương diện liên quan?

Kiều Sơ không nhìn cô, mà lấy khẩu súng trường màu bạc trên lưng xuống, kéo chiếc ghế dựa sơn màu nâu vàng coi như là còn nguyên vẹn đến trước người.

Y lập tức đi tới bên cạnh bàn trà, từ hộp màu đen kia rút ra vài tờ khăn giấy, quay người lau chiếc ghế dựa phủ bụi khá dày kia.

Long Duyệt Hồng thấy thế, nhất thời không biết nên theo Long Duyệt Hồng đi lục soát các căn phòng, hay đi giúp Kiều Sơ vệ sinh đồ đạc.

"Lần sau nhớ kỹ là được, ngồi đi." Tường Bạch Miên không làm khó anh ta.

Long Duyệt Hồng như phản xạ có điều kiện ngồi xuống ghế sofa, kết quả mặt ngoài không biết vốn màu gì phủ đầy bụi bặm của chiếc ghế đột nhiên lún xuống, sau đó xoạt một phát, xé rách ra.

Điều này khiến Long Duyệt Hồng không ngồi yên được, suýt nữa thì lọt thỏm vào trong ghế.

Tường Bạch Miên thu hồi ánh mắt dịu dàng, nhìn cấp dưới đang mặt xám mày tro này, khẽ cười thành tiếng:

"Cẩn thận một chút, đồ ở đây đều là đồ cổ của bảy tám mươi năm trước, thậm chí còn lâu hơn.

Vả lại trong những lớp bụi này có không biết bao nhiêu vi khuẩn và vi rút, tuy rằng anh đã chỉnh sửa gen, có được thể chất không dễ sinh bệnh, nhưng vẫn phải cẩn thận!"

"Vâng, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng đứng lên, cất cao giọng đáp lại như rất nhiều lần trong quá khứ.

"Tổ trưởng..." Kiều Sơ với ánh mắt lạnh nhạt khẽ lặp lại cụm từ này một lần, không mấy để ý.

Y đã lau sạch ghế dựa, ngồi xuống.

Long Duyệt Hồng và Bạch Thần bắt đầu thu dọn ghế sofa, ghế dựa, bàn trà. Thương Kiến Diệu thì quay lại chỗ tiếp giáp phòng khách và nhà ăn, đi vào lối nhỏ không quá dài tới căn phòng ở sâu bên trong.

Lúc này, khi ban đêm kéo tới, trong phòng đã khá mờ tối.

Khu vực phòng khách còn đỡ một chút, vì cửa sổ sát đất khá lớn, cho dù bên ngoài không có ánh trăng, nhưng vẫn còn chút ánh sao chiếu vào, làm cho đám người Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng có thể thấy mang máng được gương mặt của nhau. Mà ở vị trí lối đi nhỏ, Thương Kiến Diệu cũng chỉ có thể mang máng thấy đường nét của một số đồ vật.

Thương Kiến Diệu đưa tay ra sau kéo khóa của chiếc ba lô ngực trang trên người, móc từ trong ra một chiếc đèn pin màu bạc trông tròn tròn.

Không phải lần nào hấn cũng treo đèn pin trên đai vũ trang, thì thoảng sẽ bỏ nó vào trong ba lô có dấu hiệu của Bộ phận An toàn.

Nương theo chùm sáng màu cam phát ra từ đèn pin, Thương Kiến Diệu thấy rõ cảnh tượng phía trước:

Hai bên lối đi nhỏ này có các cửa gỗ màu nâu đỏ, nhưng không đối xứng nhau, kiểu dáng cũng khác hẳn: Cánh cửa bên trái càng gần cửa vào hơn, phía trên có tấm kính dày không thấy rõ cảnh tượng bên trong, còn cánh cửa bên phải thì gần như tới cuối cùng, tay nắm ánh lên màu đồng thau, có chỗ còn gỉ xanh.

Mà trên bức tường ở cuối hành lang, ngoài cùng bên trái còn một cánh cửa gỗ màu nâu đỏ khác.

Thương Kiến Diệu đi tới cánh cửa phía bên trái trước, bởi vì nó gần nhất.

Trong quá trình đó, hấn lấy khẩu súng lục Rêu Đá xuống để phòng ngoài ý muốn.

Sau khi dùng bàn tay cầm đèn pin vặn tay nắm cửa rồi mở ra, Thương Kiến Diệu không vội vã đi vào, mà dùng đèn pin soi bên trong trước.

Hấn thấy bên trong có bồn rửa tay, có thứ trông giống bồn cầu ở trong sách giáo khoa, một cửa kính dường như có thể dịch chuyển được, có khu vực bị chia cắt, có vòi sen.

"Nhà vệ sinh." Thương Kiến Diệu thì thào một câu rồi cất bước đi vào.

Ở chỗ mà chỉ liếc nhìn là có thể thấy rõ từng góc độ, hấn lúc thì nhảy lên nhìn lỗ thông gió bên trên, lúc thì ngồi xổm xuống kiểm tra không gian hẹp giữa bồn cầu và bồn rửa tay, dường như cảm thấy chỗ đó có thể giấu được một người.

Cuối cùng, hắn chỉ phát hiện chút rêu xanh và mấy con kiến ở mấy chỗ tối tối, nhưng không nhiều.

Sau khi kiểm tra xong, hắn đi tới chỗ bồn cầu, mở nắp che lên.

Bên trong không còn nước.

Thương Kiến Diệu lại rất có tinh thần khoa học mà thử các nút khác nhau trên bồn cầu, phát hiện chúng đều không còn tác dụng gì nữa.

Hắn đứng thẳng người dậy, nhăn nhăn mũi hít vào mấy hơi thật sâu.

"Không có mùi gì cả..." Sau vài giây, hắn đưa ra kết luận với vẻ mặt không rõ là đang may mắn hay tiếc nuối.

Tiếp đó, hắn thử vòi sen, xác nhận quả nhiên không có nước chảy ra.

Sau khi hoàn thành việc kiểm tra xong, Thương Kiến Diệu rơi vào trầm tư, không biết đang nghĩ gì.

Qua một lúc, hắn giắt khẩu súng lục Rêu Đá về đai vũ trang, thò tay rút bộ lọc kim loại ở chỗ thoát nước của bồn.

Thứ này quá gở nát, Thương Kiến Diệu suýt thì làm gãy nó.

Sau khi đặt đồ vật kia sang một bên, Thương Kiến Diệu khế chống tay nhảy lên, cực kỳ vững vàng đứng trên bồn rửa tay, mỗi chân một bên, cực kỳ cân bằng.

Hắn lập tức dùng cằm kẹp đèn pin, cởi quần, nhắm ngay vào miệng ống thoát nước.

Chương 126: Điều Tra Phòng 2

Sau khi giải quyết xong vấn đề sinh lý, Thương Kiến Diệu lại nhảy xuống, nhét bộ lọc kim loại kia về chỗ cũ.

Trong phòng khách bên ngoài, Kiều Sơ nghe thấy động tĩnh, khẽ nhú mào, bóp mũi. Long Duyệt Hồng và Bạch Thần thì lần lượt để lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Tường Bạch Miên không nghe thấy động tĩnh không lớn này, còn đang mải mê chia các đồ ăn như lương khô, thanh năng lượng.

Thương Kiến Diệu ra khỏi nhà vệ sinh, lịch sự đóng lại, sau đó một tay cầm súng, tay kia cầm đèn pin đi tới cuối hành lang.

Lúc này bên phải hắc có một cửa, chéch bên trái cũng có một cửa.

Hắn dùng súng lục và đèn pin vung tay vung chân một lúc, rồi quyết định chọn bên trái.

Quá trình mở cánh cửa kia ra, hắn cũng rất cẩn thận.

Ở bên trong, thứ khiến người ta chú ý nhất có vẻ là một chiếc giường khá rộng, trên giường có trải ga giường khá bền nghi là màu xanh nhạt, và bày hai chiếc gối đầu cùng loại.

Bên phải đầu giường là một tủ quày thấp, bên phải tủ quày là một tủ cao tới tận trần nhà, sơn màu trắng ngà, trông khá tan hoang.

Bên trái đầu giường có một cái bàn, trên bàn là một màn hình tinh thể lỏng không nhỏ với một hộp được đúc từ kim loại màu đen.

Gần màn hình còn có con chuột và bàn phím mà Thương Kiến Diệu biết từ trước, cùng với một thứ đáy màu xanh đậm, bên trên lồng thứ giống như tổ ong.

Qua cái bàn này là tường và cửa sổ rất lớn. Trên bệ cửa sổ có trái tằm thắm màu nâu mà nghi đã bị chuột cắn làm thủng nhiều lỗ, trên thảm còn có một bàn gỗ nhỏ.

Thương Kiến Diệu cầm đèn pin, đi qua lối nhỏ giữa cuối giường và tường nhà tới chỗ cửa sổ kia.

Hắn cúi người, tìm kỹ càng một lúc, cuối cùng chỉ có thể nuốt tiếc lẩm bẩm:

"Không có phân chuột..."

Những lời này vang vọng trong căn phòng có vẻ hơi trống trải này, dường như còn mang theo chút hoài nghi.

Thương Kiến Diệu lập tức đi tới trước bàn có chiếc màn hình máy tính, dùng tay cầm súng cầm các đồ vật kia lên theo thứ tự.

Là sinh viên tốt nghiệp chuyên ngành điện tử của giáo dục bậc cao ở công ty Sinh Vật Bàn Cổ, hắn không chút khó khăn gì khi nhận ra đây là máy tính.

Hắn cố gắng quay đầu nhìn ba lô ngụy trang phía sau, rồi từ bỏ ý định nhét thứ này vào trong.

Cuối cùng hắn cầm lấy đồ vật mà bên ngoài có lồng thứ gì đó giống tổ ong màu đen.

Món đồ này to hơn bàn tay một chút.

Kết hợp với tri thức chuyên ngành của bản thân và hiểu biết về chợ

giao dịch loại nhỏ ở Trung tâm Hoạt động, Thương Kiến Diệu nhanh chóng khẳng định đây là một cái loa mini.

Loa có thể phát nhạc.

Hắn nhanh chóng nhổ hết những sợi dây cắm trên loa, kéo thứ này ra khỏi bộ máy tính.

Sau khi dùng ga trải giường bên cạnh lau sạch chiếc loa màu xanh đậm này, Thương Kiến Diệu lấy ba lô sau lưng xuống, nhét nó vào trong.

Hắn không xác định cái loa này còn sử dụng được hay không, thậm chí còn cảm thấy là không dùng được nữa rồi, nhưng không sao, hắn biết sửa, chỉ cần tìm được mấy linh kiện chủ chốt còn tốt và phù hợp để thay là được.

Sau khi đeo ba lô nguy trang lên, Thương Kiến Diệu lại một tay cầm súng, tay kia cầm đèn pin kiểm tra các góc trong phòng và các món đồ khác.

Hắn nhanh chóng vòng qua bên khác, xoay người nhìn gầm giường trước, rồi mở ngăn kéo của tủ đầu giường.

Tủ đầu giường này có hai ngăn kéo, Thương Kiến Diệu mở ngăn kéo bên trên trước, trong đó đầy những đồ vật đủ mọi màu sắc, nhưng phả ra mùi mốc meo nồng nặc.

"Siêu mỏng... Aspirin... Trắng với đen..." Hắn lật xem từng món đồ, rồi đặt chúng nó lại chỗ cũ.

Sau đó hắn kéo ngăn kéo bên dưới ra, bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Thương Kiến Diệu nhìn vài giây rồi dời mắt đi, đứng dậy đi tới chỗ mà đại khái là tủ quần áo.

Sau khi mở cửa tủ, hắn nhìn thấy áo jacket màu đen, váy đầm lụa trắng cùng với những quần áo của đủ loại kiểu dáng mà hắn không biết.

Chúng được treo gọn gàng ở trong tủ, ngoài mùi hơi khó ngửi ra, dường như không khác gì năm xưa.

Sở dĩ Thương Kiến Diệu biết váy đầm, là vì đây là thứ mà một số nữ giới trong Sinh Vật Bàn Cổ cực kỳ yêu thích.

Đây là một loại đồ vật không thực dụng cho lắm, trong hoàn cảnh tất cả nguồn năng lượng đều được hướng tới phát triển Khu Nội sinh thái, chỉ chứa một phần nhỏ cho khu Sinh hoạt, quần dài là lựa chọn tốt nhất, đồng thời cũng tiện cho làm việc.

Chỉ có những gia đình hơi chút dư dả thì phụ nữ mới có thể dùng điểm cống hiến đổi vải dệt, dựa vào kiểu váy trên người thân của tầng quản lý nào đó để tự may một cái cho bản thân.

Đây là một trong những món đồ quý giá nhất của bọn họ, chỉ tới khi xem biểu diễn báo cáo cuối năm, tham gia hoạt động tập thể nào đó, hoặc đi tản bộ tới các góc với người yêu thì bọn họ mới mặc lên người.

Thương Kiến Diệu theo bản năng giơ tay sờ những chiếc váy đầm lụa trắng kia.

Có lẽ là thanh ngang của cây treo quần áo đã bị gỉ hỏng từ trước, hoặc có lẽ là trong sự cân bằng yếu ớt của nó, Thương Kiến Diệu vừa đụng vào chiếc váy thì xà ngang lập tức rơi xuống, làm cho quần áo rơi xuống tấm ván gỗ bên dưới.

Thương Kiến Diệu im lặng nhìn chằm chằm vài giây, rồi thu bàn tay cầm Rêu Đá lại.

Hắn tiếp tục kiểm tra các ngăn kéo trong tủ treo quần áo, không phát hiện thứ gì đáng chú ý.

Thế là hắn nhanh chóng rời khỏi căn phòng này, tiến vào phòng bên phải hành lang.

Phòng này càng nhỏ hơn, chỉ có một chiếc giường không rộng lắm, một tủ quần áo màu trắng ngà và một chiếc bàn học có để đèn bàn.

Ga trải giường của chiếc giường kia màu lam, bên trên có rất nhiều ngôi sao nhỏ màu vàng, đáng yêu hơn ga trải giường của phòng bên cạnh nhiều.

Nhưng trên mặt ga giường này cũng có rất nhiều vết bẩn.

Thương Kiến Diệu kiểm tra từng chỗ một, cuối cùng, hắn cúi người xuống gối gối đầu, dùng đèn pin soi qua soi lại.

Không biết lâu sau, Thương Kiến Diệu đặt đèn pin lên giường, điều chỉnh lại cho tốt.

Hắn lập tức giơ một bàn tay, ở rìa gối đầu nơi đèn pin chiếu sáng, vẽ lên một sợi lông khá dài.

Một sợi lông màu trắng.

Chương 127: Rạng Sáng

"Tôi phát hiện một thứ." Thương Kiến Diệu cầm chiếc lông dài màu trắng kia bước nhanh về khu vực phòng khách.

Vì để cho đám người Kiều Sơ, Tường Bạch Miên nhìn thấy rõ hơn, hắn quay đèn pin lại soi lên tay mình.

Cột sáng màu vàng nhạt kia thoáng lướt qua, khiến khuôn mặt Thương Kiến Diệu trở nên vô cùng âm trầm, làm Long Duyệt Hồng sợ tới mức suýt nữa thì nhảy dựng lên cho hắn một nhát súng.

"Nhìn tay tôi." Thương Kiến Diệu dường như đã dự đoán trước được phản ứng của Long Duyệt Hồng, nhưng mãi tới lúc này hắn mới nói thêm một câu.

Long Duyệt Hồng chầm chậm thở hắt ra, đưa mắt nhìn theo.

Trong cột sáng màu vàng nhạt, những hạt bụi rất nhỏ bay múa, cộng lông màu trắng nhẹ nhàng lay động.

"Tìm được ở chỗ nào?" Tường Bạch Miên mở miệng hỏi.

Thương Kiến Diệu chỉ vào bức tường treo màn hình LCD:

"Trên gối đầu trong phòng ngủ này."

"Chỉ một cái này?" Tường Bạch Miên hỏi tiếp.

"Theo lý thuyết thì là như thế, trừ phi nó có khả năng ăn đồng bọn rồi tự mình tiến hóa." Thương Kiến Diệu trả lời rất nghiêm túc.

"Học được cái này trong khóa học cơ bản?" Tường Bạch Miên thuận miệng nói một câu, dường như đang phân tâm suy nghĩ các loại khả năng.

Bạch Thần im lặng lắng nghe xong, lập tức kéo chiếc khăn quàng cổ cũ lên, nói:

"Lưu lại từ khi thế giới cũ bị hủy diệt?"

Ở trong hoàn cảnh tương tự, lông thường không dễ bị mục nát như vậy.

"Không lý nào chỉ còn lại một cọng." Tường Bạch Miên đưa ra nghi ngờ của mình: "Vả lại không phải chúng ta có phán đoán sơ bộ rồi sao? Trong thành phố này sẽ được "bảo dưỡng duy trì" định kỳ theo một mức độ nào đó. Một vài tình huống trong căn hộ này đã khẳng định điểm đó, hết như vừa rồi, chúng ta có phát hiện dấu vết chuột hoạt động trong nhà ăn, phòng bếp, nhưng ngoài vết cắn, vết cào ra, chúng nó không để lại gì cả."

"Điều này càng nghe càng thấy đáng sợ mà..." Long Duyệt Hồng không nhịn được thầm nói.

Một thành phố đã chết từ lâu, nhưng vẫn định kỳ dọn dẹp tạp vật, "bảo dưỡng" bản thân!

Ở trong tình huống mà không mấy rõ nguyên nhân, điều này còn đáng sợ hơn mấy truyện ma trên đài phát thanh nhiều!

"Có lẽ đám chuột bị người Vô Tâm còn sống ở thành phố ăn này ăn hết rồi. Bọn họ cũng cần đồ ăn mà." Bạch Thần đưa ra suy đoán của mình.

Tường Bạch Miên ừ một tiếng:

"Có khả năng đó. Nhưng người Vô Tâm sẽ quét tước dọn dẹp cho lũ chuột sao? Bọn họ chỉ còn bản năng sinh tồn thôi mà."

"Điều này có gì mà không có khả năng? Không phải bọn họ còn biết ca hát hay sao?" Thương Kiến Diệu tắt đèn pin trong tay, nói với vẻ rất nghiêm túc.

"..." Tường Bạch Miên trợn trắng mắt: "Anh còn gọi loại gào thét này là hát hò? Và lại, cho dù bọn họ còn bản năng dọn dẹp hoàn cảnh nhất định, tuy rằng tôi chưa từng nhìn thấy bản năng này ở người Vô Tâm của những chỗ khác, nhưng cứ cho là bọn họ có đi, tóm lại, bọn họ cũng có thể thường xuyên "dọn dẹp vệ sinh", mà không phải cách một đoàn thời gian rất dài rồi mới làm. Dù sao bọn họ không có nhiều năng lực suy nghĩ, chỉ biết hành động theo bản năng mà thôi."

Từ tình hình trên các con đường, nhà lầu và trong phòng, có thể thấy là không được quét dọn một thời gian rất dài rồi.

Thương Kiến Diệu cố gắng theo "lý":

"Con người đều có bản năng lười biếng. Bình thường cô bao lâu thì quét tước phòng ở một lần?"

Tường Bạch Miên lập tức nghẹn lời, đưa mắt nhìn Kiều Sơ, nói:

"Tôi chỉ khi thi hành nhiệm vụ trên hoang dã thì mới có vẻ tùy ý một chút, đây là một loại biểu hiện hòa mình mà. Lúc ở công ty, nếu tự mình nấu ăn, tôi sẽ dọn dẹp hàng ngày, không chỉ một lần. Nếu ăn ở căng tin, ba ngày dọn vệ sinh một lần, một tháng tổng vệ sinh."

Từ khi bọn họ bắt đầu thảo luận, Kiều Sơ vẫn không nói gì, nhưng đột nhiên hỏi:

"Các người thuộc "Sinh Vật Bàn Cổ", hay "Liên hiệp Công nghiệp", công ty "Quả Quýt", "Trí Tuệ Tương Lai"?"

"Chúng tôi là "Sinh Vật Bàn Cổ"." Tường Bạch Miên thành thật trả lời.

Kiều Sơ sờ khẩu súng trường màu bạc để ngang gối, khẽ gật đầu nói:

"Không cần thảo luận cọng lông kia, đây không phải chuyện to tát gì. Ăn uống, nghỉ ngơi, chờ rạng sáng."

"Vâng." Đám người Thương Kiến Diệu từ bỏ việc thảo luận, tự tìm chỗ ngồi xuống, lấy nước sạch trong túi đựng nước ăn với lương khô và thanh năng lượng.

Sau khi ăn no, Tường Bạch Miên đứng lên, đi tới trước cửa sổ ở khu vực nhà ăn, nhìn bãi cỏ um tùm cỏ dại bên dưới.

Cô vốn định nói thẳng nhu cầu của mình, nhưng sau khi nhìn thoáng qua Kiều Sơ thì lại có chút ngại ngùng:

"Tôi, xuống dưới, đi vệ sinh."

"Có thể giải quyết ở nhà vệ sinh chỗ này." Thương Kiến Diệu tỏ ra nóng lòng, dường như muốn chia sẻ phương pháp mình phát hiện cho đồng đội.

"Không cần... Ảnh hưởng nghỉ ngơi." Tường Bạch Miên khéo léo từ chối ý tốt của hắn.

Kiều Sơ như đang nhắm mắt dưỡng thần trên ghế lập tức mở mắt ra:

"Có thể đến góc bên 601."

Tường Bạch Miên vô thức lắc đầu:

"Ở chỗ kỳ dị như thế này, cứ cẩn thận thì tốt hơn. Mùi hơi nặng, mà không vui lấp, lại thêm bản thân ở cách đó khá gần, rất có thể dẫn tới

rắc rối không cần thiết."

"Không sao." Kiều Sơ giữ vững ý kiến của bản thân.

Tường Bạch Miên không muốn phản bác, lựa chọn nghe theo.

Bạch Thần đứng lên:

"Để tôi đi cùng cô."

"Cũng tiện cảnh giới cho nhau." Tường Bạch Miên khẽ gật đầu, mỉm cười: "Cho dù cô không muốn đi, tôi cũng phải kéo cô đi cùng."

Long Duyệt Hồng kẹp hai chân lại, nhìn Thương Kiến Diệu hỏi:

"Lát nữa đi cùng nhau chứ?"

"Được." Thương Kiến Diệu rất có chút nuối tiếc đáp lại: "Nếu Kiều Sơ đã nói là không sao, chúng ta hoàn toàn có thể thả lỏng hơn chút nữa, ví dụ như đứng trên lan can, mở cửa sổ ra, trực tiếp...."

"Dừng!" Long Duyệt Hồng ngăn cản tư duy nhảy cóc của Thương Kiến Diệu, hoặc có thể nói là ý tưởng đột phát.

Đoạn nhạc đệm đó cứ thế trôi qua. Long Duyệt Hồng và Bạch Thần mỗi người một đầu ghế sofa, cuộn mình chuẩn bị ngủ một giấc. Kiều Sơ thì vẫn ngồi trên ghế dựa kia, mắt nhắm lại, không biết là đang dưỡng thần hay đã ngủ rồi.

Thương Kiến Diệu thì khoanh chân ngồi trên lan can trước cửa sổ sát đất, nhìn về phía đường hầm xa xa, quan sát động tĩnh trong thành phố tối om này. Tường Bạch Miên thì không cầm súng phóng lựu mà cầm khẩu súng lục Rêu Đá, đi tới đi lui trong phòng khách, chú ý xem những người đang ngủ có xuất hiện điều gì khác thường không.

Vài phút sau, một tiếng kêu thảm thiết đầy sợ hãi vang lên ở nơi nào đó trong thành phố.

Trong đêm tối yên tĩnh khác thường này, trong phố tịch thành phố tĩnh lặng như rừng rậm, tiếng kêu thảm thiết đó vang xa, làm cho Long Duyệt Hồng còn chưa ngủ nghe mà da đầu giật giật, nơm nớp lo sợ.

Ngay sau đó, tiếng súng liên tục vang lên.

Pằng pằng pằng pằng, những tiếng súng nổ đó vang lên liên tục hết như pháo chùm, nhanh chóng cháy hết rồi chìm vào im lặng.

Một lúc sau, Thương Kiến Diệu dựa theo ánh sao mỏng manh thấy một bóng người nhảy lên từ ngõ nhỏ gần đó.

Bóng người này lưng còng xuống, động tác càng giống vượn với khi hơn là con người.

Trên người kẻ đó mặc quần áo lung tung, quần một ít vải dẹt, nhanh chóng tới gần tòa nhà chỗ đám người Thương Kiến Diệu đang ở.

Sau đó, kẻ đó dọc theo con đường đầy lá vàng rụng chạy sang bên khác, thành thạo leo lên chỗ cao, rồi lại nhẹ nhàng tung người nhảy xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Thương Kiến Diệu cảm thấy cho dù chính hắn có chỉnh sửa gen, được huấn luyện theo hệ thống, cũng khó làm được động tác tương tự, dù sao phương hướng chủ yếu của chỉnh sửa gen không nằm ở việc này.

Lúc này, tầng mây trên trời cao di chuyển, ánh trăng chiếu xuống, làm cho Thương Kiến Diệu có thể mang máng thấy rõ hơn dáng vẻ của bóng người kia.

Đây là một giống đực, mái tóc đen vừa rối bù lại vừa bần thiêu, nhưng

không quá dài, còn chưa chạm tới vai.

Dường như nhận ra ánh nhìn từ Thương Kiến Diệu, bóng người này đột nhiên quay đầu, nhìn lên trên.

Trong mắt Thương Kiến Diệu lập tức ánh ra một khuôn mặt ngơ ngác.

"Người Vô Tâm".

Đây là người Vô Tâm, một người Vô Tâm đương lúc tráng niên.

Thương Kiến Diệu không né tránh, mà mở to mắt lẳng lẳng nhìn nhau với người Vô Tâm kia ở khoảng cách xa.

Cuối cùng người Vô Tâm kia dời mắt đi, tiếp tục di chuyển tới tòa nhà cao tầng xa xa, biến mất tại nơi đó.

Trên mặt Thương Kiến Diệu dần dần lộ ra nụ cười tươi, dường như hắn vừa giành được chiến thắng mang tính quyết định nào đó.

Đột nhiên, hắn lại nhìn thấy một bóng người khác.

Bóng người này cũng lưng còng, tốc độ chậm hơn người Vô Tâm ban nãy không ít.

Thương Kiến Diệu liếc mắt nhìn, thì thấy một khuôn mặt khô quắt đầy nếp nhăn, với mái tóc dài màu trắng rối bù.

Bóng người vụt lóe, chui vào ngõ nhỏ bên trái - góc chết trong tầm nhìn của Thương Kiến Diệu.

Trong hơn hai giờ tiếp theo, Thương Kiến Diệu lại nhìn thấy vài người Vô Tâm khác. Tường Bạch Miên cũng chú ý tới điều này, có vẻ khá nghi hoặc với số lượng người Vô Tâm ở nơi đây.

Sau đó, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng tỉnh dậy, tiếp nhận trách nhiệm của bọn họ.

Chờ khi Thương Kiến Diệu bị Long Duyệt Hồng đánh thức từ trong giấc mộng, Kiều Sơ đã rời khỏi ghế dựa, đứng trước cửa sổ sát đất.

"Sắp rạng sáng." Kiều Sơ bình tĩnh nói một câu.

Y chợt thu hồi tầm mắt khỏi phế tích thành phố tối om, nói với một chất giọng dịu dàng nhưng ánh mắt lại lạnh lùng:

"Giúp tôi mặc thiết bị bộ xương ngoài."

Không lâu sau, với sự trợ giúp của Tưởng Bạch Miên và Bạch Thần, y mặc xong thiết bị bộ xương ngoài quân dụng, khởi động hệ thống.

Sau khi cầm khẩu súng trường màu bạc, Kiều Sơ với bộ khung xương kim loại ôm lấy cơ thể đi tới bên cửa sổ sát đất, chỉ vào một tòa nhà cách đó vài khu phố:

"Đích đến của chúng ta là nơi đó."

Đám người Thương Kiến Diệu nhìn theo hướng y chỉ, nhìn thấy một tòa nhà cao ốc có khoảng cách không gần với tất cả các kiến trúc xung quanh.

Dường như nó còn có một sân trong khá lớn.

Giờ phút này, tòa nhà đó lẳng lặng đứng sừng sững trong phế tích thành phố tối tăm, bên trong không có lấy một chút ánh sáng nào chiếu ra, dường như cũng đã sớm chết rồi.

Vài giây sau, Kiều Sơ quay người lại, vừa đi tới phía cửa vừa trầm giọng nói:

"Xuất phát!"

Chương 128: Thành Phố Trong Đêm 1

Mang theo đồ ăn còn thừa, một hàng năm người rời khỏi phòng 605, men theo cầu thang đi xuống tầng một.

"Lái xe qua đó chứ?" Tưởng Bạch Miên nhìn xe Jeep dừng ở một bên, hỏi.

Bộ da ngoài của Thiết Xà Hắc Chiêu cột trên mui xe trông bắt mắt như thế, cho nên không ai chú ý tới tấm pin năng lượng mặt trời bên dưới.

"Động tĩnh quá lớn." Kiều Sơ lắc đầu.

Tưởng Bạch Miên vốn định nói đây là xe chạy bằng điện, chỉ cần tắt sóng âm mô phỏng là sẽ không tạo ra động tĩnh gì lớn, ai ngờ Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài đột nhiên cất bước chạy đi, chỉ để lại một câu nói:

"Đuổi theo!"

Tưởng Bạch Miên không nói gì thêm, cùng Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đều tự cầm vũ khí của mình chạy tới cổng ra.

Lúc này tầng mây trên trời khá dày, chỉ có thể nhìn thấy mấy ngôi sao thưa thớt, thi thoảng mặt trăng mới lộ ra một góc mặt, vẩy xuống đôi chút ánh sáng dịu dịu của mình.

Bóng tối là màu sắc chính của phế tích thành phố này.

Trong hoàn cảnh tĩnh lặng tột độ này, đám người Thương Kiến Diệu không bật đèn pin, chạy chậm qua đường chính tiến vào con phố phía đối diện.

Trong quá trình đó, bọn họ luôn có cảm giác bản thân sắp bị bóng đêm sâu thẳm nuốt chửng, xe hơi bỏ không và cây cối hai bên đường xung quanh lơ mờ, hết như đám quái vật đang núp mình trong bóng tối.

Đối mặt với tình cảnh này, tổ điều tra thế giới cũ cứ tự nhiên tản đội hình ra như huấn luyện bình thường, kéo ra một khoảng cách nhất định.

Trong đó, Tường Bạch Miên theo sát phía sau Kiều Sơ, Long Duyệt Hồng thì lệch sang bên phải, Bạch Thần thì bên trái, còn Thương Kiến Diệu thì ở cuối cùng.

Tốc độ của bọn họ vẫn giữ vững trong phạm vi nhất định, không đến mức vì chạy đi mà lơ là quan sát và cảnh giới hoàn cảnh xung quanh.

Đang chạy như thế, Thương Kiến Diệu đột nhiên đổi hướng, xông vào trong một căn phòng mở rộng cửa ở bên trái đường.

Đám người Tường Bạch Miên lập tức phản ứng, lặn một vòng ngay tại chỗ, đều tự tìm xe hơi bị vút làm công sự phòng ngự.

Kiều Sơ cũng dừng lại, xoay người nhìn về phía Thương Kiến Diệu.

Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp của thiết bị bộ xương ngoài nói cho y biết xung quanh không có gì bất thường.

Nhưng y vẫn giơ khẩu súng trường màu bạc với tạo hình khá đặc biệt kia để đề phòng ngoài ý muốn.

Y lập tức dùng Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp quan sát đích đến

nơi Thương Kiến Diệu chạy vào.

Tuy trước mặt là đêm tối với ánh sáng cực kỳ yếu ớt, nhưng Kiều Sơ có thiết bị phụ trợ, còn đang ở khoảng cách hơi xa, thoải mái nhìn rõ tình huống bên trái con phố.

Nơi đó giống với các con phố khác, các căn nhà xếp theo dãy, hướng ra ngoài kia đều mở toang hoác, bên trong hoặc rách nát, hoặc cực kỳ cũ kỹ, điểm giống nhau duy nhất là không thấy bất cứ sinh mạng nào.

Bảng hiệu của chúng nó, cái thì rơi xuống đất, vỡ mấy miếng, cái thì loang lổ phai màu, nét chữ mờ đi, cái thì thiếu chữ, chỉ còn lại một phần, cái thì lệch sang một bên, nhưng không hề rơi xuống hẳn.

Mà trong căn nhà Thương Kiến Diệu vọt vào, bảng hiệu màu lam vẫn treo bên trên, chỉ còn lại hai chữ màu trắng:

"... sửa chữa..."

Lúc này, Thương Kiến Diệu đã lấy đèn pin, soi tới soi lui trong căn phòng có vẻ khá chật hẹp này.

Hắn nhanh chóng mở các ngăn tủ, tìm mấy máy móc cỡ nhỏ và công cụ, cả với các loại thiết bị phụ tùng có bao bì hoặc không, với dây dẫn nhét hết vào trong ba lô ngực trang.

Sau khi đeo ba lô lên, treo đèn pin về chỗ cũ, Thương Kiến Diệu cầm khẩu súng trường Cuồng Chiến Sĩ chạy chậm về trên đường.

Kiều Sơ đội mũ giáp thấy thế, sai bước lớn chạy vội tới.

Với kinh nghiệm của y, một khi "tùy tùng" theo y, trừ phi y thể hiện ý đồ chủ động tấn công, thì không ai được phép tự hành động, tất nhiên là hành động theo mệnh lệnh của y, cho dù khó hiểu và hoài nghi thì cũng cùng lắm chỉ là hỏi và đưa ra đề nghị mà thôi.

Về điểm này, Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần thể hiện khá "bình thường".

Kiều Sơ đi tới trước mặt Thương Kiến Diệu, trầm giọng hỏi:

"Vì sao tự tiện rời đội?"

Thương Kiến Diệu thản nhiên đáp lại:

"Não bị chập mạch."

"..." Kiêu Sơ lập tức híp mắt lại, trên kính quang, bóng dáng Thương Kiến Diệu lập tức hiện lên với trạng thái tương đối trừu tượng, gần như bia ngấm.

Đây là "Hệ thống nhắm chính xác" tự động khởi động khi y làm động tác giơ khẩu súng trường màu bạc lên.

Sau vài giây im lặng, Kiêu Sơ chậm chậm thở hắt một hơi, hạ họng súng xuống:

"Tiếp tục di chuyển tới mục đích."

Giọng của y tuy không lớn, nhưng đám người Tường Bạch Miên luôn chú ý tình huống bên này lập tức nhanh chóng rời chỗ nấp, trở về trong đội ngũ.

Năm người lại tiếp tục theo đội hình và tư thế ban nãy chạy tới ngã ba ở cuối con đường.

Trong phố tích thành phố này, gió đêm có chút lạnh, thổi thốc tới khiến Long Duyệt Hồng như về tới Sinh Vật Bàn Cổ, tới lúc tắt điện.

Đến khi sắp rẽ sang đường bên trái, anh ta không nhận được ngáng đầu lên nhìn bầu trời.

Từ trước khi lên tới mặt đất, nguyện vọng lớn nhất của anh ta là nhìn thấy bầu trời chân chính, nguyện vọng thứ hai là thấy mặt trời chiếu sáng mọi thứ, còn nguyện vọng thứ ba là nhìn thấy bầu trời sao được triển lãm trong sách giá khoa.

Hiện giờ, anh ta đã hoàn thành được hai tâm nguyện thứ nhất và thứ hai, chỉ còn nguyện vọng thứ ba là mãi vẫn chưa thể thực hiện được.

Khoảng thời gian gần đây thời tiết bất thường, buổi tối luôn nhiều mây, chỉ thi thoảng thấy được mấy ngôi sao với một phần của mặt trăng, mà như vậy thì không thể gọi là bầu trời sao được.

Không biết khi nào mới được thấy bầu trời đầy sao chân chính đây... Long Duyệt Hồng vừa hạ mắt xuống, đã thấy Kiều Sơ và Tưởng Bạch Miên gần như đồng thời nghiêng người giơ tay nhắm vào một chỗ rồi bóp cò súng.

Chương 129: Thành Phố Trong Đêm 2

Điều khác biệt là Tưởng Bạch Miên rút khẩu Liên Hiệp 202 trước, mà không dùng súng phóng lựu.

Đùng! Pằng!

Hai âm thanh hai có chút khác biệt lần lượt vang lên.

Theo ánh điện màu trắng bạc lóe lên, ở đoạn giữa con đường bên phải, trên hàng cây bên đường, một bóng người ăn mặc rách rưới, một số chỗ lộ ra rơi thẳng xuống đất, ngã rầm lên đỉnh con xe ô tô.

Máu tươi nhanh chóng tràn ra.

Khẩu súng săn thô sơ trong tay kẻ đó văng ra ngoài, rơi xuống mặt đường.

"Một người Vô Tâm." Tưởng Bạch Miên chỉ bằng tay trái đã cầm vững khẩu súng phóng lựu kia.

Năng lực nhìn trong bóng tối của cô hiển nhiên mạnh hơn người bình thường nhiều.

Bạch Thần theo bản năng hỏi:

"Có cần nhặt khẩu súng kia không?"

"Súng thì thôi, vừa nhìn là biết khẩu súng đó do điểm tụ cư của dân du cư hoang dã tự làm, không cần thiết." Tưởng Bạch Miên lắc đầu.

Thế giới cũ đã bị hủy diệt rất nhiều năm, không ít súng đạn đã không còn sử dụng được nữa, một số viên đạn nhỏ đã bị sử dụng dần cạn kiệt. Mà một số thế lực lớn có năng lực sản xuất, ở lúc ban đầu bọn họ đã phòng theo vũ khí thế giới cũ, tiện cho việc lợi dụng vật tư ở mức độ cao nhất, trong vài thập niên sau dần mới bắt đầu chuẩn hóa, tuy rằng nhất định phải lấy vũ khí của quá khứ làm tham chiếu, nhưng cũng giảm bớt rất nhiều chủng loại.

Cứ như vậy, súng ống mà rất nhiều thợ săn di tích hay dân du cư hoang dã lấy được đều đã hỏng hoặc không cách nào sửa chữa, hoặc là không tìm được loại đạn phù hợp, bọn họ không thể không vừa tăng việc tìm kiếm các phế tích, hoặc mua súng ống đạn dược buôn lậu từ các thế lực lớn, mặt khác thử tự chế tạo vũ khí và đạn dược.

Về việc chế tạo súng thì súng săn không thể nghi ngờ là một lựa chọn rất tốt, thiết bị mà nó cần khá đơn giản, rất nhiều điểm tụ cư dân du cư hoang dã đều có.

Súng săn như vậy rơi vào tay người Vô Tâm, chứng minh rất có khả năng đã có thợ săn di tích hoặc dân du cư hoang dã bị giết chết.

"Có nên lục soát người không?" Bạch Thần lại hỏi tiếp một câu.

"Không cần." Kiều Sơ vừa sử dụng vũ khí điện từ của thiết bị bộ xương ngoài vừa trả lời vừa quay người đi.

Bạch Thần không kiên trì nữa. Một hàng năm người tiếp tục chạy tới đích đến.

Sau khi lại vượt qua một con đường khác, Kiều Sơ đột nhiên chậm dần lại.

Tường Bạch Miên cũng giơ tay rồi ép xuống, ra hiệu Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng dừng lại.

Nhờ vào ánh trăng sáng hơn ban nãy một chút, Thương Kiến Diệu thấy phía trước có một chiếc xe hơi bỏ hoang màu đen phủ đầy bụi bặm.

Bên cạnh xe có một người ngồi dưới đất.

Người này mặt chữ điền, mặc bộ đồ mà thế giới cũ gọi là vest, tựa nửa người trên vào cửa xe, mắt nhắm chặt, không rõ là còn sống hay đã chết.

"Ngô Thủ Thạch..." Tưởng Bạch Miên nhận ra người đàn ông này.

Đây là vị thợ săn di tích mà bọn họ gặp được ở trên hoang dã lúc trước. Anh ta với đồng đội đã nói tin phát hiện phế tích mới ở phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ cho tổ điều tra thế giới cũ.

Giờ khắc này, chỉ có một mình Ngô Thủ Thạch ở đây, hơn nữa không rõ sống chết.

"Còn dấu hiệu sinh mệnh." Tưởng Bạch Miên dựa theo tín hiệu điện mà cô cảm ứng được, đưa ra phán đoán.

Kiều Sơ quan sát một lúc, nói theo:

"Anh ta đang ngủ."

Nghe được từ "ngủ" này, con người trong mắt Tưởng Bạch Miên thoáng phóng đại, nhanh chóng giơ tay phải lên định nổ súng vào chỗ Ngô Thủ Thạch.

Nhưng thứ cô nhắm bắn không phải người, mà là cửa sổ thủy tinh của xe.

Đúng lúc này, Thương Kiến Diệu đã nhanh hơn một bước, bắn ngăn vào chiếc xe hơi mà Ngô Thủ Thạch dựa vào.

Trong tiếng cạch, một tấm cửa kính trực tiếp vỡ nát.

Mắt Ngô Thủ Thạch khẽ động động, dường như sẽ tỉnh lại, nhưng lúc này, về mặt anh ta đột nhiên trở nên bóp méo, toàn thân giật giật hai cái rồi im hẳn, hoàn toàn không còn động tĩnh nào khác.

"Anh ta chết rồi?" Long Duyệt Hồng ngạc nhiên hỏi.

"Theo lý thuyết là vậy, còn cơ hội cấp cứu..." Tường Bạch Miên nói thì nói như vậy, nhưng không hề có ý định tiến lên, đồng thời cô vừa đề phòng bốn phía, vừa dịch chuyển tới con xe bỏ hoang kia.

Bạch Thần cũng làm tương tự, hơn nữa còn nhắc nhở thành tiếng:

"Con ngựa Ác Mộng đáng sợ kia có khả năng đã quay trở lại."

Long Duyệt Hồng hoảng sợ, cố gắng mở to hai mắt, không để cho mình ngủ mất.

Kiều Sơ không nói gì, mà dùng Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp chăm chú tìm kiếm "kẻ địch" có khả năng tồn tại xung quanh.

Thương Kiến Diệu nhìn Ngô Thủ Thạch phía trước, đột nhiên nói:

"Mọi người sẽ ngủ trên đường chẳng? Tuy rằng tôi sẽ..."

"Con ngựa Ác Mộng kia có thể cưỡng ép người ta đi vào giấc ngủ?" Tường Bạch Miên lập tức hiểu được ý mà Thương Kiến Diệu định nói: "Nhưng mà lúc trước khi chúng ta gặp được nó, nó không thể hiện ra điểm đó."

Sau khi cô và Thương Kiến Diệu tỉnh lại từ trong cơn ác mộng chân thật kia, bọn họ không đột nhiên ngủ say nữa.

"Hoặc là nó mỗi lần chỉ có thể khiến một người đi vào giấc ngủ, khi đối mặt với nhiều mục tiêu thì nó sẽ lựa chọn từ bỏ, hoặc..." Thương

Kiến Diệu ngẩng đầu nhìn Kiều Sơ đang mặc thiết bị bộ xương ngoài.

Lúc trước Kiều Sơ có thể một mình đối mặt với ngựa Ác Mộng mà vẫn sống sót tới tận bây giờ.

Thương Kiến Diệu khựng lại một chút rồi nói:

"Hoặc nơi đây còn có quái vật khác, là loại quái vật có thể cưỡng ép người ta đi vào giấc ngủ."

Nghe thấy câu này, Long Duyệt Hồng cảm thấy toàn thân lạnh toát, chỉ cảm thấy bóng tối xung quanh ẩn giấu rất nhiều thứ.

"Tôi đi xem còn cứu được không, mọi người chú ý tình hình giúp tôi."

Ngay sau đó, Thương Kiến Diệu dùng tư thế con mồi quang minh chính đại chạy tới chỗ Ngô Thủ Thạch.

Hắn vừa đi được hai bước, một nơi nào đó trong phế tích thành phố đột nhiên vang lên tiếng gầm thê lương ồm ồm:

"Grào!"

Âm thanh đó vang tận mây xanh, khiến người ta run rẩy.

Chương 130: Kiểm Tra 1

Tiếng gào thét ồm ồm đầy thể lượng đó vẫn còn vang vọng, các chỗ khác nhau trong phố tích thành phố lần lượt vang lên âm thanh tương tự.

Chúng không quá to, nhưng nối tiếp nhau, cũng khiến người ta cảm thấy da đầu tê dại.

Mà điều kinh khủng nhất là, cách chỗ đám người Thương Kiến Diệu chừng trên trăm mét có không biết bao nhiêu tiếng gào rú nối liền thành một mảng.

Lúc này, tầng mây trên trời cao dường như cũng bị âm thanh bên dưới đánh tan đi không ít, để lộ ra nửa vàng trắng hơi vàng trong thời gian ngắn ngủi.

Ánh trăng trong trẻo vẩy xuống, chiếu lên trên những tòa nhà cao tầng hơn mấy chục mấy trăm mét ở cuối đường.

Trong bóng đêm tối tăm, những cửa sổ kia phản chiếu ánh trăng, hiển lộ ra vô số bóng người.

Không thể thấy rõ dáng vẻ của bọn họ, nhưng điều có thể khẳng định duy nhất đó là, dường như bọn họ cũng đang nhìn đám người Thương Kiến Diệu, Tưởng Bạch Miên, hơn nữa cơ thể của bọn họ có vẻ hơi khom xuống.

Đám người Thương Kiến Diệu gần như phản ứng theo bản năng, đều tự áp dụng động tác khác biệt, tìm chướng ngại vật gần đó để ẩn núp. Đến cả Long Duyệt Hồng, vì đã nhiều lần trải qua chuyện tương

tự, không hề chậm chạp mấy, hoàn toàn phát huy được hiệu quả huấn luyện.

Tầng mây nhanh chóng di chuyển, mặt trăng lại bị che đi phần lớn, mấy tòa nhà ở cuối con phố lại chìm vào trong bóng đêm thâm trầm, chỉ có thể thấy mang máng đường viền.

Qua một lúc, không thấy bất kỳ cuộc tập kích nào xảy ra, Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài rời khỏi nơi ẩn núp trước.

Nhưng y không quay lại giữa đường, mà đi tới bên trái đường nơi có lát gạch màu đỏ sậm. Nơi đây có cây cối chưa rụng hết lá có thể che được tầm mắt từ trên cao, có thể khiến những cú bắn ở cuối đường có khả năng bắn đến sẽ không nhắm chuẩn được.

Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần cũng lần lượt tới gần Kiều Sơ.

Thương Kiến Diệu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thấy ánh trăng và ánh sao càng lúc càng mờ, đột nhiên nhào ra khỏi chỗ ẩn nấp, liên tục lần người hai cái tới chỗ Ngô Thủ Thạch.

Sau đó, hần kéo thi thể này, khẽ khom người nhanh chóng tiến vào căn nhà mở toang hoác ở bên trái đường.

Bảng hiệu của căn nhà này đã nghiêng lệch xuống, hòng đi non nửa, chỉ có thể thấy được bốn từ tiếng Đất Xám là "Tập đoàn ăn vặt".

Trong phòng, những chiếc bàn hình chữ nhật xếp thành hai hàng ngang, bị bụi bặm phủ kín dày đặc.

Thương Kiến Diệu mặc kệ bắn hay không, đặt Ngô Thủ Thạch lên một cái bàn, dựa theo tri thức cấp cứu mà Tường Bạch Miên đã dạy, cởi áo đối phương, làm động tác ép ngực.

"Xem ra vô dụng..." Tường Bạch Miên tiến vào từ lúc nào không biết,

nhìn quy trình Thương Kiến Diệu vừa làm.

Không cho Thương Kiến Diệu cơ hội lên tiếng, cô ra lệnh theo thói quen:

"Kiểm tra cơ thể anh ta xem có manh mối gì không."

Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài đi đến chỗ cánh cửa mở toang, môi mím chặt, nhìn hai giây:

"Không cần, mau chóng đi đến đích đã."

Tường Bạch Miên quay đầu nhìn Kiều Sơ, thành khẩn nói:

"Nếu như có thể biết rõ ràng những gì vị thợ săn di tích này gặp được, tìm ra nguyên nhân thực sự khiến anh ta ngã trên đường, hẳn là có thể giúp chúng ta né tránh được rất nhiều nguy hiểm trong khi hành động tiếp sau."

Nơi này thật sự rất kỳ dị, mức độ đáng sợ của quái vật cũng hoàn toàn vượt qua những gì tôi nghĩ.

Còn nữa, số lượng người Vô Tâm cũng vậy, rốt cuộc bọn họ dựa vào ăn cái gì để sống sót?"

Tuy rằng quần thể người Vô Tâm có được bản năng sinh sản, không đến mức vì chết mà dần biến mất, nhưng bọn họ cũng là sinh vật, cũng cần một lượng đủ đồ ăn. Trong phế tích thành phố đã không còn nông nghiệp và công nghiệp, bọn họ dựa vào bắt đồng loại, chuột và sâu thì căn bản không cách nào duy trì được số lượng ở quy mô lớn như thế.

Hệ sinh thái biết cân bằng dần dần.

"Có lẽ vật tư dự trữ ở thành phố này là vô cùng đầy đủ... Người Vô Tâm có bản năng sinh tồn, sẽ chủ động tìm kiếm máy thức này." Bạch

Thần cũng vào trong, suy đoán nguyên nhân.

Về phần lượng đồ ăn dự trữ nhiều năm như vậy có bị hết hạn hay không, có bị hỏng hay không, người Vô Tâm sẽ không xem xét nhiều như vậy, bọn họ gần như là không có đầu óc suy nghĩ vậy.

"Có khả năng đó." Tưởng Bạch Miên không phủ định.

Dù sao cô không biết phế tích thành phố này nằm ở đâu trong thế giới cũ, ngộ nhỡ tại phế tích thành phố khác phát hiện kho lương thực dự trữ thì sao?

Hơn nữa người Vô Tâm sinh sản nhiều đời như vậy, hoàn toàn có thể tiến hóa ra năng lực ăn gạo với bột mì sống.

Long Duyệt Hồng nghe hai cô gái thảo luận, không nhịn được lên tiếng:

"Người Vô Tâm ở nơi đây đã nhiều, mà tình hình lại kỳ dị, chúng ta lui lại chứ? Trên đường lui chúng ta chuyển tạm vài món đồ, như vậy coi như là có thu hoạch lớn rồi!"

Lúc nói, anh ta nhìn chăm chăm Kiều Sơ.

Kiều Sơ không hề để ý tới anh ta, chỉ giục Thương Kiến Diệu một câu:

"Nhanh chút."

Y dường như chấp nhận ý nghĩ của Tưởng Bạch Miên, cảm thấy ắt phải điều tra xem Ngô Thủ Thạch gặp được cái gì, bằng không với y mà nói, cũng sẽ càng thêm nguy hiểm.

Dứt lời, Kiều Sơ chăm chú vỗ phủi bụi bặm dính trên người.

Thương Kiến Diệu cầm đèn pin kiểm tra một lượt, không phát hiện

bất kỳ vết thương nào trên người Ngô Thủ Thạch, nhưng khuôn mặt đối phương vằn vện méo mó như nhìn thấy thứ gì đó cực kỳ khủng bố, hoặc gặp phải chuyện đáng sợ tột cùng.

Điều này rất giống những người chết một cách kỳ dị ở phía bắc nhà ga Nguyệt Lỗ mà thợ săn trọc đầu Harris Brown miêu tả.

Kết hợp với những gì Kiều Sơ nói, Thương Kiến Diệu có thể phán đoán sơ bộ Ngô Thủ Thạch bị ngựa Ác Mộng tập kích giết chết.

Về phần con quái vật kia đang ở đâu, cách nơi đây xa bao nhiêu, hẳn không thể nào biết được.

Hắn đột nhiên lột sạch quần áo của Ngô Thủ Thạch, tìm kiếm những dấu vết không rõ ràng.

Chương 131: Kiểm Tra 2

"Cổ tay có một vòng da trắng hơn những chỗ khác, chứng tỏ trước đó có đeo đồng hồ, nhưng hiện giờ có khả năng đã rơi ở đâu đó... Không thấy lỗ kim tiêm mới... Đáng tiếc, ở đây không cách nào thử máu, khó để xác định xem có hít phải khí gây mê không..." Tưởng Bạch Miên sáp tới gần, giúp Thương Kiến Diệu nhanh chóng hoàn thành việc kiểm tra.

Sau đó cô đứng thẳng người dậy, vẻ mặt nặng nề nhìn Kiều Sơ, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng:

"Đại khái là bị năng lực tương tự ngựa Ác Mộng cưỡng ép đi vào giấc ngủ. Không thể khẳng định đây rốt cuộc là do ngựa Ác Mộng làm, hay do quái vật khác."

"Không phải ngựa Ác Mộng." Kiều Sơ nói một cách cực kỳ khẳng định.

Tưởng Bạch Miên gật đầu:

"Ừm... Anh có biết tiếng hí của ngựa Ác Mộng là kiểu gì không?"

Kiều Sơ há miệng dường như định mô phỏng, nhưng lại cảm thấy quá xấu hổ, cuối cùng quyết định bỏ qua.

Lúc này, Thương Kiến Diệu cũng đứng thẳng dậy.

Hắn cầm đèn pin, hỏi rất nghiêm túc:

"Là thế này sao?"

Vừa dứt lời, hắn học tiếng gào hú vang dội nhất và đáng sợ nhất vừa nãy, không hề tỏ vẻ khó xử hay xấu hổ chút nào.

Đương nhiên lúc này hắn khống chế âm lượng xuống.

"Không phải." Kiều Sơ lắc đầu phủ định không chút do dự.

Tường Bạch Miên khẽ nhú mày:

"Xem ra quái vật khủng khiếp nhất trong phế tích thành phố này không phải ngựa Ác Mộng."

Đây là chuyện mà ban nãy cô muốn xác định, liệu có phải ngựa Ác Mộng phát ra tiếng hí rất to ban nãy, khiến rất nhiều tiếng hú hét hưởng ứng theo kia không.

"Vậy là thế này chăng?" Thương Kiến Diệu liên tục bắt chước các tiếng hú tiếng gào mà lúc trước hắn nghe được.

"Cũng không phải." Kiều Sơ đội mũ giáp không nhận được hỏi: "Anh không thể trực tiếp học tiếng ngựa hí sao? Tiếng hí của ngựa Ác Mộng về bản chất là giống tiếng ngựa hí bình thường, chỉ khác đi đôi chút."

Thương Kiến Diệu liếc nhìn Kiều Sơ:

"Chưa thấy ngựa bao giờ."

Dứt lời, hắn quay người lại, cúi xuống kiểm tra các túi trên quần áo Ngô Thủ Thạch.

Đầu tiên hắn lấy ra được một huy hiệu màu đồng thau, mặt chính có phù điêu mặt người mơ hồ và một cây đao, một khẩu súng, mặt sau có gắn một con chip nho nhỏ.

Lúc trước Thương Kiến Diệu đã gặp được thứ tương tự, biết đây là huy hiệu của công hội Thợ Săn, bèn thuận tay giao cho Tường Bạch Miên.

Tường Bạch Miên không đọc nội dung trong con chip, trực tiếp cất đi.

Những gì Ngô Thủ Thạch gặp được trong nhiệm vụ hoàn thành lúc trước và lần thăm dò này ít có liên quan gì tới thứ này.

Món đồ thứ hai mà Thương Kiến Diệu tìm được là một chiếc khăn tay kẻ sọc màu lam trắng.

Chiếc khăn tay này thoạt trông khá cũ, bên ngoài sờn bóng cả lên, nhưng được gấp rất gọn gàng.

Thương Kiến Diệu giữ khăn mở nó ra, không phát hiện gì, bèn gấp lại nguyên dạng rồi nhét vào túi áo trước ngực Ngô Thủ Thạch.

Món đồ thứ ba mà hắn tìm được là một nửa miếng sô cô la màu đen được bao lại bằng giấy bạc.

Trên miếng sô cô la này rõ ràng có dấu vết hòa tan rồi đông lại, nhưng không hề tìm được vết cắn nào.

Thương Kiến Diệu đang lật xem miếng sô cô la này, Bạch Thần đột nhiên nói:

"Chắc là lúc bình thường muốn ăn thì liếm mấy cái, hoặc bỏ vào miệng ngậm một lúc."

Cô nói với vẻ rất bình thản, dường như đã quá quen với chuyện này.

Thương Kiến Diệu vừa nghe xong, khẽ gật đầu, vừa trả lời một câu:

"Cô có cần không?"

"Ờ trong phế tích thành phố này, không cần." Bạch Thần lắc đầu.

Vật tư có thể tìm được ở nơi đây chắc chắn sẽ rất nhiều.

Thương Kiến Diệu không hỏi người khác, tiếp tục lục soát quần áo Ngô Thủ Thạch.

Món đồ thứ tư hắn tìm được là một tờ giấy được gấp cũng rất gọn gàng.

Chữ trên giấy có chút nắn nót:

"Nợ Như Hương một hộp thịt bò;

Nợ A Cương hai lần thù lao, tương đương một túi lương khô to;

Nợ lão què Trương nửa bát mỡ;

Nợ Orange một khẩu súng, mười viên đạn;

Nợ Tiểu Quang một ít thịt;

Nợ Như Hương một đóa hoa..."

Thương Kiến Diệu nhanh chóng đọc lướt qua, rồi gấp tờ giấy lại, bỏ vào trong túi áo mình.

"Anh không định, trả nợ giúp anh ta chứ?" Tưởng Bạch Miên nhìn mà có chút kinh ngạc.

Nhưng Thương Kiến Diệu có làm ra chuyện gì thì cô cũng sẽ không cảm thấy kỳ quặc.

Thương Kiến Diệu đáp lời, mặt không chút biểu cảm:

"Nếu gặp được đồng đội của anh ta, tôi sẽ giao tờ giấy này và huy

hiệu thợ săn cho bọn họ."

Tưởng Bạch Miên chậm chậm gạt đầu thật nhẹ, không nói gì thêm.

Món đồ thứ năm mà Thương Kiến Diệu tìm được là mười hai đồng xu ở trong túi quần Ngô Thủ Thạch.

Từ hoa văn và hình dáng của chúng nó thì hẳn là của thế giới cũ.

"Tiền xu của thế giới cũ vẫn có thể dùng được?" Long Duyệt Hồng liếc nhìn một cái, kinh ngạc hỏi.

"Dùng được, nhưng không xem mệnh giá, chỉ xem nó là kim loại gì, nặng bao nhiêu." Bạch Thần giải thích qua.

Trong mười hai đồng xu kia, có bảy đồng màu trắng bạc, năm đồng màu vàng. Thương Kiến Diệu ngắm nhìn một hồi, rồi cho nó vào trong tầng kẹp của ba lô ngực trang.

Tiếp đó, ngoài áo, quần và giày ra, hắn chỉ tìm được khẩu súng lục màu đen của Ngô Thủ Thạch.

"Ô Bắc 7, còn năm viên." Thương Kiến Diệu phân biệt qua, rồi giắt khẩu súng này lên đai vũ trang.

Đạn này là đạn 7.62mm, không giống loại đạn bọn họ chuẩn bị khi xuất phát.

Về phần khẩu súng tự động mà Ngô Thủ Thạch đeo khi lần đầu gặp bọn họ thì không biết đã đi đâu.

Sau khi kiểm tra xong, Thương Kiến Diệu lại mặc đồ lại cho Ngô Thủ Thạch.

"Đi thôi." Kiều Sơ thấy không tìm được manh mối gì, mất kiên nhẫn thúc giục.

Đám người Tường Bạch Miên không phản đối, theo y ra khỏi căn nhà bên đường này.

Thương Kiến Diệu đi cuối cùng. Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua, đột nhiên nhảy lên kéo cửa cuốn kim loại xuống.

Trong tiếng rầm, căn phòng này bị đóng kín hoàn toàn.

"Làm thế có tác dụng gì? Người Vô Tâm biết mở cửa, đến lúc đó, đây chính là đồ ăn của bọn họ." Kiêu Sơ không nhịn được nói một câu, rồi trầm giọng nói: "Đuổi kịp!"

Thương Kiến Diệu không làm gì thêm, đi theo sau đội ngũ, tiếp tục ghì súng, chạy chậm tới một nơi trong phố tích thành phố trong bóng đêm thâm trầm này.

Chương 132: Giao Chiến 1

Bóng đêm đặc quánh, Long Duyệt Hồng đi bên trái đội ngũ càng chạy càng có chút kinh hồn bạt vía.

Kỳ thật, khoảnh khắc mới rời khỏi phòng 605, anh ta không sợ hãi như vậy, bởi vì khi đó chưa gặp được kẻ địch hoặc quái vật được gọi là nguy hiểm, người Vô Tâm thì thoảng xuất hiện thậm chí còn chưa kịp làm gì thì đã bị tổ của anh ta giải quyết nhẹ nhàng thoải mái.

Điều này làm Long Duyệt Hồng cảm thấy ta lên thì cũng làm được. Mà sự thật cũng là như vậy, một người chỉnh sửa gen mang theo hai khẩu súng lục, tay cầm khẩu súng trường như anh ta, nếu thật sự đối mặt với người Vô Tâm, cho dù đối phương cũng có vũ khí, anh ta chỉ cần vượt qua sự căng thẳng là có thể giải quyết gọn gàng hai ba tên.

Đương nhiên trong chiến đấu bằng vũ khí nóng, sơ suất và lơ là có thể khiến một người trưởng thành bị xử lý như một đứa bé. Long Duyệt Hồng tự hỏi, nếu gặp được người Vô Tâm tập kích, không phải là khẳng định một đối đầu với một thì anh ta ắt sẽ thắng, chẳng qua kẻ địch chính là như thế, không mang tới quá nhiều áp lực tâm lý cho anh ta.

Chờ khi nhìn thấy Ngô Thủ Thạch, người từng thân thiết nói chuyện với mình chết một cách kỳ dị trong giấc mơ, mà đội của mình thì còn chẳng phát hiện tung tích "hung thủ" đâu, Long Duyệt Hồng bắt đầu căng thẳng và lo âu.

Lúc trước Tưởng Bạch Miên đã nói với anh ta, bị thương tâm lý trong chiến tranh chủ yếu không đến từ việc chính bản thân mình giết chết kẻ đối địch, mà là người mình quen biết, chiến hữu ở chung sớm

chiều bị trúng đạn ngay trước mặt bạn, chết vô cùng thảm thiết.

Điều này không chỉ đưa tới nỗi đau đớn tột cùng mãnh liệt, mà còn có thể khiến người ta không kìm được nghĩ rằng liệu người kế tiếp có phải mình hay không, từ đó khó mà kiềm chế được cơn căng thẳng, luôn mơ thấy ác mộng, dẫn đến nóng nảy, lo âu, bức bối, khó có thể tập trung.

Giờ phút này, Long Duyệt Hồng cảm thấy mình có chút triệu chứng về mặt này.

Đồng thời việc không biết gì về "hung thủ" lại càng làm nổi bật và sâu sắc hơn nỗi sợ hãi này.

Trong phố tịch thành phố tĩnh lặng, âm thanh truyền vào trong tai Long Duyệt Hồng chỉ có tiếng bước chân khi chạy của năm người bọn họ, ngoài ra chẳng còn động tĩnh nào khác. Ở sâu trong bóng tối xung quanh, trong những tòa nhà cao tầng hai bên, dường như đang lẳng lặng tạo ra một tấm lưới săn bắn.

Đúng lúc này, Long Duyệt Hồng nghe thấy giọng nói cao vút đầy dồn dập của tổ trưởng:

"Cẩn thận!"

Bởi vì đã trải qua không ít tình huống nguy hiểm trong lần huấn luyện thực địa hoang dã này, Long Duyệt Hồng tin tưởng khá cao vào Tướng Bạch Miên, nghe vậy thì không chút do dự, như phản xạ có điều kiện nhào về chiếc xe hơi màu đỏ "bụi" bên đường.

Gần như cùng lúc, Tướng Bạch Miên cũng nhảy lên, xoay người giữa không trung, giơ cánh tay phải đang cầm khẩu súng lục Liên Hiệp 2020.

Pằng!

Tầng ba của tòa nhà bên trái đường, một cửa sổ thủy tinh vỡ tan, bóng người bên cạnh cửa sổ loạng choạng rồi ngã ra đằng sau.

Ánh trăng và ánh sao mỏng manh chiếu xuống, bóng người kia có răng nanh dài, đôi mắt đục ngầu, vừa nhìn đã biết không phải con người bình thường.

Theo sát sau đó, tiếng choang choang vang lên, từ trên tầng khác của tòa nhà kia, từng tấm kính thủy tinh lại bị đánh vỡ, từng bóng người lộ ra.

Đám mây di chuyển, ánh trăng lại rải xuống, chiếu sáng mọi thứ.

Những bóng người kia tóc tai bù xù hết như tổ chim, khuôn mặt gầy quắt, lông to và dài, quần áo không quá rách rưới, nhưng mặc vào tùy ý hết như chỉ để chống lạnh mà thôi.

Tất cả bọn họ đều lưng còng, có kẻ mắt đỏ ngầu, có kẻ cầm con dao lóe lên ánh sáng lạnh, kẻ thì cầm súng ngắn ổ xoay hay còn được gọi là "Mãng xà", kẻ thì mặc một màu đen sì, hết như hòa làm một với bóng tối, khó mà phát hiện được.

Đó đều là người Vô Tâm!

Một người trong số đó có thân hình cao lớn, chỉ là hơi còng xuống, mặt để râu dày, sợi râu nào trông cũng cứng cứng.

Gã cầm một khẩu súng săn, nhanh chóng kéo nạp đạn, nhắm tới Tường Bạch Miên, bóp cò súng.

Pằng!

Vô số viên đạn như màn mưa bắn xuống, bao phủ một khu vực mục tiêu. Nhưng Tường Bạch Miên đã sớm tiếp đất, lập tức lăn mình trốn sau đầu một con xe hơi bỏ hoang.

Mặt khác, Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài trực tiếp tung người nhảy lên.

Y một tay giơ khẩu súng trường màu bạc, dưới sự hỗ trợ của "Hệ thống nhắm chính xác", bóp cò, phóng ra một viên đạn như được quần đầy bởi rần điện màu trắng bạc.

Khẩu súng mà y mang theo lại là súng trường Gauss.

Pằng!

Giữa trán tên người Vô Tâm cầm súng sẵn kia lập tức xuất hiện một lỗ thủng đỏ lôm máu.

Ánh mắt gã tan rã, ngã rầm ra phía sau.

Cùng lúc đó, Kiều Sơ giơ cánh tay kim loại có lắp bộ phóng lưu đạn, nhắm vào cửa sổ nơi bóng người lộ ra nhiều nhất, bóp cò.

Bên trái đường, Thương Kiến Diệu sau khi nghe lời nhắc của Tường Bạch Miên mà lao về bên phía đường, còn chưa kịp đứng dậy thì một bóng người đã phá vỡ cửa kính tầng hai nhảy xuống, rơi ở phía sau hắn.

Bóng người này cũng lưng còng, mặc bộ đồ lao động màu lam rất cũ kỹ dính đầy dầu mỡ không vừa người, tay cầm một chiếc cò lê cỡ lớn lóe ra ánh sáng màu trắng bạc.

Gã vừa tiếp đất thì định vung tay phải chém tới, muốn nện cò lê lên đầu Thương Kiến Diệu. Còn Thương Kiến Diệu quay lưng về phía gã thì dường như không phát hiện.

Đột nhiên, cánh tay phải của người này cứng ngắc tại đó, hết như làm sao cũng không vung tiếp được.

Là một người Vô Tâm lấy bản năng làm chính, gã dường như thiếu

mất bản năng về mặt này.

Thương Kiến Diệu không quay người lại, chỉ quay họng súng trường qua không gian trên vai, bắn một phát về phía sau.

Pằng!

Sọ của người Vô Tâm sau lưng hắn lập tức bị bắn thủng, máu tươi và não văng ra ngoài.

Chương 133: Giao Chiến 2

Lúc này, Long Duyệt Hồng cách đó không xa cũng phát hiện có một người Vô Tâm nhảy xuống ngay trên đỉnh đầu mình.

Đầu óc anh ta có chút trống rỗng, chỉ biết làm theo bản năng là giờ khẩu súng trường "Cuồng Chiến Sĩ" lên nhắm vào kẻ địch.

Pằng pằng pằng!

Anh ta điên cuồng bắn, gần như bắn cho bằng sạch một băng đạn, hoàn toàn thể hiện vì sao khẩu súng trường trong tay lại được gọi là "Cuồng Chiến Sĩ".

Mà người Vô Tâm kia đang ở giữa không trung, không thể nào chuyển hướng, nên toàn thân bị bắn thủng như cái sàng, máu tươi trào ra khắp nơi.

Bấm cò nhưng súng không vang, Long Duyệt Hồng lấy lại tinh thần, nhanh chóng đổi băng đạn.

Ngay lúc đó, anh ta liếc thấy một người Vô Tâm khác nhảy xuống bên trái mình từ lúc nào không hay, một người Vô Tâm cầm súng lục "mãng xà".

Người Vô Tâm kia cách Thương Kiến Diệu bảy tám mét, mà cách Long Duyệt Hồng chưa tới hai mét.

Con người trong mắt Long Duyệt Hồng phóng đại, theo bản năng định né tránh, nhưng dường như không còn kịp nữa.

Người Vô Tâm kia đã nhắm vào anh ta, chỉ còn động tác bóp cò.

Nhưng tên người Vô Tâm kia dường như không thể nào đè ngón tay xuống được, dường như trong gen đã thiếu mất động tác này vậy.

Pằng!

Đầu của gã bị bắn trúng, nổ bung như pháo hoa, văng ra một mảng toàn đỏ xen lẫn với trắng, có một phần còn văng lên trên mặt trên người Long Duyệt Hồng.

Long Duyệt Hồng vô thức nhìn theo, thấy Thương Kiến Diệu đang cười vẩy tay mới mình, thấy Bạch Thần ở bên kia đường dờn họng súng sang bên này.

Anh ta còn chưa kịp thở, chợt nghe tiếng nổ vang rầm.

Lựu đạn mà Kiều Sơ bắn ra lao vào căn phòng mà y đã ngắm, cuộn cuộn ra một quả cầu lửa đỏ rực.

Kính cửa sổ xung quanh lập tức vỡ tan tành theo.

Những người Vô Tâm còn chưa kịp tấn công kia dường như sợ hãi, lập tức nhao nhao rời khỏi cửa sổ sát đường, lùi vào sâu trong phòng, biến mất trong đêm tối đen đặc.

"Rời khỏi nơi đây trước đã!" Tưởng Bạch Miên thấy thế, lập tức ra khỏi chỗ nấp, hô to.

Tín hiệu điện ở nơi đây quá nhiều, cô hoàn toàn không cách nào xác định được rốt cuộc nơi đây có bao nhiêu người Vô Tâm và quái vật đang ẩn náu.

Hơn nữa, so với vùng hoang dã rộng lớn mênh mông, nơi đây có nhiều chướng ngại vật có khả năng gây nhiễu cảm ứng của cô, thế cho nên sau khi những người Vô Tâm này rời khỏi những gian

phòng bên đường rồi, cô lập tức mất cảm ứng về bọn họ.

Đám người Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng rất tin tưởng tổ trưởng, lập tức chạy ra khỏi vật che chắn, men theo bên phố chạy tới cuối con đường này.

Mà Kiều Sơ dùng động tác quay đầu chạy trước tiên chứng tỏ ý nghĩ của y.

Bọn họ chạy một mạch ra khỏi con đường hiện tại, tới ngã tư đường phía trước, mới có cảm giác đã thoát khỏi vòng vây, dần chạy chậm lại.

Long Duyệt Hồng nhân cơ hội này thay băng đạn cho khẩu súng trường "Cuồng Chiến Sĩ", cũng bổ sung cho đủ lượng đạn đã bắn của hộp đạn không.

"Người Vô Tâm ở chỗ này cũng hơi bị nhiều quá nhỉ?" Tường Bạch Miên quay đầu nhìn con đường vừa rồi, nhíu mày nói.

Đám người Thương Kiến Diệu nhìn theo, chỉ cảm thấy trong bóng tối bên đó, bóng người lập lờ, dường như đang kéo thi thể bên đường đi.

"Đều là người Vô Tâm của mấy đời sau, không giống thợ săn di tích, dân du cư hoang dã mới vừa vào nơi này lây nhiễm bệnh Vô Tâm." Bạch Thần đưa ra suy đoán.

Người Vô Tâm của những đời sau có năng lực sử dụng vũ khí càng mạnh hơn, đôi mắt chỉ đục ngầu chứ không còn kiêu diên cuồng không còn lý trí nữa. Đồng thời bọn họ sẽ chủ động đổi trang bị, mặc thêm quần áo, không mặc rách rưới, chỉ là lấy các loại trang phục khác nhau choàng hết lên người.

"Sắp đến nơi muốn đến rồi." Kiều Sơ nhìn thẳng phía trước, giục giã đám người Tường Bạch Miên.

Tổ điều tra lập tức ngừng thảo luận, theo Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài tiếp tục tiến lên trong đêm tối.

Bọn họ chạy đi được chừng trăm mét, đột nhiên có hai người đi ra từ ngõ nhỏ bên cạnh.

Một người là nữ, hai mươi tuổi, tóc đen mắt nâu, mặc trang phục ngụy trang màu xanh quân đội, khuôn mặt cũng khá xinh xắn, nhưng tạo cho người ta cảm giác lạnh nhạt hờ hững.

Người kia là nam, tầm ba mươi tuổi, cũng tóc đen mắt nâu. Anh ta đội một chiếc mũ len đan thủng lỗ trên đỉnh, tay cầm một khẩu súng tự động.

Tường Bạch Miên và Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài lập tức phản ứng trước tiên. Kiều Sơ thì đang định ứng đối, lại bị Tường Bạch Miên giành trước một bước, cô chặn ở phía trước, hô to:

"Nhu Hương?"

Cô nhận ra cô gái kia là đồng đội của Ngô Thủ Thạch, tên là Nhu Hương.

An Nhu Hương nghe thấy tiếng kêu, mới phát hiện cách đó không xa có một đội người.

Cô lập tức cảnh giác, định tìm chướng ngại vật để núp, nhưng ánh mắt nhanh chóng trở nên dụi đi, không tự chủ được nhìn về phía Kiều Sơ.

Người đàn ông bên cạnh cô cũng vậy, dường như gặp được người mà mình yêu mến đã lâu.

Hai người bước nhanh tới bên cạnh Kiều Sơ.

Kiều Sơ đội mũ giáp, không nhìn ra có vẻ mặt gì, nhưng y không hề để ý tới bọn họ.

An Như Hương sau đó mới nhìn sang Tưởng Bạch Miên:

"Các cô?"

Đội ngũ có thiết bị bộ xương ngoài mà bọn họ gặp được gần đây chỉ có một, không phân hiệu, cho nên có ấn tượng rất sâu sắc.

Tưởng Bạch Miên nhìn Thương Kiến Diệu, rồi quay đầu nói:

"Là chúng tôi, không ngờ chúng ta gặp lại nhau nhanh như vậy."

Cô dừng lại một chút, vẻ mặt chột nghiêm túc:

"Ban nãy chúng tôi còn gặp được Ngô Thủ Thạch."

Nghe được cái tên Ngô Thủ Thạch, An Như Hương sửng sốt, rồi khuôn mặt trở nên méo mó.

Cái tên đó hệt như một mũi tên nhỏ vô hình bắn thẳng vào một nơi sâu trong tâm linh cô, kích thích cô sắp tỉnh lại từ trong mộng đẹp.

Cô đấu tranh một lúc, vội vã hỏi:

"Anh ấy, anh ấy đang ở đâu?"

Chương 134: Tin Tức 1

Nghe được câu hỏi của An Như Hương, Tưởng Bạch Miên quay đầu trợn mắt trừng Thương Kiến Diệu một cái để ngăn chặn trước, ra hiệu cho hắn đừng nói gì cả, sau đó mới mím môi dưới, rồi nói với An Như Hương:

"Lúc chúng tôi gặp anh ấy, anh ấy đang ngủ bên đường. Chúng tôi vừa định đi gọi anh ấy dậy, thì mặt anh ấy đột nhiên vặn vẹo, cơ thể cũng co giật vài cái, rồi hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa. Anh ta cứ, cứ thế chết đi."

Nói tới đây, Tưởng Bạch Miên đột nhiên cảm thấy những gì mình miêu tả càng giống lời nói nhảm, nhất thời có chút không yên, vội vàng nói thêm:

"Tôi nói như vậy, cô tin tưởng không? Không, ý tôi là, cô phải tin tưởng chúng tôi."

Nói thẳng thì nếu không tự mình trải qua, tận mắt chứng kiến, cô cũng sẽ không tin chuyện này, dù sao ở trên Đất Xám này, quái vật đột biến có năng lực kỳ dị như vậy vô cùng ít ỏi, mà Tưởng Bạch Miên được điều đến Bộ phận An toàn chưa tới ba năm, số nhiệm vụ được tham gia nói ít thì không ít, mà nói nhiều cũng không nhiều, những sinh vật đột biến mà cô gặp được đều thuộc loại coi như thông thường.

Khuôn mặt có vẻ lạnh nhạt hờ hững của An Như Hương, khi Tưởng Bạch Miên miêu tả, bắt đầu có thay đổi, vẻ mặt dần trở nên phức tạp, cũng khó mà che giấu.

Tuy Tưởng Bạch Miên không hiểu được tất cả những biểu cảm nhỏ bé trên mặt đối phương có nghĩa là gì, nhưng trực tiếp cảm nhận được cảm giác đau đớn mãnh liệt, dày đặc và không thể khắc chế được này.

Cô gặp An Như Hương không nhiều lần, nhưng lúc trước cũng đoán được cô gái này thuộc dạng cực kỳ nội tâm, thuộc loại ít khi thể hiện tình cảm ra ngoài. Còn giờ đây, lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt của An Như Hương, loại biểu cảm hoàn toàn mất kiểm soát này.

An Như Hương hít vào hai hơi thật sâu:

"Tôi tin. Bởi vì sau khi chúng tôi tiến vào phế tích thành phố này, cũng gặp phải chuyện tương tự. Nếu không tận mắt nhìn thấy, tôi tin các cô cũng không thể bịa đặt nổi câu chuyện như thế."

Giọng cô trầm trầm khàn khàn, hết như đang gắng sức đè nén cái gì đó.

Người đàn ông đi bên cô thì vẻ mặt vừa đau đớn vừa xen lẫn sợ hãi.

Tưởng Bạch Miên ừ một tiếng, không nói câu "xin hãy nén bi thương", mà hỏi lại:

"Rốt cuộc các cô đã gặp phải cái gì?"

An Như Hương giơ tay lau khóe mắt, vẻ mặt trở nên lạnh nhạt như trước:

"Chúng tôi lái xe, từ một con đường sâu trong đầm lầy tiến vào phế tích thành phố này. Chúng tôi không định thăm dò xem nơi đây cất giấu bí mật gì, chỉ dự định ở vùng ngoại biên phế tích vơ vét một phen, tìm chút đồ vật có giá trị mang về.

Ngay khi chúng tôi kiếm được một đồng vật tư, Tiểu Quang, một đồng đội của chúng tôi, đột nhiên ngủ mất. Trong lúc cậu ấy khuân

một rương đồ đầy quần áo dày, chọt lẫn ra ngủ như bị ngất xỉu vậy.

Chúng tôi tưởng cậu ấy đột phá bệnh gì, nên không đánh thức cậu ấy vội.

Kết quả, khi chúng tôi xác nhận là cậu ấy chỉ đang ngủ, khuôn mặt nhắm chặt của cậu ấy chọt méo mó, dường như gặp phải chuyện gì khủng khiếp tột độ.

Sau đó, sau đó, cậu ấy chết."

Tường Bạch Miên vốn định nói một câu "cưỡng ép chìm vào giấc ngủ thoát trong mỗi lần chỉ có thể nhắm vào một mục tiêu", nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của An Như Hương, lại cố gắng chặn ý định đó lại.

An Như Hương nói tiếp:

"Sau khi Tiểu Quang chết, chúng tôi sợ chết khiếp. Chúng tôi không sợ phải chiến đấu trực diện với người Vô Tâm hay đám quái vật, nhưng loại tập kích không rõ nguyên nhân, không biết nên đề phòng thế nào, cũng không biết tiếp theo sẽ đến lượt ai này, thật sự khiến người ta sợ hãi và suy sụp.

Chúng tôi lập tức quyết định ngay là rút lui khỏi phế tích thành phố này, dù sao cũng thu hoạch đầy đủ rồi.

Ai biết, chúng tôi như bị ma quỷ mê hoặc tâm hồn, mãnh liệt cho rằng ở khúc quanh của con phố phía trước có một món đồ gì đó vô cùng quý giá, bắt buộc phải lấy cho bằng được.

Chúng tôi cứ thế qua đó, nhìn thấy một người Vô Tâm.

Đó là một cô gái, chừng mười bảy mười tám tới hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi. Các cô biết đấy, tuổi thọ của người Vô Tâm mà chỉ dựa vào ngoại hình thì khó khăn định được.

So với hai người Vô Tâm mà chúng tôi gặp được khi tìm đồ, cô ta ăn mặc gọn gàng hơn, quần áo cũng không bẩn thỉu lắm, khuôn mặt được vệ sinh khá sạch sẽ, nhưng đôi mắt vẫn đục ngầu, đầy tơ máu.

Ừm, cô ta mặc một chiếc áo lông màu trắng, đã khô xác xơ rồi.

Khi đó, chúng tôi cảm thấy món đồ vô cùng quý giá, bắt buộc phải có được ở trên người Vô Tâm này, vì thế bèn tăng tốc tiếp cận, chuẩn bị bắn.

Ai ngờ, một lượng lớn người Vô Tâm xuất hiện, bọn họ dường như mai phục ở gần đó.

Đây là một cái bẫy!"

Nói tới đây, bất kể An Như Hương hay người đàn ông bên cạnh cô ta đều khó mà kiềm chế được, trên mặt toát lên vẻ sợ hãi.

"Sau đó thì sao?" Tưởng Bạch Miên không dám nhận định hay phỏng đoán, bèn hỏi một câu.

An Như Hương lại hít vào một hơi thật sâu:

"Khi người Vô Tâm mai phục xuất hiện, cảm giác như bị ma quỷ mê hoặc tâm hồn chúng tôi lập tức biến mất, không còn cảm thấy trên người Vô Tâm đặc biệt kia có gì cực kỳ đáng quý, bắt buộc phải lấy được.

May mắn là chỉ một bộ phận những người Vô Tâm này có súng, trong những tên có súng thì chỉ một bộ phận lấy súng làm côn, đại khái là vì không có đạn.

Tóm lại, coi như chúng tôi né tránh kịp thời, không chết trong đợt đầu súng thứ nhất, tiếp đó chính là một trận chiến đấu ác liệt.

Đáng lẽ chúng tôi gặp phải nhiều người Vô Tâm như vậy thì đã chết

ở ngay đó rồi, nhưng trời cao rủ lòng thương xót, một tên thầy tu máy móc mặc áo cà sa màu đỏ không biết tại sao, cũng không rõ từ nơi nào, đột nhiên lao tới, hơn nữa còn tập kích tất cả người Vô Tâm nữ một cách bạo ngược cực đoan. Tôi cảm thấy y cũng tràn đầy ác ý với tôi."

Tưởng Bạch Miên rốt cuộc không nhịn được, thốt lên:

"Tịnh Pháp?"

Chương 135: Tin Tức 2

Vị thầy tu máy móc này đã tự sửa xong bản thân, hơn nữa còn mò tới góp vui ở trong phế tích mới phát hiện này?

"Cô biết gã đó?" An Như Hương ngạc nhiên hỏi.

"Có từng gặp qua." Tưởng Bạch Miên hồi đáp giản lược.

Kiều Sơ không ngăn cản các cô trao đổi, chỉ ở bên im lặng nghe, dường như cũng muốn lấy được tin tức hữu dụng.

An Như Hương không hỏi nhiều, quay lại chủ đề chính:

"Có tên thầy tu máy móc kia gia nhập, chúng tôi tìm được cơ hội chạy trốn. Thủ Thạch chủ động cản phía sau, yểm trợ cho chúng tôi thoát đi.

Chúng tôi đã hẹn sẵn địa điểm và thời gian hội hợp, kết quả, ha ha, anh ấy luôn nói mình là người đúng giờ, nhưng lần này chắc chắn sẽ đến muộn rồi..."

Lúc này, Thương Kiến Diệu tiến lên vài bước, nghiêm túc nói:

"Có lẽ là vì anh ta không đeo đồng hồ."

An Như Hương sửng sốt, đột nhiên nở nụ cười:

"Đúng vậy, chiếc đồng hồ như bảo bối của anh ấy đứt dây lúc bị mai phục, rơi ở nơi đó."

An Như Hương vừa cười vừa giơ tay lau nước mắt.

Vài giây sau, cô nói tiếp, giọng càng khàn hơn:

"Lúc đấy trời còn chưa tối, chúng tôi tìm một chỗ trốn một lúc, chờ khi mọi động tĩnh lắng xuống mới đi đường vòng chạy tới chỗ tập hợp, kết quả còn chưa tới nơi đã gặp phải các cô."

"Những tiếng súng vang lúc trước không phải các cô tạo ra à?"
Tường Bạch Miên như có suy nghĩ, thờ dãi.

Cô lập tức mắng mình một câu:

"Thật là, hai ngày nay sao tôi luôn xem nhẹ này nọ, tư duy không được chặt chẽ cẩn thận."

Có khả năng là do Kiều Sơ nói thứ chế tạo ác mộng chân thật là một con ngựa Ác Mộng, cho nên phương hướng tư duy của tôi chỉ giới hạn trong đám quái vật đột biến.

Theo tình huống mà đám người An Như Hương gặp được, rất có khả năng trong phế tích thành phố này có tồn tại người Vô Tâm đột biến, hơn nữa còn là loại cực kỳ đặc biệt, có năng lực kỳ dị, hiếm có ở ngoài kia.

Thứ có thể ép con người chìm vào giấc ngủ, ngoài quái vật ra, còn có khả năng là người Vô Tâm đột biến nữa."

Những lời này là cô nói với đám người Bạch Thần, Long Duyệt Hồng, đồng thời coi như là nhắc nhở An Như Hương, làm cho bọn họ cẩn thận những sinh vật đột biến tương tự.

Bạch Thần gật đầu nói:

"Ở trong thành Tối Sơ và các thể lực phụ thuộc nó, người ta gọi loại người Vô Tâm này là người Vô Tâm cao cấp."

Long Duyệt Hồng nghe mà lại sợ hãi.

An Như Hương nghe xong đoạn đối thoại này, hít vào một hơi:

"Những gì nên nói thì tôi đã nói cả rồi, tin rằng sẽ đưa tới gợi ý và tác dụng nhất định cho các cô. Hiện tại có thể nói cho tôi Thủ Thạch đang ở đâu không?"

Tường Bạch Miên quay người lại, chỉ vào con phố mà các cô vừa chạy từ đó tới đây:

"Đi qua chỗ này, rẽ phải, căn nhà đóng cửa duy nhất phía bên phải đường. Nhưng con đường này tương đối nguy hiểm, rất nhiều người Vô Tâm, tốt nhất các cô nên đi vòng đường khác."

"Cảm ơn." An Như Hương và người đàn ông kia đồng thời đáp lại.

Lúc này, Thương Kiến Diệu lại tiến lên vài bước, lấy ra một tờ giấy được gấp gọn gàng:

"Trên người anh ấy."

"Huy hiệu thợ săn của anh ấy." Tường Bạch Miên cũng lấy huy hiệu thợ săn di tích của Ngô Thủ Thạch ra.

An Như Hương giơ tay nhận lấy, thảo bản năng mở tờ giấy kia ra, đưa nó tới trước mặt, nường theo ánh trắng không tính là quá tối để đọc lướt qua một lượt:

"Nợ Như Hương một hộp thịt bò;

Nợ A Cương hai lần thù lao, tương đương một túi lương khô to;

Nợ lão què Trương nửa bát mỡ;

Nợ Orange một khẩu súng, mười viên đạn;

Nợ Tiểu Quang một ít thịt;

Nợ Như Hương một đóa hoa..."

Khóe miệng An Như Hương hơi kéo kéo ra sau, nhưng môi lại mím thật chặt, không hé chút nào.

Điều này làm cho khuôn mặt cô trở nên có chút quái dị, tròng mắt và xung quanh tròng mắt dường như có thứ gì đó đang phản xạ lại ánh sáng.

Đám người Tường Bạch Miên không nói gì, im lặng chờ cô bình tĩnh trở lại.

Một lúc sau, An Như Hương thở hắt ra, nói:

"Cảm ơn. Những đồ còn lại không cần đưa cho tôi."

Dứt lời cô quay sang nói với người đàn ông bên cạnh:

"A Cương, chúng ta đi tìm Thủ Thạch thôi."

"Ừ." Người đàn ông kia trầm giọng nói.

An Như Hương không ở lại lâu, cũng không từ biệt, nhanh chóng chạy tới con phố phía xa, định tìm đường vòng né đi nguy hiểm.

"Thông tin quan trọng nhất vừa rồi là, cưỡng chế đi vào giấc ngủ hẳn là chỉ dùng được với một người một lần." Tường Bạch Miên thu tầm mắt lại, nhắc nhở tổ viên một câu.

Lúc này, Kiều Sơ đội mũ giáp, mặc khung xương kim loại đột nhiên hỏi:

"Tĩnh Pháp là ai?"

"Một gã thầy tu máy móc, đồng thời cũng là người thức tỉnh..." Đám người Tửng Bạch Miên, Long Duyệt Hồng tranh nhau nói những tin tức bọn họ biết được về Tĩnh Pháp cho Kiều Sơ, cuối cùng nói: "Gã phải trả cái giá "sắc dục tăng mạnh", cũng vì đã tải ý thức lên người máy, trở thành một sinh vật máy móc, mất đi năng lực thỏa mãn dục vọng, nên tâm lý trở nên bóp méo cực độ, cực kỳ thù hận nữ giới."

"Thù hận nữ giới..." Kiều Sơ lặp lại một lượt, không hỏi gì thêm, chỉ vào phía trước: "Tiếp tục, vòng qua nơi đây là đến nơi muốn đến."

Đám người Thương Kiến Diệu lại giơ vũ khí, tiếp tục chạy đi.

...

An Như Hương chạy tới một con phố khác, đột nhiên chạy chậm lại, nghi ngờ giơ tay xoa nắn huyệt Thái Dương.

"Làm sao thế?" Người đàn ông bên cạnh cô hỏi với vẻ khó hiểu.

An Như Hương đáp lại với vẻ mặt nặng nề:

"Anh không cảm thấy có vấn đề sao? Ban nãy chúng ta lại không hề có chút cảnh giác nào, thậm chí còn muốn đi theo người mặc thiết bị bộ xương ngoài kia."

Vào khoảnh khắc đó, tôi còn quên cả Thủ Thạch, chỉ muốn lấy lòng người kia."

Người đàn ông bên cạnh An Như Hương cũng dần cau mày:

"Đúng vậy. Tôi, cô cũng biết đó, tôi thích phụ nữ cơ, mà không ngờ ban nãy tôi lại nghĩ, nghĩ, nếu như là anh ta, thì cũng không tệ... Điều này... thật quá kỳ quặc rồi?"

Chương 136: Nhắc Nhở 1

Người đàn ông đội mũ lông nhung bị thùng kia nói xong, đột nhiên có chút không khống chế được âm lượng của bản thân:

"Hắn ta chắc không phải sinh vật đột biến chứ?"

Những gì anh ta gặp được ban nãy quả thực hãy còn hằn in rõ nét trong đầu, khiến anh ta cực kỳ sợ hãi, một khi phát hiện dấu hiệu tương ứng thì sẽ khó tránh khỏi nghĩ theo phương hướng tương tự.

"Rõ ràng là hắn ta có đầy đủ trí tuệ, chắc chắn không phải người Vô Tâm, hơn nữa còn có dáng vẻ của nhân loại." An Như Hương không chút do dự phủ định suy đoán của đồng đội.

"Ngộ nhớ hắn ta chính là quái vật, chỉ cho chúng ta "cảm giác" hắn ta giống người thì sao? Cô thử nghĩ xem, người Vô Tâm cao cấp lúc trước ấy, thật sự là chẳng làm gì cả, nhưng lại khiến chúng ta cho rằng trên người cô ta có thứ cực kỳ đáng giá, bắt buộc phải lấy được." Người đàn ông đội mũ lông rách phản bác với tốc độ nói khá nhanh.

An Như Hương không giải thích gì, nhưng lại nghiêm túc suy nghĩ rồi nói:

"Quả đúng là có khả năng này. Nhưng còn một loại khả năng khác: Hắn ta là một người thức tỉnh, một trong các năng lực là về mị hoặc."

Người đàn ông đội mũ lông rách cẩn thận nghĩ:

"Cô nói như thế, tôi cảm thấy đúng là rất có khả năng. Ha ha, ở trong

lòng tôi, người thức tỉnh với quái vật đột biến không khác nhau là bao. Không, so với tuyệt đại đa số sinh vật đột biến, đám người thức tỉnh kia càng đáng sợ và kỳ dị hơn nhiều, phải nói lần này kẻ chúng ta gặp được lần này cũng tương đương."

Tuyệt đại đa số sinh vật đột biến càng giống với Thiết Xà Hắc Chiếu và cư dân trấn Hắc Thủ, một bộ phận cơ thể xảy ra biến hóa, mang đến sự tăng cường nhất định, hoàn toàn có thể hiểu được.

Nghe đồng đội nói xong, An Như Hương không nhịn được hồi tưởng những gì vừa gặp được lần này.

Sau khi chuyện xảy ra được mấy giờ, với kinh nghiệm và tâm chí của mình, cô dường như vẫn có chút chưa thoát ra được.

Đó hết như một cơn ác mộng chân thật mà làm thế nào cũng không thể tỉnh lại.

An Như Hương hít vào một hơi rồi chậm chậm thở ra, quay đầu nhìn khu phố ban nãy:

"Liệu có khả năng bọn họ cũng bị mị hoặc rồi không? Tôi nhớ lần đầu tiên gặp được bọn họ trên hoang dã lúc trước, bọn họ chỉ có bốn người, không có người đàn ông nghi là người thức tỉnh kia. Có nên nhắc nhở bọn họ một chút không?"

Người đàn ông đội mũ lông rách lập tức lắc đầu nói:

"Điều này quá nguy hiểm!"

An Như Hương trầm tư vài giây:

"Bọn họ nói tình hình của Thủ Thạch cho chúng ta, cũng trả đồ vật quan trọng nhất lại cho chúng ta, mà còn đưa thi thể của Thủ Thạch vào trong căn nhà đóng kín, tránh để người Vô Tâm nhanh chóng phát hiện, kéo anh ấy đi, ăn thịt anh ấy... Với tôi mà nói, những điều

này là phần ơn tình trối nặng, là "việc" đáng giá rất nhiều thứ."

"Không phải cô cũng chia sẻ tin tức cho bọn họ hay sao?" Người đàn ông đội mũ lông rách gắng sức ngăn cản: "Cô không nghĩ xem, người mặc thiết bị bộ xương ngoài kia, dù không phải người thức tỉnh, cũng có thể thoải mái giải quyết chúng ta!"

An Như Hương gật đầu:

"Yên tâm, tôi sẽ không mạo hiểm, tôi còn muốn mang thi thể của Thủ Thạch về. Lúc này vẫn chưa lâu, bọn họ cách chúng ta không quá xa. Tôi định ở đây hô to vài câu, đến khi bọn họ có thể nghe được hay không, nghe xong có nhận ra tình cảnh hay không thì là chuyện tôi không thể khống chế được."

"Hô ở đây?" Người đàn ông đội mũ lông rách nhìn quanh một lượt: "Được, tôi sẽ cùng hô giúp cô, xong thì lập tức rời đi."

An Như Hương quay người lại, đeo khẩu súng lục màu đen vào đai, rồi giơ hai tay lên miệng để hình chiếc loa.

Một giây sau, giọng của cô vang lên cao vút:

"Hắn ta có mị hoặc! Cảnh thận bị hắn khống chế!"

...

Long Duyệt Hồng cầm khẩu súng trường Cuồng Chiến Sĩ, vừa cảnh giới khu vực của mình, vừa chạy theo bên trái đội ngũ.

Nghe xong lời kể của An Như Hương và cuộc thảo luận của tổ trưởng với Bạch Thần, anh ta càng thêm sợ hãi lần thăm dò này. Cho dù là cưỡng ép đi vào giấc ngủ, cơn ác mộng chân thật hay cạm bẫy khó có thể kháng cự được đều có chút vượt quá năng lực tiếp nhận của anh ta, làm cho anh ta theo bản năng cảm thấy đây không phải chuyện mình có thể ứng phó được.

Nếu không được chứng kiến "chú hề suy luận" của Thương Kiến Diệu hay "cối Nga Quý" của thầy tu máy móc Tịnh Pháp, Long Duyệt Hồng cảm thấy có lẽ lúc này anh ta đã suy sụp rồi.

Nỗi sợ hãi không cách nào ngăn chặn được không ngừng nảy sinh trong lòng Long Duyệt Hồng, làm cho anh ta không nhận được xem xét lại thật kỹ lần hành động này.

Tại sao phải phiêu lưu mạo hiểm lớn thế này... Không phải tổ trưởng đã nói, trước khi chúng mình chân chính thích ứng cuộc sống trên Đất Xám, tích đủ kinh nghiệm thì sẽ không dẫn chúng mình tới chỗ quá mức nguy hiểm sao... Giúp Kiều Sơ quả thực là điều nên làm, chỉ cần anh ấy có thể có được ấn tượng tốt với mình một chút... Nhưng, nhưng, rốt cuộc có đáng giá hay không, mình còn chưa kết hôn mà... Trong lúc chạy chậm, Long Duyệt Hồng nhìn bóng dáng mặc thiết bị bộ xương ngoài chạy trước nhất, trong lòng đấu tranh dữ dội.

Anh ta nhìn rồi nhìn, chợt thấy đau buồn:

Mình làm chỉnh sửa gen rồi mới cao có mét bảy lăm, dáng vẻ trông bình thường, thành tích các môn cũng trung bình, còn bị phân tới tổ nguy hiểm nhất Bộ phận An toàn, có thể nói là đứa con của vận rủi, làm sao Kiều Sơ có thể để ý tới mình? Thôi thôi, hãy chủ động từ bỏ thì tốt hơn...

Từ bỏ...

Chương 137: Nhắc Nhở 2

Ánh mắt Long Duyệt Hồng dần trở nên mờ mịt, dường như bắt được chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói rõ được.

Lúc này, trong gió truyền đến âm thanh đứt quãng:

"Mị hoặc... Cẩn thận... Khống chế..."

Âm thanh đó the thé, nhưng vì cách một đoạn xa nên nghe không được rõ cho lắm.

Tưởng Bạch Miên lập tức chạy chậm lại, hơi nghiêng đầu nói:

"Đây là đang hô cái gì thế?"

"Tôi chỉ nghe được 'cẩn thận'." Thương Kiến Diệu nghiêm túc đáp lại: "Xem ra có ai đó đang gửi tặng lời chúc phúc tốt đẹp cho chúng ta."

Một giây sau, lại có âm thanh truyền đến xen với tiếng gió:

"Mị hoặc... cẩn thận... Khống chế..."

Lần này là giọng nam cao vút.

"Khống chế..." Bạch Thần gắng sức nghe.

Kiều Sơ chạy dẫn đầu nghe vậy thì biến sắc mặt, trầm giọng nói:

"Không thể trì hoãn được nữa, đi thôi."

"Được." Tướng Bạch Miên không thể từ chối.

Một hàng năm người lại tiếp tục hành quân.

Long Duyệt Hồng đi bên trái đội, trong đầu vẫn luôn nghe thấy âm thanh đó quanh quẩn:

"Cẩn thận... Khống chế... Cẩn thận khống chế? Cẩn thận khống chế..."

Anh ta giật mình sợ hãi, mang máng nhận ra tình huống hiện tại có gì đó là lạ.

Anh ta theo bản năng quay đầu nhìn Thương Kiến Diệu, người mà mình có mối quan hệ tốt nhất trong đội.

Trong lúc di chuyển, anh ta thấy Thương Kiến Diệu nhếch miệng đáp lại bằng một nụ cười xán lạn.

Cậu ta có ý gì... Long Duyệt Hồng thử lý giải ý của Thương Kiến Diệu, nhưng không thể thành công.

Anh ta lại hồi tưởng từng chút từ lúc đi tới giờ, hồng tìm dấu vết liên quan tới vấn đề.

Hai ba phút sau, bọn họ vòng qua một tòa kiến trúc, nhìn thấy đích đến "chìm ngầm" trong bóng đêm.

Đó là một tòa nhà cao tầng chừng hơn trăm mét, kèm theo một khoảng sân rất rộng, bên trong cực kỳ yên tĩnh.

Bởi vì còn hai ba trăm mét nữa nên đám người Thương Kiến Diệu không thể thấy rõ tấm biển treo ngang trên cổng chính ở chỗ sân rất cuộc viết cái gì.

Đúng lúc này, Kiều Sơ dẫn đầu đột nhiên dừng bước.

Ngay sau đó, y ngửa người ra sau, trong tiếng kim loại va chạm, ngã xuống đất.

Đám người Tường Bạch Miên kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, theo bản năng định chạy tới xác nhận vấn đề.

Gần như cùng lúc đó, thiết bị bộ xương ngoài kia phát ra tiếng bíp bíp bíp bíp, tất cả các khớp xương hỗ trợ đều lập tức rung rung.

Cơ thể Kiều Sơ cũng dần có động tĩnh, chậm rãi bò dậy.

Lúc này, Tường Bạch Miên dường như đã nhận ra cái gì đó, bèn giơ súng phóng lựu, nhắm tới phía trên một hàng cây bên đường rồi bóp cò.

Bùm!

Một quả cầu lửa nhanh chóng lan ra, soi sáng tầng cây bị đốt cháy và một bóng dáng nhảy vào tòa nhà lầu bên đường.

Đó là một sinh vật giống mèo, cao chừng một mét, ngoài cơ thể dường như không có da với lông, để lộ rõ những thớ "cơ bắp" đỏ như máu.

Đuôi của nó giống như đuôi bọ cạp, bao phủ trong lớp vỏ cứng màu nâu, mọc gai ngược. Chỗ bờ vai của nó có những cây gai xương màu trắng hết như trang sức, còn trên đỉnh đầu nó hết như có bốn cái tai.

Thứ này, dù có nhìn thế nào, cũng không phải sinh vật bình thường.

Con quái vật kia nhảy vào một căn phòng ở tầng hai, vừa né được vụ nổ lựu đạn, sau đó nó nhanh chóng lao đi, thoát khỏi phạm vi cảm ứng của Tường Bạch Miên, biến mất ở sâu trong tòa nhà bên

đường.

Lúc này, Kiều Sơ đã khôi phục bình thường, lại đứng lên.

Y nhìn hướng con quái vật biến mất, trầm giọng nói:

"Ban nãy tôi ngủ mất, may là chức năng cảm ứng đánh thức của thiết bị bộ xương ngoài không tệ."

"Đó là con quái vật cưỡng ép người ta đi vào giấc ngủ?" Bạch Thần lập tức phản ứng lại.

"Xem ra là một sinh vật đột biến." Tưởng Bạch Miên đưa ra suy đoán.

Kiều Sơ không định truy đuổi con quái vật hình mèo kia, chỉ vào đích đến, nói:

"Chúng ta qua bên đó thôi."

Thương Kiến Diệu tỏ thái độ đầu tiên, nhanh chóng chạy tới tòa nhà cao tầng kèm sân rộng kia.

Đám người Tưởng Bạch Miên cũng chạy nhanh theo.

"Đặt tên cho nó chưa?" Trong lúc chạy, Thương Kiến Diệu đột nhiên hỏi.

"Ai cơ?" Tưởng Bạch Miên có chút mù mờ.

"Con quái vật vừa nãy." Thương Kiến Diệu trả lời rất nghiêm túc: "Gọi nó là Mèo Quỷ nhé?"

"Tên gì xấu thế." Tưởng Bạch Miên theo bản năng phủ định: "Gọi là mèo Yên Giấc đi!"

Trong lúc nói, bọn họ chạy tới đích, đi tới cổng trước sân rộng kia.

Nương theo ánh trăng và ánh sao có vẻ hơi yếu ớt, bọn họ thấy rõ tấm biển màu đen treo ngang trên cổng.

Tấm biển này được làm từ đá, thoạt nhìn trông không quá bản, tựa như thường xuyên được mưa cọ rửa hoặc ai đó "vệ sinh".

Những chữ màu vàng trên mặt nó không bị tróc cái nào, đều là ngôn ngữ Đất Xám.

Những chữ này hợp thành cụm từ mà Long Duyệt Hồng chưa từng nghe nói bao giờ:

"Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh"

"Đây là chỗ nào?" Long Duyệt Hồng buột miệng hỏi.

Tưởng Bạch Miên giải thích qua:

"Ở trong một số thành phố, những thứ hỗn tạp như ống nước, ống dẫn khí đốt tự nhiên, dây điện, cáp quang được thống nhất tại một chỗ, hình thành một mạng lưới quản lý thông minh khổng lồ. Mà điều khiển mạng lưới này chính là trung tâm mạng lưới thành phố thông minh."

"VẬY... Vì sao chúng ta lại đến đây?" Long Duyệt Hồng lại càng cảm thấy hoài nghi.

Lúc này, Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài hờ hững nói:

"Xung quanh phế tích thành phố này có một trạm thủy điện vẫn còn đang vận hành, còn được "bảo trì". Trong phế tích thành phố này, rất nhiều đường dẫn cũng được "bảo trì", tình trạng khá tốt. Điều chúng ta cần làm, chính là tiến vào trung tâm điều khiển, mở điện lại."

"Tại sao phải mở điện?" Tưởng Bạch Miên hỏi theo bản năng.

Kiều Sơ im lặng hai giây rồi đáp:

"Vì để mở ra tất cả cửa của một phòng thí nghiệm."

Chương 138: Mất Nhuệ Khí 1

Tường Bạch Miên liếc nhìn đám người Thương Kiến Diệu một cái, rồi lại quay sang nhìn Kiều Sơ, hỏi:

"Phòng thí nghiệm kia ở chỗ nào?"

Kiều Sơ đội mũ giáp nên không thấy rõ vẻ mặt còn chưa kịp trả lời, tiếng gào hú thê lương khàn khàn kia lại một lần nữa vang vọng tận mây xanh.

Lúc này đây, đám người Thương Kiến Diệu có thể nghe được rất rõ tiếng gào hú đó vang lên ở nơi cách chỗ mình không xa, chỉ vài con phố phía sau "Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh".

Âm thanh đó khổng lồ như thế, vang dội như vậy, khiến đám người Thương Kiến Diệu ù hết lỗ tai, đầu óc mê muội.

Nó hệt như đến từ tận sâu trong đáy lòng của mỗi người, đến từ trí nhớ sợ hãi không thể nào hóa giải được, làm cho đôi chân Long Duyệt Hồng run bần bật không thể kiểm soát nổi, làm cho Bạch Thần theo bản năng kéo chặt khăn quàng cổ, kéo mạnh tới mức dường như muốn thắt chết bản thân.

Cơ thể Tường Bạch Miên khe khẽ run run, dường như đang dùng hết sức bình sinh để chống cự lại nỗi sợ hãi này. Thương Kiến Diệu thì thoáng rụt người lại, hệt như hắc vẫn còn là một đứa bé.

Nhưng hắc nhanh chóng bình thường trở lại, không, cũng không tính là bình thường, hắc nở nụ cười, tỏ ra vô cùng hào hứng.

Suy nghĩ của hắn dường như nhảy vọt qua từ "sợ hãi", mà đi tới từ "hưng phấn".

Đương nhiên phần lớn cũng là vì tiếng gào thê lương cực lớn đó đã dừng lại, chỉ còn tiếng vọng và những tiếng gào khắp các nơi trong phế tích là vẫn còn đang vang vọng không ngớt.

Lúc này, Kiều Sơ khẽ cười nhẹ một tiếng:

"Phòng thí nghiệm ở ngay chỗ âm thanh kia vừa phát ra."

Nghe được câu này, đám người Tường Bạch Miên sợ hãi, bắt đầu suy nghĩ lan man:

Phòng thí nghiệm thần bí truyền ra tiếng gào tiếng rống... Trạm thủy điện vẫn còn vận hành từ khi thế giới cũ hủy diệt tới nay... Phế tích thành phố được vệ sinh dọn dẹp theo định kỳ... Một bộ phận dây điện và thiết bị vẫn còn có thể sử dụng được tới bây giờ... Quái vật hình mèo có thể cưỡng ép người ta đi vào giấc ngủ... Ngựa Ác Mộng có thể tạo ra cơn ác mộng chân thật gây ra các loại hậu quả nghiêm trọng... Sự tồn tại nghi là người Vô Tâm cao cấp, một khu vực sâu trong đầm lầy không có phóng xạ hay ô nhiễm nhưng lại có nhiều quái vật...

Những thông tin này tập trung lại một chỗ, chân tướng như đã gần trong gang tấc, mà lại cực kỳ đáng sợ.

Tường Bạch Miên vừa rất hoảng sợ, nhưng lại có chút hưng phấn.

Đây là một trong những nguyên nhân mà cô thành lập tổ điều tra thế giới cũ!

"Không biết nghiên cứu của phòng thí nghiệm kia có liên quan gì tới thế giới cũ bị hủy diệt hay không..." Tường Bạch Miên nói như đang tự lẩm bẩm.

Kiều Sơ không để ý tới vấn đề này, sai bước đôi chân có bao quanh bởi khung xương kim loại:

"Nên đi mở điện."

Tường Bạch Miên đuổi theo, hỏi với tốc độ nói khá gấp:

"Anh có sơ đồ bố trí của chỗ này không?"

"Đầu tiên xuống phòng máy dưới lòng đất đóng cầu dao, khôi phục nguồn điện của tòa nhà này, sau đó tới trung tâm mạng lưới tầng 17, hoàn thành việc mở điện." Kiều Sơ dường như đã sớm biết rõ tình hình của "Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh" này.

Đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu không nói gì thêm, theo Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài đi qua cổng bên trái, tiến vào trong sân.

Nơi đây cực kỳ rộng rãi, cây cối cũng tươi tốt, các loại xe hơi bỏ hoang được dừng đỗ đúng chỗ, không chặn giữa đường.

Những lùm cây có cao có thấp, có cái mọc chia lung tung hoặc lộn xộn phân tán xung quanh, mờ mờ, hết như đám quái vật núp mình trong bóng đêm, làm cho Long Duyệt Hồng vốn sợ hãi thì lại càng căng thẳng toàn thân, dường như sẽ có thể làm ra động tác đánh trả bất cứ lúc nào.

Theo ý nghĩ của anh ta, tổ mình hoàn toàn không nên đi vào Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh, không nên khôi phục nguồn điện của chỗ này để thử mở tất cả cửa của phòng thí nghiệm thần bí kia.

Tạm không nhắc đến xem điều này liệu có mang tới một vòng tai nạn mới cho xã hội loài người vốn yếu ớt trên Đất Xám hay không, Long

Duyệt Hồng cảm thấy đám người bọn họ không thể nào chống đỡ được mối nguy hiểm ẩn chứa trong phòng thí nghiệm thần bí kia và phế tích quỷ dị này.

Anh ta hoàn toàn không muốn hy sinh, hoàn toàn không muốn biến thành tiền tử tuất tám mươi tháng lương.

Phía trước tòa nhà Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh có một hồ nước, nước bên trong bắn đục, không ít đồ vật linh tinh nổi lên trên, nhưng không nhiều như tưởng tượng.

Ánh trăng và ánh sao mỏng manh chiếu xuống, Long Duyệt Hồng đột nhiên thấy có một bóng đen chợt hiện lên trong làn nước.

"Có gì đó!" Anh ta hoảng sợ giơ khẩu Cuồng Chiến Sĩ nhắm thẳng chỗ đó.

Kiều Sơ quay đầu nhìn anh ta một cái:

"Một con cá bình thường."

Long Duyệt Hồng lập tức thở phào một hơi, nhưng cũng vì kích thích còn sót lại do điều đó đưa tới một cuộc đốt cháy nỗi sợ hãi chồng chất trong lòng anh ta.

"Không, không bình thường! người Vô Tâm không ăn cá sao? Tôi, tôi không muốn vào đó! Tôi bỏ cuộc! Tôi trở lại chỗ xe Jeep chờ mọi người!" Anh ta nói một mạch tất cả ý nghĩ trong lòng.

Giờ phút này, anh ta lại cảm thấy Kiều Sơ không còn cuốn hút như thế nữa.

Kiều Sơ đội mũ giáp sừng sốt một giây, sau đó nheo mắt lại.

Y lặng lẽ giơ cánh tay che phủ bởi thiết bị bộ xương ngoài lên, dùng khẩu súng trường có ngoại hình quái dị kia nhắm thẳng vào Long

Duyệt Hồng.

Tường Bạch Miên và Bạch Thần đồng thời mở miệng, định ngăn cản, lại có chút do dự, không biết có cần phải đến mức ra tay với nhau không, nội tâm cả hai dường như rơi vào cơn tranh đấu dữ dội.

Kiều Sư không cho bọn họ cơ hội kịp phản ứng, chuẩn bị bóp cò.

Đột nhiên, y phát hiện ngón tay của mình không cách nào kéo ra sau được!

Ngoài đó ra, các ngón tay của y có thể vận động cực kỳ linh hoạt với tất cả các phương hướng khác.

Dường như y chỉ thiếu động tác bóp cò này!

Kiều Sư lập tức đưa mắt nhìn lướt qua Long Duyệt Hồng, nhìn vào Thương Kiến Diệu ở phía sau một khoảng ngắn.

Thương Kiến Diệu thoáng khom người, dường như đang há miệng thở dốc.

Chương 139: Mất Nhuệ Khí 2

Hắn đáp lại cái nhìn chăm chú của Kiều Sơ bằng đôi mắt sâu thẳm, có chút gian nan nhưng vẫn cực kỳ nghiêm túc nói:

"Mẹ tôi nói rồi, cho dù có thích người nào đến mấy, cũng không thể chiều chuộng thói hư tật xấu của cô ấy được."

...

Quả lựu đạn mà Trương Bạch Miên phóng bắn tới mèo Yên Giấc tạo ra vụ nổ không nhỏ.

Ở một nơi khác trong phế tích, trên quảng trường nơi có rất nhiều bức tượng.

Thầy tu máy móc Tịnh Pháp mặc tăng bào màu vàng, khoác áo cà sa màu đỏ dùng động tác trong tay, quay đầu nhìn về nơi truyền ra âm thanh.

Trước mặt của gã là mấy cái xác người Vô Tâm nữ rách nát.

Không lâu sau, từ phía vang lên vụ nổ, tiếng gào rú tận trời lại một lần nữa vang lên.

Ánh sáng đỏ trong đôi mắt điện tử lóe lên vài lần, thầy tu máy móc Tịnh Pháp bỏ qua cho những cái xác xung quanh, lập tức tăng tốc chạy tới chỗ phát ra âm thanh.

...

Trong một căn nhà ở trên một khu phố trong phố tích thành phố.

Người đàn ông trung niên Đỗ Hành với hàng ria mép bên miệng, mặc áo choàng dài màu đen sậm và để tóc dài buông xõa nghi hoặc lẩm bẩm:

"Không ở chỗ này?"

Ông ta vừa dứt lời, một tiếng nổ truyền tới từ chỗ không tính là xa nơi đây.

Đỗ Hành không phản ứng gì với tiếng nổ này, nhưng tiếng gào rú thể lương khàn khàn kia nhanh chóng vang lên ở hướng đó.

"Chẳng lẽ ở bên kia?" Đỗ Hành suy nghĩ, rồi chạy tới phía cầu thang.

...

Trong một cửa hàng bên đường của phố tích.

Đạo sĩ Già La Lan tóc vàng mắt xanh đang mệt mỏi nằm trên một chiếc ghế bành làm bằng da màu đen rất mềm mại, mơ màng ngủ.

Tiếc rằng cô không thể ngủ, bởi cô bị đánh thức bởi tiếng nổ mạnh và tiếng hú hét liên tiếp.

"Ài, tu vi của mình vẫn chưa đủ, sư phụ còn có thể bình yên chìm vào giấc ngủ ngay bên nhà xưởng... Thôi thôi, nếu đã tỉnh, vậy phải gặp sao hay vậy thôi, không biết trên đường liệu có bắt được chiếc xe nào để đi nhờ không..." Già La Lan nho nhả tự trách một câu.

Hiện giờ đến cả việc lẩm bẩm một mình mà cô cũng dùng tiếng Đất Xám.

Sau đó, Già La Lan chậm rãi đứng dậy, từng bước đi tới chỗ phát ra tiếng gào thét kia.

...

Một bên khác của thành phố, trên quảng trường có không ít vũ khí.

Một đoàn xe được tạo nên từ năm con xe đang đỗ ở chỗ này.

Trong năm chiếc xe kia, có một con xe là xe thiết giáp màu xanh xám.

Bên cạnh xe thiết giáp, một người đàn ông trưởng thành đội mũ nồi màu xanh xám nhìn những gì thu hoạch được lần này, hài lòng gật đầu.

"Anh Lập, chưa được bao lâu mà chúng ta đã trang bị đủ cho tất cả xe rồi. Hay là, để anh em tản ra đi tìm xem con xe nào có thể sửa được, tranh thủ mỗi thằng một xe nhỉ?" Một tên đàn ông đầu trọc lốc tới gần, vui sướng nói.

"Linh Cầu" Lâm Lập, người được gọi là anh Lập, nhìn quanh một lượt, chậm rãi đảo mắt qua khuôn mặt của mười hai mươi ba thành viên nòng cốt của mình, thấy tất cả bọn họ đều toát lên vẻ vui sướng và hưng phấn.

Mũi y cực thẳng, trán có chút hơi dô, khuôn mặt xem như cũng có chút đặc điểm.

"Cũng được." Lâm Lập gật đầu, đồng ý với lời đề nghị của đầu trọc: "Chủ yếu là lần này vẫn chưa tìm được thứ vũ khí có thể tăng thực lực của chúng ta lên, hoặc tư liệu kỹ thuật để có thể đối thủ tốt với các thế lực lớn. Phải chuẩn bị cho sau này, chắc chắn đứng sau trấn Hắc Thử là một thế lực lớn, chúng ta bắt buộc phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ trước khi bọn họ biết rõ đã xảy ra chuyện gì."

Y đang định nói thêm vài câu, vụ nổ và tiếng gào thét lần lượt vang lên từ cùng một hướng.

"Linh Cầu" Lâm Lập lắng lắng nghe một lúc, rồi cười nói:

"Xem ra bên kia có đồ tốt rồi. Chúng ta qua đó rình coi thử xem, có cơ hội thì ra tay, không cơ hội thì tìm cái khác."

Đây là phong cách xưa nay của toán cướp bọn họ, hết như đàn linh cầu người được mùi thịt thối chạy tới, lại không dám mạo hiểm tới gần, chỉ đứng ở đằng xa chực chờ cơ hội.

"Vâng, anh Lập!" Đám thành viên nòng cốt của y vốn đang định thay phiên ngủ nghỉ, nghe vậy thì tên nào tên nấy đều hào hứng hẳn.

...

Nghe được lời của Thương Kiến Diệu, Kiều Sơ khe khẽ giật giật, gần như không thể nhận ra.

Mãi cho tới lúc này, Long Duyệt Hồng mới nhận ra Kiều Sơ đang định giết mình.

Đột nhiên, toàn bộ những ảo tưởng tốt đẹp của anh ta lúc trước đều đồng loạt sụp đổ, làm cho anh ta chân chính quay về với "sự thật".

"Anh, anh ta..." Long Duyệt Hồng hoảng sợ phát hiện Kiều Sơ vốn không phải đồng đội của mình, không phải người có sức quyến rũ tột độ đáng để đi theo.

Cả quãng đường này, thế mà anh ta lại nhắm mắt nhắm mũi đi theo người ta.

Điều này thật kỳ dị!

Long Duyệt Hồng còn chưa nói xong, trong đôi mắt màu vàng của Kiều Sơ chợt hiện lên từng vòng gợn sóng như ảo giác huyền hoặc.

Tường Bạch Miên đã quyết định sẽ ra tay ngăn cản Kiều Sơ đột

nhiên sinh ra cảm giác mất hết nhuệ khí đầy mãnh liệt:

Rõ ràng chính cô muốn đưa Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng rời khỏi khu vực nguy hiểm, trái lại cô lại dẫn bọn họ tới phế tích có độ nguy hiểm cao. Đây vốn là một chuyến huấn luyện thực địa dã ngoại bình thường, nhưng lại phát triển tới mức độ này, là do tổ trưởng không làm tròn chức trách. Giấc mộng từng có vì một lần sai lầm mà không thể không từ bỏ, cơ thể cũng suy kiệt thì tàn khuyết...

Mình như thế này, thà chết quách đi cho xong...

Giờ khắc này, Tường Bạch Miên hoàn toàn nản lòng thoái chí, bỏ qua việc đấu tranh, chỉ muốn chờ chết.

Bạch Thần, Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu đều có phản ứng tương tự, đều chán nản không muốn làm bất cứ chuyện gì, không muốn nói dù chỉ một câu.

Kiều Sơ không tấn công, mà thu khẩu súng trường màu bạc lại, ánh mắt lạnh lẽo nhưng giọng nói lại vô cùng dịu dàng:

"Yên tâm, đều đã qua rồi."

Đám người Long Duyệt Hồng chìm sâu vào trong thế giới u ám chán nản hết như nghe được lời an ủi của thiên sứ.

Chương 140: Kẻ Phá Hồng Phong Cách 1

Cảm giác chán nản ủ rũ đột nhiên kéo tới này biến mất, đám người Tường Bạch Miên nhanh chóng bình thường trở lại.

Tuy Long Duyệt Hồng vẫn còn sợ hãi, không muốn đi sâu vào trong Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh, nhưng cảm thấy vì Kiều Sơ, người tốt đẹp hết như thiên sứ, anh ta vẫn có thể mạo hiểm một chút.

Vì mặc thiết bị bộ xương ngoài quân dụng nên Kiều Sơ đã tháo chiếc đồng hồ cơ cất vào túi áo trong, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc y biết bây giờ là mấy giờ mấy phút mấy giây, bởi vì kính bảo hộ kiêm màn hình có hiện thời gian tương ứng.

Y nhìn góc bên phải phía dưới của kính bảo hộ, nhằm tính thời gian "mị hoặc" sắp xảy ra dị biến, nhanh chóng giục giã:

"Chúng ta đi phòng máy dưới đất."

Lần này đám người Thương Kiến Diệu không dị nghị gì, theo vị đặc phái viên của Viện nghiên cứu thứ tám này vòng qua hồ nước, đi tới phía trước tòa nhà Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh.

Cửa của tòa nhà này được làm bằng kính, không biết được mở ra từ lúc nào, hoặc là có lẽ từ lúc thế giới cũ bị hủy diệt tới giờ, nó chưa từng đóng lại bao giờ. Tóm lại, đại sảnh rộng lớn u ám bên trong trực tiếp hiện ra.

Kiều Sơ không vội vã đi vào, mà sử dụng Hệ thống cảnh báo sớm

tích hợp đứng ngoài quan sát mười mấy giây.

Sau đó, y thoáng xoay người, xông tới thang máy, vang lên tiếng keng keng keng.

Đám người Tường Bạch Miên theo sát phía sau, vẫn luôn giữ vững đội hình chiến thuật.

Trong quá trình đó, trong đại sảnh này chỉ có tiếng khung xương kim loại va chạm lên mặt đất, và tiếng bước chân không tính là nặng nề của bọn họ vang vọng, không còn động tĩnh nào khác. Xung quanh hoàn toàn là một mảng tĩnh lặng.

Bọn họ nhanh chóng đi đến chỗ thang máy.

Chỗ này, hai bên trái phải đều có ba thang máy màu xám đen.

Đương nhiên tất cả đều không thể sử dụng được, vì không có điện.

Mục tiêu của Kiều Sơ không phải là thang máy, mà là cửa của lối thoát hiểm bên cạnh.

Cánh cửa gỗ màu đỏ sậm này đã có chút hư hại, lúc này đang lẳng lẳng đóng kín, không biết có khóa lại hay không.

Bạch Thần đang muốn chạy lên trước mở cửa cho Kiều Sơ, đột nhiên trong lòng bỗng nảy sinh ra một nhận thức kỳ quái nào đó.

Ở sau cánh cửa kia, có một món đồ cực kỳ quý giá, bắt buộc phải lấy cho bằng được!

Điều này làm cho cô có một khát vọng và sự thôi thúc cực kỳ mãnh liệt không cách nào đè xuống được, muốn lập tức mở cửa vọt tới chỗ đó để lấy được món đồ kia.

Không chỉ riêng cô, đám người Kiều Sơ, Long Duyệt Hồng cũng có

cảm giác tương tự, đều vội vã muốn tới gần cửa.

Tường Bạch Miên hơi nhú chân mày lại, la lên:

"Các người còn nhớ chuyện mà đồng đội của Ngô Thủ Thạch đã miêu tả không?"

Chuyện mà cô nói tới là việc người Vô Tâm cao cấp tạo ra mê hoặc, bày sẵn cạm bẫy.

Chính vì nhớ tới chuyện này nên cô mới hoàn toàn không bị che mờ tâm trí, có thể chống chọi lại nhận thức kỳ quặc kia trong một mức độ nhất định.

Đôi chân cô rạo rực muốn bước lên, cơ thể đã bày sẵn trạng thái xông lên, nhưng toàn thân cô vẫn đóng đinh tại chỗ, không bước ra dù chỉ nửa bước.

Lời này đánh thức chút lý trí của đám người Kiều Sơ, làm cho bọn họ rơi vào sự đấu tranh ngăn ngủi, không trực tiếp mở cửa.

Lúc này, Thương Kiến Diệu ở phía sau cùng đã chạy tới, nhưng không tiếp tục tiến lên, mà dừng lại bên cạnh Tường Bạch Miên.

"Tôi cảm thấy chỗ đó có bí mật có thể cứu vớt toàn bộ nhân loại." Hắc nói rất nghiêm túc: "Nhưng loại bí mật này chắc chắn sẽ được bảo vệ tầng tầng lớp lớp, xung quanh cất giấu cực nhiều hiểm nguy."

Trong lúc nhất thời, Tường Bạch Miên thật sự không biết nên trợn mắt coi thường hắc, hay nên khen ngợi hắc một câu.

"Chúng ta phải cẩn thận, không được lỗ mǎng." Thương Kiến Diệu tuân theo ý tưởng này suy nghĩ hai giây.

Sau đó, hắc nhảy tới trước một thang máy, mượn dùng hiệu quả mặt kính của kim loại và ánh trắng với ánh sao chiếu vào từ cửa sổ, nhìn

thấy hình ảnh bản thân không đủ rõ nét.

Sau khi mặt đối mặt với chính mình, Thương Kiến Diệu mở miệng nói:

"Tường Bạch Miên chân dài, tôi cũng chân dài.

Tường Bạch Miên rất lợi hại, tôi cũng rất lợi hại.

Cho nên?"

Đôi mắt hắn trở nên sâu thẳm từ lúc nào chẳng biết, hắn mở miệng cúi đầu tự nói một câu:

"Cho nên chúng tôi giống nhau."

Trong quá trình đó, ban đầu Kiều Sơ định ngăn cản, nhưng một mặt phải chống cự lại khát vọng mãnh liệt đột ngột này, khó lòng phân tâm được, mặt khác lại cảm thấy có lẽ Thương Kiến Diệu có thể tạo ra biến hóa khác biệt, phá vỡ cục diện hiện tại, làm cho y có chút chờ mong, cho nên cuối cùng y lựa chọn chuẩn bị sẵn sàng, ngoảnh mặt làm thinh.

Sau khi "lừa gạt" xong bản thân, Thương Kiến Diệu nghiêng đầu nhìn về phía Tường Bạch Miên.

Đôi mắt hắn lại càng trở nên tối tăm.

Trong lòng Tường Bạch Miên chợt sinh ra một ý tưởng cực kỳ mãnh liệt:

"Tuy mình rất khát khao món đồ phía sau cửa kia, cực kỳ muốn có được nó, nhưng mình tuyệt đối không được thể hiện khẩn cấp như vậy, cũng không được nói thẳng ra, nếu không sẽ khiến mình rất mất mặt!"

Y nghĩ ấy lóe lên trong đầu, Tưởng Bạch Miên khẽ xoay người lại, giậm nhẹ chân:

"Các người muốn thì tự đi đi, tôi không đi."

Thương Kiến Diệu cũng xoay người cùng hướng đó, cũng giậm nhẹ chân:

"Các người muốn thì tự đi đi, tôi không đi."

Chương 141: Kẻ Phá Hồng Phong Cách 2

Thấy cảnh đó, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng vừa thấy kỳ dị, lại vừa rất ngạc nhiên, cũng cảm thấy buồn cười.

Trong lúc nhất thời, khát vọng mãnh liệt trong lòng bọn họ kia cũng bị làm dịu đi không ít.

Tướng Bạch Miên còn đang ở trong trạng thái già mồm bèn trừng Thương Kiến Diệu một cái:

"Sao anh lại bắt chước tôi?"

"Sao cô lại bắt chước tôi?" Thương Kiến Diệu bắt chước ánh mắt, ngôn ngữ và biểu cảm của Tướng Bạch Miên giống y như đúc

Lúc này, trạng thái già mồm trên người Tướng Bạch Miên rút lui.

Cô hồi tưởng cảnh tượng ban nãy, không nhịn được cười thành tiếng:

"Anh định dùng cách thức khiến chúng tôi chết cười này để chống cự lại nhận thức và khát vọng kỳ lạ kia sao?"

"Cô định dùng cách thức khiến chúng tôi chết cười này để chống cự lại nhận thức và khát vọng kỳ lạ kia sao?" Thương Kiến Diệu cười nói theo.

Kiều Sơ nhìn mà khẽ giật giật khóe miệng, theo bản năng định trầm giọng cảnh cáo để bọn họ nghiêm túc một chút.

Đây là trong trung tâm mạng lưới của phế tích thành phố, khắp nơi đều chất chứa nguy hiểm, nơi này tĩnh lặng tới mức khiến người ta sờn tóc gáy, sao có thể cãi cọ, cười đùa với nhau không ngừng như vậy?

Tường Bạch Miên suy nghĩ hai giây, cố nhin cười nói:

"Tóc tôi rất dài, tóc anh rất ngắn."

"Tóc tôi rất dài..." Thương Kiến Diệu thuật lại tới đây, đột nhiên không nói được nữa.

Ánh mắt hắn bình thường trở lại.

"Bắt lấy cơ hội này." Hắn lập tức nói.

Tường Bạch Miên lập tức tỉnh táo, tranh thủ lúc khát vọng kỳ quặc này còn chưa kịp lại tiếp tục ăn mòn bản thân, bước nhanh tới trước cửa gỗ mở ra hai bên kia.

"Vọt sang hai bên." Cô vừa ra lệnh cho đám người Bạch Thần, Long Duyệt Hồng, vừa thò tay nắm lấy tay nắm cửa kim loại loang lổ vết gỉ sét.

Tường Bạch Miên chờ vài giây, rồi vận tay nắm, mở cửa ra.

Không chút chậm trễ, cô lập tức nhảy lên và lăn sang chỗ thang máy bên cạnh.

Pằng pằng pằng!

Tạch tach tach!

Tiếng súng liên tục vang lên từ cầu thang bên trên và bên dưới, cơn lốc đạn bao phủ cả không gian cửa vào lối thoát hiểm kia.

Nếu đám người Long Duyệt Hồng lỗ mãng mở cửa ra, giờ chắc chắn đã bị bắn thành cái sàng rồi.

Kiều Sơ bị khát vọng kỳ lạ và mãnh liệt này khống chế, hoàn toàn quên mất sử dụng Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp của thiết bị bộ xương ngoài.

Trong tiếng súng vang, Tường Bạch Miên lấy một quả lựu đạn chiến thuật giắt trên đai vũ trang, chuẩn bị kéo móc ném nó vào cửa vào lối thoát hiểm.

Cô tính toán xong quỹ đạo, định ném vào bức tường cho lựu đạn văng ngược lại, làm cho nó rơi xuống cầu thang bên dưới.

Đúng lúc này, tiếng súng ngừng.

Tường Bạch Miên lặng lẽ giắt lựu đạn chiến thuật về đai, một tay bưng súng phóng lựu, tay kia cầm khẩu Liên Hiệp 202, chăm chú cảm ứng các loại tín hiệu điện trong lối thoát hiểm.

"Người Vô Tâm ở bên trên đã rút lui, bên dưới thì bị quấy nhiễu, tín hiệu không rõ ràng cho lắm, nhưng tối đa chỉ còn khoảng hai tên..."
Tường Bạch Miên nhanh chóng cung cấp thông tin.

Lúc này, nhận thức và khát vọng kỳ quặc rằng có một báu vật quý giá giấu trong lối thoát hiểm, bắt buộc phải lấy đến này đã hoàn toàn biến mất, Kiêu Sơ cũng khôi phục bình thường.

Y ý vào việc có thiết bị bộ xương ngoài, có Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp, lăn mình vào trong lối thoát hiểm.

Sâu trong cầu thang đi xuống phòng máy dưới lòng đất, một bóng dáng đang nhìn lên trên.

Đây là một cô gái, bề ngoài trông hãy còn khá trẻ, khuôn mặt khá sạch sẽ, nhưng đôi mắt trắng nhiều mà đen ít, khá đục, và đầy tơ

máu.

Cô ta cao chừng một mét sáu lăm, mặc một chiếc áo lông xơ xác khô quắt, từ trên xuống dưới sạch sẽ hơn những người Vô Tâm khác không ít.

Cô ta lẳng lẳng đứng ở sâu trong bóng tối, hết như hồn ma lượn lờ trong đêm tối, đang im lặng nhìn chằm chằm vào mục tiêu muốn giết.

Nếu không có Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp, Kiều Sơ căn bản không thể thấy rõ được dáng vẻ của cô ta.

Ngay trước khi Kiều Sơ phóng lựu đạn ra, vị người Vô Tâm này ấn tay một cái, nhảy thẳng xuống dưới, biến mất sâu bên dưới cầu thang.

"Là người Vô Tâm cao cấp mà đám người Ngô Thủ Thạch gặp phải sao?" Tưởng Bạch Miên dựa vào cửa, hỏi dò một câu.

Kiều Sơ khẽ gật đầu:

"Ừm."

"Phù, quả nhiên." Tưởng Bạch Miên thở hắt một hơi.

Lúc này, Long Duyệt Hồng cảm thán nói một câu như thể vừa sống sót sau tai nạn:

"May là người Vô Tâm không thông minh, nếu vừa nãy bọn họ trực tiếp bắn, không chờ chúng ta mở cửa, chúng ta cũng phải chết một nửa rồi."

Cửa gỗ màu đỏ sậm mở ra hai bên kia không cản được đạn.

Nhưng trong mắt người Vô Tâm, những kẻ vốn hành động theo bản năng, chướng ngại vật dường như chỉ có thể là chướng ngại vật, bắt

buộc phải chờ nó mở ra.

"Giờ đừng có nói lời này, điềm gở." Bạch Thần nghiêng đầu liếc Long Duyệt Hồng một cái.

Khi nghe thấy những từ như "may mắn", "xui xẻo", "điềm gở", "vận mệnh", Long Duyệt Hồng luôn cực kỳ nhạy cảm, vì vậy anh ta lập tức ngậm chặt miệng lại.

Kiều Sơ liếc nhìn cầu thang tối om bên dưới, trầm giọng nói:

"Đi xuống thôi."

Y dừng lại một chút, ra lệnh:

"Các người đi trước."

Đã đến lúc phát huy tác dụng của con mồi.

Chương 142: Hành Lang Dưới Đất 1

"Được." Thương Kiến Diệu đi đầu tiên, giương khẩu súng Cuồng Chiến Sĩ lướt qua Kiều Sơ, chạy tới cầu thang thông xuống phòng máy dưới lòng đất.

Lúc này, một cánh tay giơ ra chặn trước người hắn.

"Tôi đi đầu tiên." Tưởng Bạch Miên trầm giọng nói.

Đương nhiên, dù cô có hạ nhỏ giọng tới mức nào đi chăng nữa, khi không có tình huống đối chiếu, âm lượng là không đủ nhỏ.

"Tôi là người thức tỉnh." Thương Kiến Diệu rất kiên trì, vẻ mặt rất chăm chú và nghiêm túc.

"Thế nào? Cứu vớt toàn nhân loại bắt đầu từ chúng tôi trước sao?"
Tưởng Bạch Miên khẽ cười một tiếng: "Anh có thể cảm ứng được kẻ tập kích trước tiên không?"

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Làm được."

"..." Tưởng Bạch Miên không ngờ mình lại nhận được đáp án như vậy, làm cho những lời cô định nói tiếp mắc kẹt trong cổ họng.

Vài giây sau, cô mới nghẹn ra được một câu:

"Phạm vi bao nhiêu?"

"Mười mét." Thương Kiến Diệu thản nhiên đáp lời.

Tường Bạch Miên lặng lẽ thở phào một hơi:

"Phạm vi mà tôi có thể cảm ứng được rộng hơn anh. Trong hoàn cảnh này, nhất định phải phát hiện kẻ tập kích càng sớm càng tốt. Cho nên, tôi đi đầu tiên."

Nói tới đây thì cô cười:

"Đây không phải là không cho anh đảm nhận trách nhiệm, mà là mỗi người có một sở trường riêng, chuyện chuyên nghiệp thì phải giao cho người chuyên nghiệp nhất làm."

Nếu có một ngày tổ của chúng ta gặp phải tình huống càng nguy hiểm hơn, mà năng lực của anh phù hợp để phá giải tình thế nhất, như vậy tôi sẽ không chút do dự phái anh đi làm."

Thương Kiến Diệu không nói gì thêm, gạt đầu rồi chủ động lùi ra sau một bước, nhường đường.

Tường Bạch Miên điều chỉnh đai súng, đeo súng phóng lựu lên, sau đó chuyển sang cầm Rêu Đá, tay kia trống không.

Bên trong cầu thang là một hoàn cảnh cực kỳ chật hẹp, không gian để né tránh là có hạn, cho nên tuyệt đối không được mắc sai lầm.

Dựa vào suy nghĩ đó, Tường Bạch Miên tạm thời bỏ qua khẩu súng lục Liên Hiệp 202 dễ bị kẹt đạn và súng phóng lựu có thể dễ dàng làm vụ nổ lan đến bản thân.

Tuy rằng cô thường xuyên bảo dưỡng và điều chỉnh lại khẩu Liên Hiệp 202 kia, tự thấy không có khả năng xảy ra vấn đề, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, không sợ gì, chỉ sợ xảy ra chuyện bất trắc. Nếu thật sự xui xẻo, đạn bị kẹt, như vậy muốn né cũng chẳng có chỗ để né tránh.

Đương nhiên, khẩu súng phóng lựu cũng được cô đeo ở chỗ có thể dễ lấy ra dùng nhất, chỉ cần đám người Vô Tâm kia dám tụ tập ở cầu thang bên dưới, cô sẽ dám sử dụng đạn đạo tiêu diệt sạch bọn họ.

Về bên phía bản thân, chắc chắn sẽ ra mệnh lệnh nằm bò xuống trước.

Mà tay không kia là chuẩn bị để cầm đèn pin.

Tường Bạch Miên có thể cảm ứng được tín hiệu điện của kẻ địch, nhưng không cách nào nhìn cầu thang trong hoàn cảnh tối tăm như thế này.

Nơi này đến cả ánh trăng và ánh sao mỏng manh còn không có.

Tường Bạch Miên cầm đèn pin, nhanh chóng khom người xuống, nhìn ánh sáng màu hơi vàng phía trước, từng bước đi xuống cầu thang.

Cô không dám đi quá nhanh, sợ lỡ bị tập kích thì không kịp phản ứng.

Chờ khi Thương Kiến Diệu, Bạch Thần, Long Duyệt Hồng theo thứ tự tiến vào cầu thang, cô quay đầu nhắc một câu:

"Nếu tôi nằm bò xuống, mọi người cũng phải lập tức nằm xuống theo nhé."

Cô nói vậy là vì lo lắng người Vô Tâm từ bên trên phóng lựu đạn, hoặc quăng lựu đạn.

Tuy rằng Kiều Sơ ở phía sau có trợ giúp từ Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp và hệ thống nhắm bắn chính xác, có khả năng không nhỏ đánh nổ lựu đạn từ trước, nhưng phải phòng bị mảnh đạn bắn tới.

Giả dụ lựu đạn của đối phương thuộc dạng có khí độc, Tưởng Bạch Miên không còn cách nào khác, chỉ có thể khiến mọi người nín thở lao về tầng một. Đến lúc đó, trừ Bạch Thần, cũng chỉ có thể dựa vào thể chất của người được chỉnh sửa gen chống đỡ được tới khi sử dụng "thuốc giải độc sinh học loại lan tràn" do công ty sản xuất mà bọn họ mang theo bên người. Còn "hệ thống lọc chống độc" của thiết bị bộ xương ngoài mà Kiều Sơ đang mặc thì không nằm trong danh mục cần nhắc.

Mà cuối cùng có hiệu quả hay không, cô cũng không cách nào khẳng định.

Nếu đám người Vô Tâm kia có cả bom nhiệt áp, Tưởng Bạch Miên chỉ có thể tự nhận là số mệnh quá xui xẻo.

Nhưng cô không quá lo lắng hai tình huống vừa nói, bởi vì cô cảm thấy người Vô Tâm không cách nào bảo dưỡng được súng ống và đạn dược. Mà kể từ khi thế giới cũ bị hủy diệt, gần như không có người tiến vào nơi đây, chỉ lần này là có mấy nhóm người tiến đến, không có nhiều trang bị như vậy.

Nghĩ tới sự quái dị của người Vô Tâm cao cấp, còn nghĩ tới các loại vũ khí mà bọn họ có thể sử dụng, Tưởng Bạch Miên chợt cảm thấy ê răng.

Long Duyệt Hồng nghe xong lời dặn của Tưởng Bạch Miên, theo bản năng đáp lại:

"Rõ, tổ trưởng!"

Âm thanh vô cùng mạnh mẽ này lập tức vang khắp cầu thang, vọng xuống từng tầng.

Lúc này Long Duyệt Hồng mới giật mình tỉnh ngộ, phát hiện ra mình lại mắc một sai lầm mới.

"Không sai."

"Rất tốt."

"Rất có tinh thần."

Tường Bạch Miên, Bạch Thần và Thương Kiến Diệu gần như khen ngợi anh ta cùng lúc.

Kiều Sơ lạnh lùng nhìn, mở đèn pin kèm trong thiết bị bộ xương ngoài, dùng cột sáng ra hiệu cho bốn người phía trước đừng có kéo dài thời gian nữa.

Tường Bạch Miên ngẫm nghĩ, xác định không có chuyện gì cần đặc biệt nhắc nhở và nhấn mạnh, bèn giờ đèn pin, cầm Rêu Đá từng bước đi xuống cầu thang.

Gió ở đây có chút lạnh, bức tường bên phải đã bong tróc lở ra, tay vịn bên trái thì loang lổ sơn màu đen, lan can kim loại toàn gỉ sét.

Cột sáng màu vàng chiếu xuống dưới, cầu thang cứ từng vòng xâm nhập vào lòng đất tối om, hết như đang tiến vào khoang miệng một con thú lớn.

Điều này làm cho sự căng thẳng và sợ hãi không thể áp chế được của Long Duyệt Hồng lại càng trở nên sâu sắc hơn, trong đầu anh ta hỗn loạn đủ loại ý nghĩ, lại bắt đầu nghi ngờ sự tất yếu của hành động lần này.

Trong lúc đi xuống từng tầng một, trong cầu thang cực kỳ yên tĩnh, dường như cả thế giới đều đã chết đi.

Chương 143: Hành Lang Dưới Đất 2

Nếu không phải vẫn còn nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ của người bên mình, Long Duyệt Hồng cảm thấy mình có lẽ đã bị hoàn cảnh và bầu không khí này khiến bản thân sụp đổ tinh thần.

Mặc dù là thế, anh ta vẫn cảm thấy thời gian trôi đi cực kỳ chậm.

Không biết bao lâu sau, Kiều Sơ đi sau cùng của đội ngũ đột nhiên nói:

"Chính là chỗ này."

"Phù..."

Long Duyệt Hồng lập tức thở phào một hơi.

Đoạn đường xuống cầu thang này không bị tập kích, thật là tốt quá!

Chờ khi thoát khỏi khu vực chật hẹp đóng kín này, chí ít có không gian để có thể chạy, nhảy, lăn lộn, có thể tránh né hữu hiệu.

"Thế mà lại không nhân cơ hội này tập kích chúng ta..." Bạch Thần nói như đang tự lẩm bẩm.

Tướng Bạch Miên theo bản năng đáp lại:

"Hắn là người Vô Tâm không đến mức đang ngăn cản chúng ta tiến vào phòng máy dưới đất, bọn họ không có động cơ và trí thông minh như vậy, trừ khi nơi đây là hang ổ của bọn họ."

Mà làm kẻ đi săn, khi phát hiện con mồi quá mạnh, khó có thể giải quyết, lựa chọn tốt nhất là núp trong bóng tối quan sát, chờ cơ hội, và gọi đồng bọn tới viện trợ.

Đây đều là những người Vô Tâm của đời thứ bao nhiêu không rõ, về việc săn bắn sẽ không thiếu bản năng hoặc trí tuệ tương tự."

Long Duyệt Hồng nghe được nội dung mà mình quan tâm nhất, có chút lo lắng nhìn quanh một lượt:

"Cũng đúng, bọn họ ẩn núp trong bóng tối xung quanh?"

"Đúng thế, đúng thế." Thương Kiến Diệu cười nói hùa theo: "Một khi ai tỏ ra căng thẳng, thể hiện ra sự yếu đuối, không cảnh giác, bọn họ sẽ coi kẻ đó làm mục tiêu."

Long Duyệt Hồng hoảng sợ.

Đây không phải là đang nói mình sao?

Anh ta lập tức khắc phục sợ hãi, tinh thần căng thẳng cao độ, không để cho bản thân lộ ra chút sơ hở nào.

"Được rồi, khu vực sau cửa này xác nhận là không có tín hiệu điện."
Tường Bạch Miên dừng ở đây không phải là chỉ để nói: "Nhưng chúng ta vẫn phải làm theo quy trình, cẩn thận một chút."

Bọn họ lập tức yểm hộ, chuẩn bị hỏa lực để áp chế hỏa lực, không hề thả lỏng chút nào.

Tiếp theo, Tường Bạch Miên tung người va chạm với sự kiểm soát nhất định, phá mở cánh cửa lối thoát hiểm nổi vào phòng máy dưới đất.

Mà cô nương theo lực phản chấn xoay người trốn sang bên cạnh.

Sau khi xác nhận không có người tập kích, bọn họ mới dựa theo đội hình chiến đấu lao ra khỏi cầu thang, đi vào tầng lầu dưới lòng đất này.

Cột sáng đèn pin lướt qua, bọn họ thấy rõ bố cục của nơi này:

Vị trí của bọn họ hiện tại là một ngã tư, phía trước hay hai bên trái phải đều có hành lang, mà hai bên hành lang thì có không ít phòng.

"Phòng máy dưới đất nằm ở đâu?" Tưởng Bạch Miên hỏi Kiều Sơ.

Kiều Sơ nhìn quanh một lượt:

"Tôi cũng không xác định."

Ngay sau đó y bổ sung một câu:

"Các người đi thẳng trước dò đường. Nếu có, trực tiếp nói cho tôi. Nếu không có, quay lại đổi hướng khác."

Y gần như không hề suy nghĩ, hệt như đã có quyết định đó từ trước.

Đám người Tưởng Bạch Miên không cảm thấy điều này có vấn đề gì, dựa theo đội hình vừa rồi tiến vào hành lang ở trước mặt.

Lúc này, Kiều Sơ tiến lên hai bước, nhấn mạnh một câu:

"Đến cuối hành lang, đừng vội vàng rẽ vào nơi khác, cứ báo cáo trước."

"Không thành vấn đề." Thương Kiến Diệu dường như trả lời thay cho Tưởng Bạch Miên.

Thậm chí hắn còn cười vẫy tay.

"Được." Tưởng Bạch Miên lại dồn sức chú ý vào phía trước.

Một hàng bốn người, dưới ánh sáng đèn pin, đi dọc theo hành lang, càng lúc càng tiến sâu vào trong tầng nhà này.

Những căn phòng hai bên bọn họ, có cái mở toang, có cái đóng kín. Cửa phòng thì có cái làm bằng gỗ, có cái đúc từ kim loại mài lam xám. Bên trong phòng thì thoáng có thể thấy được những chiếc bàn vuông, bàn dài, ghế dựa vào đủ loại máy móc.

Nhưng không một phòng nào có diện tích và dáng vẻ giống phòng máy cung cấp điện cả.

Bọn họ đi rồi đi. Tường Bạch Miên đột nhiên giơ tay nã một phát súng vào trong căn phòng bên cạnh.

Trong tiếng pằng, một bóng người lao đảo từ một cánh cửa khác lao vào hành lang đối diện.

Cột sáng đèn pin quét tới, đám người Thương Kiến Diệu thấy một bóng lưng mặc áo sơ mi màu trắng.

Ở chỗ cánh tay phải hơi lệch về bả vai của bóng dáng này, máu nhanh chóng nhuộm đỏ rồi lan ra, hiển nhiên là đã trúng đạn.

Nhưng tốc độ của kẻ đó không hề chậm đi chút nào, trước khi đám người Tường Bạch Miên bắn phát súng thứ hai, kẻ đó đã nhảy ra tầm mắt của bọn họ.

"Vết thương của kẻ đó có gì đó là lạ." Bạch Thần thu hồi tầm mắt, nói một câu.

"Là lạ ở chỗ nào?" Long Duyệt Hồng sợ hãi, vội hỏi.

Bạch Thần liếc Tường Bạch Miên một cái:

"Tuy rằng uy lực của Rêu Đá không bằng Liên Hiệp 202, nhưng cũng

không quá yếu, nếu bắn trúng người thì không nên chỉ tạo ra vết thương như vậy."

Tường Bạch Miên khẽ gật đầu:

"Chẳng lẽ người Vô Tâm nhiều đời sau đã tiến hóa cơ bắp tới mức độ này, có thể giảm bớt độ xoắn và xé rách của đầu đạn hay sao?"

"Không khẳng định là nguyên nhân này, nhưng kế tiếp chúng ta phải chú ý hơn, không thể đánh giá sai vết thương của bọn họ." Bạch Thần nghiêm túc nhắc nhở một câu.

"Hy vọng đầu của bọn họ cũng đủ cứng rắn." Thương Kiến Diệu cười trả lời một câu.

Long Duyệt Hồng im lặng ghi nhớ nội dung quan trọng này.

Tổ điều tra thế giới cũ tiếp tục tiến lên, dọc đường đi không gặp người Vô Tâm nào nữa.

Bọn họ nhanh chóng tới cuối hành lang.

Tường Bạch Miên dùng đèn pin chiếu căn phòng mở toang bên phải, muốn xác nhận xem bên trong có gì.

Mà thứ ánh vào mắt bọn họ đầu tiên là một người!

Một bà lão lưng còng, đội mũ dây sậm màu, mặc váy dài len màu đen, mặt đầy nếp nhăn.

Mái tóc lộ ra bên ngoài mũ của bà già này đã bạc trắng, hai tay bà ta đang nâng một tã lót được bọc lại bởi tấm vải màu đỏ và xanh lam.

Bà ta ngẩng đầu lên, nhìn đám người Tường Bạch Miên với ánh mắt đục ngầu, nói từng từ từng từ một:

"Các người... làm ồn... tới... Tiểu Xung rồi..."

Chương 144: Người Sắp Sinh

Bà già này trông chưa tới một trăm tuổi, nhưng cũng đã hơn tám mươi, dường như đã sống từ khi thế giới cũ bị hủy diệt đến tận bây giờ.

Sống trong thành phố đã chết từ lâu tới tận lúc này.

Hơn nữa, đôi mắt bà ta đục ngầu, ánh mắt đầy hung ác hết như thú hoang, có đặc điểm điển hình nhất của người Vô Tâm.

Không ngờ một người Vô Tâm lại mở miệng nói chuyện, cho dù cực kỳ gian nan, chỉ nói từng từ một, nhưng cũng là nói chuyện!

Đây là biểu hiện của việc có trí tuệ nhân loại!

Trong khoảng thời gian ngắn, Tưởng Bạch Miên vừa cảm thấy kinh hãi, hoảng sợ, lại vừa nảy sinh sự hứng thú mãnh liệt.

Một trong những lý tưởng của cô là làm rõ ràng cơ chế phát bệnh và quy luật lây nhiễm của bệnh Vô Tâm.

Cùng lúc đó, bà già mặt nhăn như quả mướp, mặc váy len dài màu đen và đội mũ dây sạm màu tiến lên phía trước hai bước.

Tã lót trong ngực bà ta cũng chuyển một phần tư vòng ra bên ngoài, từ quay vào ngực, biến thành đối diện chính diện.

Đám người Tưởng Bạch Miên, Long Duyệt Hồng theo bản năng ngó tới, nương theo ánh sáng đèn pin thấy rõ rệt cuộc trong tã lót có cái gì.

Thứ đầu tiên ánh vào mắt bọn họ là một cái đầu lâu nho nhỏ, trắng hếu.

Phía dưới đầu lâu dường như còn nối liền với phần xương cốt trắng hếu khác, nhưng vì bị tã lót màu đỏ và xanh kia che khuất nên chúng chỉ như ẩn như hiện.

Đây là một bộ hài cốt trẻ con.

Bà già kia đã ôm hài cốt này không biết bao nhiêu năm.

Giờ phút này, Tường Bạch Miên chợt có cảm giác như trái tim bị một cái tên là "sợ hãi" siết chặt, dường như sắp ngừng đập.

Cô, Long Duyệt Hồng, Bạch Thần và Thương Kiến Diệu đều đứng im tại chỗ, sắc mặt tái xanh, cơ thể cứng ngắc, không thể di chuyển dù chỉ nửa bước.

Đột nhiên, Tường Bạch Miên thoáng liếc thấy vẻ mặt Thương Kiến Diệu lập tức bình thường trở lại, thậm chí còn trở nên vô cùng nghiêm túc.

Thương Kiến Diệu không để ý tới bà già kia, mà nhìn Tường Bạch Miên rồi hỏi rất thật tình:

"Sao không bắn súng?"

"Sao không bắn súng?" Tường Bạch Miên nhắc lại những lời này, dường như bắt được điểm gì đó không đúng.

Cũng chỉ một hai giây sau, cô lập tức hiểu ra:

Ở nơi nguy hiểm như vậy, trong hoàn cảnh đè nén áp lực thế này, chính cô không thể nào phân biệt xem người Vô Tâm xung quanh có ý đồ tập kích hay không. Một khi cảm ứng được tín hiệu điện hoặc

bóng người, cô sẽ lập tức nổ súng, trừ khử tai họa ngầm khi nó chưa kịp bộc phát.

Mà vừa rồi, rõ ràng là cô đã cảm ứng được tín hiệu điện từ trước, nhưng khi nhìn thấy bà già này, không ngờ lại không hề phản ứng giơ tay lên nổ súng, mà lại để mặc cho bà ta tiến lên hai bước.

Điều này nói rõ cái gì?

Tường Bạch Miên nghĩ đến đây, lập tức kinh hãi, lập tức rút toàn bộ lực chú ý trên người bà lão kia về.

Gần như cùng lúc đó, cô cảm ứng được một loại tín hiệu điện khác, một tín hiệu điện đang tiếp cận bọn họ với tốc độ rất nhanh.

Mà nơi ánh mắt cô nhìn tới thì lại hoàn toàn không có bóng người nào.

Tường Bạch Miên không hề bị nỗi sợ hãi làm cho bối rối, mà cô không chút do dự giơ cánh tay phải đang cầm khẩu súng Rêu Đá lên, nhắm tới chỗ mình cảm ứng được, bóp cò.

Tiếng súng pằng vang lên, bà già kỳ dị và hài cốt đứa bé đáng sợ kia biến mất trước mặt Bạch Thần, Long Duyệt Hồng, hết như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Cột sáng đèn pin chiếu xuống, bọn họ thấy sâu trong căn phòng kia, mấy cái bàn được ghép lại với nhau, bên trên có một người phụ nữ mặc áo rét ngắn màu đỏ.

Người phụ nữ này buông xõa mái tóc đen dài, từng lọn tóc bết dính vào nhau trông khá nhớp nháp.

Đôi mắt cô ta đục ngầu, kín đầy những tơ máu, ánh mắt cực kỳ hung ác như chỉ còn lại thú tính.

Đây là một người Vô Tâm.

Chiếc áo rét giặt tới bạc màu đi trên người cô ta không kéo khóa lên, cứ để bung ra như vậy, để lộ ra phần bụng gồ lên, mọc lông nhìn thấy rõ.

Nửa người dưới của cô ta không mặc đồ, chỉ có một chiếc chăn bông rách rưới che phủ lên.

Hai chân của cô ta co lại và tách ra hai bên, bày ra một tư thế mà người bình thường sẽ thấy kỳ quặc.

Long Duyệt Hồng không biết gì về chuyện này, mà Thương Kiến Diệu đã tham gia nhiều lần tụ họp, ăn nhiều bữa tiệc thánh chỉ liếc mắt là đoán ra ngay:

Người Vô Tâm này đang sinh con.

Người Vô Tâm cũng có được bản năng sinh sản.

Hướng mà Tường Bạch Miên bắn viên đạn súng lục có một người vô tâm nam.

Hắn ta mặc áo ba lỗ màu trắng, làn da màu đồng thối, có một số chỗ lông mọc cực dày.

Trên đầu hắn ta là những túm tóc được buộc lại, trên mặt hắn ta râu mọc rậm, mắt của hắn ta cũng đục ngầu, vô cùng hung ác.

Cảnh tượng mà tổ điều tra thế giới cũ vừa gặp được, bà già mà bọn họ gặp phải đều là ảo giác!

Phát súng này của Tường Bạch Miên không bắn trúng người Vô Tâm nam kia. Hắn ta dường như cảm ứng được nguy hiểm từ trước, hai chân nhún xuống dùng sức nhảy lên.

Pằng pằng pằng, Thương Kiến Diệu, Bạch Thần kịp phản ứng, cùng giờ hòng súng lên, bóp cò.

Người Vô Tâm nam kia giành trước một một giây, tung chân đạp lên bức tường hành lang, cưỡng ép bản thân đổi vị trí.

Hắn ta nhảy vọt lên trên, bám lấy mép của lỗ thùng trên trần nhà, rồi hai tay dùng sức kéo mạnh, quăng cả người vào bên trong.

Pằng pằng pằng!

Thương Kiến Diệu và Tường Bạch Miên không hề ngừng lại, tiếp tục bắn súng lên trên.

Mà người Vô Tâm kia luôn có thể tạo ra được phản ứng chính xác trước, tựa như có được dự cảm thần kỳ nào đó.

Long Duyệt Hồng bên cạnh bọn họ tuy phản ứng đúng là hơi chậm một chút, nhưng sau đó không phải là anh ta không làm gì cả. Anh ta bùng súng trường lên, theo dõi người Vô Tâm nữ trong phòng với tinh thần căng thẳng cao độ, đề phòng đối phương đánh úp bất ngờ.

Anh ta không nổ súng, bởi lúc này anh ta cũng nhận ra dường như cô ta đang sinh con.

Lúc này, Bạch Thần khế đảo mắt, đột nhiên xoay người, giờ hòng súng nhắm thẳng vào người Vô Tâm đang sinh con trong phòng.

Cô vẫn bình tĩnh như cũ, trên mặt không hề có chút vẻ thương hại nào cả.

Một giây sau, trần nhà tương ứng trong phòng đột nhiên rơi xuống, đập thẳng lên đỉnh đầu Bạch Thần.

Ngay sau đó tên người Vô Tâm nam mặc áo ba lỗ màu trắng kia nhảy xuống, bổ nhào tới chỗ người Vô Tâm nữ trên mấy cái bàn

ghép lại kia.

Cơ trên lưng hắn ta gồ lên, mở rộng lên bên trên, hết như một con bướm giang rộng đôi cánh của mình, gần như sắp xé rách lớp áo ba lỗ kia.

Bạch Thần thì như sớm đoán được từ trước, cô đã lăn người sang bên cạnh trước khi trần nhà đập xuống.

Khi Bạch Thần chuyển hướng vào trong phòng, Tường Bạch Miên đã hiểu ý của cô, giờ phút này, Tường Bạch Miên không hề lãng phí cơ hội, lập tức bóp cò.

Trong tiếng súng nổ vang, một viên đạn vàng óng vọt qua khoảng cách ngắn, bắn vào vị trí bên dưới vai trái của người Vô Tâm nam kia.

Đối phương cúi người xuống đúng lúc, tránh viên đạn bắn vào chỗ trái tim.

Mà miệng vết thương do viên đạn xoắn rách lại không lớn như Tường Bạch Miên dự đoán. Cơ bắp như vượt xa con người kia dường như có tác dụng hạn chế, làm giảm tổn thương.

Tường Bạch Miên, người đã kinh qua rất nhiều trận chiến, không để kinh ngạc ảnh hưởng bản thân, tiếp tục nã thêm một phát súng nữa.

Lần này, viên đạn bắn trúng một bên sau đùi của người Vô Tâm nam kia, máu tươi lập tức văng ra.

Một tiếng bịch vang lên, người Vô Tâm nam này ngã khụy xuống.

Người Vô Tâm nữ trên "giường gỗ" đơn sơ giãy dụa nhìn sang, phát ra tiếng rên rỉ the thé.

Trong tiếng rên rỉ ấy, Tường Bạch Miên thấy người Vô Tâm nam kia

nhANH chóng tan vỡ, biến thành một bãi thịt đang mấp máy.

Bãi thịt đó tỏa ra một hơi thở đáng sợ khó mà tưởng tượng nổi, làm cho Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần run rẩy hai chân, suy yếu vô lực, khó mà chống đỡ được bản thân nữa.

Bọn họ, người quỳ xuống trước người rạp xuống sau, cố gắng co người lại, không thể làm ra phản ứng khác.

Trong quá trình đó, Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu, Bạch Thần cực kỳ cố gắng chống chọi lại nỗi sợ hãi có thể đánh sụp bất cứ ai này, nhưng cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ khom người xuống.

Điều này làm bọn họ cảm thấy tuyệt vọng tới mức khó mà ngăn cản được.

Ngay chính lúc này, đầu óc Thương Kiến Diệu như chập mạch, không thể tự điều khiển mà nhảy dựng lên.

Ngay sau đó, hần ngồi khoanh chân, vẻ mặt nghiêm túc một cách dị thường, dường như đang suy nghĩ vấn đề triết học nào đó.

Một ý nghĩ hiện lên trong đầu Tưởng Bạch Miên, cô hỏi đầy khó khăn:

"Anh, đang, nghĩ, gì?"

Thương Kiến Diệu khẽ gật đầu, đáp lại rất chân thật:

"Tôi đang nghĩ, vì sao trong ảo giác, tôi lại cảm thấy Kiều Sơ không có sức quyến rũ lớn đến thế."

Chương 145: Trao Đổi "Ảo Giác" 1

Nghe Thương Kiến Diệu nói xong, Tưởng Bạch Miên lập tức nắm bắt được trọng điểm:

Đúng thế, mình cũng cảm thấy sức quyến rũ của Kiều Sơ không lớn đến như thế.

Tuy rằng anh ta đúng là rất cao ráo tuấn tú, nhưng chưa tới mức khiến người ta nhìn một cái là chết mê chết mệt, hơn nữa tính cách anh ta lại lạnh lùng, tính tình rất kém, ở cùng lâu thì không chỉ thêm hảo cảm, mà trái lại sẽ dần dần chán ghét.

Lúc trước, tất cả những cảm nhận này chỉ mơ hồ giấu trong một góc bí ẩn trong lòng Tưởng Bạch Miên, thi thoảng còn ngẫu nhiên phát hiện ra, hiện tại hết như thủy triều rút lui cát đá lộ ra mà trực tiếp bộc lộ trong đầu cô.

Cô nói như đang tự lẩm bẩm:

"Thảo nào tôi dựa vào con chip cứ cảm thấy có gì đó không đúng, theo bản năng cố gắng võ trang bản thân và thử kéo giãn khoảng cách với Kiều Sơ..."

Bạch Thần ở bên cạnh cũng nghe thấy những gì Thương Kiến Diệu vừa nói, về mặt biến đổi mấy lần, sau đó mới nói:

"Tôi càng hồi tưởng thì lại càng cảm thấy kỳ dị... Làm sao chúng ta lại muốn lấy lòng Kiều Sơ đến như vậy, theo hần ta tới phế tích thành phố vô cùng kỳ dị, vô cùng nguy hiểm này."

Nơi đây có người Vô Tâm cao cấp, có sinh vật đột biến khủng bố, có cơ chế "bảo trì" định kỳ đầy khó hiểu, có phòng thí nghiệm thần bí dị thường, có sự vật phát ra tiếng gào thét rung trời. Phải nói nơi đây đáng sợ hơn bất cứ phế tích thành phố nào mà Bạch Thần từng đi qua.

"Đúng thế, đúng thế." Long Duyệt Hồng gật đầu lia lịa: "Tôi vốn là một người có xu hướng tính dục bình thường biết bao, thế mà thi thoảng lại cảm thấy, nếu như là Kiều Sơ, hình như cũng không tệ, ọe..."

Anh ta vừa nói vừa cảm thấy buồn nôn.

"Cậu mang thai à?" Thương Kiến Diệu không biết là coi thật hay giả vờ mà liếc nhìn Long Duyệt Hồng một cái.

Không chờ anh ta đáp lại, hắn lại nói tiếp:

"Có lẽ đây là một loại năng lực?"

Tường Bạch Miên phì phui một tiếng:

"Ý anh muốn nói là Long Duyệt Hồng có năng lực mang thai, hay Kiều Sơ có năng lực mị hoặc?"

Mị hoặc, đúng, hắn là như thế. Mà tất cả các loại năng lực ắt phải có ranh giới, chỉ cần không trở thành Chấp Tuế trong mê tín, những thứ như phạm vi, số lượng mục tiêu, mức độ tương ứng đều có giới hạn nhất định.

À đúng, tôi nhớ được lúc trước định xuống tầng đi vệ sinh, có nói thế nào Kiều Sơ cũng không đồng ý, chỉ co chúng tôi giải quyết ở bên khác của cùng một tầng cùng một đơn nguyên. Còn nữa, ban nãy hắn ta có nói, đến cuối hành lang thì dừng vội rẽ sang hướng khác, mà phải báo cáo trước. Điều này nói rõ, phạm vi năng lực của hắn ta sẽ không quá ba mươi mét.

Mà về số lượng mục tiêu, hiển nhiên không phải là chỉ nhằm vào một người, à không, một sinh vật, mà là tiến vào phạm vi tương ứng là sẽ tự động bị mị hoặc?"

Nghe xong những gì Tường Bạch Miên phân tích, đám người Bạch Thần, Long Duyệt Hồng lại càng cảm thấy kinh hãi, nhận thức sâu sắc được đủ chỗ khác thường trong các hành vi lúc trước, mà khi đó bọn họ lại còn cảm thấy đấy là chuyện hiển nhiên, hết như bị ma quỷ mê hoặc vậy.

"Đáng sợ, thật là đáng sợ." Long Duyệt Hồng vừa cảm thán một tiếng, đột nhiên lại phát hiện ra một vấn đề: "Ô, không phải vừa rồi chúng ta còn cảm thấy cực kỳ sợ hãi, đến cả cơ thể cũng không thể đứng thẳng lên được sao?"

Làm sao mà hiện giờ lại bắt đầu thảo luận rồi?

Thương Kiến Diệu nghiêm trang đáp lại:

"Bởi vì những gì nhìn thấy, cảm nhận được trước đó đều chỉ là ảo giác. Một khi không để ý tới chúng nó, bỏ qua điều đó thì sẽ không bị ảnh hưởng."

"Ảo giác..." Nghe vậy, Long Duyệt Hồng mới hồi tưởng lại lúc trước Thương Kiến Diệu đã đề cập đến chuyện này.

Anh ta lập tức kinh hoảng, bèn vội vàng hỏi:

"Chúng ta có nên thoát khỏi ảo giác trước hay không? Nếu những người Vô Tâm này nhân cơ hội tập kích thì làm sao?"

"Cũng đúng." Tường Bạch Miên giờ tay trái đang cầm đèn pin, định cho mình một cái bặt tai để "đánh thức" bản thân.

Cô còn nghiêm túc suy nghĩ một giây, cảm thấy làm vậy thì hơi đau, quyết định thôi vẫn cứ nã thêm một phát súng vào bãi thịt đang mấp

máy kia, làm cho người Vô Tâm đang chế tạo ảo giác khó có thể duy trì hiệu quả của năng lực được nữa.

Ngay đúng lúc này, bọn họ thấy bãi thịt dưới đất đột nhiên sụp đổ, khôi phục thành một người Vô Tâm đang giãy dụa đứng lên.

Cùng lúc đó, bọn họ nghe thấy một tiếng keng nhỏ vang lên.

Người Vô Tâm nữ kia định đứng dậy, dùng một con dao găm sắc nhọn không biết lấy từ đâu định tập kích người của tổ điều tra thế giới cũ, nhưng cô ta còn chưa rời khỏi "giường gỗ" đơn sơ, thì vì bụng đau đớn mà té ngã lại bàn, thậm chí còn đánh rơi cả dao.

Về mặt cô ta trở nên vận vẹo dị thường, nửa người trên gồng gượng chống lên, thò hai tay vào trong lớp chăn bông rách.

Sau đó, cô ta nhanh chóng ôm một đứa bé ướt sũng bắn thiu từ giữa hai chân ra.

Trên rốn của đứa bé còn nối liền với một cuống rốn màu da hơi nhợt nhạt.

"Oe!"

Tiếng khóc lạnh lạnh vang lên, vọng khắp trong căn phòng.

Đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu cầm súng vốn nên trực tiếp bắn, nhưng lại không có ai bóp cò.

Người Vô Tâm nữ kia nhanh chóng cắt đứt cuống rốn, ôm đứa bé vào trong lòng.

Sau đó, cô ta nghiêng người đi, làm cho "đứa bé" rời xa đám kẻ xâm nhập.

Về mặt cô ta vừa hung ác lại vừa cảnh giác. Đôi mắt vốn đục ngầu

đã trở nên ươn ướt từ lúc nào chẳng hay, lại mang theo đôi chút cầu khẩn van xin.

"Oe! Oe! Oe!"

Tiếng trẻ con khóc không ngừng vang lên, người phụ nữ Vô Tâm này liên tục cúi người xuống, miệng không ngừng phát ra âm thanh ô ô ô, hết như đang cầu xin điều gì đó.

Bốn người của tổ điều tra thế giới cũ chìm vào im lặng, không ai trả lời, cũng không ai nổ súng.

Vài giây sau, Thương Kiến Diệu nghiêng đầu nhìn sang Tường Bạch Miên:

"Tổ trưởng..."

Hắn còn chưa nói xong, Tường Bạch Miên đã thở dài một hơi, rồi nói với người Vô Tâm nữ kia:

"Các người đi đi."

Ngay sau đó, cô chợt nghĩ tới một điều, cũng mặc kệ đối phương nghe xong có hiểu hay không, chỉ vào không khí trước mặt rồi nói:

"Có thể chế tạo ảo giác một lần nữa giúp chúng tôi được không?"

Chương 146: Trao Đổi "Ảo Giác" 2

Trong lúc nói, cô đã chuyển họng súng xuống dưới đất, đi lên vài bước tung chân đá bay con dao găm kia.

Đám người Thương Kiến Diệu đi vào trong phòng theo, nhưng không hề thể hiện ý định tấn công.

Người Vô Tâm nữ kia sợ run trận, không biết có hiểu lời nói của Tường Bạch Miên, hay là để tạo ra điều kiện rời đi tốt hơn, mà thật sự lại phát ra tiếng gầm rú trầm trầm.

Trước mắt đám người Tường Bạch Miên lại xuất hiện những gốc cây màu xanh lục và những cỗ xe hơi bị bỏ đi.

Bọn họ dường như bị dịch chuyển ra đường phố bên ngoài.

"Quả nhiên, vừa về tới hiện thực là sẽ tự động cảm thấy Kiều Sơ rất có sức hút, muốn đi theo hắn." Tường Bạch Miên cảm nhận sự thay đổi trong lòng, nói với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Nếu là tự động mị hoặc, vì sao hai người Vô Tâm kia lại không bị ảnh hưởng?" Bạch Thần đưa ra nghi ngờ của mình: "Không phải Kiều Sơ đã nói, ngay cả loại sinh vật không phải con người như ngựa Ác Mộng cũng muốn "thịt" hắn ta sao?"

Thương Kiến Diệu lập tức nhấn mạnh:

"Đấy là tôi nói."

Lúc này Bạch Thần mới nhận ra mình đã có phần bị Thương Kiến

Diệu "tấy nảo", vội đổi sang lý do khác:

"Ý tôi là, ngay cả loại sinh vật không phải con người là ngựa Ác Mộng này đều bị mị hoặc, huống chi là người Vô Tâm do con người biến thành?"

"Có lẽ là do đang sinh con, dồn tất cả mọi cảm xúc vào chuyện này." Long Duyệt Hồng suy đoán.

Tường Bạch Miên gật đầu:

"Như vậy xem ra mị hoặc của Kiều Sơ là có giới hạn về cường độ, cho nên trên đường đi hắn ta không dám thể hiện quá ác độc, quá địch ý, đây là sợ mị hoặc bị mất tác dụng mà."

Không chờ người khác nói gì, Tường Bạch Miên lại nói tiếp:

"Không thể lãng phí thời gian được, hiện giờ chủ yếu phải nghĩ một biện pháp để sau khi trở lại hiện thực, ta không còn bị mị hoặc ảnh hưởng nữa. Bây giờ chúng ta còn chưa rời khỏi phạm vi của nó đâu."

Thương Kiến Diệu lập tức đáp ngay:

"Để tôi thử xem sao."

"Được." Điều Tường Bạch Miên chờ mong nhất là "người thức tỉnh" này có thể làm ra được trò gì.

Thương Kiến Diệu chợt nghiêng đầu nhìn sang phía Bạch Thần:

"Cho tôi mượn gương."

Bạch Thần tuy nghi hoặc không hiểu, nhưng vẫn lấy một hộp gương to bằng cỡ bàn tay mà cô luôn mang theo bên người ra, đưa cho Thương Kiến Diệu.

Thương Kiến Diệu mở hộp, nhìn mình trong gương, đôi mắt dần trở nên u tối:

"Mày thích Kiều Sơ;

Rất nhiều người đều thích Kiều Sơ;

Mày không cách nào có được anh ấy;

Cho nên?"

Biểu cảm trên mặt Thương Kiến Diệu lập tức trở nên méo mó, trở nên cực kỳ âm u.

Hắn nhanh chóng tự trả lời câu hỏi của chính mình:

"Cho nên, chỉ có thể giết chết anh ấy. Tao không chiếm được, kẻ khác cũng đừng hòng có được."

Thương Kiến Diệu nói hai câu này mà sát ý bốc lên ngàn ngút, cực kỳ kiên định.

"..." Tường Bạch Miên khẽ nhếch miệng, nhìn cảnh này mà không biết nói gì.

"Còn có thể làm vậy?" Long Duyệt Hồng buột miệng hỏi.

Anh ta đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi Long Duyệt Hồng, sợ một ngày nào đó đối phương cũng sẽ lừa gạt mình như vậy, làm cho mình đi làm chuyện ghê tởm nào đó.

Bạch Thần cũng nhìn mà ngây người, mãi cho tới khi Thương Kiến Diệu trả gương lại cho cô, cô mới vô thức hỏi:

"Vì sao không sử dụng năng lực với chúng tôi?"

"Trong ảo giác, chỉ có thể ảnh hưởng chính mình." Thương Kiến Diệu cười tươi đáp lại: "Chờ thoát khỏi ảo giác, tôi sẽ sử dụng năng lực với từng người một, không thể để cho mọi người ngăn cản tôi được."

"Phù, ngay cả xuất phát điểm của tư duy cũng thay đổi rồi." Tưởng Bạch Miên không nói gì thêm, sợ lỡ như nói trúng câu nào đánh thức Thương Kiến Diệu, làm cho hắn không bị năng lực "chú hề suy luận" ảnh hưởng nữa.

Cô giơ tay phải lên, nã một phát súng vào vị trí chiếc ghế trong trí nhớ.

Tiếng súng nổ cũng kéo tới thay đổi, bốn người của tổ điều tra thế giới cũ đồng loạt ra khỏi ảo giác.

Lúc này, tên người Vô Tâm nam và đứa bé đã biến mất, chỉ để lại một loạt vết máu dẫn tới đường ra khác của căn phòng.

Mà người Vô Tâm nữ kia thì đứng ở cửa, vẫn chưa đi xa.

Thấy đám người Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu tỉnh táo lại, cô ta với đôi mắt đục ngầu lại khom người xuống, hết như đang cúi chào bọn họ.

Sau đó, cô ta xoay người chạy trốn khỏi căn phòng này, biến mất trong hành lang đối diện.

"Năng lực phục hồi cũng mạnh đấy..." Thi thoảng trọng điểm chú ý của Tưởng Bạch Miên cũng không đúng hết như Thương Kiến Diệu vậy.

Lúc này Thương Kiến Diệu đi tới bên cạnh cô, mở miệng nói:

"Tổ trưởng, cô xem:

Cô thích Kiều Sơ;

Rất nhiều người đều thích Kiều Sơ;

Cô không cách nào có được hấn;

Cho nên?"

Biểu cảm trên mặt Tường Bạch Miên thay đổi vài lần, cuối cùng cô hung tợn đáp lại:

"Cho nên tôi phải đánh hấn ngất xỉu rồi kéo về!"

Thương Kiến Diệu không tỏ vẻ đồng ý, cũng không phản đối, tiếp tục dùng biện pháp tương tự làm cho Bạch Thần và Long Duyệt Hồng sinh ra ý định tấn công Kiều Sơ.

Đương nhiên ham muốn tấn công đó của bọn họ không tới từ một chỗ, một người là muốn cưỡng ép ngủ người ta, một người là vì tự ti mà sinh ra tâm lý bóp méo.

Sau khi hoàn thành mọi chuẩn bị, Thương Kiến Diệu vỗ một bên khẩu súng trường, cười nói:

"Bây giờ tổ hợp của chúng ta có thể được gọi là "liên minh chiến tuyến thất tình" rồi."

Tường Bạch Miên trợn trắng mắt, nhấn mạnh:

"Chờ lát nữa không được để Kiều Sơ tới quá gần, hấn cũng là người thức tỉnh, chắc chắn còn có năng lực khác. Hấn vừa xuất hiện ở cửa vào hành lang, chúng ta lập tức nổ súng. Ừm, mỗi người nhắm vào một vị trí khác nhau, tạo nên mạng lưới hỏa lực đan xen."

"Rõ." Đám người Thương Kiến Diệu đáp lại với âm lượng không lớn

lắm.

Sau khi kiểm tra lại một lần nữa, Tưởng Bạch Miên cầm bộ đàm giắt ở đai vũ trang, bấm nút rồi nói:

"Chúng tôi đã đến cuối hành lang, gặp một người Vô Tâm cao cấp và hai người Vô Tâm bình thường. Người Vô Tâm cao cấp kia đang sinh con, không tấn công chúng tôi gì mấy, trực tiếp chạy thoát khỏi nơi này."

Vài giây sau, từ trong bộ đàm vang lên giọng nói lạnh lùng của Kiều Sơ:

"Các người ở đó chờ tôi sang."

Chương 147: Thoát Ly 1

Sau khi chấm dứt cuộc trò chuyện, Tưởng Bạch Miên cất bộ đàm đi, gạt đầu với đám người Thương Kiến Diệu.

Cô không nói gì thêm, dẫn đầu rời khỏi căn phòng, quay trở lại hành lang.

Thương Kiến Diệu, Bạch Thần, Long Duyệt Hồng nối tiếp nhau đi ra, lại tuân theo đội hình chiến thuật lúc trước.

Không cần Tưởng Bạch Miên dặn dò gì thêm, bọn họ cũng biết tiếp theo nên bắn theo hướng nào. Đây là một trong những trọng điểm của đợt huấn luyện trước, bọn họ đã nắm chắc được từ lâu. Nói một cách khác, chính là đội hình chiến thuật như vậy, làm sao hình thành mạng lưới hỏa lực đan xen là đã có tiền lệ để làm theo, bọn họ không cần phải thảo luận ai bắn chỗ nào, đứng ở khu vực nào thì phụ trách khu vực đó.

Dưới ánh đèn pin màu vàng nhạt chiếu sáng, lối vào hành lang, Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài quân dụng đi tới.

Long Duyệt Hồng khó nén được sự căng thẳng, cơ thể khe khẽ run rẩy.

Điều này... Kiều Sơ dựa vào Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp nên đã nhạy bén phát hiện được điều này.

Y nhú mày, bước chậm dần lại.

Tưởng Bạch Miên thấy thế, không chờ đối phương tiến vào tầm bắn

dự định nữa, quyết định nhanh chóng giơ tay phải lên, trầm giọng quát:

"Nổ súng!"

Cùng lúc đó, cô nhắm thẳng vào phần đầu được mũ giáp kim loại bao phủ của Kiều Sơ.

Nếu như đối phương nhảy lên trên, tránh né các phát súng, viên đạn của khẩu súng lục Rêu Đá có thể vững vàng bắn trúng phần cổ không có đồ bảo hộ.

Nơi đó là điểm yếu chí mạng của thiết bị bộ xương ngoài.

Một tiếng păng vang lên, Tưởng Bạch Miên bóp cò đầu tiên.

Bạch Thần, Thương Kiến Diệu bên cạnh cô luôn chờ sẵn mệnh lệnh, lúc này đều tự giơ vũ khí của mình, người bắn vào cánh tay trái, người thì nổ súng bắn vào phần hông.

Bọn họ đều dự đoán trước không gian né tránh khi mục tiêu sang phía bên chỗ mình. Một khi Kiều Sơ né tránh sang bên phải của tổ điều tra thế giới cũ, cũng chính là bên trái của mình, như vậy viên đạn súng trường của Bạch Thần có khả năng cao bắn trúng chỗ tiếp nối giữa cánh tay và bả vai, nơi không có lớp giáp che chắn, thậm chí còn có thể trượt qua cổ. Nếu Kiều Sơ lựa chọn lẩn người, như vậy phát súng ngắn của khẩu "súng trường xung kích" của Thương Kiến Diệu sẽ phá hủy phần bụng mềm mại của y.

Tuy Long Duyệt Hồng căng thẳng, nhưng coi như cũng trải qua không ít chuyện, nên cứ nghe mệnh lệnh của tổ trưởng là thành phản xạ có điều kiện, thế mà lại hoàn thành nhiệm vụ không hề chậm chút nào.

Păng păng păng păng păng! Anh ta nhắm thẳng vị trí cánh tay phải của Kiều Sơ, bắn liên tục năm phát.

Mà khi Tường Bạch Miên giơ tay phải lên, Kiều Sơ đã lập tức phản ứng.

Y vừa giơ cánh tay phải cầm khẩu súng trường màu bạc, làm cho khung xương loại ở nơi đó kéo dài ra chắn ở trước cổ, vừa giơ cánh tay trái để vị trí ngang bụng, cũng khiến khung xương kim loại màu đen chìa tới phía đám người Thương Kiến Diệu.

Trong quá trình đó, hai chân y dùng sức lôi kéo khớp xương phụ trợ nhảy về lối đi nhỏ phía bên phải.

Ngay sau đó, tiếng keng keng vang lên trong những đốm lửa bắn ra từ trước, vang vọng khắp tầng lầu tĩnh lặng tột độ này.

Tường Bạch Miên khẽ động cổ tay, dường như đã chuẩn bị sẵn từ trước, dự đoán quỹ đạo né tránh của Kiều Sơ, bắn ra một tuyến hỏa lực.

Ngay chính lúc này, trong vài lỗ thủng bên dưới ba lô năng lượng của thiết bị bộ xương ngoài quân dụng phun ra rất nhiều khí màu trắng.

Chúng nó đẩy Kiều Sơ bay lệch lên trên, làm tốc độ của y đột nhiên nhanh hơn hẳn, né tránh được những phát đạn mà Tường Bạch Miên bắn tới.

Một tiếng choang vang lên, Kiều Sơ một tay chống lên trần nhà, bắn người vào hành lang bên phải, biến mất trong tầm mắt của đám người Thương Kiến Diệu.

Rầm!

Trần nhà mà y đụng vào lập tức rơi ra, đập xuống đất, vỡ thành mấy trăm mảnh nhỏ.

"Thật đáng tiếc..." Tường Bạch Miên không kìm được thở dài một

tiếng.

Nếu không có thiết bị bộ xương ngoài quân dụng, vừa rồi bọn họ đã có thể bắn trọng thương Kiều Sơ, rồi muốn làm gì thì làm.

...

Trong hành lang bên phải, Kiều Sơ lăn mình liên tục hai vòng, dựa lưng vào bức tường, dừng lại.

Y vừa sử dụng Hệ thống cảnh báo sớm tích hợp theo dõi động tĩnh xung quanh, vừa giơ tay trái lên lau cằm.

Mu bàn tay y lập tức bị một vết máu nhuộm đỏ.

"Làm sao lại..." Kiều Sơ mượn dùng đèn pin của thiết bị bộ xương ngoài cúi đầu nhìn thoáng qua.

Ngũ khí của y mang theo sự khó hiểu và nghi hoặc thấy rõ.

Dựa theo kinh nghiệm của y, hảo cảm có được từ mị hoặc của y chỉ ít phải còn một ngày nữa mới diễn biến thành ham muốn chiếm hữu vụn vặt và "ái mộ" tràn đầy tính công kích, ai ngờ bốn người kia lại nhanh chóng biến chuyển như thế.

Đây không phải là động vật dã thú hoặc người Vô Tâm chỉ còn sót lại bản năng, chỉ muốn giao phối và chiếm hữu, không được bao lâu sẽ phát cuồng.

Trong lúc lăm bắm, Kiều Sơ thò tay lấy hộp gương màu xanh ra trời ra, bật mở nắp ra.

Y lập tức nhìn vào trong gương, thấy chỗ cằm với đường cong tuyệt đẹp của mình có thêm một vết thương đang chảy máu đầm đìa.

Đây là dấu vết bị viên đạn lướt qua.

"Làm sao dám..." Con người trong mắt Kiều Sơ phóng đại, trong giọng nói của ý ngập tràn sự phẫn nộ không thể che giấu được.

Y hít vào một hơi, thương tiếc nhìn chính mình trong gương một cái, rồi cất cái hộp màu xanh da trời kia đi.

Sau khi dùng băng y tế che vết thương lại, Kiều Sơ nhìn về hành lang chỗ đám người Tường Bạch Miên đang đứng với ánh mắt lạnh lùng như băng đá.

Y suy tư hai giây, từ bỏ việc báo thù ngay lúc này, mà quay người đi tới cuối hành lang trước mặt.

Y vẫn chưa quên mục tiêu của chuyến này là phòng máy dưới lòng đất.

Vả lại, mục đích mà y lợi dụng đám người Thương Kiến Diệu cũng đã đạt được bước đầu, thử được xem trong đây có người Vô Tâm cao cấp hoặc sinh vật đột biến khiến mị hoặc của y mất tác dụng.

Y luôn biết rất rõ trong tòa nhà này có rất nhiều sinh vật nguy hiểm, lúc trước y gặp phải con ngựa Ác Mộng kia chính là ở chỗ này.

...

Chương 148: Thoát Ly 2

"Thiết bị quân dụng bộ xương ngoài này đúng là khó đối phó..." Long Duyệt Hồng thấy không giết được Kiều Sơ, không để người khác chiếm được, có chút thất vọng.

Đây là lần thứ bao nhiêu không rõ khi anh ta cảm thán sự mạnh mẽ của thiết bị bộ xương ngoài.

Bạch Thần cũng khe khẽ thở dài một hơi, dường như rất nuối tiếc.

Tướng Bạch Miên gật đầu, nhìn ngã rẽ trước mặt:

"Chúng ta đi sang bên kia."

Đây là góc chéo chỗ Kiều Sơ.

"Không đuổi theo hắn ta?" Long Duyệt Hồng kinh ngạc hỏi.

Thương Kiến Diệu cười nhìn anh ta một cái:

"Cậu muốn thử xem năng lực người thức tỉnh của hắn ta kỳ dị cỡ nào ư?"

Cứ thế đuổi theo, ở trong tòa nhà nhiều tầng thế này, khó mà duy trì được khoảng cách an toàn, không vào trong phạm vi ảnh hưởng của năng lực người thức tỉnh.

Đến cả năng lực cảm ứng tín hiệu điện của Tướng Bạch Miên cũng giảm mạnh trong hoàn cảnh như thế này.

"Cũng đúng." Long Duyệt Hồng nghĩ tới "chú hề suy luận" của Thương Kiến Diệu, không chút do dự bỏ qua ý tưởng truy đuổi Kiều Sơ.

Tường Bạch Miên ừ một tiếng:

"Mục tiêu của chúng ta là nhanh chóng vòng tới cầu thang, trở lại tầng một."

Cô giải thích với tốc độ nói rất nhanh:

"Mục đích của Kiều Sơ là tìm được phòng máy dưới lòng đất, khôi phục nguồn điện cho tòa nhà này, sau đó đi tới trung tâm mạng lưới điện, bật điện cho cả phế tích thành phố này.

Điều này có nghĩa trong khoảng thời gian ngắn, hẳn ta chắc chắn sẽ rời khỏi tầng lầu dưới lòng đất, sau đó còn rời khỏi tòa nhà này, chạy tới chỗ phòng thí nghiệm kia.

Nếu hiểu được điểm này, vậy ta có thể nghĩ tới rằng cho dù là sảnh thang máy tầng một, trong cầu thang, hay những khu vực cao cao xung quanh đều có thể là địa điểm tốt để ngắm bắn Kiều Sơ.

Chúng ta không cần phải ở lại nơi địa hình phức tạp, quá nhiều chướng ngại vật và có không ít người Vô Tâm kỳ dị."

Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng không có dị nghị gì về quyết định này, lập tức cầm vũ khí, rẽ về lối đi nhỏ phía bên phải.

"Tổ trưởng, cô nói xem Kiều Sơ có những năng lực người thức tỉnh nào?" Trong hoàn cảnh tối om chỉ có ánh đèn pin vụt lóe, Long Duyệt Hồng vừa cảnh giới bốn phía, vừa cẩn thận bước đi, vừa hỏi.

"Tôi đang muốn nói tới chuyện này." Tường Bạch Miên khẽ gật đầu, đáp.

Phải nhanh chóng hiểu rõ vấn đề về mặt này để có thể né tránh hiệu quả một nửa nguy hiểm khi gặp Kiều Sơ sau này.

"Mì hoặc?" Bạch Thần đưa ra khả năng rõ ràng nhất.

Thương Kiến Diệu bổ sung:

"Khiến người ta điên cuồng thích vẽ tranh?"

Hắn còn nhớ rõ lúc ở trên xe Jeep, khi hắn đang muốn "thịt" Kiều Sơ thì bị đối phương dùng một tờ giấy, một cây bút chì và một câu hỏi đuổi đi.

"Không." Thương Kiến Diệu lập tức phủ định ý tưởng của mình: "Hắn là, sáng tạo ra sở thích hoặc nhen nhóm sự cuồng nhiệt..."

"Về mặt này anh có kinh nghiệm, anh nói thế nào thì là thế đó."

Tường Bạch Miên không tranh cãi, mà nói sang chuyện khác: "Lúc trước khi hắn ta muốn giết Long Duyệt Hồng, chúng ta dường như trở nên cực kỳ chán nản, chẳng muốn làm gì cả."

"Làm cho người khác chán nản? Đây là năng lực người thức tỉnh thứ ba... Cái giá mà hắn ta phải trả là gì? Mì hoặc kia quả thực mạnh tới mức đáng sợ." Long Duyệt Hồng vừa nói xong câu đó, đột nhiên tỉnh táo lại: "Vì sao chúng ta có thể thoải mái bàn luận mì hoặc của Kiều Sơ? Ờ mà khoan, tại sao tôi lại muốn giết chết hắn ta, biến hắn ta thành tiêu bản để cất giữ."

"Cậu thật biến thái." Thương Kiến Diệu liếc nhìn Long Duyệt Hồng một cái.

"Hay là cậu..." Long Duyệt Hồng lập tức khựng lại: "Năng lực chú hề suy luận của cậu mất tác dụng rồi?"

Tường Bạch Miên như có suy nghĩ, gật đầu:

"Xem ra chúng ta đã thoát khỏi phạm vi mị hoặc của Kiều Sơ, không còn bị hấn ta ảnh hưởng nữa. Mà điều kiện tiên quyết để thành lập "suy luận" lúc trước là chúng ta thích Kiều Sơ, một khi không còn điều kiện này, đương nhiên kết luận sẽ mất hiệu lực rồi."

Bạch Thần suy nghĩ một chút, nói:

"Vậy chúng ta còn phải chặn đánh Kiều Sơ không?"

"Đương nhiên rồi!" Tưởng Bạch Miên nói rất kiên quyết: "Con người tôi thuộc dạng thù dai, hấn ta khiến chúng ta rơi vào tình cảnh nguy hiểm như thế này, còn ăn thanh năng lượng của chúng ta, ăn lương khô của chúng ta, ăn đồ hộp quân dụng của chúng ta, chắc chắn phải báo thù rồi!"

Lời này sao nghe quen quen vậy nhỉ... Long Duyệt Hồng theo bản năng đáp lại:

"Nhưng mà..."

Tuy rằng anh ta cũng rất hận Kiều Sơ, nhưng cảm thấy không cần thiết phải ở lại đây mạo hiểm, cứ là mau rời khỏi nơi đây thì tốt hơn.

Tưởng Bạch Miên liếc nhìn anh ta và Thương Kiến Diệu một cái, ừ một tiếng:

"Chủ yếu là bản thân chúng ta cũng phải nán lại ở bên này một chút, xem khi cả tòa phế tích thành phố này được cấp điện trở lại thì sẽ có thay đổi gì. Ha ha, hoặc không để cho nguồn điện được khôi phục.

Không thể tùy tiện trở lại theo con đường cũ mà. Một khi đã như vậy, không bằng tiện thể canh giữ Kiều Sơ, không lãng phí thời gian."

Dứt lời, cô đột nhiên hỏi:

"Các người từng thấy bãi thịt mấp máy, hơi thở khiến người ta sợ hãi tột độ, bà già đội mũ dây, hài cốt đứa bé được bọc trong tã lót không?"

"Không." Long Duyệt Hồng, Bạch Thần và Thương Kiến Diệu đồng loạt lắc đầu.

"Tôi cũng không." Tường Bạch Miên gật đầu: "Cho nên, rốt cuộc ảo giác mà người Vô Tâm cao cấp ban nãy tạo ra đến từ đâu? Cái này hẳn là phải có nguồn gốc chứ, dựa trên việc trí tuệ bọn họ rất thấp."

Thương Kiến Diệu lập tức đáp lại:

"Có khả năng người Vô Tâm cao cấp kia nhìn thấy bãi thịt mấp máy, thấy bà già đội mũ, thấy hài cốt đứa bé quẩn trong tã lót, cảm ứng được hơi thở khiến người ta sợ hãi tột độ."

Nói tới đây, hắn còn khựng lại một chút, giọng nói trở nên âm trầm:

"Thậm chí cô ta còn có khả năng nghe được bà già kia nói:

Các người... làm ồn tới... Tiểu Xung..."

Trong ánh đèn pin chiếu rọi, khuôn mặt Thương Kiến Diệu lập lòe lúc sáng lúc tối.

Chương 149: Nguồn Gốc Của Ảo Giác 1

Nghe những gì Thương Kiến Diệu miêu tả, Long Duyệt Hồng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát, sợ hãi dấy lên trong lòng, không nhận được mở miệng cắt ngang đối phương:

"Ngừng, ngừng! Đừng có đáng sợ như vậy có được không?"

"Giúp cậu ghi nhớ rõ hơn thôi mà." Thương Kiến Diệu giải thích với vẻ mặt rất đứng đắn: "Chờ sau này cậu gặp được, có thể phản ứng trước tiên."

"Đừng, đừng như vậy, không gặp phải thì tốt hơn!" Long Duyệt Hồng quả thực sợ cái mồm thối này của Thương Kiến Diệu, bởi vì anh ta tự nhận mình là con trai vận xui, sợ bạn tốt nói gì thì điều đó sẽ kéo tới.

Thương Kiến Diệu ừ một tiếng, trái lại nhìn Tưởng Bạch Miên ở phía trước, thành khẩn gật đầu nói:

"Cảm ơn."

Ban nãy khi hắn miêu tả, Tưởng Bạch Miên chủ động chiếu đèn pin qua bên này, đưa tới hiệu quả vô cùng tốt.

Trong bốn người bọn họ, chỉ có Tưởng Bạch Miên cầm đèn pin trong tay. Những người khác vì bùng vũ khí, hoàn thành việc bắn đầu tiên, cho nên chỉ bật đèn pin đang treo trên đai vũ trang, để nó chiếu thẳng xuống mặt đất, làm sáng một khu vực không lớn xung quanh.

Tưởng Bạch Miên cười một tiếng, chuyển đèn pin soi tới phía trước:

"Những gì anh nói ban nãy khá giống suy đoán của tôi. Nếu ảo giác mà chúng ta nhìn thấy không phải từ bản thân, như vậy chắc chắn là tới từ người Vô Tâm cao cấp đã tạo ra ảo giác kia. Mà với trí tuệ chỉ cao hơn dã thú của mình, cô ta không có khả năng tạo ra việc gia công và xử lý quá phức tạp với thông tin.

Bởi vậy, có thể đưa ra phán đoán bước đầu rằng, những gì chúng ta nhìn thấy đều là những gì cô ta trải qua, chỉ là tồn tại việc dịch chuyển và dựng lại nhất định và đơn giản. Thế thì thú vị rồi."

Nghe đội trưởng nói xong, Bạch Thần như có suy nghĩ, bèn mở miệng nói:

"Xem ra hơi thở khiến người ta sợ hãi tột độ, khiến người ta thậm chí còn không thể đứng vững kia thực sự tồn tại... Không rõ người Vô Tâm cao cấp kia gặp được ở chỗ nào... Chủ nhân của hơi thở đó rốt cuộc ra sao..."

Đến đây, cô và Tường Bạch Miên đồng thanh đưa ra câu trả lời:

"Phòng thí nghiệm thần bí kia! Sự vật phát ra tiếng gào thét cực lớn kia!"

Bốp bốp bốp, Thương Kiến Diệu giơ một tay vỗ lên một bên của khẩu súng trường xung kích, dường như đang vỗ tay.

"Cảm ơn." Tường Bạch Miên tức giận đáp lại một câu, sau đó cô vừa cảm ứng tín hiệu điện xung quanh, quan sát chỗ mà ánh đèn pin chiếu sáng, vừa nghĩ vừa nói: "Có lẽ người Vô Tâm cao cấp vừa rời từng tới gần phòng thí nghiệm, hoặc thậm chí dùng con đường mà người bình thường không phát hiện được vào đó, cảm nhận được hơi thở đáng sợ tột cùng này..."

"Vậy bãi thịt mấp máy kia thì sao?" Long Duyệt Hồng vô thức hỏi một câu.

Bạch Thần suy tư rồi đáp:

"Có lẽ là sản phẩm thất bại của phòng thí nghiệm. Nhưng thế giới cũ bị hủy diệt sắp được bảy mươi năm rồi, sản phẩm thất bại không có khả năng tồn tại sống sót tới tận bây giờ."

"Có lẽ người Vô Tâm cao cấp kia nhìn thấy bãi thịt nổ tung nát vụn, vả lại lúc bình thường hay bắt lũ giun côn trùng lúc nhúc về ăn, cho nên khi chế tạo ảo giác đã kết hợp cả hai điều đó lại." Tưởng Bạch Miên thử tìm hiểu bản chất của loại cảnh tượng này: "Bà già mặt mày nhăn nheo và hài cốt đứa bé quấn trong tã lót chưa chắc đã thật sự tồn tại, chỉ là không xác định bà già kia liệu còn đang lượn lờ ở góc nào trong phế tích thành phố này không."

Tóm lại, hoặc là trên người bà già kia có năng lực càng kỳ dị hơn, hoặc việc gặp được bà ta làm kích thích một loại bản năng nào đó của người Vô Tâm cao cấp này, khiến cho cô ta có ấn tượng cực kỳ sâu sắc, nên tự nhiên khiến những gì mình nhìn thấy nghe thấy để tạo ra ảo giác."

Bạch Thần lập tức suy đoán:

"Bà già kia cũng là người Vô Tâm cao cấp, nhưng sinh con xong thì đứa bé chết yếu? Bà ta cứ ôm hài cốt đứa bé trong ngực, không chịu chấp nhận sự thực? Đối với người Vô Tâm khác có bản năng sinh sản và làm mẹ, nhất định sẽ xúc động."

"Nhưng vấn đề ở chỗ người Vô Tâm cao cấp hẳn là không có năng lực ngôn ngữ, vì sao có thể nói được câu "các người làm ồn tới Tiểu Xung" cho được? Chẳng lẽ đây là điểm đặc biệt của người Vô Tâm cao cấp kia? Còn nữa, tuổi của bà ta không giống có thể sinh con, trừ khi..." Tưởng Bạch Miên vừa suy nghĩ, dần dần tìm được đáp án.

Đúng lúc này, Thương Kiến Diệu cười nói trước:

"Ai mà không có lúc xuân thời chứ? Có lẽ lúc thế giới cũ hủy diệt, bà lão kia mới chỉ hai mươi tuổi thì sao?"

Khi đó, bà ta biến thành người Vô Tâm, mà con của bà ta thì chết ngay tại chỗ. Đối với người Vô Tâm chỉ có bản năng sinh sản và mẫu tính thì đây là một đòn giáng cực mạnh, làm cho bà ta ghi nhớ rất kỹ câu mình nói khi đưa bé chết.

Sau đó bà ta ôm đứa bé, vừa săn bắn vừa lặp đi lặp lại câu nói: "Các người... làm ồn tới... Tiểu Xung rồi..."

Chương 150: Nguồn Gốc Của Ảo Giác 2

Cứ như vậy, bà ta nhắc đi nhắc lại lời này đến khi đứa bé hóa thành một bộ hài cốt, đến khi trên mặt bà ta đầy những nếp nhăn.

Mãi cho tới bây giờ, có khả năng bà ta vẫn còn ở đâu đó trong phế tích này, ôm lấy tã lót quần hài cốt đứa bé, không ngừng lẩm bẩm: "Các người... làm ồn tới... Tiểu Xung rồi...".

"Aaa, đừng có dùng kiểu kể chuyện ma để suy đoán chuyện nghiêm túc thế này chứ!" Long Duyệt Hồng nghe mà toàn thân lạnh toát, trong tai như vang vọng câu nói "Các người... làm ồn tới... Tiểu Xung rồi..."

"Cậu không thấy đề tài này rất tốt sao?" Thương Kiến Diệu tỏ ra khá nuối tiếc.

"Cậu cũng không sợ sao?" Long Duyệt Hồng hỏi vặn lại với vẻ mặt khá vặn vẹo.

Tưởng Bạch Miên cắt ngang cuộc "tranh cãi" của hai người, khẽ gạt đầu nói:

"Điều đó cũng na ná những gì tôi nghĩ. Được rồi, không thảo luận nữa, sơ bộ hiểu biết tình huống là được. Chúng ta mau rời khỏi dưới lòng đất, quay về tầng một. Đến lúc đó sẽ có thời gian suy xét lại."

"Vâng, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng cố gắng hạ giọng của mình xuống.

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đi tới cuối của lối đi nhỏ trước mặt.

"Rẽ bên trái!" Tường Bạch Miên nói không chút do dự.

Rẽ trái xong đi tới cuối đường lại rẽ phải là có thể trở lại hành lang nơi cửa vào lối thoát hiểm.

Sau khi dẫn xong, Tường Bạch Miên theo bản năng quay đầu nhìn bên phải.

Nơi đó đi thông vào sâu trong tầng lầu này.

"Ài, tiếc quá, thật sự muốn tìm được phòng máy dưới đất, khôi phục nguồn điện cho phế tích thành phố này, mở cánh cửa dẫn vào phòng thí nghiệm thần bí, xem rốt cuộc bên trong cất giấu bí mật gì, đang làm nghiên cứu nào."

Âm sắc của những lời này không phải giọng nữ, mà là một giọng nam nghe có chút quyến rũ.

Tường Bạch Miên nhanh chóng nghiêng đầu trợn mắt nhìn Thương Kiến Diệu:

"Ha, lại còn phối âm giúp tôi nữa? Đúng vậy, vừa rồi tôi có nghĩ như thế đó. Vậy anh có thể đoán được bây giờ tôi đang nghĩ gì không?"

Thương Kiến Diệu trả lời rất nghiêm túc:

"Thật muốn đánh vỡ cái đầu chó của Thương Kiến Diệu."

Bạch Thần bất đắc dĩ thờ dài, giành trước khi Tường Bạch Miên đáp lại:

"Tổ trưởng, chúng ta phải nhanh chóng quay lại tầng một."

"Tôi biết, tôi biết." Tường Bạch Miên trừng Thương Kiến Diệu một cái: "Đều do cái người này, đúng là chỉ giỏi phá hoại không khí. Còn

anh, nghiêm túc lên chút!"

Dứt lời, cô mặc kệ Thương Kiến Diệu, rào bước tiến vào hành lang bên trái.

Bạch Thần, Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu theo sát phía sau.

Các căn phòng trên hành lang này, có cái cũng cũng mở toang hoác, có thể nhìn thấy hành lang đối diện, có cái thì đóng kín, không rõ bên trong có gì.

Tường Bạch Miên chỉ cảm ứng tín hiệu điện, không có ý định mở tất cả các cánh cửa đang đóng, tìm kiếm bí mật có khả năng ẩn giấu.

Cứ thế đi được một lúc, Tường Bạch Miên chợt nheo mắt lại, hét to:

"Trốn!"

Vừa nói cô vừa nhào tới phía trước bên trái, rồi lăn mình một cái trốn vào trong căn phòng bên cạnh.

Bạch Thần, Long Duyệt Hồng và Thương Kiến Diệu hoàn toàn tin tưởng Thương Kiến Diệu, cũng lập tức làm ra động tác tránh né.

Bạch Thần và Long Duyệt Hồng thì nhảy vào căn phòng bên cạnh người, mà cách Thương Kiến Diệu gần nhất là một cửa gỗ đóng kín.

Thứ này không ngăn cản được Thương Kiến Diệu, hấn dùng người đụng xuyên cửa phòng, "xông" vào trong.

Một giây sau, một quả lựu đạn không rõ từ đâu bay tới, rơi xuống vị trí bọn họ vừa đứng.

Ầm!

Cửa phòng xung quanh vỡ tung, mặt nền lõm xuống nứt toác, ngọn lửa đốt ra những vệt đen cháy xém.

Sau quả lựu đạn này, không còn cuộc tập kích nào khác, cũng không có bóng người nào xuất hiện.

Tướng Bạch Miên, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng tiếp tục núp ở vị trí hiện tại, không dám tùy tiện đi ra.

Lúc này, trong căn phòng mà Thương Kiến Diệu đắm vào, có hào quang lập lòe.

Thương Kiến Diệu nhìn thấy một màn hình LCD đang sáng lên, bên trên có những nhân vật kỳ quái không giống người thật đang đi tới đi lui.

Trước màn hình là một hộp máy móc màu đen, một cậu bé tóc đen vốn đang ngồi trước máy kia, nhưng vì có người xâm nhập nên sợ quá quăng tay cầm chơi game, nhảy ra sau mặt bàn cách đó không xa trốn tránh.

Phản ứng của Thương Kiến Diệu hoàn toàn không giống những gì cậu bé kia dự đoán, hẳn không làm ra bất cứ động tác tấn công hay tránh né gì, mà nhìn chằm chằm vào màn hình, nói:

"Đây là cái gì?"

Cậu bé kia sửng sốt vài giây, rồi sợ sệt đáp lại:

"Là, là trò chơi. Trò chơi rất rất cũ rồi... Tôi không tìm được cabin trò chơi thực tế ảo, chỉ có thể, chỉ có thể chơi loại này..."

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Có thú vị không?"

"Rất thú vị." Cậu bé kia vô thức đáp lời.

"Chơi thế nào vậy?" Thương Kiến Diệu ngồi xuống, thành khẩn hỏi.

Cậu bé kia quan sát mười giây, rút rè sợ sệt rời khỏi chỗ trốn, chậm rãi và yếu ớt ngồi xuống bên cạnh Thương Kiến Diệu, cầm lấy tay cầm chơi game lên.

"Đúng rồi, nhóc tên gì?" Thương Kiến Diệu hỏi cực kỳ lịch sự.

Cậu bé kia chừng khoảng bảy tám tuổi, vừa cầm lấy tay cầm chơi game là cả khuôn mặt béo núc ních kia như bừng sáng.

Cậu ta thuận miệng trả lời:

"Tôi ấy hả? Tôi tên là Tiểu Xung."

Chương 151: Bạn Bè 1

Nghe cậu bé trả lời, Thương Kiến Diệu chột nghiêng đầu nhìn cậu ta.

Sau khi im lặng nhìn chăm chú hai ba giây, Thương Kiến Diệu đột nhiên nở nụ cười, rồi lại đưa mắt nhìn về màn hình LCD trước mặt.

"Hóa ra nhóc chính là Tiểu Xung." Hắn cực kỳ hứng thú hỏi: "Vậy nhóc có biết một bà lão đội mũ len màu đen sậm không? Mặt đầy nếp nhăn, mặc váy dài len màu đen ấy."

Tiểu Xung còn đang chăm chú điều khiển tay cầm chơi game, thuận miệng đáp lại:

"Biết chứ. Bà ấy là người tốt, lúc còn sống luôn canh gác giúp tôi, không để cho người khác quấy rầy tôi. Hi hi, tôi bảo với bà ấy là tôi thích yên tĩnh để chơi game, đọc các loại sách, không muốn người khác làm ồn tới tôi, thế là bà ấy thật sự làm vậy luôn."

Thương Kiến Diệu nhìn hình ảnh game mà hắn không hiểu cho lắm, hỏi:

"Bà ta có thể nghe hiểu những lời nhóc nói?"

"Không phải anh cũng hiểu hay sao?" Tiểu Xung thấy câu hỏi của đối phương thật kỳ quặc.

"Cũng đúng." Thương Kiến Diệu gật đầu, lại đồng ý với ý nghĩ của cậu bé kia: "Sau khi bà ấy chết, không còn ai canh cửa giúp nhóc nữa?"

"Có chứ..." Tiểu Xung vừa trả lời thì lập tức ngậm miệng lại, dồn toàn bộ chú ý vào trò game trước mặt.

Thương Kiến Diệu chỉ thấy hình ảnh dường như trở nên kịch liệt hơn một chút.

Chờ khi trận "chiến đấu" đột ngột xảy ra chấm dứt, Tiểu Xung mới nói tiếp:

"Còn mấy cô chú, anh chị đang canh gác giúp tôi. Bọn họ còn có thể dọn dẹp, bảo dưỡng định kỳ, rồi còn dẫn tôi ra ngoài cưỡi ngựa, để cho tôi hít thở chút không khí mới mẻ, à, anh có nhìn thấy mèo của tôi không? Tôi nhặt được một con mèo hoang, còn nuôi một ao cá cho nó, lợi hại không?"

"Đó là mèo của nhóc à?" Thương Kiến Diệu vỗ đùi cái đét: "Chính là con trông như không có da với lông kia?"

"Đúng đúng đúng, nó là giống loài đặc biệt, anh không được kỳ thị nó đâu đấy." Tiểu Xung gật đầu lia lịa.

"Nhưng nó cứ khiến tôi ngủ mãi." Thương Kiến Diệu oán trách một câu.

"Nó cứ thích đùa dai thế đó." Trên khuôn mặt béo núc của Tiểu Xung hiện lên nụ cười thấy rõ: "Chờ nó trở về, tôi sẽ bảo nó không được làm cho anh ngủ nữa."

"Nhóc còn hiểu tiếng của loài mèo nữa?" Thương Kiến Diệu rất tò mò.

"Không hiểu, nhưng nó thông minh lắm, có thể hiểu được tiếng người." Tiểu Xung đáp.

Thương Kiến Diệu lập tức điều chỉnh tư thế ngồi, khiến cho bản thân càng thoải mái hơn.

"Vậy bình thường nhóc hay ăn gì?" Hấn hỏi.

Tiểu Xung đột nhiên im lặng, quay đầu sang nhìn hấn.

Khuôn mặt béo núc kia lúc sáng lúc tối dưới ánh sáng chớp lóe của màn hình tinh thể lỏng, bóng mờ thấp thoáng.

Thương Kiến Diệu cực kỳ thản nhiên đối mặt với Tiểu Xung, không chút chịu thua.

Tiểu Xung lại dồn sự chú ý vào trò chơi kia:

"Tôi ăn ít lắm, có lúc là đồ hộp, có khi bọn họ bắt được chim, chuột, giun, hoặc thịt đông, rau dại mà bọn họ mót được, có khi lại là cá mà chính tôi nuôi."

"Nhóc còn nhỏ như vậy, ăn sống sẽ không tốt cho dạ dày đâu nhỉ?"
Thương Kiến Diệu nghiêm túc thảo luận vấn đề mang tính học thuật này.

Tiểu Xung cười khì khì nói:

"Tôi dạy bọn họ cách nướng đồ rồi nấu đồ nè. Lợi hại không?"

"Lợi hại!" Thương Kiến Diệu vỗ tay lớp lớp.

Hấn vỗ tay như thế, làm Tiểu Xung lại có chút xấu hổ.

"Kỳ thật bọn họ biết dùng bật lửa, tôi chỉ nói cho bọn họ biết có thể dùng lửa để nướng đồ ăn, nấu chín đồ ăn thôi. Anh có muốn một ít không?"

Thương Kiến Diệu không hề khách sáo chút nào:

"Có những gì nhiều?"

"Không biết, xem bọn họ mang gì về. Tôi không kén ăn, thật sự!" Tiểu Xung nhấn mạnh.

Thương Kiến Diệu ngẫm nghĩ, giơ tay lau khóe miệng, rồi lập tức chuyển chủ đề:

"Nhóc ở đây bao lâu rồi?"

"Không biết." Tiểu Xung suy nghĩ một chút: "Tôi lại không có lịch, dù sao chính là rất rất rất lâu rồi. Bà lão lúc trước chính là từ cô rồi biến thành bà đấy."

"Có phải luôn ở lại nơi đây ảnh hưởng tới sự phát triển cơ thể của nhóc không?" Thương Kiến Diệu hỏi một câu quan tâm.

Tiểu Xung nhú mào:

"Anh thật đáng ghét, đừng có hỏi mấy câu kiểu này chứ."

Không chờ Thương Kiến Diệu đáp lại, cậu ta lại vui vẻ nói:

"Kỳ thật làm một đứa bé không phải rất tốt sao? Không phải lo nghĩ quá nhiều chuyện, chẳng có gì phiền não, chỉ cần chơi game và đọc sách, hơn nữa còn không bị ba mẹ cắt ngang, không bị kiểm soát thời gian chơi."

Thương Kiến Diệu im lặng một chút, nói:

"Nhóc không thấy nhớ bọn họ sao?"

Tiểu Xung mím môi vài giây:

"Nhớ chứ. Nhưng nhớ thì có ích lợi gì, bọn họ đã chết từ lâu rồi."

Thương Kiến Diệu lại im lặng một lúc lâu, không nói năng gì. Tiểu

Xung thì nghiêm túc chơi game, không để ý sự khác thường của hẳn.

Không biết bao lâu sau, Thương Kiến Diệu nhìn màn hình, nói:

"Sao chỗ này lại có điện?"

"Bọn họ kéo riêng một đường dây từ phòng máy dưới đất về đây, khi khi, là tôi chỉ đạo đấy!" Tiểu Xung tỏ ra rất đắc chí.

Thương Kiến Diệu suy tư một chút, nhìn màn ảnh trò chơi rực rỡ màu sắc, hẳn cầm một tay cầm trò chơi bên cạnh hộp máy màu đen:

"Cái này chơi thế nào?"

Tiểu Xung lập tức mắt tỏa sáng:

"Nào, để tôi dạy cho anh. Bấm nút này là nhảy, nút này là lăn, nút này là đón đỡ. Sau khi đón đỡ là có thể phản kích..."

...

Trong hành lang.

Tường Bạch Miên chờ đợi một lúc lâu, không phát hiện có dấu hiệu của đợt tập kích thứ hai, bèn quay lại vị trí cũ.

Cô cẩn thận cảm ứng tín hiệu điện, rồi hô to:

"Xuất hiện đi, kẻ tập kích đã đi rồi."

Bạch Thần, Long Duyệt Hồng lần lượt thoát khỏi chỗ trốn ban đầu, cẩn thận đi tới bên cạnh Tường Bạch Miên.

"Nơi đây thật kỳ dị, phải mau chóng rời đi." Bạch Thần không hề che giấu ý nghĩ của mình.

Long Duyệt Hồng thì nhìn quanh một lượt, rồi hỏi:

"Thương Kiến Diệu đâu?"

Tưởng Bạch Miên cũng nghi hoặc:

"Bên này rõ ràng có tín hiệu điện... Không đúng, hai tín hiệu điện gần như chồng lên nhau. Thương Kiến Diệu bị cưỡng ép đi vào giấc ngủ?"

Chương 152: Bạn Bè 2

Đây là lời giải thích hợp lý nhất mà cô có khả năng nghĩ đến khi kết hợp yếu tố hoàn cảnh và những gì gặp được lúc trước.

Nếu không phải bị khống chế, Thương Kiến Diệu hiện đang còn sống hẳn là không có chuyện không đáp lại lời nào chứ.

Long Duyệt Hồng càng hiểu Thương Kiến Diệu hơn, có chút căng thẳng nói:

"Cũng có khả năng là cậu ta gặp "nguy hiểm", đang mắt to trừng mắt nhỏ với "nguy hiểm", ai chớp mắt trước là kẻ đó nói trước, coi như thua luôn."

"Thương Kiến Diệu sẽ làm như vậy, tôi tin, nhưng tại sao "nguy hiểm" lại phải chiều anh ta?" Tưởng Bạch Miên vừa nói, vừa từng bước tiếp cận cửa gỗ có lỗ thủng hình người.

Sau khi đến gần, cô thấy bên trong có ánh sáng đang lóe lên.

"Có lẽ là năng lực của "chú hề suy luận"..." Bạch Thần hạ nhỏ giọng nói một câu.

Tưởng Bạch Miên ừ một tiếng:

"Bất kể là tình huống nào, cứ giải cứu người trước đã."

Cần lay cho tỉnh thì lay, cần ngắt quãng "trận đấu không chớp" thì ngắt luôn.

Bạch Thần, Long Duyệt Hồng lập tức làm theo nội dung khi huấn luyện, yểm trợ cho tổ trưởng.

Tường Bạch Miên giơ tay lên, xuyên qua lỗ thủng trên cửa, bắn vào trong một phát súng.

Trong tiếng súng nổ vang vọng, cô vọt tới chỗ vị trí khóa cửa, trong động tĩnh rầm rắc mà xoay người sang dựa lưng vào tường, tránh né tập kích.

Long Duyệt Hồng và Bạch Thần chia nhau đứng ở vị trí góc nghiêng hai bên, nhắm vào bên trong. Một khi có động tĩnh gì là bọn họ sẽ lập tức nổ súng.

Nhưng trong phòng không có tiếng súng nào khác vang lên, cũng không thấy bóng người không phải Thương Kiến Diệu thoáng hiện, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh đập kỳ quái.

Nhìn ánh sáng không ngừng lóe lên từ trong phòng, Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần lại càng hoài nghi tình hình hiện tại của Thương Kiến Diệu.

Không trì hoãn thời gian, dưới sự yểm trợ của hai tổ viên, Tường Bạch Miên lặn người tiến vào trong phòng.

Cô lập tức nhảy ra sau một cái bàn, xuyên qua kẽ hở quan sát tình huống nơi cách xa cửa vào.

Thứ đập vào mắt cô đầu tiên là Thương Kiến Diệu với vẻ mặt chăm chú và một thằng bé chừng tám tuổi, sau đó là hai tay cầm chơi game, một hộp máy màu đen, một màn hình đang phát sáng, cuối cùng là hình ảnh kỳ quái thay đổi liên tục trên màn hình.

Ánh mắt của Tường Bạch Miên lập tức có chút đờ ra.

Ban nãy cô đã tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh, nhưng cảnh

tượng trước mặt này vẫn nằm ngoài dự đoán của cô.

"Các người đang làm gì vậy?" Tường Bạch Miên không thò đầu ra, chỉ cất tiếng hỏi to.

"Chơi game." Thương Kiến Diệu đáp, không hề quay đầu lại.

Tường Bạch Miên khẽ giật giật khóe miệng, đứng lên trong tư thế vô cùng đề phòng, nhưng trong phòng chẳng hề có chút biến hóa nào cả.

Long Duyệt Hồng và Bạch Thần thấy thế, chầm chậm tiếp cận nơi đây, sau đó đều bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc không thốt được lời nào.

"... Thú vị không?" Tường Bạch Miên cố ý chọn một đề tài không quá nhạy cảm.

"Thú vị lắm!" Thương Kiến Diệu đáp lại không chút do dự.

Vẻ mặt Tường Bạch Miên lập tức nghệt ra trong chớp mắt, rồi sau đó giãn ra, biến thành nụ cười tươi rói:

"Bên cạnh anh là?"

"Nhóc này hả?" Thương Kiến Diệu nhìn chằm chằm nhân vật trong game với ánh mắt ngời sáng: "Người bạn tôi mới quen đấy."

Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần không vì thế mà lơ lửng cảnh giác, bọn họ vẫn duy trì tư thế có thể né tránh và tấn công bất cứ lúc nào.

Đùa gì vậy, một phế tích thành phố như thế này, trong lòng đất bên dưới tòa nhà thế này, cho dù có một người đàn ông trưởng thành xuất hiện, tự xưng là thợ săn di tích thì cũng đáng nghi, bắt buộc phải đề phòng, huống chi là một cậu nhóc chỉ có bảy tám tuổi.

Nó dựa vào cái gì sống sót?

Lúc này Thương Kiến Diệu tiếp tục giới thiệu:

"Nhóc ấy tên là Tiểu Xung."

Tiểu Xung... Long Duyệt Hồng ngẩn ra, sau đó chợt thấy như có khí lạnh vọt lên từ xương cột, nhanh chóng lan lên tận đỉnh đầu.

Lông tóc toàn thân anh ta như dựng ngược lên, bên tai như vang lên câu nói thì thầm của "bà già" kia:

"Các người... làm ồn tới... Tiểu Xung rồi..."

Trong khoảnh khắc đó, Long Duyệt Hồng suýt nữa thì trực tiếp bóp cò súng.

May là một giây sau, Thương Kiến Diệu nói với chút bức tức:

"Ài, lại chết rồi. Tiểu Xung, tôi phải đi rồi, có cơ hội gặp lại sau nhé."

Tiểu Xung nghiêng đầu, vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt:

"Ở lại thêm lát nữa đi? Lâu rồi không có ai chơi game với tôi rồi. Bọn họ làm thế nào cũng không học được."

Tường Bạch Miên đang nghĩ đây có phải là giấc mơ chung của mấy người bọn họ hay ảo giác, đột nhiên cảm ứng được có vài tín hiệu điện đang tiếp cận.

"Cẩn thận!" Cô vội vàng nhắc nhở, cũng giơ khẩu súng phóng lựu trong tay lên.

Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đều tự đề phòng, Thương Kiến Diệu nhìn Tiểu Xung, như có suy nghĩ, bèn nói:

"Không thì nhóc theo bọn tôi ra ngoài đi, đến chỗ chúng tôi cùng chơi game? Tiện thể đi hít thở ít không khí mới mẻ."

Tiểu Xung suy nghĩ vài giây, rồi nhoẻn miệng cười:

"Được!"

Cậu ta vừa dứt lời, Tường Bạch Miên liền phát hiện mấy tín hiệu điện đang tiếp cận kia đầu tiên là ngừng tiến lên, sau đó rời đi.

Điều này... Tường Bạch Miên cẩn thận ngậm miệng lại, không nói gì nữa.

Mà Tiểu Xung thì lấy một cặp sách màu đỏ từ chỗ nào không rõ, cất hộp máy màu đen, tay cầm trò chơi vào trong.

Cậu ta với bộ đồ màu vàng trên người lập tức đeo cặp sách lên, ngẩng đầu nhìn Thương Kiến Diệu, người vừa mới đứng lên:

"Đi thôi."

Thương Kiến Diệu nhìn chăm chăm cậu ta, đột nhiên cười nói:

"Trông nhóc giống trứng xào cà chua ghê."

"..." Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần hoàn toàn cạn lời.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ trong tình cảnh này, Thương Kiến Diệu lại nói ra một câu như thế mới một cậu bé kỳ dị như thế này.

Chương 153: Chặn Đánh 1

Tiểu Xung cúi đầu nhìn quần áo trên người, lẩm bẩm:

"Lâu lắm rồi tôi không được ăn trứng xào cà chua rồi."

"Tôi cũng thế..." Thương Kiến Diệu lộ ra vẻ mặt hồi tưởng, giờ bàn tay phải lên dùng mu bàn tay lau khóe miệng.

Tưởng Bạch Miên nghe cuộc đối thoại của bọn họ, vẻ mặt dần trở nên có chút cổ quái.

Sau đó cô thử tham gia:

"Tôi biết làm món này. Chẳng qua trên hoang dã, trứng còn dễ tìm, chỉ cần không bắt buộc phải là trứng gà, còn cà chua thì hơi khó."

Tiểu Xung suy tư:

"Tôi nhớ bên khu Thiên Hưng có một kho lạnh, bên trong có để không ít cà chua, nhưng không biết đã bị ăn hết chưa, cũng không rõ có còn ăn được nữa không."

"Nếu có cơ hội thì có thể qua đó xem." Tưởng Bạch Miên đưa đề tài về đúng quỹ đạo: "Chúng ta rời khỏi nơi đây trước thôi."

"Được." Tiểu Xung đáp lại trước tiên, cậu ta đeo cặp sách màu đỏ, nháy nhót chạy tới cửa.

Thương Kiến Diệu nhìn bóng lưng cậu ta, chủ động nói:

"Tôi đi phía trước."

"Ừ." Tường Bạch Miên không ngăn cản.

Vì vậy, bọn họ thay đổi đội hình chiến thuật, chủ yếu là Thương Kiến Diệu và Tường Bạch Miên đổi vị trí.

Tổ điều tra thế giới cũ lại di chuyển trong hành lang tối tăm tĩnh lặng, phần lớn ánh sáng tới từ Tường Bạch Miên đi ở cuối của đội ngũ. Những người khác vì không cách nào cầm đèn pin, nên chỉ có thể để chúng chiếu vuông góc xuống đất, rọi sáng được một khu vực rất nhỏ.

"Các người đi nhanh lên chút nào!" Tiểu Xung đeo túi sách màu đỏ thi thoảng lại quay người lại thúc giục đám người lớn này, nhưng đám người Thương Kiến Diệu không phản ứng, vẫn duy trì tốc độ của bản thân.

"Haiz." Tiểu Xung giục xong, thở dài: "Lúc trước khi nhà trường tổ chức hoạt động gia đình, ba mẹ tôi cũng thế, cứ chậm rì rì theo sau, dường như chạy là sẽ làm mất mặt người lớn ấy."

"Hoạt động gia đình là gì?" Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đồng thanh hỏi.

"Chính là, chính là..." Tiểu Xung suy nghĩ rồi nói: "Mà thôi, có giải thích các người cũng không hiểu."

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã bình an vô sự đi tới cửa cầu thang.

Điều này làm cho Tường Bạch Miên toát lên vẻ mặt như suy đoán được bước đầu chứng thực.

Trong quá trình trở lại tầng một, bọn họ cũng không hề bị tập kích, thuận lợi thông qua cửa lối thoát hiểm đã bị đục vỡ, nhìn thấy sảnh thang máy.

Tường Bạch Miên châm chước, rồi nói với Tiểu Xung với giọng nói dịu dàng nhưng có chút vang dội:

"Chờ ở đây được không? Chúng tôi còn một số chuyện phải làm."

Cô không quên kế hoạch đánh lén Kiều Sơ ở chỗ này.

Trước khi Tiểu Xung kịp trả lời, Thương Kiến Diệu nói thêm một câu:

"Chúng tôi định chơi trò bắn súng thật. Chính là mang cái trò game vừa rồi đến thế giới hiện thực."

Tiểu Xung mắt ngời sáng, lẩm bẩm:

"Tôi chỉ là trẻ con, không nên chơi trò nguy hiểm như vậy. Nhưng, tôi có thể làm khán giả!"

Lúc nói, sự chờ mong tràn ngập trên mặt cậu ta, như thể hy vọng Thương Kiến Diệu sẽ cho cậu ta một khẩu súng vậy.

Thương Kiến Diệu không để ý tới ý ngầm trong câu nói của cậu ta:

"Nhớ rõ phải cổ vũ, còn vỗ tay nữa!"

"Được rồi..." Tiểu Xung thất vọng nhìn xung quanh một lượt: "Tôi nên chờ ở chỗ nào?"

Tường Bạch Miên chỉ vào cầu thang dẫn lên tầng hai:

"Nhóc ngồi ở chỗ kia, vừa có thể nhìn thấy tình hình bên này, lại khá an toàn."

"Ok." Tiểu Xung đeo cặp sách màu đỏ, tung tăng chạy sang bên kia, ngồi xuống mà không hề sợ bẩn.

Tường Bạch Miên lại quay sang nói với Bạch Thần:

"Cô đến bên chỗ Tiểu Xung, nằm sấp ở đó, phụ trách ba thang máy đối diện cô. Đến lúc đó, chúng tôi sẽ ấn nút lên trên, làm cho thang máy dừng lại ở tầng này."

Chờ khi cửa thang máy mở ra, cô lập tức bắn Kiều Sơ ở bên trong.

Ừm, bắt buộc phải chú ý một điều, rất có khả năng Kiều Sơ sẽ đề phòng trước, dùng tư thế không bình thường để né tránh tập kích, ví dụ như sụp nửa người xuống sàn, hoặc như bật nhảy lên, bắt lấy nóc thang máy, treo trên đó, co người lại."

Mặc dù Bạch Thần có kinh nghiệm chiến đấu khá phong phú trong các phố tích thành phố, nhưng những nơi đó đâu còn thang máy có thể sử dụng, cho nên cô phải mất một chút thời gian mới tưởng tượng được cảnh tượng tương ứng, cuối cùng đáp:

"Tôi biết rồi."

Cô dường như liên hệ cảnh mình tưởng tượng với những gì từng trải qua quá khứ, vẻ mặt hơi thay đổi, giờ tay lên kéo khăn quàng cổ xuống.

Lúc này Tường Bạch Miên đã quay sang nhìn Thương Kiến Diệu, chỉ vào ba thang máy mà vị trí cầu thang nhìn không tới:

"Anh đến chỗ nút bấm, dựa lưng vào tường. Có hai nhiệm vụ sau:

Một là hỗ trợ Bạch Thần, tránh cho Kiều Sơ nghĩ tới biện pháp nào đó, làm cho cô ấy không tìm thấy mục tiêu, hoặc không thể bắn trúng điểm yếu của mục tiêu.

Hai là sau khi thang máy trống đi qua, giúp tôi ấn nút lên tiếp."

Cô lập tức chỉ vào bản thân:

"Tôi thì đến ba thang máy mà Bạch Thần phụ trách, cũng đứng dựa lưng vào tường, ừm, vào những lúc như thế này, lựa chọn tốt nhất là quỳ gối."

Tôi phụ trách ngắm bắn ba thang máy hai bên Thương Kiến Diệu, đồng thời nếu có gì ngoài ý muốn, làm cho Thương Kiến Diệu không kịp hành động, tôi cũng có thể ấn nút lên được.

Còn nữa, tôi sẽ cố gắng hết sức cảm ứng sự thay đổi tín hiệu điện, xác định trước Kiều Sơ đang ở trong thang máy nào."

Thấy tổ trưởng ngừng nói, Long Duyệt Hồng không nhin được hỏi:

"Tôi thì sao?"

"Không tệ, có ý thức tập thể." Tưởng Bạch Miên khen một câu, rồi chỉ vào cầu thang, nói: "Anh quan sát cầu thang dẫn xuống lòng đất, chuẩn bị bắn bất cứ lúc nào. Có khả năng không nhỏ là Kiều Sơ sẽ từ bỏ thang máy, lựa chọn cầu thang."

"Vâng, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng tuy căng thẳng bất an, nhưng vẫn rất vui vẻ khi bản thân có thể cống hiến cho tổ, và được tổ trưởng khen ngợi.

...

Trong phòng phân phối điện cho tòa nhà, bên phòng máy dưới lòng đất.

Kiều Sơ có chút kinh ngạc đưa mắt nhìn căn phòng tối om được ánh đèn pin chiếu sáng này.

Y không ngờ bản thân lại có thể tìm được mục tiêu thuận lợi đến mức như thế.

Thuận lợi ở đây không chỉ chuyện "tìm", dù sao y cũng đã tốn không ít thời gian, mà là chỉ dọc đường y đi xuống đây lại không gặp được cuộc đánh lén của "người ái mộ" cuồng nhiệt nào, cả trọn quá trình lại không xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn.

Chương 154: Chặn Đánh 2

Điều này hoàn toàn khác hẳn với suy đoán ban đầu của y. Y biết rõ trong tòa nhà này có rất nhiều sinh vật nguy hiểm, cho nên sau lần đầu "vượt ải" thất bại, y đổi cách, sử dụng người của tổ điều tra thế giới cũ. Bằng không, với thói quen và sở thích của mình, y căn bản không muốn quan tâm người khác, nếu người ta cứ muốn tiếp cận, y chẳng ngại một phát súng bắn chết luôn.

Tuy rằng không rõ vì sao chuyện lại phát triển như vậy, nhưng nếu thành công đã gần trong gang tấc, Kiều Sơ không nghĩ gì thêm, sai bước đôi chân có bọc trong khung xương kim loại đi vào căn phòng trước mặt.

...

"Còn một vấn đề." Tướng Bạch Miên giao nhiệm vụ cho mỗi người xong, nói với vẻ mặt nặng nề: "Phạm vi năng lực "mị hoặc" của Kiều Sơ khá rộng, dựa theo bố trí vừa rồi, ngay cả Bạch Thần ở khoảng cách xa nhất cũng sẽ chịu ảnh hưởng, cho nên chúng ta phải chuẩn bị từ trước."

Cô trực tiếp quay sang nhìn Thương Kiến Diệu:

"Có biện pháp nào không? Nếu như không có, chúng ta lập tức bỏ chỗ này, chạy lên trên đỉnh tòa nhà, chờ Kiều Sơ rời đi thì ngắm bắn từ xa. Ừm, tới lúc đó, chắc chắn hệ thống chiếu sáng của thành phố được phục hồi một phần rồi."

Thương Kiến Diệu nở nụ cười tươi, đáp lại không chút do dự:

"Có!"

Hắn nói tiếp:

"Nhưng tôi phải làm cho từng người một, bằng không trong tình huống chúng kiến cho nhau, hiệu quả sẽ giảm mạnh, thậm chí là không có hiệu quả."

"Lúc ở dưới lòng đất, cậu cũng đâu có yêu cầu người khác lánh tránh?" Long Duyệt Hồng nghi hoặc hỏi.

"Khi đó mọi người còn đang trong tầm ảnh hưởng của "mị hoặc", sẽ chủ động bỏ qua một số chuyện, nhấn mạnh một số chuyện. Và lại điều kiện mà tôi sử dụng đều là những cái mà mọi người cho là đương nhiên, kết luận cũng vậy." Thương Kiến Diệu nghiêm túc giải thích.

Tưởng Bạch Miên tỏ vẻ đã hiểu:

"Vậy thì bắt đầu thôi, phải mau."

Thương Kiến Diệu chỉ vào sảnh bên ngoài thang máy:

"Tổ trưởng, cô theo tôi qua đó."

"Được." Tưởng Bạch Miên sai bước theo Thương Kiến Diệu rẽ vào nơi mà Long Duyệt Hồng và Bạch Thần không nhìn thấy cũng không nghe rõ.

Thương Kiến Diệu nhìn chăm chú vào đôi mắt của Tưởng Bạch Miên, con ngươi trong mắt hắn lập tức trở nên sâu thẳm:

"Tổ trưởng, cô xem:

Tám mươi phần trăm vợ chồng của "Sinh Vật Bàn Cổ" chúng ta đều có được nhờ thống nhất phân phối;

Trong bọn họ, không ít gia đình đều sống khá hạnh phúc, vợ chồng hòa thuận, gắn bó yêu thương.

Cho nên..."

Tường Bạch Miên ngẩn ra một chút, rồi thốt lên:

"Chỉ có người mà công ty phân phối cho mới là bạn đời, mới là tình yêu. Yêu từ cái nhìn đầu tiên chắc chắn là âm mưu!"

Thương Kiến Diệu gật đầu, cười nói:

"Cho nên, phải bắt nát cái đầu chó của kẻ lừa đảo."

"Sao lại học được cái từ "đầu chó" này?" Tường Bạch Miên liếc Thương Kiến Diệu một cái.

Bên trong Sinh Vật Bàn Cổ, nhân viên bình thường làm sao nuôi nổi chó?

Cho dù có thì cũng là nguồn lương thực dự trữ.

"Trong chương trình phát thanh." Thương Kiến Diệu nghi ngờ nhìn Tường Bạch Miên: "Cô chưa từng nghe chuyện kể nổi tiếp trên đó sao?"

"Không." Tường Bạch Miên đáp lại một câu, thở dài rồi nói tiếp: "Tôi cảm thấy khả năng tôi không có tuổi thơ."

Thương Kiến Diệu không nói gì thêm, cùng tổ trưởng quay trở lại chỗ sản xuất máy, rồi nói với Long Duyệt Hồng:

"Tới lượt cậu."

Long Duyệt Hồng đi theo, lòng bất an, bèn khẽ hỏi:

"Cậu định lừa dối, à không, ảnh hưởng tôi như thế nào?"

"Điều này đơn giản lắm." Thương Kiến Diệu thuận miệng nói: "Cậu xem, cậu vẫn luôn muốn có một người bạn đời là nữ giới xinh đẹp, sinh mấy đứa con, làm cho bọn họ mỗi tuần có thể ăn ba bữa thịt, đàn ông có làm được điều đó không?"

Biểu cảm trên mặt Long Duyệt Hồng lập tức thay đổi, anh ta trầm giọng nói:

"Không làm được!"

Anh ta nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với Thương Kiến Diệu:

"Cậu thật đáng ghét, ở chung với đàn ông đúng là tởm lợm!"

Lúc này bọn họ còn chưa đi tới vị trí định đến.

Thương Kiến Diệu cười vỗ khẩu súng trường xung kích bên cạnh, quay đầu nói với Bạch Thần:

"Tới lượt cô."

"Tôi, tôi xong rồi?" Long Duyệt Hồng bên cạnh ngơ ngác.

Thương Kiến Diệu đáp lại rất nghiêm túc:

"Cậu thì khỏi cần, cậu rất giỏi."

"Gì thế..." Long Duyệt Hồng mang theo chút nghi hoặc lẩm bẩm đi trở lại vị trí ban đầu.

Bạch Thần bước tới liếc anh ta một cái, không nói gì.

Thương Kiến Diệu dẫn Bạch Thần đi tới chỗ lúc trước, chân thành

nói:

"Cô có thể nói cho tôi về người hoặc đồ vật mà cô coi trọng không? Tôi càng hiểu biết cô hơn thì hiệu quả cuối cùng sẽ càng tốt hơn. Không cần quá chi tiết cụ thể, chỉ cần nhắc qua là được."

Bạch Thần ngẫm nghĩ, kéo chiếc khăn quàng trên cổ, nói với giọng có vẻ hơi khàn khàn:

"Tôi từng có một người máy, nó làm bạn với tôi vượt qua mười mấy năm gian nan nhất. Sau đó, vì cứu tôi mà nó chết..."

Đôi mắt Thương Kiến Diệu trở nên sâu thẳm từ lúc nào không biết:

"Cô xem:

Người máy kia trưởng thành cùng cô, vẫn luôn bảo vệ cô;

Nó còn vì cứu cô mà hy sinh chính bản thân nó;

Cho nên..."

Đôi mắt Bạch Thần đột nhiên trở nên ươn ướt.

Cô im lặng một lát, rồi nói với ngữ khí kiên định:

"Chỉ có người máy mới là bạn đồng hành chân chính, con người không đáng để yêu!"

Bốp, Thương Kiến Diệu vỗ tay một cái:

"Không cần cực đoan như vậy, được rồi, có thể trở về."

Bạch Thần khắc chế việc muốn suy nghĩ, tiến vào vị trí bắn tỉa.

Lúc này, Thương Kiến Diệu đi tới trước thang máy màu xám đen,

nhìn gương soi trong ánh sáng của đèn pin, lăm lăm với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc:

"Nhân loại trên Đất Xám còn đang chịu đựng nạn đói, ô nhiễm, bệnh tật, đột biến, chiến loạn, còn sống trong bóng mờ của bệnh Vô Tâm; Đây là chuyện mà mỗi một con người đều phải đối mặt, không ai là ngoại lệ;

Cho nên..."

Thương Kiến Diệu khựng lại một chút, trầm giọng nói:

"Yêu đương sẽ ảnh hưởng tới việc mình cứu vớt nhân loại!"

Hắn lập tức quay người lại, nói với Tưởng Bạch Miên:

"Được rồi."

Tưởng Bạch Miên không nghe thấy lời nói nhỏ vừa rồi của Thương Kiến Diệu, không có phản ứng gì thêm, trực tiếp nói:

"Về vị trí!"

Các thành viên tổ điều tra thế giới cũ vội vàng điều chỉnh vị trí và tư thế của bản thân, kiên nhẫn chờ đợi biến hóa.

Đại khái chừng một, hai phút sau, sảnh thang máy đột nhiên sáng ngời.

Toàn bộ đại sảnh tầng một đều sáng rực.

Ánh sáng màu trắng đẩy lùi bóng tối, thống trị khu vực này.

Nguồn điện cho tòa nhà này đã được khôi phục.

Chương 155: Gặp Lại 1

Trên con phố cách Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh không xa, thầy tu máy móc Tịnh Pháp mặc tăng bào màu vàng, khoác áo cà sa màu đỏ đang theo dõi động tĩnh bốn phía, tìm kiếm nơi phát ra vụ nổ kia.

Đột nhiên, tòa nhà có một sân đình nhỏ sáng lên từng tầng một, tỏa ra ánh sáng màu thiên vàng trong vắt.

Ở trong phế tích thành phố tối om tĩnh lặng này, nơi đây hết như một ngọn hải đăng chiếu sáng mê mộng vĩnh hằng.

Thầy tu máy móc Tịnh Pháp quay đầu nhìn thoáng qua, rồi guồng chân chạy tới.

...

Khoảnh khắc khi ánh đèn sáng lên, Long Duyệt Hồng, Bạch Thần và Tưởng Bạch Miên đều nhắm mắt lại theo bản năng nhằm thích ứng với sự thay đổi của hoàn cảnh.

Chỉ có Thương Kiến Diệu là cố gắng mở to mắt, suýt nữa thì chói quá chảy nước mắt.

"Cũng rất cảnh giác đấy." Tưởng Bạch Miên mở mắt ra thấy cảnh tượng đó, bèn gật đầu khen một câu.

"Bởi vì tôi không có kính râm." Thương Kiến Diệu rút cuộc chớp chớp mắt.

Tường Bạch Miên không cách nào theo kịp mạch suy nghĩ của hắn, đành phải cảm thán:

"Hiện giờ có chút cảm giác như trở về công ty..."

Cũng là trong tòa nhà, cũng dựa vào bóng đèn huỳnh quang chiếu sáng mọi thứ, cũng có khu chờ thang máy rộng rãi.

Điều khác biệt duy nhất là đại sảnh của chỗ này rộng rãi trống trải, không khác gì Trung tâm Hoạt động trong Sinh Vật Bàn Cổ, mà lại còn lát thứ gạch làm từ đá màu đen dường như rất giá trị, treo chùm đèn tỏa ra ánh sáng lung linh mộng ảo.

"VẬY SAO VẬY SAO?" Long Duyệt Hồng đứng ở cửa cầu thang đề phòng Kiều Sơ đi lên, không dám quay đầu nhìn.

"Sáng hơn công ty." Thương Kiến Diệu miêu tả đơn giản.

Nghe được câu này, Tường Bạch Miên cười một tiếng, rồi chột nhứ mày lại:

"Trong đêm tối thế này, trong phế tích một tòa thành phố rộng lớn như vậy, mà một tòa nhà sáng rực như thế này, chỉ duy nhất một nhà, liệu có cực kỳ gây chú ý không?"

Bạch Thần đang ngẩng mắt vào ba thang máy phía đối diện hiểu ý của Tường Bạch Miên, suy tư rồi nói:

"Tổ trưởng, có phải cô đang lo thầy tu máy móc Tịnh Pháp và các thợ săn di tích sẽ kéo nhau tới đây không?"

"Thợ săn di tích bình thường thì thật ra không cần lo lắng, cô đã nói là bọn họ sẽ chủ động rời xa chỗ nào bất thường rồi." Tường Bạch Miên khẽ gật đầu: "Nhưng chúng ta đã biết nơi đây có Tịnh Pháp. Cơ thể của gã đặc biệt, tài giỏi mà lại to gan, rất có khả năng bị thu hút tới đây, mà gã lại cực kỳ thù hận nữ giới. Còn cả toán cướp Linh Cầu

ắt hẳn cũng đã vào phế tích này rồi, bọn họ thuộc dạng thích lượn lờ quanh chỗ bất thường, chực chờ cơ hội."

Thương Kiến Diệu như có suy nghĩ, bèn nói:

"Vậy phải xem giữa bọn họ và Kiều Sơ, tên ai càng kém cỏi hơn."

"Ý anh là xem ai xui xẻo hơn hử?" Tưởng Bạch Miên cười ha ha, nói: "Anh cũng thật tin tưởng tổ điều tra thế giới cũ chúng ta quá, ngộ nhớ là tình huống tệ nhất thì sao? Bọn họ đồng thời xuất hiện, chúng ta trước sau đều có địch."

Sau nhiều ngày ở chung, cô đã biết rõ mối quan hệ giữa tên không tốt và số mệnh không tốt là gì.

Cô vừa dứt lời, Thương Kiến Diệu đột nhiên hỏi:

"Tịnh Pháp dựa vào cái gì phán đoán người ta có phải nữ hay không?"

"Gã đã là "người bất tử" rồi, chắc chắn không dựa vào các bộ phận như mắt hay mũi, mà tổng hợp yếu tố về các mặt rồi phán đoán." Tưởng Bạch Miên trả lời một câu theo bản năng: "Anh định giả làm nữ dẫn gã rời đi, sau đó cời bỏ lớp ngực trang? Ha ha, tôi cảm thấy hơi khó đấy."

Thương Kiến Diệu đáp lại rất nghiêm túc:

"Tôi chỉ đang nghĩ, nếu Tịnh Pháp gặp Kiều Sơ thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Tưởng Bạch Miên như vỡ lẽ, lẩm bẩm:

"Không phải Tịnh Pháp thù hận nữ giới, mà là vì tâm lý biến thái thù hận tất cả người có thể khơi gợi sắc dục của gã, đánh trúng nhược điểm của gã, gã đã không cách nào giảm bớt được khát vọng tương

ứng nữa.

Mà "mị hoặc" của Kiều Sơ thoát nhìn không quan tâm giới tính, không chỉ dùng được với nữ, mà còn tạo ra hiệu quả rất tốt với nam, thậm chí đến cả động vật cũng không ngoại lệ.

Một khi Tịnh Pháp gặp phải Kiều Sơ, nhất định sẽ lập tức bị mị hoặc, mà tâm lý gã đã méo mó nhiều năm, chỉ sợ sẽ sinh ra một loại phản ứng:

Ngược đãi mục tiêu gợi ra hảo cảm và dục vọng trong gã, làm cho kẻ đó chết thật thảm thiết..."

Lời lẩm bẩm của Tưởng Bạch Miên không hề thấp chút nào, tất cả người có mặt ở đây đều nghe thấy. Bạch Thần khe khẽ gật đầu, nói một câu với khuôn mặt không chút biểu cảm:

"Hiện giờ tôi có chút chờ mong cảnh Tịnh Pháp gặp được Kiều Sơ..."

"Cô xấu thật." Tưởng Bạch Miên bật cười.

Cô chợt ngừng cười, nghiêm mặt lại ra lệnh:

"Tóm lại, trong lúc chờ Kiều Sơ đi lên, phải chú ý xung quanh, không được lơ lửng cảnh giác, phải chuẩn bị sẵn sàng sẽ có sinh vật nguy hiểm xâm nhập bất cứ lúc nào."

Trong lúc nói, Tưởng Bạch Miên đứng dậy, mở cửa sổ ở sâu trong sảnh thang máy, bên ngoài là hoa viên cỏ dại mọc um tùm.

"Nếu Tịnh Pháp tiến vào từ cửa chính, tôi sẽ dùng súng phóng lựu ngăn cản gã trong chốc lát, mọi người nhân cơ hội theo cửa sổ chỗ này rời đi. Hỏa lực của chúng ta hiện tại không đủ để đối phó một thầy tu máy móc mà lại còn là một người thức tỉnh nữa. Đây là điều mà chúng ta bắt buộc phải thừa nhận, không thể lấy sinh mạng ra mạo hiểm được." Tưởng Bạch Miên trở lại vị trí vừa rồi, lại dựa lưng

vào tường, ngồi xổm xuống: "Được rồi, Kiều Sơ sắp lên đây, hắn ta từ phòng máy dưới lòng đất đi sảnh thang máy chắc chắn sẽ nhanh hơn từ cầu thang đi xuống phòng máy."

Chí ít đã quen đường.

Chương 156: Gặp Lại 2

Tường Bạch Miên vừa dứt lời xong, lại cau mày lại:

"Có thể xác định phạm vi ảnh hưởng của năng lực khiến người ta chán nản ử rũ kia là bao nhiêu không? Tôi nhớ rằng nó có thể ảnh hưởng được nhiều mục tiêu. Chúng ta không thể chỉ suy xét tới mị hoặc mà xem nhẹ năng lực người thức tỉnh khác của hắn ta được."

Thương Kiến Diệu trả lời ngay tức khắc:

"Năng lực tương tự hắn là sẽ bị những chướng ngại vật như tường, cửa kim loại làm cho suy yếu."

"Nhưng chúng ta không cách nào khẳng định suy yếu rồi thì sẽ không ảnh hưởng tới chúng ta. Nếu, ngay cả vị trí của Bạch Thần cũng bị ảnh hưởng, chúng ta còn tập kích Kiều Sơ thế nào nữa? Đến lúc đó tất cả đều chán nản muốn từ bỏ, chờ chết tại chỗ." Tường Bạch Miên nói nhanh.

Còn chưa dứt lời, cô đã đứng dậy:

"Thông tin mấu chốt mơ hồ, hủy bỏ hành động lần này."

"Đi mái nhà bắn tỉa?" Bạch Thần đề nghị.

Tường Bạch Miên hỏi ngược lại thật nhanh:

"Cô có bao nhiêu chắc chắn bắn trúng một mục tiêu mặc thiết bị bộ xương ngoài quân dụng? Chúng ta chỉ có một khẩu súng có khả năng bắn tỉa mà thôi."

Bạch Thần không cậy mạnh, sắc mặt hơi buồn bã:

"Độ chắc chắn không cao."

"Vây lập tức rút khỏi nơi đây, sau này tìm cơ hội sau." Tướng Bạch Miên ra lệnh.

"Rõ, tổ trưởng!" Đám người Thương Kiến Diệu không nhiều lời, để tránh lãng phí thời gian quý giá.

Tướng Bạch Miên quan sát hoàn cảnh, tự ảo não nói:

"Vì sao thoát khỏi Kiều Sơ, suy nghĩ của tôi vẫn còn bị ảnh hưởng nhất định, không lô gic chặt chẽ như bình thường, luôn lơ là một vài vấn đề nhỉ..."

Lúc này, Tiểu Xung đeo cặp sách màu đỏ trở lại giữa thang máy, thất vọng ngẩng đầu lên hỏi:

"Không chơi nữa?"

"Lần sau nhé." Tướng Bạch Miên chỉ cửa sổ: "Di chuyển từ chỗ này, tránh cho đụng phải người tiến vào từ cửa chính. Thương Kiến Diệu, anh ôm Tiểu Xung đi ở trước nhất, nhanh, có người tới rồi."

Trong lúc nói, Tướng Bạch Miên một tay giơ súng phóng lựu lên, nhắm thẳng khu vực cửa chính.

Thương Kiến Diệu ôm Tiểu Xung chạy hai bước, trực tiếp nhảy lấy đà, lao qua cửa sổ, rơi xuống bên ngoài.

Long Duyệt Hồng, Bạch Thần theo thứ tự nhảy ra sau.

Lúc này, Tướng Bạch Miên đã thấy được thầy tu máy móc Tịnh Pháp mặc tăng bào màu vàng khoác áo cà sa màu đỏ.

Vì nghe được giọng phụ nữ, ánh sáng đỏ trong mắt Tịnh Pháp sáng choang, điên cuồng chạy tới.

Tường Bạch Miên không chút do dự, bóp cò, bắn ra một quả lựu đạn.

Ầm!

Khu vực cửa chính, lửa bốc lên, mảnh vỡ văng ra, làm cho Tịnh Pháp theo bản năng né tránh.

Tường Bạch Miên tranh thủ cơ hội bước nhanh tới chỗ cửa sổ, dùng động tác sai chân trực tiếp xông ra ngoài.

Cũng chỉ một hai giây sau, thầy tu máy móc Tịnh Pháp đánh vỡ tường thủy tinh khu vực cửa chính, trong tiếng loang choang, gã từ một bên lao vào trong.

Gã đang định phóng một quả lựu đạn tới chỗ cửa sổ, đầu đột nhiên quay nửa vòng, nhìn vào một thang máy.

Sau đó, gã điên cuồng lao tới, ánh sáng màu đỏ trong mắt đỏ rực như máu.

Thang máy kia nhanh chóng dừng ở tầng một, chậm rãi mở cửa tầng và cửa thang máy.

Tịnh Pháp giơ hai tay lên, chĩa tất cả vũ khí tấn công vào trong.

Nhưng bên trong chỉ có các bức tường thang máy kim loại màu xám đen lạnh lẽo, không có bất kỳ bóng người nào.

Trong sự ngơ ngác của Tịnh Pháp, cửa thang máy lại đóng lại, tiếp tục chạy lên trên.

Trên nóc thang máy, trong không gian tối om sâu thẳm, Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài quân dụng lẳng lẳng đứng gần dây cáp chính.

Y nhìn xuống phía dưới, môi mím thật chặt.

Ở trong sảnh thang máy tầng một, Tịnh Pháp rốt cuộc có phản ứng.

Gã dường như nhận ra điều gì, điên cuồng ấn nút nhằm gọi thang máy khác lên.

...

Trong sân sau của Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh.

Tường Bạch Miên nhanh như một con mèo nhanh chóng di chuyển trong chỗ mà ánh sáng của tòa nhà không chiếu tới.

Cô dựa theo tín hiệu điện, nhanh chóng đuổi kịp đám người Bạch Thần.

Thương Kiến Diệu ngồi squat dựa vào góc tường, trầm giọng nói:

"Không thấy Tiểu Xung đâu rồi."

"Đi đâu?" Tường Bạch Miên hạ nhỏ giọng xuống hỏi.

Thương Kiến Diệu chọn trọng điểm trả lời:

"Đến bên này rồi, tôi đặt thẳng nhóc xuống. Nó bảo muốn đi tiểu, vọt tới sau lùm cây, rồi sau đó không thấy tăm hơi đâu."

Tường Bạch Miên suy nghĩ một chút, nói với vẻ mặt nặng nề:

"Có chút kỳ dị, chúng ta mau rời khỏi nơi đây."

Đám người Thương Kiến Diệu lập tức dùng hành động thay thế ngôn ngữ để trả lời.

Dưới sự hướng dẫn của Tưởng Bạch Miên, bọn họ đến thẳng bên cạnh, định vượt qua rào chắn, theo đường vòng quay về.

Bọn họ đi qua cây cối hoa cỏ, càng lúc càng gần đích đến.

Ngay lúc đó, ở chỗ cách không xa lại vang lên tiếng gào trầm khàn thê lương kia.

Tiếng gào đó to hơn hẳn lúc trước, dường như vang ngay bên tai.

Đầu óc đám người Tưởng Bạch Miên lập tức trở nên trống rỗng, tâm linh thì dường như bị nỗi sợ hãi quen thuộc siết chặt, không thể đập được.

Không biết bao lâu sau, bọn họ đột nhiên nghe thấy một giọng nói êm dịu:

"Không phải sợ, giữ vững bình tĩnh."

Đám người Thương Kiến Diệu khẽ run rẩy toàn thân, cuối cùng tỉnh táo trở lại, chỉ cảm thấy sợ hãi đang rút đi như thủy triều.

Bọn họ lập tức quay sang nhìn chỗ phát ra tiếng nói, chỉ thấy một người đang ngồi bên cạnh hàng rào trong chỗ tối.

Người này mặc một áo choàng màu đen rộng thùng thình, xoa mái tóc dài, nuôi một chòm râu trông khá có khí chất, vẻ mặt vừa ôn hòa mà lại để lộ ra chút nghiêm túc.

Đám người Thương Kiến Diệu có biết người này, bọn họ từng gặp ông ta một lần trên hoang dã:

Đỗ Hành, tự xưng là học giả cổ vật, nghiên cứu viên lịch sử.

Chương 157: Thích Lên Mặt Dạy Đời 1

Thấy đám người Tường Bạch Miên nhìn sang, Đỗ Hành chỉ vào bóng của cây cối trước mặt, nói với giọng nhẹ nhàng:

"Trước đừng động vội, chờ đợt dị thường này qua đã."

Giờ phút này, trong cả tòa phế tích thành phố này, những tiếng gào rống vang lên liên tục, chưa thấy lắng xuống.

Tường Bạch Miên đưa mắt nhìn Đỗ Hành vài giây, rồi gật đầu với đám người Long Duyệt Hồng.

Không chờ cô di chuyển qua bên đó, Thương Kiến Diệu đã nhảy tót đến bên người Đỗ Hành, ngồi xổm xuống một cách khá là đương nhiên.

Cảnh tượng này làm cho Long Duyệt Hồng đột nhiên thấy quen quen, hết như trở về trong Sinh Vật Bàn Cổ, mỗi khi ăn tối xong, thường có người ngồi xổm như vậy tán gẫu với nhau bên cửa Trung tâm Hoạt động.

Tường Bạch Miên vốn có chút do dự, thấy thế cũng không để ý gì nữa, cô ngồi xổm xuống theo, nhìn quanh một vòng rồi chân thành nói:

"Cảm ơn anh vừa nãy đã cứu chúng tôi."

"Nào đến mức gọi là cứu, chỉ là khiến mọi người trở lại bình thường trước mà thôi. Chỉ cần trước khi dị thường lắng xuống, các cô không bị tập kích, sớm muộn gì cũng có thể khôi phục." Đỗ Hành cười hơ

hớ đáp lại.

"Đây chắc chắn được coi là cứu rồi." Tường Bạch Miên cảm khái một câu kiểu lơ đãng: "Thế mà anh lại không bị loại sợ hãi này ảnh hưởng chút nào chứ."

Lúc này, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng cũng ngồi xổm xuống dưới bóng cây, đều tự cầm vũ khí canh giới các hướng khác nhau.

Nghe câu cảm khái đó của Tường Bạch Miên, Đỗ Hành cười một tiếng:

"Tôi là một học giả cổ vật, nghiên cứu viên lịch sử phần lớn thời gian là hành động một mình, không có gì để dựa vào thì làm sao sống được tới bây giờ?"

Ông ta vừa dứt lời, Thương Kiến Diệu đột nhiên hỏi:

"Anh thực ra là người thức tỉnh?"

Đỗ Hành liếc nhìn hắn một cái, cười tỏ ra không quá để ý:

"Nghiêm khắc mà nói thì quả thực coi là vậy."

"Vậy sau khi tiến vào biển Khởi Nguyên thì nên làm gì?" Thương Kiến Diệu hỏi rất thẳng, hoàn toàn không băn khoăn xem tình cảnh hiện tại có phù hợp hay không.

Đỗ Hành cười cười:

"Trong tình huống bình thường, trừ khi có mối quan hệ khá tốt, không thì sẽ chẳng có người thức tỉnh nào nói cho cậu thông tin về mặt này, đây chẳng phải là bồi dưỡng đối thủ cho mình và bạn bè hay sao?"

Nhưng mà, ha ha, con người tôi có một tật xấu thế này: Nhân chi hoạn tại hiếu vi nhân sư mà*.

Được rồi, vậy để tôi nói sơ qua thế này:

Tiến vào "biển Khởi Nguyên" thì sẽ gặp các loại "đảo nhỏ", tạo điều kiện cho cậu nghỉ ngơi, mà trên "đảo" sẽ có các loại quái vật khác nhau, các hoàn cảnh ác liệt khác biệt, cần cậu phải đối mặt và chiến thắng. Chúng thường tương ứng với nỗi sợ tiềm ẩn trong nội tâm cậu, hoặc trí nhớ nào đó trong quá khứ."

Đỗ Hành nói tới đây, bèn giải thích qua từ đầu:

"Dựa vào trải nghiệm và suy đoán của cá nhân tôi, suy đoán cá nhân ấy, không có nghĩa là đúng:

Sức mạnh của người thức tỉnh bắt nguồn từ tâm linh, bắt nguồn từ ý thức bản thân, "đại sảnh quần tinh" hay "biển Khởi Nguyên" mà chúng ta gọi chẳng qua chỉ là một loại biểu hiện cụ thể. Con đường mà chúng ta tiến lên, về bản chất là đang khai thác sức mạnh nội tâm của bản thân, mà điều này thì cần chiến thắng đủ loại ám ảnh tâm linh."

Thương Kiến Diệu rất lịch sự chờ Đỗ Hành nói xong đoạn này thì mới đặt câu hỏi:

"Vì sao mỗi một người thức tỉnh đều nhìn thấy "đại sảnh quần tinh" giống nhau?"

Khuôn mặt Đỗ Hành dường như hơi nhăn lại, ông ta cười khổ một tiếng, nói:

"Câu này thì khảo sát tôi rồi, thực ra tôi không cách nào giải thích được chuyện này. Nhưng tôi có nghe người ta đề cập tới mấy suy đoán:

Một là cảnh tượng tương tự đã giấu sẵn trong tiềm thức của chúng ta, là trí nhớ chung của nhân loại, là một số trải nghiệm mà các vị tổ

tiên chung của con người đã từng trải qua trong các niên đại càng cổ xưa hơn cả thế giới cũ;

Hai là, người thức tỉnh là tông đồ của thần linh, là người nhận được ơn huệ của thần. Mười ba vị Chấp Tuế cùng sáng lập ra nơi "đại sảnh quần tinh" này để giúp tông đồ của mình trưởng thành, cho đến khi tiến vào thế giới mới. Về điều này, có thể từ việc năng lực của người thức tỉnh chia ra làm chừng mười ba loại, tương ứng với lĩnh vực của các Chấp Tuế để sinh ra liên tưởng nhất định.

Cho nên, trong một số tôn giáo tín ngưỡng Chấp Tuế, tỉ lệ người thức tỉnh cao hơn các quần thể khác, đương nhiên sẽ không quá cao, số lượng vẫn có hạn như trước."

Tường Bạch Miên nghe rất chăm chú, khẽ gật đầu nói:

"Có lẽ rất nhiều người thức tỉnh cho rằng năng lực là do thần ban cho, chủ động gia nhập tôn giáo khác biệt nên mới khiến tỉ lệ cao như thế."

Mà không phải Chấp Tuế chiếu cố người tín ngưỡng bản thân, làm cho bọn họ được thức tỉnh nhiều hơn.

"Không điều tra, không thử nghiệm, tôi không thể cho các vị câu trả lời chắc chắn được." Đỗ Hành thở dài nói: "Đáng tiếc, thế giới cũ bị hủy diệt đã gần bảy mươi năm, trong đó lại duy trì chiến loạn quy mô lớn gần hai ba mươi năm, làm cho khó mà truy tra được rất nhiều chuyện, bằng không chúng ta có thể từng bước tìm kiếm khởi nguồn của tín ngưỡng Chấp Tuế, xem lĩnh vực và quyền hành của bọn họ, trong quá trình truyền bá liệu có bị một số người thức tỉnh nào đó cố ý bỏ thêm nội dung tương tự vào, từ đó diễn tiến thành tình trạng hiện tại, hoặc là những thứ đó từ ban đầu tới bây giờ là chưa từng thay đổi, thậm chí có thể truy ngược từ trước khi thế giới cũ bị hủy diệt. Về điều này, chính là trách nhiệm của nghiên cứu viên lịch sử chúng tôi."

Tưởng Bạch Miên tỏ ra vô cùng đồng cảm:

"Đúng, đây cũng là nguồn gốc động lực để thúc đẩy tôi tiếp tục tiến lên."

Đỗ Hành không nói gì thêm về chuyện này, mà tiếp tục đề tài ban nãy:

"Từ "đại sảnh quần tinh" tới "biển Khởi Nguyên" là cần đi sâu khai thác và nắm giữ năng lực của bản thân."

Chương 158: Thích Lên Mặt Dạy Đời

Thấy đám người Tường Bạch Miên nhìn sang, Đỗ Hành chỉ vào bóng của cây cối trước mặt, nói với giọng nhẹ nhàng:

"Trước đừng động vội, chờ đợt dị thường này qua đã."

Giờ phút này, trong cả tòa phế tích thành phố này, những tiếng gào rống vang lên liên tục, chưa thấy lắng xuống.

Tường Bạch Miên đưa mắt nhìn Đỗ Hành vài giây, rồi gật đầu với đám người Long Duyệt Hồng.

Không chờ cô di chuyển qua bên đó, Thương Kiến Diệu đã nhảy tót đến bên người Đỗ Hành, ngồi xổm xuống một cách khá là đương nhiên.

Cảnh tượng này làm cho Long Duyệt Hồng đột nhiên thấy quen quen, hết như trở về trong Sinh Vật Bàn Cổ, mỗi khi ăn tối xong, thường có người ngồi xổm như vậy tán gẫu với nhau bên cửa Trung tâm Hoạt động.

Tường Bạch Miên vốn có chút do dự, thấy thế cũng không để ý gì nữa, cô ngồi xổm xuống theo, nhìn quanh một vòng rồi chân thành nói:

"Cảm ơn anh vừa nãy đã cứu chúng tôi."

"Nào đến mức gọi là cứu, chỉ là khiến mọi người trở lại bình thường trước mà thôi. Chỉ cần trước khi dị thường lắng xuống, các cô không bị tập kích, sớm muộn gì cũng có thể khôi phục." Đỗ Hành cười hơ

hớ đáp lại.

"Đây chắc chắn được coi là cứu rồi." Tường Bạch Miên cảm khái một câu kiểu lơ đãng: "Thế mà anh lại không bị loại sợ hãi này ảnh hưởng chút nào chứ."

Lúc này, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng cũng ngồi xổm xuống dưới bóng cây, đều tự cầm vũ khí canh giới các hướng khác nhau.

Nghe câu cảm khái đó của Tường Bạch Miên, Đỗ Hành cười một tiếng:

"Tôi là một học giả cổ vật, nghiên cứu viên lịch sử phần lớn thời gian là hành động một mình, không có gì để dựa vào thì làm sao sống được tới bây giờ?"

Ông ta vừa dứt lời, Thương Kiến Diệu đột nhiên hỏi:

"Anh thực ra là người thức tỉnh?"

Đỗ Hành liếc nhìn hắn một cái, cười tỏ ra không quá để ý:

"Nghiêm khắc mà nói thì quả thực coi là vậy."

"Vậy sau khi tiến vào biển Khởi Nguyên thì nên làm gì?" Thương Kiến Diệu hỏi rất thẳng, hoàn toàn không băn khoăn xem tình cảnh hiện tại có phù hợp hay không.

Đỗ Hành cười cười:

"Trong tình huống bình thường, trừ khi có mối quan hệ khá tốt, không thì sẽ chẳng có người thức tỉnh nào nói cho cậu thông tin về mặt này, đây chẳng phải là bồi dưỡng đối thủ cho mình và bạn bè hay sao?"

Nhưng mà, ha ha, con người tôi có một tật xấu thế này: Nhân chi hoạn tại hiếu vi nhân sư mà*.

Được rồi, vậy để tôi nói sơ qua thế này:

Tiến vào "biển Khởi Nguyên" thì sẽ gặp các loại "đảo nhỏ", tạo điều kiện cho cậu nghỉ ngơi, mà trên "đảo" sẽ có các loại quái vật khác nhau, các hoàn cảnh ác liệt khác biệt, cần cậu phải đối mặt và chiến thắng. Chúng thường tương ứng với nỗi sợ tiềm ẩn trong nội tâm cậu, hoặc trí nhớ nào đó trong quá khứ."

Đỗ Hành nói tới đây, bèn giải thích qua từ đầu:

"Dựa vào trải nghiệm và suy đoán của cá nhân tôi, suy đoán cá nhân ấy, không có nghĩa là đúng:

Sức mạnh của người thức tỉnh bắt nguồn từ tâm linh, bắt nguồn từ ý thức bản thân, "đại sảnh quần tinh" hay "biển Khởi Nguyên" mà chúng ta gọi chẳng qua chỉ là một loại biểu hiện cụ thể. Con đường mà chúng ta tiến lên, về bản chất là đang khai thác sức mạnh nội tâm của bản thân, mà điều này thì cần chiến thắng đủ loại ám ảnh tâm linh."

Thương Kiến Diệu rất lịch sự chờ Đỗ Hành nói xong đoạn này thì mới đặt câu hỏi:

"Vì sao mỗi một người thức tỉnh đều nhìn thấy "đại sảnh quần tinh" giống nhau?"

Khuôn mặt Đỗ Hành dường như hơi nhăn lại, ông ta cười khổ một tiếng, nói:

"Câu này thì khảo sát tôi rồi, thực ra tôi không cách nào giải thích được chuyện này. Nhưng tôi có nghe người ta đề cập tới mấy suy đoán:

Một là cảnh tượng tương tự đã giấu sẵn trong tiềm thức của chúng ta, là trí nhớ chung của nhân loại, là một số trải nghiệm mà các vị tổ

tiên chung của con người đã từng trải qua trong các niên đại càng cổ xưa hơn cả thế giới cũ;

Hai là, người thức tỉnh là tông đồ của thần linh, là người nhận được ơn huệ của thần. Mười ba vị Chấp Tuế cùng sáng lập ra nơi "đại sảnh quần tinh" này để giúp tông đồ của mình trưởng thành, cho đến khi tiến vào thế giới mới. Về điều này, có thể từ việc năng lực của người thức tỉnh chia ra làm chừng mười ba loại, tương ứng với lĩnh vực của các Chấp Tuế để sinh ra liên tưởng nhất định.

Cho nên, trong một số tôn giáo tín ngưỡng Chấp Tuế, tỉ lệ người thức tỉnh cao hơn các quần thể khác, đương nhiên sẽ không quá cao, số lượng vẫn có hạn như trước."

Tường Bạch Miên nghe rất chăm chú, khẽ gật đầu nói:

"Có lẽ rất nhiều người thức tỉnh cho rằng năng lực là do thần ban cho, chủ động gia nhập tôn giáo khác biệt nên mới khiến tỉ lệ cao như thế."

Mà không phải Chấp Tuế chiếu cố người tín ngưỡng bản thân, làm cho bọn họ được thức tỉnh nhiều hơn.

"Không điều tra, không thử nghiệm, tôi không thể cho các vị câu trả lời chắc chắn được." Đỗ Hành thở dài nói: "Đáng tiếc, thế giới cũ bị hủy diệt đã gần bảy mươi năm, trong đó lại duy trì chiến loạn quy mô lớn gần hai ba mươi năm, làm cho khó mà truy tra được rất nhiều chuyện, bằng không chúng ta có thể từng bước tìm kiếm khởi nguồn của tín ngưỡng Chấp Tuế, xem lĩnh vực và quyền hành của bọn họ, trong quá trình truyền bá liệu có bị một số người thức tỉnh nào đó cố ý bỏ thêm nội dung tương tự vào, từ đó diễn tiến thành tình trạng hiện tại, hoặc là những thứ đó từ ban đầu tới bây giờ là chưa từng thay đổi, thậm chí có thể truy ngược từ trước khi thế giới cũ bị hủy diệt. Về điều này, chính là trách nhiệm của nghiên cứu viên lịch sử chúng tôi."

Tưởng Bạch Miên tỏ ra vô cùng đồng cảm:

"Đúng, đây cũng là nguồn gốc động lực để thúc đẩy tôi tiếp tục tiến lên."

Đỗ Hành không nói gì thêm về chuyện này, mà tiếp tục đề tài ban nãy:

"Từ "đại sảnh quần tinh" tới "biển Khởi Nguyên" là cần đi sâu khai thác và nắm giữ năng lực của bản thân."

Ông ta dừng lại, liếc nhìn Thương Kiến Diệu một cái, cười nói:

"Một bước này, hắc là cậu đã không sai biệt lắm rồi, không thì sẽ không hỏi cậu vừa rồi. Chờ khi tiến vào "biển Khởi Nguyên", đánh bại toàn bộ tất cả ám ảnh trong nội tâm, cậu sẽ có cơ hội tìm được chính mình, tiếp nhận hắc, dung nạp hắc, từ đó tâm linh sẽ được hoàn thiện."

Điều này sẽ khiến năng lực của cậu đã biến đổi về chất nhất định, bất kể là ranh giới hiệu quả hay phạm vi ảnh hưởng đều sẽ tăng lên.

Nhưng trong quá trình đó, cái giá mà cậu phải trả lại càng thêm sâu sắc, làm cho vấn đề của cậu lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Vẫn câu châm ngôn kia, không có bữa cơm nào miễn phí."

Nói tới đây, Đỗ Hành ôn hòa nhắc nhở một câu:

"Với mỗi một người thức tỉnh mà nói, bản thân trả cái giá gì thì cũng cần phải bảo mật. Một mặt, chính cái giá phải trả đó là một nhược điểm, rất dễ bị người ta lợi dụng và nhằm vào. Mặt khác, những cái giá phải trả khác nhau sẽ thể hiện lờ mờ lĩnh vực khác biệt, làm cho người đã quen thuộc điều này có suy đoán bước đầu về năng lực của cậu, mà ở trong chiến đấu giữa những người thức tỉnh với nhau, bị người ta biết trước đặc điểm năng lực là chuyện vô cùng nguy hiểm."

Thương Kiến Diệu im lặng lắng nghe, còn nghiêm túc gật đầu nói:

"Cảm ơn."

Tường Bạch Miên liếc nhìn hắn, khẽ cười:

"Tôi còn tưởng anh sẽ vỗ tay vỗ bóp chứ."

Lúc này, xung quanh bọn họ đang cực kỳ tĩnh lặng, dường như đúng như lời Đỗ Hành nói, chỉ cần không di động, không đứng ở nơi dễ thấy thì sẽ không bị "dị thường" chú ý.

"Cảm ơn càng hơn hắn vỗ tay." Thương Kiến Diệu giải thích rất chân thành.

Đỗ Hành khẽ nở nụ cười:

"Chờ khi tìm được chính mình là có thể vượt qua "biển Khởi Nguyên", lúc đó sẽ tiến vào "hành lang tâm linh". Được rồi, tôi đã nói nhiều thế rồi, có phải các vị nên hỏi đáp lại tôi chút thông tin nào đó không?"

Thương Kiến Diệu không trực tiếp trả lời, mà quay sang nhìn Tường Bạch Miên.

"Anh muốn biết điều gì?" Tường Bạch Miên mở miệng hỏi.

Đỗ Hành nhìn quanh một lượt, rồi lấy ra một bức ảnh đã ố vàng:

"Các vị có từng gặp được đứa bé này không? Nó tên là Tiểu Xung."

Trong bức ảnh, cậu nhóc có khuôn mặt béo núc, mặc một bộ trang phục quái vật, trông cực kỳ đáng yêu.

Chính là Tiểu Xung mà đám người Thương Kiến Diệu vừa gặp được

ban này!

Tiểu Xung... Nghe được cái tên này, Long Duyệt Hồng vẫn còn cảm thấy da đầu giật giật.

Anh ta hoàn toàn không ngờ Đỗ Hành vào phế tích là để tìm người.

Hơn nữa còn đang tìm cậu nhóc Tiểu Xung vô cùng kỳ dị kia!

Tường Bạch Miên không nhịn được mím môi dưới, quay đầu chỉ vào chỗ vừa rồi, đáp:

"Chúng tôi gặp được cậu nhóc này ở gần phòng máy dưới lòng đất, nó còn theo chúng tôi ra ngoài, nói là tìm người chơi game với nó. Nhưng sau khi chúng tôi ra đây, nó lấy cớ đi tiểu tiện rồi không thấy đâu nữa!"

Đỗ Hành gật đầu với vẻ mặt khá nghiêm túc:

"Là thế à..."

"Tại sao anh lại muốn tìm Tiểu Xung?" Thương Kiến Diệu dờ mắt khỏi vị trí vừa rồi.

Đỗ Hành bật cười khanh khách:

"Điều này liên quan tới rất nhiều tin tức quan trọng, mà hiện giờ các vị chắc chắn không đổi được thứ có giá trị tương đương. Chờ sau này có cơ hội gặp lại, mà các vị nắm giữ được tin tức hoặc manh mối quan trọng khác, chúng ta sẽ giao dịch tiếp."

Thấy Đỗ Hành rõ ràng không muốn nói, Tường Bạch Miên quay sang nói với Thương Kiến Diệu:

"Anh còn muốn hỏi gì không?"

Đỗ Hành lập tức nói trước khi Thương Kiến Diệu mở miệng:

"Về chuyện 'hành lang tâm linh', chờ khi cậu thực sự tiến vào đó rồi hãy hỏi, giờ có kể thì cũng không kể rõ được."

Thương Kiến Diệu ngẫm nghĩ, lại hỏi sang chuyện khác:

"Anh có nghe nói tới Viện Nghiên Cứu Thứ Tám không?"

Đỗ Hành có chút kinh ngạc:

"Các vị gặp được đặc phái viên của chỗ đó?"

Thấy đám người Tường Bạch Miên gật đầu, ông ta suy tư rồi nói:

"Viện Nghiên Cứu Thứ Tám là một tổ chức rất thần bí, cơ bản là không tiếp xúc với các thế lực khác, dường như có thể tự cung tự cấp, chỉ là thi thoảng sẽ kiểm chút đồ vật đặc thù thông qua đám buôn lậu sủng. Nhưng đặc phái viên của bọn họ thường xuyên xuất hiện trên Đất Xám, không biết là đang chấp hành nhiệm vụ gì."

Nói tới đây, Đỗ Hành hơi ngừng lại một chút:

"Về tổ chức này, mọi người đều cho rằng đây là tổ chức còn sót lại của thế giới cũ. Có người cảm thấy bọn họ đang thu thập các loại tài liệu để thành lập thế giới mới, có người nghi ngờ bọn họ đang tiêu hủy manh mối, chôn vùi nguyên nhân thực sự dẫn tới thế giới cũ diệt vong. Những gì tôi biết chỉ có chừng đó thôi."

Thương Kiến Diệu nghe xong, đột nhiên hỏi:

"Năng lực mị hoặc thuộc lĩnh vực của vị Chấp Tuế nào?"

"Tư duy của cậu cũng nhạy vọt thật nhỉ." Đỗ Hành trêu ghẹo một câu, sau đó suy nghĩ rồi đáp: "Hẳn là 'Người Giám Sát, cai quản tháng Năm.'"

Không chờ đám người Thương Kiến Diệu nói gì, Đỗ Hành đã nói trước:

"Đến lượt tôi hỏi chứ nhỉ?"

Tưởng Bạch Miên, Thương Kiến Diệu "ngoan ngoãn" gật đầu.

"Các người tới từ thế lực lớn nào?" Đỗ Hành hỏi rất tự tin.

Tưởng Bạch Miên thản nhiên đáp:

"Sinh Vật Bàn Cổ."

"Sinh Vật Bàn Cổ à... Lúc tôi ở băng nguyên có gặp phải tổ hạng mục của các người, kéo đội người tình nguyện đang làm thí nghiệm gì mà hoàn cảnh lạnh giá sẽ ảnh hưởng tới thể trạng và tinh thần con người. Những người đó rét lạnh, chặc chặc, có chút thảm."

Tưởng Bạch Miên xấu hổ:

"Chí ít cũng là được ăn no."

"Cũng đúng." Đỗ Hành gật đầu.

Ông ta đang định tiếp tục đặt câu hỏi, đột nhiên thấy những tòa nhà xung quanh sáng lên từng tầng một.

Trong cả phế tích thành phố này, chí ít quá nửa các tòa kiến trúc đồng thời phát ra ánh sáng ở trạng thái khác biệt, chiếu sáng từng cửa sổ một.

Bóng tối và sự tĩnh lặng bao trùm nơi đây nhanh chóng rút lui tới bên rìa phế tích.

Nguồn điện cho cả thành phố đã được khôi phục.

Đám người Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng lần đầu tiên nhìn thấy hình ảnh này, hết như chứng kiến dòng sông sao mà bọn họ được học trong sách được chuyển lên trên mặt đất.

Với Tường Bạch Miên mà nói, cảnh tượng trước mặt mang đến sự chấn động trong cô, mang cho cô cảm nhận giống hết như lần đầu tiên cô nhìn thấy bầu trời sao chân chính, trời xanh chân chính và mặt trời chân chính.

Đỗ Hành thường thức ngắm cảnh tượng này hai giây rồi đứng lên, nói với đám người Thương Kiến Diệu;

"Dị thường đã biến mất, các vị có thể từ bên này trèo tường rời đi."

*Mạnh Tử viết: Nhân Chi Hoạn, Tại Hiếu Vi Nhân Sur (tai họa của con người là ở việc thích lên mặt dạy đời thiên hạ)

Chương 159: Thành Phố Sáng Đèn 1

Tầng 17, Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh.

Kiều Sơ mặc thiết bị bộ xương ngoài, lưng đeo khẩu súng trường màu bạc quay trở lại sảnh thang máy.

Y đang định nhấn nút làm cho thang máy ở tầng mười sáu đi lên, lại thấy con số thể hiện ở bên cạnh thang máy nhảy từ 16 lên 17.

Điều này có nghĩa, hai ba giây sau, cửa thang máy kia sẽ mở ra, mà người ở bên trong có xác suất rất lớn là bạn không phải địch.

Kiều Sơ không chút do dự, trong đôi mắt màu vàng bị lớp kính bảo hộ che khuất, từng vòng gợn sóng như thật như ảo bắt đầu lan ra.

Gần như cùng lúc đó, y nhìn thấy vô số bóng người xuất hiện xung quanh.

Những bóng dáng kia có vẻ hơi mờ ảo, trào ra chỗ bồn hoa trong sảnh thang máy, điên cuồng cắn gặm lá cây khô vàng, cành cây héo rút, bùn đất khô nứt kia.

Kiều Sơ không cảm thấy cơn đói khát từ sinh lý, nhưng dường như bị cảnh tượng ấy lây đến, khó có thể ngăn cản mà cho rằng bản thân rất đói bụng, bắt buộc phải ăn cái gì đó.

Ý nghĩ đó choán hết đầu óc y, làm cho y không cách nào suy nghĩ những chuyện khác nữa.

"Cối Ngạ Quỷ"!

Kiều Sơ lập tức thò hai tay với khung xương kim loại bao bọc vào trong túi áo, lấy ra một túi thịt bò phơi khô, lập tức dùng sức xé túi.

Ngay sau đó, y điên cuồng nhét từng miếng khô bò đen sì kia vào trong miệng, định nuốt xuống.

Nhưng những miếng khô bò đó cứng như đá, không dùng nước bọt làm mềm, không dùng răng xé nhỏ và nghiền nát thì hoàn toàn không cách nào nuốt trôi được.

Không hề nghi ngờ gì khi Kiêu Sơ bị nghẹn, thậm chí y còn cảm thấy mình sẽ nghẹn chết ở nơi đây, trở thành đặc phái viên đầu tiên có cái chết buồn cười nhất của viện nghiên cứu.

Bản năng cầu sinh và sự thực khi đồ ăn đã vào trong khoang miệng làm cho y có thể chống chọi lại nhận thức của riêng bản thân đói khát này ở một mức độ nhất định, có thể phân tâm để nhai đồ ăn.

Lúc này, cửa kim loại màu xám đen của thang máy kia mở ra, một người máy màu đen mặc tăng bào rách và khoác áo cà sa màu đỏ lập tức nhảy ra.

Trong con mắt giả kim loại trên mặt Tịnh Pháp, ánh đỏ sáng rực, hết như tô phủ ra một mảng trời đất đỏ rực như máu.

Gã nhìn Kiêu Sơ đang mặc thiết bị bộ xương ngoài quân dụng, không trực tiếp giơ hai tay lên sử dụng bộ phóng lựu đạn, vũ khí laser và súng phun lửa, mà sai một bước to rồi nhảy tới, định dùng nắm đấm sắt chân chính để đánh ngất đối phương.

Kiều Sơ vừa không thể ngừng cắn xé thịt bò khô, nhai rồi nuốt xuống, vừa gắng gượng co người xuống, gian nan lăn sang một bên, vừa may thoát được một đám kia của thầy tu máy móc Tịnh Pháp.

Trong quá trình đó, y lại theo ý nghĩ phải tìm đồ ăn mãnh liệt trong

đầu mà thò tay phải vào trong túi áo.

Lúc này thứ y lấy ra không chỉ thanh năng lượng, mà còn cả một bộ tú lơ khơ.

Lúc này Kiều Sơ nuốt khô bò tới mức mắt trợn trắng dã, nước mắt trào ra, nhưng điều này cũng làm cho y hóa giải được chút đói khát, còn dư sức để ném bộ tú lơ khơ xuống đất.

Bộp.

Trong tiếng bộp bài rơi xuống đất, Kiều Sơ lăn tới chỗ vị trí cầu thang.

Trong mắt y phản chiếu thầy tu máy móc Tịnh Pháp đang nhanh chóng chuyển hướng lao tới đây, là một đôi mắt rực màu đỏ.

"Đi... đánh... bài..." Kiều Sơ vừa nuốt khô bò và thanh năng lượng, vừa nhồm nhoàm nói ba từ.

Tịnh Pháp vừa nhào tới gần y lập tức ngậy ra.

Vị thầy tu máy móc này trực tiếp quay đầu nửa vòng, nhìn về bộ bài tú lơ khơ trên mặt đất.

Đôi mắt gã lóe lên ánh sáng đỏ, hai chân tự động cất bước không cách nào kiểm soát được, xoay người nhặt từng lá bài lên một.

Giờ khắc này, với gã mà nói, dường như không có gì quan trọng hơn việc chơi bài.

Cho dù đồng đội cần cứu viện, cho dù nguy hiểm đang cận kề ngay gang tấc, cũng phải chơi một ván bài trước đã.

Khi Tịnh Pháp nhặt những lá bài kia lên, cơn đói khát mà Kiều Sơ tự cảm nhận được lập tức biến mất, cả người y lập tức bình thường trở lại, chỉ là có chút ngهن.

Y hoàn toàn có thể tưởng tượng được lúc này chính mình dưới lớp mũ giáp kim loại này đã biến thành dáng vẻ gì:

Bởi vì còn đang liều mạng cắn nuốt đồ vật để tránh bản thân bị nghẹn chết mà khuôn mặt vặn vẹo, con ngươi hơi trắng dã, nước mắt nước mũi giàn dụa, hoàn toàn không có mặt nào đáng được gọi là tuấn tú cả.

Điều này làm cho y cực kỳ phẫn nộ, cố gắng giơ tay lên, định dùng bộ phóng lựu đạn và vũ khí điện từ đồng thời tấn công Tịnh Pháp.

Đúng lúc này, Tịnh Pháp đã quay người lại, dùng giọng nói điện tử độc đáo, lạnh lẽo kia nói:

"Cùng chơi bài thôi."

Cái giá mà gã phải trả cao như thế, tâm lý gã méo mó nghiêm trọng như thế, nhưng lại không lặng lẽ chăm chú ở đó chơi bài, mà quyết định hợp hai "sở thích" làm một, lôi kéo Kiều Sơ cùng chơi!

Trong lúc thầy tu máy móc này nói, Kiều Sơ lại tiếp tục nhìn thấy vô số những bóng dáng mờ ảo kia, lại tiếp tục cho rằng mình cực kỳ đói khát, bắt buộc phải ăn gì đó.

May là trong miệng y còn ngậm đồ ăn, còn thứ chưa ăn xong, điều này làm cho ở giai đoạn đầu y không "đói khát" đến mức đó, còn có thể phân tâm làm cái khác.

Kiều Sơ nhanh chóng giơ tay trái lên, che khuất kính bảo hộ của mũ giáp kim loại.

Cả người y lập tức trở nên cực kỳ ủ rũ chán nản, cho dù là tự thấy vô cùng đói khát, nhưng lại chẳng muốn ăn gì, cũng chẳng muốn làm gì cả.

Không còn bị nghẹn nữa, y buông tay trái ra, nhìn về thầy tu máy móc cầm các lá bài tú lơ khơ tới đây.

Dường như cảm giác ủ rũ đó dường như có thể lây lan, Tịnh Pháp chợt cảm thấy tất cả mọi thứ đều trở nên không còn ý nghĩa, mọi chuyện mọi vật dường như chỉ là một giấc mộng hư ảo.

Chương 160: Thành Phố Sáng Đèn 2

Trong sự uể oải khó hiểu này, vị thầy tu máy móc màu đen sậm này dường như lĩnh ngộ được điều gì đó, lập tức ngồi khoanh chân, chắp tay trước ngực, nhỏ giọng lầm bầm:

"Nam mô A Nậu Đa La Tam Miểu Tam Bồ Đề, tất cả đều là pháp, đều như ảo ảnh trong mộng..."

Kiều Sơ lập tức làm dịu xuống, phần eo dùng sức, dựa vào thiết bị bộ xương ngoài quân dụng trực tiếp nhảy lên giữa không trung.

Từng dòng khí màu trắng phun ra, đẩy y lướt ngang vào trong cầu thang.

Sau khi rơi xuống đất, Kiêu Sơ giơ cánh tay lên, nhắm bệ phóng lựu đạn thẳng vào vị thầy tu máy móc mặc tăng bào màu vàng rách rưới và khoác áo cà sa màu đỏ kia.

Tịnh Pháp vẫn nhỏ giọng niệm kinh, giống như đã hoàn toàn thấu triệt.

Mắt nhìn lựu đạn được nhét vào trong bệ phóng, Kiêu Sơ phát hiện đây không phải chủng loại có tính năng nổ mạnh, trong lòng lập tức có chút do dự.

Bởi vì kẻ địch thiết lập trước là người Vô Tâm cao cấp và sinh vật đột biến, không phải người máy, cho nên trước khi hành động y không đổi lựu đạn.

Mà loại lựu đạn này, một hai phát có khi không thể phá hủy được

thầy tu máy móc.

Ngược lại nó còn giúp đối phương thoát khỏi trạng thái uể oải, vũ khí điện từ cũng là như vậy.

Bây giờ mà đối lưu đạn khác thì chưa chắc đã kịp, Kiều Sơ thì không cách nào khiến người đã uể oải lại càng ủ rũ chán nản hơn, hoặc kéo dài lâu. Một khi y không nắm chắc vào khoảnh khắc khi trạng thái uể oải trên thầy tu máy móc chấm dứt mà bổ sung lượt khống chế mới, tình huống sẽ trở nên cực kỳ hỏng bét.

Kiều Sơ suy tính hai giây, mím môi dưới, quyết định từ bỏ cơ hội này.

Y quay người lao tới bên cạnh cầu thang, đề lên lan can rồi tung người nhảy xuống, vũng vàng rơi xuống tầng bên dưới.

Cứ như thế, Kiều Sơ mượn dùng năng lực của thiết bị bộ xương ngoài nhảy xuống từng tầng trong cầu thang trống không, nhanh chóng rời xa tầng 17, xuống thẳng tầng trệt.

Lúc này, thầy tu máy móc Tịnh Pháp kết thúc việc tụng kinh, lại ngẩng đầu lên.

Trên khuôn mặt kim loại màu đen của gã, con mắt giả máy móc lại chiếu ra ánh sáng màu đỏ rực như máu.

Một giây sau, Tịnh Pháp với tư thế hơn hẳn kết cấu cơ thể con người từ ngòi khoan chân trực tiếp nhảy vào trong cầu thang bộ.

Gã bắt chước phương pháp của Kiều Sơ, đề lên lan can xoay người nhảy xuống.

...

Nghe Đỗ Hành nói xong, Tưởng Bạch Miên không chút do dự nghiêng đầu nói với đám người Thương Kiến Diệu:

"Chúng ta lập tức rời đi."

Dặn dò xong, cô gật đầu với Đỗ Hành:

"Cẩn thận. Mong có thể gặp lại."

Đỗ Hành cười nói:

"Đến lúc đó, hy vọng các cô có tin tức, tư liệu hoặc thông tin đủ quan trọng để có thể giao dịch."

Ông ta lại liếc nhìn Thương Kiến Diệu một cái:

"Cố gắng tăng năng lực người thức tỉnh của mình cũng không phải là chuyện tốt, cái giá phải trả là thứ vĩnh viễn không cách nào bù đắp được, chính cậu hãy tự cân nhắc."

Không chờ Thương Kiến Diệu đáp lại, Đỗ Hành đứng lên, trong bóng của đám cây cối, ông ta nhanh như mèo nhảy tới hướng mà Tiểu Xung biến mất.

"Đi thôi." Tường Bạch Miên thu hồi tầm mắt.

Thương Kiến Diệu gật đầu, đứng dậy, bưng khẩu súng trường Cuồng Chiến Sĩ, dựa theo đội hình chiến thuật lúc trước chạy chậm ở sau cùng của đội ngũ.

Bọn họ nhanh chóng tới bên hàng rào.

Long Duyệt Hồng phụ trách bên trái nhanh chóng nhìn lướt ra bên ngoài, đột nhiên đối diện với một đôi mắt đục ngầu, kín đầy tơ máu.

người Vô Tâm... Long Duyệt Hồng giật mình, vô thức giơ khẩu súng trường lên, cũng nhanh chóng lách người lánh sang bên cạnh một bước.

Trên đường phố bên ngoài, trên đỉnh những cây cột kim loại cao cao là những đèn đường chiếu rọi một khu vực.

Theo Long Duyệt Hồng biết, đây là đèn đường của thế giới cũ, mà lúc này, có ít nhất một nửa trong số chúng là còn đang hoạt động bình thường.

Người Vô Tâm kia đứng ở một bên dưới đèn, mặc áo khoác màu lam khô quắt, đội một chiếc mũ rộng vành cùng màu, cầm một cái chổi và một cái hót rác bằng sắt.

Trên mặt người này có vài nếp nhăn, làn da rất sần sùi thô ráp, cặp mắt kia không có chút tia sáng của trí khôn, chỉ ngơ ngác nhìn đám người Long Duyệt Hồng, không hề có dấu hiệu sẽ tấn công.

Cảnh tượng này làm cho Long Duyệt Hồng có chút kinh ngạc, lập tức dừng ý định bóp cò.

Người Vô Tâm kia nhanh chóng cúi đầu xuống, quét dọn lá rụng tích tụ bên đường.

Thấy cảnh tượng đó, đám người Bạch Thần bỗng có một suy đoán kỳ cục.

"Đi ra ngoài trước." Tường Bạch Miên nhanh chóng lấy lại tinh thần, xoay người nhảy vọt qua hàng rào kim loại.

Long Duyệt Hồng, Bạch Thần, Thương Kiến Diệu theo thứ tự rời khỏi Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh trong sự yểm trợ của đồng đội, quay về con phố bên ngoài.

"Anh ta đang quét dọn lá rụng..." Long Duyệt Hồng không nhịn được nhìn về phía người Vô Tâm không hề có khuynh hướng "săn bắn" này.

Tường Bạch Miên ngẩng đầu lên, nhìn phía đối diện:

"Mọi người nhìn chỗ kia."

Đám người Thương Kiến Diệu nhìn theo hướng nhếch cằm của cô, thấy một tòa nhà cao tầng.

Tầng trệt của tòa nhà này là những căn phòng nằm bên đường, bên trên mỗi tầng đều có mấy tấm kính cửa sổ để lộ ra ánh sáng rực rỡ.

Những ánh sáng đó hết như tạo nên một quầng sáng xung quanh, làm cho Long Duyệt Hồng chợt cảm thấy có chút ấm áp.

Trong đó, sau mấy cửa sổ của mấy tầng bên dưới, có không ít bóng người đang hoạt động.

Trong bọn họ, có người như đang ôm trẻ con, đi đi lại lại bên cửa sổ, có kẻ lại cầm khăn chấm chú lau chùi cửa kính, người thì ngồi trên sofa bên cạnh cửa sổ, cầm cái gì không rõ, ngơ ngác nhìn màn hình tivi ở phía đối diện...

Đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu gắng lắm mới thấy rõ những người đó, bọn họ đều mặc quần áo lộn xộn cũ kỹ, động tác cứng ngắc, ánh mắt lơ đãng, rõ ràng chính là người Vô Tâm.

Mà trên màn hình tivi mà người Vô Tâm kia đang xem, hình ảnh rực rỡ màu sắc, có phong cảnh, có nhân vật, có dòng chữ, có khung vuông, nhưng chính thể đều bất động, không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng điều này không ảnh hưởng tới việc người Vô Tâm kia xem cực kỳ chăm chú.

Tường Bạch Miên im lặng hai giây, nói với ngữ khí phức tạp:

"Người định kỳ "bảo trì" thành phố này chính là những người Vô Tâm

đó... Mỗi khi ánh đèn sáng lên, bọn họ sẽ trở nên giống người bình thường..."

Chương 161: Hình Bóng Thế Giới Cũ 1

Nghe xong lời của Tưởng Bạch Miên, Long Duyệt Hồng chợt có cảm giác hiểu ra, lại như rơi vào trong giấc mộng.

Anh ta không nhin được nhìn xung quanh một lượt, hoàn toàn không cách nào liên hệ được những người Vô Tâm đang chăm chú quét dọn lá rụng, lau cửa kính kia với hình tượng cố hữu trong đầu.

Trên đường tổ điều tra thế giới cũ đến Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh không phải là không gặp được người Vô Tâm trong phế tích này. Bọn họ giống với đồng loại bên ngoài kia, hung ác, không còn lý trí, chỉ biết tấn công và tấn công với bản năng sẵn bắt mãnh liệt, hệt như đã thoái hóa về giai đoạn con người mới thoát khỏi trạng thái dã thú.

Lúc ấy, nếu có người bảo Long Duyệt Hồng rằng người Vô Tâm ở nơi đây biết quét rác, biết lau cửa sổ, biết dọn dẹp vệ sinh đường phố, anh ta chắc chắn sẽ cười nhạt một tiếng, coi đó là trò đùa.

Còn bây giờ, cảnh tượng này trình diễn trước mắt anh ta một cách chân thật như vậy.

Liếc mắt nhìn quanh, ánh đèn nối tiếp tới phương xa, bóng người đông đúc. Sau khi thành phố lại "sáng lên", không biết bao nhiêu người Vô Tâm trở lại trên đường phố, đi tới bên cửa sổ, bắt đầu làm đủ mọi việc.

Bọn họ không còn hung ác, không còn coi đám người Long Duyệt Hồng thành con mồi, mà "tuân theo nề nếp cũ", rất nghiêm túc và chăm chú hoàn thành công việc của bản thân, làm cho cả tòa thành

phố tái hiện sự phồn hoa khác với trước đây.

Giờ phút này, Long Duyệt Hồng có cảm giác như bọn họ đang ở một thế giới khác, hai bên vừa tồn tại hòa bình với nhau, lại không cách nào thành lập mối liên hệ.

Đắm chìm trong dòng suy nghĩ, anh ta chợt nghe thấy Tường Bạch Miên cảm thán một câu:

"Đây hết như hình bóng được phát tới từ thế giới cũ từ quá khứ vậy..."

"Tại sao bọn họ lại quét rác, lau cửa, dọn dẹp ngoài tường và trên đường phố vậy?" Thương Kiến Diệu đột nhiên hỏi.

Long Duyệt Hồng theo bản năng trả lời:

"Có lẽ là một loại bản năng nào đó, công việc của bọn họ ở thế giới cũ chính là làm những cái này, nên sau khi biến thành người Vô Tâm, nó biến thành bản năng..."

Long Duyệt Hồng nói rồi nói, dần dần nhỏ xuống, cho tới khi biến mất.

Anh ta cũng nhận ra lời giải thích này của mình không cách nào khẳng định được, bởi vì thế giới cũ đã bị hủy diệt gần bảy mươi năm, người Vô Tâm ở nơi đây đã thay đổi không biết bao nhiêu đời, làm gì còn cuộc sống và công việc từng có của thế giới cũ nữa.

Cuối cùng, anh ta vẫn cố nói thêm:

"Loại bản năng này, trải qua bố mẹ làm mẫu và dạy dỗ, kéo dài theo các đời sau. Con cháu thợ máy vẫn sửa chữa thiết bị, con cháu lao công vẫn quét dọn đường phố..."

Tường Bạch Miên khẽ cười một tiếng, giành trước khi Thương Kiến

Diệu mở miệng:

“Đừng có khắc tất cả mọi thứ linh tinh vào trong gen, điều này sẽ khiến cơ thể sụp đổ mất. Việc dạy dỗ đúng là có khả năng, nhưng cùng lắm chỉ là có tác dụng với công việc thuộc loại đơn giản, lặp đi lặp lại.”

Bạch Thần canh phòng bốn phía, như có ý nghĩ bèn nói:

“Là trải qua nhiều đời sinh sản, người Vô Tâm hiện giờ đã học được những thứ càng phức tạp hơn? Không, cho dù bọn họ có học được, mấy đời trước đâu có học, những kỹ thuật tương ứng hẳn là đã thất truyền rồi...”

“Khả năng là có người dạy bọn họ, rót cho bọn họ một ít ‘bản năng’.”
Thương Kiến Diệu thu hồi tầm mắt, đưa ra suy đoán của mình.

Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần cùng nhớ lại câu nhóc Tiểu Xung vừa kỳ dị vừa thần bí kia, nhất thời không cách nào phản bác được suy đoán của Thương Kiến Diệu.

Trong lúc thảo luận, bọn họ đi mấy bước tới đối diện con phố, muốn thấy rõ hơn những bóng người đằng sau các ô cửa sổ sáng ngời kia.

Vài giây sau, Long Duyệt Hồng nhìn thấy một đám người Vô Tâm khác đang dọn dẹp đường cái ở phía xa, cắt tỉa cây cối, chia nhau đi các hướng, bèn cảm khái:

"Đây chính là cảnh tượng thành phố của thế giới cũ? Khi đó mọi người sinh sống và làm việc như thế này sao? Khi đó buổi tối sáng rực đèn đuốc như thế này, hết như bầu trời sao phản chiếu lên mặt đất?"

Bởi vì câu nói này, Tường Bạch Miên lại ngẩng đầu lên nhìn tòa nhà đối diện.

Trên các tầng của tòa nhà đó đều có trên một phần ba cửa sổ tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt hoặc trắng bạch, ở bên trong, “người” tới “người” lui. Không lau cửa sổ thì cũng đang “xem” tivi, hoặc dỗ “trẻ con”, hoặc chặt trên thớt. Tuy không có âm thanh nào truyền ra, nhưng lại khiến Tường Bạch Miên cảm nhận được sự “náo nhiệt” và “phồn thịnh” rất trực quan.

Trong khoảnh khắc đó, cô hết như trở về mấy thập niên trước, người được hơi thở cuộc sống khi mà thế giới cũ còn chưa bị hủy diệt.

Tường Bạch Miên không ngừng đưa mắt nhìn lên cao, đột nhiên con người trong mắt cô phóng đại.

Cô thấy trên đỉnh một tòa nhà cao tầng cách đó không xa, một chấm đỏ đang vụt lóe.

Thứ đó dường như tới từ súng bắn tỉa.

“Mau trốn tới phía trước!” Tường Bạch Miên hô to một tiếng, rồi lập tức cả bốn nhào lăn lăn mình vụt tới bên đường, trốn vào trong một căn phòng đang mở rộng cửa.

Một tiếng bụp vang lên, mặt đất cứng rắn nơi cô vừa đứng ban nãy bắn ra đá vụn.

Nhờ những kinh nghiệm lúc trước, Thương Kiến Diệu, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng hoàn toàn không hề nghi ngờ mệnh lệnh của tổ trưởng, bốn họ đều tự làm ra phản ứng, dùng các động tác khác nhau, các tư thế khác nhau mà nhanh nhẹn xông vào những căn nhà sát đường ở phía đối diện bên hông của Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh.

Hai tiếng bụp bụp vang lên, lại có hai viên đạn khác bắn tới từ nóc tòa nhà, găm thẳng xuống đất.

Tường Bạch Miên sau khi dựa lưng vào bức tường của căn nhà, trốn

kỹ xong, bèn móc bộ đàm xuống, nhấn nút, nói với ngữ khí dồn dập:

“Xung quanh có ít nhất ba nóc của ba tòa nhà có tay súng bắn tỉa. Loại phong cách không đi tới ngọn nguồn phát ra dị thường, mà chỉ mai phục xung quanh này làm cho tôi nhớ tới một người. ‘Linh Cầu!’”

Chương 162: Hình Bóng Thế Giới Cũ 2

Đây là phong cách chuẩn mực của toán cướp Linh Cầu kia.

Nói như vậy không phải là chỉ có bọn họ thích cùng cách tương tự, mà một đoàn đội hoạt động ở khu vực quanh đây, lại có ít nhất ba khẩu súng bắn tỉa thì bọn họ là toán cướp có danh tiếng nhất, cũng rất có khả năng là toán cướp duy nhất.

“Thế này thì cũng quá âm hiểm mà?” Long Duyệt Hồng cầm bộ đàm, buột miệng đáp lại.

“Bọn chúng là toán cướp.” Tưởng Bạch Miên có chút buồn cười đáp lại: “May là vừa rồi bọn họ hần cũng bị lóa mắt khi phế tích thành phố được khôi phục điện, không đối phó chúng ta ngay.”

“Nhưng chúng ta cũng bị biến hóa của phế tích làm ảnh hưởng.” Bạch Thần giải thích đơn giản.

“Cũng có khả năng là bọn họ leo mười mấy tầng, còn chưa kịp thở một hơi thì chúng ta đã đi ra, vả lại, có điện rồi, có thể dùng thang máy.” Thương Kiến Diệu chột thờ dài: “Tiếc ghê...”

Long Duyệt Hồng tỏ ra vô cùng ăn ý:

“Tiếc gì cơ?”

“Tiếc là lúc đó tôi bị sự biến hóa của phế tích thu hút, bằng không thì tôi có thể nhảy cho bọn họ xem một đoạn mặc váy cỏ lắc hông rồi.” Trong giọng nói của Thương Kiến Diệu thể hiện rõ cảm xúc nuối tiếc.

“... Mong là sau này sẽ có một ngày như thế.” Tường Bạch Miên cầm bộ đàm thuận miệng nói một câu cho có: “Hiện giờ vấn đề quan trọng nhất là, làm sao để thoát khỏi mai phục của ‘Linh Cầu’? Chắc chắn bọn họ không chỉ có một chiêu bố trí tay súng bắn tỉa như thế này.”

“Đám ‘Linh Cầu’ có xe thiết giáp, súng máy hạng nặng, ống phóng rốc két. Sau khi dùng đám lính bắn tỉa khống chế phạm vi hoạt động của chúng ta, hẳn là sẽ phải người qua đây càn quét.” Bạch Thần nhớ tới đủ loại tin tức mà cô từng nghe qua, tình táo đưa ra hướng phát triển có khả năng nhất.

“Thế thì phải làm sao?” Tuy Long Duyệt Hồng không quá kinh hoàng, nhưng vẫn cảm thấy người bên mình đang trong nguy hiểm.

Trong tình huống mất đi thiết bị bộ xương ngoài quân dụng, bọn họ không thể tránh né được sự bắn phá của súng máy hạng nặng trong phạm vi có hạn như vậy, mà bất kể là súng phóng lựu, súng trường hay lựu đạn thì để không thể phá được lớp bọc thép rất dày kia.

Nếu vẫn còn thiết bị bộ xương ngoài thì hẳn là có thể dùng vũ khí điện từ để thử một lần xem sao.

Tường Bạch Miên im lặng vài giây, rồi thông qua bộ đàm ra lệnh:

“Trên tòa nhà Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh kia chắc chắn không có tay súng bắn tỉa, đám người ‘Linh Cầu’ vốn không dám vào khu vực đó. Cho nên, chúng ta có thể tới cửa, đi sát theo tường, đó là góc chết trong tầm bắn của bọn họ.

Sau khi tìm được vị trí xong, chờ khi xe thiết giáp chạy tới, Bạch Thần dùng súng liên thanh bắn trước, tạm thời áp chế hẳn ta, nếu hệ thống điều khiển hỏa lực của xe thiết giáp kia còn tốt, có thể điều khiển súng máy hạng nặng từ trong xe, vậy tôi sẽ thử cho bắn trước một phát ‘trường mâu sấm sét’, tóm lại, mục đích là tạo cơ hội để Thương Kiến Diệu tiếp cận xe.

Thương Kiến Diệu, đến lúc đó anh chui vào gầm xe thiết giáp, chỗ đó cách người trong xe chưa tới một mét, có thể đủ để anh phát huy năng lực, và lại anh không sợ sẽ bị tay súng bắn tã uy hiếp.”

Tướng Bạch Miên đặt tên cho đòn tấn công của tay giả sinh học loại Lươn Điện kia là “trường mâu sấm sét”.

“Rõ!” Thương Kiến Diệu dường như đã muốn làm như vậy từ trước.

Bạch Thần cũng đáp lại tương tự.

Long Duyệt Hồng im lặng nghe xong, rồi lại im lặng thêm hai giây, mới hỏi:

“Tôi thì làm gì?”

“Cậu cố vũ tôi cố lên.” Thương Kiến Diệu nói với vẻ rất nghiêm túc.

Thương Kiến Diệu vừa dứt lời, Tướng Bạch Miên lại nói thêm một câu:

“Anh phụ trách đề phòng xung quanh, nhớ đâu không chỉ xe thiết giáp chạy tới thì sao? Lát nữa tôi sẽ đưa súng phóng lựu cho anh.”

Long Duyệt Hồng lập tức hô to:

“Rõ, tổ trưởng!”

Tướng Bạch Miên đang định nói thêm vài câu, chợt nghiêng đầu, có cảm ứng.

“Tới rồi! Con phố bên phải, chỉ có một xe.” Cô nhanh chóng báo tin cho đám người Thương Kiến Diệu, cũng tìm kiếm được một cây kéo kim loại từ trong căn phòng kia.

Bốn thành viên tổ điều tra thế giới cũ lập tức trở về chỗ cửa, áp sát

tường mà di chuyển tới các vị trí khác nhau.

Trong quá trình đó, bọn họ có trao đổi một phần vũ khí, chuẩn bị kỹ cho tình huống tiếp theo.

Rất nhanh, con xe thiết giáp kia xuất hiện ở ngã rẽ của con phố.

Mỗi bên nó có ba bánh xe cỡ lớn, bên ngoài lớp bọc thép là tô màu xanh quân đội, hai bên có cửa, ở phía trước có một lớp kính chống đạn sậm màu.

Con xe này gấp đôi xe bình thường, trên nóc xe là một bộ súng máy hạng nặng màu đen, dựng một cây tròng giống ăng ten.

Long Duyệt Hồng chỉ nhìn thoáng qua, trong đầu lập tức hiện lên các từ như “sắt thép”, “cứng rắn”, “mạnh mẽ”, “nghiền ép”, “không thể phá vỡ”.

Cùng lúc đó, một tiếng nhạc khá vui tai nhanh chóng từ đằng xa tới gần, rẽ vào con phố trước mặt.

Đó là một con xe to màu lam có chở một thùng kim loại khá lớn. Nó vừa bật đèn xe sáng rực, phát âm nhạc, vừa phun nước ra trên đường.

Trên ghế lái của con xe đó có một người Vô Tâm mặc áo bông màu cam trắng cũ kỹ đang ngồi, điều khiển tay lái với động tác có vẻ hơi cứng nhắc không được tự nhiên.

Đôi mắt hắn ta dờ dẩn, trên đầu đeo một chiếc tai nghe màu đen đã sờn tróc màu sơn.

Chiếc xe phun nước chiếu sáng con đường phía trước này chạy rất nhanh, suýt thì đâm phải con xe thiết giáp chạy ra từ một bên.

Một tiếng két vang lên, lái xe người Vô Tâm kia như phản xạ có điều

kiện giãm chân phanh, làm cho con xe ngừng lại chỗ đó.

Người lái xe thiết giáp chưa từng gặp phải tình huống tương tự, nên cũng khiến xe dừng lại.

Tướng Bạch Miên thấy cảnh này, mắt sáng lên, hô to:

“Cơ hội!”

Trong tiếng nhạc phun nước nhẹ nhàng du dương, cô tiến lên một bước, đưa tay trái ra sau.

Cây kéo kim loại trong tay cô lập tức được đám rắn điện màu trắng bạc lấp đớp “quấn kín”.

Chương 163: Sức Chiến Đấu 1

Bởi vì Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh chiếm diện tích rất lớn, lại vô cùng kỳ dị, cho nên toán cướp “Linh Cầu” không dám tiến vào chỗ đó, cũng không cách nào chiếm được mái nhà của tòa nhà kia, chỉ có thể làm cho ba tay súng bắn tỉa chia ra chiếm cứ các tòa nhà xung quanh.

Điều này sẽ dẫn đến việc Tường Bạch Miên đang ở trên con phố đối diện cửa hông của Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh, một khi cô di chuyển sát bức tường, thì hai tay súng bắn tỉa trong đó hoàn toàn không thể nhìn thấy cô.

Mà tay bắn tỉa phụ trách phụ trách kiểm soát khu vực cửa chính thì vì khoảng cách quá xa, góc độ không tốt, gần như không có khả năng bắn trúng. Cho dù là “người được chọn” đã chỉnh sửa gen thì cũng phải có thiên phú về súng ống cực kỳ ưu tú và lại tập trung vào bắn tỉa thì mới có chút chắc chắn.

Hơn nữa con xe phun nước kia còn chặn một phần đường đạn.

Cứ như vậy, khi Tường Bạch Miên tiến lên một bước, đưa tay trái ra sau thì không bị ai quấy nhiễu.

Cô vung tay, ném cây kéo kim loại kia.

Vô số con rắn điện màu trắng bạc quấn quanh một chỗ kéo ra một vết sáng, đánh trúng vào thứ được nghi là dây ăng ten trên nóc xe thiết giáp kia.

Trong tiếng đùng, dòng điện mạnh mẽ lập tức nảy sinh cuồng bạo,

dọc theo “dây ăng ten” lập tức rút vào trong xe thiết giáp, càn quét khắp hệ thống điện tử bên trong.

Các thiết bị trong xe, một bộ phận vì bảo vệ quá tải mà mất tác dụng, một bộ phận khác thì trực tiếp bốc lên khói đen, có bộ phận còn nổ ầm một tiếng, làm cho các thành viên bên trong xe bị ảnh hưởng không nhỏ.

Khi thấy đòn tấn công của tổ trưởng có hiệu quả, Thương Kiến Diệu chờ đợi ở căn phòng gần nhất lập tức đứng đưa hai tay, lao vọt ra.

Lần này hắn không mang theo khẩu súng trường xung kích để tránh ảnh hưởng tới tốc độ và nhanh nhẹn.

Một bước, hai bước, Thương Kiến Diệu nhào tới phía trước, như cá nhảy chui vào dưới gầm xe thiết giáp.

Chờ khi hắn ổn định thân mình, bấu víu vào khung gầm xe, ở trên tuyến đường mà hắn vừa chạy qua ban nãy mới vang lên hai tiếng súng pằng pằng.

Thương Kiến Diệu đột nhiên buông một bàn tay thò ra bên ngoài, lắc ngón tay, cười một tiếng:

“Các người thế là không được rồi, phản ứng quá chậm...”

Trong lúc nói, đôi mắt hắn lập tức trở nên u ám.

Cũng chỉ tầm hai ba giây sau, trên nóc xe thiết giáp, có người mở cửa ra, đứng lên, định trực tiếp điều khiển khẩu súng máy hạng nặng kia.

Hành vi mạnh động này làm cho hắn ta thoát khỏi sự bảo vệ của lớp bọc thép.

Pằng!

Hắn ta còn chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng trước mắt thì máu tươi đã văng từ trên trán, cả phần đầu cũng nhanh chóng “bành trướng” theo, rồi vỡ tung hết như pháo hoa.

Bạch Thần ngồi xổm trong một căn phòng vẫn bùng khẩu súng trường nhắm thẳng tới chỗ khẩu súng máy hạng nặng kia.

Ngay sau đó, cửa xe mở ra, một người đàn ông to con bùng súng phóng lựu và đeo rất nhiều lựu đạn trên lưng đang định nhảy xuống khỏi xe thiết giáp, dựa vào sức mạnh của bản thân để giải quyết mục tiêu.

Núp ở sau lớp thiết giáp dày là hành vi của kẻ nhu nhược.

Dũng sĩ chân chính là phải một bước một phát bắn, đại sát tứ phương, khoái ý ân cừu!

Hai tiếng pằng pằng vang lên, cổ của gã đàn ông to con này bị kéo rách đi hơn nửa, máu tươi phun lên giữa không trung.

Đồng thời một quả lựu đạn quấn trên người gã cũng bị bắn trúng.

Đùng!

Những tiếng nổ liên tục vang lên không ngừng, khối thép cháy đen của gã đàn ông này rơi xuống như mưa, vãi ra bốn phía.

Trong ngọn lửa đỏ sậm, khẩu súng phóng lựu kia bay văng ra ngoài, vỡ khá nhiều bộ phận.

Thương Kiến Diệu nhân cơ hội dùng hai tay kéo, cơ thể khế lật, phóng qua trên hai bàn chân còn sót lại của gã đàn ông to con kia, xuyên qua ngọn lửa hừng hực còn sót lại, lăn vào trong xe thiết giáp.

Bên trong còn một tên cướp nữa, kẻ này đầu bóng lờng, thoát trông

cực kỳ hung ác.

Giờ phút này, gã định giơ hai tay lên dùng súng tự động bắn địch, nhưng có làm thế nào cũng không tạo ra được động tác này.

Đôi tay của gã đã quên đi bản năng đó.

Gã nhìn Thương Kiến Diệu ở phía đối diện, trán toát đầy mồ hôi lạnh.

“Tôi...” Gã há miệng định xin tha.

Thương Kiến Diệu đã xông tới, nhét họng súng lục Rêu Đá vào trong miệng của tên cướp đầu trọc này.

“Kiếp sau hãy nói.” Thương Kiến Diệu đáp lại với đôi mắt sâu thẳm.

Vừa dứt lời thì hắn bóp cò.

Pằng!

Một viên đạn mang theo vết máu chui ra sau đầu tên cướp đầu trọc, bắn lên bức tường thiết giáp, bắn ra chỗ khác.

Thương Kiến Diệu lập tức thu súng lại, nhìn cơ thể của tên cướp đầu trọc đang tụt dần xuống, ngửi được mùi tanh tươi khi đại tiểu tiện không kiểm soát.

Hắn nhanh chóng tóm lấy hai vai tên cướp đầu trọc này, vừa cả kéo cả đá mà ném cái xác này ra ngoài.

Trong tiếng súng vang lên liên tục, cái xác bị bắn tã.

“Đã xong.” Thương Kiến Diệu ngồi tới ghế lái, cầm bộ đàm nói một câu trước, sau đó bắt đầu khởi động xe.

May đây không phải xe chạy bằng điện, không thì trải qua đợt tấn

công vừa rồi của Tưởng Bạch Miên, liệu bây giờ còn chạy được không là điều không thể biết được.

Trong tiếng cong cong cong, xe thiết giáp chống chịu những phát đạn bắn tã, xoay khung xe khổng lồ lại.

Nó trực tiếp lái tới con phố bên đường, dừng ở trước mấy căn phòng mở rộng.

Từ góc độ này, những tay bắn tã trên cao kia hoàn toàn không thể làm gì được đám người Tưởng Bạch Miên.

Chờ khi Long Duyệt Hồng, Bạch Thần nhanh chóng tiến vào bên trong qua cửa xe thiết giáp mở sẵn, Tưởng Bạch Miên mới nhẹ nhàng nhảy lên.

Lúc này, con xe phun nước vẫn dừng ở chỗ kia. Trong tiếng nhạc du dương, nó không ngừng phun nước sang hai bên, rửa trôi vết máu.

“Không cách nào đi thẳng, hoặc là quay ngược trở lại, hoặc là tiếp tục tiến lên, nhưng phải đi vòng.” Tưởng Bạch Miên nhìn con xe phun nước to lớn bên cạnh, lẩm bẩm với âm lượng khá lớn.

Chương 164: Sức Chiến Đấu 2

“Những tên còn lại của đám cướp ‘Linh Cầu’ đang ở đâu?” Long Duyệt Hồng buột miệng hỏi.

Sau khi cướp được con xe thiết giáp này, có thêm một súng máy hạng nặng, anh ta đột nhiên cảm thấy tự tin lên hẳn, rằng mình có thể đánh trả lại, tiêu diệt sạch đám cướp đã giết toàn bộ trấn Hắc Thử kia.

Tường Bạch Miên cảm ứng một chút:

“Từ chỗ xe thiết giáp chạy tới còn có một ít tín hiệu điện đang tiếp cận bên này.”

“Đám ‘Linh Cầu’ kia còn súng bắn rốc két, nói không chừng có cả đạn chống tăng.” Bạch Thần nhắc nhở.

Toán cướp ‘Linh Cầu’ có cả bom nhiệt áp thì việc có trang bị đạn, lựu đạn, súng chống chống tăng là chuyện hoàn toàn có thể.

“Vậy, vậy thì bỏ qua.” Long Duyệt Hồng lập tức dao động.

Tường Bạch Miên cười cười, ngồi vào vị trí bên cạnh cửa xe, nói với Thương Kiến Diệu:

“Lái thẳng, đi một vòng rồi quay về chỗ đậu xe Jeep.”

Đồ tiếp tế của bọn họ đều ở hết bên đó.

Thương Kiến Diệu không nói gì, làm cho xe thiết giáp chạy ở bên

đường.

Dọc đường đi, xe thiết giáp ủi bay, đẩy đi không biết bao nhiêu con xe bỏ hoang và những cái bàn gỗ, cứ thế dọn ra một con đường coi như rộng rãi và trống trải.

Trong quá trình đó, đám lính bắn tỉa dường như từ bỏ cố gắng, không còn bắn phát đạn nào nữa.

Rất hiển nhiên ba người đó không mang theo súng ống và đạn chống tăng, dù sao ban đầu bọn họ chắc chắn không ngờ là mình phải đối phó với xe thiết giáp của chính đoàn đội mình.

Loại xe này vừa dày lại vừa cứng, đến cả “cửa sổ” mà đạn bình thường cũng không thể bắn vỡ được.

Lúc này xe thiết giáp đã tới được khu phố kia.

Hai con việt dã một trước một sau lái tới.

“Linh Cầu” Lâm Lập ngồi trên con xe phía sau đội mũ nồi màu xanh xám, cầm bộ đàm nói:

“Bọn họ đang chạy ở phía trước. Tiểu Nhị, cho chúng nó một quả hỏa tiễn chống tăng.”

Y từ chỗ lính bắn tỉa trên cao biết được trạng thái của xe thiết giáp, nên tỉnh táo ra lệnh cho thuộc hạ ở xe phía trước lấy súng phóng lựu.

“Vâng, đại ca.” Tên cướp có biệt danh Tiểu Nhị đã thấy hai cái xác bị vút bên đường và những miếng thịt cháy xém văng khắp mặt đất.

Điều này làm cho gã vừa đồng cảm, lại vừa đau buồn và phần nộ đan xen.

Vì vậy, con xe việt dã mà gã đang ngồi lập tức tăng tốc độ, vọt tới trước con xe phun nước rửa đường kia, rồi rẽ sang hướng xe thiết giáp bỏ chạy.

Mà lúc này đây, xe thiết giáp đã đi tới ngã tư đường, rẽ vào con đường phía bên trái, chỉ để lại bóng dáng xa xa.

“Đuổi theo!” Tiểu Nhị cảm phần hô to.

Vì xe việt dã có tốc độ nhanh hơn, mà lại có con đường rộng rãi không chướng ngại vật do xe thiết giáp dọn dẹp, cho nên bọn họ nhanh chóng đuổi tới giao lộ, rẽ vào theo.

Sau khi truy đuổi một hồi, hai con xe việt dã ra khỏi phạm vi bắn của ba tên tay súng bắn tỉa từ lúc nào chẳng hay.

Sau một lần chuyển hướng, Tiểu Nhị mắt ngời sáng, thấy con xe thiết giáp màu xanh quân dụng kia đang chậm chậm chạy ở cách đó không xa.

Gã khiêng súng phóng lựu, định đứng thẳng lên, thông qua ô cửa trên nóc xe bắn phá mục tiêu.

Cùng lúc đó, con người trong mắt gã đột nhiên phóng to.

Cửa của xe thiết giáp kia đã mở ra từ lúc nào chẳng rõ, một cô gái xinh đẹp tóc đuôi ngựa lộ ra nửa người, bưng súng phóng lựu nhắm thẳng về xe của gã, rồi bóp cò.

Sau khi lựu đạn bay vọt ra, Tường Bạch Miên giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vẫy chào.

Ầm!

Con xe việt dã kia bị lựu đạn bắn trúng, lập tức bốc lên ngọn lửa hừng hực chói mắt.

Không ít đạn được trong xe cũng vì thế mà phát nổ, làm cho ngọn lửa liên tục bùng lên, đạn xen vào nhau, tạo ra một vụ nổ rung trời.

Tiểu Nhị và lái xe ngồi bên cạnh gã hoàn toàn bị ngọn lửa nuốt chửng, đến cả con xe việt dã cũng bị mất cửa xe, cửa sổ, đốt cháy tới mức chỉ còn trơ lại khung xương kim loại.

“Linh Cầu” Lâm Lập vừa rẽ vào con đường này thấy cảnh tượng đó, nghe tiếng nổ mạnh như vậy, toàn thân không nhin được run rẩy.

Trong ánh lửa chiếu lên, khuôn mặt y trở nên tái nhợt.

“Về, quay về!” Y lập tức ra lệnh.

Chỉ cần rời khỏi con đường này, với tốc độ và tính cơ động của xe việt dã thì chắc chắn xe thiết giáp sẽ không đuổi kịp.

Người lái con xe việt dã này cũng bị hoảng sợ, không chút do dự quay ngoắt xe lại, sau đó đạp chân ga, định phóng xe chạy về con phố vừa đi qua.

Xe của bọn họ vừa mới quay đầu, tới gần giao lộ, chỗ huyết Thái Dương của “Linh Cầu” Lâm Lập chợt vắng máu tươi.

Rầm!

Tấm kính cửa sổ bên ghế lái phụ cũng vỡ nát.

Tên lái xe kia không còn kịp để ý tình hình, điên cuồng giẫm chân ga làm cho xe thoát khỏi khu vực nguy hiểm, biến mất ở ngã tư đường kia.

Trên nóc xe thiết giáp, Bạch Thần núp sau súng máy dờn mắt khỏi ống ngắm.

Cô lập tức thu hồi khẩu súng trường “Quả Quýt”, ngồi xuống.

“Thế nào?” Long Duyệt Hồng hỏi đầy quan tâm.

“Linh Cầu’ chết rồi.” Bạch Thần chậm chậm thở hắt ra một hơi.

“Có muốn truy đuổi không?” Long Duyệt Hồng lại bành trướng sự tự tin, định truy đuổi tiêu diệt luôn cả toán cướp ‘Linh Cầu’ kia.

Tường Bạch Miên nghe xong, cười mắng một tiếng:

“Anh tưởng đây là hoang dã ngoài kia à? Ở trong phế tích kỳ dị và nguy hiểm như thế này, đừng có chạy loạn khắp nơi là tốt hơn. Vả lại có đuổi theo cũng không kịp.”

Cô nhìn cửa xe đóng kín, nói với Thương Kiến Diệu:

“Đi thẳng, qua hai con đường nữa rồi rẽ trái, chúng ta quay lại con đường lúc đến.”

“Rõ, tổ trưởng!” Thương Kiến Diệu đáp lại to rõ.

Qua lớp kính thủy tinh chống đạn sậm màu, hắt nhìn những đèn đường sáng rõ phía trước, thấy đám người Vô Tâm hai bên đường không bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, vẫn đang chăm chỉ dọn dẹp đường phố.

Mà trong các tòa nhà cao tầng xung quanh, vô số tấm kính cửa sổ lộ ra ánh sáng, có bóng người qua lại.

Chương 165: Lời Nhắc Nhớ 1

Trên con xe việt dã chở ‘Linh Cầu’ Lâm Lập kia, mãi khi rẽ về khu phố chỗ Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh, tên lái xe mới dám tranh thủ liếc nhìn đại ca bên cạnh.

Vừa nhìn xong thì lòng gã lập tức trầm xuống, phần lưng dường như lạnh toát.

Không biết từ khi nào mà Lâm Lập đã nhũn người trên chỗ ghế lái phụ, chiếc mũ nồi màu xanh xám bị nhuộm đỏ rực, màu tanh và mùi máu tươi đang dần tỏa ra.

“Đại ca...” Tên lái xe vô thức giảm tốc độ, gọi một tiếng.

Lâm Lập không chút phản ứng.

Cho tới tận lúc này, tên lái xe mới xác định được một việc:

Người đại ca hăng hái lúc trước, vừa cười vừa nói tiêu diệt một điểm tụ cư của thứ nhân đã chết thật rồi.

Khi đang đối phó một tiểu đội bốn người trông chẳng có gì lợi hại, đại ca đã bị bắn chết.

Hơn nữa bên đoàn đội của mình còn chết ít nhất sáu người, tổn thất gần một nửa thành viên nòng cốt.

Điều này làm cho tên lái xe trở nên cực kỳ sợ hãi, vừa điều khiển tay lái vừa nuốt một ngụm nước miệng nhuận cổ họng đã khô cả đi.

Chờ khi con xe phun nước rửa đường phát nhạc du dương kia đi qua, gã mới giặt mình một cái, tỉnh táo lại:

“Dù sao thu hoạch lần này đã đầy đủ, chỉ cần có thể thoát khỏi sự truy sát của tiểu đội bốn người kia, sáng mai có thể rời khỏi phố tích thành phố này. Đến lúc đó, tuy rằng mất đi đại ca, xe thiết giáp, súng máy hạng nặng với mấy thành viên nữa, nhưng vẫn còn ít nhất ba con xe, sáu bảy người, một súng phóng lựu, mà lại súng ống cũng đầy đủ, hỏa lực cũng coi như dư thừa.

Sau khi bán những gì thu hoạch được của chuyến này ra ngoài, thu nhận thêm năm sáu dân du cư hoang dã có thân thủ không tệ, thế là lại thành một đội ngũ lợi hại giới giang.

Tuy rằng chắc chắn sẽ không cách nào sánh được với lúc trước, nhưng trên Đất Xám này, như vậy là đã đủ để bắt nạt những kẻ nhỏ yếu rồi.”

Nghĩ tới đây, nét mặt của tên lái xe lập tức dịu xuống, thậm chí còn hiện lên đôi chút ý cười.

Chỉ cần chờ khi có thể nắm bắt cơ hội, tạo ra quyền uy, chưa chắc gã đã không thể làm đại ca đời tiếp theo!

Lâm Lập làm được, sao gã lại không chứ?

Tâm tình buốt lạnh khi đại ca chết đi của gã lái xe nhanh chóng hừng hực bốc cháy trở lại.

Gã đánh tay lái, khiến con xe chạy tới chỗ các thành viên khác.

...

Con xe thiết giáp màu xanh quân đội nặng nề chạy trên đường phố, đi tới chỗ giao lộ.

Long Duyệt Hồng mượn dùng vị trí bắn của súng máy hạng nặng và cửa sổ chống đạn trên cửa nhìn các tòa nhà cao tầng bên đường, buồn chán đếm xem có tổng cộng bao nhiêu cửa sổ hắt ra ánh đèn.

Anh ta không dám thò đầu ra ngoài, sợ sẽ bị một viên đạn đột nhiên bay tới bắn tung đầu giống như thành viên của toán cướp ban nãy.

“Chỗ đó, mọi người nhìn kìa, chỗ đó có một người Vô Tâm...” Long Duyệt Hồng đột nhiên chỉ vào giữa không trung, kêu lên.

Tướng Bạch Miên nhìn theo hướng anh ta chỉ, thấy trên cột điện xi măng cao cao có móc chằng chịt dây điện, một bóng người ngồi đó như khi ngồi trên cây, đang cầm công cụ chăm chú sửa chữa.

Đây là một người Vô Tâm nam, mặc quần áo màu sậm, bên hông đeo khẩu súng lục không rõ nhất được từ chỗ nào.

“Có phải trong những người Vô Tâm tập kích chúng ta lúc trước có người này không?” Tướng Bạch Miên dời mắt đi, thuận miệng hỏi.

Cô đang nói tới lần bị tập kích trên đường tới Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh cùng với Kiều Sơ.

“Không xác định.” Bạch Thần lắc đầu: “Khi đó có quá nhiều người Vô Tâm.”

“Đúng vậy, trong tình huống cấp bách như thế, làm sao còn nhớ rõ được đặc điểm của nhiều người Vô Tâm như vậy được.” Long Duyệt Hồng cũng nói theo.

“Thôi thôi.” Tướng Bạch Miên lại ngẩng đầu nhìn giữa không trung: “Còn rất giống một công nhân lành nghề.”

Cô vừa dứt lời thì một con xe khá lớn lái tới từ giao lộ phía trước.

Xe này trông rất khổng lồ, toàn thân sơn màu đỏ bắt mắt, có tổng

cộng sáu bánh xe, trông khá chắc chắn.

Nó dọc theo con đường bị những chiếc xe hơi bỏ hoang làm tắc một nửa, nhanh chóng tới gần bên phía xe thiết giáp.

“Làm sao bây giờ?” Long Duyệt Hồng nhìn mà có chút căng thẳng.

Đây là cảnh tượng mà anh ta chưa từng gặp phải bao giờ.

“Còn có thể làm sao được nữa? Chẳng lẽ anh định đâm thẳng vào?”
Tướng Bạch Miên liếc nhìn anh ta: “Tuy xe thiết giáp không sợ loại tình huống này, nhưng ngộ nhỡ đâm vào rồi hỏng hóc phần nào đó, không cách nào chạy tiếp được, chúng ta sẽ lại phải xuống đi bộ, như vậy thì nguy hiểm cỡ nào chứ.”

Không chờ Tướng Bạch Miên dặn bảo, Thương Kiến Diệu chủ động thao tác khiến xe thiết giáp chuyển hướng vào một ngõ nhỏ bên trái, nhường đường.

“Ồ, lý trí thế sao?” Tướng Bạch Miên thấy thế, bật cười hỏi: “Tôi còn tưởng anh sẽ chủ động nghênh đón, thử xem xe mình với xe kia con nào cứng hơn.”

Thương Kiến Diệu nói, không hề quay đầu lại:

“Nó không xứng.”

“...” Tướng Bạch Miên ghen lời.

Đương lúc cô định tìm chủ đề khác để nói thì con xe khổng lồ màu đỏ kia đã nhanh chóng chạy tới bên này, rồi lao đi phương xa.

Trong buồng điều khiển của xe, một người Vô Tâm nam mặc trang phục dày màu xanh lục, đội mũ giáp màu vàng đang ngồi, vẻ mặt cứng đờ nhưng rất là chăm chú cầm vô lăng lái xe.

Nói thẳng ra, nếu không phải nhờ ấn tượng ban đầu thì thậm chí Tường Bạch Miên còn không dám xác định đối phương chắc chắn là người Vô Tâm.

Ánh đèn từ các nơi hắt xuống, làm cho bốn thành viên tổ điều tra thế giới cũ chìm vào trong im lặng.

Xe thiết giáp quay trở lại con đường kia, xung quanh thì thoảng có “người” đi tới đi lui, trông có vẻ đầy sức sống.

Tường Bạch Miên đảo mắt nhìn qua, đột nhiên bắt được một bóng dáng quen thuộc.

Đó là một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh mặc áo choàng màu lam xám.

Già La Lan!

Chính là Già La Lan mà bọn họ gặp được trên hoang dã!

“Vị đạo sĩ kia...” Tường Bạch Miên “khẽ” nói một câu, ra hiệu cho Thương Kiến Diệu dừng xe.

Cô lập tức mở cửa xe, hô lên với Già La Lan:

“Đạo trưởng!”

Già La Lan như đang tản bộ trên phố nghe vậy thì quay đầu nhìn sang, thấy bọn họ mới nở nụ cười:

“Vận mệnh lại khiến ta gặp lại nhau.”

Chương 166: Lời Nhắc Nhớ 2

“Cô có phát hiện điều gì không?” Tưởng Bạch Miên không kéo dài thời gian, lập tức đi thẳng vào vấn đề.

Già La Lan gật đầu:

“Các vị hãy mau rời khỏi nơi đây đi.”

“Vì sao?” Tưởng Bạch Miên hỏi tiếp.

Già La Lan ngẩng đầu nhìn lên bầu trời:

“Nơi này hơi thở mà Chấp Tuế để lại.”

Hơi thở Chấp Tuế để lại... Đám người Tưởng Bạch Miên đồng loạt thầm đọc lại những từ này trong lòng, liên tưởng tới đủ loại dị thường trong phế tích thành phố này.

“Là vị Chấp Tuế nào?” Vài giây sau, Thương Kiến Diệu mới nghiêng người ngả ra sau, thò người tới chỗ cửa.

Già La Lan thở dài, đáp:

“Trang Sinh.”

Cô ta lập tức khẽ đọc:

“Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn.”

“Vì sao lại khẳng định như vậy?” Tưởng Bạch Miên lại vội vàng hỏi

tiếp.

Già la Lan tóc vàng mắt xanh lắc đầu:

“Hừng đông thì các vị hãy rời đi thôi.”

Cô ta không nói gì thêm, cất bước tiếp tục đi tới phía trước.

Tường Bạch Miên dõi theo bóng lưng vị đạo sĩ này vài giây, rồi đẩy Thương Kiến Diệu về lại ghế lái.

“Lái xe, quay về chỗ đỗ xe Jeep, hừng đông ta lập tức rời khỏi phố tích thành phố này.” Cô nói một câu rồi đóng cửa xe lại.

Xe thiết giáp tiếp tục chạy đi trong thế giới sáng ngời được tạo ra bởi đèn đường hai bên và ánh sáng chiếu ra từ các ô cửa sổ thủy tinh, quay trở lại chỗ đường hầm kia.

Dọc đường đi, bọn họ nhìn thấy người đàn ông đang chờ dẫn sửa chữa ô tô, thấy người phụ nữ không ngừng sử dụng bàn xẻng đào lấy đất để trên chiếc nôi trống rỗng, thấy những đứa bé đi tới đi lui trên đường phố, chẳng làm gì cả, và những người Vô Tâm đang làm đủ mọi loại chuyện khác.

Số lượng bọn họ không tính là quá nhiều, đều đang đắm chìm trong ánh đèn màu vàng nhạt hoặc trắng bạch, giống như hình ảnh của thế giới cũ, của quá khứ vậy.

Khi một xe ô tô to chạy qua, đẩy không ít xe bỏ hoang sang bên đường, Tường Bạch Miên lặng lẽ thở dài, cười nói:

Cuối cùng tôi coi như đã hiểu vì sao giữa đường lại trống trải, đủ cho xe đi qua rồi.”

“Tự mình hoặc có lẽ không nhiều.” Bạch Thần nhìn ngó một lúc, rồi nói: “Những người Vô Tâm ban đầu ấy, nếu cũng có thể giống như

bây giờ, chắc chắn sẽ tự lái xe của mình đỗ vào nơi phù hợp...”

Trong lúc nói chuyện, xe thiết giáp chạy về tới con phố nơi bọn họ xuất phát.

Những bảng hiệu với những con chữ như “tắm hơi”, “siêu thị”, “thieu nướng”, “lẩu”, “tiện cho dân” hiện lên rõ nét dưới ánh đèn đường phố.

Cổng vòm đá màu nâu nhạt ở cổng của khu dân cư phản xạ ánh sáng màu vàng, tăng thêm đôi chút tôn quý cho hai chữ “Dương” và “Uyển” còn sót lại.

Trong bảy tám tòa nhà bên trong cũng có nhiều cửa sổ tỏa ra ánh sáng khác biệt, xua tan một phần bóng tối.

Đám người Tường Bạch Miên trở lại chỗ quen thuộc, nhìn thấy cảnh tượng như thế này, đột nhiên lại có chút cảm giác ấm áp và kiên định.

“Rẽ vào đi.” Tường Bạch Miên chậm chậm thu hồi tầm mắt, ra lệnh.

Thương Kiến Diệu cũng thu hồi mắt theo, làm cho xe thiết giáp đi qua cổng vào bên trong.

Bởi vì đường trong này nhiều nhưng lại hẹp, hắn chỉ tìm một chỗ gần với xe Jeep rồi dừng xe thiết giáp lại.

“Đêm nay ta sẽ canh giữ ở chỗ này?” Long Duyệt Hồng cảm thấy xe thiết giáp làm cho anh ta cảm thấy rất an toàn.

Tường Bạch Miên cười nói:

“Nếu ở chỗ khác thì lựa chọn như vậy chắc chắn là tốt nhất. Nhưng trong phế tích thành phố này, có không ít người Vô Tâm cao cấp và sinh vật đột biến hùng mạnh, năng lực của bọn chúng đều khá kỳ dị,

nếu chúng ta bất cẩn thì sẽ bị ảnh hưởng ngay. Mà việc này chỉ dựa vào gác đêm không thì rất khó phòng bị.

Mà một con xe thiết giáp là quá bắt mắt, rất dễ trở thành mục tiêu của kẻ đi săn. Đến lúc đó, xe thiết giáp không những không cách nào bảo vệ được chúng ta, mà trái lại còn trở thành lồng giam sắt thép hạn chế chúng ta.”

Long Duyệt Hồng nghe mà kinh hãi, bèn vội hỏi:

“Vậy phải làm thế nào?”

Tường Bạch Miên chỉ vào tòa nhà bọn họ leo lên lúc trước:

“Đi vào trong đó, tìm phòng nào không có người Vô Tâm để né tránh. Lúc gác đêm, phân một người quan sát xe Jeep và thiết giáp, một khi có sinh vật nào tới gần là lập tức bắn. Nói đơn giản thì chính là biến xe Jeep và thiết giáp thành mồi nhử.”

Long Duyệt Hồng há miệng thờ dốc, vốn định khen tổ trưởng một câu, nhưng lại phát hiện đó chẳng phải lời hay ý đẹp gì.

“Tổ trưởng, cậu ta định bảo cô thật nham hiểm.” Thương Kiến Diệu chủ động nói thay.

“Tôi, tôi nào có!” Long Duyệt Hồng thề thốt phủ nhận.

Tường Bạch Miên cười ha ha:

“Nham hiểm tốt hơn là ngu xuẩn. Còn nữa, phải khen tôi thông minh trí tuệ, rõ chưa?”

Trong lúc nói, bọn họ đi xuống xe thiết giáp, lấy đồ hộp, lương khô và thanh năng lượng ra từ cốp sau của xe Jeep, chia nhau cho vào trong ba lô hành quân của mình.

Cứ như vậy, nếu quả thực gặp phải kẻ địch mạnh, bọn họ sẽ không sợ lựu đạn hoặc bom phá hủy đồ ăn của mình.

Sau khi kiểm tra tình hình xung quanh một lượt, bốn người lập tức theo hành đi vào đơn nguyên thứ nhất của tòa nhà đầu tiên.

Trong ánh đèn sáng rõ, bọn họ liếc mắt liền thấy một người Vô Tâm.

Người Vô Tâm này đang độ trai tráng, mặc mấy quần áo lộn xộn trên người.

Đầu tóc anh ta vừa rối bù lại bần thiêu, nhưng không quá dài, còn chưa chạm tới vai.

Lúc này, người Vô Tâm này đang mở một cửa thang máy kim loại màu xám đen, tay cầm công cụ, leo trèo trên dây an toàn.

Anh ta ngẩng đầu lên, liếc nhìn đám người Tường Bạch Miên với ánh mắt đục ngầu, sau đó im lặng dời mắt đi, nhìn xuống phía dưới.

“Anh ta đang bảo trì, sửa chữa thang máy?” Long Duyệt Hồng im lặng vài giây, rồi bật thốt.

Tường Bạch Miên ừ một tiếng:

“Hắn là vậy.”

Lúc này Thương Kiến Diệu đột nhiên mở miệng nói:

“Tôi gặp anh ta rồi. Lúc gác đêm lúc trước, tôi nhìn thấy anh ta tới bên này...”

Hắn dừng lại một chút rồi bổ sung:

“Giống một con thú hoang.”

Chương 167: Tầng Có 1

Nghe xong lời miêu tả của Thương Kiến Diệu, Tưởng Bạch Miên gật đầu, không nói gì thêm.

Bạch Thần và Long Duyệt Hồng đều chợt cảm thấy có chút nặng nề, không biết nên nói gì đáp lại.

“Đi tầng mấy? Hẳn là hai thang máy kia vẫn còn dùng được.” Vài giây sau, Tưởng Bạch Miên nhìn màn hình tinh thể lỏng nền xanh lam chữ trắng kia, nói.

Lúc này, con số thể hiện tầng thang máy đang ở của hai thang máy kia đang hiển thị rõ.

“Tầng sáu chứ? Căn hộ lúc trước ấy, chúng ta đã điều tra cẩn thận rồi, hẳn là nơi an toàn nhất.” Bạch Thần đưa ý kiến.

“Được.” Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu, cười nói: “Vả lại cho dù Kiều Sơ có quay trở lại, cũng chắc chắn không ngờ chúng ta còn dám ở lại chỗ này, tiện thể khiến cho hắn ta trở tay không kịp.”

Trong lúc nói, cô đi trước vài bước, dùng bàn tay đang cầm khẩu Rêu Đá ấn nút.

Rất nhanh, cửa của một thang máy màu xám đen mở ra, phả ra một thứ mùi có vẻ ẩm ẩm mốc mốc.

Tưởng Bạch Miên cẩn thận kiểm tra một lượt, rồi đi đầu vào bên trong:

“Không có vấn đề.”

Chờ khi đám người Thương Kiến Diệu tiến vào, cửa thang máy chậm chậm đóng lại, vững vàng chạy lên trên.

Lúc rời đi, bọn họ không đóng cửa của căn hộ số 605 lại, chỉ khép hờ.

Lúc này, bên trong lộ ra chút ánh sáng trắng, khiến kẻ hở kim loại lấp lóe ánh sáng.

Thương Kiến Diệu vừa đẩy cửa ra, Tường Bạch Miên đột nhiên giơ một tay che trước mặt hắn.

“Bên trong có người.” Tường Bạch Miên trầm giọng nói.

“Bao nhiêu?” Thương Kiến Diệu hỏi như thể đang hỏi có mấy khách vậy.

Long Duyệt Hồng thì giơ họng súng lên, đã chuẩn bị sẵn sàng để bắn.

Tường Bạch Miên chậm chậm hít vào một hơi, liếc nhìn Thương Kiến Diệu:

“Một.”

“Kiều Sơ chắc chắn không nhanh bằng chúng ta... Những kẻ có thực lực mạnh hẳn là đều đã chạy tới chỗ Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh rồi... Những kẻ yếu nhót không có thực lực thì không hành động một mình...” Bạch Thần phân tích nhanh: “Hoặc giả là thợ săn di tích mà đồng đội đã chết hết, một mình tìm chỗ né tránh. Nhưng điều này thật trùng hợp. Phế tích thành phố này lớn như thế, nhà cửa nhiều như vậy, làm sao có thể chọn đúng căn hộ mà lúc trước chúng ta từng ở? Hoặc có khả năng là chủ nhân ban đầu của căn hộ này, một người Vô Tâm, sau khi đèn sáng bèn dựa theo bản năng trở lại đây.”

“Đúng vậy, lý trí nói cho tôi biết xác suất của cái thứ nhất bằng không. Nhưng dọc đường đi không phải chúng ta cũng gặp được nhiều chuyện trùng hợp, cuối cùng đến nơi đây sao? Con người ấy, không nên mạnh miệng, thà cứ đề phòng thêm còn hơn.” Tưởng Bạch Miên vốn định nói câu ‘điều này có thể là do đạo gần đây số mệnh của chúng ta không tốt’, nhưng lại sợ kích thích Long Duyệt Hồng, vì vậy mới phải đổi cách nói.

Đương lúc cô định ra lệnh đổi phòng để ẩn nấp, thì Thương Kiến Diệu đột nhiên mở miệng nói:

“Tôi muốn vào xem sao.”

“Ừm...” Tưởng Bạch Miên trầm ngâm một chút rồi nói: “Xem qua thế nào, tôi cũng rất tò mò không biết chủ nhân cũ của căn hộ này là như thế nào. Cần thận chút.”

Thương Kiến Diệu gật đầu, bưng khẩu súng trường cẩn thận đi vào trong căn hộ 605.

So với lúc bọn họ rời đi, nơi đây gần như không thay đổi gì nhiều, chỉ là lớp gạch tráng men và sàn màu nâu gỗ đều phản xạ ánh đèn, mang tới chút ẩm áp khó nói nên lời.

Sau khi tiến vào phạm vi nhất định, không cần Tưởng Bạch Miên nhắc nhở, Thương Kiến Diệu đã có thể cảm ứng được người kia đang ở chỗ nào.

“Người đó” đang ở trong căn phòng ngủ nhỏ ở phía bên phải tận cuối hành lang.

Thương Kiến Diệu áp sát từng bước một, nhanh chóng nhìn thấy cửa phòng ngủ kia mở rộng, bên trong tỏa ra ánh sáng màu da cam.

Mà trên chiếc giường không rộng lắm trong phòng, có một người

đang nằm dựa trên lớp ga giường màu lam có nhiều ngôi sao nhỏ màu vàng.

Hắn là một nữ người Vô Tâm, cơ thể hơi còng xuống, khuôn mặt quắt queo đầy những nếp nhăn hết như vỏ quít phơi khô, tóc thì vừa dài lại vừa rối, trắng xóa hết cả.

Thương Kiến Diệu nhìn nữ người Vô Tâm này, lập tức biết sợi lông màu trắng mà hắn tìm được trên gối đầu ở trong phòng này là tới từ đâu.

Đồng thời hắn cũng nhận ra đối phương. Đây là một người Vô Tâm mà hắn gặp được khi gác đêm.

Người Vô Tâm này kéo chiếc chăn bừa bộn vốn cùng bộ với ga trải giường che nửa người lại.

Lúc này, bà ta giờ hai tay cầm một thứ, đang nằm đó nhìn chăm chú.

Tay áo của bà ta đã thành màu hồng nhạt, có phần bạc màu, dường như không vừa người cho lắm.

Người Vô Tâm này nhận thấy Thương Kiến Diệu tới gần, lập tức ngẩng đầu liếc nhìn hắn một cái, rồi lại cúi đầu xem cuốn sổ trong tay.

Thương Kiến Diệu nhìn chăm chăm một lúc, bưng súng nhẹ nhàng đi tới bên đó.

Tường Bạch Miên ở phía sau hắn định nhắc nhở một câu, nhưng thấy Thương Kiến Diệu ngồi xổm xuống bên giường, cùng người Vô Tâm kia nhìn món đồ trong tay bà ta.

Tường Bạch Miên suy tính một giây, cũng đi theo, cúi người từ trên đỉnh đầu Thương Kiến Diệu nhìn xuống cuốn sổ.

Với kinh nghiệm và kiến thức của mình, cô chỉ cần liếc nhìn là biết đây là một album ảnh.

Mỗi một tờ của album này đều làm từ nhựa dẻo trong suốt, bên trong có kẹp rất nhiều ảnh chụp màu sắc rực rỡ.

Người mà Tường Bạch Miên nhìn thấy đầu tiên là một cô bé.

Cô bé đó mặc bộ đồ lông xù trông khá đáng yêu, đang được một người phụ nữ trẻ tuổi đoan trang với nụ cười tươi tắn trên mặt ôm, mà cô bé thì khóc lóc giàn giụa.

Lúc này, người Vô Tâm kia đã lật album sang trang tiếp theo.

Cũng vì thế mà Tường Bạch Miên nhìn thấy mặt sau của bức ảnh vừa rồi.

Màu trắng ở nơi đó đã ố vàng đôi chút, có người dùng bút màu đen viết một câu:

“Khi bé một tuổi.”

Tường Bạch Miên dường như hiểu ra điều gì đó, theo người Vô Tâm kia lật trang mà lại nhìn bức ảnh khác.

Trong những bức ảnh này, cô bé dần lớn lên, lúc thì ngồi trên vai một người đàn ông, lúc thì được đôi nam nữ liên tục xuất hiện trong các bức ảnh dắt tay, lúc thì mặc bộ đồ quái thú màu xanh lục có đuôi dài, hoặc mặc bộ đồ màu hồng nhạt, làm nổi bật làn da trắng nõn.

Mặt sau của những bức ảnh này đều có những dòng chữ viết bằng mực màu đen.

Chúng là:

“Khi bé hai tuổi.”

“Khi bé ba tuổi.”

“Khi bé bốn tuổi.”

Chờ khi lật hết album, nét chữ dừng ở “khi bé bảy tuổi”.

Tường Bạch Miên im lặng xem hết những bức ảnh kia, rồi ngẩng đầu lên, quan sát lại người Vô Tâm đang nằm trên giường kia một lần nữa.

Cơ thể bà ta hơi còng, khuôn mặt khô quắt đầy những nếp nhăn hết như vỏ quít phơi khô, mái tóc trắng xóa vừa dài lại vừa rối bù.

Tường Bạch Miên nhắm mắt lại, ghé sát bên tai Thương Kiến Diệu, nói:

“Chúng ta đừng quấy rầy bà ấy.”

Thương Kiến Diệu gật đầu, chậm rãi đứng lên, lùi về khu vực phòng khách.

Tường Bạch Miên lau mắt, chỉ ra ngoài rồi nói:

“Thôi chúng ta đổi chỗ khác đi.”

Bạch Thần, Long Duyệt Hồng không dị nghị gì về đề nghị này.

Không lâu sau, bọn họ tìm được địa điểm ẩn náu lâm thời ở tầng tám.

Bố cục của nơi đây hoàn toàn giống hệt căn hộ 605.

Chương 168: Từng Có 2

“Từ chỗ cửa sổ nhà ăn mới nhìn thấy xe Jeep và thiết giáp, Bạch Thần, cô tới đó theo dõi đi.” Sau khi kiểm tra căn hộ 805 xong, Tưởng Bạch Miên nhìn quanh một lượt, bắt đầu giao nhiệm vụ: “Long Duyệt Hồng, anh quan sát động tĩnh của đường phố bên ngoài từ chỗ cửa sổ sát đất này. Tôi và Thương Kiến Diệu nghỉ ngơi trước một chút, một giờ sau sẽ thay hai người.”

“Rõ, tổ trưởng!” Bạch Thần và Long Duyệt Hồng đều cầm vũ khí của mình đi tới vị trí có tầm nhìn tốt nhất.

Thương Kiến Diệu thì không nghỉ ngơi, mà tìm chỗ có ổ cắm rồi ngồi xuống, rồi móc chiếc loa to bằng bàn tay mà hắn nhặt được lúc trước với đủ loại công cụ, thiết bị, dây dẫn ra từ trong ba lô hành quân.

“Không cần vội vã sửa như vậy chứ?” Tưởng Bạch Miên nhìn ra ý đồ của hắn.

Thương Kiến Diệu vừa nường theo ánh đèn huỳnh quang lần lượt thử các công cụ kia, vừa đáp lại:

“Cái này rất quan trọng.”

“Tại sao?” Tưởng Bạch Miên cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Cô không biết rằng vào thời khắc máu chốt, có tiếng nhạc đệm thì khiến cô phát huy càng tốt hơn sao?” Thương Kiến Diệu cứ thế cúi đầu trả lời: “Thoạt trông trong con loa này có chip bộ nhớ, trong đó hẳn là có âm nhạc của thế giới cũ.”

“...Không cảm thấy thế.” Tưởng Bạch Miên từ bỏ việc khuyên nhủ.

Dù sao cô không cảm thấy có thể thật sự nghỉ ngơi ở chỗ này, bởi vì sự tồn tại của người Vô Tâm cao cấp với sinh vật đột biến đã làm cho cô không quá yên tâm chàng lính mới Long Duyệt Hồng kia.

Cô nói là muốn nghỉ ngơi, thực ra chỉ là nhắm mắt dưỡng thần, mà vẫn còn phân tâm cảm ứng bốn phía.

Một khi đã như vậy, Thương Kiến Diệu thích làm gì thì kệ cho anh ta làm cái đó.

Với sức lực của người chỉnh sửa gen, không ngủ một hai tối thì vẫn dư thừa tinh lực thôi.

Lúc Thương Kiến Diệu tập trung sửa loa, Long Duyệt Hồng vừa cảnh giới bên ngoài, vừa nhìn tới phương xa.

Tuy rằng chỗ này chỉ là tầng tám, nhưng anh ta vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn của cả tòa thành phố này hết như một bầu trời rực rỡ ánh sao, lan ra khắp nơi thành từng mảng một.

Tuy anh ta chưa từng thấy ban đêm lóng lánh ánh sao bao giờ, nhưng chí ít cũng từng được nhìn thấy ảnh chụp, có thể liên tưởng được.

Anh ta cứ nhìn như thế không biết bao lâu, rồi cảm thán một câu:

“Đẹp quá...”

Ngoài đẹp ra, anh ta còn cảm thấy cảnh tượng như vậy ẩn chứa hương vị độc đáo nào đó, chỉ là anh ta không cách nào hình dung được nó.

Lại một lúc sau, Long Duyệt Hồng thốt lên những lời từ tận đáy lòng:

“Tiếc là chỗ này thấp quá, nếu có thể lên chỗ cao hơn để xem, chắc hẳn đẹp hơn rồi.”

Tường Bạch Miên nghe thấy câu đó, bèn đứng dậy đi tới bên cửa sổ sát đất.

Cô nhìn một lúc, rồi cười nói:

“Có muốn lên mái nhà xem thử không? Tranh thủ bây giờ vẫn còn rất yên tĩnh, ‘mọi người’ đều rất lịch sự.”

“Được.” Long Duyệt Hồng lập tức đáp.

“Hai người có muốn đi không?” Tường Bạch Miên quay đầu hỏi Thương Kiến Diệu và Bạch Thần.

“Được.” Bạch Thần biết lúc này đang là giai đoạn có thể thả lỏng đôi chút.

“Tôi sửa xong rồi.” Thương Kiến Diệu đứng lên, nhét tất cả đồng hồ lộn xộn vào trong ba lô, tay chỉ cầm chiếc loa nhỏ để màu xanh lam: “Không biết pin kia còn sử dụng được không.”

“Đi thôi, đi thôi, về rồi thử sau.” Tường Bạch Miên giục giã một câu.

Bọn họ nhanh chóng vào thang máy đi lên tầng cao nhất, sau đó leo cầu thang, mở cửa đi vào tầng thượng.

Còn chưa tới gần lan can cao bằng ngực, bọn họ đã nhìn thấy cảnh tượng xung quanh tòa nhà:

Từng chiếc đèn phân bố giăng đầy bốn phương tám hướng, tỏa ra thứ ánh sáng hoặc màu vàng nhạt hoặc trắng bệch.

Cái thì ở bên đường, có cái thì từ trong những tòa nhà, hoặc được dựng ở trên cao, giống hệt như những ngọn hải đăng thấp sáng một

khu vực trong biển rộng mênh mông vô ngần, lại giống như bầu trời sao rực rỡ chầm chậm chảy xuôi trong bầu trời đêm.

Mà ở gần những ngọn đèn đó, hoặc có bóng người vụt lướt, hoặc xe cộ chạy qua, khiến chúng lại càng trở nên sinh động.

“Thật đồ sộ...” Long Duyệt Hồng lại khen một câu chân thành từ tận đáy lòng.

Đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu không nói gì, đứng ở gần lan can sân thượng, say mê nhìn bức tranh này.

Bọn họ lần hết sở học của bản thân cũng không tìm được từ ngữ nào để hình dung cho phù hợp.

Không biết bao lâu sau, Thương Kiến Diệu đột nhiên lùi ra sau hai bước, ngồi xổm xuống.

“Những lúc này phải phối thêm bài hát nữa...” Hấn đặt loa xuống, tiếp tục loay hoay, bắt đầu thử điều chỉnh.

Cùng lúc đó, ở phương hướng Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh kia lại có tiếng gào thét rung tận trời cao vang lên đầy mê mẩn.

Tiếng gào đó còn đang vang vọng, Tường Bạch Miên đã nhìn thấy nơi phát ra âm thanh kia bùng lên ngọn lửa sáng chói.

“Ầm!”

Tiếng nổ đinh tai nhức óc cũng vang lên, bao phủ toàn bộ các động tĩnh khác.

Những dòng khí màu xám trắng nhanh chóng tụ lại, bay dựng thẳng lên cao, như một cây nấm to.

Cũng khiến tòa nhà nơi đám người Tường Bạch Miên đang đứng bắt đầu rung rung.

Thương Kiến Diệu vô thức đứng lên, đi tới bên người đồng bọn, nhìn về phía kia.

Khi ánh lửa cuộn cuộn bùng lên và dòng khí bành trướng lên cao, ánh đèn ở khu vực đó lấp lóe vài cái, rồi lập tức tắt.

Trong đó bao gồm cả tòa nhà Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh.

Ngay sau đó, cả tòa thành phố này, bất kể là đèn bên đường hay cửa kính các tòa nhà được chiếu sáng kia đều lần lượt tắt ngúm từng khu vực một.

Chỉ sau vài giây ngắn ngủi, thành phố này trở nên dị thường tăm tối, chỉ có ánh trăng và ánh sao mờ mờ làm cho những tòa nhà cao tầng san sát nhau như ẩn như hiện, hết như lũ quái vật ẩn núp sâu trong ác mộng.

Mà những bóng dáng hoạt động sau cửa sổ, những người Vô Tâm bận bịu làm việc bên ngoài, những con xe đang chạy trên đường đều bị bóng đêm đen sì nuốt chửng, không thể nhìn thấy bọn họ được nữa.

Cả tòa phế tích thành phố lại lần nữa chìm vào trong tĩnh lặng.

Đám người Thương Kiến Diệu ngơ ngác nhìn mười mấy giây, tâm tình bỗng trĩu nặng.

Bọn họ không biết nên bày tỏ cảm xúc này như thế nào, chỉ có thể tiếp tục ngóng nhìn.

Một lúc sau, bọn họ vô thức cúi đầu nhìn xuống bên dưới tòa nhà này.

Trong ánh sáng yếu ớt, từ chỗ một cửa sổ, một người Vô Tâm leo ra.

Người này tóc trắng xóa, bụng xõa rối bù.

Bà ta có chút khó khăn leo ra, nhảy xuống, rồi nhanh chóng biến mất sau cái bóng của tòa nhà, hết như một con vượn già nua.

Long Duyệt Hồng như bị thui một phát đau điếng, lập tức lùi ra sau như không dám nhìn nữa.

Bộp, anh ta đá phải chiếc loa mà Thương Kiến Diệu đặt dưới đất.

Chiếc loa kia lập tức phát ra tiếng xè xè xè.

Bốn thành viên tổ điều tra thế giới cũ theo bản năng quay đầu nhìn.

Gần như cùng lúc đó, từ trong loa vang lên một giọng ca nữ du dương réo rất thảm thiết:

“Hồi tưởng quá khứ...”

Nỗi tương tư đón đau khó mà quên...”

Trên sân thượng trống trải, trong bóng tối khôn cùng, trong thành phố tĩnh lặng này, tiếng hát như khóc lóc như kể lể, du dương bay lên cao, vang vọng khắp nơi giữa đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đang lặng lẽ đứng.

Chương 169: Kết Khúc 1

Trên tầng thượng cao cao và trống trải, giọng nữ ai oán trầm bổng mà du dương.

Tường Bạch Miên lẳng lẳng lắng nghe một lúc, rồi nhìn thành phố chìm trong bóng tối tĩnh lặng xung quanh một lượt, khẽ thở dài:

"Bài hát này cũng khá hay đấy."

Không chờ đám người Thương Kiến Diệu nêu ý kiến, Tường Bạch Miên nói tiếp:

"Xuống thôi. Đèn tắt rồi, không biết sẽ lại xảy ra tình huống gì, chúng ta phải luôn theo dõi xe Jeep và xe thiết giáp. Nếu lỡ sơ suất đánh mất chúng nó, kế tiếp đối diện với nguy hiểm sẽ càng phiền toái hơn."

Cô không lo sáng mai không có phương tiện giao thông để lên đường, bởi vì trong phố tích thành phố như thế này, những con xe có thể chạy được là không hề ít.

"Vâng, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng đáp lại như phản xạ có điều kiện.

Tường Bạch Miên lại nhìn sang Thương Kiến Diệu:

"Tắt loa đi, bằng không ta rất dễ trở thành bia ngắm."

Thương Kiến Diệu không phản bác, lập tức ngồi xuống, cầm chiếc loa nhỏ kia tắt đi, rồi bỏ vào trong ba lô hành quân.

Xung quanh lập tức trở nên cực kỳ yên tĩnh, chỉ có gió ở trên cao đang thổi ù ù.

Khi bốn người của tổ điều tra thế giới cũ bước tới cửa cầu thang, Bạch Thần không kìm được quay đầu lại, đưa mắt nhìn cảnh tượng thành phố không ngừng mở rộng ra phương xa.

Những tòa nhà cao tầng kia núp trong bóng đêm, không phát ra chút âm thanh nào, cũng không tỏa ra bất cứ chút ánh sáng nào.

"Tổ trưởng, cô có cảm thấy rất giống bia mộ không?" Bạch Thần thu hồi tầm mắt, lập tức nhỏ nhẹ hỏi một câu.

Tưởng Bạch Miên quay đầu nhìn, im lặng trong chốc lát rồi nói:

"Ừ, những tòa nhà này giống hệt bia mộ của thế giới cũ, những tấm bia mộ..."

Cô còn chưa dứt lời, Thương Kiến Diệu đã chủ động hỏi:

"Bia mộ là gì vậy?"

Bên trong Sinh Vật Bàn Cổ không có bia mộ, mỗi một nhân viên qua đời thì chỉ có khắc một dòng chữ lên bức tường tương ứng mà thôi.

"Chính là..." Tưởng Bạch Miên tổ chức từ ngữ: "Thôi, lát nữa tôi sẽ giải thích cho các anh."

Cô lập tức đi vào trong cầu thang, bật đèn pin lên.

Lúc này bọn họ không cách nào đi thang máy, chỉ có thể đi bộ xuống dưới.

May là thể lực của bọn họ đều khá tốt, ba người trong bọn họ thì đã chỉnh sửa gen, cho nên khi trở lại căn hộ số 805 thì bọn họ chỉ thở

dốc chứ không mệt mỏi là bao.

Tướng Bạch Miên và Thương Kiến Diệu phân công nhau kiểm tra lại căn hộ một lượt, xác nhận nơi đây không có sinh vật nguy hiểm nào xâm nhập.

"Bạch Thần, cô với Long Duyệt Hồng nghỉ ngơi một chút đi, tôi phụ trách theo dõi xe Jeep và xe thiết giáp, Thương Kiến Diệu quan sát đường phố bên ngoài." Tướng Bạch Miên cầm đèn pin về tới phòng khách.

"Ừm." Bạch Thần dõi mắt nhìn theo tổ trưởng đi tới cửa sổ trước nhà ăn, gác xong khẩu súng trường "Quả Quýt" rồi mới suy tư và nói: "Nơi vừa xảy ra vụ nổ kia hình như chính là phòng thí nghiệm thần bí mà Kiều Sơ nói."

Tướng Bạch Miên không quay đầu lại, mà tiếp tục chăm chú giám thị phía dưới:

"Hướng kia, vị trí đó, đại khái là phải rồi. Không biết nhiệm vụ của Kiều Sơ là phá hủy nơi đó, hay là vì bị thầy tu máy móc Tịnh Pháp cuốn lấy, vì đủ loại ngoài ý muốn mới tạo ra vụ nổ này..."

Thương Kiến Diệu nhìn nơi vừa bốc lên ánh lửa và dòng khí, nói rất nghiêm túc:

"Tôi đoán là khả năng đầu tiên ấy."

"Kết luận từ những gì Đỗ Hành miêu tả về Viện Nghiên Cứu Thứ Tám?" Tướng Bạch Miên theo bản năng hỏi lại.

Thương Kiến Diệu lắc đầu:

"Ban này tôi có đếm bên đường dưới kia có bao nhiêu xe. Kết quả là số lẻ."

"..." Tường Bạch Miên gắt một câu: "Tôi thật sự không nên nghiêm túc thảo luận vấn đề như vậy với anh."

Từ khi rời khỏi tầng thượng, Long Duyệt Hồng không nói năng gì mấy. Lúc này, anh ta nhìn phế tích thành phố bị bóng tối bao trùm, nói với ngữ khí có chút mơ hồ:

"Tổ trưởng, hiện giờ tôi đã có chút hiểu vì sao cô muốn điều tra nguyên nhân thế giới cũ bị hủy diệt, vì sao thích đào bới lịch sử quá khứ trong phế tích thành phố rồi..."

Tường Bạch Miên im lặng lắng nghe, rồi vui mừng nói:

"Hiểu được là tốt rồi."

Long Duyệt Hồng vốn định nói thêm gì đó, nhưng lại không biết nên giải bày thế nào, chỉ có thể tiếp tục nhìn thành phố tĩnh lặng cất giấu rất nhiều hiểm nguy kia, nói:

"Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đây?"

"Ai biết được?" Tường Bạch Miên vẫn chăm chú theo dõi xe Jeep và xe thiết giáp: "Chỉ hy vọng mọi biến hóa sẽ không lan tới chỗ này, chỉ mong Kiều Sơ bị Tịnh Pháp truy đuổi một mạch ra khỏi phế tích thành phố, hoặc hai bên đánh tới giới hạn của nhau, khiến cả hai đều bị thương nặng. Tóm lại, để chúng ta cứ bình an canh giữ tới hừng đông như thế này, rồi lái xe rời đi."

"Tổ trưởng, nói như cô hình như không được may mắn cho lắm."
Thương Kiến Diệu thuận miệng đáp lại một câu.

Tường Bạch Miên vừa tức giận lại tỏ ra rất bất đắc dĩ:

"Chúng ta đã xui xẻo nhiều lần như vậy rồi, vật cực tất phản, hẳn là sẽ khổ tận cam lai."

Nghe được từ "xui xẻo", Long Duyệt Hồng bỗng thấy chột dạ, sờ miệng của mình.

Không biết có phải những lời mà Tường Bạch Miên nói này thật sự có tác dụng hay không, trong mấy giờ sau, cả phố tích thành phố này tuy thi thoảng vang lên tiếng nổ, tiếng bắn súng, rồi tiếng rống tiếng gào, nhưng không hề lan tới hướng đường hầm này.

Chờ tới nửa đêm, nơi đây hoàn toàn yên lặng hẳn.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút một, chân trời dần sáng lên, từng tòa nhà cao tầng lại thoát khỏi bóng tối, hiện ra dáng vẻ của mình.

Nhưng ở trong mắt đám người Tường Bạch Miên, Thương Kiến Diệu, chúng nó lại càng giống bia mộ, những bia mộ phai màu hoặc đen sạm, hoặc xám trắng, không thì vàng đất.

"Đi thôi." Nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng, Tường Bạch Miên ra lệnh.

Lúc này cô để cho Bạch Thần và Long Duyệt Hồng lái xe thiết giáp, thay phiên nhau lái xe, còn cô và Thương Kiến Diệu thì phụ trách xe Jeep.

Trong ánh nắng buổi sớm chiếu xuống, bọn họ không trở về theo đường hầm, bởi con đường kia quá quanh co ngoằn nghèo và quá nguy hiểm, không có Kiều Sơ biết đường chỉ dẫn, xe rất dễ lún vào trong đầm lầy.

Hơn nữa Tường Bạch Miên nghi ngờ chút đoạn đường ở bên đó căn bản không thể chịu được trọng lượng của xe thiết giáp.

Bọn họ dựa theo những gì An Như Hương nói và dấu vết đám thợ săn di tích để lại chạy non nửa vòng lên phía bắc, từ một con đường còn khá tốt rời khỏi phố tích thành phố này.

Dọc đường đi, bọn họ không quên nhặt nhạnh ít đồng hồ đeo tay, màn hình tinh thể lỏng, kính râm và các loại kim loại hữu dụng, thậm chí còn tìm được hai thùng dầu phù hợp cho xe thiết giáp.

Bọn họ cứ thế lái đi, Tưởng Bạch Miên híp mắt lại, nói với Thương Kiến Diệu đang ngồi ở ghế lái phụ:

"Phía trước có một đoàn xe đang chạy tới bên này, có mấy chục tầm trên trăm người."

Cô vừa nói xong thì chợt nhận ra.

"Chừng một trăm người này là đại đội hành động của Vương Bắc Thành mà."

Đó là đội ngũ mà Sinh Vật Bàn Cổ phái tới điều tra dị thường ở nơi đây.

Quả nhiên bọn họ nhanh chóng nhìn thấy những thứ như xe thiết giáp, thấy đội trưởng Vương Bắc Thành của đại đội 23.

Chương 170: Kết Khúc 2

Vương Bắc Thành cũng cảm thấy kinh ngạc khi gặp được đám người Tưởng Bạch Miên lần này. Anh ta chỉnh lại chiếc mũ nồi màu xám đen cho ngay ngắn trên đầu, nhìn con xe thiết giáp không phải của công ty đi theo sau xe Jeep, nói với Tưởng Bạch Miên:

"Không phải các cô đi thị trấn Kỳ Phong sao? Tại sao lại tới bên này, còn lấy được một xe thiết giáp?"

Điều quan trọng hơn là, dường như còn tiến vào phế tích thành phố mới phát hiện này sớm hơn cả bọn họ.

"Ha ha, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn." Tưởng Bạch Miên cười khan hai tiếng.

Cô lập tức nghiêm túc lại, kể sơ qua chuyện nhóm mình bị Kiều Sơ mị hoặc, từ con đường tắt tiến vào phế tích thành phố này.

Trong đó gồm cả những thông tin liên quan tới Trung tâm Điều khiển Mạng lưới Thành phố Thông minh, phòng thí nghiệm thần bí, người Vô Tâm cao cấp, ngựa Ác Mộng, Tiểu Xung, Đỗ Hành, Già La Lan và vụ nổ lớn cuối cùng kia.

Trong này, Tưởng Bạch Miên chỉ che giấu việc Đỗ Hành cung cấp các tri thức về người thức tỉnh, cùng với những chỗ khi năng lực Thương Kiến Diệu phát huy tác dụng, khéo léo liên hệ nguyên nhân bọn họ thoát khỏi mị hoặc của Kiều Sơ với người Vô Tâm cao cấp và cậu bé Tiểu Xung.

Theo một góc độ mà nói thì đây đều là những lời nói thật.

Vương Bắc Thành lắng nghe, vẻ mặt dần nghiêm túc lại, cuối cùng chân thành nói:

"Thật sự rất cảm ơn các cô. Nếu không có những thông tin này, chúng tôi cứ tùy tiện xông vào, không biết sẽ chết bao nhiêu người! Hơn nữa chắc chắn không chỉ có chừng ấy người Vô Tâm cao cấp và sinh vật đột biến mà các cô gặp được, chỉ dựa vào đại đội hành động chúng tôi, cho dù có biết qua đôi chút từ trước thì vẫn còn rất nguy hiểm.

Tôi sẽ lập tức đánh điện báo cáo về công ty, xin tiếp viện. Kế tiếp, chúng ta tạm thời hẳn là lập một cứ điểm ở bên thành phố này..."

Tướng Bạch Miên khoát tay áo:

"Anh muốn làm thế nào không liên quan tới chúng tôi."

Vương Bắc Thành lại đưa mắt nhìn con xe thiết giáp kia, xoa xoa hai tay, do dự cười nói:

"Liệu có thể chi viện đại đội anh em một chút không?"

Đối với bọn họ mà nói, thêm một xe thiết giáp, thêm một khẩu súng máy hạng nặng chính là thêm một phần sức chiến đấu rất khả quan.

Tướng Bạch Miên cười nói:

"Không thành vấn đề. Nhưng chúng tôi còn rất nhiều đồ trong xe thiết giáp, chỉ dựa vào xe Jeep là không mang đi hết được. Các anh phải có trách nhiệm vận chuyển về công ty giúp chúng tôi. Tôi đã lên danh sách hết rồi.

Còn nữa, xe thiết giáp và súng máy hạng nặng kia đều là chiến lợi phẩm của chúng tôi, coi như đồ cống hiến."

Với bọn họ mà nói, xe Jeep vẫn tiện để di chuyển trên Đất Xám hơn nhiều.

Vương Bắc Thành hít vào một hơi như bị đau răng:

"Được."

Sau khi tạm biệt đại đội của Vương Bắc Thành, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần quay trở lại xe Jeep.

Tướng Bạch Miên vừa lái xe vừa suy nghĩ, nói:

"Nếu gặp được đám người Vương Bắc Thành, chứng tỏ con đường này hẳn là sẽ không có nguy hiểm gì, sẽ không đụng phải Kiều Sơ. Thương Kiến Diệu, có thể giải trừ hiệu quả "chú hề suy luận" của anh được rồi."

Thương Kiến Diệu đang hí hoáy nghịch một chiếc kính râm màu đen, lúc thì đeo nó lên, khi thì lại bỏ xuống.

Nghe tổ trưởng ra lệnh, hắn cười nói một câu:

"Trong công ty có rất nhiều vợ chồng yêu nhau tự do rồi mới cưới."

Tướng Bạch Miên ngẩn ra một chút, rồi vỗ lên còi xe Jeep:

"Đúng vậy, sao tôi lại cho rằng hôn nhân phân phối mới là chân tình chứ?"

Thương Kiến Diệu lại quay đầu sang nói với Bạch Thần:

"Con người cũng đáng để tin tưởng và dựa dẫm. Trải qua mấy ngày vừa rồi, có phải cô cảm thấy chúng tôi cũng có thể bảo vệ phía sau cô rất tốt đúng không?"

Bạch Thần hơi ngẩn ra, ánh mắt xuất hiện chút lấp lánh khó mà ngăn

cản được.

Lúc này, Tường Bạch Miên đột nhiên ngắt lời:

"Lời này nghe sao thấy quen quen? Anh ăn cắp lời của tôi nhé!"

"Đây gọi là trích dẫn." Thương Kiến Diệu đáp lại rất nghiêm trang.

Bạch Thần nghe bọn họ đấu khẩu, khóe miệng không tự giác nhếch lên.

Thương Kiến Diệu lại quay sang bên Long Duyệt Hồng, người có vẻ đang hơi ngơ ngác, cười nói:

"Ghép cơ quan sinh dục, tái tạo thần kinh, tử cung nhân tạo."

"..." Các cơ trên mặt Long Duyệt Hồng giật giật vài cái, anh ta cố nén cái ý muốn hành hung Thương Kiến Diệu một trận.

Dù sao cũng không đánh lại người ta.

Anh ta nhớ lại lúc trước, phát hiện mình bị "chú hề suy luận" ảnh hưởng từ lúc nào chẳng hay, nhất thời sợ quá buột miệng hỏi:

"Bình thường cậu có dùng "chú hề suy luận" nói dối tôi không đấy?"

Thương Kiến Diệu không quay đầu lại, cứ thế đáp:

"Cậu không xứng."

"..." Long Duyệt Hồng không biết nên cảm thấy may mắn hay là bi ai.

Tường Bạch Miên rốt cuộc không nhìn được, nói với Thương Kiến Diệu:

"Anh ngủ trước một lúc đi, chờ lát nữa tới lượt anh lái xe. Phù, cuối

cùng cũng thoát được mấy chuyện xúi quẩy bên này. Tiếp theo không thể trì hoãn được nữa, mục tiêu thị trấn Kỳ Phong!"

Thương Kiến Diệu nghe vậy, nắm bóp huyết Thái Dương, đeo kính râm rồi dựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

...

Ở sâu trong "đại sảnh quần tinh", trên đỉnh cầu thang màu bạc, trước cửa đá màu xám trắng.

Thương Kiến Diệu nhìn ba hốc trên cửa, một tay đút túi, tay kia thì giờ ra ấn lên trên cửa.

Trong hốc, ánh sáng trắng lập tức phát ra, tụ hợp thành ba ngôi sao hư ảo.

Trong đó, ánh sáng đại diện cho "chú hề suy luận" sáng hơn hai cụm ánh sáng khác rất nhiều.

Một giây sau, ánh sáng thể hiện dòng chữ "kẻ già mồm" tức thì sáng lên, nhanh chóng cùng cấp độ với "chú hề suy luận".

Sau chút ngưng cố ngăn ngại, cửa đá nặng nề kia khẽ rung rung, rồi chậm chậm mở ra phía sau.

Khi khe cửa càng lúc càng rộng, Thương Kiến Diệu nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Đó là một mảng "biển rộng" mênh mông không thấy cuối. Ánh sáng nhạt nhè nhẹ chuyển động trên mặt nước.

"Biển Khởi Nguyên".

...

Tường Bạch Miên sau khi lái xe Jeep ra khỏi chỗ sâu trong đầm lầy, bèn đánh thức Thương Kiến Diệu:

"Tới lượt anh đấy. Kế tiếp hãy để chúng ta thuận buồm xuôi gió nào!"

Thương Kiến Diệu mở mắt ra, tháo kính râm xuống, nhanh nhẹn linh hoạt vòng tới bên ghế lái, đổi chỗ với tổ trưởng.

Chờ khi ngồi xong, hắn mới nhìn thấy phía trước là vùng hoang dã màu nâu đen mênh mông vô bờ, trời cao trong xanh đầy ánh nắng với vài đám mây thưa thớt.

"Thời tiết đẹp thật." Thương Kiến Diệu gạt đầu, sau đó đeo kính râm, rồi lấy chiếc loa nhỏ ra từ trong ba lô hành quân.

Thấy Tường Bạch Miên nhìn sang, hắn đuổi người, cười nói:

"Lái xe thì sao lại không có âm nhạc được chứ?"

Bạch Thần, Long Duyệt Hồng lần lượt nhìn sang thì Thương Kiến Diệu đã mở chiếc loa kia.

Một tiếng gào khàn khàn theo đó vang lên:

"Vùng lên, hỡi nô lệ đói khổ lạnh lẽo..."

Hãy vùng lên, hỡi loài người đang chịu khổ trên toàn thế giới..."

Trong tiếng ca sục sôi chí khí, Thương Kiến Diệu vung tay:

"Xuất phát!"

Còn chưa dứt lời, hắn đã giẫm chân ga, làm cho xe Jeep lao vút đi trên hoang dã, vọt thẳng tới phương xa.

(Hết bộ thứ nhất - Khúc Đạo Đầu)

Chương 171: Về Nhà 1

"Cho tới bây giờ làm gì có chúa cứu thế, cũng không dựa vào thần tiên hoàng đế. Muốn tạo ra hạnh phúc cho loài người, đều phải dựa vào chính chúng ta..."

Trong giọng hát khàn khàn, xe Jeep đi qua giữa núi rừng, chạy khá là lổ mẫm.

"Cuối cùng cũng coi như đã về tới công ty..." Long Duyệt Hồng nhìn con đường không thấy cuối, không kìm nổi cảm khái một câu.

Tuy trên Đất Xám có trời xanh, mây trắng, mặt trời, cây cối, đủ loại cảnh sắc và hoàn cảnh trống trải dị thường, nhưng ra ngoài đã lâu, anh ta vẫn có chút nhớ nhung cuộc sống bình yên ở trong công ty.

Còn với người có kiến thức trên Đất Xám mà nói, cái tên "Sinh Vật Bàn Cổ" này thực sự không xa lạ gì với bọn họ, nhưng gần như không ai biết rốt cuộc tổng bộ của công ty này nằm ở đâu, điều này đã phủ một tầng sắc thái thần bí lên cho Sinh Vật Bàn Cổ. Rất nhiều thợ săn di tích chỉ biết khu vực của tổ điều tra thế giới cũ đang ở hiện tại có mấy toán cướp rất lợi hại chiếm đóng, làm bọn họ hoàn toàn không dám bén mảng tới nơi đây.

Tưởng Bạch Miên ngồi ở ghế lái phụ nghe câu cảm khái của Long Duyệt Hồng, sờ sờ ốc tai, hơi nghiêng đầu cười nói:

"Tôi còn tưởng anh hoàn toàn không muốn trở về công ty. Mấy cô gái ở thị trấn Kỳ Phong kia cũng nhiệt tình thật đấy."

Long Duyệt Hồng nghe thấy thế thì lập tức xấu hổ đỏ bừng khuôn

mặt:

"Làm gì có, tổ trưởng, cô đừng nói linh tinh!"

Thị trấn Kỳ Phong nằm ở vùng núi rừng của hoang dã Hắc Chiếu, vị trí hẻo lánh khó tìm thấy. Thậm chí tổ điều tra thế giới cũ còn không thể lái xe Jeep vào đó.

Lúc ấy bọn họ đi theo lính gác ở dưới chân núi, theo con đường nhỏ đi mất chừng khoảng mười lăm phút thì mới thấy trước mặt rộng rãi thoáng đãng, nhìn thấy một mảng đồng ruộng khá lớn.

Ưu thế về địa hình khiến thị trấn Kỳ Phong có được sự đảm bảo về an toàn, nhưng đồng thời cũng dẫn đến việc không đủ tài nguyên nước.

Đây không phải là nơi trên núi không có nước, mà là những nước này trông khá bẩn, dường như hòa tan rất nhiều bùn đất, cho dù dùng tưới tiêu thì người dân trấn Kỳ Phong cũng không yên tâm, sợ nước này bị ô nhiễm, không sạch sẽ.

Trước khi phụ thuộc vào Sinh Vật Bàn Cổ, bọn họ một là thu thập nước mưa, hoặc vòng qua một bên khác của núi để gánh nước về đun nấu, cực kỳ vất vả.

Khi thời tiết không đẹp, đường núi khó đi, bọn họ chỉ có thể cố gắng uống nước bẩn lắng đọng kia, nên tuổi thọ bình quân không bằng người ở trấn Thủy Vi.

Cho nên khi thấy tổ điều tra thế giới cũ đưa con chip lọc nước sạch tới, sửa xong nhà máy nước máy đơn sơ, dân chúng trong trấn Kỳ Phong đều vui mừng và cảm kích từ tận đáy lòng.

Vì vậy, bọn họ mang rất nhiều đồ ăn quý giá ra khoản đãi khách quý.

Mà lúc đó, rất nhiều cô gái của trấn Kỳ Phong đều vây quanh bên

Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng, ai nấy đều tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, cũng hết như cánh mày râu bao quanh Tường Bạch Miên và Bạch Thần vậy.

Tường Bạch Miên nghe vậy, cười nói:

"Ha, tôi đây chỉ là thính lực không tốt chứ không có nghĩa mắt có vấn đề đâu nhé. Mỗi ngày nay, anh đi tới đâu cũng có các cô gái theo cùng, tôi thấy anh rất vui vẻ cơ mà."

"Khụ..." Long Duyệt Hồng vờ ho một tiếng, không biết nên nói lại thế nào.

Lúc ấy đúng là anh ta rất vui mừng, dù sao thì từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên anh ta được người khác phái chào đón hoan nghênh tới vậy.

Tường Bạch Miên không hề "lĩnh hội" được dụng ý chân chính của tiếng ho khan đó, tiếp tục hỏi đầy tinh quái:

"Thế nào? Không phát sinh một đoạn quan hệ hơn hẵn tình hữu nghị với ai chứ? Chả có lẽ..."

Thương Kiến Diệu đang bật âm nhạc lái xe bèn nói chen vào:

"Cậu ta bị dọa sợ."

Long Duyệt Hồng vốn định phản bác, nhưng lại buồn bã phát hiện đây là sự thực.

Những cô gái đó quá nhiệt tình, trái lại làm anh ta hoảng sợ, khiến anh ta chẳng dám làm gì cả.

Đương nhiên cũng là vì anh ta nghe tổ trưởng nói qua về mục đích thực sự của những cô gái kia:

Gả vào Sinh Vật Bàn Cổ, một nơi hết như chốn bồng lai tiên cảnh.

Nếu không được, vậy cũng phải tranh thủ mang thai, tạo thêm đời con cháu ưu tú cho thị trấn.

Mặt khác, Long Duyệt Hồng cũng phải thừa nhận một phần nhỏ nguyên nhân mà anh ta sợ là vì những cô gái kia trông khá bần, dù sao trước khi con chip lọc nước được đưa tới, trấn Kỳ Phong cực kỳ thiếu nước sạch.

"Sợ thì còn tạm được." Tường Bạch Miên chặc một tiếng, lại quay sang hỏi Thương Kiến Diệu: "Vậy còn anh? Vì sao sau đó những cô gái kia không bám lấy anh nữa? Anh sử dụng năng lực với bọn họ chẳng?"

Thương Kiến Diệu khẽ đứng đưa cơ thể theo giai điệu của bài hát:

"Không. Tôi chỉ nghiêm túc thảo luận với bọn họ về tình cảnh con người hiện tại, về sự ô nhiễm, bệnh tật, nạn đói, đột biến và người Vô Tâm, và thảo luận về những vận mệnh mà mỗi người chúng ta đều nên gánh vác. Bọn họ rất cảm động, như được dẫn dắt, đều tỏ vẻ phải về suy nghĩ cho cẩn thận. Ừm, điều này cần một khoảng thời gian nhất định để tiêu hóa, hy vọng bọn họ có thể mau chóng nghĩ thông."

Tường Bạch Miên nghe xong mà mím chặt môi lại, sợ mình cười ra tiếng.

"Là tôi coi thường anh rồi." Cuối cùng cô khen với vẻ mặt "nghiêm túc".

Bạch Thần ngồi ở ghế sau, chỉ lắng nghe ba người bọn họ tán gẫu chứ không tham gia, nhưng vẻ mặt rất hiền hòa, cũng nghe rất chăm chú, thi thoảng còn nở nụ cười.

Xe chạy được phút thì Tường Bạch Miên vỗ hộp kê tay, nói:

"Dừng, đoạn đường tiếp theo đến tôi lái, không thì đến cổng vào, thông qua kiểm tra thì vẫn phải thay người."

Thương Kiến Diệu lưu luyến dừng xe lại, rồi ngồi vào vị trí ghế lái phụ.

Tướng Bạch Miên lập tức tắt loa, cười một tiếng:

"Về nhà!"

Sau đó cô nhấn chân ga, lái thẳng vào cửa vào tòa nhà dưới lòng đất của Sinh Vật Bàn Cổ.

Chương 172: Về Nhà 2

Trong quá trình đó, trong đầu Long Duyệt Hồng lần lượt hiện lên những hình ảnh trải qua lúc trước mà không cách nào ngăn chặn được:

Trận đại chiến với Thiết Xà Hắc Chiếu và thiết bị bộ xương ngoài quân dụng; đám trẻ ở trấn Thủy Vi đọc thuộc lòng; gặp gỡ Tịnh Pháp ở nhà máy thép; trấn Hắc Thử bị tàn sát toàn bộ; mị hoặc mạnh mẽ của Kiều Sơ; người Vô Tâm cao cấp và sinh vật đột biến; sau khi đèn sáng, đám người Vô Tâm trở nên giống người bình thường; tiếng hát thảm thiết du dương vang trong thành phố tĩnh lặng; trấn Kỳ Phong nhiệt tình; huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã...

Chỉ một tháng ngắn ngủi, anh ta lại có cảm giác như đã trải qua mười mấy năm.

Rất nhanh, bốn người của tổ điều tra thế giới cũ nhìn thấy cửa vào tòa nhà dưới lòng đất của công ty Sinh Vật Bàn Cổ.

Lúc này Long Duyệt Hồng mới thấy trái tim như trở lại vị trí cũ, chỉ cảm thấy vô cùng kiên định và yên tâm.

Hết như một chiếc lá rụng cuối cùng cũng về với cội nguồn.

"Ra ngoài lâu chút là đã muốn trở về, trở về ở lâu rồi lại muốn đi ra ngoài, con người ấy mà, đúng là sinh vật mâu thuẫn." Tưởng Bạch Miên vừa lái xe vừa cảm thán một câu.

Xe tiếp tục chạy đi, tới gần cửa vào.

...

Sau khi thông qua một loạt kiểm tra, bốn thành viên tổ điều tra thế giới cũ quay về căn phòng số 14 tầng 647.

"Nộp tất cả những gì mang từ bên ngoài về đây cho tôi." Tường Bạch Miên nhìn quanh một lượt: "Những thứ này đều phải qua công ty thẩm tra rồi mới quyết định sẽ đi đâu về đâu."

Cô cười cười, rồi bổ sung hai câu:

"Yên tâm, những thứ cuối cùng phải giao nộp cho công ty thì đều sẽ trợ cấp điểm cống hiến, không bạc đãi mọi người đâu. Mà rất nhiều món đồ nhỏ, quá nửa là công ty chướng mắt, sẽ trả lại cho mọi người."

Ha ha, không biết đại đội hành động của Vương Bắc Thành đã về hay chưa, chúng ta có hẳn một xe thiết giáp chở đồ ở chỗ bọn họ mà."

Nghe tới ba từ "Vương Bắc Thành", Bạch Thần như có suy nghĩ, mở miệng nói:

"Không rõ bọn họ có tìm được manh mối hữu ích nào về các loại dị thường ở phế tích thành phố kia không."

Tường Bạch Miên ừ một tiếng:

"Sau này mà gặp thì tôi sẽ hỏi xem, hy vọng cấp độ bảo mật sẽ không quá cao. Ài, tôi cảm thấy khả năng bọn họ tìm được manh mối là không lớn. Phòng thí nghiệm kia bị nổ tung cả rồi, có lẽ sinh vật phát ra tiếng gầm rú trong đó đến hài cốt cũng chẳng còn ấy chứ..."

Lúc cô nói, Thương Kiến Diệu đã lấy từng món đồ mà mình thu hoạch được mang theo bên mình ra, đặt lên bàn.

Chúng bao gồm:

Một chiếc kính râm màu đen, một chiếc đồng hồ đeo tay mà mặt đồng hồ hơi màu đen, quả cầu thủy tinh trong suốt có gắn bông hoa màu vàng đổi được từ trấn Thủy Vi, tờ giấy lấy được từ phế tích bệnh viện ở nhà máy thép, bút ghi âm của cô bé ở trấn Hắc Thử, súng lục Ô Bắc 7 và mười hai đồng xu của Ngô Thủ Thạch, huy hiệu thợ săn của tên cướp mặc thiết bị bộ xương ngoài...

Những thu hoạch khác đều ở trên xe Jeep.

Tưởng Bạch Miên nhìn lướt qua rồi chỉ vào tờ giấy kia, hỏi:

"Đây là cái gì?"

"Giấy nhật được ở phòng khám bệnh trong bệnh viện của phế tích nhà máy thép." Thương Kiến Diệu đáp.

"Sao lúc trước không nói?" Tưởng Bạch Miên vô thức hỏi thêm một câu.

Thương Kiến Diệu trả lời rất đúng tình hợp lý:

"Quên mất."

"... Cũng phải, lúc đó gặp Tịnh Pháp." Tưởng Bạch Miên thu hồi mắt: "Cũng đúng lúc giao lên cấp trên, cho bọn họ nghiên cứu xem có tồn tại tin tức hữu dụng nào không."

Sau khi làm xong xuôi, Tưởng Bạch Miên bảo mọi người ngồi xuống, mỉm cười nói:

"Tôi biết mọi người đã rất mệt mỏi rồi, nhưng vẫn phải tổng kết lại một lần nữa của toàn bộ chuyến huấn luyện thực địa dã ngoại này."

Dứt lời, cô liếc nhìn Bạch Thần:

"Cô có gì muốn nói không?"

Bạch Thần suy nghĩ một chút:

"Những gì nên nói thì đều đã nói hết ở mấy lần tổng kết lúc trước rồi."

"Lần này chủ yếu là nói về mặt tổng thể ấy." Tưởng Bạch Miên đưa ra phương hướng thảo luận.

Bạch Thần im lặng vài giây, nói:

"Quá nhiều điều ngoài ý muốn. Lượng nguy hiểm của một lần ra ngoài huấn luyện thực địa đã ngoài nhiều bằng số nguy hiểm mà tôi gặp được cả ba năm trước."

Cô vừa dứt lời, Thương Kiến Diệu đã gật đầu, nghiêm trang nói:

"Chủ yếu là số mệnh không tốt..."

Nghe đến đó, Long Duyệt Hồng lập tức xụ mặt xuống.

"Ngừng được rồi." Tưởng Bạch Miên cắt ngang lời "trần thuật" của Thương Kiến Diệu, cười nói với Long Duyệt Hồng: "Tôi không tin mấy thứ như vận mệnh rồi vận may đâu, chẳng có chút khoa học nào!"

Long Duyệt Hồng lặng lẽ thở hắt ra, đang định nói tạm cái gì đó, lại thấy tổ trưởng cười tủm tỉm nhìn mình:

"Nhưng mà này, tên của anh quả thực không ổn cho lắm, có cần về đổi lại không? Long Ái Hồng thì sao? Chắc chắn ba mẹ anh sẽ hài lòng lắm."

"..." Long Duyệt Hồng nhệch mặt ra hỏi lại: "Tổ trưởng, không phải cô

bảo cô không tin mấy cái này sao?"

"Ở trên Đất Xám, có đôi khi thà cứ tin còn hơn là không." Tường Bạch Miên nói xong, bật cười: "Ha ha, tôi đùa thôi. Ừm... Trong báo cáo nhiệm vụ lần này, tôi sẽ đánh vào ô đủ tư cách, đồng thời viết là không thích ứng với cuộc sống của tổ điều tra thế giới cũ, đề nghị đổi người khác. Cứ như thế, cho dù anh có bị điều sang cương vị khác thì sẽ không có vết bẩn nào trong hồ sơ."

Long Duyệt Hồng nghe mà cảm động một hồi:

"Cảm ơn, cảm ơn."

Tường Bạch Miên mỉm cười, lắc đầu nói:

"Đừng nói cảm ơn sớm thế, tôi chỉ có quyền đề nghị, cuối cùng có điều anh đi chỗ khác được không thì phải xem bên trên nghĩ gì. Trừ phi tôi viết tôi và anh không đội chung trời, viết anh hoàn toàn không đủ tư cách, tư tưởng có vấn đề, mấy cái đó mới đảm bảo điều anh đi, nhưng cũng vì thế sẽ khiến hồ sơ của anh có chỗ bẩn."

"Tôi hiểu, cảm ơn cô, tổ trưởng." Long Duyệt Hồng chân thành đáp lại.

Tường Bạch Miên thì cười nói:

"Kỳ thực tôi có chút không nỡ cho anh đi. Đôi khi vận rủi không phải chuyện xấu gì, anh thử nghĩ xem, nếu không gặp nhiều điều ngoài ý muốn như vậy, làm sao chúng ta có thể tiến vào phế tích thành phố kia, phát hiện con người của thế giới cũ đang làm mấy thí nghiệm rất nguy hiểm? Đây chính là một phần thu hoạch rất có giá trị!"

Long Duyệt Hồng giải thích một cách vô lực:

"Tổ trưởng à, tôi thật sự không xui xẻo như thế đâu..."

Chương 173: "Khảo Nghiệm" Nhỏ 1

Nghe lời biện giải của Long Duyệt Hồng, Tưởng Bạch Miên cười một tiếng:

"Biết rồi biết rồi, tôi nói thế không phải là để tạo cho anh chút tự tin hay sao? Điều này nói rõ trong lần huấn luyện thực địa dã ngoại này, anh đã phát huy được tác dụng rất quan trọng."

Thấy tổ trưởng càng nói càng không ổn, Long Duyệt Hồng lười nhản mạnh lại lần nữa, chỉ than thở một câu:

"Tác dụng như vậy thà không có còn hơn."

"Anh nói gì cơ?" Tưởng Bạch Miên nghiêng đầu dường như đang chăm chú lắng nghe: "Thôi, chúng ta quay lại vấn đề chính, tiếp tục tổng kết."

Cô lập tức nhìn quanh một lượt:

"Mỗi một sự kiện mà chúng ta gặp được trong lần huấn luyện thực địa dã ngoại này, chúng ta đều đã thảo luận và tổng kết rất chi tiết cụ thể rồi, hôm nay sẽ không nhắc lại nữa. Tôi hy vọng là, mọi người có thể đứng ở góc độ tổng thể đánh giá mỗi một lần đưa ra lựa chọn sự kiện trước sau, xem có chỗ nào cần kiểm điểm hay không."

Bạch Thần im lặng lắng nghe, xong hồi tưởng rồi nói:

"Tôi cảm thấy không có vấn đề gì cả, mỗi một quyết định của cô đều là lựa chọn tốt nhất trong tình huống lúc đó, chỉ là gặp phải quá nhiều ngoài ý muốn nên mới có vẻ là nguy hiểm trùng trùng như vậy."

"Đúng thế, đúng thế, bất kể là gặp được toán cướp có mang theo thiết bị bộ xương ngoài kia, hay là thầy tu máy móc Tịnh Pháp, sự kiện tàn sát cả trấn Hắc Thử, cô đều cố gắng hết sức để khiến mọi người sống sót, đưa chúng tôi rời khỏi vòng xoáy hiểm nguy." Long Duyệt Hồng phụ họa.

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Chủ yếu vẫn là do mệnh không tốt."

"..." Nếu không phải đã biết sẵn Thương Kiến Diệu vốn là như vậy, Long Duyệt Hồng khẳng định hẳn đang châm chọc anh ta.

Tường Bạch Miên thì liếc anh ta một cái, nói rất nghiêm túc:

"Nếu anh không thích mấy câu nói đùa như vậy thì cứ nói thẳng với anh ta, nói là anh ta mà như vậy thì sẽ không có bạn bè."

"Kỳ thật, kỳ thật tôi cũng quen rồi." Long Duyệt Hồng đáp lại theo bản năng.

Tường Bạch Miên nhún vai, chế nhạo:

"Thế thì tôi còn có thể nói gì được nữa?"

Cô sửa sang mấy lọn tóc buông trên thái dương, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc:

"Tuy mọi người đều đang khen tôi, khiến tôi vui như mở cờ trong bụng, nhưng tôi vẫn phải nói thế này, nếu ta làm tốt được ngay từ đầu thì đã có thể tránh được rất nhiều chuyện. Mọi người thử nghĩ xem, Tịnh Pháp có thể ở lại phế tích nhà máy thép kia bao lâu? Kiều Sơ thì có năng lực chờ ở chỗ cây cầu gãy kia bao lâu? Chỉ cần né được mấy giờ đó, chúng ta có xác suất rất lớn là sẽ không gặp phải bọn họ."

Nếu lúc chúng ta gặp được toán cướp kia mà trực tiếp nổ súng tiêu diệt bọn họ, làm cho bọn họ không có cơ hội mặc được thiết bị bộ xương ngoài, như vậy xe jeep của chúng ta sẽ không bị hỏng hóc, mà xe không hỏng thì chúng ta không phải vòng tới trấn Thủy Vi, rất có thể đến được nhà máy thép ngay tối hôm đó, sáng hôm sau rời đi. Khi đó, thầy tu máy móc Tịnh Pháp hẳn là chưa đến để tìm người hữu duyên.

Tương tự, sau đó ta cũng chắc chắn không gặp được đám người Ngô Thủ Thạch, chờ khi nắm bắt được thông tin về việc phát hiện phế tích thành phố mới thì có khi đã qua sông, có thể chọn điểm tụ cư của dân du cư hoang dã khác để gửi điện báo, sẽ không bị Kiều Sơ "chặn lại" nữa."

Thấy Bạch Thần, Long Duyệt Hồng đều tỏ ra như đang nghĩ tới gì đó, Tường Bạch Miên trầm giọng hỏi:

"Nếu đổi là mọi người tới đưa ra quyết định, khi gặp phải đoàn đội tương tự, mọi người sẽ lựa chọn uy hiếp lẫn nhau, không xảy ra xung đột thì lập tức tách ra, hay là trực tiếp tấn công để trừ mối họa ngầm?"

Thương Kiến Diệu lập tức đáp:

"Tổ trưởng, tôi cảm thấy cô có hiểu lầm gì đó về lý tưởng cao thượng của tôi rồi. Tôi có giống người sẽ tấn công người vô tội không? Chỉ tiếp xúc gần gũi thì khó có thể phán đoán xem một nhóm người có tội hay không."

Tường Bạch Miên bị hắn nói cho ngẩn người, sau đó bật cười nói:

"Anh giống chứ! Lúc ấy ai định lấy lý do đối phương làm ồn tai mình để nổ súng?"

"Đó là tôi đã nhận ra địch ý của bọn họ." Thương Kiến Diệu trả lời

đứng đắn: "Và lại, tôi biết là cô sẽ không đồng ý."

"Được rồi." Tưởng Bạch Miên quay sang nhìn Long Duyệt Hồng và Bạch Thần: "Hai người thì sao? Sẽ đưa ra quyết định kiểu gì?"

Long Duyệt Hồng thì ôi một tiếng:

"Tôi cũng sẽ không ra lệnh trực tiếp tấn công. Làm vậy thì có gì khác đám cướp kia đâu cơ chứ?"

Bạch Thần suy tư rồi đáp:

"Con người khác động vật. Trừ phi lúc ấy tôi không có đồ ăn, sắp chết đói, bắt buộc phải đi cướp đoạt."

Tưởng Bạch Miên lại nghiêm túc nhìn quanh một lượt, khóe miệng dần nhếch lên:

"Chúc mừng ba vị, đã vượt qua khảo nghiệm tâm lý đầu tiên."

Thấy Long Duyệt Hồng có chút ngơ ngác, Tưởng Bạch Miên cười giải thích:

"Tôi vẫn luôn hy vọng thành viên trong đội của mình có đạo đức cơ bản và nguyên tắc làm người. Tuy không thể dùng nó để cân nhắc các hành vi khi bước vào đường cùng, nhưng chí ít trong phần lớn thời điểm, tôi có thể yên tâm giao sau lưng mình cho đồng đội như vậy."

Thương Kiến Diệu ừ một tiếng:

"Đồng đội chân chính là có thể cùng nhau mặc váy cò nhảy lắc hông."

Tưởng Bạch Miên lười đáp lại người này, tiếp tục tổng kết.

Tới khi gần kết thúc, cô suy nghĩ một chút rồi nói:

"Lúc trước ta vẫn chưa phân tích vấn đề của phế tích thành phố kia, hôm nay đang lúc rảnh, có thể dành thời gian thảo luận riêng về nó.

Ba người cảm thấy giữa câu nói "có hơi thở còn sót lại của Chấp Tuế" của đạo sĩ Già La Lan và các loại dị thường trong phế tích thành phố đó có mối quan hệ gì không?"

Chương 174: "Khảo Nghiệm" Nhỏ 2

Trong khoảng thời gian này, Bạch Thần thi thoảng cũng sẽ suy nghĩ về vấn đề này, nên cô là người đầu tiên đưa ra ý kiến:

"Có phải là phòng thí nghiệm trong thành phố kia đang tiến hành nghiên cứu về lĩnh vực cấm kỵ có liên quan tới thần linh, chọc giận Chấp Tuế Trang Sinh đại diện cả năm, vì vậy mà ngài đã giáng thần phạt xuống? Nói không chừng điều này cũng vén màn cho sự hủy diệt của thế giới cũ.

Mà chính vì thành phố này là khởi đầu của sự hủy diệt, nên các thôn làng thị trấn xung quanh đều không có người may mắn sống sót, cho nên phế tích này mới bị quên triệt để, mãi tới gần đây mới bị phát hiện."

Cô liên hệ thuyết "Chấp Tuế hủy diệt thế giới cũ" được truyền lưu rộng rãi trên Đất Xám với những phát hiện trong chuyến đi này lại với nhau.

"Có khả năng, chỉ có thể nói là có khả năng đó." Tưởng Bạch Miên không trực tiếp phủ định.

Thương Kiến Diệu thì hỏi vặn lại:

"Vậy tại sao Chấp Tuế Trang Sinh không tiêu diệt luôn sinh vật phát ra tiếng gầm rút trong phòng thí nghiệm kia? Vì sao còn làm cho trong phế tích thành phố này có nhiều người Vô Tâm cao cấp và sinh vật đột biến? Thần phạt này cũng quá không triệt để rồi còn gì?"

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Nếu quả thật là như vậy, tôi cũng cảm thấy mất mặt thay cho Chấp Tuế Trang Sinh."

Bạch Thần á khẩu không trả lời được.

Nếu cô có thể giải đáp được những thắc mắc này thì cũng không nói đây chỉ là suy đoán.

"Nếu Chấp Tuế Trang Sinh biết có một người suy nghĩ cho mặt mũi của ngài ấy như anh, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy mất mặt." Tưởng Bạch Miên nói đùa một câu: "Với cá nhân tôi mà nói, tôi thích suy đoán nào càng to gan lớn mật hơn."

Cô lập tức nhìn quanh một lượt, thoáng cúi người rồi "hạ nhỏ" giọng nói:

"Có phải đề tài nghiên cứu cấm kỵ trong phòng thí nghiệm kia đàn sinh các Chấp Tuế? Con người ở thế giới cũ định tạo ra thần, kết quả bị chính thần linh mà mình tạo ra hủy diệt?"

Suy đoán như vậy với giọng nói trầm trầm vang vọng, khiến Long Duyệt Hồng nghe mà huyết Thái Dương giật giật, chột sợ hãi, có cảm giác như khinh nhờn thần linh dần sinh ra.

Phòng thí nghiệm của con người tạo ra Chấp Tuế?

Mà các vị Chấp Tuế lại quay ra phá hủy loài người?

"Vậy tại sao các vị Chấp Tuế còn để lại sinh vật phát ra tiếng gào thét trong phòng thí nghiệm kia? Vì đó là em trai của bọn họ?" Thương Kiến Diệu lại tiếp tục đưa ra nghi vấn: "Còn nữa, vì sao bọn họ không phá hủy phòng thí nghiệm kia, che giấu bí mật về sự ra đời của mình? Viện Nghiên Cứu Thứ Tám sau lưng Kiều Sơ kia lại từ cách nghĩ gì mà phái người tới tìm phế tích thành phố này, làm nổ tung phòng thí nghiệm?"

"Cái tôi nói chỉ là suy đoán!" Tưởng Bạch Miên trợn mắt trừng Thương Kiến Diệu một cái: "Vả lại, bây giờ chúng ta không cách nào xác định được nhiệm vụ của Kiều Sơ là làm nổ phòng thí nghiệm kia. Ngộ nhớ hẳn ta chỉ tìm kiếm tài liệu thì sao? Nên biết rằng có rất nhiều nguyên nhân gây ra cháy nổ, ví dụ như, thiết bị tự hủy."

Khi nói tới đây, vẻ mặt "hung ác" của Tưởng Bạch Miên dịu đi:

"Hiện tại có thể khẳng định bước đầu là nếu không có Kiều Sơ, trong một thời gian rất dài, phế tích thành phố kia vẫn khó có thể bị phát hiện. Ha, khi nào mà tìm được Viện Nghiên Cứu Thứ Tám thì tốt rồi, chắc chắn bọn họ nắm giữ không ít bí mật về thế giới cũ!"

Sau khi thảo luận thêm một lúc, Tưởng Bạch Miên nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay:

"Cũng hòm hòm rồi, tôi nói qua về bố trí sau này:

Các vị có hai ngày nghỉ, sau đó mọi thứ đều bình thường trở lại. Có điều ấy, lượng huấn luyện các loại mỗi ngày sẽ giảm một nửa. Thời gian buổi sáng thì dành cho nghiên cứu tài liệu, soạn ra manh mối để chuẩn bị cho việc bắt đầu điều tra chính thức.

Chờ đầu xuân sang năm, chúng ta phải xuất phát đi tới điểm điều tra đầu tiên hoặc có thể nói là khu vực của đối tượng điều tra theo dự tính.

Trước đó, tôi sẽ còn tổ chức một cuộc huấn luyện sinh tồn dã ngoại mùa đông, nhưng ở gần công ty thôi, không đi xa, tránh gặp phiền toái."

Nói tới hai từ "phiền toái", Tưởng Bạch Miên lại có chút sinh lòng sợ hãi.

"Kỳ thật phế tích thành phố kia chính là một điểm điều tra rất phù

hợp." Bạch Thần vừa gật đầu vừa nói.

Tướng Bạch Miên ừ một tiếng:

"Điều này phải xem mấy tháng tới đây công ty có từ chỗ đó tìm được manh mối có giá trị gì không. Tôi thì giữ thái độ bị quan."

Bởi vì thứ quan trọng nhất là phòng thí nghiệm thì đã bị nổ tung rồi.

Nhắc tới chuyện này, Long Duyệt Hồng không rõ là tò mò hay lo lắng hỏi:

"Tổ trưởng, sau khi công ty nhúng tay, những người Vô Tâm cao cấp trong phế tích thành phố kia sẽ thế nào?"

"Còn thế nào được nữa? Hoặc là di dời, hoặc bị tiêu diệt, hoặc trở thành đối tượng thí nghiệm." Tướng Bạch Miên nói nghiêm túc: "Ở trên Đất Xám, sự thương hại không cần thiết không hề có chút giá trị nào."

Long Duyệt Hồng im lặng vài giây, đột nhiên nói tiếp:

"Nhưng chắc chắn bọn họ sẽ gây ra thương vong không nhỏ cho công ty... Những người đó đều là đồng nghiệp của chúng ta, có khi còn là người quen biết..."

Tướng Bạch Miên im lặng một lúc, cười mà như không cười:

"Đây là Đất Xám."

Lúc nói, cô đứng dậy, vỗ vai Thương Kiến Diệu:

"Cho nên chúng ta mới phải truy tìm thế giới mới."

"Cho nên cần chúng ta đi cứu vớt toàn bộ nhân loại." Thương Kiến Diệu cực kỳ phối hợp.

Tưởng Bạch Miên nhân cơ hội kết thúc, chỉ ra ngoài và nói:

"Sắp bữa tối rồi, hôm nay tôi mời, chúc mừng chúng ta nhiệm vụ đầu tiên được hoàn thành viên mãn."

Long Duyệt Hồng, Thương Kiến Diệu và Bạch Thần đồng loạt đứng lên.

"Nói thật thì tôi nhớ căng tin của công ty lâu lắm rồi." Long Duyệt Hồng than thở từ tận đáy lòng.

Tuy rằng chuyến đi này anh ta được ăn không ít thịt động vật hoang dã, nhưng những món thịt ấy không khô quá thì cũng mùi vị không ngon. Trong tình huống thiếu gia vị và cách chế biến đúng đắn thì chỉ có thể miễn cưỡng ăn cho đỡ đói, chứ thực sự không được ngon cho lắm.

"Tôi cũng thế." Tưởng Bạch Miên thản nhiên đáp.

Thương Kiến Diệu thì giơ tay lên lau khóe miệng.

Chương 175: Hình Vẽ 1

Trong căng tin nhỏ bên cạnh tổ điều tra thế giới cũ.

Tướng Bạch Miên bùng khay thức ăn trở về, để từng phần thịt xuống.

Trong khay này chất đầy khoai tây mềm với một mảng lớn nước thịt bò sền sệt thơm ngào ngạt xộc vào mũi, gà nướng vàng ruộm, có canh sườn bí đao trông có vẻ khá thanh đạm, từng miếng thịt dê xen lẫn chút hành tây.

"Quá, quá phong phú rồi." Long Duyệt Hồng hít vào mùi hương tràn ngập trong không khí, khen ngợi một câu đầy thật lòng.

Với anh ta mà nói, ăn tết cũng chỉ thế này mà thôi.

Tướng Bạch Miên liếc nhìn anh ta:

"Không phải lúc ở thị trấn Kỳ Phong anh cũng ăn uống vui vẻ lắm sao? Tôi còn tưởng mấy món thịt này đã không cách nào khiến anh xúc động như lúc trước rồi chứ."

"Làm gì có?" Long Duyệt Hồng theo bản năng phản bác một câu.

Anh ta khựng lại, lộ ra vẻ mặt hoài niệm:

"Nhưng mà chân giò hun khói với thịt muối của thị trấn Kỳ Phong đó thực sự rất không tệ..."

Bởi vì thị trấn Kỳ Phong là phụ thuộc của Sinh Vật Bàn Cổ, bọn họ có

thể đổi được số lượng muối ăn đầy đủ và rất hời, thứ này có thể giúp bọn họ lưu trữ được số thịt dư thừa khá nhiều mùa săn bắn và thu hoạch, trữ được đến mùa đông khi khó tìm thấy thú hoang để chống lại cái đói.

"Không phải cậu nói cậu ăn chán rồi sao?" Thương Kiến Diệu ngồi bên Long Duyệt Hồng lật tẩy anh ta.

Long Duyệt Hồng lập tức đờ mặt ra:

"Lúc đó, chỉ là lúc đó thôi!"

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Bạch Thần bưng khay có để bốn phần cơm quay lại.

Cô nhìn từng phần thịt với đồ chay có số lượng tương đương trước mặt, thốt lên:

"Tổ trưởng, thế này có phải khiến cô thanh toán nhiều lắm không?"

"Đây là thịt ưu đãi đặc biệt, chỉ mất một điểm cống hiến." Tường Bạch Miên chỉ vào con gà nướng kia, nói: "Những món khác cộng lại cũng chỉ 150 điểm cống hiến thôi."

"Gì mà cũng chi?" Long Duyệt Hồng nghe vậy, bèn nói: "Nếu bữa nào tôi cũng ăn như thế này, thì số tiền lương mỗi tháng chỉ đủ cho sáu ngày, không, không đủ sáu ngày ấy, ban nãy chưa tính bữa sáng."

"Nếu bữa nào cậu đều có thể ăn nhiều như vậy, tôi có thể bao cậu ăn." Thương Kiến Diệu cực kỳ đứng đắn đưa ra đề nghị.

"... Vậy chỉ một ngày là tôi no quá chết rồi." Long Duyệt Hồng ngẫm nghĩ, cảm thấy không thể nhận đề nghị rất hời này.

Tường Bạch Miên lập tức cười nói:

"Tôi thì không thể bữa nào cũng mời mọi người được, thi thoảng thì không sao. Tôi đã cấp D6 rồi, tiền lương cơ bản thì mọi người cũng biết là được bao nhiêu rồi đó."

"Mỗi một cấp tăng 500 điểm cống hiến. D1 là 1.800 điểm, D2 là 2.300 điểm... D6 chính là 4.300 điểm. Tính cả các loại trợ cấp, tổ trưởng dù không ra bên ngoài thực hiện công việc thực địa thì cũng chỉ ít có 4.500 điểm." Long Duyệt Hồng còn tính toán rất cẩn thận: "Nhưng nếu mỗi bữa đều muốn ăn ngon, đều muốn có đủ thịt thì tháng nào cũng phải tiêu tới 2.000 điểm cống hiến, đây là trong tình huống chúng ta có bữa cơm thêm, bằng không thì ít nhất cũng phải 3.000 điểm. Trừ những cái này đi, còn có nguồn cung cấp năng lượng, phí cấp nước, phí vị trí và các loại chi tiêu thiết yếu, số điểm còn lại sẽ không nhiều... Nếu mà nuôi thêm mấy đứa con, như vậy thì thực sự..."

Long Duyệt Hồng càng nghĩ càng cảm thấy cuộc sống thật gian nan.

Chủ yếu là anh ta đã thích ứng với cuộc sống ngày nào cũng được ăn thịt, vả lại không có sự "xa xỉ" của trẻ con, lại nghĩ tới giấc mơ ban đầu là có một người vợ và hai đứa con, mỗi tuần ba bữa thịt, khó tránh khỏi cảm thấy sang chuyển xe cuộc đời khác.

"Ngừng, ngừng!" Tường Bạch Miên cắt ngang dòng tính toán của Long Duyệt Hồng: "Nói tới mức khiến đầu tôi đau! Vả lại sao anh không tính cả tiền lương của vợ anh? Gia đình là phải do hai người cùng chèo chống chứ."

Tường Bạch Miên nói tới đây thì cười:

"Kỳ thực tiền lương hàng tháng của tôi đều thừa ra không ít. Anh trai tôi kết hôn sớm, đã dọn ra ở riêng rồi. Tôi vẫn luôn sống chung với ba mẹ, tiền lương của bọn họ còn cao hơn tôi không ít, trợ cấp và phúc lợi cũng thế. Ban ngày tôi cơm bổ sung, tối ăn cơm bố mẹ, công ty còn phát cho đồng phục, quá hoàn hảo~"

Tướng Bạch Miên lại nhìn quanh một vòng, cười tủm tỉm nói:

"Lần này mọi người cũng có thể lấy được không ít điểm cống hiến. Bạch Thần lên thành nhân viên chính thức, có thể hưởng đãi ngộ của nhân viên cấp D9 rồi. Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng các anh cũng lên cấp D8, mỗi tháng được thêm 500 điểm cống hiến nữa. Ngoài ra còn có trợ cấp cho công tác thực địa, lần này chúng ta ra ngoài mất chừng một tháng, mỗi người có thể nhận được tám chín trăm điểm."

Khoản lớn nhất chắc chắn là bồi thường giá trị tương đương cho những thu hoạch lần này, cụ thể là bao nhiêu thì hiện giờ tôi không rõ."

Đám người Long Duyệt Hồng và Bạch Thần lắng nghe, không nhìn được mặt sắc tướng tượng sau khi nhận được số lượng điểm cống hiến lớn như vậy thì nên chi tiêu như thế nào.

"Tôi phải xin một căn hộ lớn hơn mới được..." Long Duyệt Hồng nhớ tới hoàn cảnh gia đình chật chội và đám em gái em trai phải ngủ chung với người lớn, nói một câu như đang lẩm bẩm.

Ở trong Sinh Vật Bàn Cổ, nhà ở thường được phân phối theo cấp bậc. Mà nếu muốn vượt cấp xin nhà ở lớn hơn thì phải trả thêm một khoản phí dụng, hơn nữa hàng tháng còn phải nộp thêm tiền thuê.

Đương nhiên các nhân viên cũng có thủ thuật nhỏ, đó chính là không thông qua công ty mà tự mình đi đổi. Ví dụ như sau khi con cái của một số nhân viên lâu năm đều được phân phối tới nhà ở khác, không còn ở chung với cha mẹ, những nhân viên lâu năm kia có thể thu một khoản phí rồi đổi căn phòng nào có vẻ rộng lớn hơn của mình cho những người mà nhà ở đã chật hẹp tới mức không chen chúc được nữa.

Cứ như vậy thì sẽ không có tiền thuê mỗi tháng.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, chờ khi hai nhân viên lâu năm kia qua đời, công ty sẽ dựa theo tư liệu đăng ký để thu hồi nhà ở.

Chương 176: Hình Vẽ 2

Trải qua sự hun đúc lâu như vậy, tiếng lẩm bẩm của Long Duyệt Hồng to hơn bình thường không ít, Tưởng Bạch Miên mỉm cười gật đầu:

"Chí hướng tốt đó."

Cô lại quay sang nhìn Bạch Thần:

"Hắn là cô sẽ tích đủ tất cả điểm cống hiến, chờ đủ cấp độ nhân viên là sẽ làm cải tạo gen?"

Nếu nhân viên có thể trả một số lượng điểm cống hiến lớn, hoặc sẵn sàng trở thành tình nguyện viên cho một số thí nghiệm nguy hiểm, như vậy cấp bậc để xin làm cải tạo gen sẽ giảm xuống, cấp D8, thậm chí D9, cũng có thể xin thành công.

"Ừm." Bạch Thần vô thức kéo chiếc khăn quàng cũ màu xám trên cổ.

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu:

"Tôi xin nhắc lại cho cô một câu thế này, kỹ thuật cải tạo gen vẫn còn chưa hoàn thiện, tiềm ẩn đủ loại nguy hiểm, nếu không phải bắt buộc dĩ thì tốt nhất đừng thử. Ừm... Tôi cũng biết cô có lý do riêng, chỉ là mong cô hãy cân nhắc thật kỹ."

Không chờ Bạch Thần trả lời, Tưởng Bạch Miên ngửi mùi thơm tràn ngập trong không khí:

"Mau ăn, mau ăn, đồ ăn sắp nguội hết rồi!"

Cô vừa nói vừa giơ đũa nhanh nhẹn xé cái cánh của con gà nướng kia.

Dưới lớp da vàng cánh gián là một tầng dầu mỡ kiểu như vào miệng là tan, lại thêm hương vị của mấy loại gia vị làm cho Tường Bạch Miên gần như không thể dừng miệng được.

Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần cũng gia nhập hàng ngũ hưởng dụng đồ ăn, ai nấy đều hết sức chăm chú ăn, hoàn toàn không rảnh tán gẫu.

Sau khi ăn xong, Tường Bạch Miên nhấp một hớp canh, hơi híp mắt lại, thỏa mãn nói:

"Mỗi lần từ ngoài kia trở về, được ăn một bữa như thế này, thật sự có thể khiến người ta cảm nhận được sự tốt đẹp của cuộc sống."

"Cho nên càng phải cứu vớt toàn bộ nhân loại." Thương Kiến Diệu cũng đặt bát đũa xuống, lau khóe miệng.

"Anh không thể đổi lời kịch nào khác sao?" Tường Bạch Miên trợn mắt trừng người này.

Thương Kiến Diệu gật đầu, đột nhiên hỏi:

"Vậy cô cảm thấy rốt cuộc Tiểu Xung là loại người nào?"

Nghe thấy cái tên "Tiểu Xung" này, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng còn đang mút xương gà đồng thời dừng lại.

Đối với bọn họ mà nói, cái tên này vừa thần bí vừa đáng sợ, hết như đại diện cho một cấm kỵ nào đó.

Trong nhiều ngày trước đó, bọn họ cố ý lãng quên Tiểu Xung, không nhắc đến trong các cuộc thảo luận.

Tường Bạch Miên im lặng vài giây rồi nói:

"Tôi nghi ngờ cậu ta là người Vô Tâm cao cấp, là người Vô Tâm cao cấp trong những người Vô Tâm cao cấp, thậm chí có thể gọi là vua của người Vô Tâm. Có lẽ, lúc ấy vì cậu ta ở cạnh, muốn xem bản nhau thực sự, cho nên tôi mới vô thức xem nhẹ năng lực người thức tỉnh và phạm vi tương ứng của Kiều Sơ..."

"Một người Vô Tâm khôi phục trí tuệ và trí nhớ của con người?" Long Duyệt Hồng hoảng sợ, thì thào lắp bắp: "Không, người Vô Tâm sao có được trí tuệ của loài người chứ..."

Tường Bạch Miên nói với vẻ mặt nặng nề:

"Cậu ta không chỉ có như vậy, nói không chừng còn có năng lực đáng sợ như của sinh vật đột biến và người Vô Tâm cao cấp..."

"Một siêu nhân loại?" Bạch Thần nói với ngữ khí nặng nề hơn hẳn.

Thương Kiến Diệu giơ tay:

"Cậu nhóc dùng việc cơ thể không cách nào trưởng thành để đổi lại trí tuệ?"

"Ý anh là Tiểu Xung cũng có khuyết điểm nghiêm trọng, còn xa mới được coi là siêu nhân loại?" Tường Bạch Miên hiểu ý ngầm trong lời Thương Kiến Diệu nói.

Thương Kiến Diệu do dự:

"Nhóc ấy là bạn tôi."

"Cho nên không được nói xấu bạn bè?" Tường Bạch Miên thử giải mã tư duy nhảy vọt của đối phương.

Thương Kiến Diệu không trả lời.

"Ha ha." Long Duyệt Hồng bật cười hai tiếng, rồi đột nhiên nhận ra:
"Chẳng lẽ tôi không phải bạn cậu? Vì sao cậu thường xuyên nói xấu tôi?"

Thương Kiến Diệu liếc nhìn anh ta:

"Tôi chỉ lặp lại những gì cậu đã nói thôi. Ài, tôi chỉnh sửa gen rồi mà mới được một mét bảy lăm, đáng vẻ cũng bình thường..."

"Dừng!" Long Duyệt Hồng cắt ngnag lời nhại lại của Thương Kiến Diệu.

Tưởng Bạch Miên nhìn mà khó nén nụ cười, vừa đứng dậy vừa nói:

"Được rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi. Ài... Chỉ có tôi là còn phải tăng ca, viết cho xong báo cáo nhiệm vụ rồi còn đệ trình lên trên."

"Cần tôi giúp đỡ không?" Bạch Thần hỏi một câu.

Tưởng Bạch Miên cười ha ha nói:

"Yêm tâm, tôi sẽ không quên cái gì nên viết, cái gì không nên."

Bạch Thần bị vạch trần thì hơi có chút xấu hổ, khẽ cúi đầu xuống.

Sau khi chào tạm biệt Tưởng Bạch Miên và Bạch Thần, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng tiến vào thang máy, quay trở lại tầng 495.

Lúc thang máy đang đi xuống, Long Duyệt Hồng nhìn bóng dáng chính mình trên vách kim loại, đột nhiên thở dài:

"Không biết lần này có thể chuyển tổ thành công hay không..."

Không chờ Thương Kiến Diệu đáp lại, anh ta lại nói tiếp với vẻ mê mang:

"Kỳ thật hiệng giờ tôi có chút hiểu ý nghĩa công việc của tổ điều tra thế giới cũ... Cuộc sống trong công ty với một người vợ, hai đứa con, mỗi tuần ba bữa thịt quả thật rất tốt đẹp, tôi vẫn rất chờ mong, nhưng chờ khi lớn tuổi rồi, liệu có cảm thấy sống uổng cuộc đời, sống một đời vô dụng không?"

Thương Kiến Diệu vẫn nhìn thẳng phía trước, không để ý anh ta.

Long Duyệt Hồng cũng im lặng theo, mãi khi thang máy tới tầng 495, anh ta mới cười nói:

"Phó mặc cho số phận vậy."

Thương Kiến Diệu liếc nhìn anh ta:

"Vậy cậu về đổi tên lại trước đã."

Lúc nói, bọn họ chia tay ở ngã ba trước cửa thang máy, quay về nhà mình.

Không lâu sau, Thương Kiến Diệu đã về tới phòng số 196, khu B.

Hắn vừa lấy chìa khóa ra, đã thấy bên dưới cùng của cửa có người dùng phấn trắng vẽ hình ảnh trẻ con giản lược.

Ở trong Sinh Vật Bàn Cổ đa dạng tập tục này, nét vẽ trẻ con này không phải điều gì đáng kỳ quái cả, nếu không thích thì cứ xóa đi là được.

Nhưng Thương Kiến Diệu biết một bức vẽ đó, ở vị trí đó có nghĩa là:

5 giờ 30 phút sáng mai, chỗ cũ, giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ tụ hội.

Thương Kiến Diệu giơ tay lên nhẹ nhàng lau khóe miệng.

Chương 177: Cuộc Sống Quen Thuộc 1

Sau khi dùng chìa khóa màu đồng thau mở cửa phòng ra, Thương Kiến Diệu dùng ánh đèn đường hắt lên trần nhà nhìn thấy chiếc giường gỗ quen thuộc, bồn rửa tay, vít mở rộng, bàn gỗ sơn màu hồng và bộ ghế bành.

Cảnh tượng giống hệt lúc hần rời đi.

Nhờ có hệ thống thông gió khá tốt và hoàn cảnh địa lý độc đáo của tòa nhà dưới lòng đất này, Thương Kiến Diệu thậm chí không cảm thấy căn phòng có cảm giác ngột ngạt, cũng không thấy nơi đây tích bụi bặm gì.

Hần chậm rãi bước vào, trở tay đóng cửa lại. Tiếp đó hần lấy chiếc khăn lau trông có vẻ cũ bên bồn rửa tay xuống, vặn vòi nước xối ướt khăn.

Sau đó lúc thì hần khom lưng, lúc thì ngồi xổm xuống, lau một lượt tất thảy những chỗ có thể lau.

Chờ khi làm xong xuôi mọi chuyện thì cũng vừa tròn bảy giờ tối.

Thương Kiến Diệu, khi đã tắm rửa và thay thường phục ở Bộ phận An toàn, lập tức cầm chìa khóa, mở cửa đi tới Trung tâm Hoạt động của tầng này.

Dọc đường đi, hần thấy các nhân viên ăn tối xong đang lục tục trở về, trong đó có không ít người quen biết Thương Kiến Diệu.

Bọn họ gật đầu với nhau coi như chào hỏi.

Thương Kiến Diệu nhanh chóng đi tới Trung tâm Hoạt động ở khu C, thấy mấy thanh niên trẻ tuổi người ngồi kẻ đứng đang tán gẫu với nhau ở chỗ cửa vào, mà người đang bước tới phía đối diện là Thẩm Độ.

Người đàn ông trung niên đã "dẫn đường" cho Thương Kiến Diệu gia nhập giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ này nở nụ cười nói:

"Tiểu Thương, cháu ra ngoài làm việc đã về rồi sao?"

Thương Kiến Diệu cười đáp lại:

"Vâng, mót rác về rồi ạ."

"..." Thẩm Độ có chút không hiểu câu trả lời của Thương Kiến Diệu, mà còn giải thích: "Chú nghe lão Trần kể đấy. Mấy ngày trước không thấy cháu đâu, chú còn tưởng cháu xảy ra chuyện gì, kết quả lão ấy bảo chú biết là cháu tham gia Bộ phận An toàn, ra ngoài làm việc rồi."

"Thật nuối tiếc." Thương Kiến Diệu đáp lại.

"..." Thẩm Độ hoàn toàn không theo kịp dòng suy nghĩ cuả hắn, chỉ có thể cười nói như đang tự nói: "Tất cả mọi người đều rất nhớ cháu, gặp lại sau nhé."

Thương Kiến Diệu tỏ ra khó xử:

"Tiếc là cháu không mang quà gì về cho mọi người. Không thì, cháu làm một bài biểu diễn nhé?"

"Không, không cần." Thẩm Độ phát hiện mình hoàn toàn là đang ông nói gà bà nói vịt.

Ông ta lại ám chỉ chuyện rạng sáng mai tụ hội, rồi vội vàng chào tạm biệt Thương Kiến Diệu.

Sau đó Thương Kiến Diệu cũng tiến vào Trung tâm Hoạt động, chào hỏi những người mình quen hoặc không quen.

Quản lý Trần Hiền Vũ của Trung tâm Hoạt động đang ngồi trên chiếc ghế đẩu vang lên những tiếng cọt két, thấy Thương Kiến Diệu bước vào thì vội vàng giơ tay phải lên vẫy, ra hiệu cho hắn tới bên này.

"Thế nào? Lần này thu hoạch thế nào?" Ông ta tò mò hỏi.

Không chờ Thương Kiến Diệu trả lời, ông ta đã chỉ vào đồng hồ vụn vặt bày trước mặt:

"Có cần lão già này bán thay cho không? Chỉ lấy ít điểm cống hiến làm công thôi."

Thương Kiến Diệu ngồi xồm xuống, cầm lấy chiếc đồng hồ cơ rách nát mà lão Trần mãi chưa bán đi được, hỏi rất nghiêm túc:

"Liệu bày xe thiết giáp ở chỗ này thì có quá chật không?"

"??" Trần Hiền Vũ nhất thời không hiểu ý của đối phương.

Thương Kiến Diệu tiếp tục hỏi:

"Có thể đặt súng máy hạng nặng ở đây để bán không?"

"Cậu tưởng công ty chết rồi à!" Lão Trần theo bản năng mắng: "Thứ đó, chắc chắn bọn họ sẽ bắt cậu nộp lên đấy! Ặc... Cũng phải, cậu vừa trở về, tất cả thu hoạch còn đang trong quá trình thẩm tra, không biết cuối cùng sẽ lấy được cái gì."

Trần Hiền Vũ nói tới đây thì cười miếu:

"Loại chuyện này, cậu nói thẳng ra là được mà, làm gì phải vòng vo lẩn vậy? Còn xe thiết giáp, súng máy hạng nặng, sao cậu không nói

luôn thiết bị bộ xương ngoài quân dụng đi?"

Thương Kiến Diệu ngẫm nghĩ:

"Cái gì thì phải xem ông có thật sự muốn hay không. Tiếc ghê..."

"Tiếc cái chó ấyl!" Trần Hiền Vũ thuận miệng mắng một câu, rồi hỏi đầy quan tâm: "Thế nào? Chuyển công tác bên ngoài lần này coi như thuận lợi chứ?"

Thương Kiến Diệu hồi tưởng một chút:

"Thỏ rất khó bắt."

"Ha ha." Trần Hiền Vũ cười đầy chế nhạo: "Tôi nhớ lần đầu tiên tôi bắt thỏ, dùng súng trường của thế giới cũ, hiện giờ hẳn là đã bị loại bỏ rồi, tóm lại, một phát súng bắn ra, cả con thỏ nát bét, lúc đó tôi đau lòng lắm..."

Lúc này, có nhân viên tới bên này lật xem đồ vật trên quầy, lão Trần vội vàng giới thiệu, không quan tâm tới Thương Kiến Diệu nữa.

Thương Kiến Diệu chậm rãi đứng dậy, đi tới chỗ khuất nhất và không có người trong Trung tâm Hoạt động, kéo ghế dựa rồi ngồi xuống.

Hắn không tìm người tán gẫu, mà im lặng quan sát bốn phía:

Một đám đàn ông vây quanh một bàn gỗ nhỏ chơi bài, ai thua một ván thì sẽ bị rút ghế, chỉ có thể ngồi xổm chơi;

Bên cạnh họ có nhiều người túm tụm hơn, người ôm hai tay đưa ra lời bình, kẻ thì lớn tiếng cảm thán, tỏ vẻ nuối tiếc, người thì cười hi hi ha ha, không ngừng cười nhạo, kẻ thì thường xuyên thúc giục muốn thay chân;

Chương 178: Cuộc Sống Quen Thuộc 2

Ở chỗ xa hơn, những người phụ nữ như Nhậm Khiết ngồi tùm lại một chỗ, bàn tán về các loại lời đồn đại trong công ty. Bọn họ còn tranh thủ dùng vải vụn làm đế giày, dùng sợi len đổi từ chợ Cung ứng Vật tư để đan quần áo mùa đông cho đám trẻ, hoặc dùng bình sữa nhựa không biết truyền mấy đời cho đứa bé uống sữa.

Ở một góc khác, mấy người trẻ tuổi tự chiếm cứ một góc, ngồi đó xì xào bàn tán. Trước mặt bọn họ có bày loại kẹo với phần vỏ có thể ăn được, bánh, bình thủy tinh màu màu da cam hoặc màu xanh đậm, tất cả đều là hàng đắt tiền đổi từ Chợ Cung ứng Vật tư, những nhà bình thường chỉ có khi ngày lễ tết thì mới đổi được một ít. Nhưng những thanh niên vừa mới được phân việc, lại còn đang trong giai đoạn yêu đương thì có vẻ đều tiêu tiền như nước, dù sao vẫn còn có thể ăn uống miễn phí với gia đình;

Ngoài cửa sổ của Trung tâm Hoạt động, bên chỗ đèn đường chiếu xuống, trong chỗ khuất giữa hai dãy phòng thì bóng người vụt lóe, lúc thì kéo dài, lúc thì tách ra.

Trên đường đi tới Chợ Cung ứng Vật tư, có người xách những bình thủy tinh với màu sắc khác nhau nhưng rỗng tuếch định đi đổi chút điểm cống hiến về.

Trong và ngoài phòng, phàm là chỗ tương đối trống trải thì đều trở thành bãi chiến trường cho lũ con nít chạy tới chạy lui...

Thương Kiến Diệu nhìn cảnh tượng đó, vẻ mặt bình thản, không có chút động tác nào.

Hắn cứ thế nhìn không biết bao lâu, Long Duyệt Hồng bước vào từ ngoài cửa.

Sau khi lần lượt chào hỏi người quen, Long Duyệt Hồng phát hiện Thương Kiến Diệu ở một góc:

"Sao cậu lại tới đây?"

Anh ta nhớ rõ vào giờ này Thương Kiến Diệu chỉ thích ở nhà chờ bản tin giờ tròn và các chương trình radio.

Vả lại, lần này mới trở về từ bên ngoài, chắc chắn càng cần nghỉ ngơi.

Thương Kiến Diệu không trả lời câu hỏi kia của Long Duyệt Hồng, mà hỏi ngược lại:

"Sao cậu không đi tìm Phùng cái gì ấy nhỉ, cô bé ở đài phát thanh ấy?"

"Phùng Vân Anh." Long Duyệt Hồng ngồi xuống, thở dài thườn thượt: "Tôi mới đi tìm cô ấy, phát hiện cô ấy đang hẹn hò người khác rồi."

Thương Kiến Diệu thở dài theo:

"Ài, tôi đã chỉnh sửa gen rồi mà mới..."

"Ngừng!" Long Duyệt Hồng lập tức cắt ngang lời hắn, lại nói: "Thực ra tôi có thể hiểu được, tôi ra ngoài một lần mà đi cả tháng trời, không biết khi nào mới có thể trở về, cũng không rõ liệu có về được không, hơn nữa chúng tôi cũng mới quen biết, thậm chí còn chưa đến mức bạn bè, làm sao cô ấy chịu chờ tôi chứ?"

Thương Kiến Diệu liếc nhìn Long Duyệt Hồng một cái:

"Cậu có biết tôi định nói gì không?"

Long Duyệt Hồng đáp lại với vẻ mặt nặng nề:

"Đây là Đất Xám."

"Không phải." Thương Kiến Diệu lắc đầu: "Cho dù cậu không ra ngoài làm việc, hy vọng cũng không cao."

"..." Long Duyệt Hồng không biết mình nên khóc hay nên bực nữa: "Nói chuyện với cậu đúng là làm tổn thương người khác mà!"

"Bảo mẹ cậu giới thiệu cậu cho cô khác đi." Thương Kiến Diệu dùng một tay chống bàn đứng dậy.

"Ừ, còn ít nhất hai tháng nữa mới tới lần ra ngoài hành động tiếp theo..." Long Duyệt Hồng vừa gật đầu vừa hỏi: "Cậu định về à?"

Không chờ Thương Kiến Diệu đáp lại, anh ta lẩm bẩm:

"Cũng phải, sau khi từ ngoài kia quay về, tôi cảm thấy toàn thân lập tức trở nên vững vàng, thả lỏng hơn hẳn. Mà một khi thả lỏng thì cảm thấy mệt mỏi muốn chết."

Anh ta cũng vừa nói vừa đứng lên:

"Thôi về ngủ một giấc đi."

Thương Kiến Diệu liếc nhìn anh ta:

"Sắp bắt đầu bản tin giờ tròn rồi."

"Cậu không mệt à, còn nghe bản tin giờ tròn?" Long Duyệt Hồng có chút kinh ngạc.

Anh ta vừa dứt lời, đột nhiên nhận ra:

Trong tổ điều tra thế giới cũ, người có cảm giác mệt mỏi như vậy có lẽ chỉ có mình anh ta mà thôi...

Thương Kiến Diệu không nói gì thêm, vẫy vẫy tay chào tạm biệt Long Duyệt Hồng rồi quay về nhà mình.

Ánh sáng trắng nhạt của đèn huỳnh quang treo trên trần nhà chiếu xuống, khiến bóng của hắn lúc thì kéo thật dài, lúc thì rút ngắn lại.

Không lâu sau, Thương Kiến Diệu mở cửa vào nhà, cởi áo khoác, nằm dựa lên giường.

Hắn không bật đèn, mà để mặc cho ánh sáng bên ngoài xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong, làm cho một nửa căn phòng sáng ngời, nửa kia chìm trong bóng tối, mà lại không tạo ra ranh giới rõ ràng.

Trong sự tĩnh lặng đó, loa phóng thanh chĩa xuống trên trần nhà phát ra tiếng xè xè, sau đó một giọng nói ngọt ngào nghe hơi trẻ con vang lên:

"Chào mọi người, tôi là phát thanh viên Hậu Di của bản tin giờ tròn, bây giờ là tám giờ tối..."

Hôm nay, ủy viên Hội đồng Quản trị, phó tổng giám đốc Lâm Ngưỡng thị sát khu Năng lượng, nhấn mạnh phải đảm bảo nguồn cung năng lượng cho mùa đông...

Theo dự báo của sở Khí tượng Mặt đất, trong mấy ngày tới, có một luồng không khí lạnh từ băng nguyên tràn xuống phía nam, nhiệt độ của hoang dã Hắc Chiếu sẽ giảm xuống 5 độ C...

... Hôm nay khu nhà xưởng lại xuất hiện một người mắc bệnh Vô Tâm, người phát bệnh đã bị khống chế...

... Bộ phận Giải trí mời người phụ trách các đơn vị cùng bàn bạc hội

biểu diễn cuối năm...

...."

Tiếng đài phát thanh vang vọng trong căn phòng có hơi chút vắng lặng này, làm cho nơi đây thêm vài phần sức sống.

Chương 179: Đảo Nhỏ 1

Chờ khi ánh đèn đường lần lượt tắt, xung quanh tối đen xuống, Thương Kiến Diệu giơ tay phải lên nắm bóp huyết Thái dương hai bên.

Hắn nằm hẳn xuống, nhắm hai mắt lại.

...

Lúc này đây, nơi hắn xuất hiện không còn là "đại sảnh quần tinh" nữa, mà là mảng biển rộng hư ảo lấp lánh ánh sáng kia.

Phía trước hắn có một hòn đảo không lớn, đất trên đảo màu nâu sậm, những tảng đá với hình thù kỳ quái lởm chởm, không hề có dấu vết nào về sự tồn tại của sinh mệnh.

Đây là hòn đảo đầu tiên mà Thương Kiến Diệu gặp phải sau khi tiến vào "biển Khởi Nguyên".

Dựa theo những gì học giả cổ vật Đỗ Hành nói, đây là tương ứng với nỗi sợ hãi tiềm ẩn trong mỗi người. "Đảo nhỏ" mà những người thức tỉnh khác gặp được chắc chắn sẽ không giống nhau, về số lượng thì cũng là như thế.

Thương Kiến Diệu đã ở lại nơi đây rất nhiều ngày, nhưng vẫn không thể nào chiến thắng nỗi "hòn đảo" này.

Trên đảo không có quái vật, mà tồn tại một loại "điều kiện tự nhiên" cực kỳ ác liệt.

Một khi Thương Kiến Diệu leo lên, tất cả ánh sáng trước mắt đều biến mất, trong tai cũng không còn chút âm thanh nào.

Khi hẩn ở trên hòn đảo này thì hết như bị nhốt trong một căn phòng tối đen, đóng kín và quái dị, không chỉ đưa tay không thấy năm ngón, mà thậm chí còn không nghe thấy cả âm thanh của chính mình.

Điều này làm cho Thương Kiến Diệu thậm chí còn không thể cảm nhận được sự trôi đi của thời gian, chỉ cảm thấy bóng tối và sự im lặng như hóa thành thực chất đang dần dần ăn mòn tâm linh của chính hẩn.

Mỗi một lần hẩn đều không thể ở lại trên đảo quá lâu, luôn vì tinh thần sụp đổ, sợ hãi tột độ, gần như phát điên mà thoát ra ngoài.

Nếu không phải vì học giả cổ vật Đỗ Hành có nói về ý nghĩa của "biển Khởi Nguyên" và các hòn đảo khác nhau, chắc chắn Thương Kiến Diệu đã từ bỏ việc cố gắng, mà chuyển sang tìm kiếm những đảo khác trên biển rộng mênh mông vô biên này.

Hẩn tin rằng vòng qua nơi đây có nghĩa là bản thân đã bị nỗi sợ trong nội tâm đánh bại, năng lực người thức tỉnh có lẽ sẽ không còn tăng mạnh và biến hóa nữa.

Thương Kiến Diệu ngóng nhìn hòn đảo này một lúc, rồi dựa theo kế hoạch định sẵn, hẩn cúi đầu xuống nhìn bóng dáng như ẩn như hiện theo trong sóng nước hư ảo kia.

Hẩn do dự vài giây, đôi mắt dần trở nên sâu thẳm:

"Bọn họ là nhân viên công ty Sinh Vật Bàn Cổ, mình cũng là nhân viên của Sinh Vật Bàn Cổ;

Bọn họ rất trẻ, mình cũng còn rất trẻ;

Ba mẹ của bọn họ vẫn còn ở bên, cho nên..."

Thương Kiến Diệu dừng lại, rồi tự mình đưa ra câu trả lời:

"Cho nên cha mẹ mình cũng vẫn còn ở bên mình."

Mặt hắn dần lộ ra nụ cười. Đây là một nụ cười hiền hòa, yên tâm.

Thương Kiến Diệu không lãng phí thời gian nữa, gior hai tay bám lấy nham thạch bên rìa hòn đảo rồi trực tiếp leo lên.

Bởi vì bản chất của "biển Khởi Nguyên" là hư ảo, cho nên quần áo của hắn không ướt sũng, trên tóc cũng không có lấy dù chỉ một giọt nước.

Đôi chân Thương Kiến Diệu vừa chạm đất, tầm mắt hắn lập tức tối đen, không còn nhìn thấy bất cứ một cái gì hết.

Điều này làm cho hắn có cảm giác như không gian chật hẹp, có thể chạm vào rìa mép bất cứ lúc nào.

"Ê! Mi khỏe không?" Thương Kiến Diệu thử nói thật to, nhưng không nghe được chút âm thanh nào.

Giờ khắc này, hắn như bị thế giới vứt bỏ, bị ném vào một nơi cực kỳ khủng khiếp, không ai quan tâm.

Thương Kiến Diệu thử đưa chân ra, dùng việc bước đi để hóa giải nỗi sợ hãi và bất an đang dần dâng lên trong lòng.

Nhưng bất kể hắn có tự trấn an bản thân như thế nào, "bóng tối" kia vẫn chậm rãi ăn mòn tâm linh của hắn, không thể ngăn chặn.

Thương Kiến Diệu co người lại, dường như tìm được một điểm để dựa vào trong bóng tối tĩnh lặng không người này.

Điều này khiến hắn có thể kiên trì được lâu hơn so với những lần

trước, nhưng sau đó sự thực là bên người chỉ có không khí khiến hẩn buồn bã thất vọng, trái tim đập nhanh hơn, vẻ mặt dần dao động.

"Là giả..." Thương Kiến Diệu đột nhiên nói nhỏ một câu.

Trán hẩn nhanh chóng toát đầy mồ hôi lạnh, hai đầu gối dần khuyu làm cho cả người ngồi xồm xuống, tự bao bọc lấy bản thân.

...

Trong căn phòng số 196, Thương Kiến Diệu mở choàng mắt.

Hẩn há mồm thở hổn hển, rồi đưa mắt nhìn xung quanh.

Bên trong phòng tối om, bên ngoài thì tĩnh lặng không chút tiếng động.

Thương Kiến Diệu vội vàng thò tay vào dưới gối lấy đèn pin của mình ra, đẩy nút bật sáng.

Một cột sáng bắn ra, chiếu vào bức tường phía đối diện, chiếu sáng quần áo trên móc treo quần áo và bồn rửa tay bên cạnh.

Thương Kiến Diệu nhìn ánh sáng màu vàng nhạt này, hô hấp dần ổn định trở lại.

Qua chừng một phút sau, hẩn tắt đèn pin, kéo chăn rồi chìm vào trong giấc ngủ say.

Không biết bao lâu sau, Thương Kiến Diệu bị tiếng đập cửa dồn dập làm tỉnh giấc.

Tiếng đập cửa kia lặp đi lặp lại ba lần, rồi dần dần đi xa.

Thương Kiến Diệu biết đây là thành viên của giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ đang báo cho hẩn biết sắp đến thời gian tụ hội rồi.

Với thành viên không có đồng hồ, sống cách chỗ đồng hồ treo tường khá xa thì giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ sẽ phái người có khả năng nắm bắt được thời gian tới nhắc nhở.

Còn chuyện sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa, không muốn rời giường, hoặc là vì các loại lý do khác không muốn tham gia tụ hội lần này thì đó là chuyện của riêng cá nhân.

Nếu đã quyết định sẽ không tham gia từ trước, hoặc trong nhà có khách khứa ngủ lại, không tiện để người ta biết chuyện, vậy trước khi tắt đèn nhớ xóa hình vẽ bằng phấn dưới cửa là được, bởi như vậy thì sẽ không ai tới gõ cửa.

Thương Kiến Diệu nhanh chóng vùng người bò dậy, xuống giường, đi rửa mặt và đánh răng sạch sẽ.

Sau đó hẩn khoác thêm một chiếc áo khoác bông màu xanh thẫm, cầm đèn pin đi thẳng tới nhà vệ sinh công cộng gần đó, đi vệ sinh một chút.

Chương 180: Đảo Nhỏ 2

Sau khi xong xuôi, Thương Kiến Diệu mới dọc theo con đường quen thuộc đi tới nhà Lý Trinh ở số 35 khu A.

Cốc cốc cốc, Thương Kiến Diệu gõ nhẹ lên cửa phòng ba cái.

Rất nhanh từ phía sau cửa vang lên một giọng nói cổ hạ nhỏ xuống:

"Sinh mệnh quan trọng nhất."

Thương Kiến Diệu cực kỳ thành thạo đáp lại:

"Sinh mạng mới như mặt trời."

Trong tiếng động rất nhỏ, cửa phòng nhanh chóng được mở ra, hé lộ chút ánh sáng mờ mờ ở bên trong.

Lý Trinh, với đuôi mắt hơi nhọn nhếch lên trên, liếc nhìn Thương Kiến Diệu một cái, rồi mỉm cười nói:

"Vào đi."

Cô ta nhanh chóng dịch người sang bên cho Thương Kiến Diệu đi vào trong phòng.

"Chờ lát nữa nhớ nói cho bọn dì cảnh tượng thực sự của bên ngoài với nhé." Lý Trinh vừa mở cửa vừa cười nói.

"Vâng, dì Lý." Thương Kiến Diệu cực kỳ lễ phép.

Lý Trinh chỉ vừa vào một chỗ trống:

"Ngồi đi, sắp bắt đầu rồi, cháu tới hơi muộn đấy."

Cô ta chỉ thuận miệng nói như vậy chứ không hề có ý trách cứ, dù sao thì vẫn chưa tới thời gian tụ hội thực sự.

Thương Kiến Diệu thì giải thích rất nghiêm túc:

"Cháu đánh răng trước."

"..." Nụ cười cứng ngắc trên mặt Lý Trinh, cô ta cứng ngắc gật đầu:
"Tốt, rất tốt."

Thương Kiến Diệu nghe vậy rồi mới đi tới chỗ băng ghế nhỏ kia, ngồi xuống.

Băng ghế kia khá thấp, với người cao ráo như hần thì bắt buộc phải cố gắng gập hai chân mình lại thì mới có thể khiến cả bộ mông ngồi gọn được.

Thấy tư thế của hần không quá thoải mái, Thẩm Độ tới từ trước bèn đứng lên:

"Chúng ta đổi chỗ đi."

"Cảm ơn chú Thẩm." Thương Kiến Diệu không hề khách sáo.

Sau khi ngồi xuống lần nữa, hần nhìn quanh một lượt, rồi chào hỏi các thành viên khác.

Hần đã tham dự các tụ hội của giáo đoàn tương tự thế này nhiều lần, không còn xa lạ gì tất cả các thành viên của tầng này nữa.

Sau khi chờ thêm một lúc, "Người Dẫn Đường" Nhậm Khiết từ căn phòng thông với phòng ngủ bên trong đi tới vị trí giữa giường, tú

quần áo và tủ bát đĩa.

"Tiểu Thương về rồi à?" Nhậm Khiết với bộ đồ sơi tổng hợp khế gật đầu, cười hỏi thăm một tiếng.

Thương Kiến Diệu lập tức đáp lại:

"Ca ngợi sự khoan dung của người!"

"..." Nhậm Khiết sửng sốt vài giây mới hiểu được Thương Kiến Diệu nói vậy là có ý cảm ơn sự chiếu cố của Tư Mệnh nên cuối cùng mới bình yên trở về.

Bà ta gượng cười nói:

"Không cần phải nghiêm trang như vậy, chỉ là tán gẫu bình thường thôi."

Không chờ Thương Kiến Diệu đáp lại, bà ta lập tức nghiêm túc nói:

"Phần này chúng ta bắt đầu chính thức giảng đạo, nội dung hôm nay là cái chết. Bất cứ sinh mạng nào rồi cũng phải chết, tựa như lá cây luôn chuyển sang màu vàng, rơi xuống đất..."

Thương Kiến Diệu đột nhiên giơ cánh tay lên.

"Có vấn đề gì?" Nhậm Khiết hỏi với vẻ hơi lo lắng.

Bà ta tưởng rằng Thương Kiến Diệu đã phát hiện ra điểm gì bất thường.

Thương Kiến Diệu đứng dậy, nói:

"Rất nhiều lá cây sẽ không biến thành màu vàng..."

Cơ trên mặt Nhậm Khiết giật giật, lập tức cắt ngang lời trần thuật của

hắn:

"Đây chỉ là một so sánh. Các vấn đề tương tự ấy, chờ khi giảng đạo kết thúc thì hãy nhắc lại, giờ nghe cho cẩn thận, đừng nói gì hết."

"Vâng." Thương Kiến Diệu ngồi xuống, tỏ ra hơi thất vọng.

Sau đó, hắn cực kỳ tập trung lắng nghe Nhậm Khiết giảng đạo, chỉ là ánh mắt dường như có chút lơ đãng, không có tiêu điểm.

Không lâu sau, Nhậm Khiết kết thúc giảng đạo, rồi nói với tất cả các thành viên đang ngồi ở đây:

"Tiếp theo là giai đoạn thổ lộ. Mọi người có thể kể những nỗi phiền não trong lòng cho các anh chị em, từ chỗ bọn họ hấp thu sức lực..."

Khi nói những lời này, bà ta nhìn chăm chăm Thương Kiến Diệu, dùng ánh mắt đe dọa không cho hắn mở miệng.

Bà ta nhớ rõ lần đầu khi bà ta nói những lời tương tự, Thương Kiến Diệu bất thành linh nói chen ngang:

"Không chỉ có anh chị em, còn có cô chú nữa."

Chờ khi nói xong, xác định là Thương Kiến Diệu không cách nào nói chen vào, Nhậm Khiết mới lặng lẽ thở phào một hơi.

Một giây sau, Thương Kiến Diệu chủ động giơ tay chia sẻ phiền não trong lòng:

"Giờ hơi đói."

"Người tiếp theo." Nhậm Khiết không chút do dự đáp lại.

Một người phụ nữ chừng hai mươi tuổi mím môi dưới rồi nói:

"Quản lý Vương A Phi của Chợ Cung ứng Vật tư chúng tôi luôn ủng hộ việc thành lập Trung tâm Sinh sản, cho rằng như vậy thì sẽ giảm bớt việc nữ nhân viên lấy cớ xin nghỉ, cho rằng điều đó sẽ khiến tình cảm giữa vợ chồng trở nên tốt đẹp hơn.

Tôi biết đó là ý kiến của một cá nhân, không đại diện cho điều gì cả, nhưng luôn không nhịn được đi tranh cãi với ông ta. Mà ông ta, mà ông ta lại tìm cớ chuyển tôi khỏi công việc ban đầu, cho sang làm dọn vệ sinh vốn vất vả nhất..."

Nhậm Khiết lắng lắng nghe, rồi giơ hai tay lên làm động tác đung đưa em bé:

"Thần sẽ trừng phạt kẻ có tội."

Bà ta không nói gì nữa, mà quay sang nói với Thẩm Độ:

"Tới lượt anh."

Thẩm Độ gãi gãi tóc:

"Đứa con tôi càng ngày càng không nghe lời..."

Tiếp đó các thành viên chia sẻ những nỗi phiền não như người thân qua đời, chồng thô bạo, vợ lãnh đạm, con cái bướng bỉnh, công việc không hài lòng, và đều được tất cả những người khác cùng an ủi.

Đến cuối cùng, Nhậm Khiết trở lại vị trí ban đầu, nói với các thành viên của giáo đoàn:

"Tiếp theo, tiếp nhận tiệc thánh."

Thương Kiến Diệu lập tức ngồi thẳng người, đôi mắt lấp lánh tỏa sáng.

Nhậm Khiết và Lý Trinh nhanh chóng đi ra từ căn phòng bên trong,

một người ôm một đồ đựng nửa trong suốt hình trụ, người kia thì bê bát đĩa.

Trong đồ đựng kia có chứa thứ chất lỏng sền sệt màu trắng.

Nhậm Khiết đi tới trước mặt Thương Kiến Diệu đầu tiên, múc một muôi chất lỏng đổ vào cặp lồng trong tay hắn:

"Đây là tiệc thánh của hôm nay, sữa chua."

Thương Kiến Diệu khẽ hít vào một hơi, đáp lại với vẻ thành kính dị thường:

"Ca ngợi sự khoan dung của người!"

Chương 181: Trưng Cầu Ý Kiến 1

Sau khi húp sùm sụp xong sữa chua có bỏ thêm chút đường, Thương Kiến Diệu bung cặp lồng, lại đưa mắt nhìn Nhậm Khiết và Lý Trinh.

Hai người phụ nữ phụ trách chia tiệc thánh này cố ý không nhìn hấn, dựa theo thứ tự ngược chiều kim đồng hồ phát từng muôi sữa chua trong đồ đựng hình trụ kia cho các thành viên khác.

Sau lễ tiệc thánh, Lý Trinh bung đồ bát đĩa đi qua cửa giữa vào gian phòng bên trong. Nhậm Khiết thì tìm các giáo đồ nói chuyện phiếm, hỏi ý kiến của bọn họ về tiệc thánh ngày hôm nay.

Trong quá trình đó, bà ta hoàn toàn không tới gần chỗ Thương Kiến Diệu, bởi bà ta cảm thấy mình có thể đoán được tên kia sẽ nói như thế nào.

"Hấn nhất định sẽ nói "mùi vị rất ngon, phân lượng quá ít". Lúc trước sao lại đi kéo người như thế này vào trong giáo đoàn chứ? Tuy rằng Thánh sư vẫn bảo bọn mình phát triển thêm nhiều người trẻ tuổi, nhất là những người vừa kết hôn, nhưng dù là người trẻ tuổi thì cũng cần phân loại..." Nhậm Khiết liếc nhìn Thương Kiến Diệu một cái, cực kỳ lý trí bỏ qua ý định tìm hấn chia sẻ những gì hấn mắt thấy tai nghe khi ra ngoài làm việc.

Bà ta đi đến lối đi nhỏ tới cửa giữa rồi quay người lại, nói với mọi người:

"Tự hội hôm nay đến đây thôi, mọi người theo thứ tự về đi, dọc đường nhớ cẩn thận một chút."

Các thành viên có mặt ở đây đều cúi người thi lễ, rồi chia nhau lần lượt rời khỏi nhà Lý Trinh, đi tới các hướng khác biệt trong buổi tối không có ánh đèn đường.

Thương Kiến Diệu và Thẩm Độ cùng đường, cả hai đều mặc áo bông vải dày màu xanh thẫm, cầm đèn pin thô kệch đi dọc theo mép camera theo dõi, lặng lẽ di chuyển.

Lúc sắp tách ra, Thẩm Độ ngẩng đầu nhìn trần nhà chìm trong bóng tối, nín nhịn mãi mới hỏi một câu:

"Bầu trời chân chính trông như thế nào?"

Thương Kiến Diệu nhìn cột sáng đèn pin, nói:

"Rất cao, rất xanh, và rất trống."

Thương Kiến Diệu im lặng, rẽ sang hướng khác trở lại chỗ nhà mình.

Thương Kiến Diệu quay về phòng số 196 khu B, lại ngủ bù một giấc, chờ khi giờ cao điểm mọi người đi làm kết thúc mới chạy vội tới căng tin ăn sáng trước khi căng tin đóng cửa.

Sau khi nhét no bụng, hắn đi tới sảnh thang máy ở một góc khu C.

Mười hai thang máy của chỗ này đều dẫn thẳng tới khu Nghiên cứu.

Thương Kiến Diệu thành thạo ấn tầng 25, sau đó trong lúc thang máy chạy xuống thì hắn mới quẹt thẻ bấm tầng 3.

Sau khi đến tầng 3, Thương Kiến Diệu đi dọc theo hành lang bên ngoài cửa kim loại, tới căn phòng tận cùng phía trong bên phải.

"Cốc cốc cốc." Hắn gõ cửa.

"Ai vậy?" Một giọng nữ dịu dàng truyền ra.

Thương Kiến Diệu báo tên tuổi, cuối cùng nói:

"Bác sĩ Lâm, tôi muốn hẹn thời gian kiểm tra lại."

Bác sĩ Lâm trong phòng nhất thời cười nói:

"Tiểu Thương à... Đúng lúc tôi đang rảnh, vào đi."

Thương Kiến Diệu được cho phép mới vịn tay nắm cửa, mở cửa phòng ra.

Bác sĩ Lâm vẫn đeo kính gọng vàng như trước, mặc áo khoác màu trắng, ngồi sau bàn màu gỗ thô, vuốt ve cây bút máy trong tay.

Khác với lúc trước là lần này cô ta không búi tóc lên, mà để buông xõa tự nhiên, thoát trông trẻ hơn mấy tuổi.

"Chào buổi sáng tốt lành, bác sĩ Lâm." Thương Kiến Diệu cười hỏi thăm.

Bác sĩ Lâm chỉ vào ghế phía đối diện:

"Buổi sáng tốt lành, ngồi đi."

Cô ta vừa nói vừa nhìn cặp tài liệu đang mở ra trước mặt.

Chờ khi Thương Kiến Diệu ngồi xuống, cô ta hỏi như đang nói chuyện phiếm:

"Ra ngoài làm được về được mấy ngày rồi?"

"Về từ xế chiều hôm qua." Thương Kiến Diệu không giấu diếm.

Bác sĩ Lâm dùng đuôi bút máy chọc lên mặt bàn, mỉm cười nói:

"Hôm nay đột ngột quá, sẽ không có kiểm tra gì, chúng ta cứ nói chuyện phiếm thoải mái thôi. Thế nào? Chuyển công tác bên ngoài lần này coi như thuận lợi chứ?"

"Rất kích thích." Thương Kiến Diệu thành thật trả lời.

Bác sĩ Lâm có chút tò mò:

"Kích thích như thế nào cơ?"

"Có thể khiến nhân viên bình thường của Bộ phận An toàn chết nhiều lần." Thương Kiến Diệu tìm một tiêu chuẩn để so sánh.

"VẬY CẬU CŨNG KHÁ MAY MẮN ĐẤY, CÓ THỂ SỐNG SÓT TRỞ VỀ." Bác sĩ Lâm không nhịn được cảm khái.

Cô ta lại cười nói:

"VẬY CẬU KỂ LẠI MỘT LẦN VỀ NHỮNG GÌ TRẢI QUA LẦN NÀY ĐI, CÁI NÀO CẦN BẢO MẬT THÌ BỎ QUA."

Thương Kiến Diệu lộ ra vẻ mặt hồi tưởng:

"CHÚNG TÔI LÁI XE RA NGOÀI CỬA, ĐI LÊN MẶT ĐẤT. BẦU TRỜI RẤT XANH, RẤT CAO, RẤT TRỐNG TRẢI, CÓ CẢM GIÁC NHƯ CÓ THỂ HÚT NGƯỜI LÊN, CỰC KỲ ĐÁNG SỢ, NHƯNG QUEN THÌ THẤY ĐỖ HẸN... XUNG QUANH CÓ RẤT NHIỀU CÂY CỐI, LÁ CÂY THÌ CÓ MÀU XANH ĐẬM, HOẶC VÀNG HÉO. TRONG KHÔNG KHÍ PHẪNG PHÁT MÙI PHÂN MỚI..."

"DỪNG!" Bác sĩ Lâm giơ tay niết sống mũi: "CHI TIẾT KIỂU NÀY THÌ KHÔNG CẦN KỂ."

Cô ta lập tức bùng cốc lên nhấp một hớp trà xanh:

"SAU ĐÓ THÌ SAO?"

"Sau đó thì hết rồi." Thương Kiến Diệu bình tĩnh đáp lời.

"Hả?" Bác sĩ Lâm nhất thời không kịp phản ứng.

Thương Kiến Diệu giải thích:

"Phần sau có liên quan tới điều khoản bảo mật."

"..." Bác sĩ Lâm hơi ngần ra: "Nói cách khác, các cậu mới ra ngoài được mấy giờ mà đã bắt đầu gặp chuyện liên quan tới điều khoản bảo mật rồi? Vậy sau chuyện đó thì sao, còn gì để nói không?"

Thương Kiến Diệu đáp lại rất chân thật:

"Ăn hộp thịt bò kho tàu, ăn thanh năng lượng, ăn lương khô, ra sau cây cối tiểu tiện một lần, vỡ chết hai con muỗi..."

"Mấy cái này không cần kể đâu." Bác sĩ Lâm cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Cô ta im lặng một lúc rồi không nhin được hỏi tiếp:

"Ngoài chi tiết sinh hoạt ra, các cái khác đều liên quan đến điều khoản bảo mật?"

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Phải chờ công ty xét duyệt xong mới xác định cái nào có thể nói, cái nào không."

"Ừm." Bác sĩ Lâm thở dài: "Rốt cuộc các anh đã gặp phải những chuyện gì vậy? À, có nhân viên nào thương vong không?"

Chương 182: Trưng Cầu Ý Kiến 2

Cô ta sợ điều này sẽ kích thích Thương Kiến Diệu, làm cho bệnh tình của hắn nặng thêm.

Thương Kiến Diệu lắc đầu:

"Không có."

Bác sĩ Lâm thở phào một hơi, quyết định đổi chủ đề:

"Trong những kinh nghiệm lên mặt đất này, cậu có cảm thấy bản thân mình đã trưởng thành lên rất nhiều không?"

"Có." Thương Kiến Diệu đáp với vẻ mặt nghiêm túc: "Tôi phát hiện cứu vớt toàn bộ nhân loại là chuyện cực kỳ gian nan, chúng tôi đi khắp nơi, mà ngay cả một đứa bé của một điểm tụ cư trấn nhỏ cũng không cứu nổi."

Bác sĩ Lâm vui mừng gật đầu:

"Hiểu được là tốt rồi. Tôi nói vậy không phải là bảo lý tưởng này của cậu có vấn đề, mà là cho rằng trước lý tưởng này, cậu nên tạo ra mấy mục tiêu có thể dễ dàng đạt được ấy. Điều này có thể giúp tăng lòng tin của cậu, cải thiện trạng thái của cậu hiện giờ."

Thương Kiến Diệu lập tức đáp:

"Vâng. Cho nên, tôi càng phải rèn luyện bản thân, làm bản thân mạnh mẽ hơn. Chỉ như vậy mới có thể cứu vớt toàn bộ nhân loại."

"..." Bác sĩ Lâm đưa mắt nhìn lên trên, khe khẽ thở dài.

Cô ta còn chưa kịp nói gì, Thương Kiến Diệu đã chủ động hỏi:

"Bác sĩ Lâm, hôm nay tôi tới tìm cô chủ yếu muốn hỏi một câu, làm sao để chiến thắng được nỗi sợ tiềm ẩn trong lòng?"

Bác sĩ Lâm giật mình, khẽ cười nói:

"Đây là một câu hỏi rất hay."

Cô ta không nói những thuật ngữ nghe có vẻ chuyên nghiệp, mà dùng phương thức cực kỳ bình dị gần gũi như đang tán gẫu trả lời:

"Theo cá nhân tôi mà nói, điều kiện tiên quyết của việc chiến thắng nỗi sợ hãi tiềm ẩn trong lòng là biết đến nó, hơn nữa đối đầu trực diện với nó. Cứ trốn tránh vĩnh viễn không thể giải quyết được vấn đề. Đôi khi, đừng ngại nhìn thẳng vào vết thương vẫn đang đầm đìa máu chảy của mình."

Nhìn vẻ mặt Thương Kiến Diệu như nghĩ tới gì đó, bác sĩ Lâm lại nói thêm:

"Nhưng ở trong thực tế, tôi không cổ vũ lập tức đi đối diện nỗi sợ hãi, bởi vì làm vậy rất có khả năng tạo thành thương tổn lần thứ hai, làm cho tinh thần hoàn toàn suy sụp.

Quá trình chính xác hẳn là, áp dụng phương pháp phù hợp, từng bước từng bước tiếp cận nỗi sợ hãi kia, từ ngoài rìa tới khu trng tâm. Cũng trong quá trình đó, không ngừng xây dựng sức mạnh nội tâm, từng chút ăn mòn bóng mờ tâm lý.

Chờ khi cậu hoàn toàn đối diện được với những ác mộng đó, cậu sẽ phát hiện chúng nó không hề mạnh chút nào, có thể đánh bại chúng rất dễ dàng."

Bác sĩ Lâm nói tới đây thì cười:

"Cậu có thể nói cảm nhận đại khái của cậu cho tôi biết, tôi sẽ thiết kế vài phương án cho cậu."

Thương Kiến Diệu im lặng không trả lời.

Bác sĩ Lâm không thấy bất ngờ, ừ một tiếng:

"Không phải vội, cậu có thể từ từ lo lắng, tầm một tuần đi. Giờ này tuần sau nhớ tới kiểm tra lại."

Nếu, cậu cảm thấy đối mặt với tôi không nói được, vậy hãy đổi sang một cách thức khác, hoặc đổi qua một người khác mà cậu đủ tin tưởng, có thể thổ lộ được."

Thương Kiến Diệu khẽ gật đầu:

"Cảm ơn cô, bác sĩ Lâm."

Hắn lập tức đứng dậy, lịch sự chào tạm biệt.

Sau khi trở lại tầng 495, Thương Kiến Diệu trực tiếp rẽ tới khu thang máy thứ tư ở phía khác.

Từ chỗ này có thể đi lên Bộ phận An toàn.

Thương Kiến Diệu chờ một lúc rồi đi vào bên trong, quẹt thẻ bấm tầng 647.

Hắn nhanh chóng đi tới phòng thay đồ bên cạnh tổ điều tra thế giới cũ, đổi một bộ đồ nhẹ nhàng tiện lợi.

Thương Kiến Diệu vừa đẩy cửa phòng huấn luyện thì đã thấy Tường Bạch Miên với mái tóc đuôi ngựa đang ngồi trên băng ghế dài, dùng khăn mặt lau mồ hôi trên trán.

"Sao anh lại tới đây?" Tường Bạch Miên cảm ứng được sự xuất hiện của hắn từ trước.

Cô nhớ là mình đã cho ba tổ viên nghỉ phép hai ngày rồi.

"Rèn luyện." Thương Kiến Diệu thành thật trả lời.

Tường Bạch Miên ngẫm nghĩ, rồi chợt hiểu:

"Cũng phải, giờ này những người cùng lứa tuổi với anh đều đang làm việc, anh ở nhà, ngoài ngủ ra thì cũng chẳng còn gì để làm."

"Còn có thể đọc sách." Thương Kiến Diệu trả lời.

"..." Tường Bạch Miên vừa định trừng mắt người này một cái, đột nhiên có cảm ứng, lại đưa mắt nhìn về phía cửa.

Bạch Thần với chiếc khăn quàng cổ xuất hiện ở chỗ đó.

Không chờ Tường Bạch Miên và Thương Kiến Diệu mở miệng, cô chủ động nói:

"Rảnh rồi không có việc gì."

Tường Bạch Miên nở nụ cười, khen một câu:

"Không tệ."

Bạch Thần vừa mới đi vào trong vài bước, Long Duyệt Hồng cũng cầm khăn mặt đi tới.

"Cô, sao mọi người đều ở đây?" Long Duyệt Hồng nhìn thấy tổ trưởng, Thương Kiến Diệu và Bạch Thần đồng loạt nhìn về phía mình, vừa kinh ngạc lại cảm thấy có chút hoảng hốt.

"Sao anh lại tới đây?" Tường Bạch Miên không đáp, mà hỏi ngược lại.

Long Duyệt Hồng ấp úng:

"Cô gái mà mẹ tôi giới thiệu hiện đang đi làm, phải sau bữa tối thì mới, thì mới gặp được. Tôi nghĩ dù sao cũng không có việc gì, không bằng tới đây, tới đây khôi phục cơ thể."

Tường Bạch Miên cười lại càng rục rĩ hơn:

"Rất tốt."

Cô nhìn quanh một lượt, nói với vẻ nghiêm túc:

"Nếu đã đến đủ, vậy tập võ thôi."

"A..." Long Duyệt Hồng tỏ ra khó xử.

...

Tám giờ tối, Thương Kiến Diệu như mọi người nằm dựa trên giường, khép hờ mắt chờ chương trình phát thanh bắt đầu.

Mười mấy giây sau, giọng nói ngọt ngào quen thuộc kia vang lên:

"Chào mọi người, tôi là phát thanh viên Hậu Di của bản tin giờ tròn, bây giờ là tám giờ tối..."

Hôm nay Hội đồng Quản trị triệu tập cuộc họp lần thứ hai mươi hai của năm nay, bàn về các công tác trọng tâm của mùa đông...

Cây bông trong khu Nội sinh thái được một vụ mùa bội thu...

9 giờ 35 phút sáng nay, quản lý Vương của Chợ Cung ứng Vật tư ở tầng 478 vì tim ngừng đập, chết trên vị trí công tác..."

Thương Kiến Diệu lập tức mở choàng mắt, trực tiếp ngồi dậy.

Chương 183: Phản Ứng Của Mỗi Người 1

Sáng nay Thương Kiến Diệu vừa nghe tới cái tên Vương Á Phi này.

Lúc hắn tham gia tụ hội của giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ, có một thành viên nhắc đến người này, nói rằng ông ta ủng hộ việc thành lập Trung tâm Sinh sản, làm cho trẻ con đều đến từ tử cung nhân tạo.

Thành viên kia còn nói, bởi vì cô ta luôn tranh cãi với Vương Á Phi về chuyện này, nên bị quản lý là ông ta cố ý chèn ép, tìm cơ chuyển công việc sang làm dọn vệ sinh vất vả nhất.

Lúc ấy "Người Dẫn Đường" Nhậm Khiết có đáp lại là:

"Thần sẽ trừng phạt kẻ có tội."

Sau những lời này, chưa tới bốn tiếng đồng hồ, Vương Á Phi đang tại chỗ làm việc, đã đột ngột qua đời vì tim ngừng đập.

Nếu lúc trước mà không nghe được những lời nói liên quan, có lẽ Thương Kiến Diệu sẽ không cảm thấy tin tức này có vấn đề gì cả. Ở trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ, hàng năm đều có người qua đời vì đột ngột phát bệnh. Đây là một hiện tượng bình thường.

Nếu Vương Á Phi qua đời ở hai ba năm sau, Thương Kiến Diệu cũng không cho rằng điều này có sự bất thường lớn gì, chắc chắn sẽ coi đây là trùng hợp mà thôi.

Nhưng bây giờ, trong ngày hôm nay khi Nhậm Khiết nói những lời "Thần sẽ trừng phạt kẻ có tội", "người có tội" Vương Á Phi lập tức chết vì bệnh tim.

Thương Kiến Diệu đột nhiên đứng lên, lấy chiếc áo khoác mà hắn treo từ nãy mặc lên người.

Hắn nhanh chóng mở cửa ra ngoài, đi thẳng tới khu C.

Hắn cứ thế đi, rồi tốc độ dần chậm lại, rồi nhanh chóng đi như lúc bình thường.

Khi tới gần Trung tâm Hoạt động, Thương Kiến Diệu đảo mắt nhìn qua, thấy Thẩm Độ đứng ngay trong bóng của bức tường một bên, chìm hoàn toàn trong bóng tối.

Ông ta ngơ ngác đứng đó, mắt tuy vẫn nhìn thẳng phía trước, nhưng hoàn toàn không có tiêu điểm, thế nên không hề phát hiện Thương Kiến Diệu đang tới bên này.

"Chú Thẩm." Thương Kiến Diệu gọi một tiếng.

Thẩm Độ rung mình một cái, hơi nghiêng đầu nhìn về phía phát ra tiếng gọi.

"Tiểu Thương à..." Ông ta cố nặn một nụ cười.

Thương Kiến Diệu nói với ngữ khí vô cùng bình tĩnh:

"Vương Á Phi chết rồi."

Khuôn mặt Thẩm Độ hơi tái nhợt, khóe miệng hai bên giật giật:

"Chú biết."

Ông ta nói với giọng rất thấp, dường như sợ làm ồn tới thứ mà người ta không nhìn thấy.

Thương Kiến Diệu nhìn ông ta, hỏi thẳng:

"Đây là sự trừng phạt của thần?"

Thẩm Độ lại run rẩy một chút, vẻ mặt lập tức trở nên mờ mịt.

"Chú không biết..." Ánh mắt ông ta lướt qua Thương Kiến Diệu, dường như lại mất đi tiêu điểm.

Thương Kiến Diệu đang định hỏi tiếp, một thằng bé tầm năm sáu tuổi chạy tới cầm lấy bàn tay buông thõng bên người của Thẩm Độ, lắc tay ông ta và nói:

"Ba ơi, ba ơi, nên về nhà thôi!"

"Ừ ừ." Thẩm Độ đáp lại hai tiếng, rồi quay sang nói với Thương Kiến Diệu: "Chú về trước đây."

"Tạm biệt chú." Thương Kiến Diệu lễ phép vẫy tay chào.

Thẩm Độ lại quay xuống nhìn con trai mình, trên mặt dần lộ ra nụ cười dịu dàng.

Ông ta dắt thằng bé tới chỗ người vợ vừa ra khỏi Trung tâm Hoạt động, rồi từng bước một quay về khu B.

Thương Kiến Diệu dõi theo bóng lưng ông ta, hồi lâu không quay đầu bước đi.

Sau vài lần tụ hội của Sinh Mệnh Tế Lễ, hần lợi dụng "thiên phú" tạo lập được mối quan hệ không tệ với không ít thành viên, nghe bọn họ chia sẻ lý do bọn họ gia nhập giáo đoàn.

Trong đó, Thẩm Độ thì từng có một đứa bé chết non, khiến ông đau buồn mãi không thể buông bỏ, chờ khi bọn họ có được đứa con hiện tại này, lại càng lo sợ chuyện kia sẽ lặp lại, sợ cũng không thể nuôi lớn được.

Nhậm Khiết chú ý tới tình huống của ông ta, cố ý kết giao rồi truyền thụ rất nhiều tri thức nuôi con.

Sau đó con của Thẩm Độ dần dần lớn lên, cũng trở nên khỏe mạnh, ông ta càng tin tưởng vị thần linh mà Nhậm Khiết nói tới, cuối cùng gia nhập giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ.

Qua một lúc sau, Thương Kiến Diệu mới dờ mắt, bước vào cửa Trung tâm Hoạt động.

Lúc này vì đã bắt đầu chương trình phát thanh, gần như chẳng còn mấy ai đi lại ngoài đường, chỉ có tiếng đánh bài với tán gẫu vang ra từ bên trong.

Đương nhiên nếu cẩn thận quan sát bốn phía, vẫn có thể thấy được bóng dáng mấy cặp đôi ở trong mấy chỗ tối tối.

Thương Kiến Diệu vừa định đi qua cửa, chợt thấy hai bóng người quen thuộc đi ra.

Người đi phía bên phải là người phụ nữ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, cũng chính là thành viên Giản Tân của giáo đoàn, đã phàn nàn về Vương Á Phi trong buổi tụ hội của Sinh Mệnh Tế Lễ vào sáng sớm hôm nay.

Khuôn mặt cô ta khá xinh đẹp, về chính thể là khá xinh xắn, là một mỹ nhân tương đối khá.

Đây cũng nhờ sự thông dụng của loại thuốc chỉnh sửa gen.

Người còn lại là chồng của cô ta, Trác Chính Nguyên, cũng là thành viên của giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ.

Lúc này, sắc mặt Giản Tân tái nhợt như vừa trải qua một trận bệnh nặng.

Cô ta thoạt trông có chút căng thẳng hết như bất cứ động tĩnh như gió thổi cỏ lay cũng khiến cô ta kinh hãi.

Chồng cô ta là Trác Chính Nguyên thì mặt mày tối tăm, làm cho người ta có cảm giác không nên tới gần.

Chương 184: Phản Ứng Của Mỗi Người 2

Thương Kiến Diệu bước lên hai bước, đứng ở phía trước bọn họ.

Giản Tân và Trác Chính Nguyên đồng thời dừng bước, cơ thể khẽ run rẩy.

Thương Kiến Diệu hạ nhỏ giọng nói:

"Vương Á Phi chết rồi."

Giản Tân với mái tóc ngắn qua tai nói như phản xạ có điều kiện:

"Trùng hợp, nhất định là trùng hợp..."

Giọng cô ta dần nhỏ xuống, chỉ còn âm thanh nho nhỏ vang vọng, mang theo sợ hãi và mờ mịt.

Trác Chính Nguyên nuốt nước bọt, trầm giọng nói:

"Kết quả kiểm tra sơ bộ thi thể đã được đưa ra, quả thực là tim ngừng đập dẫn tới cái chết, không hề có bất cứ tác động của yếu tố bên ngoài nào."

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Đúng là trùng hợp nhỉ."

Hắn lập tức nhường đường, để cho Giản Tân và Trác Chính Nguyên đi qua.

Chờ khi đôi vợ chồng này đi được một đoạn, Thương Kiến Diệu mới quay đầu nhìn theo.

Dưới ánh sáng đèn huỳnh quang trên trần nhà, bóng dáng Giản Tân và Trác Chính Nguyên có chút lay động, hiện ra chút nhu nhược.

Thương Kiến Diệu nhớ rõ nguyên nhân khiến bọn họ gia nhập Sinh Mệnh Tế Lễ là vì Giản Tân sảy thai hai lần, vất vả lắm mới mang thai lần thứ ba.

Nay con của bọn họ đã được sinh ra, không những không có bệnh tật gì, mà lại còn được di truyền phần lớn ưu điểm chỉnh sửa gen của đời bố mẹ.

Điều này làm cho thằng bé có thể được thiên phú càng tốt hơn khi sử dụng thuốc để điều chỉnh gen sau này.

Mà bỏ qua việc thích tranh cãi với người khác về vấn đề sinh sản, Giản Tân và Trác Chính Nguyên đều là những người rất tốt. Bọn họ giàu lòng nhân ái, thích trẻ con, mỗi khi tụ hội thì đều chủ động an ủi các thành viên khác, gặp người cần giúp đỡ thì đều sẽ không giả vờ như không nhìn thấy.

Có một lần vì lời nói "phân lượng quá ít" của Thương Kiến Diệu khiến Nhậm Khiết ngờ ra đó, có chút không biết nói gì, Trác Chính Nguyên còn chủ động chia tiệc thánh mà anh ta chưa kịp ăn cho hắn.

Thương Kiến Diệu chậm rãi thu hồi mắt, đi vào trong Trung tâm Hoạt động.

Hắn liếc mắt nhìn quanh, không phát hiện các thành viên giáo đoàn như Lý Trinh, chỉ có "Người Dẫn Đường" Nhậm Khiết vẫn đang ở vị trí cũ, nói chuyện phiếm với đám bà cô chừng bốn mươi tuổi.

Nhậm Khiết với mái tóc búi cao dường như nhận ra ánh nhìn chăm chú của hắn, bèn quay đầu nhìn sang.

Sau khi thấy là người quen, bà ta nở nụ cười rồi thân thiết gật đầu.

Thương Kiến Diệu cũng dùng động tác tương tự đáp lại.

Hắn không đi tới bên đó, mà tìm tạm một chỗ ngồi xuống, nhìn chăm chăm những người đang đánh bài, nghe tiếng đài phát thanh hỗn tạp trong đủ mọi âm thanh ở nơi đây.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, từ giờ tới lúc đèn đường tắt, đêm tối kéo tới đã không còn xa.

Nhậm Khiết giờ đồng hồ điện tử cũ lên nhìn giờ, rồi đứng dậy cười nói với những người phụ nữ xung quanh:

"Về thôi, về thôi, có người chờ các bà kia!"

Cả đám cười đùa vài câu, Nhậm Khiết rời khỏi Trung tâm Hoạt động, quay về khu nhà mình.

Thương Kiến Diệu đứng dậy theo, như bình thường đi theo sau bà ta.

Sau khi rẽ sang một con đường khác, Nhậm Khiết thấy trên đường không có người, bèn đi chậm lại, để mặc Thương Kiến Diệu kéo gần khoảng cách, đi sóng vai với mình.

"Tiểu Thương, có chuyện gì vậy?" Nhậm Khiết dùng giọng nói khá thấp và ngữ khí như tán gẫu hỏi.

Đôi mắt Thương Kiến Diệu dần sâu thẳm:

"Dì Nhậm, dì xem: Chúng ta ở cùng một tầng;

Cũng đều là thành viên của giáo đoàn;

Cho nên..."

Nhậm Khiết nghe xong mà có chút mờ mịt không rõ, nhưng dần hiểu ra:

"Cho nên giữa chúng ta càng phải tạo lập mối quan hệ khăng khít gắn bó hơn, ví dụ như..."

Bà ta vừa nói, ánh mắt dần trở nên kỳ quái, gương mặt có hơi chút đỏ lên, không rõ đang liên tưởng theo phương hướng nào.

Thương Kiến Diệu thoáng động lòng mảy, quyết định gọi thật nhanh:

"Mẹ!"

Nhậm Khiết sửng sốt một chút, vẻ mặt bình thường trở lại.

Bà ta cười ha ha nói:

"Vây dì sẽ nhận cháu làm con nuôi vậy. Nếu ba mẹ con còn sống, chắc cũng tầm tuổi dì rồi."

Sau khi nhận làm kết nghĩa, thái độ của bà ta trở nên nhiệt tình hơn không ít.

Thương Kiến Diệu thu lại biểu cảm, lặp lại những lời mà hần đã nói trước đó:

"Vương Á Phi chết rồi."

Nhậm Khiết hơi ngửa đầu nhìn hần một cái, sau vài giây im lặng bà ta mới hỏi ngược lại:

"Con cảm thấy hoảng sợ và bất an?"

"Còn cả kinh ngạc nữa." Thương Kiến Diệu nói thêm.

Nhậm Khiết khẽ cười nói:

"Con nghi ngờ đây là sự trừng phạt của thần linh giáng xuống kẻ có tội?"

"Hoặc là phần thưởng?" Dòng suy nghĩ của Thương Kiến Diệu nhảy vọt một cách không kiểm soát.

Nhậm Khiết suyt nữa thì không trở lại nhịp độ của cuộc đối thoại vừa rồi, bà ta phải dừng lại một chút rồi mới cười nói:

"Mẹ không thể thay thần trả lời câu hỏi này của con. Chỉ có thể nói, Tư Mệnh vẫn luôn theo dõi chúng ta, thưởng phạt thiện ác. Về việc lần này có phải hay không, mẹ cũng không biết, nhưng không không phải sự trừng phạt của thần, mẹ nghĩ sẽ không trùng hợp như thế."

Thương Kiến Diệu hỏi tiếp:

"Vậy ai là người biết có phải hay không?"

Vẻ mặt Nhậm Khiết lập tức trở nên nghiêm túc:

"Thánh sư."

Chương 185: Đối Sách Của Thương Kiến Diệu 1

Nghe được đáp án của Nhậm Khiết, Thương Kiến Diệu suy tư hai giây rồi hỏi tiếp:

"Thánh sư là ai?"

Nhậm Khiết nở nụ cười:

"Đây là không phải điều mà con nên biết bây giờ. Chờ khi con trở thành "Người Dẫn Đường", Thánh sư sẽ chủ động triệu kiến con. Đến lúc đó, con sẽ biết ngài là ai."

Thương Kiến Diệu không hề nhụt chí, lại hỏi tiếp:

"Vậy phải làm thế nào mới có thể trở thành "Người Dẫn Đường"?"

"Thể hiện đủ là được." Đối với người con nuôi mới nhận này, Nhậm Khiết tỏ vẻ cực kỳ kiên nhẫn.

Không chờ Thương Kiến Diệu hỏi thêm, bà ta lại nói thêm một câu:

"Chỉ cần con thể hiện đủ tốt, Thánh sư sẽ không quên con."

Vừa nói, mặt bà ta lại vừa trở nên nghiêm túc:

"Thánh sư vẫn luôn nhìn chúng ta."

Lúc này, bởi vì đèn đường sắp tắt, mọi người lục tục trở về lần lượt đi ngang qua nơi đây, Nhậm Khiết nhìn xung quanh và nói:

"Có chuyện gì thì sau này nói tiếp."

Thương Kiến Diệu gật đầu trước, sau đó nói thật nhanh:

"Cháu thật sự không gọi được, nên chuyện vừa rồi coi như thôi đi nhé..."

Dứt lời, hắn quay người bước đi thẳng, không cho Nhậm Khiết cơ hội hỏi lại.

Nhậm Khiết ngăn người, cười mắng một tiếng:

"Thằng bé này, lại còn xấu hổ nữa..."

...

Sáng hôm sau, Thương Kiến Diệu ăn sáng xong, rồi đi tới phòng số 14 tầng 647.

Tường Bạch Miên tới sớm hơn hắn, đang ở đó lật xem tư liệu.

"Sớm vậy ư?" Tường Bạch Miên ngẩng đầu lên, cười một tiếng: "Có phải lại muốn luyện võ rồi không?"

Cô thể hiện như rất muốn thực hiện ngay.

Thương Kiến Diệu đi tới trước bàn làm việc của cô, kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

Hắn không hàn huyên mà hỏi thẳng:

"Tổ trưởng, có năng lực người thức tỉnh nào khiến trái tim người đột ngột ngừng đập không?"

"Tôi không rõ lắm. Về năng lực của người thức tỉnh thì thật sự tôi không hiểu nhiều." Tường Bạch Miên đáp lại, cảm thấy nghi hoặc:

"Nếu không phải trực tiếp khiến tim người ta đột nhiên ngừng đập, mà thông qua cách gián tiếp thì tôi biết một đấy, hẳn là anh có thể nghĩ tới đúng không. Đúng vậy, chính là năng lực "ác mộng chân thật" của ngựa Ác Mộng. Một khi chết đi trong mộng thì biểu hiện của ngoài hiện thực rất có khả năng là tim ngừng đập."

"Lúc ấy không ngủ mà đang làm việc thì sao?" Thương Kiến Diệu hỏi không chút che giấu.

"Chi tiết vậy sao? Thực sự xảy ra?" Tường Bạch Miên vốn là người sâu sắc nhường nào, vừa nghe đã nhận ra không đúng.

Cô chợt liên tưởng tới bản tin giờ tròn tối hôm qua, khẽ cau mày nói:

"Vương, Vương gì đó, quản lý chợ Cung Ứng Vật Tư qua đời vì tim ngừng đập đột ngột kia? Anh nghi ngờ ông ta bị người thức tỉnh sát hại? Có chứng cứ gì không? Bên trong công ty, số người qua đời vì vấn đề trái tim hàng năm là không ít."

Thương Kiến Diệu thản nhiên nói:

"Tôi gia nhập một giáo đoàn trong công ty, là loại thường xuyên tụ hội rồi phát tiệc thánh ấy. Sáng sớm hôm qua, trong buổi tụ hội, bọn họ chỉ trích Vương Á Phi khinh nhờn sinh dục thần thánh, hơn nữa còn thiên vị, chèn ép một thành viên trong giáo đoàn."

Lúc ấy, "Người Dẫn Đường" phụ trách tầng của chúng tôi nói: "Thần sẽ trừng phạt kẻ có tội". Sau đó, chưa tới bốn tiếng đồng hồ, Vương Á Phi đã chết."

"Thế thì đúng là có chút đáng nghi ngờ thật." Tường Bạch Miên đánh giá một câu đúng trọng tâm, sau đó chợt nhận ra: "Khoan đã, anh nói anh gia nhập một giáo đoàn bí mật? Trong công ty có tôn giáo tín ngưỡng ra đời hoặc là xâm nhập?"

Đây mới là vấn đề lớn!

"Tín ngưỡng Tư Mệnh, Chấp Tuế của tháng Mười Hai." Thương Kiến Diệu nói với ngữ khí vô cùng bình tĩnh, hết như đang thảo luận xem hiệu trưởng của trường tiểu học tầng này là ai.

Tường Bạch Miên nghe xong thì buồn cười, nhưng lại cảm thấy có chút kỳ quặc, nên cô không vòng vèo mà hỏi thẳng:

"Anh đã cảm thấy giáo đoàn kia đáng nghi thì trực tiếp đi tố cáo với Giám sát viên trật tự đi. Anh làm vậy là lập công, không cần lo bị liên lụy. Hay là, anh không dỡ giáo đoàn kia?"

"Có một chút, tiệc thánh của bọn họ đều rất ngon." Thương Kiến Diệu đáp lại rất thành thật.

Tường Bạch Miên đã sớm từ bỏ ý định lý luận với Thương Kiến Diệu, cố nặn nụ cười nói:

"Chỉ vì lý do đó?"

Thương Kiến Diệu im lặng hai giây, rồi nghiêm túc đáp:

"Tuyệt đại bộ phận thành viên của giáo đoàn đều là người tốt, đều bởi vì những chuyện cũ đau lòng nên mới gia nhập. Bọn họ không hề làm bất cứ chuyện xấu gì, tập trung lại với nhau cũng chủ yếu là để tìm kiếm nơi gửi gắm tâm linh, an ủi lẫn nhau."

Tường Bạch Miên gật đầu, như có suy nghĩ:

"Anh sợ sau khi công ty biết về chuyện giáo đoàn, bọn họ sẽ bị liên lụy, bị xử phạt nghiêm khắc? Nếu cuối cùng chứng minh Vương Á Phi quả thật chết rất bình thường, toàn bộ chuyện này đều là trùng hợp, như vậy giáo đoàn bị tố cáo rồi bị xử lý thì thật quá oan uổng?"

Thương Kiến Diệu ừ một tiếng, tỏ vẻ đây chính là bản khoản của mình.

Tường Bạch Miên khẽ đảo mắt, trái lại nở nụ cười:

"Anh sẵn lòng nói bí mật liên quan tới giáo đoàn cho tôi biết là vì tôi đáng tin cậy?"

"Đúng." Thương Kiến Diệu không hề che giấu.

Nụ cười lại càng rõ nét trên mặt Tường Bạch Miên.

Lúc này, Thương Kiến Diệu lại nói thêm một câu:

"Cho dù không đáng tin cậy, tôi cũng có thể dựa vào năng lực "chú hề suy luận" khiến cô có thể trở nên đáng tin nhiệm."

"..." Tường Bạch Miên híp mắt lại, gơ tay trái lên làm cho hồ quang màu bạc trắng chạy tán loạn trong lòng bàn tay: "Anh nhắc lại câu vừa nói xem nào."

"Đúng, cô là người rất đáng để tin tưởng." Thương Kiến Diệu rất biết lắng nghe.

Tường Bạch Miên thả tay xuống, thuận miệng hỏi:

"Sao lại nghĩ tới việc tìm tôi bàn bạc."

"Đầu óc cô khá tốt." Thương Kiến Diệu trả lời rất thành thật.

Tường Bạch Miên lại nở nụ cười:

"Biết là tốt rồi."

Chương 186: Đối Sách Của Thương Kiến Diệu 2

Cô có chút tò mò, hỏi tiếp:

"Nếu để cho chính anh tự làm, anh định xử lý chuyện này như thế nào?"

Thương Kiến Diệu đã sớm suy nghĩ tới vấn đề này, nên đưa ra câu trả lời rất trôi chảy:

"Tìm Thánh sư cấp trên của "Người Dẫn Đường", tìm kẻ đã đưa ra mệnh lệnh này, tìm người thức tỉnh đã chấp hành nhiệm vụ, tìm đám cao tầng không an phận của giáo đoàn, thậm chí giết chết toàn bộ bọn họ. Cứ như vậy, giáo đoàn sẽ hoàn toàn bỏ hại, chỉ là nơi để mọi người chia sẻ tri thức, phiền não và thức ăn."

Hắn nói hết như ngày nghỉ định đi chợ Cung Ứng Vật Tư mua đồ ăn vậy.

Tường Bạch Miên nhất thời không biết nên đánh giá thế nào, phải vài giây sau mới nói:

"Độ khó hơi cao đấy... Người thức tỉnh có được năng lực khiến "trái tim ngừng đập đột ngột" khá là khó đối phó, nhất là trong hoàn cảnh chật hẹp như trong công ty. Và lại, chưa chắc trong giáo đoàn chỉ có một người thức tỉnh, nói không chừng trong cao tầng cũng có. Nếu anh muốn giải quyết hết bọn họ, độ khó quá cao, xác suất anh chết rất cao."

Mặt khác, giết chết nhiều người như vậy, nếu muốn che giấu thì cơ bản là không có khả năng. Anh tưởng công ty chỉ là bài trí thôi sao?"

Tưởng Bạch Miên theo mạch suy nghĩ này tiếp tục nói:

"Tuy anh có năng lực "chú hề suy luận", nhưng tự mình điều tra chắc chắn không thể bằng được khi công ty đến chỉ đạo. Như vậy thì có thể điều động được tất cả tài nguyên, nhanh chóng biết rõ chân tướng, giải quyết vấn đề. Cho nên, đề nghị của tôi vẫn là: báo cáo công ty thôi.

Về phần những thành viên bình thường của giáo đoàn, chỉ cần thật sự không làm chuyện xấu gì, công ty sẽ không xử phạt tội nặng, cũng cho một bài học nhỏ, dù sao mỗi một người đều là tài nguyên quý giá mà.

Vả lại, anh có thể dùng công lao của mình làm giảm hình phạt cho bọn họ."

Thấy Thương Kiến Diệu lộ ra vẻ mặt suy tư, cô lại nói tiếp:

"Tất cả mọi người đều sinh sống ở nơi đây, chắc chắn đều mong công ty ổn định. Những vấn đề tương tự thế này, nếu cứ càng che giấu, định tự mình giải quyết thì chỉ khiến càng lúc càng nghiêm trọng."

Thương Kiến Diệu lập tức đứng phắt dậy:

"Vậy tôi đi cục Giám sát Trật tự ngay."

"Dừng, dừng! Không phải vội vã như vậy, tôi còn chưa nói hết!"
Tưởng Bạch Miên vội gọi người này lại.

Thương Kiến Diệu lại ngồi xuống, nhìn thẳng Tưởng Bạch Miên, chờ cô nói những lời tiếp theo.

Tưởng Bạch Miên ừm một tiếng:

"Trước tiên anh kể rõ chuyện này một lần hoàn chỉnh từ đầu chí cuối cho tôi nghe."

Thương Kiến Diệu bắt đầu kể lại không chút giấu diếm, thậm chí nói cả việc mấy giờ mình đi nhà vệ sinh.

Tường Bạch Miên nghe rất chăm chú, không cắt ngang lời kể của Thương Kiến Diệu, tránh việc ảnh hưởng mạch hồi tưởng của hắn, làm hắn quên mất chi tiết nào đó.

Coi như cô đã cực kỳ quen thuộc với phong cách Thương Kiến Diệu, nhưng khi nghe đối phương kể rằng vì lấy sự tin tưởng từ Nhậm Khiết mà chủ động gọi bà ta là mẹ, cô vẫn hơi há hốc mồm, vừa kinh ngạc lại vừa buồn cười.

"... Mỗi khi tôi cảm thấy tôi đã hiểu anh lắm rồi, anh lại khiến nhận thức của tôi hoàn toàn đổi mới." Tường Bạch Miên thờ dãi, có chút bất đắc dĩ.

Tiếp đó cô khẽ gật đầu, nói:

"Về chuyện này, có một chỗ không hợp với lô gic cho lắm."

"Chỗ nào?" Thương Kiến Diệu hỏi một cách rất phối hợp.

Tường Bạch Miên lựa từ ngữ, nói:

"Nếu Vương Á Phi chết ở hai ba tuần, hoặc một tháng sau, vậy thì tôi sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, đây là quá trình rất bình thường."

Nhưng mới tầm sáu giờ sáng, "Người Dẫn Đường" vừa định nghĩ Vương Á Phi là kẻ có tội, cũng tỏ vẻ thần sẽ trừng phạt kẻ có tội, hơn ba giờ sau, Vương Á Phi đột ngột qua đời vì tim ngừng đập.

Điều này sẽ dẫn đến một vấn đề rất rõ nét, đó chính là tất cả thành viên có mặt vào lúc đó sẽ liên hệ cái chết của Vương Á Phi với sự

trừng phạt của thần."

"Đúng, chính là như vậy." Thương Kiến Diệu khẳng định lời của Tường Bạch Miên: "Tất cả mọi người đều cho là như thế."

Tường Bạch Miên lập tức cười, hỏi ngược lại:

"Vậy bọn họ có phản ứng gì? Có phải là người thì kính sợ, kẻ sợ hãi, rồi kinh hoàng, hoặc mờ mịt không?"

Thương Kiến Diệu gật đầu.

Tường Bạch Miên nói tiếp:

"Loại cảm xúc có tính bùng nổ mạnh mẽ này sẽ bóp nghẹt bọn họ, những thành viên khác biệt sẽ dựa theo tính cách và kinh nghiệm của bản thân đưa ra các lựa chọn khác nhau.

Tôi thừa nhận đại bộ phận sẽ lại càng kính sợ thần linh, hoàn toàn tin tưởng vào sự tồn tại của Tư Mệnh, trở nên cực kỳ thành kính. Nhưng chắc chắn cũng sẽ có một ít thành viên sẽ vì sợ hãi, hoặc vì kinh hoàng, hoặc vì cảm giác tội lỗi, chính nghĩa, mà nghĩ tới việc tố cáo cho công ty.

Anh chính là một ví dụ điển hình cho việc đó."

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một lúc, hiểu đại khái ý của Tường Bạch Miên:

"Nếu cái chết của Vương Á Phi diễn ra vào một tháng sau, mọi người đã có quá trình giảm sóc, sẽ không có cảm giác chấn động quá mạnh, mà phần đa là chỉ sinh ra liên tưởng và suy đoán, trở nên càng kính sợ thần linh. Còn bây giờ, chấn động mạnh như vậy, người khác biệt sẽ có lựa chọn khác biệt?"

Tường Bạch Miên trịnh trọng gật đầu:

"Điều này dẫn đến một điều cần suy xét. Những cao tăng của giáo đoàn này dựa vào gì mà khẳng định sẽ không có ai bán bọn họ?"

Có hai lời giải thích như sau: Một, bọn họ là tôn giáo điên, hoàn toàn không suy xét hậu quả, không lo nghĩ tới sự an nguy của bản thân, chỉ muốn phán quyết kẻ có tội. Hai, bọn họ nắm chắc việc khiến phản bội và tố cáo sẽ không thành công."

Tường Bạch Miên lập tức nhìn thẳng vào mắt Thương Kiến Diệu, hỏi rất nghiêm túc:

"Anh cảm thấy sẽ là loại nào?"

Chương 187: Gừng Càng Già Càng Cay 1

Thương Kiến Diệu đối mặt với Tường Bạch Miên không chút e ngại lùi bước:

"Cũng có thể là hiểu lầm. Thật ra cao tăng của giáo đoàn không làm gì cả, cái chết đột ngột của Vương Á Phi chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên."

Tường Bạch Miên lập tức cười nói:

"Không tệ, còn tìm được lời giải thích thứ ba."

Sau khi khen một câu như vậy, cô lại đổi chủ đề câu chuyện:

"Ban nãy tôi cũng nghiêng về giả thuyết này, thấy rằng cao tăng của giáo đoàn các anh không đến mức mạo hiểm như vậy. Nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận, tôi vẫn cho rằng bọn họ có hiềm nghi lớn nhất."

Không chờ Thương Kiến Diệu hỏi, cô châm chước rồi nói:

"Chúng ta cứ giả thuyết trước đây quả thực là hiểu lầm và trùng hợp, mà anh là cao tăng của giáo đoàn. Vậy khi anh biết Nhậm Khiết nói Vương Á Phi là người có tội, thần sẽ trừng phạt kẻ có tội, mà Vương Á Phi nhanh chóng đột tử, anh sẽ nghĩ thế nào? Sẽ làm thế nào?"

Thương Kiến Diệu suy tư một chút:

"Tôi sẽ nghĩ: Hóa ra giáo đoàn của chúng ta lợi hại vậy sao? Hóa ra Chấp Tuế Tư Mệnh thần thông quảng đại như vậy? Hóa ra ta siêu

như vậy, lại gia nhập được một giáo đoàn hùng mạnh như thế, còn trở thành cao tăng?"

"... Tôi biết ngay là không nên hỏi anh rồi." Tường Bạch Miên giơ tay đỡ trán.

Cô ngẫm nghĩ rồi nói:

"Nếu thật sự không phải là giáo đoàn xử phạt Vương Á Phi, hơn nữa trước kia còn chưa từng làm loại chuyện tương tự, như vậy có khi đám cao tăng sẽ có ý tưởng tương tự..."

Tường Bạch Miên nhanh chóng hỏi tiếp:

"Sau khi nảy sinh những nhận thức này, bọn họ sẽ còn ý nghĩ nào tương đối bình thường nữa?"

Không cho Thương Kiến Diệu cơ hội trả lời, cô cứ thế nói tiếp:

"Một mặt liệu có sinh lòng mừng rỡ như điên, cảm thấy chuyện này có thể dùng để chứng tỏ sự thần thông quảng đại của Chấp Tuế Tư Mệnh, dùng nó để khiến các tín đồ càng thêm thành kính, càng nghe lời hơn, càng chủ động truyền bá tín ngưỡng hơn?"

Thương Kiến Diệu gật đầu, tỏ vẻ cao tăng bình thường hẳn là sẽ nghĩ như thế.

Tường Bạch Miên nói tiếp:

"Như vậy về mặt khác, liệu bọn họ có lo lắng, cảm thấy chuyện này xảy ra quá trùng hợp, quá đột ngột và quá chấn động, rất có khả năng sẽ dọa một bộ phận tín đồ, làm cho bọn họ phản ứng một cách quá khích và không cần thiết, ví dụ như tố cáo, hoặc là tự sát, hoặc như, bắt đầu quang minh chính đại truyền giáo?"

Thương Kiến Diệu còn nghiêm túc suy nghĩ vài giây, rồi lại gật đầu.

Tường Bạch Miên thở phào một hơi:

"Chúng ta cứ coi như đầu óc của những cao tăng giáo đoàn này vẫn còn bình thường trước đi. Sau khi sinh ra ý tưởng về hai mặt như vậy, bọn họ sẽ làm gì đây?"

Cô vẫn không cho Thương Kiến Diệu cơ hội mở miệng, mà tự hỏi tự đáp:

"Lập tức để đám ""Người Dẫn Đường" cấp dưới lại triệu tập một lần tụ hội nữa, vừa trấn an mọi người, vừa tuyên dương sự thần thánh và hùng mạnh của Tur Mệnh, nhằm để không xảy ra điều gì ngoài ý muốn, dẫn dắt sự tình theo hướng tốt đẹp nhất."

Còn bây giờ, đã qua một ngày, anh vẫn không nhận được tin tổ chức tụ hội. Nên biết rằng, với những sự vụ khẩn cấp kiểu này, chắc chắn không thể để kéo dài được, đều phải giải quyết trước nhất."

Thương Kiến Diệu ừ một tiếng:

"Có lẽ bọn họ hơi ngu xuẩn, không nghĩ tới điều này."

"Đây đúng là một lý do, chúng ta không thể đòi hỏi kẻ địch vĩnh viễn phải khôn khéo, chu đáo, không phạm sai lầm." Tường Bạch Miên cười nói: "Nhưng mà giáo đoàn của các anh có thể phát triển trong công ty nhiều năm như vậy, không xảy ra chuyện gì, chứng tỏ đám cao tăng kia không phải lũ lợn ngu ngốc, còn nữa, cái chết của Vương Á Phi quả thực quá trùng hợp, cho nên hiện giờ tôi càng nghiêng về việc đây là bọn họ làm, hoặc tôn giáo điên, hoặc có đủ tự tin."

"Xác suất lớn hơn có lẽ là tình huống phía sau." Thương Kiến Diệu dường như chuyển được về tư duy của người bình thường.

"Ừm... Hoặc là cả hai." Tường Bạch Miên đồng ý: "Tôn giáo điên

thuần túy thì chắc chắn đã sớm bị phát hiện và bị dẫn độ rồi."

Cô lập tức nhìn Thương Kiến Diệu, dặn dò:

"Tôi nghi ngờ nếu trực tiếp đi tìm người của bộ phận Giám sát Trật tự, rất có khả năng sẽ xảy ra điều bất trắc. Điều này có lẽ cũng chính là chỗ tự tin của đám cao tầng giáo đoàn, có thể khiến cho mọi hành vi bán đứng đều không thành công."

Anh không nên vội vã đi tố cáo, cũng không phải điều tra ngay lập tức làm gì, cứ chờ một thời gian trước đã.

Chờ tầm vài ngày, chờ một tuần, chờ tới khi cao tầng của giáo đoàn cảm thấy chuyện đã chìm xuống, không còn gợn sóng nào nữa, theo đó buông lỏng đề phòng, không còn cảnh giác nữa, rồi hãy thử làm một số chuyện."

Thương Kiến Diệu khẽ cau mày nói:

"Mấy ngày nữa thì mọi dấu vết cũng chẳng còn."

Vả lại thi thể cũng sẽ bị xử lý rất nhanh.

Tường Bạch Miên rõ ràng đã suy xét tới vấn đề này, khẽ gật đầu nói:

"Trong khoảng thời gian này, tôi sẽ thử thông qua quan hệ cá nhân tìm cơ hội xem màn hình giám sát tầng lầu tương ứng."

Chương 188: Gừng Càng Già Càng Cay 2

Cô thuận miệng giải thích:

"Anh vừa mới nói, Vương Á Phi đột tử vào chín giờ hơn, mà hôm đó không phải ngày nghỉ, vào thời gian đó, hầu hết dân cư ở các tầng đều đang ở những chỗ như khu Nhà xưởng, khu Nội sinh thái, đều đang ở vị trí làm việc của mình, khu Sinh hoạt chắc chắn là vắng tanh.

Trong tình huống đó, nếu có ai tới tầng lầu chỗ chợ Cung Ứng Vật Tư nơi Vương Á Phi làm việc, chắc chắn là rất dễ thấy, camera theo dõi chỗ cửa thang máy chắc chắn sẽ ghi lại hình ảnh của kẻ đó. Người đi lung tung trong giờ làm việc sẽ không nhiều.

Ừm, không chỉ xem camera theo dõi ở tầng lầu xảy ra sự việc, còn phải xem hai tầng trên và dưới, năng lực của người thức tỉnh hẳn là có thể sử dụng cách trần nhà, chỉ cần thỏa mãn khoảng cách thẳng là được."

Đây là chuyện mà Thương Kiến Diệu từng nói qua, mà "mị hoặc" của Kiều Sơ lại càng thể hiện rõ điểm này.

Thương Kiến Diệu lại lắc đầu:

"Có thể sử dụng cách chướng ngại vật, nhưng sẽ bị suy giảm hiệu quả vì khoảng cách. Hơn nữa không cách nào xác định ai là mục tiêu, chỉ có thể phân biệt trong phạm vi tương ứng xem những nơi đó chỗ nào có người, đại khái có bao nhiêu."

Nói cách khác, nếu người thức tỉnh kia thử ở tầng trên hoặc tầng

dưới cách trần nhà "hành quyết" Vương Á Phi thì rất dễ tạo ra ngộ sát, không đạt được mục đích.

"Cũng đúng." Tường Bạch Miên suy tư: "Vào thời điểm nhất định Vương Á Phi sẽ ở một chỗ riêng, ví dụ như phòng làm việc của ông ta? Cứ như vậy, nếu nắm bắt được chính xác thời gian và địa điểm là có thể giết đúng người... Không đúng, từ lúc ông ta trở thành kẻ có tội tới khi đột tử chỉ có ba tiếng đồng hồ, người thức tỉnh kia không có khả năng tìm hiểu rõ được quy luật hoạt động của ông ta, cho dù có hỏi mọi người thì cũng không kịp, ừm... Chỉ cần nhìn tầng xảy ra chuyện là được, xem thời gian trước sau có ai tiến vào, có ai rời đi, à không, cứ xem cả ba tầng đi, cẩn thận một chút thì tốt hơn. Dù sao không thể trực tiếp tính chung tình huống của anh ngang với tình huống của những người thức tỉnh khác được."

Thương Kiến Diệu đột nhiên hỏi:

"Nếu không có người tương tự như vậy thì sao?"

"Như vậy chứng tỏ sát thủ đúng là có khả năng làm việc ở tầng xảy ra chuyện, thậm chí ngay trong chợ Cung Ứng Vật Tư kia. Xác suất này tuy thấp, nhưng không thể loại trừ." Tường Bạch Miên mím môi dưới, nói: "Có thể xem lúc ấy có ai tới gần chợ Cung Ứng Vật Tư, hoặc cũng có thể tra đặc điểm riêng của các nhân viên của chợ."

Nói tới đây, cô nhìn Thương Kiến Diệu, khẽ cười nói:

"Không phải mỗi một người thức tỉnh đều dùng một cái giá để đổi lấy ba năng lực sao? Nếu đã trả giá rồi, như vậy nhất định sẽ thể hiện ra vài điểm khác thường. Đây chính là manh mối."

Thương Kiến Diệu gật đầu, sau đó lại khẽ nhướng mày.

Tường Bạch Miên nhất thời cười nói:

"Anh đã nghĩ rõ chưa? Dùng bệnh tâm thần để che giấu tư duy nhảy

vọt và bất thường quả thực là một biện pháp tốt, nhưng ở trong mắt công ty, đây cũng là một điểm khác thường, đáng để theo dõi quan sát.

Chẳng lẽ anh cho rằng các quản lý cấp cao của công ty đến cả tư liệu cơ bản về người thức tỉnh mà cũng không có chứ? Anh không cho là người tình nguyện của các hạng mục nghiên cứu lại được bỏ qua một cách đơn giản như vậy chứ? Anh sẽ không cho rằng một người bị rối loạn tinh thần cấp độ vừa tự mình nộp đơn xin mà lại có thể gia nhập tổ điều tra thế giới cũ, có thể tùy tiện đi lên trên mặt đất chứ?

Nhất định là công ty muốn đưa anh tới hoàn cảnh khác biệt để quan sát tình hình của anh, xác định xem anh có vấn đề không, mà tôi, chính là quan sát viên."

Thấy vẻ mặt Thương Kiến Diệu càng lúc càng nặng nề, càng ngày càng nghiêm túc, Tưởng Bạch Miên cười, thở dài một tiếng:

"May là con người tôi khá mềm lòng... Tuy rằng tôi không biết vì sao anh lại muốn che giấu, nhưng anh muốn giấu thì cứ giấu đi."

Thương Kiến Diệu im lặng trong chốc lát:

"Có thể đánh bắt ngờ."

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu, chuyển lại chủ đề trước:

"Sự kiện Vương Á Phi tử vong ấy, cứ làm theo những gì chúng ta vừa nói:

Anh cứ kiên nhẫn chờ thêm một thời gian ngắn nữa rồi hãy thử báo cáo. Mà tôi thì nhân cơ hội làm một chút điều tra mang tính kỹ thuật, ngoài rìa."

Thương Kiến Diệu không phản bác, mà chỉ nhỏ giọng nói:

"Cẩn thận."

Tưởng Bạch Miên nở nụ cười:

"Tôi nhất định sẽ tìm cái cớ và lý do khác, tôi đâu có ngu."

Dứt lời, cô sờ ốc tai kim loại, cười nhạo:

"Suýt nữa thì nghe không rõ rồi! Về sau nếu quan tâm người khác thì nhớ nói to hơn một chút nhé."

"Vâng, tổ trưởng!" Thương Kiến Diệu đáp lại rất đanh thép vang dội.

Tưởng Bạch Miên thở hắt ra, rồi chỉ vào bộ sách trên bàn:

"Đây là chút tài liệu về thế giới cũ, anh lấy đi mà xem qua. Sau này buổi sáng sẽ là đọc tài liệu và thảo luận, buổi chiều huấn luyện."

Thương Kiến Diệu nhận lấy tài liệu, tìm chỗ ngồi xuống, im lặng đọc.

Không lâu sau, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng cũng chủ động tới đây làm thêm giờ vào ngày nghỉ.

...

Đến chạng vạng, sau khi ăn cơm ở căng tin nhỏ xong, Thương Kiến Diệu và Long Duyệt Hồng đi thang máy về tầng 495.

Bọn họ vừa tới gần Trung tâm Hoạt động thì đột nhiên nghe thấy tiếng ồn ào.

Hai người không nói gì, ăn ý bước nhanh qua đó, thì thấy hai gã Giám sát viên trật tự mặc đồng phục màu đen đang áp giải một người đi qua phía trước.

Người kia bị trói ngược hai tay, khuôn mặt vặn vẹo tột độ, mắt mở trợn trừng, cực kỳ đục ngầu, tràn đầy tơ máu.

Long Duyệt Hồng hoảng sợ:

"Bệnh Vô Tâm!"

Thương Kiến Diệu thì nhận ra người đó:

Thẩm Độ.

Ở chỗ xa hơn, có một đứa bé bị mẹ ôm chặt lấy, đang gào khóc:

"Ba ơi, ba ơi..."

Chương 189: Nghe Ngóng Tình Huống 1

Trong mắt Thương Kiến Diệu, khuôn mặt Thẩm Độ đã không còn có thể nhìn ra sự văn nhã ban đầu, mà méo mó hệt như một dã thú điên cuồng.

Ánh mắt ông ta không hề có một điểm nào để có thể gọi là còn lý trí, thậm chí không còn vẻ trong suốt trong con ngươi động vật.

Vẻ đục ngầu và tơ máu dày đặc dị thường này hệt như tới từ sâu trong ác mộng của mỗi người.

Thẩm Độ ra sức giãy dụa, dẫu cho hai tay ông ta bị trói ngược ra sau, cũng đang bị hai thanh niên cường tráng ghì xuống, nhưng ông ta vẫn khiến người ta cảm giác ông ta sẽ thoát khỏi sự giam cầm, sẵn giết toàn bộ sinh vật xung quanh bất cứ lúc nào.

Đây là năng lực mà lúc thường ông ta không hề có.

Trong tiếng gào rít khàn khàn, Thẩm Độ bị kéo đi từng bước một, đằng sau là tiếng la khóc xé ruột đứt gan của đứa trẻ.

"Ba ơi, ba ơi..."

Trong tình cảnh như vậy, tất cả những người được chứng kiến đều giữ im lặng, vừa sợ hãi, hoảng loạn, lại sầu não, than thở.

Cuối cùng Thẩm Độ cũng bị dẫn ra khỏi khu vực Trung tâm Hoạt động, chỉ để lại những tiếng vọng của những tràng gào thét không dứt.

Thương Kiến Diệu không tỏ vẻ gì, đứng nhìn đến cuối rồi đột nhiên xoay người đi về hướng mà hấn vừa tới.

"Đó là chú Thẩm phải không? Chú ấy, chú ấy lại mắc bệnh Vô Tâm..." Long Duyệt Hồng cũng bị ảnh hưởng bởi chuyện này, anh ta ngóng theo phương hướng Thẩm Độ bị kéo đi, vô thức cảm thán vài câu với Thương Kiến Diệu.

Đến tận lúc này anh ta mới phát hiện Thương Kiến Diệu không ở bên cạnh.

"Ê này, cậu đi đâu thế?"

Thương Kiến Diệu không để ý tới anh ta, cứ thế rẽ vào con đường đi thẳng tới khu thang máy thứ tư.

Hấn đi tốc độ bình bình, không nhanh không chậm, dường như chỉ là vừa mới nhớ ra có việc cần hoàn thành.

Rất nhanh, hấn trở lại tầng 647, đi tới phòng 14, nơi được chia cho tổ điều tra thế giới cũ.

Tường Bạch Miên còn chưa về nhà, vẫn đang ở đây sử dụng chiếc máy tính duy nhất, đang gõ bàn phím vang lên tiếng lách cách.

"Làm sao vậy? Anh quên đồ hờ?" Tường Bạch Miên cảm ứng được có người tiến vào, bèn ngẩng đầu hỏi một câu.

Thương Kiến Diệu đi đến trước bàn cô, trầm giọng nói:

"Thẩm Độ mắc bệnh Vô Tâm."

Tường Bạch Miên ngẩn ra hai giây, nhớ xem Thẩm Độ là ai:

"Chính là ông chú đã dẫn anh vào giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ?"

Thương Kiến Diệu gật đầu thật mạnh.

Tưởng Bạch Miên nhú mày thật chặt:

"Có phải sau khi ông ta biết Vương Á Phi đột tử thì rất sợ hãi, rất hoảng hốt không?"

"Còn có vẻ mờ mịt nữa." Thương Kiến Diệu dùng cách thức bổ sung thêm để khẳng định suy đoán của Tưởng Bạch Miên.

Tưởng Bạch Miên như có suy nghĩ, gật đầu:

"Anh nghi ngờ Thẩm Độ vì định tố cáo giáo đoàn nên mới đột nhiên nhiễm bệnh Vô Tâm?"

"Đúng." Thương Kiến Diệu không phủ nhận.

Tưởng Bạch Miên ừ một tiếng:

"Anh quay lại đây là muốn nhắc nhở tôi tới đây không nên tùy tiện điều tra, tránh cũng bị biến thành người Vô Tâm?"

"Hình tượng của người Vô Tâm đời đầu thực sự quá tệ." Thương Kiến Diệu dường như không nghe thấy câu hỏi của Tưởng Bạch Miên, đột ngột nói ra câu này.

"Cũng đúng, biến thành người Vô Tâm như vậy thực sự quá thảm rồi." Tưởng Bạch Miên hiểu ý của hắn, khẽ gật đầu nói: "Yên tâm, điều tôi phòng bị nhất chính là bị giáo đoàn này phát hiện. Trước mắt tôi định điều tra, chủ yếu là tìm dấu vết để lại trong các tin tức công khai, ừ, yên tâm, tạm thời tôi sẽ không tìm mối quan hệ để xem camera giám sát nữa. Chờ một thời gian, lại chờ thêm một thời gian nữa, chờ khi bọn họ không còn để ý chuyện này nữa."

Thương Kiến Diệu đáp gọn lộn:

"Được."

Dứt lời, hắn chuẩn bị quay người trở về tầng 495.

Tưởng Bạch Miên gọi hắn lại, suy nghĩ rồi nói:

"Đừng ỷ rĩ, mặc dù đây là bi kịch, nhưng có thể khiến tôi có được niềm tin không nhỏ. Bọn họ càng làm nhiều thì sẽ để lại càng nhiều dấu vết và sơ hở, sẽ càng dễ bị bắt lấy chân tướng..."

Cô ngừng lại, rồi nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Kỳ thật tôi không quá tin việc Thẩm Độ vì muốn tố cáo giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ nên mới đột phát bệnh Vô Tâm. Anh cũng nghe bản tin giờ tròn rồi đó, biết gần đây công ty phát hiện vài ca mắc bệnh Vô Tâm, thêm một ca nữa cũng thuộc hiện tượng bình thường."

Nhiều năm trôi qua, tuy con người chưa tìm được cơ chế phát bệnh và quy luật lây truyền của bệnh Vô Tâm, nhưng chí ít cũng tổng kết ra được vài hiện tượng.

Trong đó, có một điều là:

Chỉ cần bệnh Vô Tâm xuất hiện, thì sẽ không chỉ có một ca, mà trong phạm vi nhất định, trong khoảng thời gian nhất định sẽ bộc phát ra thêm vài ca nữa, hoặc là nhiều hơn. Mà trong các ca bệnh này, phần lớn là không hề dính dáng gì đến nhau.

May mắn là sau khi bệnh Vô Tâm bùng nổ thì phải cách một đoạn thời gian rất dài mới xuất hiện lần nữa, nếu không loài người đã sớm tuyệt diệt rồi.

Loại bệnh này hết như cái bóng của nhân loại, vào đêm không biết ẩn nấp ở chỗ nào, chờ tới hừng đông là ắt sẽ xuất hiện.

"Còn trùng hợp hơn cả việc chúng ta gặp phải Kiều Sơ." Thương

Kiến Diệu đánh giá một câu.

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu nói:

"Nếu không phải trùng hợp, như vậy chuyện này có tầm quan trọng không hề bình thường rồi. Chẳng lẽ giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ đã nắm giữ được tất cả bí mật về bệnh Vô Tâm, có thể sử dụng nó để đối phó kẻ địch?"

Mà bọn họ làm sao biết được Thẩm Độ định bán đứng bọn họ? Lại làm sao khiến bệnh Vô Tâm bùng phát ngay trước khi Thẩm Độ định tố cáo? Vì sao anh kể cho tôi chuyện này, mà lại không xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn?

Điểm khác biệt giữa hai chuyện này nằm ở đâu?"

Không chờ Thương Kiến Diệu trả lời, Tưởng Bạch Miên thở hắt một hơi, nói:

"Những điều này đều là vấn đề cần tự suy nghĩ, khả năng trong đó có ẩn chứa manh mối quan trọng nhất. Trong khoảng thời gian này, anh và tôi hãy suy nghĩ thật kỹ.

Thôi anh về đi, đừng có quá chủ động hỏi những chuyện có liên quan, thể hiện ra sự tò mò phù hợp là đdc rồi, lại càng đừng triển khai điều tra."

Chương 190: Nghe Ngóng Tình Huống 2

Thấy vẻ mặt Thương Kiến Diệu vẫn nghiêm túc như trước, Tường Bạch Miên khẽ mỉm cười nói:

"Cũng không phải quá sợ hãi bọn họ. Nếu bọn họ có thể thoải mái khiến một người bị nhiễm bệnh Vô Tâm thì đã sớm loại trừ toàn bộ thành viên của Hội đồng Quản trị, đổi thành người cùng nhà rồi.

Mà bây giờ chúng ta quá nửa là chân tình ca ngợi sự khoan dung của Tư Mệnh, hoàn toàn không phải phiền não vì loại chuyện tương tự."

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Từ từ sẽ được, không phải vội."

"... Đây không phải nên do tôi nói với anh sao?" Tường Bạch Miên phát phát tay: "Về đi, nghỉ ngơi cho tốt, hẳn là giáo đoàn sắp thông báo tụ hội rồi."

Thấy Thương Kiến Diệu tỏ ra không hiểu, cô cười, thở dài:

"Nếu xảy ra chuyện Thẩm Độ này, cao tầng của giáo đoàn nếu mà chưa hiển tế đầu óc cho Tư Mệnh thì hẳn có thể nghĩ đến, phải mau chóng triệu tập tín đồ, thống nhất tư tưởng ngay trong tụ hội, bất kể là đe dọa hay trấn an, nói tóm lại không thể để cho tình huống tiếp tục phát triển như vậy được.

Nếu xảy ra mười mấy hai mươi ca bệnh Vô Tâm liên tục, như vậy không cần chúng ta báo cáo, công ty chắc chắn sẽ điều động tinh

binh tài tướng điều tra đến cùng."

Thương Kiến Diệu lẳng lặng nghe, rồi bỗng nhiên nói:

"Tổ trưởng, tôi muốn hát cho cô nghe một bài."

"Không cần, chờ giải quyết được chuyện này rồi hãy hát." Tướng Bạch Miên cực kỳ thông thuận nói tiếp: "Tôi biết là anh muốn ca ngợi tôi."

Thương Kiến Diệu không nói gì thêm, xoay người đi ra khỏi phòng số 14, vào thang máy đi về tầng 495.

Lúc này, rất nhiều nhân viên đều đang tụ tập bên trong và các khu vực xung quanh Trung tâm Hoạt động, tùm tùm tốp năm tốp ba xì xào bàn tán về chuyện vừa xảy ra.

Với rất nhiều người mà nói, đây rất giống một cơn ác mộng mà bọn họ vốn quên đi đã lâu, nay lại kéo tới, khiến bọn họ không thể không sợ hãi, không hoảng loạn.

Hiện tại tỉ lệ mắc bệnh Vô Tâm là rất thấp, nhiều năm trong quá khứ, không ít người trẻ tuổi có lẽ chỉ đối mặt với hai ba lần có người mắc bệnh, thậm chí là không, phần đa là chỉ nghe nói mà thôi.

Bệnh này vẫn luôn là bóng mờ bao phủ trên đỉnh đầu nhân loại, thì thoảng lại xuất hiện.

Thương Kiến Diệu không vội vã về nhà, mà đi tới Trung tâm Hoạt động, không chút bất ngờ khi tìm được Long Duyệt Hồng ở đây.

Anh ta đang đứng nói chuyện cùng Dương Trấn Viễn trong một góc.

"Cậu vừa đi đâu thế?" Long Duyệt Hồng thấy Thương Kiến Diệu tới đây, bèn nghi hoặc hỏi một câu.

"Quên đồ." Thương Kiến Diệu thuận miệng tìm lý do.

"À, ra là thế." Long Duyệt Hồng tỏ vẻ đã hiểu.

Thương Kiến Diệu ngồi xuống, dường như tỏ vẻ mình không sốt ruột, quay sang nhìn Dương Trấn Viễn rồi mỉm cười hỏi:

"Không phải cậu chuyển tới tầng 569 rồi sao?"

Người vợ Chu Kỳ của Dương Trấn Viễn lớn hơn anh ta mười tuổi, từng có một đời chồng, được chia nhà ở sẵn, cho nên sau khi hai người được ghép đôi thành công, Dương Trấn Viễn trực tiếp mất tư cách được chia nhà, chỉ có thể dọn tới nhà của Chu Kỳ ở tầng 569.

"Về đây thăm ba mẹ không được sao?" Dương Trấn Viễn cười đáp lại.

Thương Kiến Diệu nhìn anh ta từ trên xuống dưới:

"Vợ cậu dạy dỗ cậu tốt thật."

"Hả?" Khuôn mặt trắng nõn của Dương Trấn Viễn lập tức đỏ bừng.

Long Duyệt Hồng phiên dịch giúp anh ta:

"Ý của cậu ta là trông cậu sáng sủa hơn trước kia."

"Có một chút thôi... Càng tự tin hơn hẳn." Dương Trấn Viễn giơ tay gãi gãi đầu.

Sau khi hàn huyên tán gẫu về công việc của Dương Trấn Viễn tại sở Nghiên cứu, Thương Kiến Diệu lại quay sang nhìn Long Duyệt Hồng:

"Chú Thẩm rốt cuộc bị sao thế?"

Long Duyệt Hồng đã sớm nghe ngóng dò la xung quanh, thờ dài nói:

"Bọn họ nói đêm qua chú Thắm có gì đó là lạ, trông cứ như mất hồn mất vía. Ài, nếu cho chú ấy đi gặp bác sĩ sớm hơn thì có lẽ đã không có chuyện gì rồi."

"Nếu đã bị lây bệnh Vô Tâm, có điều trị sớm mấy cũng vô dụng." Nơi Dương Trấn Viễn công tác là ở sở Nghiên cứu sinh học, thiên về mặt chữa bệnh, chẳng qua vì vấn đề chuyên ngành nên anh ta chủ yếu phụ trách mảng thiết bị điện tử nơi đó.

Long Duyệt Hồng lại thở dài:

"Đúng vậy... Thật là thảm quá mà, con của chú ấy mới chừng đó tuổi..."

Thương Kiến Diệu im lặng vài giây rồi hỏi tiếp:

"Chú Thắm phát bệnh lúc nào? Ai là người đầu tiên nhìn thấy?"

Long Duyệt Hồng chỉ bên ngoài:

"Chú Thắm phát bệnh ở trong phòng Giám sát Trật tự ngay bên cạnh, vừa mới vào, còn chưa kịp nói gì thì đã phát bệnh rồi. Phù, may là ở đó, bọn họ nhanh chóng khống chế chú ấy, bằng không quá nửa là sẽ có người bị thương."

"Phòng Giám sát Trật tự à..." Thương Kiến Diệu lặp lại: "Lúc ấy có bao nhiêu người ở đó?"

"Có tầm ba bốn người thì phải? Muốn chế ngự được một người Vô Tâm, hai người chắc chắn là không được." Long Duyệt Hồng suy đoán.

Thương Kiến Diệu bắt đầu hỏi các chi tiết khác, không hề che giấu sự "tò mò" của bản thân, cũng có ấn tượng sơ bộ về toàn bộ chuyện này:

Sau khi ăn tối xong, Thẩm Độ lưỡng lự quanh quẩn ở chỗ cửa Trung tâm Hoạt động một lúc, vẻ mặt hoảng hốt, sắc mặt khó coi.

Chừng khoảng mười phút sau, ông ta bắt đầu đi tới phòng Giám sát trật tự bên cạnh, vừa mới bước vào, cũng chỉ tầm có vài chục giây, bên trong lập tức vang lên tiếng đánh nhau, tiếng gào rú...

Thời điểm đó đúng là giờ cao điểm sau khi ăn uống nghỉ ngơi, rất nhiều người đều thấy được cảnh tượng đó.

Cho tới chừng hơn bảy giờ bốn mươi phút, Thương Kiến Diệu tạm biệt Long Duyệt Hồng, Dương Trấn Viễn, và Chu Kỳ tới tìm chồng, rời khỏi Trung tâm Hoạt động, đi về nhà mình.

Sắp tới số 196 khu B, hắn đưa mắt nhìn phía dưới cửa phòng.

Chỗ đó có hình vẽ một đứa bé đơn giản bằng phấn trắng.

Điều này tỏ vẻ 5 giờ 30 phút rạng sáng mai, giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ có tụ hội.

...

Tầng 647, Tường Bạch Miên thu dọn đồ đạc, đi vào một thang máy ở góc khá khuất.

Cô quẹt thẻ điện tử, rồi ấn số "349".

Chương 191: Manh Mối Trong Các Tin Tức Công Khai

Tầng 349 khác hẳn phần lớn các tầng lầu ở khu Sinh hoạt. Các gian phòng ở tầng này không nhiều như vậy, thậm chí có thể nói là khá ít.

Tường Bạch Miên vừa ra thang máy thì thứ cô nhìn thấy chính là một quảng trường cỡ nhỏ.

Ở giữa quảng trường có một luống hoa được lấp đầy bùn đất, bên trong gieo trồng các loại cây xanh có dáng vẻ khác nhau.

Mà ánh sáng từ trên trần nhà chiếu xuống ở nơi này càng gần với ánh sáng tự nhiên trên mặt đất, chứ không phải ánh sáng đèn huỳnh quang thường thấy.

Tường Bạch Miên liếc nhìn những bông hoa khác nhau với bông thì đã tàn lụi, bông còn đang nở rộ khoe sắc, rồi rẽ vào con đường bên trái, tiến vào nhà số 12 khu C.

Sau khi bước vào nơi đây là một phòng khách có bày các đồ vật như ghế sofa, bàn trà, ghế dựa, đài phát thanh, bên trái phòng khách, nơi có nối với phòng bếp còn cách ra một khu làm chỗ phòng ăn.

Sâu trong phòng khách thì có càng nhiều phòng hơn.

Lúc này, một ông già hơn năm mươi tuổi đang ngồi trên ghế dựa cạnh cửa sổ, mượn ánh sáng đèn đường bên ngoài lật xem cuốn sách trong tay.

Mái tóc đen của ông ta còn rất dày, chỉ là xen kẽ mấy sợi tóc bạc.

Hai hàng lông mày của ông ta sắc bén như kiếm, đôi mắt khá to, nếu lùi về mấy chục năm trước, chắc hẳn là một anh chàng đẹp trai không thua kém thế hệ chỉnh sửa gen là bao.

Tường Bạch Miên liếc nhìn ông ta một cái, khẽ cau mày, ấn công tắc ở trên tường bên cạnh.

Tách!

Đèn trong phòng sáng bừng, khiến nơi đây sáng tựa như ban ngày.

"Ba, sao ba không bật điện lên vậy?" Tường Bạch Miên trách một câu đầy quan tâm.

Tường Văn Phong hạ cuốn sách trong tay xuống, cười ha ha nói:

"Đèn đường sáng thế này, bật thêm bóng đèn làm gì? Phải biết tiết kiệm năng lượng chứ. Nhớ hồi ba còn trẻ..."

Tường Bạch Miên vội vàng giơ tay lên sờ tai:

"Ơ, ba à, ba đang nói gì thế? Dù sao cũng phải chú ý giữ gìn mắt!"

Tường Văn Phong mặc một bộ quần áo màu đen với cả hai bên trước ngực đều có túi. Ông ta đặt quyển sách trong tay xuống, đứng dậy.

"Cái lỗ tai này của con sao còn nghễnh ngãng hơn cả ông nội con trước khi qua đời vậy!" Ông ta cố ý đi đến bên cạnh Tường Bạch Miên, nói to: "Còn không mau đi làm phẫu thuật cấy ghép ốc tai sinh học đi, hiệu quả so với cái bây giờ phải tốt hơn chí ít là gấp ba!"

Tường Bạch Miên há miệng, rồi cười khan nói:

"Không phải là con sợ mổ hay sao? Dùng tạm tạm là được rồi."

"Có gì phải sợ?" Tường Văn Phong lại nhắc lại câu nói mà ông đã nói không biết bao nhiêu lần: "Lúc trước con biến đổi gen, cấy ghép tay giả sinh học thì có thấy sợ đâu?"

Tường Bạch Miên biện luận, vừa buồn cười lại vừa không biết phải làm sao:

"Lúc đấy con hôn mê rồi, làm gì còn biết sợ hay không nữa?"

"Không phải mổ thì cũng gây mê rồi sao?" Tường Văn Phong lại càng cảm thấy cô con gái nhỏ bé không để cho mình bót lo.

Tường Bạch Miên im lặng vài giây, mím môi dưới nói:

"Chỉ là con sợ cái cảm giác không thể nắm chắc trong tay điều gì cả, như đã chết đi vậy."

Không chờ Tường Văn Phong nói thêm, cô nhanh chóng nhìn quanh một lượt:

"Mẹ đâu ạ?"

"Công ty phát cho hai thùng táo, mẹ con lấy một thùng sang nhà anh trai con rồi." Tường Văn Phong bất đắc dĩ đáp lời.

"À à." Tường Bạch Miên tỏ vẻ giật mình: "Ba có cần con gọt táo giúp không?"

"Không cần, mới ăn tối không lâu." Tường Văn Phong lắc đầu.

Tường Bạch Miên đột nhiên chỉ vào thư phòng:

"Con sử dụng máy tính của ba nhé."

"Ừ dùng đi dùng đi." Tường Văn Phong tỏ vẻ ghét bỏ.

Tường Bạch Miên nhẹ nhàng đi vào trong thư phòng, mở máy tính của ba lên, đăng nhập tài khoản nội bộ công ty của ông.

Bên trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ có lắp đặt một mạng cục bộ.

Người có máy tính mà lại có quyền hạn thì có thể đăng nhập vào mạng này, xem một số tin tức chung, xử lý sự vụ của tầng cấp tương ứng.

Đương nhiên những nội dung có thể được xem và những chức năng có thể sử dụng đối với nhân viên với quyền hạn khác nhau là sẽ không giống, thậm chí đăng nhập ở chỗ khác thì cũng sẽ có những giới hạn khác biệt.

Còn với tuyệt đại đa số nhân viên của Sinh Vật Bàn Cổ mà nói, máy tính là một thứ hiếm lạ, chỉ khi đi làm mới có thể nhìn thấy, hơn nữa số lượng của chúng là không nhiều.

Tường Bạch Miên mượn dùng tài khoản của ba, dựa theo thứ tự thời gian xem từng nội dung thuộc loại bảo mật rất thấp.

Cô không vội vã nôn nóng, cứ lật xem như lúc bình thường.

Những tin tức trên này nhiều hơn và đi sâu hơn so với tin tức trên bản tin giờ tròn.

Cuối cùng Tường Bạch Miên thấy một tiêu đề:

"Báo cáo điều tra trường hợp công nhân cấp D8 Vương Á Phi tử vong."

Tường Bạch Miên lập tức bấm vào, chăm chú đọc:

"... Trước và sau đó một giờ, camera theo dõi ở cửa thang máy không phát hiện người ngoài không thuộc tầng xảy ra sự việc..."

... Nhiều nhân viên chứng thực lúc ấy không có ai tới gần Vương Á Phi...

... Kết quả giải phẫu thi thể cho thấy đột tử vì bệnh tim...

Kết luận: Loại trừ bị sát hại, coi như chết tự nhiên."

Tường Bạch Miên vừa đọc vừa gật đầu, không khỏi cảm khái một câu nhỏ nhỏ:

"Các loại chế độ của công ty vẫn rất kỹ càng cẩn thận mà..."

Điều này nói rõ sau khi công ty được thành lập, thì đã có chút kinh nghiệm đề phòng các loại nhân tố phá hư, bao gồm cả người thức tỉnh.

Tường Bạch Miên không dừng lại ở trang hiện tại quá lâu, cô nhanh chóng tắt nó đi, bấm xem các nội dung khác.

Chờ sau khi đọc hết rất nhiều thứ không liên quan, cô mới bấm vào bộ phận chữa bệnh, tra các loại tri thức về bảo vệ sức khỏe.

Trong quá trình đó, cô làm như tùy ý tìm kiếm một chút:

"Các trường hợp đột tử vì bệnh tim trong năm năm gần đây."

Kết quả nhanh chóng hiện ra, xác suất tổng thể là nằm trong phạm vi bình thường.

Tường Bạch Miên xem từng dòng ghi chép một, đột nhiên nhướng mày.

Gần một năm nay, tầng 478 đã xuất hiện hai vụ đột tử liên quan tới tim mạch.

Mà tầng 478 chính là tầng nơi Vương Á Phi đảm nhiệm chức quản lý chợ Cung Ứng Vật Tư, cũng chính là nơi ông ta đột tử.

Ông ta là trường hợp thứ hai.

Từ tỉ lệ dân cư mà nói, tỉ lệ phát bệnh như vậy không được coi là cao, hoàn toàn có thể chấp nhận được, nhưng trong mắt Trương Bạch Miên, người vốn có suy đoán thì điều này lại rất đáng nghi.

Xem xét bản ghi chép tới trước đó nữa, tỉ lệ đột tử vì bệnh tim ở tầng 478 trở lại bình thường, mỗi năm một ca, hoặc là không có.

Trương Bạch Miên tắt trang này đi, bắt đầu xem nội dung khác.

Nhưng ánh mắt của cô dần dần không có tiêu cự.

"Điều này nói rõ tên người thức tỉnh kia là cư dân tầng 478? Hơn nữa còn mới thức tỉnh trong một năm gần đây?

Từ góc độ tâm lý học, một người có được sức mạnh như vậy, rất khó để không thử một lần... Có xác suất không nhỏ là sẽ trả thù mục tiêu mà mình căm thù...

Hơn nữa điều này cũng có thể nói rõ vì sao lần này giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ cần xử quyết Vương Á Phi... Theo lý mà nói, mỗi lần, chắc, khi chia sẻ phiên nào thì luôn có thành viên chỉ trích người này người kia, nhưng lúc trước Thương Kiến Diệu chưa từng thấy ai chết vì điều đó cả...

Chính là vì tầng lầu nơi Vương Á Phi công tác có một người thức tỉnh của giáo đoàn, có thể hành động kín kẽ, không để lại dấu mối khiến công ty phát hiện, cho nên lần này giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ mới quyết định phải thực hiện chiêu sự trừng phạt của thần, làm cho các tín đồ tầng 495 lại càng thêm kính sợ Tư Mệnh, càng thêm thành kính và phục tùng hơn?

Vậy việc Thẩm Độ mắc bệnh Vô Tâm thì là đã xảy ra chuyện gì?

Có biện pháp thuận tiện như vậy, tại sao còn muốn để người thức tỉnh ra tay giết Vương Á Phi? Làm cho ông ta cũng nhiễm bệnh Vô Tâm có phải là tốt hơn hay không? Như vậy sẽ càng thêm bí mật, hiệu quả cũng càng tốt hơn.

Chẳng lẽ, đây không phải bệnh Vô Tâm, mà là bệnh trạng tương tự bệnh Vô Tâm do năng lực người thức tỉnh nào đó tạo nên?"

Trong đầu Tưởng Bạch Miên là vô vàn những ý tưởng, nhưng ngoài mặt thì lại tiếp tục lặng lẽ đọc tiếp.

...

Năm giờ hơn sáng sớm, Thương Kiến Diệu tỉnh dậy trong tiếng gõ cửa rất nhỏ.

Lúc này, hắn không đánh răng, mà chỉ rửa mặt với nước lạnh khiến bản thân càng tỉnh táo hơn.

Sau đó hắn khoác thêm chiếc áo khoác bông dày màu xanh thẫm, cầm chiếc đèn pin thô kệch ra khỏi phòng, đi tới khu A.

Trong lúc đi, hắn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Nơi đó có một điểm đỏ đang lấp lóe, thể hiện cho một camera giám sát.

Rất nhiều nhân viên cho rằng ngoài một vài khu vực quan trọng ra, phần lớn camera giám sát hắn là đều đã hỏng, không sử dụng được nữa, chỉ bày ở đó cho có để làm mọi người sợ hãi. Nhưng lúc trước Thương Kiến Diệu nghe Tưởng Bạch Miên nói là sẽ đi tra camera giám sát, cảm giác camera còn hoạt động phải nhiều hơn là bọn họ nghĩ.

Hắn đột nhiên giơ tay lên, dùng đèn pin soi chiếc camera kia.

Sau đó, hắn áp sát bên tường, tiến vào góc chết.

Không lâu sau, Thương Kiến Diệu đi tới nhà Lý Trinh ở khu A.

Dựa theo quy trình đáp xong ám hiệu, hắn vào trong phòng, tìm một chỗ ngồi xuống.

Khác với những lần trước, trong buổi tụ hội hôm nay, mọi người dường như cảm thấy rất đè nén, trước khi "Người Dẫn đường" Nhậm Khiết đi ra, không một ai nói năng gì, không một người tán gẫu, không rõ là đang suy nghĩ điều gì.

Trong số đó, vợ chồng Giản Tân và Trác Chính Nguyên thì thoải mái đổi tư thế ngồi, trông rất là bất an.

Cuối cùng "Người dẫn đường" Nhậm Khiết đi ra từ phòng bên trong, tới giữa tủ quần áo, tủ bát và giường.

Bà ta nhìn xung quanh một lượt, nói với vẻ mặt nghiêm túc:

"Hôm nay triệu tập mọi người tụ hội là vì có một việc cần thông báo."

Lúc nói, cơ thể bà ta hơi run rẩy hết như đang sợ hãi điều gì đó, nhưng sắc mặt lại vô cùng cuồng nhiệt.

Nhậm Khiết dừng lại một chút, rồi trầm giọng nói:

"Thẩm Độ định bán đứng giáo đoàn, đã bị thần trừng phạt."

Chương 192: Giáo Đoàn Trường Dạ 1

"Thẩm Độ định bán đứng giáo đoàn, đã bị thần trừng phạt."

Trong nhà Lý Trinh, ánh đèn mờ nhạt rải rác chiếu lên người mỗi một thành viên, mang tới sự đan xen bóng tối khác nhau.

Gần như trong mười giây, không có một ai ở nơi đây lên tiếng, thậm chí ngay cả tiếng hít thở cũng gần như không tồn tại.

Cả gian phòng này hết như bị người ta bấm nút tạm dừng vậy.

Cuối cùng, "Người dẫn đường" Nhậm Khiết phá vỡ bầu không khí trầm trầm ứ đọng này, gấp hai tay lại làm động tác đung đưa trẻ con:

"Ca ngợi sự khoan dung của người!"

Bà ta vừa dứt lời, trong phòng lập tức vang lên những tiếng hít thở dồn dập mà nặng nề, như thể chúng bị kìm nén đã lâu.

"Ca ngợi sự khoan dung của người!" Tất cả thành viên giáo đoàn đều hành lễ theo.

Bọn họ thành kính hơn hẳn tất cả những lần trước đây.

Thương Kiến Diệu xen lẫn bên trong, cẩn thận làm động tác đung đưa em bé, giọng nói không hề có chút dao động.

"Người dẫn đường Nhậm Khiết lại nói tiếp:

"Kẻ có tội Vương Á Phi cũng đã bị thần trừng phạt."

Dứt lời, bà ta nhìn xung quanh một lượt, khiến ai nấy đều cúi đầu thấp xuống.

Nhậm Khiết không nhắc tới chuyện Thẩm Độ và Vương Á Phi nữa, mà bắt đầu giảng đạo.

Lúc này bà ta giảng về sự cao quý và thần thánh của Tư Mệnh.

Tới khi gần kết thúc, bà ta lại đảo mắt nhìn lướt qua từng thành viên một:

"Chủ nhân của chúng ta là vị thần khoan dung, cũng rất uy nghiêm. Người luôn theo dõi thế gian này.

Mà "Thánh sư" cũng luôn chú ý tới chúng ta, không ai có thể giấu diếm được ánh mắt của ngài ấy."

Vừa rồi là lần đầu tiên bà ta đề cập đến kết cấu bên trong giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ:

Người vừa gia nhập là "Tân sinh giả". Khi có chút cống hiến, phát triển được không ít tín đồ thì có thể thăng cấp lên làm "Người dẫn đường". Bên trên "Người dẫn đường" chính là "Thánh sư".

Về việc bên trên "Thánh sư" còn có gì không, xưng hô là gì thì Nhậm Khiết không nói.

"Ca ngợi sự khoan dung của người!" Các "Tân sinh giả" lại làm ra động tác đung đưa em bé.

Bởi vì lần này là buổi tụ hội tạm thời nên không có tiệc thánh lễ, cho nên bọn họ nhanh chóng đứng dậy, rời đi theo từng nhóm một.

Thương Kiến Diệu vừa mới chuẩn bị ra ngoài thì bị Nhậm Khiết gọi lại.

Vị "Người dẫn đường" này mỉm cười nói với hắn:

"Đừng sợ, Chấp Tuế Tư Mệnh vốn khoan dung. Chỉ cần không khinh nhờn thần linh, không bán đứng giáo đoàn, người sẽ ban cho chúng ta chúc phúc, chứ không phải thần phạt."

Thái độ của Nhậm Khiết dành cho Thương Kiến Diệu phải nói là thân thiết hơn lúc trước rất nhiều.

"Ca ngợi sự khoan dung của người." Thương Kiến Diệu đáp lại như rất thành kính.

Ra khỏi nhà Lý Trinh, hắn cầm đèn pin đi tới sát bên tường, cứ thế trấn định lưỡng thững bước đi.

Ở chỗ tầm mắt đạt tới, hắn nhìn thấy vợ chồng Giản Tân và Trác Chính Nguyên, người đã dẫn tới cái chết của Vương Á Phi.

Ánh sáng đèn pin của bọn họ khá mỏng manh, dường như cần thay cục pin mới.

Trong ánh sáng mờ nhạt lung lay, cặp vợ chồng này đi rất vội vã, dường như đang sợ sẽ có con quái vật gì đó nhào ra từ trong bóng tối.

Thương Kiến Diệu bước đi nhanh hơn, sau đó thì bình thường trở lại, dõi mắt nhìn theo ánh sáng đại diện cho Giản Tân và Trác Chính Nguyên biến mất ở khúc quanh.

...

7 giờ 50 phút sáng, phòng số 14 tầng 647.

Thương Kiến Diệu không chờ Long Duyệt Hồng đi cùng, mà tới phòng được phân cho tổ điều tra thế giới cũ này trước.

Không ngoài dự kiến của hẳn, Tường Bạch Miên đã đến, đang ngồi tại chỗ của mình, cầm bút máy ngẩn ngơ.

Tường Bạch Miên cảm ứng được Thương Kiến Diệu bước vào, bèn vẫy tay:

"Có chút thu hoạch."

Thương Kiến Diệu lập tức nhảy tới.

"... Đừng hành động lố như vậy chứ." Về mặt Tường Bạch Miên có chút ngệt ra.

"Đầu óc chập mạch." Thương Kiến Diệu giải thích rất nghiêm túc.

"Được rồi, tôi biết anh có giấy chứng nhận của bác sĩ." Tường Bạch Miên thở dài đầy bất đắc dĩ.

Cô lại nghiêm mặt nói:

"Manh mỗi bước đầu là, rất có khả năng người thức tỉnh kia là cư dân tầng 478, hoặc là, đang công tác ở nơi đó."

Trước khi Thương Kiến Diệu mở miệng, cô giải thích sơ qua về nguồn gốc manh mối và căn cứ suy đoán, cuối cùng nói:

"Anh có thể đi hỏi đương sự tên là Giản Tân kia một câu, xem cô ta có chú ý hôm Vương Á Phi tử vong, có cư dân nào của tầng đó không đi làm, hoặc, nhân viên ở những nơi như Trung tâm Hoạt động, trường tiểu học, phòng Giám sát Trật tự, có ai tới gần chợ Cung Ứng Vật Tư trước và sau khi Vương Á Phi chết không."

"Nếu không có thì sao? Hoàn toàn không có gì hết." Thương Kiến Diệu hỏi lại.

Tưởng Bạch Miên cười nói:

"Như vậy chứng tỏ kẻ thức tỉnh kia rất có khả năng là một thành viên của chợ Cung Ứng Vật Tư ở tầng 478, đến lúc đó, tìm một người bạn ở tầng đó, tới lúc ăn cơm đi loanh quanh, quan sát xem những nhân viên ở đó có điểm gì khác với người bình thường không.

Về điều này, anh có thể tìm hiểu thông qua Giản Tân."

Nói tới đây, cô dặn dò:

"Nhưng gần nhất đừng đi, tốt nhất là chờ tầm vài ngày, ở nơi như Trung tâm Hoạt động, trong tình huống đang có nhiều người, tìm chỗ nào yên lặng rồi hỏi. Còn nữa, hỏi khéo léo một chút, đừng có hỏi thẳng như vậy, sẽ khiến người ta sợ.

Tôi biết anh không sợ việc sẽ dẫn nguy hiểm tới cho bản thân, nhưng anh phải suy nghĩ liệu điều này có khiến đối phương rơi vào nguy hiểm hay không. Hẳn là anh không muốn chuyện Thẩm Độ lặp lại một lần nữa chứ?"

Thương Kiến Diệu thản nhiên nói:

"Tôi cũng sợ. Chỉ là chuyện xảy ra, dù có sợ tới mấy vẫn phải làm."

Tưởng Bạch Miên ừ một tiếng:

"Được rồi, đọc tài liệu đi, mấy ngày nay tôi quên mất chuyện này, đừng nghĩ gì nữa."

Thương Kiến Diệu quay người đi, rồi lại quay lại:

"Tôi còn một vấn đề."

"Gì cơ?" Tưởng Bạch Miên có chút sợ hãi, lo nghĩ liệu đó có phải chuyện to tát gì không.

Chương 193: Giáo Đoàn Trường Dạ 2

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút rồi nói:

"Một người phải làm thế nào để chiến thắng được nỗi sợ tiềm ẩn trong nội tâm?"

Đôi mắt Tưởng Bạch Miên đột nhiên trợn to, vô thức co rụt người lại.

Cô nghi ngờ nhìn Thương Kiến Diệu:

"Vì sao anh đột nhiên hỏi vấn đề này?"

Thương Kiến Diệu nói rất hùng hồn:

"Có phải cô quên rồi không? Đỗ Hành nói rồi, khi tiến vào "biển Khởi Nguyên" là phải đối mặt với sợ hãi trong lòng, phải chiến thắng từng cái một."

"À, là chuyện này à, tôi còn tưởng rằng..." Tưởng Bạch Miên ngậm miệng đúng lúc, rồi chợt nhận ra: "Anh tiến vào "biển Khởi Nguyên" rồi?"

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Chuyện lúc nào vậy? Năng lực có biến hóa gì không?" Tưởng Bạch Miên bật thốt lên.

Thương Kiến Diệu trả lời rất thẳng thắn:

"Không."

"Cũng phải, anh chưa chiến thắng được chí ít một loại sợ hãi trong lòng mà..." Tường Bạch Miên gật đầu, như có suy nghĩ.

Cô do dự một lát, rồi quyết định hỏi thẳng hơn chút nữa:

"Nỗi sợ hãi mà anh đang phải đối mặt bây giờ là cái gì? Chỉ khi hiểu chi tiết về tình huống, tôi mới có thể tìm được biện pháp phù hợp."

Thương Kiến Diệu không nói gì, chỉ lấy ra một tờ giấy được gấp gọn gàng từ trong túi áo, chìa ra.

Tường Bạch Miên giơ tay nhận lấy tờ giấy, nhanh chóng giở nó ra.

Ánh vào mi mắt cô là những đường cong màu xanh lam không hề có trật tự.

Những đường cong được vẽ từ bút bi này dường như nối liền tạo thành một bóng ma, bao vây một vòng tròn vào giữa, hơn nữa còn đang dần "ăn mòn" vào trong.

Mà ở rìa trang giấy, trên những đường cong lộn xộn kia còn có hai vòng tròn khác.

Ngoài ra chính là những mảng trống.

Tường Bạch Miên nhìn một lúc thật kỹ, kết hợp tư liệu về Thương Kiến Diệu, lờ mờ có chút ý tưởng.

Cô chầm chước rồi nói:

"Hai ngày tới tôi sẽ cố gắng suy nghĩ, hy vọng có thể nhanh chóng cho anh vài đề nghị hữu ích."

Dứt lời, cô như nhớ tới điều gì đó, bèn tò mò hỏi:

"Đây là bức tranh mà anh vẽ trên xe, lúc bị Kiều Sơ ra lệnh vẽ tranh?"

"Cô còn nhớ ư?" Thương Kiến Diệu không che giấu sự kinh ngạc của mình.

Nụ cười trên mặt Tường Bạch Miên dần thêm tươi tắn hơn:

"Tôi nói rồi, con người tôi vốn rất luôn hẹp hòi, rất thù dai."

Thương Kiến Diệu đang định đáp lại, Bạch Thần và Long Duyệt Hồng lần lượt tiến vào trong phòng.

Tường Bạch Miên lập tức đứng lên, cười nói:

"Tối đa còn hai ngày nữa, chúng ta sẽ biết có thể lấy lại được món đồ gì, có thể nhận được bao nhiêu bồi thường."

...

Một ngày này, đám người Thương Kiến Diệu đều sử dụng để xem tư liệu và các loại huấn luyện, bình thản mà phong phú.

Sau khi ăn tối và về tới nhà, Thương Kiến Diệu ngẫm nghĩ, bèn đi tới Trung tâm Hoạt động.

Hắn liếc mắt nhìn lướt qua, thấy Long Duyệt Hồng đang tán gẫu với một cô gái xinh đẹp tóc ngắn ở trong một góc.

Thương Kiến Diệu không nhận được lắc đầu.

"Anh cũng thấy Long Duyệt Hồng ngốc nghếch, lần đầu tiên hẹn gặp con gái nhà người ta mà lại hẹn nhau ở Trung tâm Hoạt động tán gẫu?" Lúc này, một giọng nữ trong trẻo vang lên bên tai Thương Kiến Diệu.

Thương Kiến Diệu quay đầu nhìn lại, phát hiện là Mạnh Hạ.

Cô gái này với hấn, Long Duyệt Hồng và Dương Trấn Viễn đều cùng tuổi, lại ở cùng một tầng, nên tất nhiên là bạn học của nhau, cũng khá quen thuộc lẫn nhau.

Mạnh Hạ có vóc dáng cao ráo, khuôn mặt xinh xắn sạch sẽ. Cô mặc một chiếc áo khoác ngoài màu nâu nhạt, trông trưởng thành hơn lúc trước không ít.

Bên cạnh cô còn một người đàn ông chừng hơn hai mươi tuổi, cao chừng một mét bảy, chỉ ngang với Mạnh Hạ.

Khuôn mặt anh ta trông cũng đoan chính, nhưng làn da hơi rám nắng, trên mặt hằn dấu vết phong sương, đôi mắt khá sắc bén.

Mạnh Hạ tay trong tay với người đàn ông này, dường như không muốn chia cách dù chỉ một giây một phút.

"Đúng vậy." Thương Kiến Diệu đáp lại lời đánh giá của Mạnh Hạ dành cho Long Duyệt Hồng.

Mạnh Hạ lập tức cười nói:

"Ban nãy chồng tôi còn bảo điều này rất bình thường. Thật là, chỗ này ồn ào thế này cơ mà, tản bộ trên các con đường yên lặng có phải tốt hơn không."

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Kiểu như cậu ta thì vô dụng thôi. Hấn là vừa mới gặp là phải hát một bài rồi."

"..." Mạnh Hạ không biết nên đáp lại như thế nào.

Cũng may Thương Kiến Diệu không tiếp tục đề tài này, mà nhìn người đàn ông bên cạnh Mạnh Hạ rồi hỏi:

"Chồng của cô?"

Hắn nhớ rõ người chồng mà Mạnh Hạ được phân phối đến từ dân du cư hoang dã, hiện giờ đã là nhân viên cấp D4.

Cho nên Mạnh Hạ đã chuyển đến tầng 622 nơi anh ta ở, bình thường khó mà gặp được cô ở nơi này.

"Ừ, Trương Lỗi." Mạnh Hạ giới thiệu: "Đây là bạn học của em, Thương Kiến Diệu, vừa mới lên mặt đất ấy."

Trương Lỗi tiến lên một bước, giơ tay phải ra:

"Xin chào."

Anh ta dường như rất quen việc chặn trước Mạnh Hạ.

"Chào anh." Thương Kiến Diệu bắt tay anh ta.

"Sao lại về đây?" Anh ta quay sang hỏi Mạnh Hạ.

"Không phải là vì chú Thẩm xảy ra chuyện hay sao? Về xem ba mẹ thế nào." Mạnh Hạ thở dài.

Thương Kiến Diệu ngẫm nghĩ, đột nhiên nói:

"Mượn chồng cô dùng một chút."

"Hả?" Mạnh Hạ ngơ ngác.

Thương Kiến Diệu lịch sự giải thích:

"Có một số việc cần hỏi han."

Mạnh Hạ nở nụ cười:

"Đi đi, đừng có mượn lâu quá là được."

Sau khi cùng Trương Lỗi đi tới một góc không người trong Trung tâm Hoạt động, ngồi xuống, Thương Kiến Diệu trực tiếp hỏi:

"Anh có biết gì về Chấp Tuế và người thức tỉnh không?"

Trương Lỗi nhướn mày:

"Hạ Hạ nói anh từng lên mặt đất, xem ra cũng biết được không ít chuyện. Ừm, tôi lang thang trên hoang dã nhiều năm, coi như biết một số chuyện."

Thương Kiến Diệu suy nghĩ rồi hỏi:

"Vậy anh có gặp được người thức tỉnh nào có thể ảnh hưởng tới trái tim của người khác không?"

Về mặt Trương Lỗi dần trở nên nghiêm túc:

"Có, nhưng không phải tôi, mà là một người bạn của tôi. Lúc ở thành Dã Thảo, cậu ấy đánh cược với một thành viên của giáo đoàn Trường Dạ, vật tay định thắng thua. Kết quả lúc cậu ấy sắp thắng thì trái tim đột nhiên đập điên cuồng, suýt nữa thì không hồi được."

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút:

"Giáo đoàn Trường Dạ tín ngưỡng vị Chấp Tuế nào?"

Trương Lỗi liếc nhìn xung quanh, rồi trầm giọng nói:

"Tư Mệnh."

Chương 194: Phần Thưởng 1

Thương Kiến Diệu im lặng một lúc, rồi hỏi:

"Anh có biết gì về giáo đoàn Trường Dạ không?"

Trương Lỗi lắc đầu:

"Tôi không thích tiếp xúc với các giáo phái này, cảm thấy bọn họ rất điên cuồng mà lại rất nguy hiểm. Tôi chỉ nghe người ta nói qua rằng, giáo đoàn Trường Dạ cho rằng mỗi một buổi đêm đều rất nguy hiểm, chỉ khi được Tư Mệnh phù hộ thì mới có thể sống sót tới hừng đông.

Cho nên bọn họ thích cầu nguyện khi trời vừa tối, tụ hội vào đêm khuya, gọi lễ Misa của mình là vũ hội cuồng hoan..."

Nói tới đây, Trương Lỗi tỏ ra có chút không thể hiểu nổi:

"Tôi không biết vũ hội cuồng hoan là như thế nào, nhưng cảm thấy lấy đó làm lễ Misa của một tôn giáo thì có chút kỳ quặc."

"Khi anh nghe tọa đàm nuôi con và học thuyết máy móc thì sẽ không còn cảm thấy như thế nữa." Thương Kiến Diệu nói với ngữ khí như chẳng có gì lạ.

Trương Lỗi không hỏi tọa đàm nuôi con và học thuyết máy móc là gì, anh ta quay đầu nhìn Mạnh Hạ đang tán gẫu với mấy người bạn, rồi nói với Thương Kiến Diệu:

"Anh còn hỏi gì nữa không?"

"Ngoài Tư Mệnh ra, anh còn hiểu biết vị Chấp Tuế nào?" Thương Kiến Diệu thể hiện kiểu như bắt được cơ hội là phải hỏi cho rõ ràng.

Trương Lỗi hồi tưởng:

"Không nhiều lắm, Tư Mệnh của tháng Mười Hai, Bồ Đề của tháng Một, còn có, lúc tôi còn ở thành Dã Thảo có nghe người tới từ thành Tối Sơ nhắc đến rằng chỗ bọn họ có một số tên quý tộc đang ngằm tín ngưỡng Mạn Đà La chấp chương tháng Chín."

Thương Kiến Diệu nhớ lại lời miêu tả của tổ trưởng, bình luận một câu chân thành:

"Ở thành Tối Sơ, có lẽ có thể gom đủ tín ngưỡng của tất cả Chấp Tuế."

"Đó không phải là một nơi tốt." Trương Lỗi gật đầu: "Với phần lớn người mà nói."

Anh ta chỉ phía Mạnh Hạ:

"Nếu không còn vấn đề gì khác, tôi qua bên đó đây."

Thương Kiến Diệu đột nhiên hỏi:

"Tại sao anh không hỏi tôi nguyên nhân tôi đột nhiên hỏi những điều này?"

Trương Lỗi với vóc dáng tầm trung và làn da ngăm đen đứng dậy, chậm rãi nói:

"Biết càng nhiều thì càng nguy hiểm."

Dứt lời, anh ta không dừng lại mà quay người đi tới phía Mạnh Hạ.

Thương Kiến Diệu tiếp tục ngồi tại chỗ, không có động tác gì khác,

hết như đã bị ngăn cách khỏi không gian náo nhiệt xung quanh.

Hắn lặng lặng nhìn người tới người đi, không hề có cảm giác không được tự nhiên gì.

...

Ngày hôm sau, Thương Kiến Diệu cũng tới phòng số 14 tầng 647 chỗ ở của tổ điều tra thế giới cũ trước mười phút.

Không có gì bất ngờ khi Tưởng Bạch Miên đã ngồi ở vị trí của mình.

"Ngày hôm qua tôi gặp một nhân viên đến từ bên ngoài." Thương Kiến Diệu đi tới, nói thẳng.

"Ừ?" Tưởng Bạch Miên tỏ vẻ đang chờ những lời tiếp theo.

Thương Kiến Diệu kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống:

"Anh ta có biết một chút về Chấp Tuế và người thức tỉnh..."

Hắn lặp lại những gì mà Trương Lỗi nói.

"Quả nhiên, năng lực người thức tỉnh có liên quan trực tiếp tới trái tim nằm trong lĩnh vực của Tư Mệnh." Tưởng Bạch Miên cảm thán một câu, như có suy nghĩ: "Không biết liệu có phải tín ngưỡng vị Chấp Tuế nào thì khi thức tỉnh sẽ đạt được năng lực ở lĩnh vực tương ứng không... Vậy trước khi chưa xác định tín ngưỡng mà thức tỉnh thì dựa vào điều gì để xác định đặc điểm năng lực? Ừm, Đỗ Hành nói rồi, cái giá phải trả khác nhau thì sẽ mờ hồ ánh xạ lĩnh vực khác nhau, cho nên căn cứ vào sự khác biệt của cái giá phải trả để phân định sao?"

Tưởng Bạch Miên nói tới đây thì đột nhiên nhắc tới một câu:

"Như vậy cái giá phải trả của Kiều Sơ là gì đây? Và cái giá của Đỗ

Hành và Già La Lan sẽ là gì?"

Thương Kiến Diệu đáp lại:

"Không phải bất cứ cái giá phải trả nào đều có thể bị nhìn ra dễ dàng. Nếu Tịnh Pháp không nói, không một ai sẽ nghĩ tới cái giá mà gã phải trả chính là tăng mạnh sắc dục. Lúc trước tôi suýt nữa thì định dùng "độc thân cả đời" để đổi năng lực, kết quả là không được, kiểu cái giá phải trả này là vô dụng."

Tưởng Bạch Miên lập tức kinh ngạc:

"Không phải nói là chỉ cần trả giá là được hay sao? Còn phải là một cái giá phù hợp với loại quy tắc nào đó?"

"Không biết." Thương Kiến Diệu cực kỳ thành thật.

Tưởng Bạch Miên ừ một tiếng:

"Từ một trường hợp đơn độc thì rất khó nhìn ra điều gì, trừ phi anh thử rất nhiều lần mới tìm được cái giá phải trả chính xác."

"Ba lần, lần thứ hai tôi định dùng "không có bạn bè" để trao đổi, nhưng vẫn không được." Thương Kiến Diệu nói chi tiết.

Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu:

"Chờ khi quen biết thêm mấy người thức tỉnh khác, biết trường hợp thất bại và thành công của bọn họ thì mới có thể tổng kết ra quy luật được."

"Bọn họ sẽ không nói." Thương Kiến Diệu chỉ ra.

"Ngộ nhớ cái giá phải trả của bọn họ là không thể nói dối hoặc cứ hỏi là ắt sẽ trả lời thì sao?" Tưởng Bạch Miên cười rồi nháy một câu.

Tiếp đó, cô suy tư:

"Sau khi trở về, tôi càng nghĩ càng cảm thấy mị hoặc của Kiều Sơ không giống năng lực, trái lại càng giống với cái giá phải trả hơn."

Thương Kiến Diệu khẽ đảo mắt, lập tức nói:

"Tất cả những người thức tỉnh mà chúng ta gặp được cho tới bây giờ, ngoài trừ hắc ta, đều có thể điều khiển được năng lực của mình."

Nói cách khác, cho dù năng lực sẽ dẫn tới chút kết quả không tốt, nhưng chỉ ít người thức tỉnh có thể lựa chọn sử dụng hay là không.

Mà Kiều Sơ bị ngựa Ác Mộng truy đuổi một quãng đường dài, nói không chừng vì thế nên mới mất xe, mãi cho tới khi dùng quỷ kế lừa con ngựa kia qua sông, rồi nổ tung cầu thì mới chân chính thoát được.

Với người thức tỉnh bình thường thì hắc đã sớm ngừng mị hoặc rồi.

Đương nhiên Thương Kiến Diệu cũng không thể cam đoan trong các năng lực được ban phát này chắc chắn không có kiểu "mị hoặc tự động không phân biệt đối tượng" này.

"Đúng." Tưởng Bạch Miên tỏ vẻ đồng ý: "Như vậy xem ra đại khái mị hoặc của Kiều Sơ chính là cái giá phải trả."

Nói tới đây, cô đột nhiên nở nụ cười:

"Lúc Kiều Sơ vừa mới thành người thức tỉnh, còn nhỏ yếu, không biết loại mị hoặc không thể tiêu trừ này sẽ mang tới cho hắc ta cái gì, chậc..."

"Thảm." Thương Kiến Diệu bỏ qua trường hợp khả năng, trực tiếp đưa ra kết luận.

Tiếp theo hẳn lại bổ sung:

"Chưa tiến vào "biển Khởi Nguyên", chiến thắng từng nỗi sợ trong lòng một, mị hoặc của Kiều Sơ sẽ không có phạm vi lớn như vậy, hiệu quả cũng sẽ không mạnh như thế."

Chương 195: Phần Thưởng 2

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Tường Bạch Miên cười đầy ranh mãnh: "Ý mà tôi vốn định nói là, Kiều Sơ chắc chắn rất được mấy thứ như muối yêu thích, ở cùng một chỗ với hắn ta sẽ không bị muối đốt nữa. Chậc, khóa các anh lại được mở rộng ranh giới giáo dục sinh lý rồi nhỉ?"

Không cho Thương Kiến Diệu bất cứ cơ hội đưa ra lời trả lời kỳ quặc nào, cô lại nói:

"Bình thường thì sẽ không ai dùng 'mị hoặc tăng cao' làm cái giá cả, ở trong quan điểm phổ biến thì đây căn bản không phải cái giá phải trả.

Cho nên, lúc ấy Kiều Sơ hắn là dùng 'sức quyến rũ' để đổi lấy năng lực... Kết quả hắn ta không ngờ sẽ lại biến thành vạ người mê, là kiểu loại bất kể là người hay chó đều muốn 'làm thịt' hắn ta vậy, ừm... Dựa theo thể nghiệm của tôi, khi thời gian dần trôi, tôi nghĩ cái kiểu thôi thúc muốn cưỡng bức hắn ta sẽ dần trở nên mạnh mẽ, có thể đoán được nếu ở thêm một hai ngày nữa, hoặc mấy giờ nữa thôi, chúng ta sẽ chủ động và bạo lực xâm phạm hắn ta.

Đây quả nhiên là cái giá phải trả, thảm..."

"Giáo dục sinh lý của khóa các cô cũng không kém." Thương Kiến Diệu bình luận rất chân thành.

"Hả? Anh nói gì cơ?" Tường Bạch Miên sờ sờ tai, nghiêm mặt nói: "Vả lại, lúc trước chúng ta cũng thảo luận rồi, từ tình huống ngay lúc đó mà xem xét, nếu Kiều Sơ thể hiện ra sự thù địch, biểu hiện ác độc,

trạng thái bị mị hoặc của mục tiêu tương ứng sẽ bị giải trừ, đám đồng bọn của hắn cũng sẽ bị kích thích, thoát khỏi ảnh hưởng ở một mức độ nhất định, à, ngoại trừ động vật và người Vô Tâm... Xem ra hạn chế là không ít."

Tường Bạch Miên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

"Nếu đúng là như vậy, Kiều Sơ vẫn chưa từng thể hiện ra năng lực người thức tỉnh thứ ba. Lúc trước chúng ta cẩn thận như vậy thật quá tốt."

Hiện tại bọn họ đã biết được năng lực người thức tỉnh có thể khiến người ta uể oải ủ rũ và khiến người ta chăm chú làm một chuyện nào đó. Năng lực đầu tiên là thuộc loại phạm vi, còn năng lực sau thì dường như chỉ có thể dùng cho một mục tiêu một.

Trong lúc hai người nói chuyện, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần lần lượt tới đây.

Tường Bạch Miên thấy thế, bèn đứng dậy vỗ tay, cười tươi nói:

"Bên trên trả lời rồi!"

Nghe nói phần thưởng đã được giao xuống, bất kể là Long Duyệt Hồng hay Bạch Thần, Thương Kiến Diệu thì mắt ai nấy đều tỏa sáng.

"Dừng, không được phép ca hát, không được nhảy múa!" Tường Bạch Miên chặn Thương Kiến Diệu lại trước tiên, không cho hắn làm bất cứ hành vi gì.

Thương Kiến Diệu lập tức tỏ ra tiếc nuối.

Tường Bạch Miên hắng giọng, cười tủm tỉm nói:

"Phần thưởng và bồi thường được tính gộp với nhau, chia ra làm hai phần.

Phần thứ nhất là: Mỗi một nhân viên được tăng lên một cấp bậc. Nói cách khác, bây giờ tôi là cấp D7, là tổ trưởng hàng thật giá thật. Thương Kiến Diệu, Long Duyệt Hồng vốn sẽ thăng lên cấp D2, bây giờ thì lên thẳng D3. Bạch Thần vốn chuyển lên làm nhân viên chính thức, cấp D1, hiện giờ lên tới D2."

"D3?" Long Duyệt Hồng vui mừng thốt lên: "Như vậy mỗi tháng chẳng phải có thêm được một nghìn điểm cống hiến sao?"

Điều này có nghĩa tiền lương hiện giờ của anh ta chính là 2.800 điểm.

Hơn nữa, chờ tới sang năm anh ta kết hôn, được phân phối nhà ở, cấp bậc nhân viên cao hơn thì có thể được phân cho nhà ở tốt hơn.

"Cấp bao nhiêu mới có thể xin làm biến đổi gen, nếu như tự mình trả bằng điểm cống hiến?" Vẻ vui mừng chợt lóe trên mặt Bạch Thần, rồi nhanh chóng biến mất không thấy đâu nữa.

Tưởng Bạch Miên mỉm cười đáp lại:

"Tôi đã hỏi giúp cô rồi, tình huống của cô ấy, đến D4 là có thể làm được. Nếu cô bằng lòng tham gia loại hạng mục rất nguy hiểm, thì hiện giờ có thể được. Nhưng mà tôi không kiến nghị. Bất kể cô muốn làm gì, sống sót mới có thể làm được."

Bạch Thần khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình sẽ không lỗ mắng như vậy.

Tưởng Bạch Miên lại quay sang nhìn Thương Kiến Diệu:

"Anh không vui?"

"Vui chứ." Thương Kiến Diệu đáp với vẻ mặt nghiêm túc.

"Thôi, tôi không nên hỏi anh." Tưởng Bạch Miên nói tiếp: "Phần thứ

hai là, mỗi người được bồi thường một trăm nghìn điểm cống hiến."

"Một trăm nghìn?" Cả đời này Long Duyệt Hồng cũng chưa từng được thấy nhiều điểm cống hiến như vậy.

Tường Bạch Miên cười ha ha nói:

"Không coi là nhiều, chúng ta đã cướp, à không, lấy về một xe thiết giáp, một khẩu súng máy hạng nặng, một bộ da Thiết Xà Hắc Chiếu và hai xe vật tư. Mấy thứ đó, nếu đến nơi như thành Dã Thảo mà bán thì giá trị của chúng chắc chắn có thể hơn bốn trăm nghìn điểm cống hiến, gấp mấy lần.

Nhưng mọi người cũng phải nghĩ xem, vũ khí của chúng ta là công ty cung cấp, xe Jeep của chúng ta là công ty cho, người của chúng ta do công ty nuôi, công ty lấy phần nhiều là rất hợp lý. Vả lại, không phải còn có bồi thường tăng cấp bậc nhân viên đấy sao? Thứ này còn khó hơn là lấy điểm cống hiến không."

"Không ít, nào có ít." Long Duyệt Hồng tỏ vẻ mình không hề oán hận chút nào.

Căn phòng lớn hơn mà anh ta muốn đổi cho ba mẹ, em trai và em gái cũng chỉ tầm ba mươi nghìn điểm.

Với Bạch Thần mà nói, bên nào có thực lực mạnh nhất thì lấy phần chiến lợi phẩm nhiều nhất chính là một chân lý không thể bàn cãi, cho nên cô cũng không cảm thấy chuyện này có vấn đề gì.

Thương Kiến Diệu thì thật ra là có ý kiến muốn phát biểu, nhưng tất cả mọi người đều không muốn nghe.

Tiếp theo, Tường Bạch Miên mở ngăn kéo bàn, lấy ra ba túi đồ:

"Bên trên có dán tên. Đây là những thu hoạch mọi người có thể nhận được sau khi trải qua thẩm tra. Ha ha, công ty trả lại toàn bộ đồng hồ

đeo tay cho chúng ta, đây toàn là đồng hồ cơ, có giá trị hơn đồng hồ điện tử nhiều, chỉ ít cũng phải năm sáu chục nghìn điểm cống hiến, ừ, chỗ nào hỏng hóc thì công ty đều đã sửa cho chúng ta hết rồi.

Đúng rồi, nhớ đi đổi thẻ điện tử mới, nếu số lượng điểm cống hiến không đúng thì nhớ báo tôi một tiếng. À, còn nữa, chín trăm điểm trợ cấp ra ngoài làm việc cũng được phát luôn cùng lần này."

Trong lúc Tường Bạch Miên nói, Thương Kiến Diệu cầm chiếc túi có ghi tên mình, đổ đồ vật bên trong ra.

Trong này có một chiếc kính râm màu đen, một chiếc đồng hồ máy sạm màu, một quả cầu thủy tinh trong suốt có gắn bông hoa màu vàng, một chiếc bút ghi âm lấy từ trần Hắc Thử và một chiếc loa màu đen để xanh to bằng lòng bàn tay suýt thì làm rách túi văn kiện kia.

Bạch Thần không lo nhìn đồ trong túi của mình, mà nhìn Tường Bạch Miên rồi hỏi đầy quan tâm:

"Tổ trưởng, kết quả chuyện trần Thủy Vi như thế nào?"

Chương 196: Bệnh Án 1

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Thần, Tưởng Bạch Miên cúi đầu cười cười:

"Không phải sốt ruột như vậy. Cái này phải chờ lần sau Hội đồng Quản trị họp mới quyết định được.

Nhưng theo bộ trưởng Ngu nói, các ủy viên Hội đồng Quản trị có thái độ khá tiến bộ trong loại chuyện này, hiện tại điều đang tranh cãi duy nhất là sẽ cho đãi ngộ gì."

"Ừ." Bạch Thần thở phào một hơi thấy rõ.

Tưởng Bạch Miên suy nghĩ một chút rồi cầm một tờ giấy trên bàn lên, nói:

"Về mấy tờ giấy mà Thương Kiến Diệu lấy được từ phế tích nhà máy thép kia, phòng thí nghiệm đã trả lại báo cáo rồi. Trong đó có hai tờ tồn tại nét chữ in hằn xuống từ các tờ giấy cũ, qua việc phục hồi và so sánh thì có thể xác định đây là một phần hồ sơ bệnh án.

Phần hồ sơ bệnh án này không hoàn chỉnh, bộ phận chính là thế này:

Tên: Phạm Văn Tư.

Giới tính: Nữ.

Tuổi: 52 tuổi.

Tình trạng hôn nhân: Đã kết hôn.

Địa chỉ: Phòng 302 tòa nhà số 4 khu 2.

Năng lực hành động tự thuật của bệnh nhân bình thường, trạng thái tinh thần bình thường.

Triệu chứng bệnh: Trong bảy ngày gần nhất, mỗi ngày đều nhìn thấy bóng dáng con trai ít nhất một lần. Con trai của bệnh nhân bị tai nạn xe cộ từ mấy năm trước, đã trở thành người thực vật, hiện tại đang là tình nguyện viên nhận trị liệu kiểu mới ở phía bắc..."

Sau khi đọc xong, Tường Bạch Miên nhìn quanh một lượt:

"Thế nào? Có ý tưởng gì không?"

"Một bản hồ sơ bệnh án về mặt tinh thần nghe thì không có vấn đề gì to tát cả." Trong khoảng thời gian gia nhập công ty này, Bạch Thần coi như đã biết cái gì gọi là hồ sơ bệnh án.

Long Duyệt Hồng cũng nói theo:

"Bệnh viện ở nhà máy thép kia có thể điều trị được bệnh về mặt tâm thần?"

Theo anh ta thấy, đó phải là nơi lớn hơn phòng y tế của mỗi tầng lầu trong Sinh Vật Bàn Cổ một chút.

Hơn nữa, dù trong ba bệnh viện lớn của công ty Sinh Vật Bàn Cổ, cũng chỉ có một bệnh viện là có thể điều trị được bệnh về tâm thần.

"Có khả năng bệnh nhân không cho rằng mình bị bệnh tâm thần, mà nghi ngờ mắt mình có vấn đề nên sẽ qua chỗ phòng khám bệnh để khám xem sao. Dù sao thì việc bác sĩ xem xét chuyển bà ta tới bệnh viện nào vốn không cần bà ta quan tâm." Tường Bạch Miên thử dùng tình huống trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ để giải thích.

Thương Kiến Diệu im lặng lắng nghe bọn họ thảo luận, đột nhiên nói:

"Nếu bệnh nhân không có vấn đề gì về tâm thần, mắt cũng không bị bệnh, nhưng ngày nào cũng đều nhìn thấy bóng dáng con mình ít nhất một lần thì sao?"

Long Duyệt Hồng lập tức kêu lên một tiếng:

"Đừng có kể truyện ma, đây chính là người thực vật thôi! Lùi vạn bước mà nói, cho dù con của bà ta được điều trị khỏi hẳn, đã tỉnh lại, cũng không có lý gì trốn tránh không chịu gặp mẹ mình, chỉ có mỗi ngày xuất hiện xung bà ta mấy lần chứ?"

Suy đoán của Thương Kiến Diệu làm cho Long Duyệt Hồng bỗng chột thấy người có chút lạnh lạnh, hết như bị gió âm từ trong âm phủ thổi thốc qua.

Gió âm...

Gió...

Long Duyệt Hồng lập tức tròn tròn mắt:

"Cậu bật quạt điện từ lúc nào vậy?"

Lúc này anh ta mới phát hiện Thương Kiến Diệu đã âm thầm quay đầu chiếc quạt điện tĩnh âm trên bàn tổ trưởng lại đây, rồi bấm công tắc bật quạt.

Ban ngày ở Sinh Vật Bàn Cổ có đôi khi khá là nóng.

"Lúc mọi người đang bận thảo luận." Thương Kiến Diệu cười đáp:
"Cho thêm không khí ấy mà!"

"Đừng có lãng phí năng lượng!" Tường Bạch Miên lập tức tắt quạt đi.

Cô lại nói:

"Chỉ dựa vào một phần hồ sơ bệnh án này thì cũng không thể nhìn ra điều gì cả, nhưng nếu là thông tin còn sót lại của thế giới cũ, vậy cứ cho vào hồ sơ tài liệu của tổ chúng ta đi, có khi một lúc nào đó lại phát huy tác dụng, liên kết với các manh mối khác vạch ra một số thứ."

"Được rồi." Cô vỗ tay: "Tư liệu hôm nay là lịch sử truyền miệng mà tổ điều tra thế giới cũ rước kia sưu tập được."

"Lịch sử truyền miệng?" Bạch Thần có thể hiểu sơ sơ cái này có nghĩa là gì, nhưng vẫn cảm thấy có chút xa lạ.

Tưởng Bạch Miên liếc nhìn Thương Kiến Diệu một cái:

"Sử truyền miệng chính là lịch sử những lời người liên quan kể, tự mình trải qua hoặc nghe nói qua."

Giai đoạn đầu thì công việc chủ yếu của tổ điều tra thế giới cũ lúc trước là sưu tầm những thứ này, sau đó bọn họ làm gì, có thu hoạch gì không thì cũng chìm ngấm trong biển rộng lịch sử theo sự mất tích của bọn họ. Ừm, căn cứ vào điện báo hiển thị thì bọn họ có một nhóm sử truyền miệng rất quan trọng mà chưa kịp báo cáo.

Những sử truyền miệng mà chúng ta lấy được này chủ yếu tới từ những người già cả trong công ty còn sống sót, trải qua thế giới cũ hủy diệt vào thời đó. Đây đều là những tư liệu quý giá, phần lớn những người này đều đã qua đời rồi.

Chờ khi đọc xong những tư liệu này, rút ra các manh mối và thông tin hữu dụng, chúng ta sẽ đổi sang nhóm sử truyền miệng thứ hai. Đó là những thông tin lịch sử tới từ người còn sống sót của thế giới cũ ở các khu vực xung quanh, tương tự như Điền trưởng trấn ấy.

Sau đó, không có nhóm thứ ba rồi, chỉ có thể dựa vào chúng ta.

Tóm lại, mục tiêu hành động tiếp theo của chúng ta là phải tìm trong những tư liệu này, hoặc dựa vào những điện báo được lưu giữ đi lại một lần nữa dọc theo tuyến đường mà tổ điều tra thế giới cũ lúc trước đã đi qua."

Nghe tới đây, Thương Kiến Diệu giơ tay.

"Không cần phải nói, tôi biết." Tưởng Bạch Miên khẽ gật đầu: "Anh muốn chọn phương án thứ hai."

Thương Kiến Diệu lắc đầu:

"Biết đâu hai phương án đó không có gì khác biệt."

Tưởng Bạch Miên nhất thời giật mình:

"Ý anh là tuyến đường mà tổ điều tra thế giới cũ lúc trước lựa chọn hẳn là cũng dựa trên manh mối lấy được từ trong các sử truyền miệng này sao?"

"Không phải." Thương Kiến Diệu lại lắc đầu, giọng nói trầm trầm mang theo chút lời cuốn: "Con đường mà vận mệnh xác định cho chúng ta chỉ có một."

Tưởng Bạch Miên trợn mắt với người này một cái, rồi nghiêng đầu nói với Long Duyệt Hồng:

"Có phải là lời thoại trên chương trình đài phát thanh không?"

Long Duyệt Hồng gật đầu thật mạnh:

"Đúng!"

Chương 197: Bệnh Án 2

Tưởng Bạch Miên không thèm nhìn Thương Kiến Diệu nữa, mà quay sang cười nói với Bạch Thần:

"Ban nãy quên nói, cô có thể chuyển đến tầng 622. Cụ thể được phân phối với phòng nào thì đến lúc đó sẽ có người trao đổi với cô. Ha ha, đêm nay cô có thể nghe được đài phát thanh rồi."

Bạch Thần ừ một tiếng, vẻ mặt thoáng có chút thấp thỏm, nhưng nhanh chóng bình thường trở lại.

Tưởng Bạch Miên không nói gì thêm, phất phất tay như đang đuổi muỗi:

"Xem tài liệu đi thôi. Thương Kiến Diệu, đừng có bật nhạc!"

"Tôi không làm được gì nó!" Thương Kiến Diệu cất cao giọng đáp lại.

"VẬY anh hãy dùng lý lẽ thuyết phục nó đi." Tưởng Bạch Miên tức giận đáp lại.

Thương Kiến Diệu lập tức mắt sáng người, dường như cảm thấy biện pháp này cực kỳ hợp với tư duy của mình.

Hắn ngồi xuống, đối mặt với chiếc loa màu đen đáy xanh lam kia, bắt đầu lải nhải:

"Ta -----

"Hiện giờ tôi tin cậu ta thực sự có chứng nhận từ bác sĩ rồi..." Long

Duyệt Hồng ngẩng ra nhìn vài giây, lăm bắm.

"Hả, anh nói gì cơ? Nói to chút nào!" Tường Bạch Miên nghiêng nghiêng đầu.

Bạch Thần coi như không nhìn thấy gì, cứ thế ngồi lật xem tư liệu.

"Không có gì." Long Duyệt Hồng vội vã lắc đầu.

Sau đó anh ta lặng lẽ thở dài:

"Đây rốt cuộc là cái tổ gì vậy..."

Mà chỉ thị điều động anh ta thì không biết bao giờ mới đưa xuống.

...

Sau khi ăn tối xong, Thương Kiến Diệu không lập tức quay về tầng 495, mà đi thang máy tới tầng 490.

Hắn thành thạo vòng qua Trung tâm Hoạt động và chợ Cung Ứng Vật Tư của tầng này, đi tới một dãy phòng ở phía sau.

Ở giữa những căn phòng này có để một biển nền trắng chữ đen:

"Cô nhi viện thứ mười một"

Đây là chỗ mà Thương Kiến Diệu từng ở ba năm.

Bên trong Sinh Vật Bàn Cổ, mỗi mười tầng hoặc hai mươi tầng sẽ có một cô nhi viện, chịu trách nhiệm nuôi dưỡng những đứa trẻ không còn cha mẹ, cho tới bọn nó tròn mười tám tuổi.

Lúc này không ít cửa của cô nhi viện đang mở, nhưng chỉ thấy có hai ba người.

Những người khác đều đã đi căng tin.

Thương Kiến Diệu đi vào, tới trước mặt ông già Lý Gia Văn què chân ở cửa.

"Viện trưởng có ở đây không?" Thương Kiến Diệu hỏi với giọng ôn hòa.

Tóc Lý Gia Văn đã hoa râu, ngồi sau một chiếc bàn, trông khá buồn ngủ.

Nghe thấy âm thanh, ông ta vội ngẩng đầu lên, nhìn một lúc:

"Tiểu Thương à... Viện trưởng đi ăn cơm rồi, ngồi chờ một lúc nhé, bà ấy sẽ về ngay thôi."

"Không cần." Thương Kiến Diệu lắc đầu, đi tới bên cạnh Lý Gia Văn.

Trên tường ở chỗ đó có một chiếc máy vỏ màu đen, có thể dùng để giao dịch điểm cổng hiến.

Thương Kiến Diệu lần lượt nhìn không gian hoạt động có vẻ rộng rãi bên trong, các loại dụng cụ trông có vẻ cũ kỹ, bài trí trang hoàng khá đơn sơ, rồi lấy thẻ điện tử ra quẹt qua chiếc máy kia.

Tiếp đó, hắn ấn ra con số năm mươi nghìn, lựa chọn Cô nhi viện thứ mười một làm nơi nhận.

Bởi vì đây là giao dịch số lượng lớn, hắn lại ấn vân tay để xác nhận.

Lý Gia Văn nhìn bóng lưng Thương Kiến Diệu, cười ha ha nói:

"Đến quên tiền à? Đúng là có tâm, không phải vừa mới bắt đầu làm việc sao?"

Dự toán cơ bản của cô nhi viện do công ty phụ trách, nhưng chỉ bao

gồm phòng ở, sân bãi, tiền lương nhân viên, bảo đảm sinh hoạt cho mỗi một cô nhi và phân phối nguồn năng lượng tương ứng.

Nếu muốn hoàn cảnh của cô nhi viện tốt hơn, mỗi một đứa bé mồ côi được ăn ngon hơn thì phần đa là dựa vào các nhân viên quyên góp.

Thương Kiến Diệu quay đầu, cất thẻ điện tử đi, cười nói:

"Tích lại giúp cháu."

"Hả?" Lý Gia Văn ngơ ngác.

"Mỗi một câu cảm ơn ấy." Thương Kiến Diệu không nói gì thêm, khẽ gật đầu rồi cất bước ra khỏi cô nhi viện.

Lý Gia Văn nhìn hắn đi xa dần, rồi chậm rãi đứng lên, khập khiễng đi tới trước chiếc máy kia, tra xét ghi chép giao dịch.

"Năm mươi nghìn?" Ông ta giật mình hô lên.

Ông ta làm việc nhiều năm như vậy, số tiền gửi ngân hàng hiện tại cũng chỉ tầm chừng này mà thôi.

...

Tầng 495, chợ Cung Ứng Vật Tư.

Thương Kiến Diệu mua một đồng hồ vật có giá trị cao mà lại dễ sang nhượng lại như vải vóc, ôm chúng nó trở về khu B.

Hắn không về nhà, mà rẽ sang một hướng khác.

Thương Kiến Diệu đi một lúc rồi dừng lại trước một căn phòng đang mở cửa.

Đây là nhà của Thẩm Độ.

Nơi đây lớn hơn căn phòng Thương Kiến Diệu đang ở một chút, phía bên phải có ngăn ra một phòng ngủ khá nhỏ hẹp, những chỗ còn lại được dùng làm phòng khách, phòng bếp và chỗ để bàn ăn.

Vợ Thẩm Độ là Điền Tĩnh đang bận rộn ở khu vực phòng bếp gần bên ngoài, đứa con của cô ta thì đang không ngừng chạy tới chạy lui xung quanh cô ta.

"Sao không đi căng tin?" Thương Kiến Diệu đi tới, đột nhiên hỏi.

Điền Tĩnh chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt tuy xinh đẹp tuyệt trần, nhưng trông rất tiều tụy.

Cô ta gượng cười nói:

"Vẫn còn cần phải kiêng kỵ. Tuy công ty nói bệnh Vô Tâm sẽ không lây lan, nhưng mọi người vẫn khá sợ. Đây đây, đều cho tôi nghỉ luôn này."

Thương Kiến Diệu ừ một tiếng:

"Lúc trước chú Thẩm rất quan tâm săn sóc cháu."

Hắn vừa nói vừa đặt đồng hồ vật kia vào trong nhà Thẩm Độ.

"... Không được, không được, mấy thứ này đắt lắm!" Điền Tĩnh chỉ nhìn lướt qua là biết số đồ vật Thương Kiến Diệu vừa để xuống phải tới mấy chục nghìn điểm cống hiến.

Thương Kiến Diệu dừng động tác lại, suy nghĩ một chút rồi nói:

"Nếu không muốn nhận, cô có thể lựa chọn làm mẹ cháu."

"??" Điền Tĩnh ngơ ngác hắn ra.

Thương Kiến Diệu nhân cơ hội đặt toàn bộ đồ xuống, rồi vẫy tay nói:

"Xem ra cô cũng không muốn."

Thấy thái độ của Thương Kiến Diệu khá "kiên quyết", Điền Tĩnh ngập ngừng một lúc rồi nói:

"Sau này có gì cần giúp đỡ thì cứ nói nhé."

Thương Kiến Diệu gật đầu, quay người đi về nhà mình.

Hắn loáng thoáng nghe thấy con trai của Thẩm Độ hỏi mẹ ở phía sau:

"Mẹ ơi, chú kia không sợ chúng ta sẽ bị bệnh sao? Mẹ ơi, khi nào thì ba mới khỏi bệnh ạ? Mẹ ơi, khi nào thì ba mới về nhà?"

Bước chân Thương Kiến Diệu hơi khựng lại, rồi hắn nhanh chóng bước đi.

Chương 198: Huấn Luyện Đặc Biệt 1

Vài ngày sau, lúc cuộc huấn luyện buổi chiều của tổ điều tra thế giới cũ sắp bắt đầu.

Tường Bạch Miên từ bên ngoài đi về phòng, vẻ mặt hơi phức tạp.

Cô đi tới trước mặt Long Duyệt Hồng, im lặng trong chốc lát rồi nói:

"Đơn xin điều chuyển của anh bị bác bỏ rồi."

Cơ thể Long Duyệt Hồng khẽ lung lay, vẻ thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt mà không cách nào che giấu được.

Tường Bạch Miên khẽ thở dài:

"Bên trên nói là nếu tổ viên hơi chút thua kém mà không từ bỏ, không nản chí, thì không thể chỉ vì biểu hiện không thích ứng về tâm lý trong một lần huấn luyện mà trực tiếp đuổi người ta."

Và lại, hiện tại không có người xin điều đến tổ điều tra thế giới cũ, các nơi khác đều khan hiếm người, nếu muốn thay người thì chỉ có thể chờ tới lần phân phối công việc sau."

"... Tôi hiểu, tôi hiểu rồi." Long Duyệt Hồng cúi thấp đầu, đáp lại như đang lẩm bẩm một mình.

Tường Bạch Miên ừ một tiếng, mỉm cười trấn an:

"Lần này tôi không bảo anh phải nói to hơn nữa."

Long Duyệt Hồng im lặng trong chốc lát rồi nói:

"Thực ra thì, tôi không phải là, thất vọng, và, đau khổ như thế. Chỉ ít hiện tại tôi cảm thấy, công việc của tổ điều tra thế giới cũ vẫn rất có ý nghĩa."

Tường Bạch Miên cười nói:

"Không thì tôi đã không xin thành lập tổ này rồi."

Dứt lời, cô vỗ vai Long Duyệt Hồng:

"Hãy rèn luyện thật tốt, khiến bản thân mạnh lên, cố gắng sống sót tới tháng bảy sang năm. Đến lúc đó, tôi sẽ có thể đi xin tổ viên mới, rồi thay cho anh."

Long Duyệt Hồng cười méo xệch, trông còn khó coi hơn cả khóc:

"Tổ trưởng, cô nói những lời này nghe không may mắn lắm đâu."

Lúc này Thương Kiến Diệu tới gần, cười nói:

"Tổ trưởng, cô phải nói thế này: Chờ lát nữa tôi đập cho cậu một trận như tử để nâng cao khả năng sinh tồn của cậu!"

Sắc mặt Long Duyệt Hồng tái nhợt, chợt cảm thấy điều này còn đáng sợ hơn cả ra ngoài điều tra.

Dù sao phải đầu xuân năm sau mới chính thức bắt đầu nhiệm vụ, mới phải đối mặt với các loại nguy hiểm, còn mấy tháng nữa, mà bây giờ chỉ còn mười mấy phút đồng hồ nữa là bắt đầu huấn luyện võ thuật rồi.

"Chờ lát nữa tôi đập cho anh một trận như tử để nâng cao khả năng sinh tồn của anh!" Tường Bạch Miên nhắc lại lời nói của Thương Kiến Diệu, nhưng cô không nhìn Long Duyệt Hồng, mà nhìn chăm

chăm vào Thương Kiến Diệu mà nói.

Cô thể hiện như kiểu mình đang rất ngửa tay rồi.

Tiếp đó, cô như có suy nghĩ, bèn nói với Long Duyệt Hồng:

"Nếu có cơ hội, chúng ta lại làm một thiết bị bộ xương ngoài quân dụng về đây, như vậy có thể tăng cường thực lực của anh lên một cách rất hiệu quả."

"Được được." Long Duyệt Hồng mắt sáng rực.

Tường Bạch Miên ngẫm nghĩ rồi nói tiếp:

"Thực ra anh có thể xem xét cấy ghép chân tay giả sinh học, làm cái này thì an toàn hơn biến đổi gen. Nếu anh có sự lảng mạn đàn ông, thích máy móc, vậy cũng có thể thử biến một bộ phận cơ thể thành bộ phận máy móc một lần xem sao. Có thể lực lớn rất giỏi về mặt này, tôi nhớ có kiểu cánh tay máy móc siêu nhiều chức năng, thật sự khiến người ta nhìn mà thèm."

"... Cái này thì tạm thời không cần đâu." Long Duyệt Hồng vẫn thích cơ thể nguyên bản của mình hơn.

"Ài, chỉnh sửa gen rồi mà mới được có mét bảy lăm, còn không bằng đổi cái khác." Thương Kiến Diệu ở bên cạnh "giúp" phối âm.

Cơ mặt của Long Duyệt Hồng giật giật, anh ta buột miệng:

"Sao cậu không đi thay đi?"

"Vẫn chưa có cơ hội." Long Duyệt Hồng đáp rất chân thành.

Long Duyệt Hồng không nói được gì.

Thấy bầu không khí trở nên tốt đẹp hơn, Tường Bạch Miên quay

sang nói với Bạch Thần đang im lặng đứng xem bên cạnh:

"Đề nghị vừa rồi của tôi cũng là đang nói với cô. Ghép chân tay giả sinh học và công nghệ cải tạo cơ học đều khá hoàn thiện, không còn nguy hiểm như trước. Có muốn làm một đôi với tôi không, cặp chị em tia chớp?"

Cô vừa dứt lời, Bạch Thần còn chưa kịp nói chuyện thì Thương Kiến Diệu đã bình luận:

"Tổ trưởng, tên mà cô đặt này gớm quá. Nhất định là cô ít nghe chương trình phát thanh rồi!"

"... Tôi thấy là anh bị điện giật hơi ít rồi đấy." Tường Bạch Miên nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Thần thì chậm chậm thờ hất ra, rồi khẽ gật đầu nói:

"Tôi sẽ xem xét."

"Vấn đề duy nhất là, ai là chị, ai là em?" Thương Kiến Diệu lại một lần nữa phối âm "giúp" Bạch Thần.

Tường Bạch Miên nhất thời không biết nên trả lời thế nào, bởi vì đúng là Bạch Thần lớn tuổi hơn cô thật, và lại tuổi tâm lý cũng rất trưởng thành.

Nhưng nếu để cô tự nhận là em, vậy thể diện của tổ trưởng không cho phép cô làm điều đó.

Từ trước tới nay, cô luôn tự định vị bản thân bằng những thân phận như người phù hộ, người bảo vệ.

Rồi Tường Bạch Miên nhanh chóng tỉnh táo ại, trợn mắt trừng Thương Kiến Diệu một cái.

Trong quá trình đó, cô cười hai tiếng ha ha, rồi chuyển chủ đề:

"Hôm nay, sau khi kết thúc huấn luyện thì còn một huấn luyện đặc biệt khác. Đó chính là luyện lòng can đảm."

"Luyện thế nào cơ?" Long Duyệt Hồng có chút sợ hãi.

Tướng Bạch Miên hếch cằm, cười nói:

"Đêm nay một người ở lại canh gác chỗ này, không được mang đèn pin và bất cứ dụng cụ chiếu sáng nào."

"Nghe thì có vẻ đáng sợ..." Long Duyệt Hồng thì thào một câu.

Tướng Bạch Miên gật đầu:

"Huấn luyện này chỉ có từng người thay phiên nhau thực hiện, bằng không thì sẽ không có hiệu quả. Thương Kiến Diệu, tối nay là anh. Bạch Thần, tối mai tới cô, còn Long Duyệt Hồng thì tối ngày kia."

Thấy mình không phải người đầu tiên, Long Duyệt Hồng khẽ thở phào một hơi:

"Vâng, tổ trưởng!"

Thương Kiến Diệu thì có vẻ nghiêm túc nói theo:

"Vâng, tổ trưởng!"

Chờ khi Bạch Thần cũng đáp lại xong, Thương Kiến Diệu giơ tay lên, hỏi:

"Lúc canh gác có được ngủ không? Có được bật loa nghe nhạc không?"

"Cái nào cũng không được!" Tướng Bạch Miên đáp lại đầy danh

thép.

...

Sau khi ăn tối xong, Tường Bạch Miên, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần lần lượt rời khỏi phòng số 14, trở về tầng lầu nơi mình đang ở.

Đồng thời Tường Bạch Miên còn lấy đi tất cả đèn pin và bình điện.

Chương 199: Huấn Luyện Đặc Biệt 2

Thương Kiến Diệu liền nương ánh đèn trong phòng đọc chồng tài liệu sử truyền miệng dày cộp, thi thoảng có thể nghe thấy tiếng báo giờ tròn của đài phát thanh.

Tới chín giờ, tất cả ánh sáng của tòa nhà này đồng loạt tắt phụp, tầm mắt Thương Kiến Diệu trở nên tối đen.

Nơi này không hề có nguồn ánh sáng nào cả, xung quanh đều là bàn và tường, thế cho nên Thương Kiến Diệu thậm chí còn không nhìn thấy ngón tay mình, càng đừng nói tới việc nhìn thấy đường viền của các loại đồ vật.

Hắn vô thức giơ tay định bật đèn bàn, nhưng ấn xong thì lại phát hiện vô dụng.

Nơi đây không giống khu Sinh hoạt, sau khi đèn đường tắt thì có thể sử dụng nguồn tài nguyên được phân phối của bản thân để làm cho nhà mình có nguồn sáng riêng. Còn ở chỗ này, một khi tới thời gian thì sẽ cắt điện toàn bộ các phòng, trừ phi có người phụ trách của phòng tương ứng đưa ra đơn xin là sẽ tăng ca tới khuya, hoặc làm việc cả đêm.

Thương Kiến Diệu thu tay, rồi lại đưa mắt quan sát bốn phía.

Đập vào mắt hắn chỉ có sự tối om dày đặc.

Trong bóng tối như thế, hắn không biết ranh giới ở chỗ nào, cũng không biết ngoài những đồ vật quen thuộc ra thì xung quanh liệu còn cất giấu những vật gì khác không.

Hơn nữa, khác với khu Sinh hoạt, ở đó rất nhiều phòng, cách âm không được tốt cho lắm, mỗi khi đến "đêm" khuya tĩnh lặng, Thương Kiến Diệu vẫn có thể nghe thấy những tiếng nói chuyện rất nhỏ và tiếng thờ dốc.

Đôi khi sẽ có tiếng trẻ con khóc ré lên, tiếng người trưởng thành cãi vã hoặc tiếng ngáy không biết do ai tạo ra.

Trước khi Thương Kiến Diệu đi ngủ, ban đêm thường không hề tĩnh lặng tuyệt đối như thế này.

Mà làm việc ở đây, ban ngày coi như náo nhiệt, nhưng khi qua bảy giờ thì cả một tầng này chưa chắc có trên mười người sống. Chờ khi đèn tắt, thì gần như không có người nào.

Cho nên, vào giờ phút này, Thương Kiến Diệu chỉ cảm thấy nơi đây yên tĩnh bất thường, yên tĩnh như đã ngừng lại.

Tiếng kết đột nhiên vang lên, Thương Kiến Diệu chủ động dịch chuyển ghế để phá tan sự ngưng đọng khiến lòng người sợ hãi này.

Nhưng dịch chuyển như vậy thì không cách nào duy trì được, âm thanh nhanh chóng chìm xuống, dường như bị bóng tối đen ngòm xung quanh nuốt chửng.

Thương Kiến Diệu ngồi ở đó, trợn to mắt nhìn sâu vào trong bóng tối, muốn nhìn ra ngọ dầm mào vậy.

Sự tối đen và tĩnh lặng này khiến hắn thậm chí không thể xác định được sự tồn tại của bản thân, làm cho hắn có cảm giác như sẽ bị bóng tối ăn mòn nuốt chửng bất cứ lúc nào.

Không biết bao lâu sau, Thương Kiến Diệu đột nhiên mở miệng hát:

"Hồi tưởng quá khứ, nhớ mãi sự thống khổ không thể nào quên..."

Hắn hát hát, rồi đổi sang loại bài hát càng mạnh mẽ dữ dội hơn:

"Vùng lên, hỡi nô lệ ăn đói mặc rét..."

Vùng lên, hỡi những người đang chịu khổ khắp toàn thế giới..."

Hắn gào tới rất hòng, dường như muốn phá vỡ bóng tối và sự tĩnh lặng tột độ trước mặt.

Hắn gào rồi gào, rồi ngừng lại, thở hồng hộc.

Cả căn phòng và cả tầng lầu lại trở nên yên tĩnh, dường như bóng tối chưa từng thay đổi.

Thương Kiến Diệu lấy lại hơi, rồi lại hát tiếp.

Hắn hát rồi ngừng rồi hát rồi lại ngừng, nhưng không hề có ai đáp lại, không phá được bóng tối này.

Lại một lúc lâu sau, Thương Kiến Diệu đột nhiên mở miệng hô to:

"Có ai không vậy?"

Có ai không!"

Hắn chỉ nghe thấy tiếng vọng từ chính giọng hắn.

Hộc, hộc, bất tri bất giác mà tiếng hít thở của Thương Kiến Diệu trở nên nặng nề, hết như hắn đang dùng cách này để chứng minh là mình vẫn còn đang tồn tại.

Cùng lúc đó, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về chỗ hắn là cửa phòng.

Tiếng bước chân rất khẽ vang lên từ bên cạnh, nhanh chóng tới gần.

Sau đó một cột sáng màu vàng nhạt chiếu vào trong phòng.

Cột sáng này đưa lên, chiếu rõ một khuôn mặt "trắng bệch".

"Tôi có đáng sợ không?" Giọng nữ ù ù xa thẳm vang vọng khắp căn phòng.

Thương Kiến Diệu liếc nhìn Tường Bạch Miên, người đang dùng đèn pin chiếu mặt mình:

"Cô thật trẻ con."

"..." Tường Bạch Miên vừa bực mình vừa buồn cười đáp lại: "Tôi làm vậy là quan tâm anh đó, điều tiết bầu không khí đó!"

Không chờ Thương Kiến Diệu nói gì, cô bĩu môi:

"Anh hát thật khó nghe."

"Cô vẫn núp ở phòng bên?" Thương Kiến Diệu hỏi thẳng.

"Phòng bên cạnh phòng bên, bằng không một người thức tỉnh như anh sẽ phát hiện mất." Tường Bạch Miên cười giải thích một câu, rồi đi tới bên cạnh Thương Kiến Diệu, kéo ghế dựa ra ngồi xuống.

Cô đứng đưa đèn pin, nhìn ánh sáng chạy loạn.

Vài giây sau, cô mới nói như thuận miệng:

"Cuộc huấn luyện đặc biệt này chủ yếu thiết kế cho anh. Anh sợ hãi bóng tối phong bế và sự yên tĩnh tột độ hẳn là sinh ra trong khoảng thời gian sau khi ba anh mất tích, mẹ anh nằm viện lâu ngày, đúng không?"

Khi đó, anh mới mười ba mười bốn tuổi, nửa đêm tỉnh lại mà trong nhà không có ai, xung quanh cũng không có âm thanh gì... Sau đó,

anh dùng tiếng hát để khiến bản thân can đảm hơn?"

Thương Kiến Diệu im lặng, không trả lời.

Tường Bạch Miên cười một tiếng, nói tiếp:

"Về vấn đề kiểu này ấy, phải đi từng bước một, thích ứng từng bước một. Lúc mới đầu không thể quá kích thích, nếu không sẽ lại khiến cơn sợ hãi thêm trầm trọng hơn. Cho nên vài lần đầu tôi sẽ ở cùng với anh, có lẽ sẽ tán gẫu với anh vài câu, nhưng không bật đèn pin. Chờ khi anh thích ứng được tình huống này rồi, tôi sẽ không nói gì hết, và cũng ngồi ở chỗ xa hơn.

Khi qua giai đoạn này, nếu anh không sinh ra vấn đề tiêu cực nào, tôi sẽ đi sang phòng bên của phòng bên chờ ở đó, khiến anh không nhìn thấy cũng không nghe và không biết có người ở gần. Đến lúc đó, có lẽ một lần nào đó tôi sẽ lặng lẽ về nhà, nhưng sẽ không nói cho anh biết."

Thương Kiến Diệu im lặng nghe, rồi gạt đầu trong ánh sáng đèn pin:

"Được."

Tường Bạch Miên cười cười, rồi tắt đèn pin đi.

Cả căn phòng lại chìm vào trong bóng tối đen ngòm, nhưng so với vừa rồi thì xung quanh có thêm một tiếng hít thở.

Chương 200: Vững Vàng Tiến Bước

Trong bóng tối gần như ngưng đặc, Thương Kiến Diệu và Tưởng Bạch Miên ngồi đối mặt với nhau, không ai nói gì.

Bất giác mà nơi đây dường như trở thành kiểu ai mà mở miệng lên tiếng trước thì sẽ thua vậy.

Cuối cùng Tưởng Bạch Miên phá vỡ sự im lặng này, cười nói tự giễu:

"Tôi với anh phân cao thấp gì chứ?"

Lúc nói, cô đứng lên, che miệng ngáp một cái:

"Tôi ra chỗ sofa nằm đây, một lát thôi.

Anh ấy, có thể đếm nhịp tim đập, cảm nhận sự vận hành của từng bộ phận trên cơ thể, cũng có thể nhắm lại toàn bộ sử truyền miệng được đọc lúc trước lại một lần trong đầu, chỉnh lý sơ qua và xem xét thật kỹ xem liệu có thể bắt được linh cảm nào không. Hoặc sắp xếp lại chuyện Vương Á Phi Thảm Độ từ đầu tới cuối một lần xem có quên mất điều quan trọng nào không. Mặt khác, anh có thể đứng lên đi lại vài bước, chỉ cần anh có thể nhìn thấy thì nhảy múa cũng không thành vấn đề."

Sau khi dẫn dò xong, Tưởng Bạch Miên sai bước nhạ nhàng vòng qua các chương ngại khác nhau ở trong bóng tối không chút ánh sáng, thuận lợi tới được khu vực ghế sofa.

Thương Kiến Diệu nói với vẻ nuối tiếc:

"Thế mà cô không va phải cái nào."

Tường Bạch Miên lập tức cười nói:

"Rất phối hợp đấy, còn biết nói chuyện. Ban nãy lúc bật đèn pin, tôi đã quan sát cảnh vật xung quanh một lần, ghi nhớ kỹ vị trí chính xác của gần hết đồ vật, đồng thời tôi còn có thể cảm ứng được tín hiệu điện từ sự vận động của bản thân, từ đó điều chỉnh phương hướng, không lệch khỏi điểm đặt chân đã định trước."

Hãy ghi nhớ điều này, bất kể là đang ở đâu, đều phải nhanh chóng nắm bắt được bố cục và địa hình quanh đó. Vào thời khắc mấu chốt điều này có thể cứu mạng chúng ta."

Hiển nhiên cô rất đặc chí về chuyện này.

Sau khi dạy dỗ tổ viên xong, Tường Bạch Miên ngồi xuống, co hai chân lại:

"Tôi ngủ đây."

Vừa dứt lời, cô cười một tiếng:

"Nếu anh sợ thì có thể đánh thức tôi. Không được dùng cách ca hát đấy!"

Lời nói đang vọt tới bên miệng Thương Kiến Diệu thoát cái bị chặn lại.

Tường Bạch Miên cố ý giả vờ ngủ, chờ một lúc khi thấy Thương Kiến Diệu không còn biểu hiện trạng thái như lúc trước, lòng mới thầm thở phào một hơi.

Giả vờ một lúc mà cô thật sự chìm vào giấc ngủ.

Tường Bạch Miên bị ánh đèn sáng lên đột ngột đánh thức.

Cô vùng người bò dậy, xốc chiếc áo khoác bông dày phủ trên người mình, hơi chút ngơ ngác liếc nhìn xung quanh:

"Mấy giờ rồi?"

"Sáu giờ ba mươi phút rồi." Giọng nói của Thương Kiến Diệu vang lên từ một nơi gần đó.

Tường Bạch Miên vô thức nhìn theo tiếng, phát hiện người này đang trồng cây chuối, lưng dán sát tường.

"Anh, đang làm gì vậy?" Tuy gần đây Tường Bạch Miên luôn có thể nắm bắt được Thương Kiến Diệu sẽ đáp lại như thế nào, để có thể chặn họng anh ta ngay từ đầu, nhưng lúc này đây cô thật sự không cách nào hiểu nổi đối phương trồng cây chuối như vậy là có ý gì.

Thương Kiến Diệu vẫn duy trì tư thế, bình tĩnh đáp lại:

"Đối phương thức tư duy. Thay đổi góc độ nhìn nhận vấn đề."

"... Góc độ này thì đúng là không hề tầm thường." Tường Bạch Miên khen một câu trái lương tâm: "Vậy anh có thu hoạch được gì không?"

"Không." Thương Kiến Diệu bụng dùng sức, tay chống xuống đứng dậy trở lại.

Tường Bạch Miên quyết định không tiếp tục chủ đề này nữa, cô lặng lẽ hít thở hai hơi, rồi hỏi:

"Sau tối hôm qua anh thấy ổn chứ?"

"Chỉ là không cách nào đi vệ sinh." Thương Kiến Diệu thản nhiên đáp.

Tường Bạch Miên buông lỏng tâm tình, cười nói:

"Anh có thể đi mà. Nhà vệ sinh công cộng ở chỗ này có đèn cảm ứng vào buổi tối."

"Chủ yếu là trước khi ra ngoài sẽ đựng vào đồ đạc." Thương Kiến Diệu giải thích khá kỹ.

Tường Bạch Miên đang định nói "đựng thì đựng, đâu có đựng chết anh", nhưng đột nhiên nghĩ tới một điều, bèn nở nụ cười nói:

"Là sợ tạo ra âm thanh làm tôi tỉnh giấc?"

"Thế là không lịch sự." Thương Kiến Diệu không hề tỏ vẻ gì như bị nói trúng tâm tư.

Tường Bạch Miên lập tức khen một câu:

"Thế cũng không tệ."

Cô duỗi lưng và tay chân, cười nói:

"Năng lực thích ứng của anh không tệ, sáng hôm nay tiếp tục đọc xem sử truyền miệng, chiều có thể về nghỉ, không cần tham gia huấn luyện. Sau đó ấy, đến lượt thì anh mới được gác đêm, đừng có nóng vội, cứ tiến lên từng bước một là ổn.

Chỉ cần mỗi một bước đều ổn định vững vàng thì hãy tin tôi, nỗi sợ hãi này của anh không phải vấn đề gì lớn, nhất định có thể chiến thắng."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên suy tư rồi nói tiếp:

"Tôi từng đọc một cuốn sách của thế giới cũ, trong đó có một câu thế này:

Phàm là thứ không thể hủy diệt được ta ắt sẽ khiến ta mạnh mẽ hơn."

Thương Kiến Diệu trình trọng gật đầu tỏ vẻ mình đã nhớ.

Tường Bạch Miên vừa đi tới chỗ cửa vừa thuận miệng nói:

"Tôi đi rửa mặt. Ừm... Đêm nay phải nghỉ ngơi thật tốt. À không được, nhớ đâu Bạch Thần cũng có nỗi sợ hãi tương tự thì sao? Nhớ đâu Long Duyệt Hồng càng sợ tối, càng sợ bóng tối tĩnh lặng không một âm thanh mà lại như phong bế hơn anh thì sao?"

Hầy, hai đêm này tôi đều phải trông coi mới được, không thể để xảy ra sai lầm gì... Làm tổ trưởng đúng là mệt mà!"

Thương Kiến Diệu im lặng nghe Tường Bạch Miên phàn nàn xong, chủ động xin:

"Tôi có thể trông bọn họ thay cô."

Tường Bạch Miên nhú mày, hỏi lại với vẻ cảnh giác:

"Có phải anh định dọa bọn họ không?"

"Nếu huấn luyện lòng can đảm thì sao có thể thiếu khâu này cho được?" Thương Kiến Diệu trả lời rất đúng tình hợp lý.

Tường Bạch Miên khẽ đảo mắt, cười nói:

"Đề nghị này có thể được xem xét, nhưng không thể làm ở mấy lần đầu tiên, sợ quá thì làm sao?"

Khà khà, đến lúc đó chưa rõ ai sẽ dọa ai đâu.

Thương Kiến Diệu không nói gì nữa, vội vã ra ngoài tới nhà vệ sinh công cộng.

...

Bảy giờ tối, sau khi tỉnh dậy, hắn đi tới căng tin ở tầng 647 ăn tối, rồi về Trung tâm Hoạt động ở tầng 495.

Theo thường lệ hắn tìm một góc không người, ngồi đó quan sát những người lui tới.

Không có gì bất ngờ khi hắn nhìn thấy Long Duyệt Hồng và đối tượng xem mắt của anh ta.

Nhưng khác với lần trước, lần này Long Duyệt Hồng bỏ một khoản tiền khá lớn đi chợ Cung Ứng Vật Tư bên cạnh mua kẹo, hạt bí và chai nước thủy tinh.

Số tiền bồi thường và phần thưởng khiến dạo gần đây anh ta sống rất sung túc vui vẻ.

"Xa xỉ..." Thương Kiến Diệu nhỏ giọng đánh giá một câu.

Hắn dờ mắt đi, phát hiện Giản Tân xinh xắn với mái tóc ngắn đang đứng xem chồng mình là Trác Chính Nguyên đánh bài.

Trải qua nhiều ngày như vậy, người phụ nữ vốn sầu lo bất an sợ hãi và căng thẳng sau cái chết của Vương Á Phi đã dường như bình thường trở lại, khuôn mặt đã hồng hào hơn, nói chuyện tán gẫu với người xung quanh rất vui vẻ.

Đồng thời cảm giác đau buồn, sợ hãi và đồng cảm từ cái chết của Thẩm Độ cũng không còn nữa.

Một lúc sau, Giản Tân cúi đầu nói một câu gì đó với Trác Chính Nguyên, rồi quay người đi tới phía cửa.

Nhìn như cô ta đang muốn đi nhà vệ sinh công cộng.

Thương Kiến Diệu đột nhiên đứng dậy, đi vài bước tới bên đó, làm như "ngẫu nhiên gặp phải" Giản Tân ở khu vực gần cửa.

Nơi đó không có ai.

Giản Tân nhìn thấy người tới là Thương Kiến Diệu, vẻ mặt lại trở nên có chút hơi phức tạp. Cô ta gượng cười nói:

"Nghe nói cậu và Long Duyệt Hồng tìm được rất nhiều thứ tốt ở ngoài kia?"

Lúc nói, cô ta không nhịn được liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ cơ đeo trên cổ tay trái của Thương Kiến Diệu.

"Mấy thứ này có đầy các phế tích." Thương Kiến Diệu nói chi tiết.

Không chờ Giản Tân nói gì thêm, hần hỏi thẳng:

"Ngày đó, lúc cô ở tầng 478 thì có nhìn thấy người mà lẽ ra không nên gặp phải không?"

Hần không nói thẳng mấy từ "ngày Vương Á Phi chết".

Sắc mặt Giản Tân hơi tái đi, nói lí nhí:

"Mấy ngày nay tôi đều nhớ lại chuyện này. Lúc ấy tôi vội vàng đi vệ sinh, không chú ý tình huống xung quanh."

Cô ta dừng lại một chút rồi nói thật nhanh:

"Sau đó, Vương Á Phi chết rồi, tôi rất bất an và rất sợ hãi, nên càng chẳng có tâm tình quan sát xung quanh."

Cô ta nói xong, bèn liếc mắt nhìn xung quanh một cái, rồi mím môi dưới nói:

"Người duy nhất khiến tôi cảm thấy kỳ quái là Hùng Minh. Lúc ăn cơm ở căng tin giữa trưa thì tôi gặp phải cậu ta. Bình thường hẳn là cậu ta đi làm ở khu Nội sinh thái mới đúng, hay có khi là xin nghỉ vì ốm..."

Về mặt Thương Kiến Diệu không có gì thay đổi, hẳn đột ngột hỏi:

"Vì sao cô có ấn tượng sâu sắc với hẳn ta?"

Khi nói tới chuyện này thì Giản Tân có vẻ không sợ hãi lắm, âm lượng cũng bình thường trở lại đôi chút:

"Bản thân hẳn ta rất dễ khiến người ta phải nhớ kỹ. Cậu không biết đâu, mắt hẳn ta có chút vấn đề, giống như không chuyển động bao giờ, cứ nhìn chăm chăm vào cậu, có cái gì đến bên cạnh cũng không phát hiện ra..."

"Là thế à." Thương Kiến Diệu gật đầu, đột nhiên nói: "Chuyện này đã qua rồi."

"Hy vọng là thế." Giản Tân khẽ thở dài, rồi chỉ bên ngoài: "Tôi ra ngoài đây."

Thương Kiến Diệu không ngăn lại mà chuyển sang hướng khác.

Hai người hết như ngẫu nhiên gặp nhau trên đường, tán gẫu vài câu trong tình huống xung quanh không có một ai.

Sáng sớm hôm sau, Thương Kiến Diệu đến phòng số 14 tầng 647 trước tiên.

Hắn chờ một lúc thì Tường Bạch Miên mới đến.

"Tôi tới trước." Hắn nói như thể vừa giành được chiến thắng gì đó vô cùng quan trọng.

Tường Bạch Miên à một tiếng:

"Tôi cũng không muốn kích thích anh, tôi tự làm bữa sáng ở nhà."

Thi thoảng cô sẽ nấu ăn một bữa cho ba mẹ.

Vì sợ vấn đề này sẽ khiến Thương Kiến Diệu không thoải mái, Tường Bạch Miên quan sát hắn một chút rồi chuyển chủ đề:

"Anh tới sớm như vậy, là có chuyện gì phải không?"

Thương Kiến Diệu gật đầu:

"Hôm qua tôi gặp được Giản Tân..."

Hắn kể chuyện Hùng Minh vốn nên đi làm mà lại ở tầng lầu mình ở ăn cơm trưa, không quên nhắc tới chi tiết đôi mắt của mục tiêu khác hẳn người bình thường.

Tường Bạch Miên nghe vậy, sắc mặt thoáng động, khẽ gật đầu nói:

"Kẻ này đúng là có tình nghi rất lớn, có dấu vết của trả giá. Chuyện tiếp theo là nên làm thế nào để từ chỗ hắn ta đạt được chứng thật, lấy được manh mối mà không để lại dấu vết."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên nhìn Thương Kiến Diệu, nở nụ cười:

"Thời điểm thử thách năng lực kết bạn của anh tới rồi đó! Đương nhiên, cũng có thể là thử thách năng lực nhận người thân của anh."

Chương 201: "Tân Nhân Loại"

Lại sau buổi tối gác đêm nữa, Thương Kiến Diệu đi thang máy tới tầng 478.

Trước đó, hắc và Tường Bạch Miên không hề hỏi bất cứ ai xem Hùng Minh trông như thế nào, lúc tan ca thường hoạt động ở nơi đâu nhất, nhà ở khu nào số mấy.

Bọn họ sợ nếu hỏi bừa người ta mà lại gặp đúng thành viên bí ẩn của giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ, thì sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết hoặc phản ứng quá khích.

Cái chết của Thẩm Độ chính là vết xe đổ.

Bởi vậy Tường Bạch Miên mới nghi ngờ một trong các Giám sát viên trật tự lúc đó là người thức tỉnh của giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ.

Tiếc rằng theo sự quan sát "âm thầm" của Thương Kiến Diệu, không một ai trong phòng Giám sát trật tự của tầng đó tồn tại sự bất thường rõ nét - vì khi dùng một cái giá phải trả để đổi lấy năng lực thì thường sẽ thể hiện ra vài dấu vết bên ngoài.

Nếu không có phạm vi tìm kiếm trọng điểm, Thương Kiến Diệu cũng không lo lắng các vấn đề về mặt này, hắc đi thẳng tới Trung tâm Hoạt động tầng 478, định ngồi ở đây chờ bản tin giờ tròn sắp bắt đầu.

Giống với tầng 495, Trung tâm Hoạt động ở nơi đây cũng là chỗ náo nhiệt nhất về tối, người thì đánh bài, kẻ thì tán gẫu, người lại tụ tập lại với nhau đan áo len.

Thương Kiến Diệu đảo mắt nhìn qua, không phát hiện Hùng Minh vốn có đặc điểm khá rõ nét. Hắn đành phải tìm một góc không người, quan sát cẩn thận hơn.

Qua mười mấy hai mươi phút sau, phần lưng hắn dựng thẳng, căng ra.

Lúc này, một người đàn ông từ cửa bước vào.

Gã trông tầm hai mươi lăm hai mươi sáu, mặc một chiếc áo nỉ màu đen được cắt may khá đẹp, tóc để rất ngắn, mỗi một sợi tóc dường như đang dựng thẳng lên phía trần nhà.

Khuôn mặt gã được vệ sinh rất sạch sẽ, chỉ có chút râu ria, khuôn mặt khá ổn, trông đẹp như được điêu khắc vậy.

Vừa nhìn là biết đây là người được tiếp nhận chỉnh sửa gen từ giai đoạn phôi thai.

Nhưng đôi mắt người đàn ông này dường như có chút vấn đề, trông không hề có sức sống, hệt như làm từ gỗ vậy. Nó cứng ngắc trong hốc mắt, khó có thể chuyển động sang hai bên trái phải.

Thương Kiến Diệu đứng lên, đi tới.

"Hùng Minh?" Hắn thử gọi.

Người đàn ông kia dừng bước.

Rõ ràng gã đứng ở một góc độ hơi lệch so với Thương Kiến Diệu, chỉ cần khẽ đảo mắt là có thể nhìn thấy đối phương rõ ràng, nhưng không, gã lại trực tiếp quay đầu sang nhìn.

"Anh là?" Người đàn ông trẻ tuổi này gián tiếp thừa nhận mình là Hùng Minh.

Sau khi đối diện với Hùng Minh, Thương Kiến Diệu càng cảm nhận được sự khác thường của đôi mắt gã rất trực quan.

Điều này làm cho hắn hoàn toàn xác định được thân phận của đối phương.

Hắn liếc nhìn xung quanh, thấy không người nào chú ý bên này, bèn khẽ cười nói:

"Tôi đặc biệt tới đây tìm anh."

"Hử?" Hùng Minh khẽ nheo mắt lại.

Thương Kiến Diệu nở nụ cười ấm áp, nói:

"Anh xem:

Anh có năng lực đặc biệt, tôi cũng có năng lực đặc biệt..."

Vừa nghe thấy câu này, vẻ mặt Hùng Minh sầm xuống, ánh mắt trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Giờ khắc này, Thương Kiến Diệu bỗng có cảm giác như không hô hấp nổi, trái tim như sắp từ chối tiếp tục đập vậy.

Hắn vẫn cố duy trì nụ cười, nói tiếp:

"Anh là thành viên của tổ chức bí mật, tôi cũng là thành viên của tổ chức bí mật.

Cho nên..."

Đôi mắt của Hùng Minh cứ nhìn chằm chằm vào Thương Kiến Diệu không chút nhúc nhích vài giây, vẻ mặt gã dần dịu xuống.

Gã khẽ gật đầu, nói:

"Hóa ra anh cũng là bề tôi của Chấp Tuế, là người đồng tín cùng giáo đoàn."

Gã quay đầu nhìn xung quanh ồn ào, hếch cằm chỉ ra bên ngoài:

"Ra ngoài đi dạo một lúc nhỉ."

"Được." Thương Kiến Diệu có chút hơi thất vọng.

Hắn còn tưởng khi mối quan hệ giữa hai bên đã "thân thiết" như vậy rồi, đối phương sẽ mời hắn cắn ít hạt bí, uống nước ngọt vị quýt chứ.

Hai người ra khỏi Trung tâm Hoạt động, đi tới một góc tĩnh lặng mà như đang tản bộ.

Trong ánh sáng màu trắng chiếu xuống từ trần nhà, Hùng Minh với hai tay đút túi chậm chậm đi trước đột nhiên hỏi:

"Anh thức tỉnh khi nào?"

"Năm nay." Thương Kiến Diệu cực kỳ thản nhiên.

Hùng Minh khẽ gật đầu:

"Tôi là đầu năm trước."

Vẻ mặt gã dần trở nên nghiêm trang:

"Cho dù có được sự phù hộ của Tư Mệnh, mỗi lần cũng chỉ có một hai người có thể thức tỉnh thành công, thậm chí là chẳng có ai. Loại người có thể thức tỉnh như chúng ta, không nghi ngờ gì chính là người của thần, là sinh mệnh độc đáo và nổi trội, cho nên tôi mới sẵn lòng nói nhiều với anh như thế, chứ kẻ khác hoàn toàn không xứng."

Hùng Minh quay người lại, chỉ vào Trung tâm Hoạt động:

"Thấy những người đó không? Tôi muốn bọn họ chết, bọn họ sẽ lập tức chết. Bọn họ tầm thường như vậy, ngu xuẩn, tục tĩu như thế, tác dụng duy nhất chính là làm nền để nổi bật lên chúng ta."

Nói tới đây, Hùng Minh nở nụ cười rất nhạt, nghiêng đầu nói với Thương Kiến Diệu:

"Thế giới mới được chuẩn bị cho loài người mới."

"Từng có một vị thiền sư cũng nói như vậy." Thương Kiến Diệu cười đáp lại: "Nhưng chỉ ít ông ta không cần dựa vào con người bình thường làm việc, cũng không đi tiểu, đi ỉa, đánh rắm..."

Hùng Minh cau mày:

"Đừng nói những cái này. Chung quy máy móc sẽ thay thế cự nhân loại."

Gã hỏi ngược lại:

"Anh tiến vào "biển Khởi Nguyên" chưa?"

"Mới vào." Thương Kiến Diệu không hề giấu diếm chút nào.

"Thiên phú cũng không tệ." Hùng Minh quay người lại, tiếp tục đi tới góc đường không người và yên lặng.

Phòng hai bên kề sát bên nhau, hết như những lồng nhỏ nuôi bồ câu vậy.

Hùng Minh dùng cách chuyển động đầu và cơ thể nhìn quanh một lượt, khẽ hếch cằm nói:

"Tân nhân loại chúng ta không nên chỉ sống ở chỗ như thế này. Yên tâm, không lâu nữa chúng ta sẽ trở lại vị trí của mình thôi. Trên đầu

chúng ta có và chỉ có Tư Mệnh."

Thương Kiến Diệu nhìn đôi mắt giống khắc gỗ của Hùng Minh một giây, đột nhiên hỏi:

"Năng lực của anh là khiến trái tim đột nhiên ngừng đập?"

Hùng Minh không trả lời ngay, mà dùng con mắt sâu thẳm quan sát Thương Kiến Diệu một lúc.

Điều này khiến trái tim Thương Kiến Diệu dường như không đập theo tốc độ bình thường.

Cảm giác ngột thở như hóa thành thực chất.

"Anh đoán được từ cái chết của Vương Á Phi?" Hùng Minh cuối cùng cũng mở miệng, phá vỡ sự trầm ngưng hết như ngột thở này.

"Rất rõ ràng, không phải sao?" Thương Kiến Diệu mỉm cười hỏi ngược lại một câu.

Hùng Minh cười:

"Thực ra tôi có thể dùng cách bí mật hơn nhiều, nhưng không cần, ông ta không đáng để tôi phải lãng phí tâm tư."

Thương Kiến Diệu gật đầu, không rõ là đồng ý hay là chỉ gật bừa vậy thôi.

Sau đó hắn lại hỏi:

"Là Thánh sư bảo anh đi giết Vương Á Phi?"

Hùng Minh ừ một tiếng:

"Tay đó vốn là loại chẳng ra gì, thích cân thiếu lượng cho nhân viên,

thích giấu những đồ vật có nguồn cung ít, chờ anh đi cầu xin ông ta thì mới bán cho anh. Cho nên tôi lập tức nhận nhiệm vụ này.

Vì giết ông ta, tôi xin nghỉ bệnh trước một ngày, ăn sáng xong thì vào Trung tâm Hoạt động, chờ ở chỗ bức tường ngăn cách chợ Cung Ứng Vật Tư. Sở dĩ tôi làm thế, vì tôi có nghe một nhân viên Ủy ban Chiến lược nói rằng camera nào còn có thể sử dụng, cái nào còn đang dùng."

Ở bên trong Sinh Vật Bàn Cổ, hệ thống camera theo dõi thuộc Ủy ban Chiến lược quản lý, làm vậy là để hạn chế quyền hành của Bộ phận Giám sát Trật tự, tránh mất cân bằng.

"Ủy ban Chiến lược..." Thương Kiến Diệu lặp lại tên này một lần.

Hắn nhớ rõ "Người dẫn đường" Nhậm Khiết của tầng 495 cũng thuộc Ủy ban Chiến lược.

Hùng Minh không để ý việc Thương Kiến Diệu lặp lại, nói tiếp:

"Chờ tới hơn chín giờ, tôi nghe thấy giọng của Vương Á Phi, xác định ông ta ở ngay bên cạnh, xác định được vị trí chính xác của ông ta. Giết ông ta chỉ mất vài giây đó thôi, vô cùng đơn giản.

Bên kia nhanh chóng rối loạn, tôi nhân cơ hội đổi vị trí, rời xa bức tường, sau đó mượn một quyển sách, đọc tới tận trưa mới tới căng tin ăn cơm."

Hùng Minh kể rất chi tiết, dường như gã rất đắc chí vì sự thành công của hành động đó, vẫn luôn muốn tìm người để chia sẻ.

Thương Kiến Diệu im lặng nghe xong, cười nói:

"Giáo đoàn vẫn luôn gọi đó là thần phạt."

"Đây chẳng lẽ không phải thần phạt sao?" Hùng Minh hơi nghiêng

đầu: "Một hành động hết như thần linh này chẳng lẽ không xứng coi làm thần phạt? Vả lại bản thân việc đó được chính bề tôi của thần linh tự mình chấp hành cơ mà."

Thương Kiến Diệu ngẫm nghĩ, bèn hỏi với vẻ nghiêm túc:

"Bề tôi của thần linh mà tự mình nhảy múa thì có được gọi là điệu múa của thần không?"

"Anh đang nói gì vậy?" Hùng Minh nhíu mày.

Thương Kiến Diệu không giải thích, mà hỏi lại:

"Người giống chúng ta còn bao nhiêu?"

"Không rõ lắm." Hùng Minh lắc đầu: "Trong thuộc hạ của mỗi một Thánh sư đều có mấy người thức tỉnh, chưa chắc đã biết đến sự tồn tại của đối phương."

"Mỗi một Thánh sư?" Thương Kiến Diệu bắt được trọng điểm.

Hùng Minh nhìn hẩn đầy kinh ngạc:

"Anh không biết? Trong công ty có vài vị Thánh sư."

Gã khẽ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

"Chúng ta cũng là những kẻ tranh đoạt hữu lực cho vị trí Thánh sư."

Nói tới đây, Hùng Minh nhìn Thương Kiến Diệu với vẻ hơi hoài nghi:

"Anh đi theo vị Thánh sư nào?"

Thương Kiến Diệu không hề tỏ ra kinh hoàng, nghiêm túc đáp lại:

"Chính là vị Thánh sư vẫn luôn chú ý chúng ta."

"Là người đó à. Người đó là một trong những vị Thánh sư thần bí nhất, tôi cũng chưa từng gặp trực tiếp người đó bao giờ." Hùng Minh hiểu: "Thảo nào những gì anh biết là rất ít... Có phải người đi theo người đó phải chờ thật lâu mới nhận được một mệnh lệnh?"

"Chỉ ít tôi là như vậy." Thương Kiến Diệu nói "chi tiết".

Hắn lập tức hỏi trước khi Hùng Minh kịp nói gì:

"Người ra lệnh cho anh giết Vương Á Phi là vị Thánh sư nào?"

Về mặt Hùng Minh trở nên có chút vi diệu:

"Tất cả các Thánh sư đều dùng những từ ngữ của thế giới cũ để làm danh hiệu cho mình. Người mà tôi đi theo tên là "Thất Đầu".

*Thất Đầu: Hay còn gọi là cúng 7 ngày, qua cầu. Lễ này thực hiện ngay ngày thứ 7 đầu tiên của người đã mất nên gọi là Thất Đầu.

Chương 202: Kỹ Xảo Báo Cáo 1

"Thất Đầu..." Thương Kiến Diệu lặp lại danh từ nghe có vẻ hơi quái dị này, tò mò hỏi: "Từ ngữ này bắt nguồn từ đâu?"

Hùng Minh khẽ bĩu môi tới mức gần như không nhìn rõ, nói:

"Nghe nói là một khâu trong nghi thức lễ tang hay sinh mệnh mới gì đó của thế giới cũ. Đây là lĩnh vực mà chủ Tư Mệnh của ta cai quản."

Thương Kiến Diệu dường như cảm thấy điều này rất thú vị, bèn vội vàng hỏi tiếp:

"Ngoài "Thất Đầu" ra thì còn gì nữa không? Có vị trí nào đang trống không? Chờ khi tôi trở thành Thánh sư thì sẽ có thể tự chọn cho mình một cái."

"Chí hướng không nhỏ à nha, không tệ, đây mới là khí phách mà tân nhân loại chúng ta cần có." Hùng Minh khẽ gật đầu tỏ vẻ mình cũng có ý tưởng tương tự.

Dường như gã đã sớm suy xét vấn đề này, trong đôi mắt hệt như khắc gỗ kia thoáng tỏa sáng:

"Hiện tại những cái tên tôi đã biết thì có "Trăng Tròn", "Trăm Ngày", "Nhập Liệm", "Thủ Linh", "Đưa Tang", "Ngũ Thất", "Khóc Tang"... Trong đó "Nhập Liệm", "Khóc Tang", "Trăm Ngày" và "Đưa Tang" là còn trống, anh có thể suy xét một trong bốn cái này, cũng có thể nghĩ cách cướp lấy danh hiệu của Thánh sư khác."

Thương Kiến Diệu nghiêm túc thảo luận với Hùng Minh xem danh

hiệu nào nghe hay hơn, sau đó mới hỏi:

"Thánh sư Thất Đầu thuộc bộ phận nào?"

Hùng Minh dùng con mắt dường như không thể cử động được kia nhìn Thương Kiến Diệu vài giây, khẽ cười một tiếng rồi nói:

"Về chuyện này, anh hẳn là đến hỏi Thánh sư Thủ Linh. Tôi không nên cũng không thể vượt quá chức trách của mình."

Thánh sư Thủ Linh... Thương Kiến Diệu lặng lẽ ghi nhớ danh từ này.

Đây hẳn là vị Thánh sư thần bí nhất.

"Vậy tôi sẽ về hỏi lại xem sao." Thương Kiến Diệu không quá gò ép.

Hắn nhìn ánh đèn huỳnh quang trên trần nhà, lại hỏi một câu có vẻ tùy ý:

"Thẩm Độ thì chết như thế nào? Ai khiến ông ấy mắc bệnh Vô Tâm, hay là nói, thoát trông giống bệnh Vô Tâm?"

"Thẩm Độ là ai?" Hùng Minh cau mày hỏi lại.

"À... Vậy không có việc gì." Thương Kiến Diệu nở nụ cười tươi.

Hùng Minh ngẫm nghĩ:

"Hiện tại tôi chưa thấy có năng lực người thức tỉnh nào có thể khiến người khác trở thành người Vô Tâm, kể cả làm cho giống cũng không có."

Thương Kiến Diệu gật đầu, không trì hoãn thời gian, vội nói:

"Tôi phải đi rồi."

Hắn sợ hỏi càng nhiều càng dễ lòi đuôi, làm cho hiệu quả của "chú hề suy luận" bị phá hỏng.

Ở khoảng cách gần như vậy, "Tim ngừng đập đột ngột" có thể trực tiếp lấy mạng người.

Và lại hắn cũng lấy được thông tin quan trọng nhất, không cần phải kéo dài thêm nữa.

Hùng Minh mặc áo ni màu đen cười giơ tay lên vẫy vẫy:

"Tạm biệt."

"Tạm biệt." Thương Kiến Diệu cười cực kỳ rực rỡ, tay cũng vung vẫy rất nhiệt tình.

Sao khi chào tạm biệt Hùng Minh, hắn tiến vào thang máy, quẹt thẻ bấm số 647.

...

Bởi vì đây mới là đợt huấn luyện lòng can đảm thứ hai, cho nên Tường Bạch Miên vẫn phải núp ở phòng bên cạnh của bên cạnh như kiểu đang tự đày đọa bản thân, nếu có gì không đúng một cái là lập tức xuất hiện, trấn an tổ viên.

Nhưng bây giờ còn chưa tới tám giờ, còn sớm mới tới lúc tắt đèn, Tường Bạch Miên thả lỏng nằm trên ghế sofa, đọc xem tư liệu lấy từ trước.

"Con người tôi ấy, chính là quá hay quan tâm mà." Thấy Thương Kiến Diệu tiến vào, cô than thở một câu rõ to.

Cô lập tức thu đôi chân đang gác lung tung lại, ngồi rất ngay ngắn:

"Thế nào? Có thu hoạch gì không?"

Cô biết tối nay Thương Kiến Diệu sẽ đi tìm Hùng Minh để kết bạn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân tối nay cô ở lại tầng 647.

Nếu không làm vậy, ngổ ngỗ Thương Kiến Diệu lấy được thông tin quan trọng, mấu chốt mà lại khẩn cấp thì không cách nào đệ trình ngay được.

Đôi khi thời cơ mà trôi qua là mất hẳn.

"Hắn ta thừa nhận chính hắn là người giết Vương Á Phi." Thương Kiến Diệu nói trọng điểm trước tiên.

Sau đó hắn ngồi vào ghế phía đối diện sô pha, cố gắng lặp lại đầy đủ hết khả năng những gì Hùng Minh nói.

Ban đầu Tưởng Bạch Miên nghe với vẻ mặt rất nghiêm túc, nhưng bốn từ "Thánh sư Thất Đầu" này dường như có ma lực nào đó mà có thể đánh tan phòng tuyến tâm lý của cô trong chớp mắt, làm cho cô khó có thể ép cho mình không cười ra tiếng:

"Ha ha, giáo đoàn các anh, ha ha, lấy tên đúng là thiên tài mà! Tôi có đọc được miêu tả về lễ tang trong một số cuốn sách của thế giới cũ, ai biết có người lại lấy các khâu trong đó làm danh hiệu cho mình chứ, ha ha, buồn cười quá, ha ha, anh không cảm thấy đây tràn đầy cảm giác không hài hòa sao?"

Tưởng Bạch Miên cười vang một tràng, sau đó ôm bụng, "nghiêm chỉnh" nói:

"Hiếu biết của Hùng Minh về tang lễ là không đủ nhiều mà, tôi cảm thấy phải có một danh hiệu, chắc chắn anh sẽ thích. Thánh sư Xương Linh, chuyên hát kinh văn cho các tang lễ."

Thương Kiến Diệu chăm chú lắng nghe, xong lắc đầu:

"Tổ trưởng, đây là chuyện rất nghiêm túc."

Trong khoảnh khắc ấy, Tưởng Bạch Miên lại có cảm giác như hai bên cầm nhăm kịch bản của nhau.

"Hả? Anh nói gì cơ?" Cô sờ lỗ tai theo thói quen: "Ừ, chuyện này liên quan tới hai mạng người, chúng ta không thể lệch khỏi trọng điểm được."

Thương Kiến Diệu thì nghiêm túc đáp lại:

"Đặt danh hiệu là rất nghiêm túc."

"..." Tưởng Bạch Miên chợt hít vào một hơi thật sâu, liếc nhìn Thương Kiến Diệu từ trên xuống mấy cái hết như đang tìm xem nên ra tay chỗ nào.

Chương 203: Kỹ Xảo Báo Cáo 2

Vài giây sau, cô thở ra một hơi, nghiêm mặt nói:

"Nếu Hùng Minh đã thừa nhận, suy đoán của chúng ta đều được chứng thực, và lại rõ ràng là hắn ta không muốn tiết lộ thân phận của Thánh sư sau lưng hắn, như vậy chúng ta phải mau trình báo sự việc này lên trên thôi. Nếu cứ tiếp tục điều tra thì quá nguy hiểm, rất dễ bại lộ, không cần thiết phải làm vậy."

Thương Kiến Diệu không kiên trì:

"Rõ."

Tường Bạch Miên khẽ ngửa người ra sau, nắm tay phải lại rồi để trước mũi, bày ra tư thế suy nghĩ:

"Vấn đề hiện tại là làm sao để báo cáo, mà báo cho ai. Tôi cũng không muốn bị biến thành người Vô Tâm đâu."

Thẩm Độ chính là vết xe đổ.

Không chờ Thương Kiến Diệu mở miệng, cô lại cười tự giễu nói:

"Đối phương hết như được bao phủ bởi sương mù, ẩn náu trong bóng tối, chúng ta hoàn toàn không cách nào biết được người xung quanh chúng ta, ai là thành viên, ai không."

"Có tôi." Thương Kiến Diệu trả lời chắc nịch.

"..." Tường Bạch Miên ghen lời: "Ý của tôi là, hiện giờ tôi thậm chí

không thể xác định được cao tăng của Bộ phận An toàn hay thành viên Hội đồng Quản trị liệu có thành viên của Sinh Mệnh Tế Lễ không, nếu báo cáo mà rơi vào tay bọn họ thì rắc rối to."

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút, bèn nói với vẻ vô cùng tự tin:

"Tôi có biện pháp."

"Biện pháp gì?" Tường Bạch Miên đã chuẩn bị sẵn tinh thần là sẽ nhận được một đáp án vô cùng kỳ quặc.

Cô không ngăn cản, bởi vì cảm thấy có lẽ điều này có thể gợi cho cô chút linh cảm nào đó, dù sao góc độ suy xét vấn đề của Thương Kiến Diệu quả thật không giống với người thường.

Thương Kiến Diệu nói với vẻ muốn làm luôn và ngay:

"Lên vào đài phát thanh, khống chế Hậu Di, phát đi thông tin này ngay trong bản tin giờ tròn. Đến lúc đó, tất cả mọi người đều nghe thấy, những cao tăng không phải thành viên Sinh Mệnh Tế Lễ sẽ lập tức áp dụng hành động!"

Tường Bạch Miên chăm chú lắng nghe, rồi cân nhắc, sau đó thốt lên:

"Ha, biện pháp này cũng được đấy chứ. Ý tưởng này không tệ, không tệ. Nếu Sinh Mệnh Tế Lễ còn chưa khống chế được công ty, còn chưa dám nghênh ngang truyền giáo, như vậy chứng tỏ bọn họ thuộc phe thiểu số, cho dù có lãnh đạo cấp cao là người của bọn họ thì chắc chắn không nhiều. Chỉ cần chúng ta công khai tin tức ra ngoài, làm cho phần đa lãnh đạo cấp cao biết, độ khó để bọn họ gây loạn sẽ tăng vọt lên, thậm chí không thể không tự chặt đuôi để sống sót."

Thương Kiến Diệu lập tức đứng dậy:

"Tôi sẽ đi làm ngay!"

"Dừng!" Tường Bạch Miên lập tức gọi hấn lại.

Cô tức giận nói:

"Tôi chỉ nói là ý tưởng không tệ, chứ đâu có bảo biện pháp này khả thi đâu!"

"Tôi có thể trà trộn vào đài phát thanh rất nhẹ nhàng thoải mái."
Thương Kiến Diệu tỏ vẻ mức độ khả thi của kế hoạch là rất cao.

"Tôi biết, anh có "chú hề suy luận" mà. Nếu như không còn cách dùng nào khác, anh thực sự có thể đổi tên năng lực này thành "kết bạn" được đấy." Tường Bạch Miên thở hắt một hơi bất đắc dĩ: "Vấn đề ở chỗ là nếu làm vậy thì sẽ có hậu quả gì."

Cô gập ngón tay, lần lượt phân tích cho Thương Kiến Diệu nghe:

"Đây quả thật có thể giải quyết chuyện Sinh Mệnh Tế Lễ. Nhưng khi phát thanh ra ngoài như vậy, làm cho tất cả mọi người đều biết, công ty sẽ không thể rầm rộ bắt thành viên tầng chót của giáo đoàn rồi tha bổng nhẹ nhàng, bọn họ không phải là người anh muốn bảo vệ sao?"

Hơn nữa, anh làm vậy thì bảo bọn họ biết chịu đựng ánh mắt khác thường của những nhân viên xung quanh như thế nào?

Đây là đang nói ở phạm vi rộng, còn ở phạm vi hẹp hơn, anh cảm thấy sau đó công ty sẽ không điều tra chuyện ở đài phát thanh? Đến lúc đó, bọn họ có thể xác nhận anh là người thức tỉnh rất dễ.

Đây chẳng phải là điều anh vẫn luôn muốn giấu giếm sao? Sau đó, kẻ che giấu bí mật người thức tỉnh cho anh là tôi chắc chắn cũng phải chịu phạt, hoặc được một lời nhận xét là "không biết nhìn người".

Thương Kiến Diệu im lặng vài giây rồi ngồi xuống.

"Bây giờ tôi không quá sợ bị công ty biết việc tôi là người thức tỉnh, chỉ lo bị điều đi khỏi tổ điều tra thế giới cũ." Hấn trần thuật ý tưởng của mình lúc này.

Tường Bạch Miên ừ một tiếng:

"Yên tâm, tạm thời không cần anh bại lộ. Ý nghĩ của anh khiến tôi có một biện pháp càng đơn giản và cũng càng hoàn thiện hơn."

"Là gì?" Thương Kiến Diệu hỏi rất phối hợp.

Tường Bạch Miên cười cười:

"Đó chính là gửi một phong bưu kiện cho mỗi một thành viên Hội đồng Quản trị, mỗi một lãnh đạo cấp cao của Bộ phận An toàn, kể lại toàn bộ câu chuyện."

"Email?" Thương Kiến Diệu từng học danh từ này trong sách giáo khoa của trường học, hơn nữa còn được thực hành hồi đại học.

"Đúng." Tường Bạch Miên gật đầu: "Tôi sẽ nói tổ viên Thương Kiến Diệu của tôi vì cái chết của Vương Á Phi mà hoàn toàn tỉnh ngộ, tố cáo giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ cho tôi. Sau đó, tôi căn cứ vào báo cáo điều tra thường lệ và thống kê công tác chữa bệnh suy đoán ra có người thức tỉnh tham dự chuyện này, hơn nữa đang ở chính tầng 478. Sau đó Thương Kiến Diệu thông qua việc dò hỏi người trong cuộc và thực địa xác định được kẻ tình nghi là Hùng Minh."

Nói tới đây, Tường Bạch Miên thở dài:

"Đây chính là bưu kiện mà tôi chuẩn bị gửi đi. Nhưng nếu Hùng Minh bị bắt, khai báo ra anh, thân phận người thức tỉnh của anh cũng sẽ bị lộ. May là anh không quá để ý."

Thương Kiến Diệu thành thật nói:

"Tôi chưa hề nói cho Hùng Minh tôi là người thức tỉnh mà. Tôi chỉ nói hắn có năng lực đặc biệt, tôi cũng có năng lực đặc biệt. Năng lực đặc biệt của hắn là con mắt không chuyển động, còn năng lực đặc biệt của tôi là thần kinh có vấn đề."

"... Anh cho rằng Hùng Minh sẽ thổ lộ tâm tình với anh một cách đơn giản vậy sao?" Tưởng Bạch Miên ôm trán.

Cô lập tức đứng dậy:

"Tôi phải về gửi bưu kiện ngay. Anh chuẩn bị sẵn đêm nay sẽ bị tra hỏi đi."

Thương Kiến Diệu gật đầu, không nói gì thêm, đi thang máy trở về tầng 495.

Dưới ánh sáng đèn đường, hắn đi tới phòng 196 khu B như đang dạo bước vậy.

Hắn đang định lấy chìa khóa cắm vào cửa, đột nhiên thoáng thấy một bóng người.

Chương 204: Sai Vào Sai Ra 1

Bóng người kia đứng ở cửa phòng giữa phòng số 188 và 190, cách Thương Kiến Diệu gần mười mét.

Hắn ta đội một chiếc mũ lưỡi trai sậm màu, mặc áo màu xanh lam và quần dài màu đen, đi một đôi giày da trông có vẻ cũ.

Lúc này, hắn ta đang đứng dựa lưng vào tường, vành mũ ép xuống thấp gần như che hẳn đôi mắt.

Bóng của vành mũ phủ xuống dưới, che khuất cả khuôn mặt, làm cho Thương Kiến Diệu chỉ nhìn thấy chiếc ống nhỏ kim loại mảnh dài màu bạc mà đối phương ngậm trong miệng.

Ống này chỉ dài bằng một ngón tay, hết như dùng để thay thế cho thuốc lá cuốn tay vậy.

Một ý nghĩ vụt lóe trong đầu Thương Kiến Diệu, hắn bỏ qua việc thử móc chìa khóa, hơi gập đầu gối xuống, bụng dồn lực, lập tức tiến vào trạng thái vận sức chờ tấn công.

Cùng lúc đó, tầm mắt hắn tối sầm xuống.

Không phải là hắn ngất đi, mà là ánh sáng xung quanh hết như bị thứ gì đó hút hết.

Không chỉ như vậy, tai hắn cũng không nghe thấy được chút âm thanh nào.

Trạng thái hiện tại của Thương Kiến Diệu hết như hắn về tới "biển

Khởi Nguyên", về tới "hòn đảo" đầu tiên mà hấn gặp được.

Đen tối hoàn toàn, tĩnh lặng hoàn toàn, ngoài hấn ra thì chẳng còn bất cứ đồng đội nào khác.

Cơ sỡ hãi quen thuộc lại trào lên từ trong lòng hấn, làm cho hấn khẽ run rẩy.

Nhạc Khải Phàm đang dựa vào tường kia lập tức đứng thẳng người dậy, quay người sang.

Hấn ta nhanh chóng ngẩng đầu lên, làm cho ống mảnh kim loại màu bạc đen nhắm thẳng Thương Kiến Diệu.

Đây là một ống dùng để thổi mũi tên.

Khác với ống thổi mũi tên được dân du cư hoang dã chế tạo khá đơn sơ từ cây cối, ống này có cấu tạo máy móc tương đối phức tạp, dựa vào lò xo và cơ quan để bắn mũi tên, cho nên nó không dài một hai mét, mà lại khá ẩn nấp, với lại không cần thổi hơi thật sự, chỉ cần dùng đầu lưỡi chia vào nút là có thể bắn được rồi.

Về một mặt nào đó thì thực ra không thể gọi đây là thổi tên, bởi vì dùng ngón tay cũng làm được.

Tên thực sự của nó là "Ám tiễn".

Sở dĩ Nhạc Khải Phàm dùng miệng và lưỡi, hai thứ vốn không tiện chút nào này, là vì Thánh sư có nói với hấn ta rằng mục tiêu có năng lực người thức tỉnh có thể khiến người khác không thể làm ra động tác hai tay.

Nếu đã như vậy, thế thì hấn ta cũng không cần tay nữa.

Đồng thời hấn ta còn biết đặc điểm hai năng lực khác của mục tiêu:

Một thì gần giống "thôi miên", nhưng bắt buộc phải đối thoại, hơn nữa phạm vi tác dụng là rất nhỏ, một cái khác thì khiến người ta làm ra mấy hành vi không lý trí, hiệu lực chừng từ bốn tới tám mét.

Dựa vào những thông tin tình báo này, Nhạc Khải Phàm giữ vững khoảng cách giữa hai bên.

Hiện tại hắn ta cách phòng của Thương Kiến Diệu gần mười mét, làm cho bản thân nằm ngoài phạm vi có tác dụng của hai năng lực "đối thoại thôi miên" và "hành vi không lý trí", mà năng lực "ảnh hưởng động tác hai tay" thì dựa vào việc "thổi mũi tên" để né tránh. Mỗi một căn phòng ở nơi đây đều rộng hai mét, có thể dựa theo điều này để thoải mái tính toán khoảng cách.

Hắn ta không chọn chỗ xa hơn là vì trong ba năng lực người thức tỉnh của hắn, "hành trình mộng ảo" có phạm vi bao phủ lớn nhất cũng chỉ có thể ảnh hưởng tới nhân loại ở khoảng cách không quá mười một mét.

Kế hoạch của Nhạc Khải Phàm là:

Ở khoảng cách phù hợp nhất, ra tay trước dùng "hành trình mộng ảo" kích thích trí nhớ nào đó của đối phương, sinh ra ảo giác chân thực nhất định, làm cho Thương Kiến Diệu rơi vào một trong các trạng thái sợ hãi, mờ mịt, ngờ ngác, từ đó có thể khống chế được hắn trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Sau đó, thổi mũi tên làm gây tê đối phương, kéo hắn vào trong phòng số 196, gọn gàng sử dụng năng lực "xóa đoạn ngắn trí nhớ", lật xem trí nhớ của đối phương rồi xóa đi tất cả các manh mối.

Đây là phương án tốt nhất mà Nhạc Khải Phàm có thể soạn ra sau khi căn cứ năng lực bản thân và đồ vật trong tay. Dù sao chuyện xảy ra quá vội vã, mệnh lệnh của Thánh sư tới quá đột ngột, làm cho hắn ta không có thời gian chuẩn bị thêm.

Về việc tại sao hẳn ta phải chuẩn bị sẵn "ống thổi tên", là bởi vì hẳn ta dựa vào đó để khắc chế cái giá phải trả của bản thân về một mức độ nhất định nào đó.

Thực ra Nhạc Khải Phàm cảm thấy có chút kỳ quái trong lòng, theo hẳn ta thấy, chuyện này giao cho Hùng Minh là được rồi, "trái tim ngừng đập đột ngột" quả thực là một năng lực tuyệt hảo cho việc giết người diệt khẩu, tiêu hủy mạnh mẽ.

Có lẽ các vị Thánh sư không muốn tiếp tục gây ra cái chết, sợ khiến đám quản lý cấp cao của công ty chú ý, cho nên mới sử dụng người thức tỉnh có thể xóa trí nhớ là mình... Những ý nghĩ vụt lóe trong đầu Nhạc Khải Phàm, hẳn dự đoán phương hướng Thương Kiến Diệu có khả năng né tránh sau khi tỉnh táo lại đúng lúc, rồi thò lưỡi tới chỗ cơ quan ở dưới đáy của "ống thổi tên" kia.

Đúng lúc này, Thương Kiến Diệu với cơ thể hơi khom xuống và run rẩy đột nhiên cười thành tiếng:

"Năng lực yếu quá."

Trong khoảnh khắc đó, Nhạc Khải Phàm nghe mà ngây người:

"Tại sao hẳn lại nói chuyện? Vào những lúc thế này, cho dù không bị ảnh hưởng nhiều từ "hành trình mộng ảo", có thể kịp thời lấy lại tinh thần, như vậy cũng hẳn là nên né sang một bên, hoặc lăn mình ngay tại chỗ để né tránh đợt tập kích tiếp theo..."

Tại sao hẳn lại lãng phí thời gian quý giá như thế vào việc nói? Đây hoàn toàn không phải phản ứng mà người bình thường nên có. Đáng chết, tại sao hẳn lại nói chuyện cơ chứ!"

Nhạc Khải Phàm vừa đặt lưỡi lên chốt mở "ống thổi tên", còn chưa kịp đẩy thì đã mất động tác tiếp theo.

Trán hẳn ta toát đầy mồ hôi, há mồm, tự động đáp lại mà không thể

kiềm chế được:

"Sao có thể nói là yếu được?"

Một tiếng leng keng vang lên, ống kim loại mảnh màu đen bạc kia rơi xuống đất, còn nảy lên vài cái.

Nhưng lời của Nhạc Khải Phàm thì không vì thế mà ngừng lại:

"Nó sẽ khơi gợi một số trí nhớ của mày, làm cho mày đắm chìm trong cảnh tượng quá khứ. Nếu thiết kế thỏa đáng, các mắt xích liên kết chặt chẽ thì thậm chí còn có thể khiến cho mày không phân biệt được đâu là thật đâu là giả."

Thương Kiến Diệu nghe xong, giật mình một cái:

"Tại sao mày lại phải đáp lại lời trào phúng của tao? Tao chỉ là vừa đầu óc chập mạch thôi mà."

Không chờ Nhạc Khải Phàm mở miệng, hắn đột nhiên nhận ra, bèn cười to nói:

"Cái giá phải trả của mày là bất kể người khác nói gì, mày đều phải đáp lại?"

"Mày cảm thấy sẽ đơn giản vậy sao?" Nhạc Khải Phàm "không chút khoan nhượng".

Trán hắn ta đã ướt đầm mồ hôi.

Cái giá mà hắn ta đã đưa ra lúc trước là "Tự hạn chế".

Nhưng thực tế cái giá vốn không nghiêm trọng đến mức đó, Nhạc Khải Phàm vốn là thiếu tự hạn chế về một mặt khác.

Phương diện đó được gọi là "tranh luận".

Chỉ cần có người đưa ra chủ đề, hẳn ta sẽ không nhịn được mà tranh chấp, mà tranh luận với người ta.

Một số thời điểm nào đó, cho dù hẳn ta cùng chung quan điểm với đối phương, cũng sẽ không tự kiềm chế được mà bắt lấy một hai chi tiết nhỏ để cãi tới cùng.

Ban đầu hẳn ta còn không thấy điều này có vấn đề gì, bằng không lúc trước hẳn ta sẽ không lấy "tự hạn chế" làm cái giá, nhưng thời gian dần trôi, hẳn ta phát hiện cái giá này cực kỳ nguy hiểm.

Chương 205: Sai Vào Sai Ra 2

Dù sao không phải bất cứ lúc nào cũng phù hợp để đối thoại, để tranh luận.

Trong giây phút nguy cấp, có lẽ một hai giây thôi cũng có thể quyết định sống chết, phân tâm ra để tranh luận quả thực đúng là chê mình chết chưa đủ nhanh. Và lại điều này còn khiến mối quan hệ của Nhạc Khải Phàm với người khác trở nên rất kém cỏi.

Cho nên hẳn ta đã thông qua giáo đoàn đặt làm một ống kim loại nhỏ.

Chỉ cần ngậm ống đó, dùng nó để nhắc nhở bản thân, Nhạc Khải Phàm có thể kiềm chế bản thân ở một mức độ nhất định.

Mà khi muốn hành động bí ẩn, thì "ống thổi tên" này có thể dùng làm vũ khí được.

Đương nhiên cái giá phải trả vốn là thứ không thể nào né tránh. Nhạc Khải Phàm chỉ có thể đảm bảo rằng chỉ cần người khác không nói chủ đề liên quan bản thân là hẳn ta có thể cố gắng ngậm miệng lại.

Hành động mà hẳn ta thiết kế lần này vốn không hề cho mục tiêu cơ hội mở miệng.

Hẳn ta cũng rất tin rằng không có người nào khi đối mặt nguy hiểm lại không né tránh, không phản công, mà lại lên tiếng nói chuyện.

Có ai ngờ hôm nay hẳn ta lại gặp được một kẻ kỳ quặc như thế.

Mà kẻ đó lại còn đang giấu cợt hẳn ta nữa cơ chứ.

Điều này khiến hắn sao có thể nhin nổi?

Lúc này, đối mặt với câu hỏi của Nhạc Khải Phàm, Thương Kiến Diệu đưa ra lời hồi đáp thứ hai.

"Chẳng lẽ mạnh miệng cũng là cái giá phải trả của mày?" Lúc nói chuyện, mắt cá chân, đầu gối và vùng bụng của Thương Kiến Diệu đồng thời phát lực, khiến hắn nhào tới Nhạc Khải Phàm hết như một con thú vồ mồi.

Hắn muốn kéo gần khoảng cách giữa hai bên.

Đột nhiên Thương Kiến Diệu cảm thấy cơ thể mình mất thăng bằng trong phút chốc.

Với hắn mà nói, động tác tương tự vốn đơn giản như bữa sáng, làm một trăm lần cũng sẽ không sai.

Ai ngờ hôm nay lại mất thăng bằng ngay giữa không trung một cách kỳ lạ như vậy.

Rầm!

Thương Kiến Diệu ngã xuống đất.

"Chân lý không cần võ mồm." Nhạc Khải Phàm lấy một ống "Ám Tiễn" khác ra khỏi túi áo.

Hắn ta không chuẩn bị chỉ một món vũ khí!

Trong lúc nói, Nhạc Khải Phàm tươi cười, bấm cơ quan.

Năng lực thức tỉnh thứ ba của hắn ta là:

"Chướng ngại thăng bằng!"

Phạm vi hữu hiệu là sáu mét.

Thương Kiến Diệu lao tới như vậy thực sự là quá hợp ý của hắn ta rồi.

Đương nhiên ban đầu hắn ta không mong sự việc sẽ phát triển như thế này, bởi vì ở khoảng cách này, mục tiêu cũng có thể phát huy tác dụng của năng lực người thức tỉnh.

May là biến hóa lần này cực kỳ có lợi cho hắn ta.

Một tiếng víu vang lên, một mũi tên kim loại nhỏ bắn vọt ra, nhắm thẳng tới Thương Kiến Diệu ở dưới đất.

Thương Kiến Diệu chỉ kịp thoáng đổi vị trí, tránh được phần đầu.

Phụp!

Mũi tên kim loại nhỏ kia cắm lên vị trí chỗ giữa vai trái và ngực hắn.

Thương Kiến Diệu lập tức uốn người nhảy lên, hoàn toàn không có dấu hiệu bị tê liệt.

Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của Nhạc Khải Phàm, hắn nhổ mũi tên ra, vút xuống đất, cười nói:

"Trong khoảng thời gian này tao vẫn luôn mặc áo chống đạn!"

Tuy cái chết của Vương Á Phi và Thẩm Độ rõ ràng không phải do súng đạn, nhưng Tưởng Bạch Miên vì lý do an toàn, còn là sau khi Thương Kiến Diệu chính thức tham gia chuyện này, phát cho mỗi một thành viên trong tổ một chiếc áo chống đạn.

Bên trong công ty Sinh Vật Bàn Cổ, súng đạn được quản lý rất nghiêm ngặt, Tưởng Bạch Miên muốn tổ chức huấn luyện bắn đạn

thật thì đều phải báo cáo trước, rồi lại tuân theo quy trình thủ tục phức tạp. Nhưng loại đồ vật không có tính sát thương như áo chống đạn thì không chỉ dễ xin, hơn nữa nếu trong trang bị đội ngũ thì tổ trưởng có thể quyết định.

"Đồ nhát gan." Nhạc Khải Phàm cố cãi một câu.

Trong lúc nói, hắn ta đột nhiên quay người, lập tức guồng chân bỏ chạy.

Trong tình huống hiện tại, hắn ta cảm thấy mình không còn bất cứ phần thắng nào.

Về phần sau đó nên kết thúc thế nào, cứ giao cho Thánh sư đau đầu tìm cách đi!

Nhưng Nhạc Khải Phàm vừa quay người lại thì trong lòng chợt sinh ra một thứ cảm giác rất mãnh liệt:

Sao có thể chạy trốn chết chứ?

Sao có thể cứ thế từ bỏ?

Sao có thể bề mặt rời đi như vậy được?

Suy nghĩ vụt lóe, hắn ta quay người lại, nhào tới phía Thương Kiến Diệu.

Đôi mắt màu nâu sậm kia dường như trở nên đen nhánh.

Gần như cùng lúc, Thương Kiến Diệu chỉ cảm thấy trong đầu như có thứ gì đó vô hình đang phồng lên.

Chúng nó như những ngôi sao bay lên bầu trời, hiện ra ở tất cả các khu vực xung quanh, dày đặc chi chít.

Mà bên trong mỗi một "ngôi sao" đều có một đoạn cuộc đời mà Thương Kiến Diệu từng trải qua.

Lúc này, một vệt sáng chui vào từ bên ngoài, mang theo một "ngôi sao" rồi xẹt qua phía chân trời, rơi vào trong "biển Khởi Nguyên" hư ảo.

Thương Kiến Diệu lập tức nhú mày lại, dường như rất mờ mịt không rõ mình đang làm gì lúc này.

Nhạc Khải Phàm cũng tỉnh táo lại, con ngươi trong mắt phóng đại:

"Đệt mẹ, vì sao mình không trốn? Trái lại còn dùng năng lực "xóa đoạn ngắn trí nhớ" này để tấn công... Đây là năng lực thức tỉnh khiến người ta làm ra hành vi không lý trí ư?"

Nhạc Khải Phàm lập tức hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, trái tim đập loạn nhịp.

Năng lực "xóa đoạn ngắn trí nhớ" của hắn ta vốn chẳng phải năng lực chiến đấu gì, bởi vì bắt buộc phải lật xem trí nhớ, dấu hiệu cần xóa đi, là một đoạn không vượt quá ba phút, thì mới có thể làm được chính xác.

Điều này tiêu phí không ít thời gian, hơn nữa khoảng cách giữa hai bên bắt buộc phải trong ba mét.

Ban nãy hắn ta chỉ dựa vào bản năng xóa bừa một đoạn ký ức, cơ bản là không biết sẽ sinh ra hiệu quả gì.

Với mục tiêu mà nói, điều này rất khó tạo ra tổn thương thực chất, dù sao một đoạn ngắn trí nhớ dài có ba phút có thể đại diện cho quá ít.

Thương Kiến Diệu nhú mày nhìn Nhạc Khải Phàm đang kéo mũ lưỡi trai xuống rất thấp, không nói gì, cũng không tạo ra động tác nào.

"..." Một ý nghĩ nảy lên trong đầu Nhạc Khải Phàm: "Vừa rồi không phải là xóa đoạn ký ức ta với hắc giao chiến chứ? Hắc không nhớ ra chúng ta là kẻ địch, thậm chí không biết ta từng tập kích hắc..."

Nhạc Khải Phàm nghĩ tới đây, đầu óc lập tức vui sướng, bèn thẳng lưng lên.

Hắn ta ra vẻ thoải mái ngâm nga bài hát, cúi người nhặt ống kim loại và mũi tên nhỏ dưới đất lên.

Làm xong xuôi, hắn ta kéo mũ lưỡi trai xuống thấp hắc, không cho Thương Kiến Diệu nhìn thấy rõ mặt mình.

Nhạc Khải Phàm ngâm nga bài hát, đi một bước, hai bước, ba bước, chậm rãi sải bước đi về nơi xa.

"Ê." Đúng lúc này, Thương Kiến Diệu đột nhiên xoay người lại, gọi một tiếng.

Con người trong mắt Nhạc Khải Phàm lập tức phóng to, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng, không chút nghĩ ngợi mà lập tức bỏ chạy thực mạng.

Thương Kiến Diệu dõi theo bóng lưng hắn ta biến mất ở khúc quanh của "ngã tư đường", ơ một tiếng rồi lẩm bẩm:

"Hắn ta không chấp nhận lời đánh giá về trình độ ca hát của mình ư?"

...

Phòng số 12 khu C tầng 349.

Tường Bạch Miên đăng nhập tài khoản của mình, chăm chú viết một bức thư.

Sau khi chọn xong đối tượng cần gửi, cô di chuột xuống, bấm vào nút bên trái.

Chương 206: Một Buổi Tối Không Yên Tĩnh 1

Tường Bạch Miên chờ một lúc, thấy email đã được gửi thành công, cô mới thở phào một hơi, ngả người ra dựa vào lưng ghế.

Tiếp theo không còn là chuyện của cô nữa.

"Chỉ hy vọng công ty xử lý xong thật nhanh vào, đừng để lại tai họa ngầm gì..." Tường Bạch Miên lẩm bẩm một câu, rồi nghiêng người cầm lấy bình thủy màu xanh lam bên cạnh, chuẩn bị rót đầy cốc nước của mình.

Cô cầm bình thủy lắc hai cái, phát hiện trọng lượng nhẹ hơn mình tưởng.

"Hết nước rồi à..." Tường Bạch Miên lắc đầu, cầm bình thủy ra khỏi thư phòng, đi vào phòng khách.

"Sao vừa về là đã trốn vào trong phòng rồi?" Mẹ cô, Tiết Tố Mai vừa thấy cô là bắt đầu cảm râm.

Tường Bạch Miên không để ý, cười đáp lại:

"Đây chẳng phải là con rất trung thực và tận tụy sao?"

Dứt lời, cô chuyển chủ đề:

"Mẹ ơi, kiểu tóc mới của mẹ trông đẹp đấy."

Ở tầng 349 có nơi cắt tóc được bố trí riêng cho tầng này.

Đương nhiên các khu Sinh hoạt ngoài của những tầng ngoài tầng 349 này đều có khu cắt tóc tương tự, chỉ là khá sơ sài, thường chỉ làm các thứ cơ bản như cắt tóc, cạo đầu, đến các ngày lễ tết thì mới làm những cái như tóc quăn.

Tiết Tố Mai vô thức giơ tay sờ thái dương, mỉm cười hỏi với hàm ý:

"Vậy sao? Xế chiều hôm qua mẹ đã làm xong rồi, con về mà không thấy à?"

Khuôn mặt bà vốn không có mấy nếp nhăn, toàn thân ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, tóc uốn lượn sóng, thoạt trông trẻ hơn vài tuổi so với tuổi thực.

"Con cho ba cơ hội, không phát hiện trước mặt ba đó." Tường Bạch Miên mở to mắt nói dối.

Cô chuyển đề tài sang Tường Văn Phong một cách thành công.

Quả nhiên Tiết Tố Mai bắt đầu nói chuyện nhà cửa, trách lão Tường tháng gần đây ngày nào cũng chui vào trong ruộng bông, về nhà người toàn mùi.

Tiết Tố Mai cảm râm một lúc, rồi trợn mắt:

"Tại sao mẹ lại nói với con những chuyện này chứ? Mẹ nói cho con nghe nè, Tiểu Triệu người ta rất hài lòng về con đó, sao con không tích cực lên chút?"

"Công ty chúng ta thống nhất phân phối, khi nào công ty phân phối thì con sẽ kết hôn lúc đó." Tường Bạch Miên giơ "bia đỡ đạn" lên.

"Mấy đứa có thể cưới trước, không cần phải có con sớm đâu." Tiết Tố Mai vẫn cố khuyên bảo.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa cốc cốc vang lên.

"Ai vậy?" Tường Bạch Miên hô to.

Cô nhân cơ hội thoát khỏi mẹ, chạy tới phía cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông mặc đồng phục màu xanh xám.

Anh ta chừng ba mươi tuổi, không đeo huy hiệu trên ngực. Làn da anh ta có chút rám nắng, khuôn mặt hiện rõ vẻ phong sương.

Ở khóe mắt của anh ta có một vết sẹo khá rõ, làm cho anh ta trông khá hung ác.

"Trần Tín Ngôn..." Tường Bạch Miên nhận ra người này, bèn cười hỏi: "Tầng quản lý bắt đầu hành động rồi?"

Người phía đối diện là người bạn cô quen khi vừa gia nhập Bộ phận An toàn không lâu. Lúc đó, Trần Tín Ngôn cũng đã biến đổi gen thuộc tổ hành động đặc biệt.

Sau đó vì thể hiện xuất sắc trong vài lần hành động, anh ta được điều tới cụm hành động trực thuộc tầng quản lý, hiện tại anh a là đội trưởng của một đại đội hành động, cấp D8.

Trần Tín Ngôn gật đầu:

"Đúng vậy. Nhiệm vụ tôi tự phân công cho bản thân là bảo vệ nhân chứng quan trọng."

Nói tới đây, anh ta nở nụ cười:

"Mặc dù cô thực ra không quá cần phải bảo vệ."

"Chủ yếu là không được trang bị súng hợp pháp." Tường Bạch Miên khẽ nghiêng đầu cảm ứng: "Anh dẫn theo một tiểu tổ à?"

Tuy bố trí của nhân viên cụm hành động trực thuộc tầng quản lý sẽ ít hơn bên hành động đối ngoại, nhưng dù thế nào thì một tiểu tổ cũng phải từ mười người trở lên.

"Đồng thời cũng đề phòng hỗn loạn." Trần Tín Ngôn giải thích sơ qua.

Tường Bạch Miên cười nhường đường, chỉ vào phòng khách:

"VẬY anh vào đây ngồi đi, tôi đang chờ tìm hiểu tiến triển của hành động từ chỗ anh đây."

Tiết Tố Mai đứng nhìn bên này một lúc, tuy rất tò mò không biết đang xảy ra chuyện gì, nhưng bà vẫn chủ động đi về phòng ngủ tránh né.

...

Trong một căn phòng, trong ánh sáng đèn pin chiếu rọi.

Nhạc Khải Phàm cầm một chiếc điện thoại có dây màu xanh đậm, cẩn thận bấm một dãy số.

"A lô." Đầu bên kia vang lên một giọng nói quen thuộc.

Nhạc Khải Phàm vội vã báo cáo:

"Thánh sư, hành động thất bại. Mục tiêu rất cảnh giác."

Đầu bên kia im lặng hai giây rồi nói:

"Anh có bị lộ không?"

"Không. Tôi đúng lúc xóa đi trí nhớ hai bên tiếp xúc và chiến đấu, hẳn ta không nhớ tôi có tập kích hẳn, chỉ cho tôi là nhân viên đi ngang qua. Hơn nữa tôi kéo vành mũ xuống thấp, cũng có xử lý qua khuôn mặt rồi." Nhạc Khải Phàm nói với tốc độ khá nhanh.

Đầu bên kia điện thoại lại im lặng một lần nữa, nhưng nhanh chóng hạ nhỏ giọng, nói từ tốn:

"Anh đừng áp dụng bất cứ hành động nào khác nữa. Chuyện tiếp theo tôi sẽ xử lý."

"Vâng, Thánh sư." Nhạc Khải Phàm lặng lẽ thở phào một hơi.

...

Chỗ giao giới giữa khu A và khu B của tầng 478.

Hai tiểu tổ thuộc cụm hành động trực thuộc tầng quản lý tách ra, bí mật khống chế khu vực này.

Người dẫn đầu xác nhận tình hình máy tạo nhịp tim, đánh giá khoảng cách với phòng của Hùng Minh, rồi ra lệnh:

"Lập tức triển khai hành động, giải quyết trong thời gian ngắn nhất, không cho mục tiêu cơ hội kịp phản ứng."

Anh ta vừa dứt lời, bốn tổ viên hành động đeo mặt nạ phòng độc lập tức khom người xông tới phía trước.

Chỉ mất vài giây, bọn họ đã tới bên ngoài phòng của Hùng Minh.

Sau đó, một người xô cửa, một người quăng lựu đạn có chứa khí gây mê vào trong. Hai người dùng súng ngắm bắn vào bên trong, chuẩn bị cho đợt tấn công số hai.

Trong tiếng nổ rất nhỏ nghe có vẻ trầm trầm, chất khí tràn ngập ra trong không gian tương đối nhỏ hẹp này.

Chương 207: Một Buổi Tối Không Yên Tĩnh 2

Một tiếng bịch vang lên, bên trong vang lên tiếng vật nặng ngã xuống đất.

Hai gã tổ viên hành động chờ thêm vài giây, rồi cẩn thận tiến vào trong phòng.

Bọn họ nhanh chóng dẫn Hùng Minh đã hôn mê ra ngoài.

Có người biết Hùng Minh đi tới nhìn thoáng qua, rồi nhanh chóng đứng thẳng dậy:

"Báo cáo, chính là mục tiêu không sai!"

Người dẫn đầu khẽ gật đầu, vung tay:

"Dẫn về thẩm vấn."

Ngay sau đó anh ta nhìn quanh một lượt, ra lệnh rành mạch rõ ràng:

"Đội sinh hóa xử lý chất khí gây mê còn sót lại. Đội trợ giúp thì trấn an cư dân khu vực này. Những người khác lập tức rút lui!"

...

Trong một căn phòng ở khu Quản lý, tầng thứ năm của tòa nhà dưới lòng đất.

Hùng Minh tỉnh lại, phát hiện mình đang ngồi sau một chiếc bàn, hai tay bị còng lại trên tay vịn hai bên của chiếc ghế dựa.

Bên kia của chiếc bàn là một người đàn ông trung niên trông khá điềm tĩnh.

Quần áo trên người gã bị lột sạch, đeo đủ loại dụng cụ y tế di động hết như nhân loại đã được cải tạo điện tử trong lời đồn vậy.

Mà ở bên cạnh còn có thiết bị cấp cứu chuyên dụng.

"Các người sợ tôi vậy ư?" Tâm tình kinh hoàng uất nghẹn của Hùng Minh đột nhiên có chút giảm bớt.

Gã không ngờ một bề tôi của thần như gã mà lại bị bắt dễ dàng như vậy.

Lúc ấy gã còn chưa kịp làm gì cả.

Nhìn đôi mắt cứng đờ như khắc gỗ của Hùng Minh, người đàn ông trung niên kia bình tĩnh thông dong đáp:

"Có một câu tục ngữ thế này, lo trước khỏi họa."

Hùng Minh im lặng hai giây, rồi chợt cười nói:

"Các người muốn biết cái gì?"

"Hửm?" Người đàn ông trung niên kia thể hiện sự nghi ngờ của mình.

Hùng Minh vốn định dựa ra sau, nhưng lại bị còng tay hạn chế hành động, chỉ có thể ngồi im không đổi tư thế, cười nói:

"Tôi nghĩ rằng không có bất cứ một tổ chức nào lại từ chối sự quy hàng của một tân nhân loại. Với các người mà nói, năng lực của tôi và quá trình tôi lấy được năng lực này chắc chắn rất hữu dụng."

Người đàn ông trung niên im lặng một hồi rồi nói:

"Anh rất tỉnh táo. Là thành viên của giáo đoàn, không phải là anh nên rất cuồng nhiệt sao?"

Hùng Minh cười đáp:

"Tôi chỉ thờ phụng Tư Mệnh. Các thành viên khác của giáo đoàn không liên quan gì tới tôi."

Người đàn ông trung niên chậm chậm thở hắt một hơi, nói:

"Vậy anh hãy nói đi, Thánh sư Thất Đầu là ai? Anh còn biết thân phận thực sự của Thánh sư nào?"

Không chờ Hùng Minh trả lời, ông ta nói thêm một câu:

"Đừng nói dối. Anh cho rằng một tổ chức lớn như công ty mà lại không có người thức tỉnh nào khác sao?"

Sắc mặt Hùng Minh biến hóa, gã tỏ ra nghiêm túc:

"Nếu đã quyết định, tôi sẽ không giấu diếm gì hết."

...

Số 12 khu C tầng 349, nhà Tường Bạch Miên, tiếng chuông vui tai vang lên.

Trần Tín Ngôn nói trước khi Tường Bạch Miên đứng dậy:

"Đây là hẳn là cuộc điện thoại cho tôi."

"Xem ra là có tin tốt." Tường Bạch Miên mỉm cười.

Trần Tín Ngôn lập tức cầm chiếc điện thoại dây trên bàn nhỏ bên

cạnh, rồi báo cáo qua thân phận của mình.

Sau một lúc lẳng lẳng lắng nghe, anh ta để điện thoại xuống, quay sang nói với Tường Bạch Miên:

"Đã xác định được thân phận của Thánh sư Thất Đầu. Quản lý camera giám sát Trương Tử Thông của Ủy ban Chiến lược, nhân viên cấp D9."

"Quản lý camera giám sát? Quả nhiên..." Tường Bạch Miên thì lại không hề kinh ngạc chút nào.

Cô đã sớm nghi ngờ có thành viên giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ ẩn náu trong bộ phận giám sát, hơn nữa cấp bậc không thấp.

Bằng không thì Hùng Minh không có khả năng nắm rõ sự vận hành của camera theo dõi, thiết kế ra một phương án nghe có vẻ hoàn hảo. Bằng không lúc Thẩm Độ đi tố cáo cũng không bị phát hiện đúng lúc như vậy.

Mà sở dĩ cuộc đối thoại giữa Thương Kiến Diệu và cô không xảy ra vấn đề, là vì mỗi lần bọn họ đều nói chuyện trong phòng của tổ điều tra thế giới cũ, ở nơi không có camera theo dõi.

Hiện giờ vấn đề duy nhất là giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ đã làm thế nào mà khiến Thẩm Độ phát bệnh đúng lúc.

Trần Tín Ngôn nhìn thấy nét mặt Tường Bạch Miên, bèn mỉm cười hỏi:

"Có phải cô đã có suy đoán từ trước rồi không?"

"Có suy đoán, nhưng không dám khẳng định, có quá nhiều chuyện không thể giải thích, cho nên tôi mới không cho tổ viên tiếp tục điều tra, làm thế sẽ rất dễ bị lộ." Tường Bạch Miên khẽ dờ mắt, nói: "Khó trách "Người dẫn đường" nói Thánh sư vẫn luôn chú ý mọi người,

những lời này đúng là có ý nghĩa sâu xa thật..."

Nói tới đây thì cô đột nhiên nhớ tới một chuyện:

"Lúc Thương Kiến Diệu đi tìm Hùng Minh là tán gẫu ở bên ngoài, xung quanh chắc chắn có camera!"

Trần Tín Ngôn ừ một tiếng:

"Yên tâm, lúc tôi tới đây thì đã có đồng nghiệp đi bảo vệ anh ta rồi."

...

Thương Kiến Diệu ngồi sau bàn học bên cửa sổ, dựa vào ánh sáng đèn bên ngoài cúi đầu xem xét kỹ quần áo của mình.

"Rách lúc nào vậy?" Hấn ấn lên một lỗ nhỏ trên ngực trái, lẩm bầm.

Đột nhiên, hấn như có cảm ứng, bèn ngẩng đầu lên.

Hấn thấy một bóng người nhảy vọt tới.

Đó là một người phụ nữ trung niên, mặc chiếc áo sơ tống hợp, khuôn mặt méo mó cực độ, cơ thể khom còng nghiêm trọng.

Đôi mắt bà ta đục ngầu, kín đầy tơ máu, hệt như một con dã thú đang phát cuồng.

Nhậm Khiết.

"Người dẫn đường" Nhậm Khiết.

...

Trong phòng làm việc của quản lý, bộ phận giám sát trực thuộc Ủy ban Chiến lược.

Một tiếng rầm vang lên, các thành viên cụm hành động trực thuộc tầng quản lý phá vỡ cửa.

Nương theo ánh đèn bên trong, bọn họ nhìn thấy một bóng người.

Bóng người này mặc áo màu đen, quần dài màu đen và giày da cũng màu đen, treo trên trần nhà, vì động tĩnh phá cửa mà cơ thể khế lắc lư.

Chương 208: Đứt Đuôi 1

Số 12 khu C tầng 349.

Trần Tín Ngôn lại cầm điện thoại lên, nghe một lúc.

Về mặt anh ta trở nên nặng nề, Tưởng Bạch Miên như có suy nghĩ, bèn hỏi:

"Có biến hóa gì không tốt?"

Trần Tín Ngôn gật đầu:

"Người dẫn đường" Nhậm Khiết của tầng 495 bị nhiễm bệnh Vô Tâm, đã bị khống chế. Thánh sư Thất Đầu Trương Tử Thông tiêu hủy vật lý rất nhiều tài liệu giám sát, thắt cổ tự sát ngay tại phòng làm việc."

Tưởng Bạch Miên nhướng mày:

"Cũng nhanh đấy chứ."

Trần Tín Ngôn nói tiếp:

"Trương Tử Thông để lại một bức di thư, nói rằng mình có được năng lực khiến người ta phát cuồng, trông rất giống bị nhiễm phải bệnh Vô Tâm, cũng tự tay xử lý Thẩm Độ và Nhậm Khiết. Hắn ta tự biết mọi chuyện bại lộ, khó có thể thoát được, cho nên quyết định tuần táng vì giáo đoàn."

Tưởng Bạch Miên im lặng lắng nghe, bèn hỏi một câu:

"Hắn có nói mình nhận tín ngưỡng Tư Mệnh từ đâu không?"

"Hắn có nói trong di thư là mười năm lúc còn phục vụ trong Bộ phận An toàn, thường xuyên lên mặt đất hoạt động. Về điểm này thì trùng khớp với lý lịch của hắn." Về mặt Trần Tín Ngôn dịu xuống, khôi phục vẻ trấn định lúc trước.

Anh ta suy nghĩ một chút, rồi hỏi:

"Cô thấy thế nào với cái chết của Trương Tử Thông và di thư của hắn ta?"

Tưởng Bạch Miên khe khẽ phồng quai hàm, sau đó nhanh chóng ngăn lại hành động này để giữ hình tượng cho bản thân.

Cô khẽ mỉm cười nói:

"Di thư này kể quá chi tiết quá tỉ mỉ, hết như muốn nói cho rõ mọi chuyện, ôm toàn bộ tội danh vào bản thân mình."

"Tư tưởng lớn gặp nhau." Trần Tín Ngôn giơ ngón tay cái lên.

Anh ta tạm ngừng một chút rồi nói:

"Nhưng chờ bắt toàn bộ những thành viên tương đối quan trọng của giáo đoàn này mà Hùng Minh đã khai ra, hành động của hôm nay coi như là kết thúc."

Cái chết của Trương Tử Thông và việc phá hủy tài liệu giám sát quả thực đã cắt đứt phương hướng để chúng ta tiến hành điều tra sâu hơn, chỉ có thể dựa vào khẩu cung sau này để xem tình hình các mối quan hệ của hắn ta lúc bình thường để tiến hành điều tra loại bỏ thật cẩn thận, đồng thời cũng phải xem bộ phận kỹ thuật có thể cứu được bao nhiêu video giám sát hữu dụng."

Tưởng Bạch Miên nghiêm túc gật đầu:

"Nếu có gì cần phối hợp thì cứ tìm tôi."

Sau khi hứa xong, cô lập tức nở nụ cười:

"Nếu có thông tin gì chi tiết hơn thì cũng nói cho tôi biết trước tiên nhé."

Trần Tín Ngôn cười:

"Không thành vấn đề."

...

Số 196, khu B, phòng 495.

Thương Kiến Diệu ngồi sau bàn học, nhìn cửa sổ kính mà hần gior tay là có thể chạm tới, ánh mắt có chút rời rạc.

Lúc này, bên trong chương trình phát thanh "cố sự tạp đàm", đột nhiên vang lên giọng nói ngọt ngào mà các nhân viên Sinh Vật Bàn Cổ đều vô cùng quen thuộc:

"Chào các nhân viên, tôi là phát thanh viên Hậu Di, hiện giờ chúng tôi chèn một tin tức vô cùng quan trọng.

Trải qua việc điều tra kín đáo, tối hôm nay công ty vây bắt một nhóm người xấu..."

Đôi mắt Thương Kiến Diệu khẽ chuyển động, hần dựa vào lưng ghế phía sau.

Sau bản tin này, bên trong Sinh Vật Bàn Cổ lại khôi phục như thường.

Ngày hôm sau, Thương Kiến Diệu tới phòng số 14 tầng 647 trước

mười lăm phút, không có gì bất ngờ khi thấy Tường Bạch Miên đang chờ sẵn ở nơi đây.

Hắn đi tới, kéo ghế ra rồi ngồi xuống. Không chờ tổ trưởng nói gì, hắn đã nói luôn:

"Có khả năng tôi từng bị người khác tập kích."

Bao nhiêu lời mà Tường Bạch Miên muốn nói lập tức mắc kẹt trong cuống họng.

Cô hỏi vói vẻ ngạc nhiên khó nén:

"Có khả năng là sao?"

Thương Kiến Diệu chỉ vào vị trí chỗ ngực trái:

"Chỗ này có một lỗ thủng rất mới, đến lớp áo chống đạn mới dừng."

Hắn lập tức giơ cánh tay phải lên:

"Khủy tay, sườn và chân bên này đột nhiên xuất hiện nhiều vết bầm tím và trầy xước."

Nói tới đây, Thương Kiến Diệu còn bổ sung một câu:

"Không phải do cô tạo ra lúc huấn luyện võ thuật, bởi ngày hôm qua tôi vốn không hề tham gia huấn luyện."

"Cũng rất cẩn thận đấy." Tường Bạch Miên khẽ gật đầu, suy nghĩ:
"Những dấu vết này xuất hiện lúc nào?"

Thương Kiến Diệu đã sớm suy nghĩ tới vấn đề này:

"Sau khi chào tạm biệt cô, trước khi vào phòng mình. Tôi chỉ nhớ rõ mình vừa mới tới khu B, sau đó đã phát hiện đang đứng ở cửa rồi, ở

giữa thiếu khoảng tầm hai tới ba phút. Lúc ấy, có một người kỳ quặc đi ngang qua, tôi không thấy rõ khuôn mặt hắn ta.

"Kỳ quặc như thế nào?" Tường Bạch Miên hỏi tiếp.

Thương Kiến Diệu đáp lại với vẻ rất "nghiêm cẩn":

"Hắn ta hát rất tệ."

"... Đấy cũng là một đặc điểm." Tường Bạch Miên lặng lẽ thờ dài một hơi: "Trừ điều đó ra thì sao?"

"Hắn ta đội một chiếc mũ lưỡi trai, ép vành mũ xuống thấp. Khi nghe tôi gọi, hắn ta bỏ chạy nhanh như thỏ vậy." Thương Kiến Diệu miêu tả chi tiết: "Hắn ta có nhét một ống mảnh kim loại và vật khác dưới đất, tôi nghi ngờ đó là thứ vũ khí đã tập kích tôi, tạo ra lỗ thủng."

"Ấn tượng của anh về thỏ có vẻ cũng khắc sâu phết đấy nhỉ." Tường Bạch Miên thuận miệng nói một câu: "Sao lúc ấy anh không đuổi theo?"

Thương Kiến Diệu thản nhiên trả lời:

"Lúc đó tôi tưởng hắn ta sợ tôi đánh giá trình độ ca hát của hắn nên mới bỏ chạy."

"..." Tường Bạch Miên khẽ giật giật khóe miệng: "Xem ra tư duy nhảy vọt kiểu bệnh thần kinh của anh có chỗ lợi cũng có hại, vào thời điểm nào đó, nó có thể khiến anh không chịu ảnh hưởng của trạng thái tương ứng, thoát khỏi sự kìm kẹp ràng buộc, nhưng vào thời điểm khác, nó lại khiến anh bỏ qua một số manh mối rất rõ ràng."

Không chờ Thương Kiến Diệu nói gì, Tường Bạch Miên lại hỏi:

"Vì sao anh có thể xác định khoảng cách trống đó là chừng hai tới ba phút?"

"..." Tường Bạch Miên không thể không thừa nhận lời Thương Kiến Diệu nói rất có lý, nhưng cô lại không muốn thừa nhận: "Nhưng anh lấy được chiếc đồng hồ này đã nhiều ngày, còn tới thị trấn Kỳ Phong rồi quay về công ty. Hơn nữa chiếc đồng hồ đeo tai của anh này đúng là tốt đấy, chỉ là có chút tổn hại, vẫn luôn chạy mà, không thấy chán sao?"

Chương 209: Đứt Đuôi 2

Thương Kiến Diệu nói với vẻ mặt kiêu đây không phải rõ ràng sao:

"Nếu không thường xuyên nhìn thì làm sao có thể nhân viên trong công ty biết tôi có một chiếc đồng hồ cơ?"

"Rất có lý..." Tưởng Bạch Miên đã bị thuyết phục.

Cô không hỏi thêm nữa, mà vừa nghĩ vừa phân tích:

"Nói cách khác, đại khái là anh bị tập kích, nhưng bản thân không còn đoạn ký ức liên quan, chỉ có thể phỏng đoán dựa trên những dấu vết trên người..."

Người sẽ tập kích trong khoảng thời gian này cũng chính là người của giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ, ừm, quá nửa là Thánh sư Thất Đầu thấy anh nói chuyện với Hùng Minh, cho nên lập tức phản ứng.

Mục tiêu của bọn họ nhất định là xóa đi những manh mối liên quan, làm cho cuộc điều tra đứt đoạn. Muốn hoàn thành mục tiêu này thì có thể dùng cách giết chết anh, khiến anh mắc bệnh Vô Tâm, cũng có thể dựa vào việc xóa đi trí nhớ liên quan để thực hiện. Khả năng xóa trí nhớ này có thể xâu chuỗi với việc anh không còn trí nhớ về việc bị tập kích."

Tưởng Bạch Miên nói như đang tự lẩm bẩm tới đây, thì quay sang nhìn Thương Kiến Diệu rồi nói kiểu suy đoán:

"Giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ không kịp lên phương án giết người tỉ mỉ cẩn thận, chỉ có thể phái thành viên có năng lực xóa đi trí nhớ tới

tìm anh trước. Trong quá trình đó, đại khái dẫn tới một loạt chiến đấu, nhưng cuối cùng thì hẳn ta không thành công, không thể không dựa vào việc xóa đi trí nhớ mới nhất rồi bỏ ngang cuộc tập kích, thoát đi an toàn..."

Bốp bốp bốp, Thương Kiến Diệu vỗ tay tỏ vẻ đồng ý.

Tường Bạch Miên trợn mắt trừng người này một cái:

"Tại sao bọn họ lại không trực tiếp khiến anh mắc bệnh Vô Tâm? Đây là biện pháp cuối cùng kiểu vò đá mẻ lại sỏi? Trước khi tập kích anh, Thánh sư Thất Đầu Trương Tử Thông vẫn chưa có ý định hy sinh bản thân?"

Không cho Thương Kiến Diệu cơ hội mở miệng, Tường Bạch Miên hỏi:

"Anh có quên cuộc nói chuyện với Hùng Minh không? Có quên bất cứ chuyện gì liên quan tới giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ không?"

Thương Kiến Diệu đáp lại rất nghiêm túc:

"Không, những ký ức đó đều rất đầy đủ, có thể xác minh với nhau được."

Hiển nhiên tối hôm qua hẳn đã hoàn thành việc hồi tưởng này.

"Xem ra hạn chế của năng lực xóa trí nhớ kia cũng rất lớn, nói không chừng chỉ có thể nhắm vào nội dung chừng hai ba phút, và lại mỗi lần chỉ có thể xóa một đoạn... Thật đáng tiếc, Thánh sư Thất Đầu phá hủy rất nhiều tư liệu giám sát, bằng không có thể truy tìm được tung tích người đã tập kích anh. Ừm, lát nữa tôi sẽ tổng hợp rồi báo lên..."
Tường Bạch Miên quay sang kể tình hình hành động tối hôm qua, cực kỳ chi tiết rõ ràng.

Cuối cùng cô nói:

"Vốn còn một điểm mà tôi cảm thấy rất kỳ quặc.

Trong khẩu cung của Hùng Minh hoàn toàn không nhắc tới anh, cũng không nói những gì mà hắn ta đã tán gẫu với anh. Lúc trước tôi còn tưởng là hắn ta đang bao che cho anh, một người thức tỉnh, một tân nhân loại giống mình, cảm thấy về một tiêu chuẩn nào đó thì hắn ta cũng rất có tình nghĩa, chỉ là số lượng được hắn ta coi là "người" không nhiều.

Hiện giờ xem ra, có lẽ hắn ta gặp phải người kia sớm hơn anh, bị xóa đi trí nhớ liên quan."

Thương Kiến Diệu tỏ vẻ khó hiểu:

"Tại sao phải xóa đi trí nhớ của hắn ta, biết thì cũng biết rồi mà."

"Tôi cũng nghĩ mãi không rõ, có lẽ là đám cao tầng giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ lo lắng Hùng Minh sẽ lôi kéo một phe phái tân nhân loại chẳng... Lúc ấy hắn là bọn họ hãy còn khá tự tin, xử lý rất cẩn thận, kết quả sức chiến đấu của anh vượt quá những gì bọn họ tưởng, làm cho kế hoạch của bọn họ bị gián đoạn, nên tôi cũng không gặp đợt tập kích sau đó." Tưởng Bạch Miên thuận miệng nói hai câu: "Tiếp theo chỉ có xem công ty có điều tra ra được gì không. Ha ha, chí ít cho tới bây giờ, bí mật người thức tỉnh của anh vẫn được bảo vệ."

Thương Kiến Diệu gật đầu, đột nhiên nói:

"Tôi cảm thấy camera giám sát có vấn đề."

"Đúng vậy... Thảo nào giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ tin rằng sẽ không bị lộ bí mật, hơn nữa còn giả thần bí nói là Tư Mệnh vẫn luôn nhìn chăm chú vào chúng sinh, Thánh sư vẫn luôn nhìn chăm chăm vào các người." Tưởng Bạch Miên cảm khái từ tận đáy lòng: "Ai có thể ngờ quản lý của toàn bộ phận camera giám sát lại chính là Thánh sư của giáo đoàn chứ? Điều này cũng giải thích rõ vì sao bọn họ bí mật

truyền giáo nhiều năm mà không bị phát hiện."

Thương Kiến Diệu suy nghĩ một chút, vẻ mặt trở nên có chút kỳ lạ:

"Tổ trưởng, cô nói xem liệu có khôi phục được những tư liệu giám sát kia được không?"

"Hiện tại phản hồi mà cấp trên báo lại là vô cùng khó." Một ý tưởng hiện lên, cô bèn cười hỏi: "Anh không định tọt quần sỉ nhục camera giám sát chứ?"

Thương Kiến Diệu nhìn Tường Bạch Miên từ trên xuống dưới mấy lần:

"Tổ trưởng, cô biến thái thật đấy."

"..." Tường Bạch Miên nghiêng răng.

Thương Kiến Diệu nói rất nghiêm túc:

"Tôi chỉ giả mặt quỷ dọa nó, dùng đèn pin chiếu nó, làm thế tay mang tính sỉ nhục nó thôi."

Tường Bạch Miên ngậm chặt miệng, khẽ lắc đầu, vẻ mặt có chút phức tạp.

Vài giây sau, cô mới thở hắt ra:

"Cuộc sống của anh đúng là muôn màu muôn vẻ nhỉ..."

Cô vừa dứt lời, điện thoại dây duy nhất của tổ điều tra thế giới cũ vang lên.

Tường Bạch Miên vừa ra hiệu cho Thương Kiến Diệu đứng lên tiếng, vừa cầm ống nghe.

"A lô? À, bộ trưởng... bảo tôi qua đó một chuyến?" Tường Bạch Miên nhanh chóng đặt ống nghe xuống, nói với Thương Kiến Diệu: "Phó bộ trưởng Tất Ngu tìm tôi có việc. Tôi đoán hẳn không phải chuyện về giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ, chính là đã có câu trả lời cho trấn Thủy Vi rồi."

Thương Kiến Diệu nhìn tổ trưởng với ánh mắt kỳ quái:

"Lần đầu cô lấy được đồng hồ đeo tay, chẳng lẽ lại không thi thoảng liếc nhìn?"

Chương 210: Điều Khoản Hợp Tác Hữu Nghị 1

Văn phòng phó bộ trưởng, tầng 646.

Tưởng Bạch Miên gõ cửa và tiến vào, cười ngồi xuống ghế đối diện vị lãnh đạo trực tiếp của mình.

Tất Ngu là một người phụ nữ với vẻ bề ngoài trông tầm có ba mươi tuổi. Cô ta để mái tóc nâu dài và đôi mắt màu hạt dẻ.

Cô ta mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bên trong, khoác một áo khoác ngắn màu đen sậm, được cắt may rất vừa người, ở chỗ bụng có hai cúc áo.

Vẻ gọn gàng từ việc ăn mặc thì trông Tất Ngu khá gọn gàng linh hoạt, nhưng mái tóc xoăn nhẹ màu hạt dẻ cùng nụ cười hời hợt treo trên mặt lại tăng cho cô đôi phần sắc thái ôn hòa, khiến người ta cảm thấy thân cận, có thể tin cậy được.

Vị phó bộ trưởng của Bộ phận An toàn này nhắc tách trà làm bằng sứ màu thiên thanh lên khay nhấp một ngụm, rồi từ tốn cười nói với Tưởng Bạch Miên:

"Tôi gọi cô tới đây, chủ yếu là có mấy việc."

Sau khi mở đầu xong, cô mới cầm lấy một tập văn kiện trên bàn:

"Đây là kết quả thẩm tra những tình huống mà lúc trước các cô đã báo cáo. Điều các cô cần chú ý là cấp độ bảo mật của các tin tức khác nhau, xác định rõ cái nào có thể mang ra tán gẫu với nhân viên bình thường, cái nào chỉ có thể trao đổi với tầng cấp nhất định, cái

nào không được phê chuẩn thì chỉ có thể thảo luận nội bộ, hoặc báo cho cao tăng có quyền hạn tương ứng."

Tường Bạch Miên vô thức giơ tay phải ra định nhận lấy, nhưng Tất Ngu không đưa phần văn kiện kia tới phía trước.

Cô ta vuốt lọn tóc rũ bên tai:

"Nhưng mà, về phần văn kiện này, tạm thời các cô chưa dùng được."

"Ồ?" Tường Bạch Miên nghe mà bắt được trọng điểm, mơ hồ có suy đoán.

Tất Ngu không giải thích ngay, mà giao văn kiện cho Tường Bạch Miên xong, khẽ chống hai khuỷu tay lên mặt bàn:

"Chuyện giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ, các cô làm rất tốt, phần thưởng tương ứng sẽ được phát xuống sau khi kết án sơ bộ. Khi nào nhận được quyết định thì dựa vào tiến độ điều tra sau đó, chưa chắc sẽ rất nhanh, nên đừng sốt ruột."

Cô ta ngẫm nghĩ rồi nói thêm:

"Chuyển lời cho tổ viên tên là Thương Kiến Diệu kia, trong hai ba ngày tới, hãy phối hợp với các loại tra hỏi. Chuyện này do cụm hành động trực thuộc tầng quản lý phụ trách, cả tôi cũng không có biện pháp nhúng tay quá nhiều."

Giám đốc cụm hành động đồng cấp với phó bộ trưởng là cô, đều thuộc tầng quản lý M1.

"Được, tôi sẽ dặn anh ta." Lúc Tường Bạch Miên trả lời, chợt thấy có chút chột dạ.

Cô hoàn toàn không thể cam đoan lúc bị tra hỏi thì đầu óc Thương Kiến Diệu có chap mạch không.

Đừng nói là cô không cách nào đảm bảo, đến bản thân Thương Kiến Diệu cũng không làm được kìa.

Tất Ngu rõ ràng không nghe thấy chút dị thường trong giọng nói của Tưởng Bạch Miên, chuyển chủ đề:

"Tối hôm qua Hội đồng Quản trị khẩn cấp mở một cuộc họp lâm thời, tiện thể cũng xác định luôn chuyện trấn Thủy Vi."

"Kết quả thế nào?" Tưởng Bạch Miên không che giấu sự quan tâm của mình.

Tất Ngu nói với nụ cười ôn hòa:

"Ký điều khoản hợp tác hữu nghị trước."

Tưởng Bạch Miên nghe vậy thì khẽ thở phào một hơi.

Điều khoản hợp tác hữu nghị là cách nói chính thức trang trọng, phiên dịch ra cách nói đơn giản dễ hiểu chính là:

Thành lập mối quan hệ phụ thuộc.

Tuy rằng việc này chắc chắn không thể bằng phương án tiếp nhận toàn bộ trấn Thủy Vi, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận của Tưởng Bạch Miên.

Tất Ngu không vội vã nói tiếp, mà cầm tách sứ màu thiên thanh lên thổi lá trà nổi trên mặt nước, rồi nhấp một ngụm.

Sau khi nhuận môi, cô giữ nguyên nụ cười vừa rồi, nói tiếp:

"Chúng ta sẽ triển khai một loạt giao dịch với trấn Thủy Vi, cũng phải một tổ hành động qua đó hỗ trợ bọn họ huấn luyện nhân viên vũ trang, xây dựng lại một hệ thống chỉ huy hiệu quả hơn."

Nếu bọn họ nộp đơn đề nghị, chúng ta cũng sẽ điều nhân viên văn phòng qua giúp bọn họ chỉnh lại cơ chế quản lý nội bộ, tiêu trừ nhiều loại mâu thuẫn trước khi chúng chưa kịp bùng nổ.

Sau đó, người mà chúng ta phái qua bên đó sẽ dần dần sàng chọn mầm tốt, cung cấp cơ hội cho bọn họ chính thức gia nhập công ty.

Chờ thêm mười năm nữa, nếu mối quan hệ hữu nghị giữa trấn Thủy Vi và chúng ta vẫn còn được kéo dài, những gì bọn họ thể hiện cũng nhận được sự công nhận thì có thể suy xét tiếp nhận toàn bộ bọn họ."

Tướng Bạch Miên gật đầu:

"Kiểu đó rất tốt."

Đây là một phương án cần thận, cũng càng có lợi cho bên phía trấn Thủy Vi tiếp nhận.

Không chờ Tất Ngu nói gì thêm, Tướng Bạch Miên hiểu ra, bèn hỏi ngược lại:

"Bộ trưởng, có phải cô định phái chúng tôi tới trấn Thủy Vi đàm phán không?"

Cho nên mới tạm thời không sử dụng đến phần văn kiện thẩm tra thông tin kia.

"Nói chuyện với cô đúng là đỡ phải lo." Tất Ngu cười khen một câu: "Các cô là người móc nối cho chuyện này, đương nhiên phải cho các cô đi rồi. Chờ thêm dăm bữa nữa, các cô mang theo một máy thu phát vô tuyến và pin qua đó, nếu như đàm phán ổn thỏa thì để máy lại, cung cấp tần số để trấn Thủy Vi gửi tin cho chúng tôi, cô đính kèm một mật mã giao hẹn sẵn để làm chứng minh. Nếu đàm phán không thành công, các cô hãy mang máy điện báo tới thành Dĩ Thảo."

"Thành Dã Thảo?" Tưởng Bạch Miên có chút kinh ngạc.

Đây là thành phố sát biên giới thành Tối Sơ, nằm ở rìa hoang nguyên Tăng Lữ, là một địa điểm khá cởi mở, nơi có rất nhiều thợ săn di tích đang hoạt động mạnh mẽ.

Đội Ngô Thủ Thạch và An Như Hương mà tổ điều tra thế giới cũ gặp được lúc trước chính là tới từ thành Dã Thảo.

Tất Ngu gật đầu:

"Đây là nhiệm vụ thứ hai của các cô. Cô cũng biết rồi đó, ngoài các cô ra thì còn tổ điều tra khác. Một tổ trong số đó khi tiến vào thành Dã Thảo, gửi được điện báo xong thì mất liên lạc, tới giờ đã được gần ba tuần rồi.

Chúng tôi có khiến nhân viên tình báo của công ty ở thành Dã Thảo điều tra, nhưng tạm thời chưa thấy có phản hồi gì.

Nhiệm vụ của các cô là phối hợp nhân viên tình báo làm rõ chân tướng tiểu tổ kia mất tích, đưa ra sự trả thù thỏa đáng, hoặc men theo manh mối mới mà tiểu tổ kia khai thác được, điều tra theo đúng chức trách của mình."

Điều tra theo đúng chức trách chính là "điều tra nguyên nhân thế giới cũ hủy diệt".

Chương 211: Điều Khoản Hợp Tác Hữu Nghị 2

"Thế có phải là hơi đề cao chúng tôi quá không?" Tưởng Bạch Miên cố nén sự kích động muốn được thử ngay lập tức của mình: "Chúng tôi mới lập tổ được có hơn ba tháng mà. Và lại, nhiệm vụ trước vừa mới chấm dứt được bao lâu cho lắm?"

Tất Ngu nhìn Tưởng Bạch Miên, khẽ cười nói:

"Tôi tin tưởng cô. Và lại công ty có chút lực lượng ở bên đó, các cô có thể điều động lực lượng đó."

"Tại sao cứ phải tổ điều tra thế giới cũ mới thành lập này của chúng tôi đi làm? Không thể phái tổ khác hoặc nhân viên tình báo khác hay sao?" Tưởng Bạch Miên vẫn có chút khó hiểu.

Nói xong, cô đột nhiên nhận ra:

"Bộ trưởng, làm vậy là để chúng tôi tạm thời rời khỏi công ty?"

Tất Ngu khẽ gật đầu, cười khen ngợi:

"Không hổ là cô."

Cô ta thu khuỷu tay đang chống bàn lại, giải thích qua một câu:

"Cuộc điều tra giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ không hề thuận lợi, rất nhiều manh mối đều đứt đoạn. Đây không phải vấn đề mà ta có thể giải quyết trong chốc lát. Chúng tôi sợ những giáo đồ tà giáo đang ẩn núp sẽ chờ khi mọi chuyện tạm lắng xuống mà đưa ra những sự trả thù nhất định. Mà cô cảm thấy ai sẽ người có khả năng bị trả thù

nhất?"

"Thương Kiến Diệu và tôi." Tường Bạch Miên đáp lại không chút do dự.

Tất Ngu ừ một tiếng:

"Tuy có thể đưa các cô ra làm mỗi nhữ, nhưng tôi cảm thấy không thể để các cô mạo hiểm như thế được. Cô thì còn ổn, sống ở khu vực tầng quản lý, ra vào đều được kiểm soát nghiêm ngặt, ba cô cũng được bảo vệ ngầm liên tục. Thương Kiến Diệu thì lại khá nguy hiểm. Mặt khác, cũng tồn tại khả năng có vẻ nhỏ là các thành viên khác cũng bị giận cá chém thớt lây."

Tất Ngu nói tới đây thì khẽ ngả người dựa ra sau, lặng lẽ thở hắt một hơi:

"Cho nên chúng tôi quyết định là đưa ra lựa chọn đơn giản nhất, phái các cô lên mặt đất, rời xa cơn lốc xoáy này. Tin tôi đi, chuyện giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ rắc rối hơn những gì cô tưởng nhiều."

Đi đi, lên mặt đất nghỉ ngơi vài tháng, chờ đầu xuân rồi hãy trở lại. Khi đó hẳn là có thể giải quyết được vấn đề rồi."

Tường Bạch Miên chấp nhận phương án này, hỏi với vẻ có chút lo lắng:

"Vậy còn người nhà của tổ viên thì sao?"

Chủ yếu là về Long Duyệt Hồng.

"Thế thì không cần phải quá lo, cách bao nhiêu tầng rồi, có giận cá chém thớt cũng không tới lượt bọn họ. Những người thi hành việc truy bắt lúc đó còn có tư cách hơn. Và lại chúng tôi cũng sẽ trông coi một phần." Tất Ngu giải thích qua: "Nếu bọn họ trả thù kiểu mất trí, chúng ta càng có thể đào bọn họ ra nhanh hơn."

Thấy Tường Bạch Miên không còn câu hỏi gì khác, Tất Ngu cầm lấy một phần văn kiện, kết thúc đề tài:

"Đây là tư liệu của tiểu tổ kia, mấy ngày tới các cô đọc kỹ, sau đó nghĩ một bản kế hoạch nhiệm vụ rồi gửi cho tôi.

Ha ha, tuy rằng lúc thi hành nhiệm vụ thì kế hoạch hoàn toàn không theo kịp sự biến hóa, nhưng vẫn phải làm theo quy trình mới được."

Tường Bạch Miên nhận lấy văn kiện, nở nụ cười:

"Có thể xin thiết bị bộ xương ngoài quân dụng hoặc áo giáp thông minh Bionic không?"

"Cô thử nói xem?" Tất Ngu cười hỏi ngược lại.

Tường Bạch Miên lập tức ừ ừ.

Tất Ngu thấy vậy, bèn nói thêm:

"Nếu các cô có thể tự mình kiếm được thiết bị bộ xương ngoài quân dụng hoặc áo giáp thông minh Bionic, như vậy tôi có thể quyết định giao nó cho tổ của cô."

"Được!" Nụ cười trên mặt Tường Bạch Miên lập tức trở nên tươi rõ hẳn.

Điều này làm cho Tất Ngu hoài nghi vẻ ừ ừ ban nãy của cô là giả vờ.

...

Khi Tường Bạch Miên cầm hai bản văn kiện trở lại phòng số 14 tầng 647, Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đã tới.

Cô cố ý làm cho vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nhìn quanh một lượt rồi

nói:

"Có hai chuyện."

Sắc mặt Bạch Thần cũng trở nên nặng nề theo, cô chậm rãi đứng lên từ chỗ ngồi của mình. Long Duyệt Hồng thì cảm giác như các thớ cơ trên lưng lập tức căng chặt.

Lúc này giọng Thương Kiến Diệu vang lên:

"Tổ trưởng, cô đang cười trộm."

Tường Bạch Miên không cách nào nghiêm mặt được nữa, cười mắng:

"Tôi cười trộm chỗ nào chứ?"

"Tôi đoán thôi." Thương Kiến Diệu thành thật đáp.

"..." Tường Bạch Miên hít vào một hơi rồi chậm chậm thở ra, quay sang nói với Bạch Thần: "Câu trả lời về chuyện trấn Thủy Vi đã có rồi."

Thấy Tường Bạch Miên cười tươi, không hề tỏ ra chút lo lắng nào, Bạch Thần thầm thở phào một hơi, vội vã hỏi:

"Kết quả thế nào?"

Tường Bạch Miên lặp lại những gì phó bộ trưởng Tất ngu nói, rồi chốt lại một câu:

"Nhiệm vụ đàm phán được giao cho chúng ta, ba ngày sau xuất phát."

Khi nghe phương thức hợp tác phụ thuộc trước rồi khảo sát tiếp nhận sau, Bạch Thần không dị nghị gì, còn chủ động nói một câu khá

hiếm thấy:

"Cho dù không giao nhiệm vụ này cho tôi, tôi cũng sẽ xin tham gia."

Không thì cô không thể nào yên tâm được.

"Như thế thật tốt." Long Duyệt Hồng cũng cảm khái.

Anh ta vẫn còn nhớ như in cảnh tượng đám trẻ con trấn Thủy Vi đọc sách.

Thương Kiến Diệu thì đột nhiên hỏi:

"Lần này có thể xin nhiều đồ hộp mang đi giao dịch không?"

"Anh có thể lấy từ trong định mức của mình để giao dịch, nhưng trên quãng đường sau đó thì có vẻ hơi phiền toái. Hiện giờ đã là mùa đông, đồ ăn rất ít." Tường Bạch Miên nói rõ lợi và hại.

Bạch Thần nhay bén hỏi:

"Quãng đường sau đó?"

Nếu chỉ từ trấn Thủy Vi trở về thì cũng mất hơn một ngày, thậm chí có khi còn không tới, dù thế nào cũng không tới mức phải tìm thêm đồ ăn.

Tường Bạch Miên liếc nhìn Long Duyệt Hồng một cái, thở dài:

"Đây không phải còn có chuyện thứ hai sao? Chúng ta còn phải đi thành Dã Thảo một chuyến."

Long Duyệt Hồng thốt lên:

"Thế thì mất bao lâu?"

Cô gái mà anh ta quen biết qua giới thiệu ấy, hai bên cũng khá có ấn tượng với nhau, thêm một đoạn thời gian nữa có khi còn có thể xác định được quan hệ.

"Ngắn thì hơn một tháng, mà lâu thì tầm ba bốn tháng." Tường Bạch Miên nở nụ cười hòa ái, không nói đến cùng.

Chương 212: Chuẩn Bị 1

"Hơn một tháng... Ba bốn tháng..." Long Duyệt Hồng ngơ ngác lặp lại những con số này.

Tường Bạch Miên quan sát anh ta vài lần:

"Trông anh không giống sợ hãi? Rốt cuộc có chỗ khó xử nào thì cứ nói ra để mọi người nghiên cứu bàn bạc, nhớ đâu có biện pháp giải quyết thì sao?"

Long Duyệt Hồng còn chưa kịp nói, Thương Kiến Diệu đã nói thay anh ta:

"Khoảng thời gian này cậu ta dựa vào đồng hồ cơ, kẹo bánh, chai nước uống thủy tinh sống rất sung sướng, đi đường mà còn như sắp bay lên rồi, sao nữa mà rời khỏi công ty?"

"Nào có?" Long Duyệt Hồng vô thức phản bác.

Thương Kiến Diệu lập tức hỏi:

"VẬY trừ đi điểm cống hiến đổi phòng cho cha mẹ cậu thì số tiền bồi thường được phát lúc trước còn bao nhiêu?"

Vấn đề này đánh trúng trọng tâm, làm cho Long Duyệt Hồng ấp úng không trả lời được.

Quả thật sau khi nhận được điểm bồi thường, anh ta sống rất thoải mái. Món bánh bình thường mà mỗi cân sáu mươi điểm cống hiến là anh ta ăn thường xuyên, thi thoảng còn đổi sang hàng cao cấp một

cân bảy trăm hai mươi điểm.

Về phần kẹo, hạt bí, đồ uống chai thủy tinh thì lại như cơm bữa.

Điều này làm anh anh ta trở thành anh hùng trong cảm nhận của các em trai em gái, trở thành đối tượng hâm mộ của đám bè bạn.

Dường như cũng khiến việc chung đụng với cô gái mình thích trở nên dễ dàng hơn không ít.

Long Duyệt Hồng, thật sự là không tiện để lộ số dư, đành phải chủ động nói:

"Thời gian trước mẹ tôi vừa mới giới thiệu cho tôi một cô gái, chúng tôi gặp nhau vài lần, cảm thấy cũng ổn. Giờ mà đi ra ngoài một hai tháng mới về, như vậy hoa cúc cũng tàn rồi..."

Tường Bạch Miên gật đầu đồng ý:

"Cũng đúng, hiện tại anh với cô bé kia cùng lắm được coi là người quen, bạn thì còn chưa tới, nếu bất vô âm tín hai ba tháng liền, làm sao cô ấy chờ anh được."

"Tổ trưởng, có biện pháp giải quyết không?" Long Duyệt Hồng ôm tia hy vọng cuối cùng, nhìn với ánh mắt mong mỏi.

Anh ta biết cấp trên giao nhiệm vụ xuống là không thể từ chối, chỉ hy vọng tổ trưởng có thể truyền thụ cho đôi chút kỹ xảo thực dụng làm cho mình có thể nhanh chóng xác định quan hệ.

Dù nói thế nào, tổ trưởng cũng là cô gái chưa lớn tuổi lắm, hẳn là có thể hiểu được tâm tính người cùng giới, và lại cô thực sự có bộ óc tuyệt vời.

Tường Bạch Miên ngẫm nghĩ nghiêm túc rồi đáp:

"Không có. Mà dù cho lúc này tôi có nghĩ cách tác hợp hai người lại với nhau, nhưng trong tình huống không có tình cảm sâu sắc làm nền tảng, hai ba tháng sau anh về thì sợ là sẽ càng đau lòng hơn đấy."

"Ài..." Long Duyệt Hồng thờ dài.

Tường Bạch Miên thấy thế, thuận miệng an ủi một câu:

"Đây chưa chắc là chuyện xấu."

"Ồ?" Long Duyệt Hồng đột nhiên có chút chờ mong, không biết tổ trưởng sẽ nói thế nào.

Tường Bạch Miên thấy Long Duyệt Hồng tưởng thật, đành phải cười khan nói:

"Cô tiếp theo sẽ tốt hơn."

Lúc bày Bạch Thần không cho Long Duyệt Hồng có cơ hội khổ sở, bèn hỏi:

"Tổ trưởng, tại sao phải đi thành Dã Thảo?"

"Đi thăm Lưu Ly Tịnh Thổ của giáo đoàn Tăng Lữ." Thương Kiến Diệu cướp lời.

Sắc mặt Long Duyệt Hồng lập tức tái nhợt hẳn đi.

"Đây là chỗ nào với chỗ nào." Tường Bạch Miên tức giận giải thích:
"Là thế này..."

Cô kể chuyện một tổ điều tra khác mất tích ở thành Dã Thảo qua một lượt, rồi nói rõ nhiệm vụ của tổ mình.

"Thế thì có nguy hiểm lắm không?" Long Duyệt Hồng buột miệng hỏi:

"Một sự kiện vừa đi qua hoang nguyên Tăng Lữ, lại vừa có thể khiến toàn bộ thành viên của một tổ điều tra thế giới cũ mất tích..."

Anh ta quá kiêng kỵ thầy tu máy móc thiền sư Tịnh Pháp, sợ lần tới lại gặp phải gã, khiến bản thân mình thành người hữu duyên.

Và lại những thầy tu máy móc này đều có sự quái gở riêng, đều có điểm phát cuồng, ngộ nhớ lần tới gặp phải loại hình nghe phải cái tên không hay là muốn giết luôn mục tiêu thì sao?

Nghe đồn hoang nguyên Tăng Lữ là nơi cất giấu Lưu Ly Tịnh Thổ của giáo đoàn Tăng Lữ, nó được đặt tên như vậy là vì thường xuyên có thầy tu máy móc hoạt động ở khu vực đó.

Nghe tới hoang nguyên Tăng Lữ, tư duy của Thương Kiến Diệu lập tức nhảy vọt:

"Không biết thiền sư Tịnh Pháp liệu có giảng pháp pháp cho Kiều Sơ nghe hay không..."

Tưởng Bạch Miên bị chọc cười:

"Loại đàn ông mang nghiệp chướng nặng nề như vậy là phải đưa đi làm thầy tu máy móc. Mọi người nghĩ thử xem, một con điều hầu, một đám linh cầu, một lũ thú hoang vây quanh một người máy làm từ kim loại, liều mạng tới gần hắn, cọ hắn, mà người máy kia không thèm để ý, chỉ ngồi ngay ngắn trên tảng đá, dùng giọng nói điện tử nghiêm túc giảng kinh văn, pháp pháp, chắc chắn..."

Sau khi mặc sức tưởng tượng một chút, Tưởng Bạch Miên dùng dòng suy nghĩ này đúng lúc, chuyển qua an ủi Long Duyệt Hồng:

"Đừng lo, chúng ta sẽ quy hoạch tuyến đường vòng qua hoang nguyên Tăng Lữ để tiến vào thành Dã Thảo từ một phía khác. Tuy rằng làm thế sẽ khiến quãng đường xa hơn hẳn, nhưng được cái an toàn. Chờ khi tới thành Dã Thảo rồi, chúng ta có nhân viên tình báo

của công ty phối hợp, có một chút tài nguyên nhất định để điều động, thực ra cũng không nguy hiểm đến thế. Và lại..."

Khi nói tới hai từ "vả lại" này, Tưởng Bạch Miên nở nụ cười tủm tỉm:

"Đây là trường hợp phù hợp nhất cho Thương Kiến Diệu phát huy. Ở trên chiến trường súng đạn, tác dụng năng lực của anh ta bị hạn chế, nhưng ở hoàn cảnh tương đối ôn hòa, người với người phải thường xuyên tiếp xúc với nhau thì gần như vô địch."

Dứt lời, Tưởng Bạch Miên vỗ lên vai Thương Kiến Diệu:

"Đến lúc đó nhớ kết bạn nhiều vào nhé!"

Bạch Thần chăm chú lắng nghe, vô thức tưởng tượng cảnh Thương Kiến Diệu điên cuồng "kết bạn" sau khi tiến vào thành Dã Thảo.

Điều này khiến cô đột nhiên rung mình một cái.

Cô rất sợ trong thành Dã Thảo sẽ xuất hiện một tổ chức tên là "Thương Kiến Diệu huynh đệ hội".

Chương 213: Chuẩn Bị 2

Nghĩ tới đây, Bạch Thần vô thức quay đầu nhìn Thương Kiến Diệu, phát hiện ánh mắt người này sáng ngời, dáng vẻ như đang rất muốn làm luôn rồi.

"Tổ trưởng, chúng ta lập tức lên đường ngay hôm nay đi." Thương Kiến Diệu đề nghị.

Tưởng Bạch Miên lờm hẩn một cái:

"Đừng có nghĩ. Trong ba ngày tới anh còn phải phối hợp điều tra nữa."

"Điều tra?" Long Duyệt Hồng nghe mà mờ mịt.

Lúc này Tưởng Bạch Miên mới kể chuyện giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ, nhấn mạnh vào cốt hiến của Thương Kiến Diệu.

"Bệnh Vô Tâm của chú Thẩm hóa ra là do vậy..." Lúc này Long Duyệt Hồng mới phát hiện trong khoảng thời gian mình ăn sung mặc sướng, nhưng dòng chảy ngầm bên dưới mặt nước đang cuộn trào mãnh liệt.

Anh ta vừa lẩm bẩm, đột nhiên quay sang nhìn Thương Kiến Diệu:

"Cậu gia nhập tà giáo khi nào vậy?"

"Tháng bảy." Thương Kiến Diệu thản nhiên trả lời.

"Tại sao cậu lại chủ động gia nhập bọn họ?" Long Duyệt Hồng thấy

khó hiểu.

Thương Kiến Diệu nhướn mày:

"Thú vị, đồng thời có thể để lại manh mối báo cáo."

"Vậy tại sao lại phải tham gia nhiều lần như thế? Tổ cáo sớm một chút có phải là không xảy ra chuyện gì không?" Long Duyệt Hồng cảm giác chỗ này có vấn đề gì đó.

Về mặt Thương Kiến Diệu trở nên có chút nặng nề:

"Bởi vì có đồ ngon. Tiệc thánh đặc biệt ngon."

Sau này hẳn là không còn tiệc thánh miễn phí nữa.

"..." Phản ứng duy nhất cho câu trả lời này là vẻ mặt Long Duyệt Hồng ngây ra.

Tường Bạch Miên thì "an ủi" Thương Kiến Diệu:

"Trong thành Dã Thảo chắc chắn có không ít giáo phái, có công khai và có giấu kín. Đến lúc đó, anh muốn gia nhập bao nhiêu giáo phái thì cứ thoải mái, muốn ăn chục tiệc thánh bao nhiêu giáo phái thì cứ chục đi. Tôi nghĩ, với anh mà nói thì điều này hẳn là không có gì khó khăn chứ nhỉ?"

"Tổ trưởng, chúng ta lên đường ngay hôm nay đi." Thương Kiến Diệu lại đề nghị rất thành khẩn.

Tường Bạch Miên cơ bản là không thêm trả lời hẳn, quay sang nói với Bạch Thần:

"Chờ lát nữa đọc hết tư liệu, cô và tôi phối hợp quy hoạch mấy tuyến đường đi thành Dã Thảo."

Sau đó, cô nói với Long Duyệt Hồng:

"Mấy ngày tới, ngoài việc gắng sức chơi ra, nhớ dành nhiều thời gian cho người nhà, cũng phải chuẩn bị tốt về thân thể và tâm lý nhé."

"Rõ, tổ trưởng!" Long Duyệt Hồng và Bạch Thần đồng thời trả lời to rõ.

"Không tệ, rất có tinh thần." Tường Bạch Miên hài lòng gật đầu, nói tiếp: "Huấn luyện đặc biệt kia thì vẫn như trước, chờ khi nào rời khỏi công ty sẽ không còn hoàn cảnh tốt như vậy nữa. Ừm, sẽ thay đổi thứ tự một chút, người biểu hiện tốt rồi thì không cần tham gia nữa, ví dụ như Bạch Thần."

Lúc nói những lời này, cô nhìn Thương Kiến Diệu.

Thương Kiến Diệu nghiêm túc gật đầu.

Tường Bạch Miên khẽ đảo mắt, dường như đang suy xét điều gì, nói tiếp:

"Bản thân tôi cũng phải chuẩn bị đôi chút..."

Không chờ Long Duyệt Hồng có cơ hội đặt câu hỏi, cô vỗ hai tay:

"Được rồi, xem tư liệu thôi."

...

Chín giờ tối hôm sau, trong căn phòng của tổ điều tra thế giới cũ đã tối đen.

Tường Bạch Miên nhìn Thương Kiến Diệu ở phía đối diện khi mà đến cả đường nét đều không thấy rõ, hỏi một câu quan tâm:

"Thế nào? Nãy hỏi đáp điều tra không có sai sót gì chứ?"

"Không." Thương Kiến Diệu đáp rất tự tin.

Tường Bạch Miên không quá yên tâm, bèn hỏi tiếp:

"Bọn họ nói thế nào?"

"Nói là tôi nói rất hay." Thương Kiến Diệu thuật lại.

"Còn gì nữa không?" Tường Bạch Miên khẽ nhủ mày.

Thương Kiến Diệu đáp lại không chút ấp úng:

"Khen tôi rất có tinh thần."

"Điều này, dường như không phải lời hay ý đẹp gì..." Tường Bạch Miên hoài nghi.

Thương Kiến Diệu hồi tưởng:

"Dựa theo yêu cầu của bọn họ, tôi cho bọn họ xem giấy chứng nhận của bác sĩ cấp cho tôi, sau đó bọn họ lập tức bày tỏ là không có vấn đề gì, còn nói nếu muốn điều tra thêm bước nữa thì sẽ tìm tôi nói chuyện."

Tường Bạch Miên có thể tưởng tượng ra ngay tình cảnh lúc đó.

"Không có vấn đề là tốt rồi." Cô bất đắc dĩ thở hắt ra.

Tiếp đó cô đứng dậy, nói với Thương Kiến Diệu:

"Tôi sang phòng bên của phòng bên đây."

Cô lại nói thêm một câu với chút ý cười:

"Lần này có khả năng tôi sẽ lạng lẽ rời đi, cũng có lẽ là không."

"Được." Thương Kiến Diệu không ngăn cản.

Tường Bạch Miên dễ dàng đi tới cửa trong bóng tối không chút ánh sáng này, sau đó quay người, chầm chước rồi nói:

"Tôi vốn định nói thứ mà ta có thể dựa vào duy nhất chỉ có chính bản thân mình, nhưng vào những lúc thế này mà nói lời này, ha ha, có chút nói mồm thì ai chẳng nói được."

Cô im lặng, trong hoàn cảnh giờ tay không thấy năm ngón, cũng không nhìn thấy đối phương, chầm chậm nói tiếp:

"Thực ra chẳng ai thực sự chỉ dựa bản thân là có thể sống sót. Khi chúng ta còn nhỏ thì dựa vào bố mẹ, chờ sau khi chúng ta lớn lên, thì có thể dựa vào người thân, vợ chồng, bạn bè và con cái.

Bốn người chúng ta coi như là đồng đội cùng nhiều lần vào sinh ra tử, ở trong hầu hết các tình huống, tôi nghĩ chúng ta có thể được coi là đáng tin cậy, có thể bảo vệ cánh sườn và sau lưng cho nhau, có thể cùng nhau xông lên.

Dựa vào người khác không phải thấy xấu hổ gì. Anh đang khiến người khác dựa vào mình, anh đang bảo vệ đồng đội. Chim non rồi cuối cùng cũng phải rời khỏi cha mẹ, cùng đồng đội chao liệng trên trời cao."

Thương Kiến Diệu không nhìn thấy bóng dáng Tường Bạch Miên, nhưng có thể nghe thấy lời cô nói, thế là hắt im lặng, chìm trong dòng suy nghĩ cuộn cuộn.

Lúc này, Tường Bạch Miên lại cười cười như đang tự giễu:

"Ha ha, sơ sẩy nói kiểu quá văn nghệ rồi. Tóm lại, tôi chỉ muốn nói cho anh biết thế này:

Anh có đồng đội, mặc kệ là trong tình huống nào, anh sẽ không cô độc bước đi."

Bóng tối lại trở nên tĩnh lặng, nhưng Tường Bạch Miên nhanh chóng phá vỡ sự tĩnh lặng đó:

"Ngừng, anh không cần phải nói gì cả, tôi sợ sát phong cảnh."

Cô lập tức cười nói:

"Nếu sợ thì nhớ gọi tôi nhé, nhưng mà có khả năng là tôi không ở đây đâu."

Giọng cô dần xa, biến mất trong hành lang.

Chương 214: Lại Lên Đường 1

Phòng số 14 của tổ điều tra thế giới cũ lại khôi phục sự tĩnh lặng như thời gian đông đặc, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở của bản thân.

Loại tình huống hiện tại này, Thương Kiến Diệu đã trải qua lần trước, chỉ là khi đó Tưởng Bạch Miên tỏ vẻ vẫn sẽ luôn ở phòng cách nơi đây một phòng, không đi đâu cả.

Trong bóng tối đến cả ngón tay của mình còn không nhìn thấy, Thương Kiến Diệu dường như đã thích ứng không ít, không còn chút sợ hãi nào nữa.

Hắn ngấm ngấm, rồi rời khỏi vị trí của mình, đi vòng qua góc bàn trong trí nhớ, tới khu vực ghế sofa khá trống trải.

Sau đó hắn chậm rãi ngồi xuống mặt đất lạnh lẽo, co hai chân lại.

Trong bóng đêm tối đặc như thế này, Thương Kiến Diệu giữ nguyên tư thế đó, gờ tay phải lên nắm bóp huyết Thái Dương hai bên.

Rất nhanh, đầu hắn rũ xuống, cứ thế ngồi ngủ.

Tư thế này thì không thể nào giữ cân bằng được, cơ thể hắn cứ thế nghiêng dần sang bên cạnh, tựa vào sofa, đầu thì dựa vào tay ghế.

...

Trong biển rộng hư ảo lung linh ánh sáng, Thương Kiến Diệu lại nhìn thấy hòn đảo lởm chởm những hòn đá với hình thù kỳ dị, và có

lớp đất màu nâu sậm này.

Chỉ cần hấn kiên trì không xuống dưới, vì sợ hãi mà tỉnh dậy thì lần sau khi hấn tiến vào, hấn sẽ không còn ở trên đảo nữa, mà ở trong "biển Khởi Nguyên" bên đảo.

Thương Kiến Diệu đã quen với hoàn cảnh hiện giờ, bèn nhanh chóng cúi đầu nhìn sóng nước hư ảo phản chiếu ra bản thân mơ hồ.

Hấn nói với giọng trầm thấp:

"Trên đảo rất tối, phòng số 14 cũng rất tối;

Trên đảo không hề có bất cứ âm thanh nào ngoài của chính mình, trong phòng số 14 cũng không có bất cứ âm thanh nào ngoài của chính mình;

Cho nên?"

Thương Kiến Diệu tạm dừng, rồi tự trả lời câu hỏi của chính mình:

"Cho nên đảo nhỏ chính là phòng số 14."

Vừa dứt lời, đôi mắt hấn trở nên sâu thẳm, nắm lấy rìa hòn đảo rồi leo lên.

Không có gì bất ngờ khi tầm mắt hấn lập tức tối ngòm xuống, trong tai hấn cũng đánh mất toàn bộ âm thanh, ngoại trừ phát ra từ chính hấn.

Thương Kiến Diệu không chút do dự ngồi xuống mặt đất lạnh lẽo, co hai chân lại.

Tư thế này giống hệt trước khi hấn ngủ.

Bóng tối xung quanh và hoàn cảnh im lặng không chút âm thanh này

thoát cái làm cho hần cảm thấy quen thuộc, dường như có thể chỉ ra bên tay phải có một chiếc sô pha đơn, góc nghiêng phía trước có bàn trà, có ghế bành, băng ghế dài và ghế đầu.

Mà ở phòng cách nơi đây một phòng, Tường Bạch Miên đang chờ hần hô to xem có ai không.

Tâm tình Thương Kiến Diệu lập tức bình phục trở lại, giống với hai tối hôm trước, hần bắt đầu suy nghĩ về các sự việc gặp phải gần đây, và các giáo đoàn các tổ chức khác sẽ có kiểu tiệc thánh như thế nào.

Vì vậy mà thi thoảng hần lại giơ tay phải lên lau khóe miệng, chỉ khi nghĩ tới tiệc thánh của giáo đoàn Tăng Lữ có xác suất đại khái là đầu máy, ắc quy thì mới lắc đầu một cái, tỏ vẻ vô cùng nuối tiếc.

Thời gian trôi đi rất nhanh, Thương Kiến Diệu nhiều lần muốn đứng dậy, hát thật to hoặc hỏi có ai không, nhưng hần đều cố gắng khống chế bản thân.

Dù sao Tường Bạch Miên ở ngay phòng cách đây một phòng.

Khi hần kiểm chế bản thân lần này qua lần khác, lại không có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, hần bắt đầu cảm thấy bóng tối và sự yên tĩnh kiểu này dường như cũng chẳng là gì, căn bản không thể nào phá hủy được bản thân.

Thậm chí hần còn cất giọng hát khế, vui mừng đặc chí.

Không biết bao lâu sau, Thương Kiến Diệu thật sự có chút mệt mỏi, thế là nhắm mắt lại nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sau đó hần thật sự ngủ say.

Đột nhiên, một vầng sáng thuần khiết chiếu lên nơi đây, khiến trước mắt hần là một mảng đỏ rực như lửa.

Thương Kiến Diệu mở mắt ra, thấy bóng tối xung quanh nhanh chóng bị xua tan, nghe thấy tiếng rầm rì rất nhỏ từ trong biển rộng hư ảo.

Bùn đất nâu sậm và quái thạch lởm chởm hiện ra từng mảng từng mảng một trên đảo.

Ánh sáng kia lập tức đâm vào mắt hắn, làm cho hắn vô thức giơ tay phải lên che trước mắt.

Sau khi nhắm mắt lại rồi mở ra, Thương Kiến Diệu nhìn thấy ánh đèn huỳnh quang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, và trần nhà màu trắng hơi xám xám.

Hắn mới phát hiện mình đang tựa vào tay của ghế sofa đơn, ngủ với tư thế khá lộn xộn.

Bởi vì phòng số 14 có điện, không phù hợp điều kiện đã đặt ra, cho nên "chú hề suy luận" của hắn mất tác dụng.

Thương Kiến Diệu lật cổ tay nhìn đồng hồ.

Kim đồng hồ chỉ rõ bây giờ là sáu giờ ba mươi phút.

Là thời gian cấp điện cho đèn đường trở lại.

Thương Kiến Diệu lại nhắm mắt lại, không biết đang cảm ứng gì.

Sau đó hắn chống tay ghế nghiêng người nhìn về phía cửa.

Cũng chừng vài giây đồng hồ sau, tiếng bước chân rất nhỏ tới gần. Tường Bạch Miên với bộ quần áo nhàn nhúm xuất hiện ở cửa.

Cô vừa xoa xoa mắt vừa nhìn Thương Kiến Diệu dưới đất, hỏi với vẻ vừa tò mò lại vừa buồn cười:

"Anh đang làm gì thế?"

"Giữ vững thống nhất tư thế cả trong lẫn ngoài." Thương Kiến Diệu nói một lời nói thật mà gần như chẳng ai có thể hiểu được.

Tường Bạch Miên ngẩn ra, sau đó chợt hiểu:

"Anh lại đang thử đối mặt với nỗi sợ hãi trong "biển Khởi Nguyên" rồi sao? Thắng chứ?"

"Xem như là thắng đi, tuy rằng nó không nhận thua, nhưng sẽ không xuất hiện nữa." Thương Kiến Diệu suy nghĩ rồi đáp.

Tường Bạch Miên lập tức hứng thú:

"Vậy năng lực của anh có thay đổi gì không?"

Dứt lời, cô vội nói thêm:

"Nếu không tiện thì không cần trả lời đâu."

Thương Kiến Diệu thản nhiên nói:

"Lần này hình như chỉ thay đổi về phạm vi. Tăng lên hơn trước đôi chút, nhưng không quá nhiều. Lúc cô ở vị trí cách đây mười hai mươi ba mét là tôi đã có thể phát hiện sự tồn tại của cô, thậm chí cảm thấy có thể khiến đôi tay của cô thiếu mất một động tác."

"Hai tay khuyết thiếu động tác... Phạm vi lúc trước của năng lực này là bao nhiêu?" Tường Bạch Miên hỏi tiếp.

"Mười mét." Thương Kiến Diệu không hề che giấu.

"Như vậy tăng lên gần ba mươi phần trăm... Đây mới là nỗi sợ hãi thứ nhất, chờ chiến thắng càng nhiều thì sẽ tìm được bản thân, có

khi năng lực của anh sẽ tăng lên gấp bội, thậm chí là gấp ba bốn lần." Tường Bạch Miên như có suy nghĩ, cười nói: "Hóa ra phạm vi anh cảm ứng được chính là phạm vi của năng lực."

"Dựa theo năng lực có phạm vi lớn nhất." Thương Kiến Diệu chỉ ra chỗ chưa được chặt chẽ trong lời nói của Tường Bạch Miên.

Tường Bạch Miên tò mò hỏi tiếp:

"Phạm vi của những năng lực khác thấp hơn mười mét?"

"chú hề suy luận" vốn là ba mét, "người quái đản" vốn năm mét." Thương Kiến Diệu đáp rất thành thật.

Tường Bạch Miên lập tức có chút ngại ngùng:

"Dừng dừng dừng, đây là bí mật của anh mà, không được nói chi tiết như vậy."

Chương 215: Lại Lên Đường 2

Thương Kiến Diệu nhìn cô, giọng nói trầm nhưng không thấp:

"Bốn người chúng ta coi như là đồng đội cùng nhiều lần vào sinh ra tử, ở trong hầu hết các tình huống, tôi nghĩ chúng ta có thể được coi là đáng tin cậy, có thể bảo vệ cánh sườn và sau lưng cho nhau, có thể cùng nhau xông lên..."

"Ngừng! Anh là máy nhại lời à!" Tưởng Bạch Miên không nhịn được cười mắng.

Đây là lời mà cô nói để hóa giải nỗi sợ hãi trong lòng Thương Kiến Diệu tối hôm qua.

Không cho tên này cơ hội để tư duy nhảy vọt, Tưởng Bạch Miên bèn vội vàng hỏi:

"Nếu đã thắng rồi, sao anh vẫn chưa chịu dậy? Ngồi khoanh chân dưới đất thoải mái lắm sao?"

Thương Kiến Diệu thành thật đáp:

"Bởi vì chân tê."

"..." Tưởng Bạch Miên cười: "Cần tôi dìu dậy không?"

"Không cần." Thương Kiến Diệu không hề để ý, đáp lại.

Tưởng Bạch Miên đang định nói đừng có cậy mạnh thì đã thấy Thương Kiến Diệu chống hai tay xuống đất, cơ thể lộn một cái, toàn

thân trực tiếp trồng cây chuối.

Trồng cây chuối...

Sau đó, Thương Kiến Diệu lấy hai tay làm chân thoải mái và khoái trá đi tới chỗ cửa.

"..." Tường Bạch Miên thật sự cạn lời.

...

Lại một ngày nữa trôi qua, chín giờ sáng, trong bãi đỗ xe của khu mặt đất của công ty Sinh Vật Bàn Cổ.

"Vẫn là anh bạn cũ." Tường Bạch Miên chỉ vào chiếc xe Jeep màu xanh xám đầy đủ không gian, nói: "Đã được sửa rồi."

Cô theo thứ tự đảo mắt nhìn qua Thương Kiến Diệu đang hưng phấn, Bạch Thần im lặng và Long Duyệt Hồng với vẻ suy sút hiện rõ trên mặt, nói:

"Đã xem qua bản kế hoạch nhiệm vụ hết chưa? Có ai còn thắc mắc gì về tuyến đường của chúng ta phải đi không?"

"Không có!" Thương Kiến Diệu và Bạch Thần hô to đáp lại.

Sự câu nệ khi vừa gia nhập tổ điều tra thế giới cũ của Bạch Thần đã vơi bớt đi rất nhiều.

"Không có." Hôm nay Long Duyệt Hồng không được to rõ như trước.

Tường Bạch Miên mặc kệ anh ta, mở cốp sau xe ra, chỉ vào đồ vật bên trong nói:

"Vẫn là những vũ khí trước kia, súng lục Rêu Đá, súng trường Liên Hiệp 202, Quả Quýt, súng trường tấn công Cuồng Chiến Sĩ và súng

phóng lựu Bạo Quân. Ừm, vì bù đắp cho việc không đủ hỏa lực, lần này tôi đã xin được ống phóng tên lửa vắc vai có thể phản bội thép, biệt hiệu của nó là "Thần Chết".

Đạn được tương ứng rất sung túc, ngoài ra còn mấy loại đạn với quy cách thường thấy.

Đồ ăn nhiều hơn dự bị lúc trước, chúng ta đi trấn Thủy Vi xong thì phải mau chóng tiến vào thành Dã Thảo, tốt nhất dọc đường đi không nên lè mề trì hoãn. Tuy bên kia vẫn có nhân viên tình báo đang điều tra, dù thiếu chúng ta cũng không có vấn đề gì, nhưng cũng phải tận tâm chút, cứu người như cứu hỏa mà.

Vả lại cũng sắp vào đông rồi, khó mà tìm được đủ đồ ăn ở vùng dã ngoại..."

Sau khi dẫn dò xong các hạng mục công việc, Tưởng Bạch Miên hỏi:

"Mọi người còn gì muốn hỏi không?"

Bạch Thần và Long Duyệt Hồng lắc đầu, Thương Kiến Diệu lại tiến lên một bước, đưa ra vấn đề:

"Khi nào chúng ta xuất phát?"

"... Ngay bây giờ." Tưởng Bạch Miên nghiêng răng nanh.

Bọn họ giống như lúc trước, đều tự tiến vào xe Jeep. Xe thì do Tưởng Bạch Miên lái, thông qua các tầng kiểm tra, ra khỏi cửa kim loại nặng nề, tiến vào Đất Xám.

Khác với lần trước, lần này bọn họ đều đeo kính râm, nên không bị ánh nắng mặt trời làm cho chói mắt.

Sau khi ra khỏi phạm vi quản lý của công ty, cô đột nhiên đánh tay lái, đổi tuyến đường.

"Tổ trưởng, có phải là đi nhầm rồi không?" Long Duyệt Hồng nhìn mặt trời, xác định phương hướng.

"Không hề nha." Tường Bạch Miên cười đáp lại.

Long Duyệt Hồng nghi ngờ nói:

"Nhưng mà, đây đâu giống với bản kế hoạch nhiệm vụ."

Tường Bạch Miên giương khóe miệng, cười rất đắc chí:

"Đó là để lừa đám người phó bộ trưởng thôi."

"Vì sao?" Long Duyệt Hồng lại càng cảm thấy khó hiểu.

Tường Bạch Miên dựa theo kính chiếu hậu nhìn Thương Kiến Diệu:

"Chắc chắn giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ còn có thành viên khác trên Đất Xám, dù sao bọn họ cũng xâm nhập từ bên ngoài vào công ty mà. Tôi sợ giáo đoàn ẩn mình trong nội bộ công ty lén lút lấy được bản kế hoạch nhiệm vụ của chúng ta, nghĩ cách thông báo cho đồng bọn trên mặt đất, để bọn họ bố trí mai phục chặn đánh chúng ta.

Cho nên từ lúc ban đầu tôi đã không có ý định đi theo tuyến đường ghi trên kế hoạch rồi. Ha ha, trưng cầu ý kiến của mọi người là để thể hiện cho càng giống thật hơn thôi."

Bạch Thần ở ghế lái phụ nghe mà như có suy nghĩ:

"Tổ trưởng, kỳ thật cô đang sợ trong cao tầng có người của giáo đoàn Sinh Mệnh Tế Lễ, nhiệm vụ lần này là cạm bẫy?"

Tường Bạch Miên cười cười:

"Lo trước khỏi họa mà, đa toán thắng, thiểu toán bất thắng*."

Long Duyệt Hồng lại bất giác dùng ánh mắt sùng bái nhìn bóng lưng tổ trưởng. Thương Kiến Diệu thì khẽ ngâm nga một bài hát, dường như hoàn toàn chẳng để tâm.

Trong ánh mặt trời rực rỡ, xe Jeep rẽ ngoặt, tiếp tục chạy trên hoang dã.

...

Trong một căn phòng không người trong Sinh Vật Bàn Cổ.

Nhạc Khải Phàm, kẻ có được năng lực xóa đi một đoạn ngắn trí nhớ, đội mũ lưỡi trai, rón ra rón rén mở cửa đi vào.

Nơi đây không có ánh đèn, nhưng cũng không tối lắm, bởi vì trên những bức tường xung quanh là từng màn hình tinh thể lỏng không lớn lắm xếp liền cạnh nhau, hiển thị tình huống các khu vực khác nhau của những tầng lầu khác nhau.

Ánh sáng biến hóa, Nhạc Khải Phàm cúi đầu hô với chiếc máy móc chiếm cứ ít nhất một phần ba không gian nơi đây:

"Thánh sư."

Giọng nói điện tử không chút tình cảm vang lên qua loa:

"Anh hãy nói cho những thành viên không bị bại lộ là trong ba tháng tới đừng có làm bất cứ gì cả."

"Vâng, Thánh sư." Nhạc Khải Phàm đáp lại không chút do dự.

Sau đó hắn ta ngẩng đầu lên.

Đột nhiên, hắn ta thấy trên vô số màn hình LCD trên tường nhấp nháy, rồi hiện ra hình ảnh của mình.

Có cảnh hấn ta đội mũ lưỡi trai, tiếp xúc với Hùng Minh; có cảnh hấn ta đi thang máy tới tầng 495; cảnh hấn giằng co với Thương Kiến Diệu; cảnh hấn khế hát một bài vờ như bình thường; cảnh hấn vội vã bỏ chạy; cảnh hấn lên vào một nơi nào đó, gọi điện thoại...

Con người trong mắt Nhạc Khải Phàm chột phóng đại, toàn thân căng thẳng như muốn nổ tung, nhưng lại quên phản bác.

Vài giây sau, trên màn hình này xuất hiện rất nhiều Thương Kiến Diệu:

Trong bọn họ, có đang thử nghiệm năng lực, có đang nhìn mặt với camera, dùng đèn pin chiếu tới phía trước, tán gẫu với Hùng Minh trong góc, giờ ngón tay bắt nhả, đứng trồng cây chuối ở hành lang...

"Thánh sư..." Da đầu Nhạc Khải Phàm tê rần, khế kêu một tiếng.

Giọng nói lạnh lùng không chút tình cảm kia lại vang lên, vọng khắp căn phòng:

"Ta nói rồi, ta vẫn luôn nhìn chăm chú vào các người."

*Đa toàn thắng, thiếu toán bất thắng: Binh pháp Tôn Tử, nghĩa là: Tính toán kĩ càng, điều kiện chín muồi thì thắng; tính toán không kĩ càng, điều kiện chưa chín muồi thì bại.

Hết quyển 2

Nội dung từ **Chương 1: Thống Nhất Phân Phối** đến **Chương 215:
Lại Lên Đường 2**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: [lelinhtinh](#)